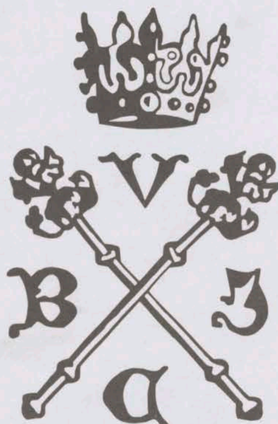
14

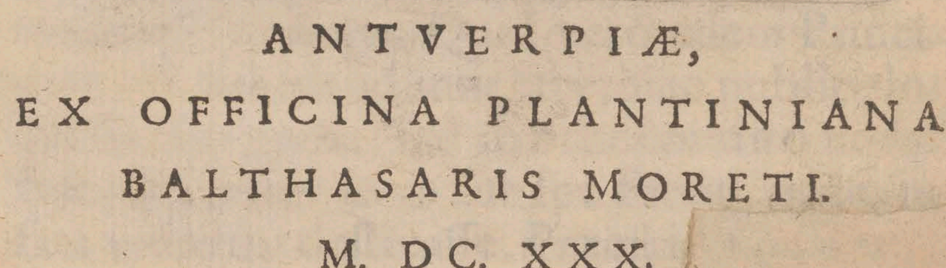
W antikwarskim katalogu
Fischhabera w Stuttgardzie
wydanie to wymienione
między editiones rarae
Hel

IVSTI LIPSI
DE
MILITIA ROMANA
LIBRI QVINQVE,

COMMENTARIVS AD POLYBIVM.

Editio vltima.

ANTVERPIÆ,
EX OFFICINA PLANTINIANA
BALTHASARIS MORETI.
M. DC. XXX.

Cum Priuilegiis Cæsareo & duorum Regum, & Principum Belgarum.

PHILIPPO III. HISPANIARVM ET INDIARVM PRINCIPI.

VÆ de MILITIA ſcripſi, magne Princeps, etiam tunc cùm ſcripſi, animo tibi deſtinaui & inſcripſi, & ſuſpendi, vt ſic dicam, ad tuam aram. Multa me incitabant. ſed præcipua: quòd tuus eſſem, in ſolo & vetuſtiſſimo patrimonio tuo natus: quòd res militaris, & ideò magnitudine & fortunâ tuâ non indigna. Enimuerò quem magis tractare aut ſcire hæc deceat, quàm Principem? & veriſſimè prudens ille noſter Cornelius: *Cetera vtcumque diſsimulari, ſed ducis boni Imperatoriam eſſe virtutem.* Quid verò talem Principem? Nihil blandimur tibi, nec publicè locus ſit, aut gratia: ſed ab orbe condito non fuit, qui maior in re aut ſpe fuerit, quàm te fata videntur deſtinaſſe. Præeſt iamdiu maximus Regum pater tuus tot regnis; in vtroque orbe iura reddit, veteri & nouo; atque

ecce nouam ad potentiam viam fortuna nuper aperuit, adiectâ Lusitaniâ: quæ sola adhuc lacinia deerat pulcherrimæ & solidæ Hispaniarum vesti. Adsuta est, & vnà cum eâ Africæ & Asiæ portus aut insulæ: id est, claustra atque aditus, quibus ipsas illas inuadatis, & totas subiiciatis in leges & iura vestra. Pietas iamdiu huc vocat & religio: sed recenter etiam iniuria, quam immanis ille hostis Austriacis tuis infert, factus & solens violare, rapere, & regna regnis adiicere, nullo nisi armorum iure. O expergiscere tu aliquando, adolescens & vegete, & magno PHILIPPO tuo esto magnus ALEXANDER. Omnes isti Asiatici Darij se contrahent, & ad motum tuum timebunt quantum nunc timentur. Exempla tibi adsunt fortiter & feliciter capiendi imperij à maioribus illis tuis, quos immensâ serie è Cæsaribus & Regibus nectis. Sed eminent inter istos FERDINANDVS & ISABELLA proaui (fæminam nihil me pudet addere; non fæminam, sed vero verbo heroinam) eminent, inquam, primi auctores magnitudinis & claritudinis Hispaniæ. Ij in Italiam arma intulerunt, ij in Galliam: ij nouum orbem tibi aperuerunt, arcanum depositum, & quid nisi limitem ad nouum imperium à Prouidentiâ diuinâ? Sed & CAROLVS inter istos luce suâ fulget, auus tuus, vir bello maximus,

ximus, & idem moderati boníque exemplar imperij. Quid PHILIPPVS pater? cuius vt ceteræ virtutes sileantur (viuit enim, & posteritas magis hæc dicet,) at certè LENITAS & CONSTANTIA non omittentur, illustria sidera in illo virtutum choro. Non fuit à natis Regibus (te Fides & Veritas appello) qui magis propriè hæc sibi vindicauerit: & addo ab illis fontibus scaturiginem, Sedatum regimen & quietum. Vt gubernator in magnâ naui, flectit & regit omnia, paruo motu. quid ad minuta eo? vt summus ille mundi rector Deus, machinam hanc quatit & mouet, ipse inconcussus: talis tuus ille genitor, vetus regnandi & securus. Tu succede, sed serò (pietas tua hoc postulat:) & illum atque illos nobis redde, quorum sanguinem & partem præfers. Rapitur ad similitudinem suorum excellens quæque natura, & simulacrum cælestium animorum refert decerpta ab iis aura. En orbem Christianum turbatum bellis aut dissidiis: in te oculos coniicit, & aliorum aperta inclinatio est, aliorum occultus metus. Quid hæc nisi maxima, iam magno tibi, præsagiunt? tu vtere aduocante fortunâ; sed ita vt nihil ei debeas, & fecisse eam virtus tua videatur. Absque hac, Princeps, magnam famam habere potes, non potes bonam: sed nec firmam aut diuturnam potes, nisi nixa sit

eo fulcro. Nam viuos & ſuperſtites premere in rectè factis etiam Liuor aut Inuidia poteſt, & plebeij ſermones: at mortuos, & cùm tractu Veritas inualeſcit, ſplendor ille Famæ & Virtutis irradiat, & ſeria ſcripta ad memoriam tradunt poſterorum. Hæc ad te: de me & meo munere, exiguum hoc vtrumque fateor, etſi in re magnâ. Quid enim maius Militiâ? quæ ſola orbem temperat, nec regna ſolùm dat aut adimit, ſed ipſam vitam. Nulla reſpublica aut ſtatus ſine eâ floruit, nulla perennauit: & vt quæque melioribus legibus aut moribus fuit, ita hanc habuit meliorem. Talem ROMANAM apud te audacter profitemur: quâ nihil cultius, ſanctius, amplius, moribus, diſciplinâ, imperio fuit. Igitur nec Militiâ. & hæc eſt illud telum, quo, Virtute comite, terras ſibi ſub vtroque Sole ſubiecerunt, & ſubiectas in ſęcula aliquot tenuerunt. O ſi mens tibi ſit Princeps (facultas adeſt, & probæ inſtitutioni hoc debes, vt intellegas) ſi mens, dico, ſit vagandi per eorum Annales & geſta: quos flores virtutum colligas? quæ præcepta paci & bello? Sed huic maximè, in quo excelluiſſe eos ſuper omnes gentes, dicere poſſumus cum gentium conſenſu. Tuam illam conſule, & ipſos Hiſpanos. qui etſi robore & bello ſemper validi, tamen ab arte deſtituti ſunt: & ea fecit vt caderent,

quam-

quamuis ægrè & serò, sub Romanas leges. In laudem eorum hoc dixerim. nulla natio vetustiorem hanc gloriam sibi vindicat, nulla diuturniorem: non ipsi illi, quos laudatum imus, Romani. Ecce ab antiquo, & priusquàm Romana virtus se exsereret, bello Peloponnesiaco fama eorum ad Græcos ipsos venerat: & Alcibiades in oratione quapiam apud Thucydidem, *fortissimos* testatur *& pugnacissimos omnium* * *barbarorum*. Quid Liuius? *gentem natam instaurandis reparandisque bellis*: & alibi, *qui nullam vitam rentur sine armis esse*. Annæus Florus, ipsam Hispaniam indigetat *bellatricem, viris armisque nobilem, Annibalis eruditricem*. Velleius Paterculus, ita fortem, vt duce Sertorio, *per quinquennium diiudicari non potuerit, Hispanis Romanísne in armis plus esset roboris, & vter populus alteri imperaturus esset*. Quid plus dici potest, ídque à Romanis: id est, & hostibus & superbis? Nec verba sunt: res docuit bello Annibalico, qui præcipuas suas victorias Hispano militi non inuitus referet acceptas. Sed & Romani, cùm primam prouinciarum Hispaniam inierint, postremam domuerunt: ducentos per annos in eâ, & de eâ, pugnantes, variè victi aut victores. Sed victores tamen ad extremum, idque ab hac militari arte quam adferimus: quam vel nunc si adsumitis, quis ambiget quin cum æternâ laude fructúque vestro?

* *Sic Græci appellant omnes non Græcos.*

veſtro ? In parte tamen adſumitis : nam vt vniuerſam, non ſuadeo aut probo. Multa diuerſa à moribus armíſque noſtris , quædam & aduerſa: iudicio opus eſt, quod tu & tui Duces facilè interponent. Mihi quidem animus fuit, in tui gratiam è tenebris hæc eruere, & res mortuas ſepultáſque protrahere : faxit Deus vt haud in vanum, & ſedandis hæc in Europâ turbis ſint, & extra eam imperio tuo propagando. Vires ſi pro animo non fuerunt, ignoſci poſtulo : & hunc laborem ſtudio potiùs mei cultus, quàm ſui pretio æſtimari. Ego quidem in te, ô Principum maxime, vel veterum Gallorum more adficior, & lege illâ priſcâ me tibi ſacro DEVOTIONIS.

LECTORI MEO.

VM *opus aliquod iamdiu meditarer & solicitè quærerem, quod compendio esset tot scriptionibus, & lucem præferret ad historias: repperi cuius specimen & primitias nunc præbeo, quod* FACEM HISTORICAM *non ex superbiâ, sed ex proposito, appellaui. Idest, vt mores Romanos publicos priuatosque proferam (alibi & Græcos:) atque eos ita illustrem, vt simul loca scriptorum veterum, qui alludunt vel tangunt. Hoc cùm diffusum, imò & confusum sit (negare non possum:) placuit excerpere primùm ex omni cumulo quidquid ad* MILITIAM *facit, & id iunctim proponere, & serie aliquâ ac cohæsione rerum. Ideò quæ ad Militiam: quia ea non creberrimè, sed assiduè, in historiâ occurrit, & omnem in eâ paginam, vt sic dicam, facit. Vt enim vita nostra publica est, sic scriptio: illa ab æuo in æuum, turbæ & bella: ergo & Annales, qui æuum repræsentant. Atque ego sciens & gnarus dico, nihil esse quod magis sistat aut remoretur iuuentutem, quàm militiæ priscæ ignorantia: cui malo ante omnia medemur, & hanc caliginem nostrâ* FACE *(pro copiâ quidem ingenij) imus depulsum. In tres partes totum hoc* DE MILITIA *diuisi: prima est, quam vides,* AD POLYBIVM: *in quâ generalis eius notificatio, & siquid ad ordinem, arma, leges facit, aperimus & reuelamus. Sunt libri quinque quos habes. Altera,* POLIORCETICΩN, *siue* De machinis, tormentis, telis, libri totidem: *qui parati, & subsequentur. Tertia,* DE TRIVMPHO, *lætissima pars, & clausula felicis belli. Tum ad reliqua* FACIS *ordine ibimus, si auctor ille vitæ nostræ dabit vitam, sed & vires. Nam voluntas quidem & materies adest; sed valetudo sæpè intercedit, plures hos annos hostilis & aduersa. Ah, quàm in hoc ipso scripto sæpè me ligauit, & ad scamma deductum retinuit? Scio, & apud me magis quàm publicitùs queror. Tamen & publicitùs tango, vt venia & miseratio aliqua sit, sicubi quod voluimus non fecimus, & euênit nobis in isto cursu quod dicitur,* Caballus in Cliuo. *Tamen vt Flauiorum ille primus dicere solitus,* Imperatorem stantem mori oportere: *sic nobis sensus, Hominem in opere deficere: nec desinere potiùs, quod suadebat olim priscus aliquis censor. Certè vel in istis alibi languidis, fructus & vsus suus erit iuuentuti; & nostro labore quæsitum aliquid aut erutum, in quo nonne-*

mo inueniendo ſudaſſet. Totum enim hoc Polybij ſcriptum perplexum & caligine obſitum: nec induſtriâ ſolùm, ſed acritate ingenij opus ad peruadendum. Speramus, imò profitemur, in parte feciſſe: idq́ue non adiutos à prioribus, niſi fortè à Franc. Patricio Italo, quem ſolum veſtigia preſſiſſe in hac ſemitâ equidem ſcio. Quid nos præter eum, Lector viderit: quid alius præter nos, ſequens item ætas. Nec enim neſcio, vbi ſemel opus cœptum eſt, & velut fragmina aut ſentes amotæ, concurſum fieri, & poſtremos quoſque priorum etiam laudem in ſe deriuare. Aliquid nempe reperient, & vnus ſæpè locus aut remotior lectio eſt quæ rem conficit: quod non tam doctrinæ dixeris, quàm fortunæ. Ego verò & hoc excuſo, quòd antè publica iudicia ſubire nobis opus, quàm priuata experiri: nec vllæ recitationes aut inter amicos lectiones ſunt, ſapientiſſimo conſilio vſurpatæ antiquis. Typographia iſta nos ſtatim protrahit, & irreuocabiliter protrahit: nec fas, etiam cùm reſipueris, reſipuiſſe. Alia tamen editio relinquitur, & mederi poteſt: ſub eam vos æqui & iniqui aduoco, iuuate. Siue laudi noſtræ fauetis, ſuggerite: ſiue carpere gaudetis, corrigite. ego vtroque affectu vtar in vnum finem, emendandi & diſcendi. Erunt ex verbo veteri, * δεύτεραι φροντίδες. (* Curæ ſecundæ.) Iam, quod ad Polybij ipſum hoc opuſculũ ſpectat, re non mole magnum, haud ambigendum arbitror quin Polybij ſit, & ipſe agnoſcit, vt * alibi notamus. (* Lib. v. Dialog. xv.) Sed tamen ab alienâ manu contractum aut reciſum aliquid videri, non nego: & eſt cetera Polybiana ſcriptio vber magis & diffuſa. Titulus etiam qui Librum ſextum Hiſtoriarum præfert, mihi eſt falſus: cùm nec iſta ſic continua, vllo modo aut veniâ hiſtoriæ ſint, & ipſe fateatur è libro an libris De rebuſpublicis eſſe. Fuit videlicet introductio in Hiſtorias, & grande adiumentum, noſſe quid Romani, Carthaginienſes, Spartani, pace aut bello vſitarint: & tum, cùm breuiter inter narrandum tangitur, habere vnde doctior ſis, & petas. Satis de meo & Polybij inſtituto: vtile vtrumque ſit voueo; & hoc quoque, vt iſtis abſolutis pedem mihi porrigere & promouere fas ad ſerium illum Sapientiæ callem, quò adſpiro. Da hoc Deus, & in omni vitâ non mihi ſolùm vixiſſe.

IVSTI

IVSTI LIPSI
DE MILITIA ROMANA
LIBER I.

DIALOGISMVS I.

Præfatiuncula & occasio dicendi, tum laus aliqua militiæ Romanæ.

A MERIDIE, vt ferè mos meus est, inambulabam, cupidis honestarum artium me præbens, & velut domesticas quasdam scholas habens, respondendo aut disserendo. Venit ad me honestæ frontis & mentis adolescens, AVDITOR meus (nec aliter nunc appellem) qui salute dictâ, Illud de Militiâ promissum Lipsi, inquit, quãdo expungis? Tardum nomen es, ne dicam malum. Ego, Cùm otium erit, inquã. Longa res est, nec paucarum aliquot horarum. Ille iterùm, De otio ne obtende, feriæ sunt, & tam vacui nos nunc, quàm ipsa Vacuna. Quando etiam aptius? feruent omnia bellis, nec alij magis in mensis aut in circulis sermones. Quàm volupe sit, inter ista veterem illam seriò intellegere, & decerpere ex eâ aliquid quod sit in hodiernum vsum? Ego risi, & Quid ais, inquam, decerpere? sæculum hoc ignoras, aut dissimulas. Nam contemnunt nostri Martes hæc talia, & nænias & ludos ea habent puerorum. Fortassis, inquit ille, vel ideò quòd parùm norunt. Nam plerisque horum iure illud occinas: *Πρὶν γὰρ φρονεῖν σε, καταφρονεῖν ἐπίστασαι.

Et quid de illis mirer? pauci nostrûm, qui libelliones habemur, scitè hæc scimus, & in nos quoque conuenit senis Coi dictum:

*Πολλοὶ θαυμάζουσι, ὀλίγοι γινώσκουσι.

Ne inter eos diutiùs ego sim, tu effice & adiuta. Nam pleraque video, non video, & vt in confinio lucis ac noctis positus, parùm certo oculo discerno. Iam facis? Volo, inquam: sed, nisi vt tibi gratificer, quâ spe fructus? Imò verò duplicis, inquit ille, Certi & Incerti. Certi quidem, quòd vera ea fax ad historias: quarum quæ alia ferè materies, quàm bella & pugnæ? Incerti autem, quòd & hodierni Duces aliquid ex iis fortasse haurient, ad suum & præsentem vsum. Moui caput, &, De hoc quidem diffido, inquam, illud priùs spero. Subiecit, Non ego: & meo animo ac vaticinio, aut iam est aut erit Princeps aliquis magnus, qui prauam & laxam hanc militiam corrigat, & ad veterem illam ordinet atque adstringat. O si ille dies! quas laureas & victorias videam? quàm longè lateque sparsa Christiana signa? Inijce hanc mentem Deus; & ad priscam illam ac Romanam

Initium sermonis.

Opportunitas.

* *Priusquã sapere, didicisti contemnere.* Chæremõ.

* *Multi admirantur, pauci intellegunt.*

Vtilitas.

Ad historiam.

Ad vsum.

nam maximè militiam flecte: cum cuius Dilectu, Disciplinâ, Ordine, si
nostra hæc nouitia arma iungantur, quæ vis aut acies resistat? Ego hîc
manum sustuli, Euge, inquam, me quoque hac commemoratione in-
cendis. Et vt scintilla in aridam materiem incidens facilè comprehen-
Romana militia laus. dit: sic ego inflammor in nomine & virtute Romanâ. Et bona fide, quæ
gens in militiâ fortior aut felicior? Dilectum vide; nihil accuratius. Or-
dinem; nihil aptius. Disciplinam; nihil seuerius sanctiusque. Itaque per
annos septingentos, tot triumphos pænè quot annos numerant, & im-
perio suo subiecerunt quidquid validum aut bonum in orbe terrarum.
Nam alios quosdam latiùs imperasse fortasse dixeris, aut nunc imperare
(certè magnum nostrum Regem:) sed in tam selectis gentibus aut ter-
ris, non dices. Pœnos, Macedonas, Assyrios vicerunt, & imperium in
eos vsurparunt qui antè imperarant. Quid Hispanos, aut Gallos? quos
vincere non gloriæ fortassis maioris, sed operæ fuit. Ita paullatim mo-
Lib. I. lem illam *maximi secundùm deorum opes Imperij* (Liuij verba agnoscis)
constituerunt, idque in optimâ Europæ, Asiæ, Africæ parte. Quâ autem
aliâ re, nisi militiâ hac, quam laudamus? Nam ingenia, numerum, robo-
ra hominum si vides; singulis, aut omnibus, sæpè vincebantur: superabat
Ordo & Disciplina. Ergo haud vanè olim vaticinatus apud Liuium Ro-
Lib. I. mulus: *Nullas opes humanas armis Romanis posse resistere.* Quid Romu-
lum loquor? ipse Romanorum hostis Taxilles, ille à sinu & latere Mithri-
Plut. in Lucul. datis, libero ore apud Tigranem fassus: Ἄμαχον πρᾶγμα, τὰ Ῥωμαίων
ὅπλα: *Rem inuictam, Romana arma.* Atque hæc ita olim fuerunt, quam-
diu disciplina & sanctitas quædam, vt ita dicam, armorum viguit: post-
Deprauatio eiusdē. quàm sanguine ciuili infecta ea & corrupta sunt, postquàm rapere &
lancinare, atque etiam lasciuire, in morem vertit; resedit illa virtus, &
quod sequitur, fortuna, nec aliud quàm vmbra & nomen fuit militiæ
Accessio ad explicandum. Romanæ. Ideò si vis me illustrare hanc & explicare; de Veteri modò
promitto, nec inferiorem istam, nisi parcè, tangam. Ille alacer, Ergo pro-
mittis? ô me beatum! Et sedeo, an porrò ambulo? Imò tu sede, inquam:
Cum excusatione. ego vtrumuis fecero, vt animus hic aut valetudo suadebunt. Atque vti-
nam ista sit quæ solet; & cum eâ vigor & alacritas etiam, quæ solent!
Nunc vereor vt ipsa & ætas, sed ipsa maximè, libauerint in me lætum il-
lud aut lepidum etiam, siquid olim fuit. Quid tamen est? vt in Vere an-
ni flores scilicet plures gignuntur, Autumnus tamen est qui dat fructus:
sic in priori illâ ætate amœniora fortasse quædam dedimus, nunc vtilio-
ra, si Deus & Tempora volent. De istis quidem non frustrà ambigo, quæ
apud nos malarum ferè aut turbidarum artium, nostras istas honestas
& pacis oppressum eunt aut expulsum. Sed Deus videbit: quem, prius-
Cum inuocatione. quàm ordiar, veneror atque inuoco. & tu Lux æterna, Sol sine ortu aut
occasu, per has antiqui æui tenebras euntem dirige,

Lucret. ——— *clara meæ præpandens lumina menti,*
Res quibus occultas penitus conuisere possim.

DIA-

DIALOG. II.

Modus & Ordo dicendorum, tum de Dilectu, de Tribunis de Stipendiis.

At tu iam ſediſti. AVD. Animo & corpore compoſitus ad audiendum. LIPS. Audi igitur, ſed Modum atque Ordinem priùs, quem tenebo in diſſerendo. *Modus* hic erit, vt Polybij verba eligam & inſiſtam, qui vnus ſupereſt eorum qui de veteri militiâ ſcripſerunt. Nam Vegetius quidem nihil habet meri; ac ſui & ſuperioris æui inſtituta aut mores miſcet ac confundit. Polybium adhærebimus igitur. & vt ij qui iter ignotum ſuſcipiunt, limitem aut aggerem aliquem comprehendunt, quem inſiſtant: ſic nos illum, tuti ab errore aut lapſu. Sed *Ordo* tamen eius quia haud aptus vbique ad docendum, aut etiam plenus: ſuggeram alium, atque eum quem definitio hæc noſtra dabit. Ab eâ enim appoſitè Militiam exorſuri videmur: quæ eſt, MVLTITVDO APTA ET COMPOSITA IN ARMIS, AD VIM FACIENDAM AVT ARCENDAM, SVB CERTA LEGE. Quinque in definitionem iſtam partes incluſi, DILECTVM, ORDINEM, ARMA, ACIEM, DISCIPLINAM: quas ſingulas ordine, & totidem Sermonibus, educam. Polybij ipſa verba ſecundùm has partes aptabo, vbi ea quidem erunt: quà deficient, velut laciniam huic veſti à me aut ab aliis adtexam. Omnia deinde explanabo & illuſtrabo, ſed breuiter: quia iamdiu nobis illud ſedit,* Οὐ τὸ μέγα εὖ, ἀλλὰ τὸ εὖ μέγα. Ita olim Demoſthenes, valdè pro meo ſenſu. Sed Polybium ipſum iam audiamus, qui ſic de Dilectu. Vin'tu legere? cape. AVD. Et vtraque manu quidem: ſed Græcis adſcripta quæ hæc verſio? LIPS. Noſtra eſt. nam etſi Ianus Laſcaris, homo Græcus, aptè & doctè pleraque iam verterat: tamen reuera alibi aliter, & quod caput eſt, non ſemper preſsè & adſtrictè. Id autem adprimè mihi placet in ſcriptoribus qui ſtilo tales, maximè cùm de re agitur: in quâ verbum additum, aut omiſſum, aut laxiùs etiam redditum, magnas facit vel mutationes vel errationes. At tu lege.

Modus tractandi, Polybianus.

Ordo noſter.

Definitio militiæ.

Partes eius.

*Non quod magnū, benè, ſed quod benè, magnum.

Cauſſa verſionis noſtræ. Et qualis ea.

POLYB.

Ἐπεὶ δ᾽ ἂν ἀποδείξωσι τοὺς ὑπάτους, μετὰ ταῦτα χιλιάρχους καθιστᾶσι, τέσσαρας καὶ δέκα μὲν ἐκ τῶν πέντε ἐνιαυσίους ἐχόντων ἤδη στρατείας, δέκα δ᾽ ἄλλους σὺν τούτοις ἐκ τῶν δέκα. Τῶν λοιπῶν, τοὺς μὲν ἱππεῖς δέκα, τοὺς δὲ πεζοὺς ἓξ οὓς δεῖ στρατείας τελεῖν κατ᾽ ἀνά-

Cùm verò Conſules deſignauerint, tum Tribunos militum conſtituunt, quattuordecim quidem ex iis qui iam quina ſtipendia annua confecerint; decem alios præterea ex iis qui dena. At reliquorum, equites quidem dena, pedites vicena ſtipendia explere oportet

γκὴν, ἐν τοῖς τετταράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ἀπὸ γενεᾶς· πλὴν τῶν ὑπὸ τὰς τετρακοσίας δραχμὰς τετιμημένων. τούτους δὲ παριᾶσι πάντας, εἰς τὴν ναυτικὴν χρείαν. Ἐὰν δέ ποτε κατεπείγῃ τὰ τῆς περιστάσεως, ὀφείλουσιν οἱ πεζοὶ στρατεύειν εἴκοσι στρατείας ἐνιαυσίους. Πολιτικὴν δὲ λαβεῖν ἀρχὴν οὐκ ἔξεστιν οὐδενὶ πρότερον, ἐὰν μὴ δέκα στρατείας ἐνιαυσίους ᾖ τετελεκώς.

tet necessariò in annis quadragintasex à natiuitate. Excipio eos qui infra drachmas quadringenas cẽsi sunt; quos omittunt, & reseruant omnes ad nauticum vsum. Quòd siquando res & circumstans necessitas eò adigunt, debent pedites facere annua vicena stipendia. Vrbanum verò magistratum non antè capere cuiquam fas, quàm decem stipendia militiæ adimplerit.

Satis: insiste. Orditur Polybius à Dilectu, quem in Definitionis meæ verbis primis incluseram, MVLTITVDO APTA. Quomodo enim talis sine isto? quin nisi eligis & excerpis, non militem sed turbam habes. De eo tria dicit. *Qui elegerint*, *Quos*, *Quomodo*. Duo prima sunt in verbis, quæ legisti: & quia Tribuni sunt qui eligunt, de ipsis, & numero eorum nunc præmittit.

In Dilectu tria spectanda.

„ *Cùm Consules designauerint, tum Tribunos militum constituunt.*] Quod fit scilicet principio cuiusque anni. Et meritò Consules priùs designantur, quia ij sunt qui in parte Tribunos faciunt, in alia parte ipse populus, * posteà dicendum.

* Lib. II. Dialog. IX.

„ *Quattuordecim quidem ex iis.*] Diuisio hæc est & numerus Tribunorum, qui scripti in quattuor legiones. Nam ad tot istas accommodat sua Polybius: quia quotannis fere ita scriptæ, singulis nempe Consulibus binæ. Ergo ait quattuordecim Tribunos factos ex iis.

Diuisio Tribunorum.

„ *Qui iam quina stipendia annua confecerint.*] Qui sunt isti? Tribuni equestres, id est ex equitum corpore lecti. Nam semel mihi hoc nota: Duo genera Tribunorum Polybius facit, *Iuniores* & *Seniores*: quos à stipendiorum numero sic appellat. Iuniores sunt, Equites quibus hoc datum, vt priùs citiusque Tribuni fiant, quàm plebeij. Quid ita? tum quia reip. interesse videtur, vt isti ex optimis statim ad eam accedant: tum etiam, quia stipendiorum ratio & æqualitas sic poposcit. Moris enim erat, post dimidiata stipendia confecta, Tribunum capi, nec antè: ecce Equites dena conficiebant, Pedites vicena: ergo proportione illi post quina stipendia lecti, hi post dena. Hæc vera Polybij mens & sententia, & caussa diuisionis. Sunt autem quattuordecim iuniores siue ex equite,

Iuniores Tribuni.

equite, decem tantùm è plebe: quia plures nimirum habere voluerunt honeſtiores.

„ *Decem alios præterea ex iis qui dena.*] Ego ita reddidi, pro ſententiâ iam dicta: at vulgò legunt & vertunt implicatè. Laſcaris quidem ſic: *Decem autem alios, præter hos, ex iis qui decem reliqua fecerint.* Quæ ergo hæc *decem reliqua?* an quinque illis prioribus addenda, vt fiant quindecim annorum ſtipendia? nugatoria, aut falſa. Quin Græca leuiter corrigenda ſunt. Δέκα δὲ ἄλλους σὺν τούτοις ἐκ τῶν δέκα. τῶν λοιπῶν τοὺς μὲν ἱππεῖς δέκα: ſententiâ à me verſâ. Nam hoc ait: Tribuni quidem fieri poſſunt ex equite, qui quina ſtipendia fecerint; ex plebe, qui dena: at reliqui iam milites in vniuerſum ſtipendia conficiunt, equites dena, pedites vicena. Non etiam diſpliceat: Τὸ λοιπὸν, τοὺς μὲν ἱππεῖς: quod eſſet, *Ceterùm, equites quidem.* formulâ & modo ſermonis deflectendi. *Seniores Tribuni.* *Correctio textus.*

„ *Pedites vicena ſtipendia explere oportet.*] Iterùm à meâ correctione, vulgatam non eſt vt expedias: certe qui adniſi, hactenus non fecerunt. Laſcaris ita reddidit: *pedites verò ex iis qui ſextum & quadrageſimum ætatis attigerunt annum.* Quam lectionem ſecutus ſit, neſcio: vulgatam non expreſſit. atque amplius, ſententiam bonæ mentis nullam expreſſit: Sigonius & Grucchius, viri talium curioſi & docti, ita hæc citant: *Quattuordecim ex iis qui quinque ſtipendia annua habeant, decem verò ad hos ex iis qui decem: equites quidem qui decem, pedites verò qui ſex.* Et explicant, *Neminem qui equo meruiſſet* (ſunt ipſa Grucchij) *Tribunum fieri potuiſſe niſi decem ſtipendia haberet, cùm interim ſatis eſſet peditibus vel ſex annos meruiſſe.* Nego quidquam magis aut à Polybio, aut à ratione abire. Iſtud quidem de *ſex* annis vbi lectum aut ſcriptum? quin diſertè de *quinque* & *decem* in Polybio eſt. Quæ etiam ratio, vt equites tardiùs ad honores, quàm plebeij perueniant: idque tot annis? Omnia contrà ſunt, vt dixi: & profectò Græcanica hæc emendanda: Τοὺς δὲ πεζοὺς εἴκοσι δεῖ στρατείας τελεῖν: *Pedites viginti oportet ſtipendia implere.* Nihil verius. Quòd equites dena, ecce Liuius docuerit: *Addiderunt acerbitati & tempus, ne præterita ſtipendia procederent iis qui equo publico meruerant, ſed dena ſtipendia equis priuatis facerent.* Loquitur de iis qui ad Cannas fugerant, & hac ignominiâ affectos à Cenſoribus, vt ne in numerum venirent ſtipendia præterita, vtque iterùm à nouo ſtipendia ſua dena facerent, & quidem equis ſuis ac priuatis. Idem ex Plutarcho clariùs. apud quem Gracchus in Oratione quâdam iactat, Ἐστρατεῦσθαι δώδεκα ἔτη, τῶν ἄλλων δέκα στρατευομένων ἐν ἀνάγκαις: *Militaſſe ſe annos duodecim, cùm alij non niſi decem neceßitate militent.* Quis ambigit quin Gracchus hic inter equites? & in gloriâ ſuâ ponit & ſtudio in patriam, quòd duodecim ſtipendia confecerit, præter morem & legem dena exigentem. Iam verò pedites vicena dicimus meruiſſe. Qui auctores? Ipſe Polybius palàm, qui mox ſubiungit: Ὀφείλουσιν οἱ πεζοὶ στρατεύειν εἴκοσι στρατείας ἐνιαυσίους: *Pedites debent conficere annua ſtipendia viginti.* Idem ex Liuio eſt colligere. apud quem Sp. Liguſtinus quidam detractat militiam Macedonicam, & ſic ſe excuſat:

Praua ſententia, cùm Laſcaris, *Tum Sigonij & Grucchij.* *Iterũ ſcriptura correcta.* Lib. XXVII *Equitum quot ſtipendia:* *Quot peditum.* *Liuius explicatus.*

Lib.XLII. excusat: *Viginti duo stipendia in exercitu emerita habeo, & maior sum annis quinquaginta.* Duplex caussa. quòd & stipendia largiter confecerit (duo supra numerum, vti & Gracchus:) & quòd ætatis iam beneficio debeat vacare. Rescribere & mutare eum numerum* alibi volui: malè, & Seruius mihi dux in errorem. Nam apud eum legas, *eos qui in sacramento rogantur & plenam militiam habent, viginti quinque annis teneri.* Quod nec veteri nec sequenti æuo vniuersè verum fuit, & corrigere humanius Seruium sit quàm corripere: *viginti quoque annis teneri.* Res quidem ita fuit. atque apud Tacitum, cùm milites per seditionem expressissent, vt *sextusdecimus stipendij annus finem adferret*; displicuit Patribus & Principi, & eo abrogato, mos priscus repositus, decretumque *vt vicesimo militiæ anno veterani dimitterentur.* Atque ita deinceps factum. Suidas: Βετεράνὸς παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ἀπολυθεὶς τῆς στρατείας. ἐπὶ εἰκοσαέτειαν δὲ ἐδούλευον: *Veteranus Romanis dicitur militiâ dimissus. in viginti autem annos merebant.* In Codice Iustinianæo consimiliter Veterani definiuntur, qui *post vicesima stipendia honestam, vel caussariam missionem sunt consecuti:* quod ita interpositâ distinctione legendum est: quia certè caussaria missio post expleta stipendia non datur. Idem numerus in Codice Theodosij aliquoties. etsi in eodem etiam de *vigintiquinque aut quattuor* stipendiis leges: sed in certo genere militum, & conditionis deterioris. Hæc mihi ita videntur. quid erudito viro, qui in Polybio hîc corrigi voluit: τοὺς δὲ πεζοὺς ἐξ οὗ δεῖ στρατείας τελεῖν: non equidem scio, nec scintillam lucis in iis verbis video.

* Ad I. Ann. Tac.

I. Annal. Ibid.

Qui Veterani.

L. IX. Quãdo prouoc. nõ est nec.

Anni militiæ vtiles.

„ *In annis quadragintasex.*] Est hæc Seruij regis definitio, qui annos eos vtiles militiæ fecit. Nam distinxit Classes in Centurias Iuniorum & Seniorum: illos qui militarent, hos qui vacarent, nisi in magnâ necessitate. *Iuniores, ad annum quadragesimumsextum* (ita Tubero apud Agellium) *supráq; eum Seniores appellauit.* Censorinus anno vno minùs numerare videtur: *Vsque quinque & quadraginta annos Iuuenes appellatos, quòd remp. in re militari possent iuuare.* Hoc ergo Polybius nunc dicit, vicena illa stipendia complenda fuisse in orbe tot annorum. Sed cur non principium etiam militiæ ponit, cùm dixerit finem? Licet ex eodem Tuberone apud Agellium addas: *Seruius ab anno decimoseptimo, quòd idoneos iam esse reip. arbitrabatur, milites scripsit.* Atque illud mansit. & in Punico secundo bello, cùm necessitas violasset: tum decretum *vt Tribuni plebis* (Liuij verba) *ad populum ferrent, vt qui minores annis septem & decem sacramento dixissent, iis proinde stipendia procederent, ac si septem & decem annorum, aut maiores, milites facti essent.* Ecce, in iuuentutis inopiâ, quidam tunc etiam prætextati milites capti: id ne fraudi iis esset, & quia præter Seruij ac vetus institutum, lege subuentum fuit, & anni illi in stipendia venerunt, haud secùs quàm si à decimoseptimo cœpissent. Atqui ambitio etiam interuenisse videtur, & quidam, vt citò ad honores & Tribunatus venirent, ante id tempus militiæ adscripti. quod Gracchi lex posteà cauit, & interdixit νεωτέρων ἑπτὰ καὶ δέκα ἐτῶν μὴ καταλέγεσθαι

Lib.X. cap. XXVIII.

De die Natali.

Initium militiæ.

Lib.XXV.

λέγεσθαι στρατιώτην: *iuniorem annis septem & decem militem non legi.* Plutarchus id ita in Gracchis. Vegetium ergo miror scribere: *Si antiqua consuetudo seruanda sit, incipientem pubertatem ad dilectum vocari.* [Lib.1.c.4.] Quod districtè verum non est, nec decimusseptimus certè annus *incipiens pubertas.* At Silius magis etiam intendit: [Lib.1.]

Pubescit miles castris, galeaq́; teruntur
Nondum signatæ flauâ lanugine malæ:

quasi impuberes ad ea venirent. Habes carceres, habes metam militiæ. Sed an non igitur plura vicenis stipendiis? imò triginta erunt, si totum id tempus militarunt, ab anno XVII. ad XLVI. [*Nodi solutio.*] Caue erres. Continua olim militia non fuit (sicuti cùm legiones perpetuæ institutæ:) sed per annos ferè, aut certè singula bella, inibant militiam, & desinebant. [*Interpellata olim militia.*] Lex igitur volebat, vt in annis illis triginta vtilibus, quisque necessariò impleret stipendia sua viginti. Poterat quidem priùs: & exempli causâ, qui continuò militabat, implebat ea trigesimoseptimo anno: sed poterat, non debebat. [*Quo sensu triginta anni militares.*] Hi sunt anni triginta illi, de quibus lex Tullia capienda, cùm *Iuniorum ætatem annis triginta definiuit.* Item Sallustius ad Cæsarem, cùm monet illum *vt videat ne militia iniusta sit, cùm alij triginta, pars nullum stipendium faciat.* [Orat. de rep. const.] Itemque in Tacito, veterani queruntur *tricena aut supra stipendia se numerare.* [1. Annal.] Nec virum doctum audiemus hinc colligentem (Carolus Sigonius is est) legitima stipendia fuisse triginta annorum. Sed iterùm hîc aliqua hæsitatio ad annum *quadragesimumsextum:* quem finem militiæ dicti scriptores faciunt: at alij disertè *quinquagesimum.* [*Nodus alter in metâ militiæ.*] Seneca de breu. vit. cap. vlt. *Lex à quinquagesimo anno militem non cogit.* Fabius: *Vt militiâ vacaret ex lege, quòd quinquagenarius esset.* [Lib.IX. Instit.] Legem vterque nominat: an posterioribus temporibus latam? an potiùs iam olim illa lex, siue mos? Nam & in Liuio, bello Macedonico decretum, *nulli qui non maior annis quinquaginta esset, vacationem militiæ esse.* [Lib.XLII.] Quî igitur conciliamus ista cum instituto Seruij? bellè. [*Is solutus.*] Nam existimo mansisse quidem illud de annis quadragintasex communiter: sed pone aliquem, casu & morbo, stipendia sua intra id tempus non impleſſe, dico cogi potuisse vsque ad annum quinquagesimum. Iste igitur quinquagesimus plenè liberabat, siue facta stipendia siue infecta. Ex verbis Ligustini suprà colligas, qui in clausulâ, velut decretorium id ponit: *Et maior sum annis quinquaginta.* Hi anni in militiâ Romanâ: nec dissimiles admodum in Græcâ. [*Græcorum par ratio.*] In Demosthene lego, *iussos omnes conscendere triremes, vsque ad eos qui quadragintaquinque annorum essent.* [III. Olynth.] In quem tamen locum Vlpianus Scholiastes notat, *Nouum hoc fuisse. quia Lex apud Athenienses ad annum quadragesimum dumtaxat iubet militare, exorsos à decimooctauo. Idq́; his gradibus, vt ad vigesimum circa vrbem militent & castella custodiant, tutiori scilicet militiâ: à vigesimo autem, ad longinqua bella & extra limites etiam eant.* Ita ferè Vlpianus. & dixeris Macrobium, Atticum hoc institutum adspicere, cùm de vi Septenarij numeri scribit: *Nonnullarum rerum publicarum is mos est, vt post sextam hebdoma-* [Lib. 1. in Sõn. Scip.]

dem ad militiam nemo cogatur, in pluribus detur remißio post septimam, Sexta hebdomas, quadragesimussecundus annus est, & tangere Athenienses videtur: septima quadragesimusnonus, & ad Romanos pertinet.

Platonis proprium scitum. *vi. de Leg.*

cùm dicat *post septimam*: qui est quinquagesimus annus. Plato in suâ republicâ, paullò seriùs quàm alij, & admittit & dimittit. Nam legem fert, statuitque Ἀνδρὶ μὲν εἴκοσι μέχρι τῶν ἑξήκοντα ἐτῶν· γυναικὶ δὲ ἐπειδὰν παῖδας τῶν ἤδη μέχρι τῶν πεντήκοντα. *Viro quidem annos viginti, vsque ad sexaginta; feminæ verò cùm pepererit, vsque ad quinquaginta.* Quæ ille de Militiâ, in quam & feminas scilicet adscribit.

A censu miles captus.

„ *Excipio eos, qui infra drachmas quadringenas censi.*] Prima nota legendorum, fuit *Aetas*: altera nunc *Census*. Tangit eam magis, quàm explicat, quia tunc nota. Nam Ser. Tullius rex cùm censum instituisset, in classes populum diuisit, idque pro opibus: ex quibus dilectus atque alia reip. munia administrarentur. Non enim profectò viliores quosdam in militiam legebant, nec erat hoc inopiæ asylum: sed diuites, honestos, & quos res priuata rei quoque publicæ alligaret. Nabis tyrannus apud Liuium, cùm diuersa ostendit Spartana instituta à Romanis: *Vos*, inquit, *à censu equitem, à censu peditem legitis.* Et exstant ipsa discrimina & modus opum in classibus Seruianis, quas Liuius & Dionysius descripsêre. Sed enim hîc nodus in Polybij verbis. Ait, *qui infra drachmas quadringentas*: quæ sunt Romano more & eloquio, *quaterna millia æris.* An ergo talis aliqua finitio censûs in classibus? nusquam. Vide & examina. Imò illa infima. *Quinta* classis *vndecim millia* habuit, vt Liuius; siue *duodecim quingenta*, vt veriùs à Dionysio scriptum. Infra hanc autem qui essent, *immunes fuêre militiâ*, vt Liuius ait. Quid dicendum igitur? quid, nisi mutationem aliquam, vt solet, interuenisse? Nam cùm olim tota *Sexta* classis vacua feriataq; esset, Polybij & suprà æuo, aliter: nec placuit tantam multitudinem munerum omnium esse expertem. Itaque instituta noua aliqua diuisio (quando, nescio: crediderim sub bella Punica) & *Sexta* illa numerosa classis distributa quasi in tres iterùm classiculas, pro ratione censûs. Prima fuit, de quâ hîc Polybius, eorum qui à *mille ducentis drachmis* (siue *duodecim millibus æris*) pertingerent ad *quadringentas*. Altera, qui ab istis ad *centum quinquaginta*. Tertia denique, qui ad *trigintatres*, paullo suprà. Hæc non à coniecturâ merâ ponimus, sed Iulij Paulli verbis apud Agellium firmamus. Quærebatur qui essent *Proletarij* in versu Ennij: atque ille sic explicat: *Qui in plebe Romanâ tenuißimi pauperrimiq; erant, neque amplius quàm mille quingenûm æris in censum deferebant, Proletarij appellabantur: qui verò nullo aut perquàm exiguo ære censebantur, Capitecensi vocabantur. Extremus autem Capitecensorum census æris fuit trecenta sexagintaquinque.* Hæc si attentè cum Polybianis istis confers, necessariò infers & elicis diuisionem à me dictam. Sunt enim certè aliqui supra istum Proletariorum censum *mille quingenûm æris*: qui autem nisi illi *Quatermillenarij* à Polybio dicti? Atque est etiam proportio aliqua in his gradibus, quòd primus ille à duodenis millibus

Lib. xxxvii. — *Huic rei classes.* — *Obscuritas in Polybio.* — *Ea depulsa.* — *Sexta classis diuisio eruta.* — *Ex Agellio adstructa.* — *Lib. xvi. cap. ix.*

sic

ſic deſcendit, vt ſit eius quaſi triens; alter, trientis huius iterùm triens, cum leui exceſſu; tertius, non iam triens, ſed iuſtus quadrans, ſi tamen legas in Agellio *trecenta ſeptuagintaquinque.* quod faciundum arbitror, & video libros quoque variare.

„ *Quos omittunt.*] Clarè habes, tenuiores iſtos ad militiam non vocari. *Pauperes non niſi in neceſſitate ſcripti.* Numquam igitur? imò verò, ſed in neceſſitate aut tumultu. Idem loco dicto Iulius Paulus: *Quoniam res pecuniaq. familiaris obſidis vicem pignoriſq. apud remp. eſſe videbatur, amoriſq. in patriam fides quædam in ea & firmamentum; neque Proletarij, neque Capitecenſi, milites, niſi in tumultu maximo, ſcribebantur.* Itaque Ennij verſus huc ducit, & explicat:

Proletarius publicitus ſcutiſq. feroq.
Ornatur ferro, muros, vrbemq., forumq.
Excubiis curant.

Duo ibi notes, & quòd arma iis data è publico Ennius dicit; & quòd muros dumtaxat cuſtodierint & vrbem. Nam etiam cùm neceſſitas adigeret, non tamen in aciem hoc genus educebant, aut legionibus miſcebant, ſed in vrbe habebant ſub oculis & curâ ſeniorum: qui & ipſi in armis ſolent adiungi. Paullatim tamen & eò ventum (ſed poſt Polybij) vt Proletarij atque etiam Capitecenſi in militiam vulgò ſcriberentur. Salluſtius de Mario: *Ipſe milites ſcribere non more maiorum, neque ex claſſibus, ſed vti libido cuiuſque erat, Capitecenſos pleroſque.* In Iug. Ecce, humiles eos ipſe iam Conſul legit, per eos ex humili talis factus. *Capitecenſi ſcripti.* Plutarchus de eâdem re: In Mario. Ἀναγορευθεὶς δὲ λαμπρῶς, εὐθὺς ἐστρατολόγει παρὰ τὸν νόμον καὶ τὴν συνήθειαν, πολὺν τὸν ἄπορον καὶ δοῦλον καταγράφων, τῶν πρόσθεν ἡγεμόνων οὐ προσδεχομένων τοὺς τοιούτους, ἀλλ' ὥσπερ ἄλλο τι τῶν καλῶν, τὰ ὅπλα μετὰ τιμῆς τοῖς ἀξίοις νεμόντων, ἐνέχυρον τὴν οὐσίαν ἑκάστου τιθέναι δοκοῦντος: *Conſul declaratus ſplendidè, ſtatim Dilectum habuit præter legem & morem, plurimos è pauperibus & ſeruili genere conſcribens: cùm anteà Duces hos tales non ſuſciperent, ſed arma quoque, vt aliud aliquid honeſtorum, non niſi honeſtis digniſq. darent, cùm quiſque velut pignus rem familiarem opponere videretur.* In cuius verbis *ſeruile genus* verti, quod alij *ſeruos* fecerunt: parum verè, neque vmquam ipſos ſeruos Marius legit, ſed libertinos & tales qui nati è ſeruis. *Incauta verſio in Plutarcho.* Quo ſenſu tamen clariùs ſcribatur, πολὺ τὸ ἄπορον καὶ δουλικόν: ſiue vt Ioſ. Scaligero placet, καὶ ἄδηλον. Sed à Mario, vt dixi, principium, mox progreſſus. Nam bello Sociali cœpêre iam in militiam ſcribi, & manſêre. Eâ mente Liuij epitomen exaudio: *Libertinos tunc primùm militare cœpiſſe.* Lib. LXXIII. Quid? non etiam anteà? non ſub Mario? *Libertini in militiâ.* Ita, ſed pauci, nec ita vulgò. Nam quod in Liuio eſt iam olim, *Nec ingenui modò aut iuniores ſacramento adacti ſunt, ſed ſeniorum etiam cohortes factæ, libertiniq. centuriati:* Lib. x. id ſcilicet excuſes, quòd in tumultu, nec niſi ad tutelam vrbis. Sed propriè etiam Liuius *Libertinos intellegit*, τοὺς ἐξελευθέρους, *Et liberti.* id eſt qui nati ex libertis: at Epitoma fortaſſe capienda de *libertis* ipſis. Ego ſuſpicor, nec vocem eam notione priſcâ ibi vſurpatam. vti nec in Macrobio, eâ ipſâ re: *Bello ſociali cohortium duodecim è liberti-* I. Saturn. cap. XI.

 nis

Vt illa ætas passim. *nis conscriptarum opera memorabilis virtutis apparuit.* Puto * libertos intellegi: & Appianus I. Ciuil. in hac historiâ ἀπελευθέρους nominat, qui sunt profectò isti. Ita vides paullatim, quòd dixi, tenuiores etiam ciues admissos: tamen ciues. quid ni? cùm etiam socij paullò pòst ciuitate donati, & ex iis milites in legiones scripti.

Naualis militia vilis. „ *Reseruant ad nauticum vsum.*] Quæ militia scilicet vilior, & talis habita semper. An quia periculorum ibi plus, & metus etiam ignauæ mortis? an quia parùm loci virtuti & robori militari? ars & nautæ pleraque administrant. An quia paullatim animos quoque dehonestat & corrumpit? Tale aliquid Plato indicat, & optat ciues suos Athenienses (etsi militiâ eâ solâ claros) res maritimas numquam attigisse. Sed Romanis quidem perpetuum hoc iudicium: & pro eo Liuius: *Nauales socij*, inquit, *relictis nuper classibus ad spem honoratioris militiæ transgreßi:* id est, terrestris. Sic Tacitus: *Facta & reliquis* (classis) *spes in posterum honoratioris militiæ.* Ergo isti Sextani & viles, ait Polybius, ad mare sepositi & asseruati. Exempla in Liuio: *Magna vis hominum conscripta Romæ, libertini etiam, quibus liberi essent & ætas militaris, in verba iurauerant. Ex hoc vrbano exercitu, qui minores quinque & triginta annis essent, in naues impositi; alij vt vrbi præsiderent relicti.* Vbi silentio non transeo, quod addit, *quibus liberi essent:* vt scilicet quos opes reip. non adstringerent, caritas ista liberorum & alterum pignus vinciret. Et an non isti, quos *Proletarios* Ennius dixit? Sed nefas fortasse à Paullo & Grammaticis dissentire. Exemplum aliud in eodem Liuio: *M. Iunio Prætori datum negotium, vt in classem socios nauales libertinos legeret.* Et alibi: *Naues ciuibus Romanis qui seruitutem seruissent completæ, ingenui tantùm præfecti.*

[Margin notes: IIII. de Legib. — Lib. XXXII. — I. Hist. — Lib. XXII. *E libertinis ferè electi.* — Lib. XXXVI.]

„ *Vrbanum magistratum non antè capere cuiquam fas.*] Mira & ad militiam bona lex, nescio an alibi legenda. Obseruetur. Ab honoribus exclusi, qui tot stipendia non fecissent: & miramur frequentem & volentem militiam illam fuisse? Sed ait, *vrbanum magistratum:* non ergo *militarem:* & certè Equites, Tribuni in legionibus facti, post stipendia quina. Definit etiam *decem* stipendia. cur illa? quia hic modus & finis militiæ equestris, è quo genere plerique ad magistratus. An rigidè autem seruata hæc lex, non lubet nunc inquirere, & vereor vt perruptæ eius (quid non ausit & possit Ambitio?) sint exempla.

DIALOG. III.

Ratio & modus legendi. Signa proposita, dies edictus. Tribuni per legiones distributi. Sortitio tribuum, & alia.

QVI legerint, & *Quos*, è Polybio vidimus: nunc ex eodem, *Quomodo.* An aliquid habes, aut interpellas? AVD. Ego verò nihil, & vt ij qui valdè sitiunt, silentio adhuc bibo. Sed didici etiam à viro *Ter maximo:* Συμνοεῖν δεῖν τὸν ἀκούοντα τῷ λέγοντι καὶ συμπνέειν, καὶ ὀξυτέραν ἔχειν τὴν ἀκοὴν τῆς τοῦ λέγοντος φωνῆς: *Consentire dicenti discentem & conspirare debere,*

[Margin note: Trismeg. cap. x.]

debere, ac celeriorem acutioremq́ auditum habere eius linguâ. Lips. Hoc verè, & in philoſophicis maxime, vbi inſtructio aut cura eſt animorum: hîc, vbi delectatio aut doctrina exterior, cur obnoxium te præbeas aut ſilentem? Nolo, veto, & interloqui te cupio atque etiam obloqui, ſiquid viſum. Fræna tibi laxo, & do plenum ius. Avd. In tempore igitur vtar, nunc perge. Lips. Imò tu perge, & Polybiana hæc conſequenter lege. Intereà quieuero.

Ἐπὰν δὲ μέλλωσι ποιεῖσθαι τὴν καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν, οἱ τὰς ὑπάτους ἔχοντες ἀρχὰς, προλέγουσιν ἐν τῷ δήμῳ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ δεήσει παραγενέσθαι τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Ῥωμαίους ἅπαντας. Ποιοῦσι δὲ τοῦτο, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. Τῆς δὲ ἡμέρας ἐπελθούσης, καὶ τῶν στρατευσίμων παραγινομένων εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ μετὰ ταῦτα συναθροισθέντων εἰς τὸ Καπιτώλιον, διεῖλον σφᾶς αὐτοὺς οἱ νεώτεροι τῶν χιλιάρχων, καθάπερ ἂν ὑπὸ τοῦ δήμου κατασταθῶσιν, ἢ τῶν στρατηγῶν εἰς τέτταρα μέρη, διὰ τὸ τέτταρα παρ' αὐτοῖς στρατόπεδα τὴν ὁλοσχερῆ καὶ πρώτην διαίρεσιν τῶν δυνάμεων ποιεῖσθαι. Καὶ τοὺς μὲν πρώτους κατασταθέντας τέτταρας, εἰς τὸ πρῶτον καλούμενον στρατόπεδον ἔνειμαν· τοὺς δ' ἑξῆς τρεῖς, εἰς τὸ δεύτερον· τοὺς δ' ἐπομένους τούτοις τέτταρας, εἰς τὸ τρίτον· τρεῖς δὲ τοὺς τελευταίους, εἰς τὸ τέταρτον. Τῶν δὲ πρεσβυτέρων, δύο μὲν τοὺς πρώτους, εἰς τὸ πρῶτον·

Cùm verò Dilectum habituri ſunt, Cõſules publicè diem prodicunt, quâ die Romanos omnes adeſſe oporteat, quibus ætas ſit militaris. Faciunt hoc penè quotannis. Cùm igitur dies adeſt, & militaris omnis iuuentus in vrbe, & mox in Capitolio congregata, tum diuidunt ſe Iuniores Tribuni eo ordine quo à populo ſiue ab Imperatoribus ſunt facti, in quatuor partes. Quia nimirum quattuor apud eos legiones totã & præcipuam copiarũ diuiſionem faciũt. Et primos quidem deſignatos quattuor primæ legioni dictæ adtribuunt; tres proximos Secundæ; quattuor alios Tertiæ; denique tres vltimos Quartæ. Seniorum verò Tribunorum, duos quidem primos Pri- POLYB.

τρεῖς δὲ τοὺς δευτέρους, εἰς τὸ δεύτερον τιθέασι στρατόπεδον. δύο δὲ τοὺς ἑξῆς, εἰς τὸ τρίτον· τρεῖς δὲ τοὺς τελευταίους, εἰς τὸ τέταρτον, τῶν δὲ πρεσβυτέρων. Γενομένης δὲ τῆς διαιρέσεως καὶ καταστάσεως τῶν χιλιάρχων τοιαύτης, ὥστε πάντα τὰ στρατόπεδα τοὺς ἴσους ἔχειν ἄρχοντας, μετὰ ταῦτα καθίσαντες χωρὶς ἀλλήλων κατὰ στρατόπεδον, κληροῦσι τὰς φυλὰς κατὰ μίαν, καὶ προσκαλοῦνται τὴν ἀεὶ λαχοῦσαν. Ἐκ δὲ ταύτης ἐκλέγουσι τῶν νεανίσκων τέτταρας ἐπιεικῶς τοὺς παραπλησίους ταῖς ἡλικίαις καὶ ταῖς ἕξεσιν. Προσαχθέντων δὲ τούτων, λαμβάνουσι πρῶτοι τὴν ἐκλογὴν οἱ τοῦ πρώτου στρατοπέδου, δεύτεροι δ' οἱ τοῦ δευτέρου, τρίτοι δὲ οἱ τοῦ τρίτου, τελευταῖοι δ' οἱ τοῦ τετάρτου. Πάλιν δὲ ἄλλων τεττάρων προσαχθέντων, λαμβάνουσι πρῶτοι τὴν αἵρεσιν οἱ τοῦ δευτέρου στρατοπέδου, καὶ ἑξῆς, οὕτως τελευταῖοι δ' οἱ τοῦ πρώτου. Μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν ἄλλων τεττάρων προσαχθέντων, πρῶτοι λαμβάνουσιν οἱ τοῦ τρίτου στρατοπέδου, τελευταῖοι δ' οἱ τοῦ δευτέρου. Καὶ ἀεὶ κατὰ λόγον οὕτως ἐκ περιόδου τῆς ἐκλογῆς γινομένης, παραπλησίους συμβαίνει λαμβάνεσθαι τοὺς ἄνδρας εἰς ἕκαστον τῶν στρατοπέδων.

mæ; tres alios Secundæ; duos sequentes Tertiæ; denique tres vltimos Quartæ. Factâ autem diuisione Tribunorum eiusmodi, vt omnes legiones iam pari numero habeãt duces, tum sedentes seiuncti & seorsim Tribuni cuiusq; legionis, tribus sortiuntur singillatim, & euocant vt in quamq; sors cecidit. Ex eâ eligũt quattuor iuuenes ætate & habitudine propemodũ æquales. Quibus productis, primi electionem faciunt Primæ legionis Tribuni; secundi Secundæ; tertij Tertiæ; vltimi Quartæ. Iterumq; quattuor productis, primi electionem habent Secundæ legionis Tribuni; & sic deinceps; vltimi verò Primæ. Post hæc denuò quattuor productis, primi capiunt Tertiæ legionis Tribuni, vltimi verò Secundæ. Atque ita semper electione alternante & in orbem eunte, fit vt pares admodum capiantur in quamque legionem.

Iam ſuſtine, & audi. Tribunos creauit, numerauit, de ætate & cenſu adiunxit: nunc denique Modum & formam exponit Dilectus.

„ *Conſules diem publicè prodicunt.*] Etſi enim Tribuni electi, tamen *Conſules Dilectui præſunt,*
præcipua dilectuum Conſules ipſi obeunt, & ſummæ rei præſident, Tri-
buni adminiſtrant & exſequuntur per partes. Polybius de rep. Romanâ, *Tribuni eligunt.*
inter munia conſularia hoc recenſet, καταγράφειν στρατιώτας, καὶ τοὺς ἐπιτη-
δείους καταλέγειν: *Conſcribere milites, & idoneos diligere.* Liuius non ſe- Lib. III.
mel narrat: *Conſules poſitis ſellis dilectum habebant.* Vbi & aliquid de for- *Sedent in curulibus.*
mâ. nam in curulibus ſuis ſedebant, ſpecie magiſtratus. Dionyſius lib. VIII:
Conſules in ſubiecto campo curules ſellas (τοὺς στρατηγικοὺς δίφρους) *poſuerunt,
vbi & dilectum habuerunt.* Vt nouum notat, quòd in campo. nam ſolent
in Capitolio, vt iam dicemus: ſed eò factum, quò Tribunitiæ interceſ-
ſiones vitarentur, quibus non ibi locus.

„ *Diem prodicunt.*] Voce præconis, an ſcripto, an vtroque? De ſcripto *Diei prodictio:*
credo, cùm ordinaria res fuit: de voce etiam, cùm aliquid ſubitum, &
ſcriptum videbatur tardum. Scriptum Dionyſius ingerit: προέγραψαν Lib. VIII.
ἡμέραν: *diem proſcripſerunt*, in hac re. & Liuius, qui *Edictum* nominat: *Aut proſcriptio.*
Iuniores Romam ad edictum ſine detractione conuenerunt. Sic etiam ali- Lib. VI.
bi: *ſilentio patrum edicitur dilectus.* Numquid & aliud huic rei ſignum?
ita, ſed non niſi ſub ipſum conuentus diem. Nam ſignum tunc ex arce *Item ſigni ſublatio.*
tollebant, ſeruabantque donec is ſolutus. Arnobius inter ea, quæ olim
vſitata, poſteà abolueront: *Cùm paratis bella, ſignum monſtratis ex arce?*
Virgilius alluſit: Lib. VIII.

Vt belli ſignum Laurenti Turnus ab arce
Extulit.

Dionyſius apertiſſimè: Προὔθεσαν τὰ τοῦ πολέμου σημεῖα, καὶ τὰς δυνάμεις Lib. VIII.
τῆς πόλεως κατέγραφον: *Propoſuerunt belli ſigna* (Conſules) *& copias vrba-
nas conſcripſerunt.* Ex quo ſuſpicère, hæc ſigna ſola aliquando propoſi-
ta, & fortaſſe præcones circummiſſos, cùm res non ferret moram. Sanè
Seruius in Virgilianum illum locum vult non niſi in Tumultu id fa-
ctum: & agnoſcit non ſignum, ſed ſigna (quo numero & Dionyſius) *du-
plex ſcilicet vexillum, ruſſeum & cæruleum, illud ad pedites, hoc ad equites
conuocandos.* Non auſim ſubſignare, cùm Liuius vnius tantùm memi-
nerit: *Cùm,* inquit, *vexillo in arce poſito, comitiorum cauſſâ, exercitus indi-* Lib. XXXVI
ctus eſſet. Feſtus in voce Iuſti: *Iuſti dies dicebantur triginta, cùm exercitus
imperatus, & vexillum in arce poſitum eſſet.* Dio Caſſius diffuſè ſatis ſuper Lib. XXXVII
hoc ritu ſcribit (tu vide) idemque notat in comitiis centuriatis ſolere
ſeruari, etiam Tulliano æuo: at centuriata quædam comitia fuêre hæc
noſtra, ad Dilectum. Quòd autem idem *arcem Ianiculi* definiat, ambi-
go: cùm ſic *Arx* ſine definitione poſita Capitolinam magis deſignet,
ἐξόχως: & Seruius diſertè de eâ adfirmet. Quid quòd ipſe Dilectus in
Capitolio? id enim iam ſequitur.

„ *In Capitolio.*] Siue in eius areâ, vti opinor. Sed in loco tamen augu- *In Capitolio dilectus.*
ſto,

sto, sacro: & quare? nisi vt ante oculos religio & Iupiter opt. max. obnoxios magis omnes fractioresque redderet ad parendum. Nam sæpè hîc controuersiæ & turbæ. Pertinet ad hunc ritum, quod Liuius de Marcello Consule: *Ipse dimißis Siculis, in Capitolium ad dilectus disceßit.* Nec Dilectus solùm, sed alia quæ ad bellum, illic agitata, si credis Appiano: Ἡ δὲ βουλὴ ἐς τὸ Καπιτώλιον, ὅπερ εἰώθασι περὶ πολέμου σκοπεῖν, συνῆλθε: *Senatus in Capitolium, vbi super bello deliberare solent, conuênit.*

Lib.xxvi. *Et bellica.* In Lybic.

„ *Iuniores Tribuni.*] id est, equites: ab ætate tales, aut stipendiis.

„ *Eo ordine quo à populo aut Impp. sunt facti.*] Ne æmulatio scilicet existat aut ambitus de locis. Nam in primis, aliquis honos. Ita in Liuio: *L. Atius Tribunus primus legionis secundæ*, quasi per laudem dicitur. Hoc igitur cauerunt, inquit, & locarunt eos vti designati. Atqui miscella ista designatio:* pars à populo, pars à Consulibus: ergo & plures loci primi, aut secundi. Quæ hîc decisio? ego pro meo sensu dabo. Primùm vnius generis omnes vno loco sunto, id est Equestres aut Plebeij. Iam in Equestribus si duo primi (vnus videlicet à populo, alius à Consule:) me arbitro præeat ille Popularis. Nam publica illa suffragia semper honestissima habita, & viri clari ferè à populo hunc ipsum Tribunatum petierunt. Historiæ docebunt, cùm obseruabis. Idem in Plebeiis censeo, præisse inquam Populares vbi idem gradus.

Primi Tribuni honestissimi. Lib.xli. *Vide lib. ii Dial.x.

„ *Quattuor apud eos legiones.*] Ita plerumque sub id æui factum: & cuique Consuli adtributæ duæ legiones. Polybius ita ferè numerat, & metationem castrorum, aliaque, ad hunc modum aptat. Sed & Liuius: *Volumnius in Etruriam cum iusto consulari exercitu profectus.* Et alibi: *Duo Consulares exercitus scripti.* Vtrobique hos intellegit duarum legionum. At posteà crescente imperio, & Prætoribus creatis qui in prouincias mitterentur, & sæpè ad bella: notum testatumque est plures legiones scriptas. Quid posteà? imò iam ante Polybij æuum, quoties magnum aliquod aut dignum discrimen esset. Ita sub initium statim liberatæ vrbis, M. Valerio Dictatore, *quantus numquam exercitus* (sunt verba Liuij,) *decem legiones effectæ.* Quin idem generatim prodidit lib. ix. *in omni sociorum defectione, vrbano propè dilectu, decem scriptas legiones.* Sunt profectò magnæ copiæ, & præsertim capitum sic electorum: idque ex vnâ Romanâ vrbe. Quid tamen admirationem hîc defigam? cùm bellis Punicis, atque adeò post cladem Cannensem, ciuibus tam multis illîc & alibi amissis, sociis passim deficientibus, legam *duodeuiginti legionibus rem gestam.* Et statim pòst, *Summam trium & viginti legionum effectam.* Hæc ita suis locis Liuius. At illud iam pænè supra fidem, cùm in expectatione & metu bellum Gallicum esset, Romanos & socios armasse numerum quem Plinij verbis magis est vt dicam. Ille sic: *Italia L. Aemilio Paulo (Papo* legendum) *C. Atilio Regulo Consulibus, nuntiato Gallico tumultu, sola sine externis vllis auxiliis, atque etiam tunc sine Transpadanis, equitum octoginta millia, peditum septingenta millia armauit.* Quid adstupescis?

Lib.x. *Consularis exercitus.* Lib.iii. *Plures sæpè legiones.* Lib.ii. *Potentia & frequentia Romanorum.* Liu.xxiii. Lib.xxiv. *Viginti tres legiones.* *Italiæ olim vires.* Lib. iii. cap.xx.

pescis? Orosius auget etiam hunc numerum, & quidem Fabio auctore. *In vtriusque Consulis exercitu octingenta millia armatorum fuêre, sicut Fabius Historicus, qui eidem bello interfuit, scripsit. Ex quibus Romanorum & Campanorum fuerunt peditum trecenta quadragintaocto millia ducenti, equitum verò vigintisex millia sexcenti. Cetera multitudo sociorum fuit.* Sed Polybius (fidelissimus in talibus scriptor) ad Plinianum calculum accedit, summâ etiam per singulas gentes conceptâ. Si voles, vide. Iam verò per bella ciuilia Romana, quæ copiæ? Vnus Cornelius Cinna, vt Velleius ait, *ex nouorum ciuium dilectu trecentas amplius cohortes scripsit, & triginta legionum instar effecit.* Pompeij & Cæsaris bello, sparsas in variis locis plusquam *quadraginta legiones* memini adnotare. Quid in Mutinensi & Philippensi? (bonâ fide numero) supra *quinquaginta*, imò malâ fide numero, & deminuo. Appianus enim auctor, soli Octauiano Cæsari fuisse *quadraginta legiones, cùm bellum pararet in Antonium, Domitium Aenobarbum, & Sextum.* Et quid censes de tribus illis aliis, copias pares aut maiores non habuisse? Verè stupenda ista: sicut & hoc eiusdem Appiani, in vnâ Siciliâ, vno tempore, *legiones fuisse quadragintaquinque, equitum vigintiquinque millia, leuis armaturæ tantumdem & plus dimidio, naues longas & militares sexcentas, onerarias sine numero.* Hæc scriptor ille narrat & adfirmat, cùm Sextus Siciliâ pulsus fuit, & Lepidus ab Octauiano exarmatus. Et quid ais de potentiâ Romanâ? nónne hoc specimen? & nónne ille verè, qui scripsit, *Romanus viros & sobolem militarem, tamquam è perenni fonte, domi affluxisse?* Nónne & Pyrrhus haud iniuriâ questus, *videri sibi pugnam cum Lernæâ quadam hydrâ susceptam, cui capite vno refecto, aliud aliudq́; duplicetur & accrescat?* Atqui hæc à pulcherrimo isto Dilectu fuerunt, in quo pergamus.

[Margin: Lib. IV. cap. XIII. — Lib. II. — Lib. II. — *Legiones triginta.* — v. Ciuil. — *Quadraginta.* — *Vtilitas boni dilectus.* — Plut. in Pyrrho. — Ibid.]

„ *Primos designatos quattuor primæ legioni attribuunt.*] Ingeniosa diuisio, vt omnia in hac militia, nec prudentiæ tantùm, sed acuminis plena. Miscuerunt plebeios cum equestribus: sed ita vt hi, alternante numero, aut pares essent aut superiores. Ita primorum ciuium par aut maius semper imperium. Quid autem si plures legiones? eadem ratio. Pone sex: erunt Tribuni Iuniores viginti & vnus: Seniores quindecim. Mixtio eadem. Quid si vna legio tantùm? credo Iuniores numero præstitisse, & quaternos fuisse.

[Margin: *Mixtio tribunorum.*]

„ *Seniorum verò Tribunorum.*] Caussam nominis intellegis, quia annis aut certè stipendiis maiores. Vir benè doctus Grucchius censet hos eosdem *Veteres* à Cicerone appellatos: *Hi tres homines, veteres Tribunimilitares sunt designati.* At Asconius aliter, qui explicat, *Veteres, graues & seueri.* Distinctiuncula igitur mutanda, scribendumque *Homines veteres.*

[Margin: *Seniores Tribuni.* — II. in Verr. — *Cicero aliter interpunctus.*]

„ *Sedentes seiuncti.*] Hoc vult, senos & senos discretos fuisse & interuallis diuisos: eo fine, vt quique ad se vocarent & seponerent suos.

„ *Tribus sortiuntur.*] Itáne Tribus? at ego classes & centurias exspectabam,

Quomodo e tribubus lectio:

Et è classibus.

Lib. IV.

ctabam, quia secundùm eas, imò ex eis milites lecti. Verum est: sed & hoc quoque, in omnibus comitiis centuriatis populum diuisum fuisse per Tribus: at in ipsis deinde tribubus, centuriæ & discrimen classis. Crede hoc (ne longiùs à re abeam) facilè & prolixè aliter docturo. Sed ecce in ipsâ nostrâ re quòd iam olim tribus, Liuius satis auctor: *Dilectum haberi non ex toto populo placuit, decem tribus sorte ductæ, ex his scriptos Iuniores duo Tribuni ad bellum duxêre.* Hoc ille non longè post Decemuiros exactos. Et nota inibi, non omnes semper tribus vocatas ad Dilectum, si exigua aliqua manus scribenda. Quid opus, cùm tam multæ (XXXV. erant) & tam frequentes? quod ex censibus posterioris æui satis liquet. At quæras, Cur hîc sors adhibita? cur non hanc illámve vocabant, arbitrio Consulum? Caussâ duplici, vel vt æmulatio tolleretur, ne hæc posthabita illi videretur: aut querela, ne ista aut alia onerari, si fortè dilectus non iret per omnes.

„ *Singillatim.*] Ita capio, vt non solùm alia post aliam sorte ducta sit, sed etiam Capitolium ingressa. Nam iunctim plures aut omnes non ceperit locus. Et opus laxitate aliquâ, vt Consules præsiderent, Tribuni sederent, milites seiungerentur componerenturque.

Ratio & modus eligendi.

„ *Ex ea verò eligunt.*] En iam electio, nec sortis vltrà mentio. Tribus sic vocata in centurias suas iuit. omissis tamen senioribus: quos aduocari in superuacuum, nihil opus. Ex singulis tum centuriis, & pro censu ac classe, milites citati nominatim. Dico *nominatim:* & aliquoties in hac re leges. Itaque Tabulas ad manum fuisse opus est, in quibus nomina, ætates, & opes. Ista igitur electio: nec aliter potuit, aut debuit.

Sorte aliquando capti.

In Iberic.

Appianus tamen immutatum id ostendit bello Hispanico L. Lucullo Consule, qui fuit annus vrbis DCII. Ait: Καὶ στρατιὰν εὐθὺς ἐκλήρουν ἐς Ἰβηρίαν, τότε πρῶτον ἀντὶ καταλέξεως: *Et exercitum sorte scripserunt in Hispaniam, tunc primùm loco dilectus.* Obserua, atque etiam quam edit caussam. *Cùm enim multi,* inquit, *accusarent Consules quòd iniustè & iniquè dilectus haberent, & quosdam ad leuiores aut minùs periculosas expeditiones caperent, visum tunc Senatui sorte milites scribere.* Caussa speciosa, nec ambigo quin sæpè vera. Sicut enim factum vellent Consules, non in longinquam eum aut asperam militiam scribebant, sed reseruabant in mitiorem, vt *per opida militiam expleret* (vt ar Taciti verbis in re simili) *nitidus & quæstuosus.* Cùm id sæpiculè fieret, animaduersum, & publicè culpatum. Sed enim duo hîc quæro. Prius, an tunc primùm milites sorte capti?

Valerij locus excussus.

Lib. VI. cap. III.

Negat Valerius, qui adhibet in dilectu M'. Curij, ætatibus aliquot antè. *M'. Curius,* inquit, *Consul cùm dilectum subitò edicere coactus esset, & Iuniorum nemo respondisset, coniectis in sortem omnibus tribubus, Polliæ quæ proxima exierat, primum nomen vrnâ extractum citari iussit.* Vides sortitionem tribuum fieri, nec id tantùm, sed ipsum nomen extrahi vrnâ. Respondeo, id hîc præter morem paullò, atque ex occasione factum. Res enim subita fuit, & scripti velut in tumultu, non curioso dilectu, sed sorte. Itaque vocauit, & sortitus est tribus, ex tribu quæ prima, hunc aut il-

lum

lum iuuenem: siluerunt & detrectarunt: quid ipse? exemplo & seueritate esse opus vidit. Ergo iterùm (ne in primam illam tribum aut citatos videretur destinatò sæuire: siue etiam vt locus pœnitentiæ esset) iterùm inquam tribus coniecit in sortem. Tunc proxima (nota *proxima*, id est secunda: alioqui certè hæc *prima* esset, atque ita scribenda) exiit Pollia. Ex hac ipsâ, vt omnia sorti permitteret, & nequis diceret se in plurium culpâ eximiè electum ad pœnam, iterùm militem sortitus est: & quem sors dedit, vocauit. Renuentem, vendidit. Ergo rarum hoc exemplum, nec nisi in re tumultus. Alterum, super quo ambigo, An posteà sortitio ista semel vsurpata manserit? Minimè. ipse Appianus admonet, quinquennio circiter pòst rediisse eos ad morem solitum: & *Fabio Aemiliano permissum, vti militum dilectus iterùm haberet:* verè dico dilectus. Sub hoc tempus Polybius vixit: ideoque nec sortem iam agnoscit. *Sors statim desita.*

„ *Quattuor iuuenes, ætate & habitudine propemodum æquales.*] An id ex aspectu, an è tabulis? Imò verò è tabulis. Nam vt ætatem ex aspectu diiudicare potuerint; non certè censum, cuius habita maximè ratio. Et ait, *iuuenes:* significans, quòd ab infimo genere militum orsi, id est, Velitari. In hac autem citatione seruatum per religionem, vt primus miles boni nominis esset. Captabant enim ex eo omen. Cicero: *In dilectu Consules obseruant, vt primus miles fiat bono nomine.* Festus: *Lacus Lucrinus in vectigalibus publicis primus locatur eruendus* (puto, *fruendus.* nec terram aut rudera quotannis, sed pisces ex eo fructumque capiebant) *ominis boni gratiâ, vt in dilectu censúve primi nominantur Valerius, Saluius, Statorius.* *E tabulis lecti.* *Miles bono nomine.* I. de Diuinat.

„ *Primi electionem faciunt Primæ legionis Tribuni.*] Negari non potest, quin hæc commoda & ingeniosa electio, & vt viri ac vires æqualiter in legiones distribuantur, sine querelâ.

DIALOG. IV.

Quædam Polybio non dicta. Subitarij milites. Pœna & coërcitio non parentium. Item de Vacationibus.

ABSOLVI Polybiana hæc & illustraui: éstne quod requiras? AVD. O te benignum! vtar hac comitate, & subiiciam quod animo volo. Vtrùm semper curiosus hic Dilectus? & in omni bello? LIPS. Minimè. Pone in vicino hostem: pone repens alibi periculum, & auxilium subitò ferendum: omittebant tribus, centurias, sortes, & militem confusè ac raptim capiebant, educebant. Id genus *Subitarios* vocabant. Liuius: *Senatum consules vocant, iubentur subitarium scribere exercitum, atque in Algidum ducere.* Idem: *Hernici & Colonia Antium dare Quinctio subitarios milites (ita tum repentina auxilia vocabant) iussi.* Ac solent istos scribere in tumultu. Liuius: *Senatum censere subitarios milites, tumultus caussâ conscriptos, primo quoque tempore dimitti.* Atque ita scribere, vt sine discrimine aut excusatione sæpè cogerentur, iuuenes senesque. *Neglectus interdum dilectus: Et subitò scripti.* Lib. III. Ibid. Lib. XL.

Lib.x. nesque. Liuius : *Iustitium indici, Dilectum omnis generis hominum haberi*
Lib.v. *Senatus iussit.* Iterùm : *Nec Iuniores modò conscripti, sed Seniores etiam coacti nomina dare, vt vrbis custodiam agerent.* Et alibi : *Dictator omnes Iuniores nullo detractante militiam, sacramento adegit.* Tale fuisse dico in M'.Curij dilectu, de quo suprà : & ideò sortem adhibitam, non electionem, quia res festina. Satis tibi factum ? AVD. Hîc satis : posco aliud.

De citatis, qui. Dixisti citatos nominatim singulos : quid si non prodirent ? & quæ coactio ? LIPS. Iure hoc quæris, & miror Polybio omissum : sed ego reponam.

Interdum volentes. Inuenio igitur pronos interdum & spontaneos valdè in militiam fuisse, interdum contrà. Pronos, cùm aut dux gratiosus. vt de Q. Fabio

Lib.x. Liuius : *Concursus inde ad Consulem factus omnium fermè Iuniorum, & pro se quisque nomina dabant. Tanta cupido erat sub eo duce stipendia fa-*
Lib.XLII. *ciendi.* Aut bellum aliquod in spe lucri. vt de bello Persico idem Liuius: *Licinius veteres quosque scribebat milites, & multi voluntate nomina da-*

Interdum refractarij. *bant, quia locupletes eos videbant qui priore bello Macedonico, aut aduersus Antiochum in Asiâ, stipendia fecerant.* In his talibus igitur vix citatione

Respondere ad nomen. opus. At contrà in aliis, & sæpè citati ad nomen nec respondebant. Pro-
Lib.III. pria ea hîc locutio. Liuius : *Iuniores cùm sine prouocatione imperium esset,*
Lib.VIII. *ad nomina responderunt.* Et sæpè in eodem Dionysius alibi vertit, προσιέναι τῇ καταγραφῇ, *accedere ad dilectum :* quia non voce solùm & responso, sed corpore & progressu se sistebant Tribunis. Sicut contrà, non respondebant, qui silebant & se subtrahebant.

Pœna detractantium. Sed numquid pœna his talibus ? fuit. Polybius nec id dixit : ego breuiter, siquid lêgi alibi aut collêgi.

An Mulcta fuerit? Ac video esse qui de *Mulctâ* hîc suspicentur, quia Varro ita apud
Lib.II.c.I. Agellium : *M.Terentius Varro, quando citatus neque respondit, neque excusatus est, ego ei vnum ouem mulctam dico.* Sed profectò pro reliquâ seueritate in militiâ, leue istud & lene fit : ac potius Varroniana ceperim de citatione iudiciariâ & ad magistratuum tribunal. In Dilectu quidem reperio coërctione magis arctam, & pœnam, non mulctam. Primùm

Potiùs vincla. *Vincla*, vt in Dionysio : Πολλοὺς τῶν πολιτῶν ἐκέλευσαν εἰς τὸ δεσμωτήριον
Lib.x. ἀπάγειν : *Multos ciuium iusserunt* (ipsi Consules) *in vincula & carcerem*
Lib.III. *duci.* Itaque prehendi eos iubebant, & sic in Liuio : *Quemcumque lictor iussu Consulis prehendisset, Tribunus mitti iubebat.* Nam Tribuni etiam, prauo certamine, sæpè interueniebant, & vim Consularem frangebant.

Lib.IV. Legas & collum iis tortum, vt scilicet ducerentur. In eodem Liuio: *Hoc decreto Consul armatus, cùm paucis appellantibus Tribunum collum tor-*

Et verbera. *sisset, metu ceteri sacramento dixêre.* Sed & interdum *virgæ* adhibitæ in
Lib.VII. contumaces. Liuius : *Acerbitas in dilectu, non damno modò ciuium, sed laceratione corporum, partim virgis cæsis qui ad nomina non respondissent, partim in vincla ductis, inuisa erat.* Sed interdum, nec nisi à Consulibus

Bonorum ablatio. immodicè seueris. Magis illud, quod ibidem tangitur, *Damno* affectos ciues : id est, direpta aut vendita eorum bona. Dionysius hoc diducit, & copiosè narrat de Valerio & Fabio Consulibus, qui dilectum extra vrbem habebant (nouo more) ne potestas eorum à Tribunis interpellare-

tur.

tur. Atque illi, inquit, *eos qui non parebant, si ipsos ducere non poterant* (absentes scilicet) *in bonis damno afficiebant. Qui prædia agrosq́; habebant, excidebant, deiiciebant; qui in conducto habitabant, eorum agebant ferebantq́; supellectilem, boues, pecora, iumenta, & instrumentum omne rusticum.* Imò verò interdum *extremâ pœnâ* affecti, & morte ciuili, id est venundati in seruitutem. Valerius: *Tunc M'. Curius, præfatus non esse opus reip. eo ciue qui parere nesciret, & bona eius & ipsum vendidit.* Varro in hoc ipso facto: *Curius Consul, in Capitolio cùm dilectum haberet, nec citatus in tribu ciuis respondisset, vendidit Tenebrionem.* Vterque, vt vides, clarè de venditione eius. Eò miror in Liuij epitomâ scriptum: *Curius Dentatus cùm dilectum haberet, eius qui citatus non respondebat, bona vendidit.* Bona tantùm? mutilum arbitror, & iuuat lectio scripta: *bona primus vendidit.* Imò verò, *bona primùm, mox eum vendidit.* Sic aut fuit, aut esse debuit: & adfirmat hunc ordinem Valerius, qui multa sua è Liuio hausit. Sed hæc quidem pœna acris, & rara: ab Augusto tamen etiam vsurpata in eo, qui *duobus filiis adolescentibus, causâ detrectandi sacramenti, pollices amputasset, ipsum* (ait Suetonius) *& bona subiecit hastæ.* Sed idem Augustus detrectantes militiam, & bonis & famâ mulctauit, apud Dionem, sortitione tamen factâ. Καὶ ἐπεὶ, inquit, *μηδεὶς τῶν τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἐχόντων καταλεχθῆναι ἠθέλησεν, ἐκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ τῶν μὲν μηδέπω πέντε καὶ τριάκοντα ἔτη γεγονότων τὸν πέμπτον, τῶν δὲ πρεσβυτέρων τὸν δέκατον ἀεὶ λαχόντα, τήν τε οὐσίαν ἀφείλετο καὶ ἠτίμωσε: Et quoniam Iuniorum nemo in militiam allegi vellet, sortitus est eos: & eorum qui nondum quinque & triginta annos explessent, quintum quemque; eorum qui maiores, decimum sorte ductos, & bonis priuauit, & infamiâ notauit.* Vbi discrimen pœnæ factum in iis qui minores trigintaquinque annis, quia hæc ætas pauciorum stipendiorum, & vegeta maximè, & gestire ad militiam debebant. Ista olim. & agnoscit Menander I. C. illam seruitutis pœnam, etsi æuo suo mutatam. *Qui ad dilectum olim,* inquit, *non respondebant, vt proditores libertatis, in seruitutem redigebantur: sed mutato statu militiæ, recessum à capitis pœna est, quia plerumque voluntario milite numeri supplentur.* Habes pœnas. quas tamen sæpe Tribuni tardabant, aut tollebant. Illi enim intercedebant, & de caussis etiam cognoscebant. Itaque hac arte dilectus sæpè impediebant, cùm aliquid à Patribus vellent expressum. Liuius: *Tribuni, suo more, impedire dilectus.* Dionysius: *Et cùm nomina,* inquit, *non darent, impotentes erant Consules eos iuxta leges punire.* Προειστήκεισαν γὰρ τοῦ πλήθους οἱ δήμαρχοι, καὶ κωλύσειν ἔμελλον εἴ τις ἐπιχειρήσειεν ἢ τὰ σώματα τῶν ἐκλιπόντων τὴν στρατιὰν ἄγειν, ἢ τὰ χρήματα φέρειν: *Stabant enim pro plebe Tribuni, & impedituri erant siquis tentasset aut corpora eorum ducere qui militiam detrectabant, aut bona auferre.* Atque obiter istic nota duplicem illam pœnam. Sed & cognitio ipsa sæpè ad Tribunos tracta. vt in Liuio: *Cùm milites Tribunos plebei adissent, vti caussas cognoscerent eorum quibus aut emerita stipendia, aut morbus caussæ essent, quò minùs militarent.* Etsi prima & propria hæc cognitio

[Lib. VIII.] [*Libertatis ademptio.*] [Lib. VI. cap. III.] [Apud Non. in Teneb.] [Liu. XIV.] [*Expleta Liuij Epitome.*] [In August. cap. XXIV.] [*Ignominiosi facti refractarij.*] [Lib. LVI.] [Lib. IV. de re milit.] [*Tribunicia intercessio.*] [Lib. III.] [Lib. VIII.] [*Cognitio caussarum.*] [Lib. XXIV.] [*Propria Consulum.*]

Lib.xlii. Conſularis. Ipſe Liuius : *Centuriones citati Tribunoſplebis appellarunt. duo ex collegio ad Conſules reiiciebant, eorum cognitionem eſſe debere quibus dilectus quibuſq; bellum mandatum eſſet. Ceteri cogrituros ſe de quo appellati eſſent, aiebant. &, ſi iniuria fieret, auxilium ciuibus laturos.* Et ſtatim addit: *Ad ſubſellia Tribunorum res agebatur.* Coërcita tamen interdum

Lib.xxxiv. hæc Tribunorum licentia, præeunte decreto Patrum. In Liuio : *Tribunoſplebis non placere cauſſas militares cognoſcere, quò minùs ad edictum*

Cauſſæ detrectandi. *conueniretur.* At enim haud iniuriâ quæres, Quæ cauſſæ igitur iuſtæ ad detrectandum? Triplices. nam & hoc huic notitiæ addam. Prima, *Vaca-*

Vacatio. *tio.* atque ea triplex, ab *Aetate,* ab *Honore,* à *Beneficio.* Ab ætate, vt cùm

Senes immunes. aliquis ſupra quinquageſimum annum, ſiue impleuit ſtipendia ſua ſeu non impleuit (puta non ſcriptum ſemper, aut aliàs ægrotaſſe) is talis va-

Magiſtratus & Sacerdotes. cat. Suprà dictum. Ab honore, vt ſiquis in magiſtratu, aut ſacerdos. Nec enim aut illi à rep. aut iſti abducti à ſacris. De illis ratio & exempla di-

In Camillo. ctant; de iſtis & auctoritas : nam Plutarchus clarè, θέσθαι νόμον ἀφεῖσθαι τοὺς ἱερεῖς τῆς στρατιᾶς, χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ᾖ πόλεμος : *legem poſitam, quâ ſoluebantur militiâ ſacerdotes, niſi ſi Gallicum bellum eſſet.* Iam à Benefi-

Et quibus indultum. cio, vt ſicui Senatus populúſve dediſſet. Factum id ſæpè pro meritis, aliàs

Lib.xxiii. in annos, aliàs in æuum. In annos, vt apud Liuium, *Præneſtinis militibus Senatus duplex ſtipendium, & quinquennij militiæ vacationem decreuit.* In quinque ecce annos decreuit, qui de legitimo ſtipendiorum nu-

Lib.ii. de Nat.deor. mero deducerentur. Aliàs tamen largiùs, & in æuum. vt apud Ciceronem indefinitè, *P. Vatienus & agro à Senatu, & vacatione donatus eſt.*

Philip.v. Apud eumdem : *Militibus veteranis, qui libertatem populi R. defendiſſent, his liberiſq; eorum vacationem militiæ eſſe.* Iſta Senatus, ſed dedit & po-

Lib.xxxix. pulus. vt apud Liuium : *Conſul cum Tribuniſplebis ageret, vt P. Aebutio emerita ſtipendia eſſent, neu inuitus militaret.* Atque hæc de primâ cauſ-

Item Emeriti. ſâ, quæ eſt Vacatio. Altera, *Emeritum.* Qui enim ſtipendia ſua viginti finiſſet, tutò non dabat nomen. Suprà dictum. Cauſſa tertia, *Morbus aut*

Item morbidi vel defecti. *Vitium,* quæ latè patet. Nam & manci aut debiles, non habiles ad militiam iudicati : & nominatim ij, quibus pollices aut digiti non eſſent. Ex

Lib.vi. cap.iii. Suetonio ſuprà adduxi de patre miti & immiti : & ſimile in Valerio, *C. Vettienum ſiniſtræ manus digitos, ne bello Italico militaret, ſibi abſcidiſſe.* Nota, *ſiniſtræ* etiam. quid ita? quia ea manus inepta tunc ad ſcutum

Lib.xv. tenendum, ſicut dextra ad gladium. Ammianus de Gallorum moribus: *Nec illorum quiſquam, vt in Italiâ, munus Martium extimeſcens pollicem*

L.iii. de re milit. *ſibi præcidit, quos ioculariter Murcos appellant.* Sed & Menander I. C. *Eum qui filium debilitauit, dilectu per bellum indicto, vt inhabilis militiæ ſit, præceptum D. Traiani deportauit.* Dixi hoc genus latè patuiſſe: addo & fraudes interueniſſe. Ideò non ſtatim accepta quæcumque cauſſa, ſed

Lib.iv. diſcuſſa. ſæpè & plurimùm ante bellum, interdum poſt illud. Liuius: *Cognitio vacantium militiæ munere poſt bellum differtur. ita dubij quoque*

Lib.iii. *inclinant ad nomina danda.* Idem alibi : *Conſules in concione pronuntiant, tempus non eſſe cauſſas cognoſcendi. omnes Iuniores poſterâ die, primâ luce,*

in

in campo Martio adessent. cognoscendis caussis eorum qui nomina non dedissent, bello perfecto, se daturos tempus. pro desertore futurum, cuius caussam non probassent. His talibus volentes reddebant etiam non volentes. *Sublata caussa in tumultu.* Nec verò dilatæ solùm caussæ, sed & sublatæ. Hoc in magno tumultu, & cùm publicum discrimen. Liuius: *Cùm, quod per magnos tumultus fieri solitum erat, iustitio indicto, dilectus sine vacationibus habitus esset.* Lib.VII. Eidem rei Cicero: *Grauius esse Tumultum quàm Bellum, vel hinc intellegi potest, quòd bello vacationes valent, tumultu non valent.* Quidam ibi libri *bello Gallico* edunt, non rectè. Nam id profectò olim eximium, & habitum ferè pro tumultu. Liuius: *Mamercinus Consul, cui bellum Gallicum euenisset, scribere exercitum sine vllâ vacationis veniâ iussus.* Lib.VIII. Ipse Cicero, iam suo æuo: *Consules duas Gallias sortirentur, dilectus haberetur, vacationes ne valerent.* Lib.I. ad Attic. Atque etiam aliàs in metu id factum, & caussæ pro non caussis. Liuius: *Exercitus ex Caussariis Senioribusq; à L. Quinctio scribitur, qui Vrbi mœnibusq; præsidio sit.* Lib.VI. Caussarios istìc dicit, quibus morbus aut talis caussa, & à Senioribus distinguit. *Caussarij pro morbidis.* Seneca in hanc mentem scripsit, *In animo nostro esse caussarias partes, quibus adhibenda curatio sit.* Epist.LXIX. nempe morbidas & vitiosas. Nec aliter Sex. Empiricus *Caussarium dentem, Caussarium oculum*, qui afficitur & dolet. Ipsa *Caussaria* missio nomen habet istinc.

DIALOG. V.

Equitum dilectus, genera & discrimen. De equo publico accuratè dissertum, & transuectione.

Hæc de Dilectu peditum Polybius: Equitum adiungit.

Μετὰ ταῦτα τοὺς ἱππεῖς, τὸ μὲν παλαιὸν ὑστέρους εἰώθεισαν δοκιμάζειν ἐπὶ τοῖς τετρακισχιλίοις διακοσίοις, νῦν δὲ προτέρους, πλουτίνδην αὐτῶν γεγενημένης ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ τῆς ἐκλογῆς, καὶ ποιοῦσι τριακοσίους εἰς ἕκαστον στρατόπεδον.

Olim quidem equites solent legere post pedites quatermillenos ducenos, nunc verò priores capiunt, iuxta opes secretione eorum à Censore factâ. & constituunt in quamque legionem trecentos. POLYB.

Pauca verba, sed nobis ad lucem totius rei diffundenda. Primùm de tempore lectionis notat, id variasse. &

„ *Olim*, inquit, *solent legere post pedites.*] Credo ideò, quòd facilis ista lectio, nec ita vt perditum operosa. Seruabant igitur in finem. Mutatum tamen sub Polybij æuum, vt indicat: quâ caussâ? an non ambitione? & quia vt dignitate præibant, sic ipsâ lectione voluerunt? *Tempus huic dilectui.*

„ *Iuxta*

„ *Iuxta opes secretione eorum à Censore factâ.*] Ostendit quomodo lecti, & facile id fuisse, quippe è corpore vno. Nam Censores iamantè, equites à reliquis separarant, & in tabulis habebant hoc genus. Separarant, inquit, ab opibus: id est, quicumque *quadringenta* habebant, & vita non improbabatur, in equites referebant. Sed tamen hîc sciendum, ipsorum equitum duplex etiam corpus fuisse: alios Equo publico, alios sine eo. Illi vetustissimi, & propriè ac soli equites olim dicti. Plinius: *Anuli planè medium ordinem tertiumq́; plebi & patribus inseruere, & quod antè militares equi nomen dederant, hoc nunc pecuniæ iudices tribuunt.* Significat, solos equites dictos olim ab ipsâ re, & quibus militares siue publici equi: sed posteà ac suo æuo, omnes quibus anuli aurei, pecuniæ indices ac testes. *Indices*, inquam: & hoc legi quàm *iudices* malim. Pro eâdem sententiâ idem Plinius: *Equitum nomen subsistebat in turmis equorum publicorum.* Et Festus: *Equitare antiqui dicebant, equo publico merere.* Certum igitur hoc genus, & mansit ad inferiora tempora distinctum. Cicero in Antonium: *Altera statua est equitum Romanorum equo publico.* Et in lapidibus Principum æuo sæpè occurrit inter dignitates. Asconius eos *Militares* dixit: *His decem annis, victore Sullâ, spoliatus est populus Romanus iudicandi iure quod habuit per equites Romanos militares.* Non quia soli tunc isti, sed quia necessariò & plurimùm militabant: & quibus equus publicus non esset, poterant etiam inter pedites merere. Sed olim isti soli videntur in equis militasse: quod tamen mutatum, & bello Veienti etiam alij in eam militiam admissi. Liuius originem rei sic aperit: *Cùm repentè quibus census equestris erat, equi publici nondum erant aßignati, Senatum adeunt, factâ dicendi potestate, equis se suis stipendia facturos promittunt.* Atque addit, gratum id Senatui fuisse, & *equis certum numerum æris aßignatum: tumq́; primùm equis merere equites cœpisse.* Quid vult in eâ clausulâ, nisi tunc primùm institutum vt etiam alij quibus census equestris esset, etiamsi equos publicos non haberent, tamen militarent & æra mererent? Sed æra, non vt illi Equo publico, sed, ad exemplum peditum, annua stipendia, nec nisi cùm militarent. Hanc equidem mentem puto, & conditionem priorum illorum meliorem, aut certè digniorem. Nam accipiebant è publico pecuniam & ad emendum equum, & ad alendum: illam semel, hanc annuam. estq́ue vtraque summa à Liuio in censu Seruiano (tam vetus res est) sic expressa: *Ad equos emendos dena millia æris ex publico data; & quibus equos alerent viduæ attributæ, quæ bina millia æris in annos singulos penderent.* Habes *dena millia* ad emendum, id est Philippicos nostros circiter centum: *bina millia* ad alendum, id est Philippicos viginti. Satis grandis, pro illo æuo & opibus, vtraque summa: sed cogitandum, quòd prior illa non nisi semel data, & onera etiam huic militiæ plura adiuncta, calones, alij equi aut muli ad sarcinas, tentoria, & cibatum ferendum. Sed in summâ priore abire à nobis Varro videtur, qui clarè definit, *Equum publicum mille assariûm esse.* Atqui *decem millium* è Liuio verum esset, & puto notâ numerali immissâ

Duplices equites.
Priores equo publico.
Lib. xxxiii. cap. i.
Leuis emendatio in Plinio.
Ibid.
Philip. vi.
Militares equi.
Lib. v.
Quando equo suo merere cœperint.
Summa ad equum publicum.
Lib. i.
Varronis locus aduersarius.
vii. de L. L.

missâ sic legendum: *Equum publicum* x. *mille*. At in alterâ summâ concors testimonium Catonis reperio apud Charisium, ex Oratione *quâ suasit vti plura æra equestria fierent*. Ex eâ adfert: *Nunc ego arbitror oportere * restitui, quò minus duobus millibus ducentis sit ærum equestrium*. Credo & hîc immissâ negatione scribendum: *oportere institui ne quò minus*. Augeri enim vult & suadet (titulus indicat) æra equestria, atque ita *ducenta* illa addit. Ipsa autem vetus summa in eodem Catone, ibidem: *De æribus equestribus, de duobus millibus actum est*. Atque hæc de præmio: nisi quis malit Catoniana illa ad numerum ipsum referri equitum, & vt suaserit tot æra institui, totidemque capita quæ haberent. Non absurdum sit: nec longè ab hoc numero fuisse arbitror illo æuo. Seruius quidem rex *octodecim centurias* instituit, ex Liuio: & quamquam intra numerum illum manserint, tamen ipsæ Centuriæ largiter & valdè auctæ. Adeò vt Dionysius suo æuo (id est Augusti, & circa) *ad quinque millia* numeret eorum quibus equus publicus esset. Magnæ vires. nec frustrà iis sisi Romani, quod apud Liuium Perses indicat, qui leui equestri prœlio victor suos excitat: *Præiudicatum euentum belli habetis. meliorem partem hostium, equitatum Romanum, quo inuictos se esse gloriabantur, fudistis*. Nec tamen temerè aut omnes ad equum publicum rescripti, sed cum dilectu & examine etiam morum. In Excerptis Glossarij veteris lêgi: *Dicente quodam esse sibi substantiam equestris dignitatis, sed cùm equum publicum peteret, prætermissum se esse; securum crimine quod ipsi concitauerunt: Hadrianus dixit, Qui equum publicum petit, emendatus esse debet, cetera autem vitæ tuæ ipse probabis*. Itaque non Consul aut Imperator, sed Censor olim eum dabat: iudex scilicet morum. In Liuio, de Sex. Ebutio, cui præmij loco Vacatio data: *Ne inuitus militaret, néve Censor ei equum publicum assignaret*. Atque ille ipse Censor, cùm iam haberent, recognoscebat, & siquid vitij in iis, adimebat. Liuius: *His superioribusq́; illis equi adempti, qui publicum equum habebant*: quod de Censoriis notis narrat. Aspexitque eò Persius:

Censorémve tuum vel quod trabeate salutas.

Obiter ad Transuectionem etiam alludens, quam trabeati solent obire. Sed ibi Commentator vetus: *Cognitio equitum Romanorum Censoribus erat subiecta, quæ nunc Consulum est officij*. Miror de Consulibus, nec exemplum lêgi: sed Principes ipsos id vsurpasse inferioribus temporibus, satis clarum. Suetonius in Caligulâ: *Equites Romanos seuerè curioséq́; recognouit, palàm adempto equo quibus aut probri aut ignominiæ aliquid inesset*. Et in eodem scriptore alibi exempla. Faciebat ad hoc examen ipsa Transuectio, propria equitum istorum pompa: de quâ operæ pretium audire Dionysium loquentem: *Pugnæ*, inquit, *ad Regillum plura monimenta sunt, sed ante omnia insigne, pompa & transuectio equitum Romanorum qui equum publicum habent. Ij per centurias & turmas diuisi, ordine equis insidentes vehuntur omnes quasi è pugnâ venientes, ramis oleæ coronati, & purpureas palmâtas togas induti, quas Trabeas dicunt. incipiunt*

[Margin notes: *Fortè corrigendus.* — * Fortè, *institui.* — *Quot fuerint equo publico.* — *Præstantia Romanorũ equitum.* Lib. XLII. — *Vita spectata in istu.* — *Censor assignabat.* Lib. XXXIX. — *Idem recognoscebat.* Lib. XXIV. — *Posteà Princeps.* Cap. XVI. — *Transuectio eorum.* Lib. VI.]

piunt autem ab æde quadam Martis extra vrbem sita, transeuntesq́; cùm alia loca vrbis, tum forum, & ædem Castorum prætereunt, interdum ad quinque virorum millia, gerentes præmia & dona militaria quæcumque à Ducibus in bello acceperint. Egregium sanè dignumq́; magnitudine imperij spectaculum. Clarè & liquidò omnia habes: quæ apud alios breuiùs. vt apud Valerium: *Trabeatos equites, Idibus Iulijs Q. Fabius transuehi instituit.* Apud Liuium: *Ab eodem* (Fabio) *institutum dicitur, vt equites Idibus Quinctilibus transueherentur.* Sed & Plinium in viris illustribus: *Fabius Rullianus primus instituit, vt equites Romani Idibus Quinctilibus ab æde Honoris, albis equis insidentes in Capitolium transirent.* Qui tamen ab *æde Honoris* eos deducit; at Dionysius à *Martis*: concilies, quòd Honoris ædes extra portam Collinam fuerit, nec longè ab eâ Martis. Idem in *albis equis* omnes collocat: & quis credat tot vnius coloris fuisse? quáve causâ? Rescripserim: *alti equis insidentes.* nec aliud vult quàm sublimes & conspicuos fuisse in equis. Quod etiam in Dionysio est de *oleaginis coronis*, idem in Plinio: *Oleæ honorem Romana maiestas magnum tribuit, equitum turmas Idibus Iulijs ex eâ coronando.* Ait *Turmas.* incessisse igitur apparet turmatim, idque sub vexillis. E Tacito est colligere, qui inter honores mortuo Germanico decretos refert: *Vti turmæ Idibus Iulijs imaginem eius sequerentur.* De hac ipsâ Transuectione Valerius capiendus: *Equestris verò ordinis iuuentus, omnibus annis bis vrbem spectaculo sui sub magnis auctoribus celebrabat, die Lupercalium, & Equitum probatione.* Et qui hîc *magni auctores?* puto vel ipsi qui præibant & ducebant, è primoribus ciuium: vel potiùs qui instituerunt, vt Romulus Lupercalia, Fabius Transuectionem: Quam nunc *Probationem* Valerius dixit; quia, vt tetigi, in eâ examen & discussio vitæ. Suetonius clarè: *Augustus equitum turmas frequenter recognouit, post longam intercapedinem reducto more Transuectionis. Sed neque detrahi quemquam in transuehendo ab accusatore passus est, & senio vel aliquâ corporis labe insignibus permisit, præmisso in ordine equo, ad respondendum, quoties citarentur, pedibus venire.* Vides in ipsâ transuectione accusatos, citatos, imò & detractos ignominiosè, quòd tamen Augustus fieri vltrà interdixit. Spectat eo Ouidij carmen excusantis se apud Augustum:

> *At memini, vitamq́; meam moresq́; probabas*
> *Illo, quem dederas, prætereuntis equo.*

Et tu, inquit, sæpe in Transuectione tacitus me probasti, cùm transirem & præterueherer, nemine accusante: transirem illoipso equo, quem tu assignaras. Iterùm idem:

> *Carminaq́; edideram, cùm te delicta notantem*
> *Præterij toties irrequietus eques.*

Eodem *Prætereundi* verbo vtitur, & palàm indicat neminem se stitisse. Hærebant enim & quiescebant accusati: quo sensu fortasse illud *irrequietus* adiunctum. Etsi quidem malim, & verius arbitror, *ille quietus:* nempe ingenio & vitâ talis, in otio, ac nemini molestus. Quòd si igitur

fine

[Margin notes: Lib. II. cap. II. — Lib. IX. — *Plinij à Dionysio dissensus.* — *Ille & correctus. Oleâ coronabantur.* — Lib. XV. cap. IV. — *Per Turmas & vexilla diuisi.* — II. Annal. — Lib. II. c. II — *Probatio eadè Transuectioni.* — cap. XXXVII — *Ouidius explicatus.* Lib. II. Trist. Eleg. I. — Ibid. — *Fortasse correctus.*]

ſine culpâ; abibant, & *equum traducebant:* ſi aliter, ſiſtebant & iubebantur *vendere equum.* Sollenne in vtrauis re vtrumque verbum. Valerius, *Traduc equum*, inquit, *Sacerdos, & lucrifac cenſoriam notam.* Liuius: *Claudius Liuium vendere equum iuſſit.* Et plura exempla, & in re cenſoriâ tibi prompta. Hæc igitur Tranſuectio, quæ ad ima etiam tempora manſit, etſi Neronis æuo aliquid in eâ mutatum. Dionis epitome ita narrat: Καὶ γὰρ ἐν τούτοις ἤδη παρηνόμει, ὥστε καὶ ἀζώστους χιτῶνας ἐν τῷ δημοσίῳ ἐνδύεσθαι. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ οἱ ἱππεῖς οἱ ἐκ τοῦ τέλους, ἐπὶ αὐτοῦ πρῶτον ἐφ' ἵπποις ἐν τῇ ἐτησίᾳ σφῶν ἐξετάσει ἐχρήσαντο. Quæ verba, vt ſcriptio quidem iſta eſt, ſic reddidero: *Iam & in iſtis ita à moribus patriis abibat Nero, vt & diſcinctas tunicas indueret in publico. Feruntur & equites equo publico, ſub illo primùm equis inſidentes in recognitione annuâ, iis eſſe vſi.* Sic inquam reddo, in nouam inopinatamque ſententiam: cùm hactenus verterint: *Feruntur equites ſub illo ephippiis primùm vſi:* quaſi in Græco eſſet ἐφιππίοις. Atquin de ephippiis quis id credet? cùm conſtet ſæculis aliquot * antè Romanos, & vulgò, iis vſos. Noſtra ſententia magis pro hac re. & vult equites trabeis, ſiue etiam tunicis ſolutis vſos, & Neronis exemplo in iis tranſuectos. Atque hæc de equo publico. quem confectis ſtipendiis reſtituebant, & reducebant ad Cenſorem. Eius mentis Varronianum hoc fragmentum arbitror: *In caſtris permanſi; inde caballum reduxi ad Cenſorem.* Et optimè de eo ritu Plutarchus in Pompeio: *Mos eſt*, inquit, *Romanis equitibus, vbi legitima ſtipendia impleuerint, ducere in forum equum ſuum ad Duumviros, quos Cenſores appellant, & commemorantes Imperatores quoſque ſub quibus meruerint, militiâ ſolui.* Quod inibi factum etiam à Pompeio narrat: & Nummi in hanc rem hodieque exſtant. vt iſte Claudij, in recognitione equitum. Satis de hoc equo, quem lapides etiam memorant. vt: CN. POMPEIO: POMPEIANO. EQVO. PVBLICO. TRIBVNO. LEGIONIS. Iterùm: CVRATORI. REIP. MANT. EQVO. PVBL. PRÆF. FABR.

Lib. IV. cap. I. Lib. XLII.

In Nerone *Xiphilini locus & ſententia euoluta.*

* Vide lib. III. Dial. VII.

Redditio equi. Non. in Caball.

„ *In quamque legionem trecentos.*] De hoc numero commodiùs * infrà dicam.

* Lib. II. Dialog. VI.

DIALOG. VI.

Sacramentum militiæ. Qui exegerint: quomodo datum aut dictum: quibus verbis.

DILECTVI ciuium conſequens eſt & adhæret Sacramentum. Itaque de eo Polybius ſic adiungit: Tu verò lege.

Ἐπιτελεσθείσης δὲ τῆς καταγραφῆς τὸν προειρημένον τρόπον,	*Finitâ iam conſcriptione ad modum dictum, Tribunimi-*

POLYB.

* Scal. ἐπιλελεγμένοις.

ἀθροίσαντες τοὺς* ἐπιλεγομένους οἱ προσήκοντες τῶν χιλιάρχων καθ' ἕκαστον στρατόπεδον, καὶ λαβόντες ἐκ πάντων ἕνα τὸν ἐπιτηδειότατον, ἐξορκίζουσιν ἦ μὴν πειθαρχήσειν καὶ ποιήσειν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ τῶν ἀρχόντων κατὰ δύναμιν. Οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ὀμνύουσι καθ' ἕνα προπορευόμενοι, τοῦτ' αὐτὸ δηλοῦντες, ὅ,τι ποιήσουσι πάντα, καθάπερ ὁ πρῶτος.

nimilitum sua cuiusque legionis, eos congregantes & unum ex omnibus maximè idoneum eligentes, sacramento adigunt, Obtemperaturum se & facturum quidquid mandabitur ab Imperatoribus, iuxta vires. Reliqui autem omnes adiurant singillatim prodeuntes, hoc ipsum affirmantes se facturos vt ille primus.

Tribuni exigebant. ,, *Suæ cuiusque legionis.*] Obserua legiones singulas iurasse, & apud suos quamque Tribunos. An non Consules ipsi exigebant? non apparet. tamen in verba eorum iurasse certum est, & iis obtemperaturos se, ad formulam mox dicendam. Sed Tribuni, vt alia vice Consulum, sic hoc quoque administrarunt.

Vnus è legione iurabat. ,, *Vnum ex omnibus maximè idoneum eligentes.*] Palàm & signanter hoc dicit, vnum ex totâ legione electum qui singula iuramenti verba conceperit præiueritque. alios deinde secutos, hoc saltem dixisse, *Iurare se idem.* Hoc est quod Festus notauerat: *Præiurationes facere dicuntur: qui ante alios conceptis verbis iurant, post quos in eadem verba iurantes tantummodò dicant, Idem in me.* Ita Polybius: sed in Liuio an non aliter? *Liuij locus expensus:* Nam ille, post seditionem Hispaniensem ad Sucronem: *Citati*, inquit, *milites nominatim apud Tribunos militum in verba P. Scipionis iurant.* De Tribunis, idem est quod in Polybio: sed de militibus *nominatim citatos* facit, & iurasse. Potest tamen flecti ad hanc sententiam, vt singuli citati & progressi, iurauerint in ea quæ vnus aliquis præisset. Si hîc aliter; factum nouiter esto, & maiori vinculo ob priorem fidem in seditione violatam. *Et Appiani.* Tale aliquid in Appiano lego à Fimbriâ tentatum, cuius milites cùm ad Sullam spectarent, ipse, subornatis quibusdam, nouâ religione sacramenti adstringere voluit: In Mithr. Ἐκβοησάντων δὲ τῶν Ἰνετῶν, ὅτι δέοι καλεῖν ἐπὶ τὸν ὅρκον ἐξ ὀνόματος, ὁ μὲν ἐκήρυττε τοὺς εὖ τι παθόντας ὑπ' αὐτοῦ: *clamantibus autem Venetis, oportere nominatim citare ad sacramentum, ipse quosdam ex beneficiariis suis citabat.* Ecce & hîc nominatim vocandi erant, eodem illo fine. *Correctus Appianus.* Sed enim in Appiani verbis qui isti Veneti? falsi, nec in suo loco: & rescribendum τῶν ὠνητῶν. quod est, *clamantibus corruptis illis & venalibus.* Rem & narratiunculam totam vide, agnosces: & pretio quosdam iamantè huc induxerat Fimbria, vt id vellent. Ergo viritim iu-

rarunt plurimùm : nescio an semper. Dixeris quòd per centurias etiam, ex Cæsare : *Petreius Princeps in hæc verba iurat, ipse idem sacramentum adigit Afranium, subsequuntur Tribuni militum Centurionesq; : centuriatim producti milites idem iurant.* Sed potuit & in Centuriis præiuratio esse, & mox viritim coniuratio. I I. Ciuil. *Centuriatim iurare.*

„ *Obtemperaturum se & facturum.*] Formulam tangit sacramenti militaris, vellem vt religiosè verbà. Nam ea, quidquid quæsiuerim, parùm mihi certa sunt. Dionysius aliquoties commemorat, sed verbis non iisdem. Alibi ad Polybij hoc scriptum ferè accedit : Ὁ στρατιωτικὸς ὅρκος, ὃν ἁπάντων μάλιστα ἐμπεδῶσι Ῥωμαῖοι, τοῖς στρατηγοῖς ἀκολουθεῖν κελεύει ὅποι ποτ᾽ ἂν ἄγωσι : *Sacramentum militiæ, quod omnium maximè Romani seruant, iubet sequi Duces quocumque duxerint.* Alibi discedit, aut certè plura adiungit : Ἀκολουθήσειν τοῖς ὑπάτοις, ἐφ᾽ οὓς ἂν καλῶνται πολέμους, καὶ μήτε ἀπολείψειν τὰ σημεῖα, μήτε ἄλλο πρᾶξαι μηδὲν ἐναντίον τῷ δήμῳ : *Secuturos se Consules ad quæcumque bella vocauerint, neque signa deserturos, neque aliquid aduersum populum facturos.* Tria ibi complectitur. & postremum illud de Populo, nusquam temerè legas : de Signis alterum, sæpiùs. vt in eodem Dionysio : Τῶν γὰρ ἱερῶν ἐπὶ ταγμάτων κύριος ἦν τοῖς στρατιωτικοῖς ὅρκοις κατειργμένων, καὶ οὐδεὶς ἀπολείπεσθαι τῶν σημείων ἠξίου : *Sacrarum enim legionum dominus etiam erat, quæ sacramento militari adstrictæ, nec quisquam signa relinquere ausit.* Vbi *sacras legiones*, nec intellego, nec retineo : transpono magis Græcam vocem, & lego : τῶν ἱερῶν σημείων : & *Signis* addo, quæ dicta & habita sacra. Ad hoc ipsum autem, de Signis in sacramento, Seneca aspexit : *Primum militiæ vinculum est religio, & signorum amor, & deserendi nefas.* Hæc ita in Dionysio : at in Liuio diuersam etiam formulam reperio, & breuem istam : *Conuenturos se iussu Consulum, neque iniussu abituros.* Hoc ille statim à regibus pulsis ita prodidit, vbi P. Valerius Capitolium recuperat. Iterat & proponit ipsa verba in bello Punico secundo : *Milites tum primùm, quod numquam antè factum erat, iureiurando adacti à Tribunis militum, iussu Consulum conuenturos, neque iniussu abituros.* Quid ais Liui? numquam antè id factum? Tu aliter docuisti, & dedi iam totidem verba. Sed discriminat ipse, etsi non sine ambage & nodo. Nam subdit : *Ad eum diem nil præter sacramentum fuerat, & vbi decuriatum aut centuriatum conuenissent, suâ voluntate ipsi inter se equites decuriati, pedites centuriati coniurabant; Sese fugæ atque formidinis ergô non abituros, neque ex ordine recessuros, nisi teli sumendi aut petendi, aut hostis feriendi, aut ciuis seruandi caussâ. Id ex voluntario inter ipsos fœdere à Tribunis ad legitimam iurisiurandi adactionem translatum.* Dicit hîc duo. nec vinclum æquè validum fuisse, nec eadem verba. Non vinclum, quia sacramentum & velut fœdus spontaneum quoddam inter ipsos erat, nec Tribuni adigebant. Non verba, quia formula tota diuersa, nec quidquam ibi de sequelâ Ducum aut Signorum. Ita hîc quidem Liuius : sed quis cum Dionysio conciliet, qui palàm de ducibus & signis habet? Quin habet etiam ipse Liuius, vt dedi supra. At inquies, non tamen iurarunt.

Incerta ipsa verba sacramẽti. *Dionysius vt concipiat.* Lib. XI. Lib. X. Lib. VI. *Correctus obiter.* Epist. XCVI. *Vti Liuius concipiat.* Lib. III. Lib. XXII. *Implicata Liuij scriptio.*

rarunt. Cur igitur idem Liuius sic locutus? *Omnes qui in verba iurastis.* Lib. VI. Item: *In verba sua iuratos centuriauit.* Atque hæc olim, & diu ante Punica. Præfatus sum intricatè hæc scripta, nec ego plenè & ad meum votum extrîco. Implicat & aliquid L. Cincius apud Agellium, qui iuramentum aliud suggerit: Lib. XVI. cap. IV. *Cùm dilectus antiquitus fieret, & milites scriberentur, in iusiurandum eos Tribunus militum adigebat hoc modo. In magistratu C. Lælij C. F. Consulis L. Cornelij P. F. Consulis, in exercitu decemq́; millia prope furtum non facies:* & alia quæ addit aliena à iam dictis. Sed moneo, alterum hoc, & posterius priore iuramentum esse. Hoc enim præstabant iam milites, & educendi: imò, si* Polybium audimus, in ipsis iam castris: at illud prius, statim à conscriptione. Istud ad Disciplinam modò pertinuit; illud ad militiam ipsam. Alia etiam verba sub Impp. vt* alibi scripsi.

* Vide lib. V. Dial. XV.

* Ad Annal. Taciti.

DIALOG. VII.

Sociorum electio. Discrimen inter Auxilia. Præfectus eorum, & Quæstor.

De ciuibus finiuit, & iam ad socios se confert. Vide, & lege:

POLYB.

Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιροὺς οἱ τὰς ὑπάτους ἀρχὰς ἔχοντες, παραγγέλλουσι ταῖς ἄρχουσι ταῖς ἀπὸ τῶν συμμαχίδων πόλεων τῶν ἐκ τῆς Ἰταλίας· ἐξ ὧν ἂν βούλωνται συστρατεύειν τοὺς συμμάχους, διασαφοῦντες τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον, εἰς ὃν δεήσει παρεῖναι τοὺς κεκριμένους. Αἱ δὲ πόλεις παραπλησίαν ποιησάμεναι τῇ προειρημένῃ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὸν ὅρκον, ἐκπέμπουσιν, ἄρχοντα συστήσασαι καὶ μισθοδότην.

Sub hoc ipsum tempus Consules denunciant magistratibus sociarum in Italiâ ciuitatum, è quibus auxilia & commilitium habere volunt, significantq́; iis & numerum, & diem, & locum in quem conuenire debeant quos legent. At verò ciuitates similem facientes iam dicto dilectum, itemq́; iuramentum adigentes, mittunt eos, Præfectum constituentes & Quæstorem.

Pars altera Romanarum virium, Socij, qui pari numero legionibus iuncti, aut & maiori. De horum igitur Dilectu quoque tangit, sed breuiter, quia multa paria iam dictis.

„ *Sub hoc ipsum tempus.*] Nouorum Consulum.

„ *Denunciant magistratibus.*] Aut coram ipsis, aut eorum legatis, qui

fere

ferè tunc Romæ. Veniebant enim ſponte aut aduocabantur, ob has tales cauſſas. Liuius: *Conſul ſociis & Latini nominis magiſtratibus, legatiſve eorum qui milites dare debebant, edixit vt in Capitolio ſe adirent.*

Latini in vrbe, nouo anno, aut antè.

„ *Sociarum ciuitatum in Italiâ.*] Tota Italia ſub hoc Polybij tempus ſubiecta Romanis, ſed ita vt in prouinciam nulla pars redigeretur: liberi manebant, ſuis legibus plerique & magiſtratibus (excipio paucas Præfecturas:) & *Socij* appellabantur, quaſi confœderati, & conſortes armorum. Diſcrimen autem inter *Socios & Auxilia*, apud eos qui ſignatè & cautè ſunt locuti: quòd Socij, ſemper Italici; Auxiliares, externi. Varro: *Auxilium ab actu, cùm acceſſerant qui adiumento eſſent alienigenæ.* Diſertim addit, *alienigenæ*. Feſtus: *Auxiliares dicuntur, in bello ſocij Romanorum exterarum nationum.* Etiam ipſe ad *exteros* refert. Et ſocij quidem ſemper gratis militarunt, id eſt ſine impendio Romanorum (frumentum excipio:) Auxiliares aliter, & quamquam ſæpè à regibus miſſi ſuopte ſumptu, tamen & pecuniâ etiam ſcripti. Primi in Hiſpaniâ, ſi Liuio credimus: *Id in Hiſpaniâ ad memoriam inſigne eſt, quòd mercenarium militem in caſtris neminem, antequam tum Celtiberos, Romani habuerunt.* Ambiguè hoc refero, haud fruſtrà: & euertit ſanè Zonaras, qui diu antè initium huic rei facit. Nam illa Liuij incidunt in Annibalicum bellum, cùm duo Scipiones in Hiſpania: at iſte in Siciliâ, bello Punico primo, originem aſſignat. Μεταστάντας δὲ, inquit, ἀπὸ Καρχηδονίων Γαλάτας, καὶ ἄλλους τῶν σφῶν συμμάχων τινὰς, οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ μισθοφορᾷ προσέλαβον, μήπω πρότερον τρέφοντες ξενικόν: *Deficientes à Carthaginienſibus Gallos, & alios quoſdam ſociorum, Romani ſtipendio conduxerunt, non antè peregrinum militem ſoliti alere.* Iuuat aliquid Liuium, quòd iſti per occaſionem adſumpti, & reperti magis quàm quæſiti: at primi conſilio & ex deſtinato, illi Celtiberi. Noto etiam *Socios* propriè dictos, poſt Italiam ciuitate donatam, defeciſſe: & eorum vicem Auxilia fuiſſe, quæ variis gentibus ſolent imperare.

Socij & Auxiliares diſcreti. — *Iſti mercenarij.* — *Qui primi Romanis.* — Lib. XXIV. — *Diſſenſus Zonaræ.* — Tom. II. — *Tentata conciliatio.* — *Deſinût ſocij, poſt Sociale bellû.*

„ *Significantq́ue iis & numerum.*] Cùm multæ Italorum gentes eſſent, non credo omni anno per omnes itum: maximè ſi paucæ legiones ſcribendæ: ſed in orbem iuiſſe, & viciſſitudine quâdam ex his illiſque cepiſſe. In eâ tamen ipsâ re, inquies, non graues erant aut iniurij, cùm ſic numerum præſcribebant? Non, quia vires propemodum ſciebant, & pro iis indicebant. Liuius: *Ex coloniis quindecim millia peditû & quingentos equites, pro numero cuiuſque Iuniorum, Conſul ſcripſit.* Sed vnde ſciuit numerum? è tabulis Cenſoriis, quas probabile eſt Romæ quoque fuiſſe. Imò verò tandem ipſi Romani Cenſores cenſum illic egerunt, eidem Liuio narratum, in Liuio & Claudio Nerone Cenſoribus: *Duodecim deinde coloniarum, quod numquam anteà factum erat, deferentibus Cenſoribus ipſarum coloniarum, cenſum receperunt. vt quantum numero militum, quantum pecuniâ valerent, in publicis tabulis monumenta exſtarent.* Itaque pro imperio rem hîc gerebant, & tot aut tot milites imperabant. Imperabant, inquam. & ſic Liuius diſtinctè: *Præter eum numerum militum, quos L. Quinctius*

Ratio indicendi. — *Idq́ue pro numero & opibus.* — *Cenſus habebant.* — *Aut ipſi capiebant.* Lib. XXIX. — *Imperari ſociis dicitur.* Lib. XXXVI.

ctius in eam prouinciam ſcripſiſſet, imperaſſétve. Scripſiſſet, ad ciues refertur; imperaſſet, ad ſocios. Idem ſtatim: *Quos L. Quinctius milites conſcripſiſſet, & quos ſociis nominiq́; Latino imperaſſet.*

„ *Diem & locum.*] Illa ipſa, quæ ciuibus.

„ *Itemq́; iuramentum adigentes.*] Quale illud? in Romanos Conſules, an in præfectos ſuos tantùm? puto in Conſules, & rem Romanam.

Iurant in ducem & rem Romanam.

Opus enim fuit vinculo hoc & alio, vt cùm pares viribus eſſent, nequid nouarent aut mouerent in Romanos. Denique oportuit ſubiectos omnes pariter eſſe vni Duci: ergo & in eum probabile iuraſſe. Socij itaque

Auxilia non iurant. Lib. I.

iurabant, non tamen Auxilia. & hac mente ſcriptum à Dione accipio in bello Actiaco: Τοσαύτῃ γε προθυμίᾳ ἀμφότεροι ὁμοίως ἐχρήσαντο, ὥστε καὶ ἐνόρκους τὰς συμμαχίας σφῶν ἑκατέρω ποιήσασθαι: *Tanto autem ſtudio & promptitudine vtrique agebant* (Octauianus & Antonius) *vt etiam auxiliares ſuas copias Sacramento adegerint.* Narrat vt nouum, nec antè receptum.

* Lib. II. Dialog. X. *Dubius Polybij locus.* *Prætores in Latio.* Lib. XXIII.

„ *Præfectum conſtituentes.*] Quem verò illum? an ex eo genere *Præfectos*, qui cum Tribunis comparantur? non opinor: & contrà* Polybius mox dicet, à Conſulibus eos, non à ſociis conſtitutos. In Græco eſt ἄρχοντα. An *Prætorem* verti melius? quos interdum nominatos hîc reperio. Vt in Liuio, de obſeſſis Caſilini: *Præneſtini maxima pars fuêre. ex quingentis ſeptuaginta minus dimidium ferrum fameſq́; abſumpſit: ceteri incolumes cum Prætore ſuo Manitio (ſcriba is antè fuerat) redierunt.* Et alibi Prætoris in hac militiâ mentio. An ergo ſingula opida ſic Prætores ſuos dabant, qui ius aliquod in ſuos haberent, eoſque obſeruarent: ex omnibus tamen iunctim ſociis duodecim alij, Præfecti in quodque Cornu creabantur? idque à Conſulibus? dicendum videtur. Aut certè *Præfectus cohortis* intellegendus, non ille Tribunicio iure.

Quæſtor ſociis. * Fortaſſe & Scribam, ex Liuio. *Suo ſumptu militant.*

„ *Et Quæſtorem.*] In Græco eſt, μισθοδότην: Romano ego more verti, quocumque* nomine dixerint Latini. Res ita eſt, habuiſſe eos proprios ſuos Tribunos ærarios, ſiue mercedis exhibitores. Itaque ſuâ pecuniâ & omni ſumptu Socij militarunt, frumentum excipio tantùm, quod habuere à Romanis. Magna hæc res, & grande imperij inſtrumentum, fidas volenteſque tot manus habere, nec ſuam aperire ad largiendum. Prædæ dumtaxat participes fuêre, & ſi quid donorum aut aduentitij lucelli.

Lib. XXVII. Ibid.

De ſtipendiis igitur, queruntur ipſi Socij graui illo bello Annibalis: *Decimum annum dilectibus & ſtipendiis exhauſtos eſſe.* Iterumque: *Nec militem qui legeretur, nec pecuniam quæ daretur, in ſtipendium ſibi eſſe.* Video ad hanc rem pacta fœderis cum Æquis initi, quod Dionyſius ſic recitat:

Lib. X.

Αἰκανοὺς εἶναι Ῥωμαίων ὑπηκόους, πόλεις τε καὶ χώρας τὰς ἑαυτῶν ἔχοντας, ἀποστέλλειν δὲ Ῥωμαίοις μηδὲν, ὅτι μὴ στρατιὰς, ὅταν αὐτοῖς παρηγγελθῇ, τέλεσι τοῖς ἰδίοις ἐκπέμποντας αὐτάς: *Aequos Romanis ſubditos eſſe, vrbes agroſq́; ſuos retinentes, Romanis nihil dantes præter copias quoties imperabuntur, atque eas ſuo ipſorum ſumptu ſtipendioq́;.*

DIALOG. VIII.

Additum de Euocatis. Cur ita dicti, & quid, & quàm multi fuerint. Dignitas eorum, & paritas cum Centurioribus.

NEC plura de omni Dilectu Polybius: pluráne etiam sunt? quædam, nec mihi omittenda. Neglegit de *Euocatis* verbo admonere, qui *Euocati crebri in copiis.* sæpe tamen exercituum robur. Ij ex ciuibus, è sociis; ex equite, ex pedite sumebantur; sed rogatione & precibus, atque ideò Euocati dicti. Veterani enim fuerunt, gnari prudentesque militiæ, qui expletis stipendiis sponte in gratiam Consulum aut Ducum militiam sumebant. Et quia *Vnde dicti.* sæpe litteris aut nunciis nominatim euocabantur, inde habuere nomen. Dio optimè: Τῶν ἠουκάτων σύστημα, οὓς ἀνακλήτους ἄν τις ἑλληνίσας, ὅτι πεπαυμένοι τῆς στρατείας ἐπ' αὐτὴν αὖθις ἀνεκλήθησαν, ὀνομάσειεν: *Euocatorum manus, quos aliquis Anacletos Græcè, quasi Reuocatos, quòd defuncti militiâ iterùm ad eam reuocentur, dixerit.* Lib. XLV. Agrætius nescio quid subtilius, & pro Grammatico: *Aduocatus, daturus patrocinium: Inuocatus, præstaturus auxilium: Euocatus, prabiturus obsequium.* Parùm ad nostros istos: magis hoc Donati in Terentium, ad verba: *Simalio, Donax, Syrisce sequimini.*] In Eunuc. *Huiusmodi militia*, ait, *per tumultum repente suscipitur, & dicitur Euocatio, vbi dux alloquitur ciues, Qui remp. saluam esse vultis, me sequimini.* Vnde Virgilius ait:

—— desuetaq; bello VII. Aen.
Agmina in arma vocat subitò, ferrumq; retractat.

Et similia Seruius ad hosce versus. Nec dubium est, quin Virgilius huc *Errat Seruius cum Donato.* respexerit: etsi nescio an hoc aptè vterque Grammaticus, quòd id factum velint non nisi in tumultu. Non hoc dedero, imò ordinariò & vulgò in omni ferè bello. Quòd tamen origo prima à Tumultu, libens concedam: etsi desunt mihi exempla, sed ratio satis suadet. Noto autem vetus hoc *Iam olim Euocati.* genus, & Liuio indicatum bello in Volscos & Æquos, vbi T. Quinctium Consulem duxisse memorat *cohortes veteres, voluntate sequentes. Voluntate*, inquit, *& veteres:* quæ duæ Euocatorum notæ. Lib. III. De voluntate Polybius infrà, vbi castra disponit, ponit apud Prætorium τοὺς ἐθελοντηδὸν στρατευομένους τῇ τῶν ὑπάτων χάριτι: *Duplex eorum indicatio.* *eos qui voluntate militant, in gratiam Consulum:* & intellegit sanè istos. Et cur non voluntate, cùm *veteres*, id est militiâ legitimâ defuncti? Vtramque notam signatè exprimit Dionysius de L. Siccio, iam veteri rep. & sub annum vrbis trecentesimum. *Erat in istis*, inquit, *L. Siccius, qui cohortem ducebat virorum octingentorum, qui iam supra ætatem militarem erant; nec in militiæ leges cadebant (vti nec ipse Siccius:) honorantes tamen virum, & beneficiis pluribus ab eo affecti, euntem ad bellum noluerunt deserere. Atque erat hæc manus exercitus totius, siue præliorum peritiâ, siue in periculis constantiâ, longè princeps.* Omnia descripta habes; multos fuisse, voluntarios, veteres & bellorum peritos: denique in gratiam etiam vnius Ducis iuisse. Quid Sallustius? breuiter, sed In Iug. plenè, vti eius mos est: *Marius ex Latio fortissimum quemque, plerosque*

 militiâ,

militiâ, paucos famâ cognitos, accire, & ambiendo cogere homines emeritis stipendiis secum proficisci. Et obserua, non è ciuibus solùm, sed ex Latio etiam euocatos: siue & è coloniis aut prouinciis, vt de se ipse Cæsar: *Multis prætereà viris fortibus Tolosâ & Narbone nominatim euocatis.* Vides *nominatim euocari*, id est nunciis aut litteris missis. Et fuit ea manus sæpè grandis. In Plutarcho de T. Quinctio ituro in Macedoniam lego, collegisse veteranos, Scipionis antè milites, ἀκμάζοντας ἔτι καὶ προθύμους, ὥσπερ στόμωμα, τρισχιλίους: *validos adhuc, & voluntarios, velut mucronem aciei, ad ter mille.* Cæsar Pompeio adiungit, *Euocatorum circiter duo millia, quæ ex beneficiariis superiorum exercituum ad eum conuenerant.* Id est, ex iis qui beneficia & promotiones ab ipso habebant. Nam tales scilicet magis obstricti. atque ita Cæsar Octauianus ex colonis Campanis, patris sui beneficiariis, collegit *ad decem millia* Euocatorum, vt in Appiano leges. Quid autem isti sic collecti, in legiones sparsi & descripti? non opinor: sed propria quædam & seorsim manus fuit, per cohortes quidem aut centurias disposita: sed sub vno tamen aliquo vexillo. Iuuat Appianus, qui illos Octauiani decem mille ait, ὡς ἐς μόνην τοῦ σώματος φυλακὴν, ὑφ᾽ ἑνὶ σημείῳ, *tamquam ad solam corporis custodiam, sub vno vexillo* habitos fuisse, Dionysij etiam octingenti illi, vna cohors dicuntur. Et ab hoc exemplo passim in Tacito, *Vexillum veteranorum: vexillarij legionum*, & talia leguntur. quia scilicet exauctorati tunc milites, & nondum tamen plenè missi (dum præmia & agros expectant) velut veterani & Euocati quidam, secreti à legionibus *ad vexillum retinebantur* (verba & hæc Taciti) *ceterorum immunes, nisi propulsandi hostis.* Vbi & hoc notes in rem nostram, Euocatos immunes ab excubiis, operibus valli & castrorum fuisse. Quidni, quasi quosdam Centuriones & Principales milites, vt mox dicam? Ergo sub Vexillo erant, & seorsim. Quamquam non negem, interdum etiam aliis militibus mixtos & insertos, sed sic vt præessent. Indicare Cæsar videtur, de Pompeij bellico apparatu: *Multi vndique ex veteribus Pompeij exercitibus, spe præmiorum atque ordinum euocantur.* Nam & ordinum spes iis proponitur, quos scilicet essent ducturi. An tamen & inter ipsos, Centuriones non habuerint, quæri potest. Cicero *Præfectum* modò attribuere videtur, ad Appium: *Antonium Præfectum Euocatorum ad te misi.* Cæsar Centuriones etiam: & de Crastino. *Erat*, inquit, *in exercitu Crastinus Euocatus, qui superiore anno primum pilum in legione decimâ duxerat. Hic signo dato, Sequimini me, inquit, manipulares mei qui fuistis.* Manipulo præfuisse videtur: sed tamen ait, *qui* * *fuistis*, quasi iam non essent sic vocandi, non vltrà scilicet gregarij, sed veterani & insignes. Tamen in Liuio clarius lego de Scipione traiiciente in Africam: *Voluntarios septem fermè millia, postquam in Siciliam venit, ordinauit centuriauitq́.* Ita Liuius fine libri vigesimi octaui, & initio sequentis: etsi ambigo an veri isti Euocati, an non extra ordinem sponte sequentes, sed ætate adhuc militari. Nam video & *iuuenes florentes ætate* inter eos poni. Sed siue reuera Centuriones etiam suos habue-

E Latinis etiam sumpti.

Grandi numero interdum.

In Quinctio.

Lib. III. Ciuil.

Plerique beneficiis adstricti.

III. Ciuil.

Ordinatio eorum.

Sub vexillo habiti.

Immunes operum & munium.

I. Annal.

I. Ciuil.

Ordines sæpè ducebãt.

III. Ciuil.

*Aut quia ipse iam non iis præerat.

habuerint, siue modò Præfectum: singuli tamen profectò velut Centuriones fuere, & hoc honore atque insignibus affecti. Glossæ illæ bonæ: *Euocatus*, ἐξίαρχος, id est *Ordinum ductor*. Et Cæsar passim iungit & æquiparat vtrosque istos. vt: *Pollicetur quaterna in singulos iugera, & pro ratâ parte Centurionibus Euocatisq́.* Iterùm: *Ex Pompeianis cecidisse reperiebamus Centuriones & Euocatos complures.* Atque à Dione vites etiam iis (proprium Centurionum gestamen) tribuuntur. Vbi de Euocatis in satellitio Augusti: Καὶ εἰσὶ καὶ νῦν σύστημα ἴδιον, ῥάβδους φέροντες ὥσπερ οἱ ἑκατόνταρχοι: *Ac sunt etiamnunc manus propria & discreta, vites ferentes vti Centuriones.* Interpres reddidit, *Legionem*, & *Fasces*, neutrum rectè. Quia igitur Centurionibus comparati, interdum & miscentur. vt qui Valerio Maximo *Titinius Centurio* est in parte Cassianâ, is Velleio Paterculo dicitur *C.Caßij Euocatus*. Inde Suetonij illa dubitatio, in origine gentis Flauiæ: *T. Flauius Petro municeps Reatinus, bello ciuili Pompeianarum partium Centurio, incertum sponte an euocatus, profugit ex acie Pharsalicâ, domumq́ se contulit.* Quæ verò hæc dictio, *incertum sponte an euocatus?* & nónne omnes Euocati (in militiâ quidem) spontanei sunt? Habeo excerpta prisci libri, quo Turnebus olim vsus: in eo nulla hæc verba, *incertum sponte.* Et profectò ab imperito addita, qui nec Euocatos nouerat, nec breue hoc dicendi genus digerebat, *Centurio an Euocatus.* Quod Suetonius omnino scripsit: estque in dubitando phrasis, Ciceroni, Plinio, Tacito, aliisque frequentata. Quin & cum Legatis iunguntur, quasi honestissimi, in Hirtij de bello Africo: *Legati Euocatiq́ obsecrare Cæsarem, ne dubitaret signum dare.* Ibidem & opidis præsunt. *Cæsar ad opidum Sarsuram venit, & capit, fortior repugnante P.Cornelio Scipione Euocato, qui ibi praerat.* Honestum igitur omnino genus. & iam vides, quid fuerint: pedites plerique haud dubiè; sed etiam Equites, quod Cæsar docet. *Germanorum aduentu*, inquit, *quòd minùs idoneis equis vtebantur, à Tribunis reliquisq́ equitibus Romanis, atque Euocatis equos sumit, Germanisq́ distribuit.* Galba etiam apud Suetonium: *dilegit equestris ordinis iuuenes, qui, manente aureorum anulorum vsu, Euocati appellarentur, excubiasq́ vice militum circa cubiculum suum agerent.* Qui tamen non verè Euocati, sed honestiore hoc nomine affecti, & exemplo illo Augusti, in custodiam allecti.

Euocati, pro Centurionibus. — Ciuil. I. — Ciuil. III. — *Vitem gestant.* — *Confunduntur cum Centurionibus.* — Lib. IX. cap. IX. — In Vesp. cap. I. — *Maculosus Suetonij locus.* — *Is emaculatus.* — *Equites etiam euocati.* — VII. Gallic. — cap X.

DIALOG. IX.

Conquisitores ad Dilectum. Tirones possessoribus indicti. In cute puncti.

CIRCVMSPICIO, siquid etiam in hanc rem non dictum: & occurrunt *Conquisitores*, qui adhibiti ad dilectus. Ij fuerũt, qui in agros & extra vrbem missi, ad indagandam & conquirendam iuuentutem: atque ab eâ re dicti. Multi enim sæpè aut suo metu, aut parentum timido amore, militiam fugiebant, latitabant, nec dabant nomen. Ad eruendos eos & conducendos, isti. Liuius ostendit Triumuiros interdum huic rei creatos, vt aspero illo bello Punico secundo: *Creati Triumuiri bini,*

Conquisitorum munus. — *Triumuiri ad conquirendum.* — Lib. XXIII.

Exteri vsi. *bini, conquisitionem ingenuorum per agros habuerunt.* Vsurparunt & exteri. atque idem Liuius de Annibale: *Magone fratre ad conquisitionem militum misso.* Idem de eiusdem rebus: *Duo populi dilectus acerbitate consternati, retentis conquisitoribus, cùm metum defectionis fecissent.* Sed iterùm de Romanis Cicero: *Si Italiæ dilectus, vt nonnulli conquisitores tui dictitant, contra Milonem parati sunt.* Idem: *Nec enim conquisitores φαινοπροσωπεῖν audent cùm ille adsit.* Quibus locis simpliciter ij sunt, qui militem cogunt, & ad militiam porrò adducunt. Crebrum munus inferiore æuo, & post bellum Sociale. Nam cùm ij iam ciuibus æquati, & ex totâ Italiâ scriberentur legiones, valdè vereor vt mutata sit tota Dilectuum forma; nec Romæ iam habiti, sed in opidis coloniisque passim. Ratio suadet. quomodo enim omnes illi, & tam dissiti, vno tempore Romam venirent? Quin reuera legiones in regionibus, vt Piceno, Samnio, Etruriâ, scribebant: & exempla addicunt. Cæsar: *Attius dilectum toto Piceno, circommissis Senatoribus, habebat.* Et vides honestiores quosdam, atque è Senatu conquisisse: imò ipsos Legatos: Cæsar idem: *Cato hæc magno studio agebat, in Lucanis Brutiisque per Legatos suos ciuium Rom. dilectus habebat.* Sed & extra bellum ciuile, idem de se: *Cæsar maiorem Galliæ motum expectans, per M. Silanum, C. Antistium, T. Sextium Legatos, dilectum habere instituit.* Ita paullatim alia atque alia in moribus mutant, aut succedunt: sicut sub Principibus illud valdè diuersum, vt iam nec Dilectus esset, sed indictio militum pro opibus cuiusque & agris. Exempla huic rei permulta sunt, & in Codice Theodosiano solo tota res explicata. Res improba, & ad perniciem militiæ germanæ inuenta. Partim enim ignauos aut ineptos tirones dabant, partim pro iis aurum inferebant, & mille hîc prædandi sinus & artes. Vegetius haud falsò queritur & declamat, caussam hanc Romani exitij. & *Hinc*, inquit, *tot vbique ab hostibus illatæ sunt clades, dum longa pax militem incuriosiùs legit, dum possessoribus indicti tirones per gratiam aut dissimulationem probantur, talesque sociantur armis, quales domini habere fastidiunt.* Itaque eò ventum, vt etiam seruitia & vilia capita darentur: etsi leges reprimere conarentur, sed conarentur. Gratiani, Valentiniani, Theodosij lex fuit: *Quotiescumque se aliqui militiæ crediderit offerendum, statim de natalibus ipsius ac de omni vitæ conditione examen habeatur: & ad militiam nullus adspiret, nisi quem penitus liberum aut genere, aut vitæ conditione, inquisitio tam cauta deprehenderit.* Eorumdem alia: *Inter optimas lectissimorum militum turmas, neminem è numero seruorum dandum esse decernimus, nève ex cauponâ ductum, vel ex famosarum ministris tabernarum, aut ex cocorum aut pistorum numero, vel etiam eo quem obsequij deformitas militiâ secernit, nec tracta de ergastulis nomina.* Heu rem iam hoc ipso non Romanam, quòd hæc vetentur! Olim quis fraudibus istis locus? cùm ex ingenuis milites scripti, atque iis non crimine, non infamiâ aspersis. Nam hi tales aut vrbe, aut tribu mouebantur: è tribubus autem, atque iis honestioribus, miles ferè lectus. Itaque Liuius hoc vno probat, Atellanos *censoriâ*

notâ

Marginal notes: Lib. XXI. — Ibid. — Pro Mil. — Ad Att. lib. VII. ep. X. — *Dilectus ratio alia.* — *Milites in regionibus scripti.* — I. Ciuil. — *Idque per Senatores aut legatos.* — Ibid. — VI. Gall. — *Tirones indicti:* — *Malo exemplo & exitu.* — Lib. I. cap. VII. — *Serui in militiam.* — Lib. VII. Cod. Th. Tit. XI. — Lib. VII. Tit. XIII. — *Olim ingenui, & post libertini.* — Lib. VII.

notâ vacuos fuisse; quòd neque tribu mouerentur, neque à militaribus stipendiis repellerentur. At sub Principibus etiam ergastula intrudere cœperunt: & quid mirer? ipsi eos habuere quasi seruos. Ecce enim tirones iam captos compungebant, & in cute signabant. Vegetius: *Victuris in cute punctis milites scripti, & matriculis inserti, iurare solent.* Vera hæc stigmata fuêre, & quidem manibus impressa. Aëtius medicus: Στίγματα καλοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλου τινὸς μέρας τοῦ σώματος ἐπιγραφόμενα, οἷα τῶν στρατευομένων ἐν ταῖς χερσί: *Stigmata vocant quæ in facie aut aliâ parte corporis inscribuntur, qualia sunt militum in manibus.* Quid autem ibi scriptum, solidè nescio, suspicor tamen nomen Imperatoris. Diuus Augustinus inducit: *Sic error corrigendus est ouis, vt non corrumpatur in eâ signaculum redemptoris. Neque enim si quisquam regio charactere à signato desertore signetur, & accipiat indulgentiam: atque ille redeat ad militiam, ille autem esse in militiâ in quâ nondum erat incipiat; in aliquo eorum character ille rescinditur, an non potiùs in ambobus agnoscitur, & honore debito, quoniam regius est, approbatur.* Appellat enim *regium characterem*, vti & Chrysostomus Homil. III. in II. ad Corinth. σφραγίδα: Καθάπερ γὰρ στρατιώταις σφραγὶς, οὕτω καὶ τοῖς πιστοῖς τὸ πνεῦμα ἐπιτίθεται. κἂν λειποτακτήσῃς, κατάδηλος γίνῃ πᾶσιν: *Sicut militibus signaculum, ita fidelibus spiritus imponitur. & si ordinem deserueris, notus omnibus fias.* Enimuerò & in Codice de Aquæductu, Impp. sic edicunt? *Aquarios singulis manibus nomine Pietatis nostræ impresso signari decernimus, vt huiusmodi annotatione manifesti sint omnibus.* Quid, quòd & olim nomen Imperatoris in scutis, hastis, vexillis solent inscribere, atque eo exemplo nunc in cute? An & à sacris hoc petitum? dici possit. Nam quos deo alicui consecrabant & initiabant, hos stigmatibus inurebant. Prudentius apertè:

Tirones stigmatiæ. Lib. II. cap. V.

Nomine Principis inscripti. Epist. I.

Augustinus explicatus.

Initiandi stigmate puncti. περὶ στεφ. Hym. I.

Quid, cùm sacrandus accipit sphragitidas?
Acus minutas ingerunt fornacibus,
His membra pergunt vrere; vtq; igniuerint,
Quamcumque partem corporis feruens nota
Stigmarit, hanc sic consecratam prædicant.

Potuit igitur exemplo quodam prauæ religionis primò hoc induci, vt talis quasi consecratus militiæ ostenderetur: tum etiam ab hac causâ, vt agnosci posset, nec latitaret. Eam Imperatores Arcadius & Honorius præferunt: *Stigmata, hoc est notæ publicæ, fabricensium brachiis, ad imitationem tironum infligantur, vt hoc saltem modo poßint latitantes agnosci.* Adfatim hæc puto ad clarandum Dilectum totum: non quin aliquid desit, sed tenue, obuium, & per te videndum ac capiendum. Subtexo Tabulam memoriæ tuæ & intelligentiæ iuuandæ.

C. de Fabric.

TABVLA seu BREVIARIVM LIBRI PRIMI.

- DILECTVS *est duplex.*
  - CIVIVM
    - PEDITVM *qui lecti*
      - *E tribubus honestissimis: & per classes:*
      - *Fit in Capitolio:*
      - *Præsident Consules,*
      - *Administrant Tribuni.*
      - *Cogunt nolentes*
        - *Vinclis,*
        - *Direptione aut venditione bonorum,*
        - *Venditione ipsorum.*
      - *Excusantur quibus vacatio*
        - *Aetatis, vt quinquagenarij.*
        - *Honoris, vt magistratus & sacerdotes.*
        - *Beneficij, quibus præmium Senatus aut populus dedit.*
    - EQVITVM *qui duplices*
      - *Equo publico,*
      - *Equo suo.*
  - SOCIORVM *qui sunt,*
    - *Propriè socij, qui capti*
      - *Ex Italiâ, per gentes imperati:*
      - *Militant suo sumptu.*
    - *Auxiliares qui sunt*
      - *Exteri:*
      - *Militant ferè mercede.*

Hi omnes sacramento dicunt in Consulum verba, post Dilectum.

Sunt & Euocati, veterani qui sponte militiam sumunt.

Vulgò & olim ista: posteà Conquisitores sæpè adhibiti, qui in agris aut coloniis indagarent iuniores, cogerentq́.

Imò sub Principibus inferioribus tirones indicti possessionibus: sæpè viles, & non pro robore aut splendore prisco. Iidem in cute signati, seruilem in modum.

IVSTI

IVSTI LIPSI DE MILITIA ROMANA LIBER II.

DIALOGISMVS I.

De Ordine, & is quotuplex, tum de quattuor generibus militum, Velitibus, Hastatis, Principibus, Triariis.

IES alter erat, & is iam medius atque *ad vmbilicum mortuus*, vt iocatur pater lepôrum Plautus: venit ad me Auditor, & vultu alacri, Quid velim scis, inquit, & quid etiam debeas. LIPS. Scio. sed heus tu, an hodie tam bona nomina? Leges & Prætor ius suum vix obtinent: tu vnâ admonitiunculâ censes habere te rem factam? AVD. Nam fidem tuam noui. LIPS. Blandiris. sed tamen mei, non æui huius, memor, reddam. Nolo reliquator esse tibi, qui alia probus, hîc ore ferreo sis ad petendum. AVD. Scis quomodo? nisi totum & ad assem mihi reddis, nec mortuus per me quiesces. LIPS. Heu negotium? & quàm non semel benignitas mea mihi noxæ: sed sum eo fato. Tu sede, atque audi. Hesternò de *Dilectu* satis diximus: *Ordo* excipit, qui in his definitionis nostræ verbis inclusus, MVLTITVDO COMPOSITA. Nam vt *apta* ea sit per Dilectum; sic *composita* per Ordinem, qui digerit, & facit vnius corporis velut habilia quædam membra. Is Ordo varius est, & in *Militibus*, atque in *Ducibus* ipsis. In Militibus dupliciter considerandus; secundùm *Genera*, & per *Partes*. Genera appello, *discrimina illa militum diffusa per plerasque partes*. At partes, *ipsas diuisiones, & sub certis signis ac ducibus distributiones*. Intelliges ex sermone sequenti. Genera igitur sunt quattuor, *Velites, Hastati, Principes, Triarij*: quod tamen de Peditibus accipio tantùm, & Polybius noster sic reuelat. Lege:

Ordo dupliciter considerandus. *Iterùm dupliciter.* *Genera militum.*

POLYB.

Οἱ δ᾽ ἐν τῇ Ῥώμῃ χιλίαρχοι, μετὰ τὸν ἐξορκισμὸν, παραγγείλαντες ἡμέραν ἑκάστῳ στρατοπέδῳ, καὶ τόπον, εἰς ὃν δεήσει παρεῖναι χωρὶς τῶν ὅπλων, τότε μὲν ἀφῆκαν.

Tribuni verò Romæ cùm sacramento milites dixerint, diem & locum cuique legioni denunciantes in quem conueniant, idque sine armis, tunc quidem dimittunt.

Παραγινομένων δ' εἰς τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν, διαλέγουσι τῶν ἀνδρῶν τοὺς μὲν νεωτάτους καὶ πενιχροτάτους εἰς τοὺς γροσφομάχους· τοὺς δ' ἑξῆς τούτοις, εἰς τοὺς ἁστάτους καλουμένους· τοὺς δ' ἀκμαιοτάτους ταῖς ἡλικίαις, εἰς τοὺς πρίγκιπας· τοὺς δὲ πρεσβυτάτους εἰς τοὺς τριαρίους. Αὗται γάρ εἰσι καὶ τοσαῦται διαφοραὶ παρὰ Ῥωμαίοις, καὶ τῶν ὀνομασιῶν, καὶ τῶν ἡλικιῶν, ἔτι δὲ τῶν καθοπλισμῶν, ἐν ἑκάστῳ στρατοπέδῳ. Διαιροῦσι δ' αὐτοὺς τὸν τρόπον τοῦτον· ὥς εἶναι τοὺς μὲν πρεσβυτάτους, καὶ τριαρίους προσαγορευομένους ἑξακοσίους, τοὺς δὲ πρίγκιπας χιλίους καὶ διακοσίους, ἴσους δὲ τούτοις τοὺς ἁστάτους· τοὺς δὲ λοιποὺς, καὶ νεωτάτους, γροσφοφόρους. Ἐὰν δὲ πλείους τῶν τετρακισχιλίων ὦσιν, κατὰ λόγον ποιοῦνται τὴν διαίρεσιν, πλὴν τῶν τριαρίων· τούτους ἀεὶ τοὺς ἴσους.

mittunt. At ij cùm adfuerint die dicta, horum iuuenes & pauperes maximè Tribuni ſeligunt in Velites; iſtis proximos, in Haſtatos; ætate florentiſſimos, in Principes; ætate maximos, in Triarios. Tot enim & talia diſcrimina apud eos ſunt & appellationum, & ætatum, & armorum, in quaque legione. Diuidunt autem in hunc modum, vt maximi ætate, quos Triarios dicunt, ſint ſexcenti; Principes mille ducenti; totidem Haſtati; reliqui & ætate minimi, Velites. Quòd ſi plures quattuor millibus ſint, pro ratâ diuidunt, exceptis Triariis, quos habent ſemper numero eodem.

Poſt Dilectum ſtatim Ordo: ſed quâ ſerie atque ordine ipſe dicit.

„ *Cùm Sacramento milites dixerint.*] Ergo omnes iam milites & coniurati (ſic quoque appellabant) ſed nondum gnari in quo genere aut loco, niſi quod ex ætate & cenſu de ſe quiſque opinabatur. Tum igitur, addit,

„ *Diem & locum cuique legioni denunciant.*] E Polybio colliges triplicem in hac totâ re diem dictum fuiſſe. Primum, ad dilectum: ſecundum, ad Ordinationem: tertium, ad iter & expeditionem. Vno quidem tempore non potuerunt hæc omnia commodè peragi. Dicit etiam *locum*. quem illum? extra vrbem, opinor, & in aliquo campo. Nam pluribus opus fuit, cùm quæque legio euocata ſit ſeorſim, ne miſcerentur aut ſe impedirent.

Triplex diei edictio.

Locus ordinationi.

„ *Id-*

„ *Idq; sine armis.*] Meritò. nam hæc pro assignatione ordinum & genere militum capienda.

„ *Horum iuuenes & pauperes maximè Tribuni seligunt.*] A Velitibus incipiunt, & attende. A duplici eos notâ excernunt, Ætatis & Opum. Qui vtraque ea parua habuit, in minimo isto genere militauit. Quid, qui alterum tantùm? Da pauperem, sed æuo & vsu veterem: credo in Triarios translatum. Da diuitem, sed annis modicum: credo in Hastatos transscriptum. Sanè illud dignum notâ est, hîc vtriusque rei mentionem fieri: mox in quoque aliorum generum, Ætatis tantùm. Quod argumentum est, nisi valdè pauperes & infirmarum classium inter Velites non militasse. Hoc ideò, quia non solùm parùm honorata hæc militia (quippe leues, & eminus ferè pugnant) sed etiam quia parùm tuta, & in fronte plurimùm exponuntur hosti & in ore, vt sic dicam, belli: idque pænè inermes. *Velites è quibus lecti.* *Vilissimi Velites.*

„ *In Velites.*] Ita vertendum fuit, quod in Polybio est γροσφομάχους. At Lascaris *Pilanos* fecerat; quàm diuersos ab istis, & ipse à vero! Nam *Pilani*, Triarij sunt, vt mox videbis. Polybius autem, pro sui æui moribus, solos Velites agnoscit in leui armaturâ: & Accensi ac Rorarij, quos Liuius, iam desierant,* militiâ in hac parte leuiter mutata. *Lascaris error.* *Vide infrà Dialog. III.

„ *In Hastatos.*] Quos Varro vult dictos, *quòd primi pugnabant hastis.* Nec male si *primò* legas. Olim enim ita factum adsignificat, posteà mutatum, etsi nomine manente. Nam Polybij æuo, atque etiam antè, Hastati pilis & gladiis pugnabant: hastæ iaculatoriæ apud Velites remanserant solos. Olim tamen, vt Varro, aliter, & cum eo Ennius: IIII. de LL. *Hastati olim hastis vsi.*

Hastati spargunt hastas, fit ferreus imber.* * Quod verbum ad emissionem.

Quinetiam Liuius, bello in Latinos, cuique Hastatorum manipulo admiscet *vicenos leues, qui hastam tantùm gesaq; gererent:* reliquias, vt appâret, veterum Hastatorum. Sunt & alij nouitij in Ammiano ac Vegetio, sed qui stabilibus hastis pugnant siue contis. Itaque in Glossis, *Hastatus* explicatur Κοντοφόρος. Lib. VIII. *Hastati alio sensu.*

„ *Aetate florentissimos.*] in Liuio est, *Robustior inde ætas, quibus Principibus est nomen.* Sicut in eodem de Hastatis, *Flos iuuenum pubescentium.* Ex quo facilè colligas, Hastatos adolescentes aut iuuenes fuisse; Principes, viros aut viris proximos, Triarios grandes & maturos. Lib. VIII. *Principes maturi.*

„ *In Principes.*] Varro deriuat, *qui à principio gladiis pugnabant, & pòst commutatâ re militari minùs illustres sumuntur.* Verba obscuriuscula, sed credo sensum: Olim Principes à principio pugnabant, vnde & nomen: posteà alij minùs illustres sumpti in eum locum. qui? nempe Hastati. Tale aliquid fuisse sub Seruio, & in acie stetisse ordine classium,* alibi edisseretur. *Vnde dicti.* *Varronis mens quæsita.* *Lib. IV. Dialog. II.

„ *Aetate maximos.*] in Liuio, *Veteranum militem & spectatæ virtutis.*

„ *In Triarios.*] Sic dictos, ait idem Varro, *quòd in acie tertio ordine extremis subsidio deponuntur.* Ergo ab ordine dicti, quia tertij. Est & in *Triarij vnde.*

Tertiarij. Glossis, *Tertiarius*, ἔφεδρος: quasi dicas subsessorem, & in vicem locumque paratum. Ipsi etiam Triarij subsidebant, presso altero genu. Sed vetustam magis vocem credo Pilanos fuisse: ideò, inquit Varro, *quòd pugnabant pilis*. Et ipse totus ille ordo *Pilus* dictus. An & *Armites*? Glossæ suggerunt: *Armites*, ὁπλῖται οἱ ἐν ἐσχάτῃ τάξει. *Pilani.* *Armites.*

Quot Triarij. *Cur pauciores aliis.* „ *Diuidunt autem in hunc modum, vt maximi ætate sint sexcenti.*] Addit numerum cuiusque generis, & primùm Triarios facit sexcentos: idque semper, & legionibus etiam auctis non augent ipsi. Quæ ratio ista est? & cur tam dispar ab aliis partibus ista pars? Plures dari possunt. Prima, quòd robora hæc & flos ipse virorum: atque ideò, si non numero, tamen virtute æquarent. Altera, quòd raro aut numquam hæc pars pugnabat sola, sed in extremo demum integrabat aciem aliis admixta. Tertia, quòd ob adiunctas etiam copias fuit acies iusta. Nam cogita Imperatorem in hac parte (posteà docendum) cum eo Selectos & sæpè Extraordinarios, item plerosque Euocatorum: hi iuncti numero priores superent, nedum æquent. Quarta, à nobis recenter excogitata, quod olim ita fuit in Pilanis: nec id mutatum, etsi in totâ re, institutione nouâ Velitum, mutatum. Ad Liuium* mox diducam: tu memento. *Dial. III.

Quot Principes. „ *Principes mille ducenti.*] Quo ipso numero reliquæ duæ partes, Velitum dico & Hastatorum. Collige & consumma, reperies legionem Polybianam *quater mille virorum & ducentorum*. Ad numerum autem hunc ipsum vnius generis haud dubiè Liuij locus facit de Petilio Consule: qui auxilium laturus, *ad cornu suum tendit, cum mille ducentis viris*. Est ipsa vna pars siue Principum, siue Hastatorum. Vnde enim aliter tam iustus numerus? nec diuisio alia in exercitu ad hanc summam. Lib. VII.

Partes cum legione augentur. „ *Quòd si plures quattuor millibus sint, pro ratâ diuidunt.*] Genera tali illo numero definiuit: sed quid si legio igitur maior, & quinque aut circiter millium? nam & id fiebat. Tunc, inquit, augebant partes proportione, Triariis modò exceptis. Facile est. Pone legionem *quinque millium ducentorum*: habebunt genera milites *mille quingentos trigintaquattuor*: Triariis tamen exceptis. Sic in sexmillenariâ, aut tali.

DIALOG. II.

De Manipulis militum. Eorum numerus, & Græca nomina.

HABES *Genera* militum: eo ad *Partes*. Parùm enim sit sic distinctos, nisi & diuisio fiat vtilis ad imperia, & ad pugnas. Erant igitur in quattuor his generibus *Manipuli*, ex iis *Cohortes*, ex his *Legio* tota. De Manipulis, doctorem nostrum audiamus: & fac quod soles.

POLYB. Ἑξῆς δὲ τούτοις μετὰ τῶν ταξιαρχῶν διεῖλον τὰς ἡλι-	*Post hæc, vnà cum Ordinum ductoribus diuidunt ætates singu-*

κίας, ἑκάστην εἰς δέκα μέρη, πλὴν τῶν γροσφομάχων. Καὶ προσένειμαν ἑκάστῳ μέρει τῶν ἐκλεχθέντων ἀνδρῶν, δύο ἡγεμόνας, καὶ δύο οὐραγούς. Τῶν δὲ γροσφομάχων τοὺς ἐπιβάλλοντας κατὰ τὸ πλῆθος, ἴσους ἐπὶ πάντα τὰ μέρη διένειμαν. Καὶ τὸ μὲν μέρος ἕκαστον ἐκάλεσαν καὶ τάγμα, καὶ σπεῖραν, καὶ σημαίαν.

ſingulas ſiue Genera, quamque in decem partes, exceptis Velitibus. Et adtribuunt cuique parti duos Duces, & duos Uragos. Ipſos Velites, vti multitudo eſt, æquabiliter diſtribuunt in omnes partes. Atque vnamquamque harum partium appellant Ordinem, & Manipulum, & Signum.

Pauca verba, ſed grauida & plena ſunt, dilatemus & reſeremus. Ait:

„ *Vnà cum Ordinum ductoribus diuidunt.*] Qui diuidunt? Tribuni, de quibus anterior ſermo. Sed id, inquit, cum *Ordinum ductoribus*, id eſt Centurionibus, quos in conſilium & auxilium hîc aſſumunt. Nam etſi de iis poſteà dicam, vt confuſio vitetur; tamen ſcito creatos iam eſſe, atque id ſtatim poſt Genera diuiſa. *Tribuni & Cẽturiones diuidunt.*

„ *Aetates ſingulas ſiue Genera, quamque in decem partes.*] Ætates appellat, quia pro ætate diuiſi, vt dictum. Leue eſt: hoc in magno, quod tam diſertè ait *quamque ætatem diuiſam in decem partes*, Velitibus tamen exceptis. Ergo triginta iſtæ fuerunt, & tot Manipuli in legione: quos hîc dicit Partes. Conſentit L. Cincius apud Agellium: *In legione ſunt centuriæ ſexaginta, manipuli triginta, cohortes decem.* Et eſt vetuſtiſſima hæc diuiſio, imò à Romulo ipſo, ſi Ouidio accredo. Is cùm de anno decem menſium diſſereret, & quæreret huic rei argumenta, hæc quoque protulit: *Quot manipuli in legione.* Lib. XVI. cap. IV. *Manipulorum vetus res & diuiſio.*

Inde Patres centum denos ſecreuit in orbes
Romulus, Haſtatos inſtituitq́ue decem.
Et totidem Princeps, totidem Pilanus habebat
Corpora, legitimo quiq́ue merebat equo.

III. Faſt.

Et de *Patribus* ambigo an rectè ſcriptum, etſi probè ſcio centum eos à Romulo inſtitutos. Sed quis me docet in decem partes, ſiue orbes, vt loquitur, diuiſos vnquam fuiſſe? Quàm etiam non aptè, copulâ inſertâ, curiæ milites ſtatim miſcet? Ego verò cenſeo litterulâ detractâ reſcribendum: *Inde pares centum.* Pares ætate & habitudine, vt ferè in quoque genere ſeruabant. Mens igitur poëtæ; Inde factum vt Romulus decies centum pares eligeret, faceretque decem Haſtatos: idem in Principibus, idem in Pilanis. Haſtatos dico decem, ipſos Manipulos ſiue *corpora*, vt benè poëta appellat. Quàm verè etiam *centum?* nam eo numero primi illi Manipuli fuerunt. Plutarchus aliique aſſerunt: & conſenſu traditur *Dubitatũ de lectione in Ouidio.* *Coniectura in eo.* *Haſtatus ipſe ordo.*

 primam

primam legionem Romuli non nisi *trium millium* fuisse. Ergo quodque dictorum generum mille habuit: etiam Pilani, nec accurata alia diuisio adhuc reperta. AVD. Pulchra & vera (aut fallor) correctio, & in litterulâ quod momentum? LIPS. Sæpè in nostrâ Criticâ, vtilissimâ & saluberrimâ, si modicè adhibetur & modestè.

Velites extra Signa. Subsignanus miles ab Auxiliis diuersus.

„ *Ipsos Velites, vti multitudo est, æquabiliter distribuunt in omnes partes.*] Valdè hoc notandum, Velitum nec Manipulos vllos fuisse proprios, & quod sequitur, nec Signa. Itaque *Subsignanus miles* diuiditur & secernitur ab isto leui. Tacitus I. Hist. *Penino subsignanum militem itinere & graue legionum agmen traduxit.* Idemque III. Hist. *Monuit subsignano milite media firmare, auxilia passim circumfusa sunt.* Opponit Auxiliis, quæ in locum Velitum venêre. Sed ipsi igitur Velites, si propria nulla corpora, quos Duces habuêre? Credo Centuriones aliorum manipulorum, quo fine in eos sparsi. Nam hoc est quod hîc Polybius dicit, *æquabiliter distributos in omnes partes:* id est, vt quodque genus *quadringentos* habuerit, quisque manipulus *quadraginta.* Etsi rarò tamen in agmine aut acie sic incessêre, & seorsim ferè positi, aut intermixti. Imperia tamen, & siquid opus, à Centurionibus illis quisque habebant, & ad hos se applicabant.

Velites sparsi per manipulos.

Ordo, quid. „ *Appellant Ordinem.*] Etsi propriè, ex Liuio, Ordo manipuli pars est dimidiata. Nam cùm duo Centuriones sint in Manipulo, cuique suam partem assignarunt quam duceret, vocaruntque *Centuriam* aut *Ordinem.* Ea fuit *sexaginta militum* in legione veteri & Polybiana: atque ita Liuius *Ordinem* definit. Mox plura. nam hæc connexa inter se sunt, & alibi repetenda.

Spira, quid. „ *Et Manipulum.*] Dixit Græcè σπεῖραν: sed aliter hîc reddi non potest, non debet. Scio equidem *Cohortem* eâ voce Græcis vulgò notari: hîc res abnuit, & Polybius ipse non semel eâ voce pro Manipulo palàm est vsus.

Pro Manipulo capta.

Idem Dionysius. cuius locum operæ est recitem atque illustrem. Gloriatur apud eum L. Siccius (Sicinium alij vocant) vir Romanus, & à robore notus, *triginta se annis in militiâ & in imperiis fuisse*, τοτὲ μὲν σπείρας ἡγούμενον, τοτὲ δὲ ὅλου τάγματος: *aliàs manipuli ductorem, aliàs legionis totius.* Ita vertendum aio, & mecum, quibus notæ res Romanæ. Nam quod faciunt *Cohortis Præfectum*, non potest pro istâ re militari. Inter ciues enim & in legionibus, nemo fuit; sociorum Præfecti tantùm, inter quos constat hunc Siccium non meruisse. Ergo ait, aliàs se Centurionem fuisse & manipuli ducem, aliàs Primipilum & caput legionis totius. Atque hæc prima igitur diuisio est in Manipulos, quæ diutissimè in militiâ mansit. Nam & Principum æuo, Tacitus: *Concionem, quia permixta videbatur, discedere in manipulos iubet.* Idem de Prætoriis quoque cohortibus: *Manipulatim allocuti sunt Licinius Plotius & Proculus Firmus.* Etsi paullò pòst (an sub Hadriano aut Antoninis?) mutauit, & Centurias pro Manipulis habere cœperunt, istos pro Contuberniis aut Decuriis ipsis. Vegetius: *Contubernium Manipulus vocabatur, ab eo quòd iunctis manibus pariter*

Lib. x.

Dionysij vera sententia & versio.

Manipuli diu in militiâ.

I. Annal.

I. Hist.

Aliâ significatione labêti imperio

Lib. II. cap. XIII.

pariter dimicabant. Ait *vocabatur*, quaſi de æuo priſco: ne te hîc aut alibi fallat, paullò ſuperius æuum, vt Traiani aut talium, ille habet pro priſco. Iam in Ammiano Manipulus non alio ſenſu. *Conuocatis*, inquit, *cohortibus*, *& centuriis*, *& manipulis*. Poſtponit enim Centuriis, & vſurpat vt illud æuum. Lib. XVII.

DIALOG. III.

Jnuoluta quædam Liuij ſuper Ordine euoluta, partim emendata.

HÆC ita ediſſerui, & clara, firma videntur: niſi quòd ventus à Liuio, qui turbat. Ille vbi bellum inter Romanos & Latinos narrat, & digreſſiunculâ ordines (qui in vtroque populo eidem) recenſet: Deus bone, quàm à nobis abit? Dixeris de aliâ prorſus militiâ, quàm Romanâ, aut certè Polybianâ, eum loqui. Operæ tibi videtur vt verbatim legamus, & euoluamus? AVD. Vnicè aueo. nam in memoriam loci, te monente, redeo: quem quoties lego & inſiſto, apud Cimmerios agere me cenſeo, & in nigrâ nocte. LIPS. Vide igitur, &, ſepoſito paullùm Polybio, hæc lege:

Fuit ciuili maximè bello pugna ſimilis, adeò nihil apud Lib. VIII.
» *Latinos diſſonum ab Romanâ republicâ, præter animos, erat. Clypeis anteà Romani vſi ſunt, deinde poſtquam ſtipendiarij facti ſunt, ſcuta pro clypeis fecêre. Et quod anteà Phalanges ſimiles Macedonicis, hoc poſteà Manipulatim ſtructa acies cœpit eſſe: poſtremò in plures Ordines inſtruebantur. Ordo ſexagenos milites, duos Centuriones, vexillarium vnum habebat. Prima acies Haſtati erant, Manipuli quindecim, diſtantes inter ſe modicum ſpatium. Manipulus leues vicenos milites aliam turbam ſcutatorum habebat. Leues autem, qui haſtam tantùm geſaq; gererent, vocabantur. Hæc prima frons in acie Florem iuuenum pubeſcentium ad militiam habebat. Robuſtior inde ætas totidem Manipulorum, quibus Principibus nomen eſt, hos ſequebantur, ſcutati omnes, inſignibus maximè armis. Hoc triginta Manipulorum agmen Antepilanos appellabant, quia ſub ſignis iam alij quindecim Ordines locabantur, ex quibus Ordo vnuſquiſque tres partes habebat: earum*

„ *vnamquamque Primumpilum vocabant: tribus ex vexillis*
„ *constabat: vexillum centum octogintasex homines erant.*
„ *Primum vexillum Triarios ducebat, veteranum militem,*
„ *& spectatæ virtutis: secundum Rorarios, minus roboris*
„ *ætate factisq́: tertium Accensos, minimæ fiduciæ manum,*
„ *eò & in postremam aciem reiiciebantur.*

Ne vltrà. affatim turbarum aut tricarum in his verbis. Ait primò:

„ *Adeò nihil apud Latinos dissonum ab Romanâ republicâ, præter animos, erat.*] Communiter dicit, arma, ordines, manipulos, omnia eadem fuisse Latinis. Sed quod est, *ab Romanâ republicâ:* in scripto optimo libro saltem erat: *ab Romanâ re.* & malim.

„ *Clypeis anteà Romani vsi.*] Ab capite petit & ab alto. Sed quod tamen ait de clypeis, non sic capiendum quasi solis iis anteà vsi: imò verò & scutis (ipse in Seruiano censu docuit:) sed quòd post stipendia instituta solùm vsi sint scutis, anteà etiam clypeis. * Posteà docebo.

Cautio in Liuio.

* Lib. III. Dialog. II.

„ *Quod anteà phalanges similes Macedonicis.*] Quando *anteà?* Nam sub Romulo iam Legio, atque etiam Manipuli, vt videbo. Quid ergo vis? credo hoc. Manipulos quidem fuisse, sed non in acie diuisim & distinctè stetisse: concurrisse per totas legiones, siue, vt ipse appellat, phalanges. Nam & in ipsâ illâ Macedonum phalange discrimina sua & sectiones erant vsque ad Centurias, Decurias: sed in acie iuncta omnia & deuincta. Tale igitur fuisse vult olim. In Athenæo lego: Ἔλαβον δὲ καὶ παρὰ Θυῤῥηνῶν τὴν σταδίαν μάχην φαλαγγηδὸν ἐπιόντων: *Acceperunt & à Tyrrhenis statariam pugnam, per phalanges incedentibus.* Agit de iis, quæ Romani à variis gentibus ad se traxerint. Sed hoc *per phalanges ingredi*, siue φαλαγγηδὸν, aliter equidem acceperim quàm primò sonat. Nec enim vult, credo, legiones ipsas ab Etruscis sumptas: sed magis, manipulos aut sectionem potiùs diuisionemque per manipulos in pugnâ. Nec aliter ego interpretor τὸ φαλαγγηδὸν, quàm *manipulatim.* De ea re sequitur:

Phalanges olim Romanis. Quo sensu?

Lib. VI. *Athenæus explicatus.*

„ *Hoc posteà manipulatim structa acies cœpit esse.*] Iterùm rogo, Quando *posteà?* incuria tua est (audeo dicere) Liui, quòd non explicasti. Quin tu natare mihi in totâ istâ re videris, nec vel cum aliis scriptoribus, vel tecum, satis consentire. Age, de Manipulis hoc quale est? Enimuerò Manipuli statim ab vrbe conditâ fuerunt, imò ante ipsam. Romuli primum tirocinium belli, & cùm eripiendo fratri Remulo pastorum manum collegit, Manipulos habuit, vt fatentur prisci omnes qui hæc exsecuti. Illi ipsi Manipuli, centenûm hominum fuerunt. In Collectaneis de origine Romanâ: *Romulus coactâ pastorum manu, eaq́ in centenos homines distributâ, perticas manipulis fæni variè vinctas dedit. Vnde institutum, vt posteà milites qui eiusdem signi essent, Manipulares vocarentur.* Plutarchus

Manipulorum vetustas.

chus eadem; & disertè illam totam manum facit συλλελοχισμένην εἰς ἑκατοστείας: *diuisam ordinatamq́ in centurias.* Ouidius:

Pertica suspensos portabat longa maniplos, III.Fast.
Vnde maniplaris nomina miles habet.

At enim desierunt posteà fortasse Manipuli. Imò tu ipse Liui renouas, & iam sub rege Tarquinio agnoscis: *Miscuit manipulos ex Latinis Romanisq́.* Quæ tamen mixtio non diuturna fuit, etsi habuit suas caussas: metum, vt opinor, à Latinis, si soli & seorsim ordinarentur. Quin & sub primis statim consulibus ponis, atque etiam numerosè, & discretos: *Consulum alter T.Lucretius portâ Næuiâ cum aliquot manipulis militum est egressus.* Atque adeò vniuersè alibi, nec falsò, affirmas: *Disciplinam militarem, iaminde ab initiis vrbis, in artis perpetuis præceptis ordinatæ modum venisse.* Ita sanè, ab ipsis initiis, & Romulus decem Manipulos in classe quaque instituit; & Tullus Hostilius fortasse digessit magis & perpoliuit. de quo Florus: *Hic omnem militarem disciplinam artemq́ bellandi condidit.* Sed quid tamen hîc pro te? quod antè dictum; non negare te de Manipulis, sed de eorum secretione in pugnâ, deque interuallis inter singulos, quæ posteà (Etruscorum fortasse exemplo, ex Athenæo) sunt instituta. *Ex ipso Liuio asserta.* Lib.I. Lib.II. Lib.IX. Lib.I. cap.III. *Excusatus Liuius.*

„ *Postremò in plures ordines instruebantur.*] Ergo Ordo aliud Liuio quàm Manipulus est, quod nexus sermonis poscit, aut potiùs cogit. Primò in phalanges, inquit, diuisa acies, posteà in manipulos, postremò & in plures ordines. Quis gradationem hanc non videt, & cum temporibus res distinctas? Nec enim vult sectionem ibi stetisse: sed ipsius Manipuli factas duas partes, quos Ordines appellarunt. Itaque adiungit quid sit Ordo. *Ordo à Manipulo diuersus.*

„ *Ordo sexagenos milites.*] Si Ordo hic ipse Manipulus, quod vulgò volunt: cedò, quis Manipulum tam exiguum (nisi fortè in Triariis, de quibus non hic sermo) legit? Imò iam à Romulo centenarij illi, vt dictum, posteà etiam auctiores. Nec tamen nego Ordinem interdum pro Manipulo sumi: quod in hac ipsâ narratione alibi Liuius: sed non hîc, vbi palàm distinguit. Quid ergo hîc? idem, quod *Centuriam* idem Liuius appellat, Polybius *Partem.* Ille *Priorem* & *Posteriorem* in Manipulo agnoscit; iste *Dextram* & *Læuam.* Nec alio sensu *Ordines petere*, & *Impetrare:* item *Ordinis ductor*, pro Centurione ipso. Sequitur nodus, *Quid ordo.*

„ *Duos Centuriones.*] Itáne? hoc conuenit & æquum est, vt in vno ordine duo sint Centuriones? vt Sexageni milites bis diuisi, quæque pars suum habeat? numquam factum, nec nisi hîc lectum. Age, pergamus. Addit quindecim Manipulos Hastatorum fuisse: ergo triginta Ordines. Totidem Principum: quid consequitur? In solis duabus classibus *centum viginti* Centuriones fuisse. Hæc talia sunt, vt color iis allini nullus possit ad fallendum. Equidem lectionem & distinctionem muto leuiter: *Ordo sexagenos milites & duos, Centurionem & vexillarium vnum habebat.* Ipsa hæc res fuit. Primùm, vetus ille & Liuij hic Ordo, non *Sexagenos* milites habuit, vt Polybij; sed duobus plures, *sexagenos* inquam *duos.* *Absurda lectio.* *Correctio.*

Palàm

Palàm id euincit Liuij numerus infrà, qui in tribus vexillis (siue Ordinibus. tot enim Vexilla, quot ordines) *centum octoginta sex* milites ponit. Vnde illi sex super rotundum numerum, nisi à duobus istis qui redundant? Attende, clarum & firmum est. Secundò, feci *Centurionem & Vexillarium vnum.* Nec hîc aliquid ambigui. vbi dux cumque, ibi Vexillum: & Polybius disertè, *In quemque Manipulum duos signiferos* capit, scilicet in Ordine vnum.

Confirmatio.

„ *Hastati erant Manipuli quindecim.*] Turbidus hic Auster, qui inuoluit, & euertit dicta omnia in militiâ, aut dicenda. Ergóne xv. manipuli Hastatorum? totidem Principum? totidem Pilanorum? Sunt igitur in legione non *triginta*, vt prisci consensu volunt, sed manipuli *quadraginta quinque*. Si sequimur, ecce & Centurionum numerus atque ordo mutandus, & erunt in vniuersum *nonaginta*. Id quoque contra scripta veteribus. At enim Liuius apertè, & iteratò. nam & mox sequitur, *Hoc triginta manipulorum agmen*, de duabus classibus: & deinde *quindecim* iterùm adduntur. Quid dicam, aut expediam? Ades Critica, tu illa proba cùm necessaria: & hîc puto esse. Legam: *Manipuli decem:* aut copulâ insertâ, quæ errorem genuerit. *Manipuliq; decem.* Etsi quid de causâ erroris quæro? nusquam magis aut crebrius, quàm in numeris, peccatum.

De numeris manipulorum.

Correctio.

„ *Hoc triginta Manipulorum agmen.*] Meâ voluntate, *viginti.*

„ *Antepilanos appellabant, quia sub signis iam alij quindecim ordines locabantur.*] Mirè hæc postrema inuoluta aut fœdata. Si sana sunt; aliâ mente & ingenio opus (ego cedo) ad eliciendum aliquid sani. Transilit ecce à Manipulis ad Ordines: & *alij*, inquit, *quindecim ordines*. Quid alij? quasi & Manipuli Ordines. Vide seriem, hoc euincit. Quid refutem, aut te teneam? sine fraude sententiæ dictio mihi esto. Corrigo: *quia sub signis iam alij decem ordine locabantur.* Qui alij *decem?* nempe manipuli. Quomodo locabantur? *ordine* (ita lego) *& sub signis.* Cur hoc monet? nónne & alij sub signis? Ita. sed quia hoc postea immutatum, & Rorarij & Accensi (id est leuis armatura) sub nullis signis: ideò expresse addit *ordine* stetisse (non sparsim in fronte, ad latera, aut per interualla) idque sub signis. Qui veteris militiæ firmiter sciens est, hæc non refutabit. Quòd siquis totam vocem *Ordines* eiicit, per me licebit.

Iterùm correctio.

„ *Ex quibus Ordo vnusquisque tres partes habebat.*] Nec id admitto. tollo *Ordinem*, ex repetitione prauè insertum, & lego: *Ex quibus vnusquisque.* Quis vnusquisque? manipulus, de quo præiuit. Sententiam totam clarè mox videbis: sunt enim nexa.

Glossema sublatum.

„ *Earum vnamquamque Primumpilum vocabant.*] Falsò, falsò. quid stultius, quàm singulas partes *Primas* dicere? Vbi ordo & positio est, etiam numerus variat pro situ. Lego: *Earum vnumquamque primam, Pilum vocabant.* Tres, inquit, sunt Manipuli cuiusque partes, non duæ, vt in prioribus. Primam quamque harum partium (sunt enim decem ita primæ) appellant *Pilum.* Nónne id clarum est? Tres fuêre classes, *Hastati,*

Principes,

Principes, *Pilani*. Sunt isti vltimi, quibus subiuncti & adiuncti *Rorarij &* *Accensi*. Ergo in isto vno Manipulo tres partes, singulæ nominibus suis distinctæ. Ecce iam complexione sententiam totius loci: *Hoc viginti Manipulorum agmen Antepilanos vocabant. quare? quia iam sub signis & ordine alij decem Manipuli sequebantur; qui tres partes singuli habebant; & earum vnaquæque prima, Pilus dicebatur. Quia igitur ante Pilum positi illi, Antepilani dicti.*

Cur Antepilani dicti.

„ *Tribus ex vexillis constabat.* Ipse manipulus (ἀπὸ κοινοῦ) constabat tribus vexillis. Quid mirum? ratio exigit, & antè dicta. Nam quisque ordo suum vexillum habuit: tres hîc ordines siue partes: ergo tria vexilla.

„ *Vexillum centum octoginta sex homines erant.*] Iterùm hîc vro & seco: Diodore vbi es? Nam age. decem manipuli in extrema acie: cuiusque tres partes, & totidem vexilla: sunt igitur hæc triginta. Si autem in quoque vexillo homines *centum octoginta sex*; erunt in solâ hac acie *quinque millia quingenti octoginta*. Adde reliquas duas, quæ & quanta ista legio? Atque hæc ex nostrâ primâ correctione: si *quindecim ordines* retines, partes & vexilla magis etiam auges. Ergo iterùm necessariò seco, & vocem reiicio *Vexilli*. Lego: *Tribus ex vexillis constabat, centum octogintasex homines erant.* Id iustissimè & verissimè. Quisque ordo, vt antè dictum, sexaginta duo homines erant: tres sunt in hoc tali Manipulo: ergo in totum homines *centum octogintasex*. Atque est hæc ipsa Polybiana militia & ordo, cum vnico saltem discrimine, quod est à Leui armatura. Nam Polybij, vt dixi, seorsim est, & extra ordines: hîc in Ordinibus, & Pilanis coniuncta. Sed numerum si vides, nihil discriminis prorsus. Nam sunt Rorarij *sexcenti viginti*, totidem Accensi: ergo simul *mille ducenti quadraginta*. Nonne totidem Velites in Polybio? excipio, quòd *quadraginta* isti redundent, ex supernumerariis illis duobus. Idem est in Triariis siue Pilanis. ibi sunt *sexcenti*, hîc *sexcenti viginti*: & nunc vides ac discis caussam (suprà tetigi) cur & vnde illi tam pauci, respectu priorum. Ab antiquo scilicet instituto est, & cùm in vno Manipulo Leues habuerunt: ij posteà diuulsi sunt & dirempti: manserunt igitur illi eodem numero, nec aucti. Dic sodes, quæ diuinatio hæc sic attigerit, & vndique pariauerit, nisi quia res fuit? vt igitur consummem, habes triginta manipulos in Liuio: priores viginti, faciunt homines *bis mille quadringentos octoginta*: posteriores decem, *mille octingentos sexaginta*. Ergo est hæc legio *quattuor millium trecentorum quadraginta*. Superat Polybianam *centum quadraginta*: qui nati sunt ex *duobus* supra sexaginta toties dictis. At in Liuio mox sequitur, *Legiones tunc scriptas ferè quinis millibus peditum*: non ergo ad nostrum numerum. Aio id quoque falsò; & in Liuio rescribendum, *quaternis*. Bonâ fide, inuitus toties rescribo: sed quæ mea culpa, si res, si Liuius ipse poscit? * posteà docebo. Turbinem hunc vitaui, & quamquam colligere paullùm vela nos iussit & inhibere, non tamen ea scidit, nec reiecit de recto cursu. AVD. Per fidem, multa acutè, & me mirante. Vnum tamen quæro, de vltimo agmine. si tria illic vexil-

Amens lectio.

Vox eiecta.

Paria hæc cum Polybio.

Situs leuis armaturæ alius.

Consummatio tota & digestio.

Obiectio.

Correctio.

** Dialog. v. infrà.*

la, an etiam totidem Centuriones? nam id appâret. Si ita eſt, non ergo ſexaginta Centuriones, pro tuo & Polybij ſenſu. LIPS. Benè infers. Sed hac de re mihi non liquet, niſi quòd ſuſpicor iamtunc Pilanos ſolos habuiſſe ſuos Centuriones, iiſque leuem illam manum paruiſſe. Itaque nec diuulſa poſteà, habuit vllos duces. Quod autem de vexillo ais, id hîc fefellerit, nec ſemper dux vbi illud. Hîc autem fuit, ad diſcrimen, non ad imperium: & quia armis ordines iſti inter ſe diſtincti. Habes ad Liuianum locum quæ nobis viſa: ad quem ſi viros primores in doctrinâ adhæſiſſe dicam, quid faciam magnum? ego ad plures alios. & in iſto ipſo interdum Ariſtophanæum illud occurrit,

* Ἦ τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν ἡμαρτήκαμεν;

**An à viâ non prorſus exerrauimus?*

Vix tamen opinor. niſi ſi diuerſiſſima illa Militia ab eâ quæ ſecuta, imò quæ præceſſit. Tamen habe ſummatim & id, quod colligitur ex lectione vulgatâ. Haſtati Manipuli quindecim, totidem Principes: ſinguli *ſexagenûm* militum, idemque quod Ordines. Sunt in quaque claſſe homines *nongenti*. Adde Pilanos, Rorarios, Accenſos, in quaque iſtarum claſſium *nongentos triginta*: erit tota legio *quattuor millium quingentorum nonaginta*. Sic tamen, vt poſtrema à nobis emendes, quæ nimis alioqui exorbitant.

DIALOG. IV.

Cohors, Numeri, Spira. Cohors prima, Cohors Prætoria.

SED in viam redeamus, Liuio iam dimiſſo. AVD. Non hercules cum bonâ gratiâ. LIPS. Quid ita? AVD. Nimis ſecuiſti & vſſiſti, nec iniuriâ timebas alium Diodorum. Nam tuus ille fuit, & ad plures abiit: homicida, occidiſti. LIPS. Rides me? ſed ſeriò. Luſi ſiue pugnaui ſemel in Diodorum; ſed ſemel, ſed in re ſeriâ. In his minutis & litterariis, impugnet qui volet, non repugno. Noſti ingenium meum? pacis eſt: & cum Theognide,

—— τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
Ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας:
—— *hoſtem ego vito,*
Nauta velut ſcopulos vel vada nauifraga.

Sed ad rem noſtram. Dictum de Manipulis, è quibus conficitur deinde *Cohors*. Ea vox origine Græcanicâ eſt, & χόρτος illis, περιορισμὸς καὶ περιχώρημα: ſiue vt Heſychius; περίβολος τῆς αὐλῆς: Vno verbo, quod clauſum & ſeptum in anteriore domo vel villa, χόρτον illi dixerunt, & Latini *Cohortem*, vel *Chortem*. Nam & ſic ſcribebant, & vetuſta marmora docent. Sic in Martiali *Raucæ chortis aues*. Varro: *In plano cohors, in quâ paſcebantur gallinæ.* Vopiſcus in Aureliano: *Roſas in eiuſdem mulieris cohorte exiſſe purpureas*. Hodie quoque Galli, Hiſpani, Itali retinent, & ſuperioris paullo æui ſcripta appellant *Curtes*. Græca vox igitur, etſi Varro tamen deriuat etiam à coërcendo: *quòd circa eum locum pecus coërceretur.* Noſtram militarem iſte idem ab hac ruſticâ deducit. *quod vt in villâ ex pluribus*

Cohors Græcum.

III. de R.R.

IV. de L.L.

pluribus tectis coniungitur & quiddam fit vnum, sic hæc ex manipulis copu- *Tres mani-*
latur cohors. E quot autem manipulis? tribus. Nam certum est, & prædo- *puli in co-*
cui, decem modò cohortes in legione fuisse. Sed quomodo è manipulis? *horte.*
an tribus eiusdem generis? exempli caussâ Hastatorum, aut Principum?
Minimè. nec commodè id potuit: superasset enim manipulus vnus in
quoque genere post tres cohortes. Verius est mixtam è triplici genere fuis- *Atque ij è*
se, sic quasi paruam aliquam legionem. Habuit Hastatos, Principes, Tria- *diuerso Ge-*
rios, è singulis manipulum vnum: & adde Velites, qui manipulos solent *nere.*
comitari. Ita fuit iusta plenaque legionaria cohors, homines *quadringen-*
ti & viginti. Quòd si pleniores manipuli aut legiones, plenior scilicet
etiam ipsa: atque ita *Quingenarias* & *Sexcenarias* etiam leges. Græci Hi-
storici eas vulgò vocant & reddunt Σπεῖρας: quod & Ennius vsurpauit *Spira.*
Græcissans —— *spiras legionibus nexunt:* puto de Socialibus, quæ legio-
nibus adnexæ. Nazarius etiam vsus in Panegyrico: *Cum spiris tenebrisq́ue*
congressus. Suidas interpretatur Spiras, etiam *Numeros.* Σπεῖραι, inquit, *Numeri*
πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες, νούμερα. Et scis *Numeros* inferiore æuo cre- *pro Cohor-*
brò legi, siue de Cohortibus siue de Legionibus ipsis. Cohortes autem *tibus.*
istæ omnes in legionibus numero æquales, quia & manipuli tales erant. *Prima Co-*
Hoc miraris? fortasse quia dignitas aliqua *Prima* tribuitur. vt apud Ci- *hors dignis-*
ceronem: qui vt magnum refert, *Bibulum amisisse totam cohortem pri-* *sima.*
mam. Cæsar pariter attollit: *Duabus missis subsidio cohortibus, atque his* Ad Att. lib. V. epist. XX.
primis legionum duarum. Sed moneo, non à numero hoc, sed à splendore Gallic. V.
& primatu fuisse. Eminebat ceteris ideò, quòd primi in eâ Centuriones
generis cuiusque: fortasse & flos aliquis & electio virorum. Vegetius *Vegetius*
non te abducet. AVD. Iam rem tangis: is mihi in mente, & commoue- *abit à pri-*
bat. LIPS. Non inquam te abducet dum scribit, in Primâ cohorte *mille* *scis.*
centùm quinque pedites fuisse, in aliis non nisi *quingentos quinquaginta-* Lib. II.
quinque. Hæc nouitiæ militiæ sunt, procul à nostrâ priscâ. Illud modò cap. VI.
obseruo, *Prætorias* fuisse quasdam, velut extra ordinem, edecumatas &
grandes. Earum origo à P. Scipione, vt adfirmat Festus: *Prætoria cohors,* *Prætoria*
quòd à Prætore non discederet. Scipio enim Africanus primus fortissimum *Cohors.*
quemque dilegit, qui ab eo in bello non discederent, & cetero militiæ munere *A quo in-*
vacarent, & sesquiplex stipendium acciperent. Non ergo anteà? inquies. *stituta.*
Non ordinaria, nec in istas stipendij aut vacationis leges. Alioqui &
olim tale aliquid. vt in Liuio, de A. Posthumio Dictatore: *Cohortem* Lib. II.
suam delecta manu, præsidij caussâ, circa se habuisse. & appellat statim, *Co-*
hortem Dictatoris. Sed & rarò factum leges, & fuit è voluntariis fortas-
sis, aut in vnius pugnæ euentum captis, illa manus. Imò nec Scipionem *Vter Scipio*
priorem Africanum puto instituisse. Quo argumento? quia Polybius su- *instituerit.*
per eâ silet, non facturus si in vsu iamtunc fuisset. Atque adeò eius loco
Selecti è sociis videntur fuisse, vt ex eodem disces. Igitur ipso Polybij
æuo institutam verius est, ab Scipione Numantino. Indicat Appianus,
qui de isto Numantiam ituro: Ἐθελοντάς τινας ἐπηγάγετο καὶ πελάτας ἐκ *Videri po-*
Ῥώμης καὶ φίλους πεντακοσίους, οὓς εἰς ἴλην καταλέξας ἐκάλει φίλων ἴλην: *Volun-* *steriorem.*
In Iberic.

tarios quosdam & clientes amicosq́ suos Româ eduxit ad quingentos, quos in cohortem conscribens appellauit Cohortem amicorum. Nec mirare si ἴλην *Cohortem vertò* (scio *Alam* aut *Turmam* plurimùm esse:) sed res hîc suadet, & Appianus ipse atque alij Græci, qui vsi pro peditum etiam manu. Nequo nescio Prætorianos etiam equites fuisse: sed cùm *quingentorum* hîc numerus sit, qui cohorti respondet; itemq́ue Festus originem rei ad Scipionem referat: bellius visum sic interpretari. *Turma Prætoria.* De Turmâ sanè Prætoriâ, in Sallustio est, de Mario: *In Iug.* *Cum turmâ suâ, quam ex fortißimis magis, quàm familiarißimis parauerat.* Vides in hoc genus adoptatos ferè & transscriptos amicos: etsi alij fortibus potiùs viris implebant. Plutarchus, *In Antonio.* de Octauiâ, quæ ad Antonium vênit, adduxitq́ue secum à fratre ἐπιλέκτους στρατιώτας δισχιλίους, εἰς στρατηγικὰς σπείρας, κεκοσμημένους διαπρεπέσι πανοπλίαις: *Dilectos milites ad bis mille, in cohortes Prætorias digerendos, ornatos insignibus maximè armis.* *Arma Prætorianorũ.* Arma hæc fuêre, thoraces squamei, & scuta imbricata. Dio ingerit in Macrino. quem scribit *Prætorianis suis abstulisse* τοὺς θώρακας τοὺς λεπιδωτούς, καὶ τὰς ἀσπίδας τὰς σωληνοειδεῖς, *quò leuiores in prælio essent.* *Plures Cohortes factæ.* Ac per bella ciuilia cohortes istæ auctæ, & vnus aliquis plures habebat: quo exemplo Augustus denique Romæ circa se habuit nouem Prætorias cohortes, firmamentum imperij, & posteà pestem. Veteres vt dixi non nisi vnam, nec scio an omnes. In Cæsare quidem, tot præliis, nusquam mentio (pro meâ nunc memoriâ) Prætoriæ suæ cohortis: nisi quod libro primo Gallicorum obiter scribit, *cum solâ decimâ legione se iturum, sibiq́ eam Prætoriam cohortem futuram.* Sallustius Petreio tribuit: *In Catilin.* *Petreius cohortem Prætoriam in medios hostes inducit.* Mec dissimile, quòd Macedonibus fuit *Cohors regia*, de quâ in Liuio *Lib. XIX.* atque aliis legas. In Ammiano etiam Sapor Persarum rex *portis obequitat, cum cohorte regali.* *Cohors pro equite.* Vbi tamen Cohors de equitibus est, præter vsum antiquum. sicut alibi iterùm: *Lib. XXIV.* *Reliquos ex eâ cohorte ad pedestrem compegit militiam.* Adeò non rès solùm, sed verba in militiâ iam confusa: sicut & *Turmam* in eodem de Peditibus obserues.

DIALOG. VIII.

Legio, & paullatim eius augmenta.

Vnde dicta. Ex Cohortibus *Legio* fit, atque iis denis. Dicta, ait Varro, *quòd leguntur milites in dilectu.* Simile Plutarchus: Ἐκλήθη λεγεὼν τῷ λογάδας εἶναι τοὺς μαχίμους ἐκ πάντων: *Vocata est Legio, quòd lecti ex omnibus essent militares.* *Quanta primò.* Inuênit fecitq́ue eam Romulus, sed quantam? *trium millium,* vt Varro, Dionysius, Plutarchus tradiderunt: cùm sumeret è singulis tribubus singula millia, atque eæ tres erant. Auxit idem Romulus, si Plutarchi verba sic capienda, post Tatium & Sabinos in ciuitatem acceptos. Nam tunc, vt inquit, αἱ λεγεῶνες ἐγένοντο πεζῶν μὲν ἑξακισχιλίων, ἱππέων δὲ ἑξακοσίων: *legiones factæ peditum sex millium, equitum sexcentorum.* *Plutarchus excusatus.* Et vulgò erroris lati Plutarchum damnant, cùm certum sit diu pòst

legiones

legiones tantas numquam fuisse. At non ego. & optimi scriptoris bo-
nam hanc mentem malo, Romulum duplicasse legiones populo iam du-
plici, & binas fecisse tot millium. Sanè de sexcentis equitibus in vnam
legionem, nullo æuo factum. Tamen aucta haud longè pòst, an à Romu-
lo, an à Tullo Hostilio? de quo Flori hoc exstat: *Hic omnem militarem* Lib.I. cap.III.
disciplinam, artemq́; bellandi condidit: vt appareat eum aliquid in militiâ
& legionum numero, aut ordine, innouasse. Sed coniectura est: ista ve- *Quattuor*
ritas, iam statim à regibus eiectis fuisse *quatermillenas*. Ita Dionysius à *millium facta.*
P. Valerio Poplicolâ scripta memorat δέκα τάγματα ἐξ ἀνδρῶν τετρακισχι- Lib.VI.
λίων ἕκαστον: *decem legiones, è quater mille viris singulas*. Sed & Liuius Lib.VI.
haud longè posteriùs, bello Volsco *quattuor legiones quaternûm millium*
scribit. Auget & adiicit *ducentos*, post triginta circiter annos: *Decem le-* Lib.VII.
giones scriptæ quaternûm millium & ducentorum peditum. Hic vulgatus
modus fuit, & diu mansit. Eò minùs trepidè correxi in Liuio suprà, *qua-* *Firmata*
ternis millibus: quia hæc ille bello in Latinos scripsit, id est decennio post *Liuiana correctio.*
iam dicta. Atqui si *quinque millia* scribebant vulgò: quid ita non antè,
non pòst, commemorauit? imò cur aliter commemorauit? Excute libros
omnes sub hæc tempora, *quattuor millia* reperies, non *quinque*. Ecce de
legione quæ Rhegium occuparat, bello Pyrrhi: *Tota legio, millia homi-* Lib.xxxviij
num quattuor, in foro securi percußi sunt. Sed & diu infra, initio belli An-
nibalici: *Sempronio datæ legiones duæ, eæ quaterna millia pedites erant, &* Lib.XXI.
trecenti equites. Imò expresse tempus idem Liuius adnotat, quo modus Lib.XXII.
hic adauctus. Fuit eodem isto Annibalis bello. & *alij*, inquit, *quattuor le-* *Quinque millium*
giones nouas scriptas tradunt, numero quoque peditum equitumq́; legiones *facta.*
auctas, millibus peditum & centenis equitibus in singulas adiectis. En, tunc
demum ad *quina* millia ventum, nec satis firmiter: cùm pro re aut tem-
pore ad *quaterna* sua redirent. Quod Polybius plus semel suggerit, &
variatum in occasionibus ostendit. Denique facta etiam *sex millium*, id- *Sex millium.*
que à Scipione in Africam traiecturo. *qui suppleuit ita legiones* (ait Li- Lib.XXX.
uius) *vt singulæ sena millia & ducenos pedites, trecentos haberent equites*.
Iterarunt paullò pòst bello Macedonico. & idem Liuius: *Id præcipui* Lib.XLII.
prouinciæ Macedoniæ datum, quòd cùm alterius Consulis legionibus quina
millia & duceni equites ex vetere instituto darentur in legiones singulas, in
Macedoniam sena millia peditum scribi iussa, equites treceni æqualiter in
singulas. Vbi obserua *vetus institutum* appellari *quina* illa millia: quia
nouitium istud Scipionis, nondum habebat firmitatem. At enim ibi-
dem (monendus omnino es) *equites duceni* adtribuuntur, quasi ex more.
Falsò, vt pòst docebo: & iamnunc rescribe *pedites*. quod spondeo esse *Correctus*
certum. Nam plerumque *ducenti* isti supra quattuor, quinque, sex millia *Liuius.*
addi solent: & malè exscriptor, qui in *equites* mutauit. Nam illi ecce se-
quuntur, *trecenti æqualiter in singulas*. Variatum, inquit, in pedite fuit, ni-
hil in equite, & treceni *æqualiter* (tam in quina millia, quàm in sena) ad-
scripti. Ex his vides Festum culpæ vix liberari, qui sic scripsit: *Sex millium* *Festus incautè scri-*
& ducentorum hominum primus C. Marius conscripsit legionem, cùm anteà *psit.*

quattuor millium fuiſſe. vnde etiam Quadrata appellabatur. Bis aut ter falſus. primò quòd C. Marium *primum* ſcripſiſſe ita tradit : ſecundò, quòd anteà non niſi *quattuor millium* : tertiò, quòd ideò *Quadratam* dictam. Ego magis arbitror à formâ & ordine, quem in acie tenebat. Sed

Item Eutropius. peccat in hac re aliter Eutropius, qui iam ſub annum Vrbis CCCXCII. legiones ſex millium facit : *Ex Romanis tantùm tirones lecti ſunt, factæque legiones decem, qui modus ſexaginta vel amplius armatorum millia efficiebat.* Erras ô bone Eutropi, aut quod mitius eſt, tuus exſcriptor, & *quadraginta* verum eſſet. Cæſaris autem & circà æuo quid fuerit, quæro. an

Cæſaris legiones modicæ. Marianus ille modus ? non perſuadeor : imò ex Commentariis Iulianis legiones haud reperio (ſedulò inquiſiui) ſupra Polybianum longè mo-

Lib. V. dum. Quinimò veteranas infra. Ipſe bello Gallico, *in duabus legionibus* ſuis *vix hominum millia ſeptem* fuiſſe diſertè ſcripſit. Item Hirtius bello Alexandrino, *Legionem ſextam veteranam adeò diminutam, vt minus mille hominum in eâ eſſet.* Nec eſt error in numeris. prœlia ſcilicet attriuerant aliique caſus, & tarda ſæpè ſupplementa. Auguſti etiam æuo ad Polybij modulum fuiſſe, euincit Taciti locus iſte, in ſeditione & ſæuitiâ legionum Germanicarum. Cùm enim Centuriones ſuos verberarent &

I. Annal. occiderent, ſumpsêre ſibi, inquit, *ſexageni ſingulos, vt numerum Centurionum adæquarent.* Sunt ipſi Ordines, ſiue dimidiati manipuli veteres, militum *ſexaginta.*

DIALOG. VI.

Equitum diuiſio, Turmæ, & eorum in legione numerus.

PEREGI de Ordine peditum qui in legione, vis vt Equites adiungam ? ratio poſcit. In iis *Genera* nulla quærenda, vniuſmodi ſunt : tantùm *partes.* Eaſipſas paucis verbis promit Magiſter.

POLYB. Παραπλησίως δὲ καὶ τοὺς ἱππεῖς εἰς ἴλας δέκα διεῖλον. — *Conſimiliter & equites in decem turmas diuidebant.*

Cùm dixiſſet Genera ſingula diuiſa in decem partes, infert pari diuiſione in equite vſos, & ſecuerunt, inquit,

Ἴλη pro Turmâ. „ *In decem turmas.*] Ita vertimus ἴλας, etſi primitus ea vox *Alas* inſonat, & Laſcaris ita ſcripſit. At quî id poteſt ? vni legioni vna Ala eſt, in Alâ Turmæ deinde decem. Imò Legio propriè *Alas* non habuit : & eſt ea vox ſociorum, quod curioſus Lector obſeruet. Sunt igitur Turmæ. & ſatis auctor ſic vertendi (ne ad alios eam) ipſe Liuius. qui in pugnâ Hi-

Lib. XI. Lib. XXVIIJ. ſpanienſi Scipionis cum Haſdrubale, è Polybio, vt ſolet, tranſſcribens, cùm ille *ſubductas ex acie* τρεῖς ἴλας ἱππέων dixiſſet : iſte vertit, *ternas equi-*

Quanta Turma. IV. de L. L. *tum turmas.* Sed & Polybius in ipſo hoc ſcripto ſæpiùs ſic vſurpat., Quid eſt igitur Turma ? ter deni equites ex Varrone, qui & nomen à ternario illo numero petit. *Turma,* inquit, *Terma eſt. E in V abiit, quòd ter deni equites ex tribus tribubus Tatientium, Ramnium, Lucerum fiebant.* Eadem,

paribus

paribus verbis & sententiâ, Festus. Quid Isidorus? *Turma triginta equites sunt.* Hoc verius est, quàm quod idem alibi: *Legio habet sexaginta centurias, manipulos triginta, cohortes duodecim, turmas ducentas.* Itáne *turmas ducentas?* imò *denas*, quod verum est; aut, *turmales ducentos*, quod haud longè à vero, & interdum sic fuit. Corrige ibidem, *cohortes decem.* Vegetius Turmam paullò grandiorem facit: *Habet*, inquit, *vna Turma equites trigintaduos.* Virgilius longè minorem: *Correctus Isidorus.* Lib. II. cap. XIV.

Tres equitum numero turmæ, ternique vagantur Lib. V.
Ductores, pueri bisseni quemque secuti.

Duodenos enim in quaque turmulâ ponit: sed hoc in ludicro: in militiâ fuerunt dicto iam numero, idque ex veteri instituto. Nam iam olim sub ipso Romulo *trecenti* equites in legionem scripti, id est decem *tricenariæ* turmæ, ex Liuio, Dionysio, Plutarcho. Mansit post reges exactos. & clarè idem Liuius: *Equites duarum legionum, sexcenti ferè, ex equis desiliunt.* ponit sexcentos in duabus, ergo dimidiatos in singulis. Idem haud longè pòst: *Decem legiones quaternûm millium ad ducentorum peditum, equitum trecentorum.* Iterùm in bello Latino: *Scribebantur autem quattuor ferè legiones quaternis millibus peditum, equitibus in singulas trecenis.* Hæc liquida & clara sunt, nubem inducit vnus Liuij locus in bello Punico secundo: *Alij quattuor nouas legiones scriptas tradunt. numero quoque peditum equitumque legiones auctas, millibus peditum & centenis equitibus in singulas adiectis: vt quina millia peditum, treceni equites essent.* Nebula hæc est, aut fabula: & malo *alios*, quàm Liuium sic sensisse. An verò tunc demum *treceni* facti? nego aliter anteà legi, & à sæculis multis. Vereor vt tota scriptio interpolata sit (quoties in Liuio, & præsertim his libris Punici belli?) & tantùm de peditibus fuerit. Si non placet, tum placeat *quadringeni equites* rescribi. Id quoque enim factum reperio, etsi raro, vt centenos adderent præter morem. Ipse Liuius: *Nouam legionem quinque millium & ducentorum peditum, equitibus quadringenis Consules scribere iussi.* AVD. Vtar iure quod dedisti, & interrumpam. Tu negas de *ducentis*? audi Polybium palàm adfirmantem. Ῥωμαῖοι, καθάπερ καὶ πρότερον εἰρήκαμεν, ἀεί ποτε τέτταρα στρατόπεδα προχειρῶσι. Τὸ δὲ στρατόπεδον πεζοὺς μὲν λαμβάνει περὶ τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὴ διακοσίους. Ἐπὰν δή τις ὁλοσχερεστέρα προφαίνηται χρεία, τοὺς μὲν πεζοὺς ἐν ἑκάστῳ στρατοπέδῳ ποιοῦσι περὶ πεντακισχιλίους, τοὺς δὲ ἱππεῖς τριακοσίους: *Romani, sicut anteà diximus, semper ferè quattuor legiones efficiunt. Accipit autem legio pedites quidem circiter quater mille, equites verò ducentos. Quòd si quando maior necessitas appareat, pedites faciunt in quamque legionem quinque millia, equites trecentos.* En, definit quando ducenti, quando trecenti; & illos magis vulgò. LIPS. Si improuisum mihi telum, percellerer: vidi ante; & animo remoui. Nam clarum Polybij locum fateor, nego rectum. Ne mihi hoc credas, volo Polybio ipsi. Nónne remittit nos ad ea quæ super hac re antè dixit? *sicut*, inquit, *& antè diximus.* Vbi igitur tali mi Polybi? Ecce verba libro primo: Ἔστι δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τὰ πάντα τέτταρα στρατόπεδα Ῥωμαϊκά,

Equites in legione trecenti. Lib. III. Lib. VIII. Lib. XXII. *Liuij ambiguus locus.* *Aegrè & ambiguè expeditus.* Lib. XI. *Polybij falsa lectio.* Lib. III.

μαϊκὰ, χωρὶς τῶν συμμάχων, ἃ κατ' ἐνιαυτὸν προχειρίζονται, τούτων ἕκαστον ἀνὰ τετρακισχιλίους πεζοὺς, ἱππεῖς δὲ τριακοσίους: *Sunt apud Romanos in vniuersum quattuor legiones, præter Socios, quas in annos singulos parant. Harum quæque habet ad quater mille pedites, equites trecentos.* Quid tu iam mi Auditor? nónne hic locus ex diametro pugnat in alterum, atque etiam vincit? me iudice. & immutetur ille, ἱππεῖς τριακοσίους, *equites trecentos:* quos certum est semper & vulgò fuisse: imò raro auctos, etiamsi pedites aucti. Vniuersè Polybius in hoc nostro libello, vbi de Dilectu: ἱππεῖς ποιοῦσι τριακοσίους εἰς ἕκαστον στρατόπεδον: *equites faciunt trecentos in singulas legiones.* Atqui legiones hæ eius non nisi quaternûm millium sunt. Virgilius ad sollennem hunc numerum respexit:

Correctus Polybius.

Lib. IX.

—— equites ex Vrbe Latinâ
Tercentum, scutati omnes, Volscente magistro.

Iustus equitatus. Lib.XXI.

Et *iustum* hunc Liuius appellauit: *Decretæ duæ legiones cum suo iusto equitatu:* alibi simpliciter: *Binæ legiones cum suo equitatu:* quia de numero constabat, & nullâ in re minùs variatum. In Cæsaris tamen Commentariis, bis, ter, lego de *equitibus ducentis:* an quia parùm plenus numerus, an sic nunc moris? Absolui, nisi quòd Ouidij versum addo, qui facit diuisioni dictæ:

Ouidius explicatus.

Et totidem Princeps, totidem Pilanus habebat
Corpora, legitimo quiq; merebat equo.

Non solùm, inquit, peditum genera in decem quæque partes tributa, sed & eques. Nam & ille habuit decem Turmas. Hæc mens: & sunt igitur Turmæ in Alâ, quod Cohortes in legione: & Decuriæ, quod Manipuli. Ternæ enim in Turmâ. Quòd autem scripsit *legitimo equo*, aspectare equum publicum videtur, & legibus datum: etsi is profectò nondum sub Romulo.

DIALOG. VII.

Sociorum diuisio, & numerus. Extraordinarij, Ablecti, Alares, & Alæ.

ABSOLVI Ciues, Socios admitto: nisi quid tu me tenes. AVD. Ego te? tu me verò, vt suos à linguâ deuictos Hercules ille Gallicanus. Quin perge, & tu Sol (si imperium mihi, quod olim Ioui, sit) siste. LIPS. Polybiana hæc igitur lege:

POLYB.

Οἱ πρῶτον μὲν τοῖς ὑπάτοις τοὺς ἐπιτηδειοτάτους πρὸς τὴν ἀληθινὴν χρείαν ἐκ πάντων τῶν παραγεγονότων συμμάχων ἱππεῖς καὶ πεζοὺς ἐκλέγουσι, τούτους καλουμένους ἐκτραορδιναρίους.

Præfecti primùm ex omnibus sociis aptissimos eligunt ad proprium vsum Consulũ, tam equites quàm pedites, quos vocant Extraordinarios. Id valet interpretatum

ὃ μεθερμηνευόμενον, Ἐπιλέκτους δηλοῖ. Τὸ δὲ πλῆθος γίνεται τὸ πᾶν τῶν συμμάχων, τὸ μὲν τῶν πεζῶν, πάρισον τοῖς Ῥωμαϊκοῖς στρατοπέδοις, ὡς τὸ πολύ· τὸ δὲ τῶν ἱππέων, διπλάσιον. Ἐκ δὲ τούτων λαμβάνουσι τῶν μὲν ἱππέων εἰς τοὺς ἐπιλέκτους ἐπιεικῶς τὸ τρίτον μέρος· τῶν δὲ πεζῶν τὸ πέμπτον. Τοὺς δὲ λοιποὺς διεῖλον εἰς δύο μέρη, καὶ καλοῦσι τὸ μὲν δεξιόν, τὸ δ᾽ εὐώνυμον κέρας.

pretatum, Electi. Multitudo autem omnis sociorum est, peditum quidem par Romanis legionibus, vt plurimùm; equitum dupla. Ex his accipiũt equitum quidem in Extraordinarios partem admodum tertiam; peditum, quintam. Reliquos diuidunt in duas partes, appellantq́ alterum Dextrum, alterum Sinistrum cornu.

Hæc ille de Sociorum diuisione, numero, & ordine breuiter, & miscet equites peditesque. Sed res intellegitur, & ego explicatiùs dicam. Ait:

„ *Præfecti.*] Ita ij dicti qui sociis præerant, vice tribunorum, de quibus posteà. Ij ergo nunc diuidunt & ordinant, sicut in legionibus Tribuni.

„ *Tam equites quàm pedites, quos vocant Extraordinarios.*] Obseruabis, pedites equitesque sociorum in duo velut corpora diuisos, nec habitos omnes vnà. Id ordinis caussâ factum vt non nego; ita suspicor etiam se- *Diuisi & distracti socij.* curitatis. Nam cùm equites dupli essent ad legionarios, pedites numero pari: viri prudentes Romani (profectò ita fuerunt) non pro bono suo censuerunt coire omnes in vnum, vbi visu & æstimatione sui fiduciam caperent, & animos fortasse nouandi. Occultum, sed verum dogma est, ad continendam militarem fidem; saluberrimum viribus non misceri. Itaque abiunxerunt, muneribus, & nominibus etiam, distinctos. Pars *Alares* fuerunt; pars *Extraordinarij*, de quibus primò agit. Ea vox, *Extraordinarij.* inquit, notat electos & excerptos: quod verum est, & Ordinarij, qui sunt in vulgo. Suidas hunc Polybij locum adspexit: Ἐκτραορδιναρίους, Ῥωμαϊκὴ λέξις. δηλοῖ δὲ ἐπιλέκτους: *Extraordinarios, Romanus sermo. significat autem electos.* Quanti isti fuerint, partitè dicit: Equites, inquit, *tertia* *Equites inter eos. Numerus.* *pars:* id est, è sexcentis *ducenti.* Tot enim in cornu vno sociorum fuerunt. Horum equitum mentio certa in Liuio: *C. Scribonium Præfectum* Lib.xl. *sociûm ad vallum hostium cum Equitibus Extraordinariis sinistræ alæ mittit.* Etiam ambigua alibi: *Cedere inde ab Romanis dextra ala & Extraor-* Lib.xxvii. *dinarij cepêre.* Iterumque: *Sinistra sociorum ala & Extraordinarij in pri-* Lib.xxxv. *mâ acie pugnabant.* Dico ambigua. quia etsi suspicetur quispiam ob *Alæ* nomen adiunctum de equitibus capiendum; fortasse falletur, & magis est vtrosque pedites hîc capi. Mox dicam. Certè & *Extraordinarij* pedi- *Etiam pedites.*

I tes,

tes, vt Polybius palàm nunc asserit, & numerum etiam pandit. Fuêre, inquit, *pars quinta.* Nempe totius cornu. id autem legionem plurimùm æquabat: ergo è *quater mille ducentis* essent in extraordinarios *octingenti quadraginta.* Quid si maior numerus sociorum, vt sæpè? crescebant & isti, sed ad modum dictum. Horum mentio item in Liuio: *Cohors Extraordinaria missa à Consule ad tuendum Quæstorium.* Et statim: *Quarta legio cum duabus Extraordinariis cohortibus portâ erupit.* Imò videtur & numerum alibi præire: *Quattuor Extraordinariis cohortibus duas adiunxit præposito M. Valerio.* Quattuor ecce facit, & duas adiungit siue Legionarias siue Alares. Sane ille numerus *octingentorum quadraginta* aptissimè diuidatur in duas cohortes plenas, singulas *quadringentorum viginti.* Adde totidem è cornu altero, habes quattuor Liuianas. Sed tamen, ne te fallam, tam plenas eas fuisse non est censendum. Nam Polybius, etsi hîc nihil, tamen in castrorum positu suggerit, quod aliò nos vocet. Nam illic disertè ex vtroque isto genere capit & detrahit τῶν ἐπιλέκτων (ita loquitur) ἀπολέκτους: *Extraordinariorum ablectos.* Atque ait certam manum secerni ex istis solitam, qui semper iuxta Consulem, in viâ, in castris, in pugnâ, velut satellites quidam aut custodes. Nunc nota, in loco magis videbimus. Quot ergo opinamur istos fuisse? Opinamur. nam ipse numerum expressit nusquam. Si è *ducentis* equitibus (tot dixi Extraordinarios fuisse) *quadraginta* detrahas in vnam Turmam *Ablectorum*, meo animo sit satis. Ita in Consulari exercitu duas habebit Consul. Reliquæ erunt Turmæ Extraordinariorum quattuor. & iterum quattuor, ex vtraque Alâ. Quid in peditibus? censeo cohortes quattuor vtriusque cornu fuisse, ex Liuio: sed quales reliquæ sociorum, minùs grandes, & hominum *trecentorum trigintasex.* Ita vna cohors iusta superfit in *Ablectos.* In quoque enim cornu diximus octingentos quadraginta fuisse: deduc *sexcentos septuagintaduos* in cohortes binas, dimidiata vna superest, homines *centum sexaginta octo.* Nectenda deinde & explenda alterius cornu dimidiatâ alterâ. Frontem ad ista contrahis? tristiora aut minutiora sunt: sed semel intellegenda, ad seriam & plenam militiæ cognitionem. AVD. Non hercules mihi tristia, & si à se talia; tamen vt lupini affusâ aquâ macerantur & mitescunt: sic ista, dissertione tuâ & linguâ. LIPS. Mi auditor omitte. nam eloquentiæ quis hîc locus? quin verè hæc talia sunt, quæ *ornari negant, contenta doceri*, vt olim poëta. Sed habes Extraordinarios: pergo.

Eorum numerus. *Lib. xxxiv.* *Quot istæ cohortes.* *Lib. xl.* *Ablecti Extraordinariorum.* *Quàm multi.*

„ *Multitudo peditum quidem par Romanis legionibus, equitum dupla.*] Vniuersè nunc definit de totis peditibus, totis equitibus sociorum. Et illi, inquit, vt plurimùm, æquant legiones, isti excedunt. Liuius in eâdem sententiâ: *Scribebantur quattuor ferè legiones, alterum tantùm ex Latino dilectu adiiciebatur.* Et alibi: *Socij duplicem numerum equitum darent, pedites æquarent.* Denique & posteriori æuo plurimùm hoc seruatum. vt in Suetonij Tiberio: *Bellum per quindecim legiones, paremq́ auxiliorum copiam gessit.* Et testimonia plura, quæ tute notabis. At enim in hac re variatum

Numerus sociorum. *Par ferè Romanis.* *Lib viii.* *Lib. xxii.* *Cap. xvi.*

variatum sæpè, idque iam olim: vt non frustrà adiectione sibi cauerit Polybius, *vt plurimùm.* significans vulgò id fieri, & nisi tempori aut Patribus aliter visum fuisset. Nam hæc duo temperabant; & sæpè necessitas aliqua maiorem numerum imperabat, sæpè arbitrium Patrum. Equidem reperio post bellum Punicum secundum, plures Sociorum ferè lectos: quidni? totâ Italiâ iam domitâ, & in societatem armorum adscitâ. Liuij libros si vides (non onero te exemplis:) ferè inuenies tertiâ aut alterâ parte socios excessisse, sed tertiâ creberrimè. Imò Liuius hoc quasi certum & legitimum (aliter ac Polybius) refert: *Nouus totus exercitus Consulibus decretus, binæ legiones cum suo equitatu, & sociûm Latini nominis, quantus semper numerus, quindecim millia peditum, & octingenti equites.* Sed verba aut scriptio mihi incerta. Itáne *semper* is numerus? Tu me longè aliter doces (vt Polybium hîc omittam) libros tuos singillatim euoluentem. Iam addis etiam de *octingentis* modò equitibus: & hoc credam *semper* fuisse? Imò profectò *mille ducenti* esse debebant, ex more. Quid faciam huic loco? corrigam, quia sententiam non dirigo, faciamque: *quantus tum semper,* voculâ istâ insertâ, quæ adstringit & alligat ad tempora illa & annos. Credo verum esse. & cùm percurro eos libros & res sub bella Macedonum aut Antiochi gestas, sæpè reperio talem illum numerum, etiam in equitibus ipsis. Credes tu hoc nobis, aut quæres. Ita tum igitur: at paullò pòst, Polybij iterùm æuo reditum ad priscum morem, & pedites vulgò alteri tanti, equites dupli scripti. Lubet quærere, cur equites magis dupli? Quia, opinor, latè socij per opida & agros sparsi: eoque facilius habere iis equos, & tolerare. At Romani, nec censu multi nimis equites tunc erant: & in vnâ vrbe haud tam commodè habebant.

Interdum aliter, imò sæpè.

Parte tertiâ superant.

Lib. XL.

Inuolutus Liuij locus.

Correctiunculâ euolutus.

Equites cur plures è sociis.

„ *Appellant alterum Dextrum, alterum Sinistrum cornu.*] Numerum dedit, nunc diuidit. & est, inquit, distributio simplex, qualis legionum: faciuntque duas partes, etsi non legiones, sed *Cornua* appellant. Ita vox Græca sonat: an pro mente tamen Polybij reddita? itemq; pro re & more? Dubito, imò non dubito. Cedò exemplum vnum, vbi *Cornu* hac significatione, & peculiariter Socios notet, ego cedo. Scio & nimis memini, passim *Cornu dextrum* aut *sinistrum* legi in acie: sed tam de legionibus, quàm de Sociis, nec de istis seorsim. Quid ergo ego? aliam vocem Latinam suggero, quæ sit in hunc sensum. Ea est, *Ala.* Dico *Alam dextram* & *sinistram,* vocatas partes illas duas sociorum: quia plurimùm, vt alæ in auibus, corpus illud legionum vtrimque tegebant. AVD. Ne calor te Lipsi auferat. & scin' de peditibus, non de equitibus, sermonem hunc esse? LIPS. O tuam prouidentiam! abripiebar, nisi reuocasses. Quin sile homo, ego de peditibus probè me scio loqui, & *Alas* iis adsigno, præter vulgi ac tuam, vt video, mentem. Atqui res firma est: & Liuiana hæc audi. Primùm: *Dextera ala (in alas diuisum socialem exercitum habebat) in primâ acie locata est, in subsidiis duæ Romanæ legiones.* Totam narratiunculam vide, consenties statim de peditibus hæc palàm, & altero illo cor-

Cornua sociorum.

Alæ in peditibus.

Lib. XXXI.

nu, scripta. Atqui, inquies, vt nouum refert, *diuisum in alas exercitum habuisse:* fallor ergo, qui apto hoc ad morem. Imò litterula elapsa nos fallit, & omnino scribendum: *habebant*, numero multitudinis. Studiosè enim Liuius hoc ipsum, quod nunc ego, notat: & tunc, inquit, moris diuidi socios in duas Alas. Notat ideò, quia eius æuo & diu antè non iam socij: nec omnibus fortasse hoc gnarum. Iterùm: *Egregiè legiones, nec segniùs duæ alæ pugnabant.* Instructionem hîc pugnæ & ipsam totam vide, certum est pedites intellegi sociales. Tertium: *Prima legio & dextra ala prælium inibant.* Et ibidem: *Primæ legioni tertia, & dextræ alæ sinistra subiit.* Vtrobique cum legionibus iungit & pariat, & nihil in iis pugnis videbit, qui hoc non videt. Sed & suprà in Extraordinariis exempla quæ adduxi, faciunt istuc. Iam clarissimè & ἀναντιῤῥήτως hoc euincunt, *Alares cohortes.* Quæ enim istæ sunt? non aliæ quàm sociales; & quæ in duabus istis alis. Ecce ista Liuij: *Sp. Nautius dux alaribus cohortibus erat.* Et ne de pauculis suspicêre aut cauillêre, numerum ipsum expressit, qui in vtroque cornu. Nam mox ait: *D. Brutum Scæuam legatum cum legione primâ, & viginti alaribus cohortibus, ire aduersum hostem iubet.* Erant ibi duæ legiones, & duæ Sociorum alæ: ergo tot cohortes. Quin ibidem etiam clarè à Legionariis seiungit. Sed & in Cæsare *Alarij* hoc sensu. De pugnâ cum Ariouisto: *Omnes alarios in conspectu hostium pro castris minoribus relinquit, quòd minus multitudine legionariorum militum, pro hostium numero, valebat, vt ad speciem alariis vteretur.* Mens ibi & consilium Cæsaris, non disiungere legionarios, sed vnà habere ad pugnam: alarios autem, id est auxiliares & socios, pro castris alteris *in speciem*, vt loquitur, relinquere, terrendo hosti aut distinendo. Reuerà enim huic manui (è Gallis plerique erant) non nimis fidebat. Iterùm in Cæsare hæc vox: *Legionibus completis duabus Varro, cohortes circiter triginta alarias addidit.* nempe auxiliares ex Hispanis. Idem alibi: *Crebras stationes disponunt equitum, & cohortium alariarum.* Ita in Capitolino: *Albino ex familiâ Ceioniorum duas Cohortes alares dedi regendas.* Et iámne de pedestribus alis tibi persuasi? AVD. Non, sed extorsisti: cedo, credo, & cum meo bono. Nam hæc talia legebam magis anteà, quàm capiebam. LIPS. Ergo pergamus. quo? porrò diuidere pedites, quod Polybius omittit. Quare? quiáne similia omnia Romanis, exceptâ tamen cohortium frequentiâ? Nam cùm detracti sint *octoginti quadraginta* in Extraordinarios, palàm est remanere in Alam non nisi *ter mille trecentos sexaginta.* Diuide in cohortes decem: id quoque liquet, singulas *trecentorum trigintasex* esse. Cetera igitur similia. & hoc est quod Liuius asserit, in bello cum Latinis: *Eodem ordine Latini instruxerant aciem, nec vexilla cum vexillis tantùm, Hastati cum Hastatis, Principes cum Principibus, sed Centurio quoque cum Centurione, si ordines turbati non essent, concurrendum sibi esse sciebat.* Necessum ex iis est, & Manipulos, & Centurias siue Ordines, eadem cum Romanis habuisse. Nos tamen ambigimus leuiter, an Polybij æuo sic factum. Primùm, quia ipse tale nusquam: sed

Leuis correctio, sed eum momento rei.

Lib. XL.

Lib. XXVII.

Alares cohortes.

Lib. X.

Cæsar explicatus.
I. Gallic.

II. Ciuil.

In Clod. Alb.

Decem cohortes sociorum.
Lib. VIII.

An & Manipuli & Ordines.

ſed nec Liuius temerè (excipio libro primo, vbi *manipulos Latinorum* nominat) niſi *cohortes* ingerit ſociorum. Secundò, quia in caſtris metandis Polybius ciues quidem per manipulos diſtinguit; in ſociis nihil tale, ſed locat ſaltem per decem corpora, velut cohortes. Tertiò, quia poſteriore etiam æuo cohortes auxiliorum legis, non manipulos, aut Haſtatorum, Principum, Triariorumque diſtinctiones. Denique ex iſtis Polybij argumentum, quòd Extraordinarios tot decerpit. Si ita, flos ipſe & robora abierunt; qui ſunt reliqui in Triarios? Tamen haud temerè hoc decîdo, imò etiam in æquabili lance, & mediâ quod dicitur aginâ, adhuc nuto. AVD. Quieſcere te video: res de ſociis facta? LIPS. Facta. AVD. Atqui Alæ peditum, ab illis equitum te abduxerunt, & de iis nec verbum. LIPS. Iure ſuggeris, redeo & iam dico. Equites, cùm duplos ita ponimus, fuêre in quamque pedeſtrem alam *ſexcenti:* detractis autem Extraordinariis, non niſi *quadringenti.* Hic quoque numerus *Ala* dictus, & ipſi illi equites *Alares.* An non confuſio in hac re? non, quia ferè *equites* addebant, aut *cohortes:* aut certè narratio indicium faciebat. De his in Salluſtio: *Ipſe Marius cum equitibus ſiniſtræ alæ eſſe.* Non niſi ſociales intellege, ſicut & Vegetius diſtinguit. *Alæ dicuntur*, inquit, *equitum, quòd ad ſimilitudinem alarum ab vtraque parte protegunt acies, quæ nunc vexillationes vocantur. Eſt & aliud genus equitum, qui Legionarij vocantur, propterea quòd connexi ſint legioni.* Facit idem poſteà: etſi haud negem *Alam* commune nomen eſſe, & interdum de Romanis etiam dici, ſed (apud veteres quidem) perrarò. Liuius, de Scipione qui *trecentos iuuenes florentes ætate* ad Siculorum equos tranſſcripſerat: *Egregiam hanc alam equitum euaſiſſe ferunt.* Ipſi ibi viri & numerus, ſunt Romani. Sed exempla hæc, vt dixi, perrara. *Alarij* de ſociis in Liuio: *Alarij equites, poſtquam tam memorabile facinus equitum Romanorum videre.* Diſtinguit planiſſimè. atque iterùm alibi: *C. Liuium Salinatorem, qui præerat alariis equitibus, quàm concitatiſſimos equos immittere iubet, & legionarios equites in ſubſidiis eſſe.* Hoc ille in pugnâ quapiam L. Cornelij Conſulis, cum Gallis Boiis: in cuius principio errorem non te celo, aut veriùs culpam. Nam ſcribitur: *Siniſtra ſociorum equitum ala & Extraordinarij, in primâ acie pugnabant.* At ego aſſero *equites* ibi nullos fuiſſe, & temerè per inſcitiam inſertos. Scripſerat Liuius: *Siniſtra ſociorum ala:* & pedeſtrem intellexerat illam partem Sciolus quiſpiam, qui Alas non niſi in equitibus norat, eos iniunxit. Malè. ni ita ſit (totam narrationem vide) numquam mihi apud te ſtet fides. Sed nec olim ſolùm *Alares* ſocij, ſed etiam poſteà Auxiliares dicti. Tacitus: *Alares Pannonij, robur equitatus.* Iterùm: *Alarios equites, & leues cohortium mittit.* Sed ſatis hæc firmauimus, porrò imus? AVD. Reprehendo, & leuiter etiam ſiſto. Quanta hæc ala fuerit, dictum à te, non doctum. LIPS. Ergo ſemper teſtes? ad morem me vocas, video, qui obtinuit, non inutilis herclè, vt omnia exemplis firmentur, ſed tamen cum ambitione coniunctus ſæpè; & interim cum tædio lectoris. Audi. Quadringenariam hanc ſocialem fuiſſe verè dixi, & Poly-

Alæ equeſtres.
Quantæ fuerint.
In Iug.
Alæ propriè de Sociis.
Lib. II. cap. I. & ſeq. vide.
Lib. XXIX.
Lib. XL.
Lib. XXIV.
Gloſſema eiectum è Liuio.
Hiſt. III.
Annal. III.
Numerus in Alâ.

Polybius euincit. Poſteà quoque tanta, ex Hirtio in elegantiſſimo libello (ita enim eſt) belli Africani: *Poſtquam equites quadringenti Iuliani vim hoſtium ſuſtinere non poterant, Cæſar alteram alam mittit, quæ ſatagentibus celeriter accurreret.* Vides *Alam* dici, quadringentos. Sed & grandiores tamen quædam fuere; vt in Liuio: *Campanorum ala, quingenti ferè equites.* In eodem alibi: *Numidarum ala equites quingenti.* Nam *milliarias* quoque in Iulio Hygino lego: & in lapide priſco: PRÆF. AL. BRITANNICÆ. MILIAR. Sed quamquam paullò grandiores, manſit tamen diuiſio illa in decem Turmas, ipſas quoque ſcilicet paullò pleniores. Hoc in Sociis fuiſſe, Polybij caſtrenſis metatio liquidò oſtendit. An poſteà, & ſemper? negat Hyginus, & in manuſcripto eius codice ita lêgi: *Ala habet turmas ſedecim, decuriones & reliqua prout numerum turmarum.* Non de noſtris & communibus eum credo loqui, & fuerint tunc maiores. Dat & Tacitus ſuſpicari: *Quattuor equitum turmas, vniuerſam Treuirorum alam cum Iulio Claßico miſit. ex quibus pars in coloniâ Foroiulienſi retenta, duodecim equitum turmæ aduerſus hoſtem iêre.* Si pro priſcâ diuiſione ſcriptum, duæ ſolæ turmæ remanſerint: ſi pro Hygini, octonæ. Sed & Turmas prægrandes Ammianus facit, numeratque, *Duarum turmarum equites circiter ſeptingentos.* Sed aut *ſeptuagenos* corrigendum eſt, aut voce eâ latè abuſus, non nouum illi æuo.

Lib. x. — *Quot Turmæ in eâ.* — *11. Hiſt.* — *Lib. xviii.*

DIALOG. VIII.

De Centurionum numero, ordine, prærogatiuâ, de Optionibus, Primopilis, omnia accuratè.

IAM denique bonâ fide pergimus, nec te moror ſi moraris. Abſolui de *Ordine in militibus:* alter in *Ducibus* ſupereſt, vtilis atque etiam iucundus. Duces ſunt duorum generum, *Proprij* & *Communes.* Illi *qui certæ alicui & vni parti præſunt:* iſti, *qui communiter omnibus.* In illo genere *Centuriones* ſunt & *Tribuni:* in iſto, *Legati* & *Imperator.* Videamus ſingulos, & *Centuriones* primùm: de quibus ſic Polybius:

Diuiſio ducum.

POLYB. Ἐξ ἑκάστου δὲ τῶν προειρημένων γενῶν, πλὴν τῶν νεωτάτων, ἐξέλεξαν ταξιάρχους ἀριστίνδην δέκα. Μετὰ δὲ τούτους, ἑτέραν ἐκλογὴν ἄλλων δέκα ποιοῦνται· καὶ τούτους μὲν ἅπαντας προσηγόρευσαν ταξιάρχους. ὧν ὁ πρῶτος αἱρεθεὶς, καὶ συνεδρίου

Ex quoque autem dictorum Generum, exceptis natu minimis, eligunt Ordinum ductores, ſecundùm virtutem, decem. Poſt iſtos alterâ electione iterùm decem: atque hos omnes appellant Ordinum ductores. quorum is qui primus electus eſt, etiam conſilij parti-

κοινωνεῖ. Προσεκλέγονται δ' οὗτοι πάλιν αὐτοὶ τοὺς ἴσους οὐραγούς. Ἐξῆς δὲ τούτοις μετὰ τῶν ταξιάρχων διεῖλον τὰς ἡλικίας ἑκάστην εἰς δέκα μέρη, πλὴν τῶν γροσφομάχων· καὶ προσένειμαν ἑκάστῳ μέρει τῶν ἐκλεχθέντων ἀνδρῶν, δύο ἡγεμόνας, καὶ δύο οὐραγούς. Τῶν δὲ γροσφομάχων τοὺς ἐπιβάλλοντας κατὰ τὸ πλῆθος, ἴσους ἐπὶ πάντα τὰ μέρη διένειμαν. Καὶ τὸ μὲν μέρος ἕκαστον ἐκάλεσαν καὶ τάγμα, καὶ σπεῖραν, καὶ σημαίαν· τοὺς δὲ ἡγεμόνας χεντυρίωνας, καὶ ταξιάρχους. Οὗτοι δὲ καθεκάστην σπεῖραν ἐκ τῶν καταλειπομένων ἐξέλεξαν αὐτοὶ δύο, τοὺς ἀκμαιοτάτους καὶ γενναιοτάτους ἄνδρας σημαιοφόρους. Δύο δὲ καθέκαστον τάγμα ποιοῦσιν ἡγεμόνας, εἰκότως. ἀδήλου γὰρ ὄντος καὶ τοῦ ποιῆσαι, καὶ τοῦ παθεῖν τι τὸν ἡγεμόνα, τῆς πολεμικῆς χρείας οὐκ ἐπιδεχομένης πρόφασιν, οὐδέποτε βούλονται τὴν σπεῖραν χωρὶς ἡγεμόνος εἶναι καὶ προστάτου. Παρόντων μὲν οὖν ἀμφοτέρων, ὁ μὲν πρῶτος αἱρεθεὶς ἡγεῖται τοῦ δεξιοῦ μέρους

particeps sit. Isti autem rursus eligunt totidem Vragos quos dicũt, siue Tergi duces. Post hæc deinde vnà cũ Ordinum ductoribus diuidunt ætates singulas siue Genera, quamque in decem partes, exceptis Velitibus: & adtribuunt cuique parti ex viris iã electis duos duces, & duos Vragos. Reliquos autem Velites, vti multitudo est, diuidunt æquabiliter in omnes partes. Atque harũ quamq; appellant Ordinem, & Manipulum, & Signum: ipsos autem duces, Centuriones & Ordinum ductores. Qui etiam in quemque Manipulum, ex reliquis eligunt duos, vigore corporis & animi præstantes, Signiferos. Duos autem in quemque manipulũ duces faciunt, meritò. quia cùm incertũ sit quid quisque facere aut pati poßit, nec res bellica excusationem capiat, numquã volunt manipulum sine duce esse. Vtroque igitur præsente, qui prior electus est, præest Dextræ parti manipuli;

τοῦ σπείρας· ὁ δὲ δεύτερος τῶν δύω-
νύμων ἀνδρῶν τῆς σημαίας ἔχει
τὴν ἡγεμονίαν. Μὴ παρόντων δὲ, ὁ
καταλειπόμενος ἡγεῖται πάντων.

manipuli; qui ſecundus Siniſtræ. Cùm autem alte non adeſt, is qui relinquitur praeſt omnibus.

Hæc ſunt quæ noſter doctor de numero & ordine inter ſe Centurionum, paucis benè intellecta etiam eruditiorum. Equidem in claram lucem dare enitar, tu animum & aures mihi. Ait:

Centuriones primi, è ſuo quiſque genere.

„ *Ex quoque dictorum generum.*] Verba ſi examinas, efficiunt, non ſolùm in quoque genere creatos Centuriones, ſed ex quoque genere. Sic vt Haſtati ex Haſtatis, & deinceps. Quod in primâ iſtâ ordinatione ſeruatum fortaſſe, aliàs ſæpè neglectum aut calcatum: cùm è genere in genus ad honeſtiores ordines, virtutis alicuius causâ, transferrent.

„ *Exceptis natu minimis.*] Ij ſunt Velites, qui nec ſigna propria habent nec duces.

Tribuni aſſignant ordines. Lib. XL.

„ *Eligunt.*] Ipſi Tribuni, ex ſermonis contextu: ſed ſic vt Conſulum iuſſu aut permiſſu. Nam iſti profectò ordines dabant, attollebant, pro arbitratu. Apud Liuium: *Conſul deprecatus eſt Tribunoſplebis, ne prohibeant ſe quem cuique ordinem aſſignari è republicâ ſit, eum aſſignare.* Attamen vſi ſub initium, & vbi tam multi aſſignandi, operâ tribunorum. Itaque & de iis apud Liuium Sp. Liguſtinus: *Ordinem, quo me dignum iudicent Tribunimilitum, aſſignare ipſorum poteſtatis eſt.* Ibidem: Tribunimilitum *in legione primâ primum pilum ei, virtutis cauſſâ, aſſignarunt.* Nota, quòd ait ſolenniter: *virtutis cauſſâ;* in formulâ id fuit, & iam ſequitur in noſtro.

Lib. XL.

Ob virtutem dati.

„ *Secundùm virtutem.*] Quæ vtraque intellegenda, animi & corporis: ſed maximè iſta militaris. Lucanus de Scæuâ:

Lib. VI.

—— ibi ſanguine multo
Promotus, Latiam longo gerit ordine vitem.

Promoti & Promotiones.

Significat ob ſtrenua facta multaſque cædes promotum. *Promotum* dico, quæ frequens, & velut propria, in hac re vox eſt: eoque ſenſu Suidas: Προμῶτος, προκόπτων παρὰ Ῥωμαίοις: *Promotus, qui prouehitur & aſcendit apud Romanos.* Exempla tibi vltrò obuia. A fortibus factis igitur promotio: & hoc milites reddebat fortes. In Tacito pluſcula & ordine expreſſa, quæ hîc ſpectabant; dabo verba. *Centurionatum,* inquit, *Germanicus inde egit. Citatus ab Imperatore, nomen, ordinem, patriam, numerum ſtipendiorum, quæ ſtrenuè in prœliis feciſſet, & cui erant donaria militaria, edebat.* Priora ad notitiam viri aut honeſtatem ſpectant, poſteriora ad hanc rem propriè, & à ſtrenuè factis aut donariis maximè promotio. De his Lucanus ſignificat: *—— ſummi tum munera pili*

Requiſita in Centurione. I. Annal.

Lælius, emeritiq; gerens inſignia doni,
Seruati ciuis referentem præmia quercum.

Signi-

Significat, inquam, hunc Lælium ciuicâ insignem fuisse, & ob id quoque Primopilatu donatum. Non est dubium, quin ista res inter firmamenta fuerit militiæ Romanæ: & infractam eam, cùm hæc neglecta. Vegetius de suo æuo queritur, *Legionum robur infractum, cùm præmia virtutis occuparet ambitio, & per gratiam promouerentur milites, qui consueuerant per virtutem.* (Lib. II. cap. III.) (*Per gratiam dati ordines.*) Benè Vegetius, & ita post Augustum paullatim factum. Nam & ipsi Principes inter beneficia cœperunt dare, & ab iis petebantur. Plinius de amico quodam: *Huic ego ordines impetraueram.* (Lib. VI. cap. XXV.) Capitolinus: *Per Lollianum Auitum consularem virum ordinis ducendi dignitatem petiit.* Nec aliâ mente Iuuenalis:

——— *perlege rubras* (Sat. XIV.)
Maiorum leges, aut vitem posce libello.

Quin & census rationem habitam video, & quosdam ditiores statim ab initio Centuriones factos, sine militiæ aliis rudimentis. Mihi hoc Dio Cassius dicit, (*Centuriones à censu.*) (Lib. LII.) apud quem Mæcenas suadet Augusto, *recipi in Senatum quosdam Centurionum, modò non eos qui aliquando inter gregarios meruissent, & corbes ac storeas portassent. id enim indignum & turpe,* ἐκ δὲ δὴ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἑκατονταρχησάντων οὐδὲν κωλύειν τοὺς ἐλλογιμωτάτους αὐτῶν μεταλαμβάνειν: *ex iis verò qui ab initio & semper Centuriones fuissent, nihil impedire prudentissimos eorum assumere.* Facit huc fortè illud Portij Latronis apud Senecam: (Lib. II. Cont. I.) *Census in castris ordinem promouet, census in foro indices legit.* Quid, quòd etiam aliter facti per opes? emebant: Sed hoc apud turpes, & cuiusmodi Pisonem Cicero carpit: quem ait, *Centurionatus palàm vendidisse, ordinesq́; per seruulum assignasse.* (Orat. in Pison.) Seruulum, non Tribunum, & interpretem nempe nundinationis.

„ *Decem.*] Hæc est prior electio, & ita fiunt triginta.

„ *Altera electione iterùm decem.*] Adnota. duplex electio: & quo fine? (*Caussa iteratæ electionis.*) cur non vno labore atque operâ defuncti, & statim initio legerunt *sexaginta?* Noluerunt, & est hæc caussa. Triginta manipuli sunt in legione, vt diximus: in quoque Centuriones duo. Vt igitur constaret vter ex iis prior & quodam genere dignior esset, duplex hæc electio facta, & in quoque suo manipulo prælati electi illi primi. Mox magis aperiemus. Nota & amplius, clarissimè ex his verbis elici & asseri *sexaginta* Centuriones: (*Sexaginta Centuriones.*) quos etiam Tacitus, in verbis quæ suprà de numero legionum dedi: *Sexageni singulos, vt numerum Centurionum adæquarent.* (I. Annal.) Sed & Dionysius vbi de Primipilo, verbis infrà reddendis. Liquidum hoc est, & omnis ordo sic poscit: vbi mentem viri docti & harum quoque rerum curiosi habent, cùm *triginta* modò statuunt ex Polybij mente? valdè errant. Quid tamen insultem?

Ἁμαρτάνει τε καὶ σοφοῦ σοφώτερος.
Et labitur sapiente vel sapientior:

ait quispiam. Illi hîc, ego alibi: maximè ille, qui minimè se putat.

„ *Qui primus electus est.*] Primopilum intellegit. Ergo clarum, electio-

nem iſtam factam primùm in Triariis, tum Principibus, tum Haſtatis: ordine ſcilicet dignitatum.

Conſilium militare. E quibus?

„ *Etiam conſilij particeps fit.*] Pluribus eminuit iſte Primus; etiam eo, quòd more & iure ad Conſilium venit. Militare accipi liquet. in quod primò omnium Legati veniendi ius habebant, & Tribuni. Æquabatur igitur quadam parte iſtis. Liuius de prioribus lib. IX: *Ad Conſules mæſtos, nec aduocantes quidem in conſilium, ſuâ ſponte Legati ac Tribuni veniunt.* De iſto Cæſar: *Labienus noctu Tribunis militum primiſq; ordinibus conuocatis.* Iterùm: *Ad conſilium rem deferunt. L. Cotta compluresq; Tribuni militum & primorum ordinum Centuriones nihil temerè agendum cenſebant.* Iſtos Primopilos vtrobique intellegi probabile eſt, ac cum iis, primos Principes & Haſtatos. Etſi interdum pleroſque omnes Centuriones aduocatos legam: ſed pro tempore, & arbitrio Ducis magis, quàm more. Cæſar inſtante pugnâ in Ariouiſtum: *Conuocato conſilio, omniumq; ordinum ad id conſilium adhibitis Centurionibus.* Interdum & Equites admixti, digniores ſcilicet militum, & Centurionibus æquandi. Cato Priſcus apud Liuium, bello Hiſpanienſi, *Conuocari Tribunos Præfectoſq;, & equites omnes, & Centuriones iuſſit.* Et Præfectos inibi accipiam Sociorum, qui Tribunis pares. Miror tamen de *omnibus equitibus*: nam duas legiones Cato habuit, ergo equites ſexcentos. Adde Centum viginti Centuriones, duodecim Tribunos, totidem Præfectos ſociales, concio iſta non conſilium. Dubitaui legere: *Præfectoſq; equitum omnes.* Atque ij ſint Decuriones, meritò ſanè vocati, vbi omnes Centuriones. De equitibus aliquid indicaſſe Virgilius videtur:

Legatus ac Tribunis. — VI. Gallic. — V. Gallic. — *Et Primopilis: Interdum & aliis Centurionibus,* I. Gallic. — *Et equitibus.* Lib. XXXIV. — *Dubitatio in Liuij verbis.* — Lib. XI.

Ductores Teucrûm primi, & dilecta iuuentus,
Conſilium ſummis regni de rebus habebant.

Vt quid enim *iuuenes* conſilio tam arduo miſcet, niſi conſideratione Romani moris (ita poëta hic amat) quo equites admiſſi? qui ferè è iuuentute.

Qui Vragi Polybio.

„ *Iſti autem rurſus eligunt totidem, quos Vragos dicunt.*] Qui autem *iſti?* Centuriones, vt videtur, iam lecti: illi inquam *Vragos* ſibi legunt. Sed quos? & quo Latino nomine dictos? iamdiu equidem ambigo & quæro. Si Græcanicam vocem intueor, dixerim eſſe *Agminis coactores.* Horum cùm alibi, tum in Suetonio, mentio: *Renuntiantes coactum agmen, ſicut erant, loricatos ad diſcumbendum adhortatus eſt.* Atque hi profectò à fine & à tergo curant. Si tamen hos intellegit, & ſi ordinarium hoc munus; mirum non ab hiſtoriæ aut militiæ ſcriptore dictum aut tactum. An magis eſt *Optiones* hìc accipi? quos ipſe cùm Græco verbo reddere non poſſet, ſimili notificauit? Credo hos eſſe. eò magis quòd à Centurionibus lectos dicat: & ſunt ſanè iſti ſubſidia & velut vicarij Centurionum. In Feſto: *Optio qui nunc dicitur, anteà dicebatur Accenſus. Is adiutor dabatur Centurioni à Tribuno militum: qui ex eo tempore, quem velint, Centurionibus permiſſum eſt optare, & nomen ex facto ſortitus eſt.* Clariùs ſcribatur: *qui, ex quo tempore.* Nam hoc ſentit dicitque Feſtus, anteà *Accenſum*

An agminis coactores? — Cap. XLV. — *An Optiones?* — *Qui ſint iſti.* — *Reſcriptus obiter Feſtus.*

sum dictum, cùm Tribunus eum daret: sed postquàm Centurioni optandi eligendique ius fuit, factum *Optionem*. Nonius similiter: *Optiones in cohortibus, qui sunt honesti gradus, vt optatos, quod est electus.* Et Vegetius: *Optiones ab optando appellati, quòd antecedentibus ægritudine impeditis, hi tamquam adoptati eorum atque vicarij solent curare.* Quod aliquid etiam pro Polybij verbo. nam significat ipsos Centuriones *antecessisse*, istos à tergo fuisse. Et an fortasse in acie sic positi? opinor, etsi testibus haud firmem. Horum & Varroni mentio: *Optiones in turmis, Decurionum; & cohortibus, Centurionum appellati.* Item prisco lapide: BENEFICIARIVS. TRIBVNI. DEINDE. OPTIO. IN. CENTVRIA. In Procopio Latino facto: *Gezon erat quidam inter pedites, eius ordinis, quos Optios Romani appellant.* Sed & Tacitus inter officia militaria nominat, *Proculum tesserarium speculatorum, & Veturium Optionem eorumdem:* paullò alio tamen, vt videtur, sensu. Sed in id æuum nunc non inquiro, & aliquid ad Tacitum dixi. An isti nostri sunt, quos *Succenturiones* Liuius? Ita enim bello Latino: *Centurioni primipili permissum erat ab Consulibus, vt Succenturionem quem vellet legeret.* Credam; & hinc esse originem rei, à bello inquam Latino, occulte ab eo tactam. Nam anteà, inquit Festus, Tribuni dabant: nunc permissum, *legeret quem vellet.* Video & in Dione Cassio ἑκατοντάρχας καὶ ὑπομείονας iungi: id est ad verbum, *Centuriones & Sub-minores:* quasi dicas *Vicarios aut Procenturiones.* Ita acceperim: & notat, eos à Cæsare in Senatum etiam lectos. Simile in Tribunis & Ducibus fuit imo æuo, quorum *Vicarios* in Cæsareis scriptoribus sæpè leges.

Lib. II. cap. VII.

IV. de L.L.

Lib. II. Vandal.

I. Hist.

Succenturiones.

Lib. VIII.

Lib. XIII.

„ *Adtribuunt cuique parti ex viris iam electis duos duces.*] Pars hîc manipulus est: tales in legione triginta: & in quâque duo duces siue Centuriones: quid ergo clarius quàm sexaginta eos esse? Mentem aut oculos alibi habuerunt, qui non viderunt. Sed & ij verbis his refutantur, qui vnum *Primopilum* fuisse volunt tantùm: vnde enim sexaginta erunt? vnde *cuique parti duo?* quod hîc dicitur. Liuij locus qui eos inducit, est: *Duo Primipili ex vtraque acie inter Triarios erant, Romanus corpore haud satis validus, Latinus viribus ingens, bellatorq; primus.* Sed non ea sententia, duos tantùm fuisse, id est vnum in quâque acie (id verò non potest. nam quattuor ibi legiones Romanæ erant) sed duos tales, cum notis valetudinis & roboris adscriptis.

„ *Appellant Ordinem & Manipulum & Signum.*] Ita verti, & videtur manifestò Polybius de Manipulo tantùm loqui. Alij tamen malunt, *Appellant Legionem, Cohortem, & Manipulum:* nempè, inquiunt, pro variâ inter se partium illarum compositione & iuncturâ.

„ *Centuriones & Ordinum ductores.*] Ipsa Latina vox in Græco est χεντυρίωνες: sed adspiratè sic scripta. Credo quia sic solet illa ætas. Fabius: *Choronæ Chenturiones, Præchones adhuc quibusdam inscriptionibus manent.* Lib. I.

Quot signa in manipulo.

„ *Eligunt duos vigore animi & corporis præstantes Signiferos.*] Ex hac

 scriptio-

Duo videri scriptione clarum videatur, duo signa in quoque manipulo fuisse. Nec aliter è Liuio, qui in Ordine locat, id est dimidio manipulo, *Centurionem & Vexillarium vnum*. Videtur & Vegetius facere: *Antiqui cohortes in centurias diuiserunt, & singulis centuriis singula vexilla constituerunt*. Dat ecce singula singulis Centuriis: atqui in manipulo centuriæ duæ. Ipse *Vexilla* dicit, sicut & Liuius *Vexillarium*? non quia reuera vela aut panni fuerint (nummi certè aut lapides non ostendunt) sed quia confundunt, & cum *Signi* voce miscent. Nam *Vexilla* propriè olim non nisi equitum. Hæc ita dixerim, sed non sine retractatione & dubio assensu. Nam profectò nimia videtur Signorum illa pluralitas, vt fuerint in legione solâ, peditum sexaginta; equitum dena. Nam singulis turmis signa sua fuisse, non videtur ambigendum. Adde iam Socios: & valdè crescent. Hæc igitur tot signa an non confusioni fuerint? Accedit Varronis auctoritas, qui aliò ducit: *Manipulus, minima exercitus manus, quæ vnum sequitur signum*. De vno ait, non duobus. Ipse Polybius, Manipulum passim Σημαίαν, id est *Signum* vertit & appellat: sed Signum, non Signa. Quid quòd vna modò legionis Aquila, & ea Primopilo commissa? cur non hoc exemplo in ceteris? Denique Cæsar etiam fortasse nos huc inclinet. qui prœlio Pharsalico *relata ad se* scribit, *centum octoginta signa militaria, aquilas nouem*. Atqui legiones Pompeianæ illic vndecim steterant: ergo signa manipulorum circiter *sexcenta sexaginta*, ex priore illâ sententiâ: quòd minimè conuenit in numerum Iulianum. Si enim nouem aquilæ captæ: quæ ratio aut proportio, vt tantùm *centum octoginta* è reliquis? Magis autem ea, si vnum modò signum manipulis demus, & tot capta faciamus è *trecentis triginta*. Minutè hæc deduco: quid refert? non alij inquisiuerunt, & semel hæc scire cupido est, non quia delectet* τεχνολογεῖν. Quid ergo assero? nihil firmiter, sed propendeo vnicum vni manipulo fuisse. Ad Polybij & Liuij dico, duos quidem Vexillarios dari: sed non consequi necessario de duobus Vexillis. Possunt enim ita dari, vt alter alterius vicem obeat in defatigatione (grauia enim hæc signa) aut etiam in morbo. Quæ ipsa caussa in Centurionibus duobus à Polybio expressa. Ad Vegetium, parùm is mouet. Nam eius æuo manipuli veri & veteres desierant, eorumque vicem Centuriæ iam erant. Sistit tamen iterùm Liuius, qui disertè tria Vexilla in tribus Ordinibus ponit, libro octauo, verbis suprà, vbi de Triariis, Rorariis, & Accensis. Itaque hærere me fateor, nec iurgium hoc discingere. Quidquid sit, illud arbitror, in postremo Genere, id est Triariis, non nisi singula signa stetisse. Argumento ab vnâ aquilâ; tum etiam quia exiguus ille manipulus, & numero non nisi vnus ordo: atque ita Liuius olim, cùm Rorarij & Accensi adiuncti, non nisi vnum Vexillum donat. Credo igitur mansisse.

Margin notes: *Duo videri* — Lib. VIII. — Lib. II. cap. XIII. — *An fortè & vnicum.* — IV. de L.L. — III. Ciuil. — * *argutari.*

„ *Qui prior electus est, præest dextræ parti.*] Alio sensu hîc *pars*, & significat *Centuriam* siue *Ordinem*, id est Manipulum dimidiatum. Valdè autem notanda hæc Polybij, sine quibus quomodo de ordine & dignitate

tate Centurionum expediamus? numquam ſatis certò. At nunc mihi omnia clara, & efficiam vt etiam tibi, ſi lubet attendere. AVD. Lubet? Ardeo. numquam magis hæreo, quàm cùm iſta in Hiſtoriis lego, de promotionibus ad altiores ordines, de primo Principe, octauo Haſtato, & talia. Plenè hæc ſemel tu & planè. LIPS. Faciam, ſed vereor vt tenuia intercurrant, ad quæ non erigitur vulgus. Sed hoc ſeponam, tibi canam & paucis. Ordo Centurionum triplex, *A Numero, à Genere, à Situ. A Numero* eſt, qui in ipſis Manipulis aut cohortibus. & vt illi atque iſtæ non niſi Decimæ, ſic Centuriones. A primo ad hunc numerum deſcenditur, nec itur infrà. Honeſtiſſimi autem ſemper, quod liquet, prima, & ſic deinceps. *A Genere*, qui in ipsâ cohorte vnâ ſpectatur, & honeſtior Centurionum ille qui in eo honeſtiore. Exempli cauſsâ. Sex ſunt Decimi in cohorte Decimâ: duo in Haſtatorum manipulo, duo in Principum, totidem in Triariorum: qui honeſtiſſimi? Triariorum haud dubiè, tum Principum, vltimi Haſtatorum. *A Situ* denique, quod eos qui eiuſdem Numeri, Generis, imò Manipuli ſunt, ſpectat. Exempli gratiâ. quod diſcrimen aut præitio inter duos *Primos pilos*, duos *Octauos Haſtatos?* iſtud, quod Polybius in verbis ad quæ commentamur promit, vt dignior ſit qui *præeſt parti ſiue ordini dextro*. Quis ille? certus, inquit, & ſine controuerſiâ ſemper, qui primus electus eſt in electione priore. Vt totum me aperiam, & diffundam vel ex ſuperuacuo, vide. Sunt duæ electiones (ante dictum:) & priore eligebant Centuriones triginta: nempe in quoque Genere decem: tum iterum triginta, diuiſione eâdem. Ergo omnes qui primi, ſecundi, tertij, in tali Genere, in tali manipulo, priore electione dicti; ij præerant dextræ centuriæ, & hoc aſpectu in eodem Numero, Genere, Manipulo digniores. Hæc intellegi à te cenſeo: firmanda aut illuſtranda ſunt exemplis. eò promptiùs, quòd quædam in tenebris ſunt aut lite: obſcura dico, aut incerta. Ad Numeros & Genera ſpectant (iungi enim ferè ſolent) iſta. Liuius de Sp. Liguſtino, in concione ad populum, quæ tota ſine hac notitiâ obtenebrat: *Virtutis cauſsâ mihi T. Quinctius Decumum ordinem Haſtatum adſignauit*. Fuerunt rudimenta eius militiæ, & ideò pro magno narrat, ordinem ſibi adſignatum, etſi ille vilis & imus. Cicero: *Naſennius Cretenſi bello, Metello Imperatore, octauum Principem duxit*. Atque obiter, in his talibus, *Princeps* aut *Haſtatus* eſt ipſe ordo. Quo etiam modo Ouidius:

Diuiſio & diſcrimen Centurionum. *A Numero.* *A Genere.* *A Situ.* *Duplicis electionis effectus.* *Exempla priorum diſcriminum.* Lib. XLII. Epiſt. ad Brut. *Haſtatus pro Ordine.*

—— *Haſtatos inſtituitq́ decem:*

& dictionis talis plurifariàm exempla. Neſcio an hoc in Cæſare: *Q. Fulginius ex primo Haſtato legionis duodecimæ*. Quid enim aliud vult, quàm Centurionem fuiſſe (è ſequentibus appâret) in primo ordine ſeu manipulo Haſtati? Tamen nouitia & ſuſpecta locutio, non nego, vt multa in hodierno Cæſare: & an non fuit, *Q. Fulginius Centurio primi Haſtati?* malim, & puto: cauſſamque corruptioni dederit nota, quâ ſculpi & ſcribi Centuriones ſolent vulgo. Millies in lapidibus eſt, & curuatur in modum vitei flagelli. Nam vitis ſcilicet inſigne Centurionum: eoque

II. Ciuil. *Diuinatio in Cæſare.* *Nota Centurionum.*

hac formâ illum notabant. Id in x. litteram aut *ex* præpositiunculam transisse, non nouum. Phrasis sanè vulgata noua, nec nunc mihi transmittenda.

Lib. I. cap. XVIII. *Hastatus, pro primo Hastato.* Lib. IV. c. I. Lib. XXV.

Video etiam nominari sine notâ Numeri, cum illâ Generis tantùm. vt in Floro: *C. Minucius quartæ legionis Hastatus*. Sed quis intellegitur ergo? κατ' ἐξοχὴν ipse primus. Orosius docet, qui de eâdem re & homine: *Minucius quartæ legionis primus Hastatus*. Simile in Liuio: *T. Pedanius Princeps tertiæ legionis*: accipe primum, & ipse antè sic dixit. An eo sensu Suidas: Πρίγκιψ, ὁ ἔξαρχος τῆς τάξεως παρὰ Ῥωμαίοις: *Princeps, dux agminis apud Romanos?* an præstat simpliciter interpretari de quocumque Centurione Principe? & certè eò facit.

Exempla de Situ. Lib. XLII.

Exempla aliquot vtriusque prioris discriminis habes: etiam vltimi ista. Liuius in eâdem oratione Ligustini: *Hîc me Imperator dignum iudicauit, cui primum Hastatum prioris centuriæ assignaret.* Iterùm ibidem: *Mihi primus Princeps prioris centuriæ est assignatus.* Cur vtrobique hic de *priore centuriâ* tam disertim, nisi quia honestior, & est hæc ipsa quæ Polybio *dextra?*

III. Ciuil. *Cæsar explicatus.* Lib. XXV. *Liuius ambiguè correctus.*

In eandem mentem Cæsar: *Omnibus primæ cohortis Centurionibus interfectis, præter Principem priorem.* Breuius dictum, sed æquiparat: *Princeps prior*, & *Centuriæ prioris*. Vereor vt in Liuio hîc corruptiuncula: *T. Pedanius Princeps primus Centurio.* Vtro modo vis distingui? *Princeps primus?* benè est, sed tum *Centurionis* vox nónne vacat? An *Princeps, primus Centurio?* non potes, & falsum sit: quia Primopilo hoc conuenit, esse *Centurionem primum*. In notæ fidei libro repperi: *primo Centurio*: parùm est, sed tamen vacillatio dat suspicari ne fuerit, *primæ* aut *prioris centuriæ*. Nam & *primæ* non malè, aspectu ad omnes inferiores viginti. En exempla huius discriminis quoque habes.

Promotio Centurionum. V. Gallic.

Sed iam ad promotiones eamus, quas tangit Cæsar sed non explicat, in his verbis: *Erant in eâ legione fortissimi viri, qui iam primis ordinibus appropinquabant, T. Pulfio & L. Varenus. Ij perpetuas controuersias inter se habebant, omnibusq́ annis de loco summis simultatibus certabant.* Obseruare potes diuturnas, & vt ipse ait, *perpetuas* has contentiones de loco fuisse, *omnibusq́ annis* repetitas.

Quo ordine.

Quid ita? quia non saltu, sed gradu promouebantur, & ab infimis ordinibus perueniebant lento pede ad primos. Id quî factum, quæro. An per Genera ascendebant? exempli caussâ, vt à *Decimo* Hastato ad *Nonum*, & sic consequenter ad *Primum?* tum retrogradi à *Decimo* Principe ad *Primum?* denique à *Decimo* pilo ad *Summum?* Hæc non opinor, nec admitto.

Partitè explicatum.

Per cohortes & manipulos magis est promotionem istam factam: hoc modo. Erãt decem cohortes; infima *Decima*, & in eâ tres manipuli; in quoque horum duo Centuriones. Isti omnes Numero pares, Genere impares: ideoque prima promotio in eodem Numero & Cohorte, à manipulo ad manipulum, siue à Genere ad Genus fuit. puta, à *Decimo Hastato* ad *Decimum Principem*, ab isto ad *Decimum Pilum*. Tum expleta eâ cohorte, Numero ascendebant, fiebantque *Noni*, mox *Octaui*, & denique *Primi*. Cùm iam illic, à *Primo Hastato* ad *Primum Principem*; à *Primo Principe* ad *Primum pilum ibant.* Hæc cùm ratio & analogia consideranti ita suadent, tum & firma auctoritas

ritas Vegetij, iſta: *Vetus conſuetudo tenuit, vt ex primo Principe legionis promoueretur Centurio primi Pili.* Si ita eſt, & non ex *ſecundo Pilo*; conuenienter profectò de toto illo ordine digeſſi. Cùm igitur Cæſar ait; *primis illos ordinibus appropinquaſſe*: ſignificat in *ſecundo Principe aut Pilo* fuiſſe, in cohorte inquam ſecundâ: & id certamen pluribus annis fuiſſe, quia pariter aſcendebant, & in pari virtute adnixi præire, non præibant. Nam virtutis ſæpè hîc aſpectus, & ea eximia ad primos etiam locos ſaltu traducebat. O bona contentio! ô arcanum & vtile militiæ firmamentum! ſic in Cæſare: *Centuriones, quorum nonnulli ex inferioribus ordinibus reliquarum legionum, cauſſâ virtutis, in ſuperiores erant ordines huius legionis traducti, ne antè partam laudem amitterent, fortiſſimè pugnantes conciderunt.* Quod & indicat, traduci aliquando de legione in legionem ſolere. At de ſaltu promotionibus: exemplum in Sp. Liguſtino, apud Liuium: qui à *Decimo Haſtato* ad *Primum* traductus; ab iſto ad *Primum Principem*; iterùm ab iſto ad *Primum Pilum*. Hæc omnia virtutis cauſsâ: etſi tunc militia nondum continua, nec ita ordinariæ promotiones. At Cæſaris æuo iamdiu erant: ideoque magis inſigni exemplo Scæua ille apud eum; qui cùm ſe facto probaſſet vix humanæ virtutis, & poſteris quoque ſtupendo: ſtatim hunc Imperator *ab octauis ordinibus ad primum pilum traduxit.* Ita ipſe Cæſar ſcribit, nec diſtinguit quibus *octauis*, Haſtatorum, Principum, an Pilanorum. Quid opus? inter imos ille ordo totus erat, & longè à primo: ideoque & *longum ordinem* Lucanus dixit. In eâdem enim re, de eodem Scæuâ:

Lib. II. cap. VIII.

Virtus rumpebat ordinem.

III. Ciuil.

Lucanus illuſtratus.

——— *Latiam longo gerit ordine vitem:*

id eſt qui longinquus, & tardæ promotionis, procul à metâ. Hoc ſenſu & Frontinus, de Veſpaſiano Principe: *Cùm adoleſcentem honeſtè natum, anguſtiarum rei familiaris cauſſâ ad longiorem ordinem deductum reſciſſet; cenſu conſtituto exauctorauit.* Laudatur humanitas eius Principis, qui cùm ordines tunc (ſuprà monui) à cenſu aſſignarentur, tenuem quendam, etſi ſtirpe honeſtum, ad infimos ordines detruſum videbat: è quibus cùm lentè debuiſſet aſcendere & emergere; liberalitate potiùs illum iuuit, & militiâ ſoluit. Sunt iidem, *inferiores* aut *infimi ordines* vt Cæſari: *Q. Fulginius ex primo Haſtato legionis duodecimæ, qui ob eximiam virtutem ex inferioribus ordinibus ad eum locum peruenerat.* Eidem: *Fabius Pelignus ex infimis ordinibus de exercitu Curionis.* At contrà, *primi ordines* ſunt, illi in cohorte *primâ*: *Primus Haſtatus* vterque, *Primus Princeps*, *Primus Pilus*. Non aliter acceperim, quoties, *primorum ordinum Centuriones* lego. Vt in Liuio: *Legati Tribuniq; & primorum ordinum Centuriones approbauêre.* In Cæſare: *Legatos primorum ordinum Centuriones ad Cæſarem mittunt.* In Tacito: *Vrgebatur maximè ſeptima legio nuper à Galbâ conſcripta, occiſi ſex primorum ordinum Centuriones.* Nota & numerum: *ſex*, inquit, ergo omnes interfecti in cohorte primâ. Idèm eſt, cùm *primos ordines* pro ipſis Centurionibus talium ordinum, compendio quodam dicunt. Vti Cæſar: *Cum à Cottâ primiſq; ordinibus acriter*

Et Frontinus. Lib. IV. cap. VI.

Inferiores ordines. II. Ciuil.

Eodem libro.

Primi ordines.

Lib. X.

II. Gallic.

III. Hiſt.

V. Gallic.

acriter resisteretur. Iterùm : *Labienus Tribunis militum primisq. ordinibus conuocatis.* Apagete correctores. Hæc munda & bella sunt, & Liuio quoque scripta : *Ipse cum Tribunis primisq. ordinibus vadit ad contemplandos transitus.* Sed & Frontino imitata : *Imperauit Tribunis, & primis ordinibus, & centurionibus.* Vbi tamen quasi seiungit à Centurionibus: sed hoc sensu, quòd illi eximij super alios, non gregales : & valet, *ceterisq. Centurionibus.* At enim *primum* etiam *ordinem* singulariè lego. In Tacito : *Iustus Catonius primi ordinis Centurio.* In Velleio : *Non incruentis Centurionibus, qui etiam primi ordinis cecidère.* Et quia de vno ordine, magis est primorum primum capi, id est ipsos Primopilos. Qui verò *Principes ordinum?* nam & hos in Liuio obseruo : *Tribunos principesq. ordinum nominatim ad pugnam secum iterandam vocare.* De Imperatore qui suos excitat: & puto eum istos cohortis primæ maximè affatum. Idem paullò aliter, *Centurionum Principes. Non iam sensim, vt anteà, per Centurionum Principes postulant.* Sunt isti quoque primorum ordinum, & postulata edita probabile est per cuiusque Generis primos. En peruenimus iam ad apicem, & de ipso Primopilo magnâ & inuidendâ militari dignitate, seorsim aliquid dicamus. Is appellabatur variè. *Centurio primi pili,* vt in Liuio : *Populus dedicationem ædis dat M. Plætorio Centurioni primi pili.* Quæ vetustissima eius mentio in Liuio, & statim à partâ libertate : vt appareat hunc ordinem, quod ad * intricata illa Liuij monuimus, vel hoc testimonio perpetuum Romæ fuisse. Nominatur deinde crebrò. vt Velleio : *Primi pili Centurionem, nomine Vibullium, fuste percussit.* Cæsari : *P. Sextius Baculus primi pili Centurio.* Dicebatur & Simpliciter *Primipilus, Primopilus,* vocibus coalitis & iunctis. Cæsar: *Primipilo P. Sextio multis vulneribus confecto.* Liuius : *Duo Primipili in vtraque acie erant.* In lapidibus: PRIMOPILO LEG. III. & locis sexcentis. Dicebatur & absolutè *Primus Centurio.* Liuius : *Primus Centurio, quem nunc Primipili appellant.* Nihil cum aliis muta : *Primipili,* nempe Centurioné, & repetenda in struendo ea vox est. Idem ἡγεμὼν τοῦ τάγματος, *dux aut princeps legionis,* aliquoties Dionysio : & στρατοπεδάρχης τοῦ τάγματος, *Præfectus legionis* : itemque Primopilatus ipse στρατοπεδαρχία. Cur tam honestè ? quia res ita fuit, & caput ipse omnium Centurionũ, & ductor. Dionysius de Flauoleio Primopilo, Ἦν δὲ ἀνὴρ δημοτικὸς, ἀλλὰ τῶν ἐπαινουμένων δι' ἀρετὴν, καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος, καὶ δι' ἄμφω ταῦτα ἑνὸς τῶν ταγμάτων τῇ λαμπροτάτῃ ἀρχῇ κεκοσμημένος, ᾗ τὰς ἑξήκοντα ἑκατονταρχίας ἕπεσθαί τε καὶ τὸ κελευόμενον ὑπηρετεῖν κελεύει ὁ νόμος. Τούτους Ῥωμαῖοι τοὺς ἡγεμόνας τῇ πατρίῳ γλώττῃ πριμοπίλους καλοῦσι : *Erat vir plebeius genere, sed virtute nobilis, & bello bonus, atque ab eâ vtraque* (duplicem virtutem nota in Promotione) *splendidißimâ dignitate ornatus in vnâ legionum, cui sexaginta centurias subsequi, & quod iusserit exsequi, lex iubet. Hos tales duces, Romani patrio suo sermone, Primopilos vocant.* Ait sequi eum *sexaginta centurias* : id est omnes. Tot enim in legione : & ergo etiam in collegam suum, Sinistrum Primopilum, ius aliquod habet. Nam hæc de

Dextro

Marginal notes: Lib.I. cap.XI. — *Primus ordo quis.* — III. Hist. — Lib. poster. — *Principes ordinum.* — Lib. VIII. — Lib. II. — *De Primopilo dictum.* — Lib. II. — * Suprà Dial. III. — Lib. poster. — II. Gallic. — Lib. VIII. — *Primus Centurio.* — Lib. VII. — *Dux legionis.* — Lib. IX. — *Omnes centurias ducit.*

Dextro accipienda, & ſummo: niſi tamen imperium hoc inhibuere per vices. Ait & *iuſſa eius exequi debere.* Ergóne aliis imperat? non iure profectò aut more: ſuæ dumtaxat centuriæ: ſed quia Imperatoris ſæpè mandata aut Tribunorum per illum edebantur in vulgus. Etiam in acie, in agmine, illum adſpectabant, & ad eius nutum ſiſtebant aut procedebant: ideò, quia Aquilam regebat, primum ſignum. Dionyſius hoc docuerit Lectorem intentum, de L. Siccio: Ἑτέρου δὲ πάλιν ἀγῶνος ἐνστάντος, ἐν ᾧ τόν τε στρατοπεδάρχην τοῦ τάγματος ἡμῶν συνέβη πεσεῖν, καὶ τὸν ἀετὸν ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γενέσθαι, τὸν αὐτὸν τρόπον ἀγωνισάμενος, τόν τε ἀετὸν ἀνεσωσάμην, καὶ τὸν στρατοπεδάρχην ἔσωσα. ὃς ἐμοὶ τῆς τότε βοηθείας χάριν ἀποδιδοὺς, τῆς ἡγεμονίας τοῦ τάγματος ἀφίστατό μοι, καὶ τὸν ἀετὸν ἐδίδου: *Alio iterùm prælio, in quo Præfectum legionis noſtræ contigit cadere, & aquilam venire in hoſtium poteſtatem, ego pariter pugnans & aquilam ſeruaui, & Præfectum eripui. qui gratiam mihi auxilij eius referens, ducatum legionis ceſſit, & aquilam dedit.* Hîc verti ab aliis στρατοπεδάρχην τοῦ τάγματος, *Tribunum qui caſtris & legioni præerat*, video: ſed *Primopilum* intellegi veriſſimum eſt, nec aliud, quàm *Primopilatum*, ipſam στρατοπεδαρχίαν, de quâ infrà addit. Argumentum certum, quòd nihil horum in Tribunum conuenit, omnia in Primopilum. quòd *Dux legionis*, quòd *Aquilam cuſtodierit.* Nam cùm alij Centuriones ſua ſigna quiſque aſſiſterent & tuerentur, hic totius legionis aquilam: quod etiam in Vegetio clarè. *Centurio*, inquit, *Primipili non ſolùm aquilæ præerat, ſed etiam quattuor centurias in primâ acie gubernabat.* De aquilâ, benè & ad vetuſtum morem: de quattuor centuriis, ad nouitium. atque iſte noſter non niſi vni præfuit, & ſuæ. Ad eumdem morem Valerius: *Aquilarum altera vix conuelli à Primipilo potuit.* Indicat ita præfuiſſe, vt etiam ſub iter ipſe euelleret refixam, & Signifero ſuo in manum daret. Quinetiam in ipsâ acie adſiſtebat, & tuebatur. Dionyſiana illa ſuprà hoc oſtendunt, tum iſtud Taciti: *Ipſam aquilam Atilius Verus primipili Centurio, multâ cum cæde hoſtium, & ad extremum moriens ſeruauerat.* Quia igitur aquila in Primopili tutelâ, & ei velut aſſignata; inde manauit, vt Aquila pro ipſo illo munere & Primopilatu vſurparetur. A Plinio: *Centurionum in manu vitis, & opimo præmio tardos ordines ad lentas perducit aquilas.* Id verò eſt, vitis inſigne Centurionatus, & ea per tardas promotiones & adſcenſus tandem perducit ad Primopili aquilam. Et velim inibi *lætas*, quàm *lentas aquilas*: tum quia de lentis ordinibus iam dictum, tum etiam quia re lætæ ipsâ & lætificantes, ob *præmia*, vt loquitur, *opima.* Non enim dignitas ſolùm, ſed opes adiunctæ: ideoque *locupletem aquilam* hoc ſenſu, mihi quidem, Iuuenalis dicit:

Vt locupletem aquilam tibi ſexageſimus annus
Adferat. ——

Oſtendit, quod Plinius, tardum eſſe Primopilatum, & poſt gradatim ordines (ſi morem ſpectes, & niſi virtus perrumpat) decurſos: ſed tamen præmiis inſignem. Mihi, inquam, poëta & meis auribus hoc ſonat: Scho-

Aquila præeſt. Lib. x.

Vera ſententia Dionyſij expreſſa.

Lib. II. cap. VIII.

Lib. I. cap. VI.

III. Hiſt.

Aquila de Primopilatu.

Lib. XIV. cap. I.

Plinius explicatus.

Sat. XIV.

Item Iuuenalis.

Scholiastæ veteri aliter, qui de Signifero hoc accepit. Atqui nec illa tanta dignitas, nec tam in quæstu. De istâ, etiam Martialis:

Lib. I.

Grata Pudens meriti tulerit cùm præmia pili.

Pecunia Primopilis. Lib. XXIV. De adim. legat. Cap. XLIII

Quæ præmiâ? in pecuniâ primum, quam certam iis definiuit Augustus; & quam Papinianus tetigit: *Pater filiam ex ratione commodorum primi pili trecentos aureos accipere voluit.* Ad quam & Suetonius adspexit, cùm scribit Caligulam, per improbam auaritiam, *plerisque Centurionum maturis iam, & intra paucissimos quàm consummaturi essent dies, primos pilos ademisse, caussatum senium cuiusque & imbecillitatem.* Scilicet præmia magna Primopilorum vel ex eo colligas, quòd gregariis etiam militibus satis ingens summa definita: de quâ* alibi dictum. Pecunia igitur primùm, fortasse pro censu equestri: certè adiunctus is honos, & pro equite erant, qui Primopilatu functi. Martialis:

*Ad I. Annal. Taciti. *Dignitas equestris.*

Sospite me sospes Latias reueheris ad vrbes,
Et referes pili præmia clarus eques.

Ouidius de æmulo suo in amore:

III. Amor. eleg. VII.

Ecce recèns diues parto per vulnera censu,
Præfertur nobis sanguine factus eques.

Rem, ait, indignam, quòd mea puella præponit mihi stirpe equiti, hunc nouitium, à militiâ factum. Itaque de eodem:

Læua manus, cui nunc serum malè conuenit aurum,
Scuta tulit.

Ostendit equitem, ab insigni & anulo aureo. Denique clarissimè ad primum pilum hæc refert, cum indignatiunculâ:

Discite, qui sapitis, non hæc quæ scimus inertes,
Sed trepidas acies & fera bella sequi.
Proq; bono versu primum deducite pilum.

AVD. Interpello. & bonâ fide, an non hodie, cum poëtâ, hoc liceat? quando nullus honos artibus à quibus verus omnis honos. Nam sine iis quæ fama diuturna? LIPS. Omitte. ——* Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις; Tale æuum est, & memento Καιρῷ λατρεύειν, μήτ' ἀντιπνέειν ἀνέμοισιν: *Temporibus seruire, nec aduersarier Austris.* Deus est qui hæc dirigit, alibi alia excitat aut deprimit, bona, mala, vt ei visum. Quis legem dabit? tu querelæ tuæ, si sapis, & ego sermoni huic ne euagetur. Habes de Primopilatu, eiusque honore aut commodis: ad quæ Suidas etiam adspexit: Πριμοπιλάριος, τὸ μεῖζον ἀξίωμα τῶν στρατιωτῶν ἔχων παρὰ Ῥωμαίοις: *Primopilarius, maximam inter milites dignitatem habens apud Romanos.* Cetera benè, sed non in ipsâ voce, confundit enim *Primopilarem*, cum *Primopilo:* id est qui habuit dignitatem, & qui habet. Nam certum est Romano vsu dici Primopilares qui fuerunt, vt *Consulares*, & tales. Tacitus circumscribit: *P. Actium primi pili honore perfunctum.* Sunt & in vtroque legum Codice (Iustiniani & Theodosij) Primopili: sed, ne erres, diuersi ab istis. Illo æuo (sic pleraque mutant) ministerium magis fuit, quàm honor: & sic dicti *qui ad pascendos milites sollenniter ad limitem destinantur.* Ita in Theodo-

*quid excitas lacrymam dormientem? Phocyl. *Primopilaris quis.* XIII. Ann. *Alij Primopili postea.*

Theodosiano leges, & ibidem *pastum primipili*. Facítne quod in lapide veteri: LEGIONEM. PAVIT? Sed quia olim quiddam eximium, petitum ambitiosè & repetitum. Atque adeò Tribuni ipsi, postquàm defuncti, capiebant. Liuius: *Additum legi, nequis vbi Tribunus militum fuisset, posteà ordinum ductor esset. id propter P. Salonium, qui alternis prope annis & Tribunus militum & primus Centurio erat, quem nunc Primi pili appellant*. Lex igitur iterare vetuit, sed post Tribunatum: aliter, nihil obstitit. Ita in Liuio *Sp. Ligustinus, quater primum pilum duxisse* gloriatur: atque inibi quintùm ducit. In Valerio: *Cornelius virtutis nomine quater honore primipili ab Imperatoribus donatur*. Denique in Liuio: *Septimùm primum pilum iam Tullius ducit*. Septimùm, dico; vt iterationem tantùm, non numerum designet: etsi alij aliter, & volunt *secundum Primumpilum, Tertium*, & deinceps dici: qui totum scilicet ordinem non *Pilum*, sed *Primumpilum* appellant. Alius viderit, ego me credo liquidum hoc satis è turbido de Centurionibus reddidisse: siquid minùs depuraui, posce. AVD. Tu verò non clarè solùm omnia, sed præclarè. Quem te dicam? totum Memoriæ dolium exhausisse mihi videris. LIPS. Eâ bonâ fuisse me, ad audientium admirationem, non nego: sed anni & morbi hæc talia deprædantur. Tu de re, siquid voles, non de me. AVD. Approbè omnia, meo quidem sensu. Requisiui tamen inter exempla de Triariis, *Secundum* aut *Tertium pilum*, aut tale: nec dedisti. LIPS. Vt rem tibi dicam, non repperi, & in eâ enunciatione hæsito. Probabile tamen est fuisse, sic vt dicis, *Primum, Secundum pilum*, ab exemplo ordinum aliorum. Est quidem in Vegetio *Triarius prior*, & vidi qui pariter vellet *Triarium secundum, & tertium*: ô quàm vanè! Nam Vegetius (ipsum vide) longè hoc in aliam mentem: & totus hic ordo tunc alius, vt aliàs docebo.

Lib. VIII. Tit. IV. l. VI. & VIII

Qui militem pascũt. Olim iteratus hic honos.

Lib. VII.

Lib. XIII.

Lib. VI. cap. I.

Lib. VII.

DIALOG. IX.

De Tribunis militum. eorum electio. item discrimina, munia, insignia.

PROXIMOS à Centurionibus Tribunos pono, quia vt illi Manipulis, sic isti legioni toti præfuerunt. Toti dico: nec enim certæ eius parti. Ne moueat, quod Græci χιλιάρχας, id est *Millenarios duces* passim vocant: à similitudine aliquâ est, non à veritate. Nam quia in Macedonum Græcorumque exercitu, supra Centuriones Millenarij isti erant: ideò traduxerunt ad Romanam militiam, etsi caussa nominis non respondet. Illi ipsi Chiliarchæ apud Macedonas quando cœperint, Q. Curtius exponit. Sub Alexandro id fuit, *Singulis millibus peditum*, ait, *præfuturi erant, Chiliarchas vocabant. tunc primùm in hunc numerum copiis distributis. Namque anteà quingenariæ cohortes fuerant, neque fortitudinis præmia cesserant*. Ita lego, *cesserant*, non *gesserant* vt vulgò: quoniam adsignificat Chiliarchias istas dari ex virtute cœptas, anteà non factum. Distributio autem talis in legione Romanâ nulla fuit, siue Genera videas,

Tribuni cur Chiliarchæ.

Isti in Macedonum exercitu.

Lib. V.

Curtius obiter correctus.

 deas,

deas, siue Cohortes. Illa quattuor tantùm, istæ decem: at Tribuni sex fuerunt: quomodo aptes? Sed enim legio posteà sex millia habuit. Scimus: sed hoc manet, per millenarios numquam distributam. Tamen ecce & Latini Græcos imitantur, & Varro Atacinus in pulcherrimo carmine præfatur:

At nos congeries obnubit turbida rerum,
Ferrataéq; premunt milleno milite curæ.

Potuit aspectus tamen esse ad sex illa millia, non nego, cùm & Tribuni sex essent. Sed imperium tamen commune. & benè Horatius:

Quod mihi paruerit legio Romana Tribuno.

Tribuni vnde. Benè totam legionem sibi vindicat, quia bini & bini imperabant ei per vices. Apud Latinos nomen iis à tribu: *quòd*, vt Varro ait, *terni è tribus tribubus Ramnium, Lucerum, Tatium olim ad exercitum mittebantur.* (I V. de L.L. in Varr.) Quod non valet (Turnebo visum) ternos è quaque tribu captos: non: sed è tribus. Nam initiò hic numerus, qui vnà cum legione posteà auxit. Creauit autem eos primò Romulus: eiusque exemplo reges & consules, vt opinor, donec & populus in hunc honorem ius ac suffragium sibi sumpsit. (*A populo quando primùm.*) Id factum ex Liuio colligimus circa annum Vrbis *trecentesimum nonagesimum tertium. Cùm placuisset*, ait Liuius, *eo anno Tribunos militum ad legiones suffragio fieri (nam & anteà, sicut nunc quos Ruffulos vocant, Imperatores ipsi faciebant) secundum in sex locum Manilius tenuit.* (Lib. V I I.) Quibus verbis vltimis non ille sensus, quasi duodecim tantùm Tribuni tunc creati in legiones quattuor, eorumque partem mediam populus creauerit: non assentior erudito Sigonio sic censenti: sed quòd è locis viginti quattuor, sex tantùm, exigua quædam pars populo decisa. (*Liuij sententia.*) Ipse Liuius hoc addocet, cùm post annos paullò plus centum (hoc est, anno CCCCXLIV.) iterùm mutatum narrat, atque ait: *Duo imperia eo anno dari cœpta per populum, vtraque ad rem militarem pertinentia. vnum, vt Tribuni senideni in quattuor legiones à populo crearentur, quæ anteà perquàm paucis suffragio populi relictis locis, Dictatorum & Consulum ferè fuerant beneficia.* (Lib. IX.) Scribit populum anteà *perquàm paucos locos* habuisse: non ergo dimidios, vt voluit ille. Et absurdum etiam sit, legionem tunc quæ suprà quattuor mille, non nisi tres Tribunos habuisse: aut si ita, Liuium de augmento pòst non tradidisse. Nam quòd idem ille hìc indicari augmentum censet, clarè aliud est: nec auctum Tribunos eunt, sed populi loca. Itaque anteà pars quarta relicta populo, id est seni: nunc pars tertia Consulibus, & senosdenos ipse sibi sumpsit. Multos annos ita mansit, donec minùs idonei paullatim creati à populo, per ambitum & gratiam, vt solet. (*Exclusus populus.* Lib. XLII.) Igitur bello Persei Macedonico, cùm id in metu, *Consules*, ait Liuius, *ad populum ex S. C. tulerunt, ne Tribuni militum eo anno suffragiis crearentur, sed Consulum Prætorumq; in iis faciendis ius arbitriumq; esset.* Sed non id diuturnum, populus ius repetiit, & illo ipso bello (idem auctor) *Tribunos militum non permissum vt Consules facerent, populus creauit.* (*Mox admissus.* Lib. XLIII.) Itaque variabant & alternabant, donec *Senatus decreuit* (Liuij

etiam

etiam verba) *vt in octo legiones parem numerum Tribunorum Consules & populus crearent.* Æqualis hæc partitio, & numquid in posterum firma? crediderim. Certè vtrumque genus Polybius noster suprà agnouit, cùm Tribunos in legiones diuidit *eo ordine quo à populo, siue ab Imperatoribus, sunt facti.* Præmittit *à populo:* & monui illos quoque habitos digniores. Festus de his vtrisque: *Rufuli appellabantur Tribunimilitum à Consule facti, non à populo: de quorum iure quòd Rutilius Rufus legem tulerat, Rufuli ac pòst Rutili sunt appellati.* Contrà videatur verius: *Rutili, ac pòst Rufuli.* Nam Asconij etiam æuo Rufuli vulgò dicti. Ille in Verrino Commentario: *Tribunorum militarium duo sunt genera. primum eorum qui Rufuli dicuntur: hi in exercitu creari solent. Alij sunt Comitiati, qui Romæ comitiis designantur.* Itáne *in exercitu?* Atqui Romæ dilectum Consules habebant, & ante eum Tribunos oportuit fuisse designatos. Verè hoc ex Polybio: sed sciendum Asconij, imò Ciceronis æuo, aliter fuisse. Perpetuæ iam legiones, nec annuo dilectu vltrà opus, nisi forte in supplementa: ita Prætores aut Consules, aut qui pro iis, creabant in prouinciis sæpè. Nam & isti in annos mutabantur. Sic à Cicerone, cùm in Ciliciâ Proconsul iam esset, *Scaptius Tribunatum accipit.* Ipse ad Cæsarem in Galliam scribens, *Trebatio neque Tribunatum neque Præfecturam, sed beniuolentiam petit.* Plura exempla: sicut & iisipsis temporibus creationis à populo, quæ semper honesta. Cato per illum, vt Plutarchus in eius vitâ: *Marius item à populo petiit,* vt Sallustius: ipsi Cæsari *primus hic Romam reuerso per suffragia populi honor obtigit,* vt Tranquillus scripsit. A quibus creati, vides: sed qui creati? Duplex genus, Equites & Plebeij. Plures ex Equitibus, vt in Polybio dictum. Atque ideò Cæsar, cùm *Præfectos Tribunosq́; militum ad se missos,* maritimæ Galliarum ciuitates in custodiâ habuissent: mox inter caussas belli recenset, *iniurias retentorum equitum Romanorum.* Equites clarè appellat. Idem alibi: *Centuriones amplioris q́; ordinis equites Rom. in tribunitium restituit honorem:* de his qui ab Afranio ad se transissent. Vbi Torrentij Antistitis fidus liber sine copulâ habet, *amplioris ordinis.* Credo verius fore: *Centuriones ampliori ordini, equites R. in Trib.* vt pro conditione & genere velit quosque promotos: Centuriones ad altiores ordines, Equites ad Tribunatum. Ita autem isti ex Equitibus, vt etiam Senatores non rarò sint electi: præsertim grauiore bello. Liuius: *Duo Consulares Tribunimilitum cum eo missi.* Apud eumdem Senatus decernit, *creari neminem Tribunum eo anno, nisi qui magistratum gessisset.* Scilicet vt experientiores bellorum essent, & æui iudicijque magis maturi. Sed id rarum: alioqui contrà, gradus hic ad Senatorium ordinem erat. Seneca hac mente: *Quàm multos splendidissimè natos, Senatorium per militiam auspicantes gradum, fortuna depressit?* de Tribunis captis aut cæsis in clade Varianâ. Sic Dionis epitome in Domitiano: Ἰούλιος Καλούαστρος χιλιαρχηκὼς ἐς βουλείας ἐλπίδα: *Iulius Caluaster, qui Tribunus fuerat in spem Senatoriæ dignitatis.* Hoc fine Augustus, *Senatorum liberis protinus à virili togâ latum clauum induere permisit, militiamq́; auspicantibus*

Lib. XLIV.

Duplex genus Tribunorum.

Lib. II.

Asconius illustratus.

Tribuni in prouinciis facti.

Ad Att. lib. VI.

Ad Famil.

Cap. V.

Tribuni ex equite.

III. Gallic.

II. Ciuil.

Diuinatiuncula in Cæsare.

Tribuni è Senatoriis.

Lib. XLII.

Epist. XLVII.

Suet. cap. XXXVIII.

bus non Tribunatum modò legionum, sed & Præfecturas alarum dedit. Atque hinc illo æuo aliud discrimen Tribunorum subortum, vt quidam *Laticlauij*, quidam *Angusticlauij* essent: illi qui ex Senatu, isti qui ex equite nati. Vbique in libris & lapidibus occurrent TRIBVNI LATICLAVII: atque eos Statius intellexit,

Laticlauij Tribuni:

In Silu.

Quem deceat clari præstantior ordo Tribuni.

Cap.x.

Præstantior ordo, est iste. At de Angusticlauio Suetonius Othone: *Interfuit huic bello Suetonius Lenis, tertiædecimæ legionis Tribunus Angusticlauius.* Vtrumque genus ambitiosè petitum & datum: & quo pluribus gratificari possent, factum Semestre. Cui rei origo à diuisione munerum inter Tribunos, de quâ posteà * dicam. Ad hanc rem Plinius: *Hunc ego rogo semestri Tribunatu splendidiorem & auunculo suo & sibi facias.* Iuuenalis:

* Lib.v. Dialog.x. Lib.iv. Epist. *Semestres.* Sat.vii. *Iuuenali lux.*

Ille & militiæ multis largitur honorem,
Semestri vatum digitos circumligat auro.

De Paride sermo, qui gratiosus apud Domitianum tales hos Tribunatus impetrabat. Ipse explicat:

Præfectos Pelopeia facit, Philomela Tribunos.

Et appellat scitè *Semestre aurum*, quia anulo etiam aureo Tribuni vtebantur, quod Appianus in Punicis notauit. Ita ego hunc locum interpretor. quid ego? Scholiastes vetus in vitâ Iuuenalis scribit: *Satyram non absurdè composuit in Paridem Pantomimum poëtamq. Claudij Neronis, eius semestribus militiolis tumentem.* Sic appellat istas Præfecturas & Tribunatus, à temporis scilicet modo. Suetonij locus est, in quo ego inclino verbi hoc reponere. *Equestres militias ita ordinauit, vt post Cohortem, Alam; post Alam, Tribunatum legionis daret.* Quid? Præfectura Cohortis, & Tribunatus, *equestres militiæ* sunt? nemo dixerit. nisi fortè eo sensu, vt equitum tunc propria hæc promotio & militia, atque in curiam gradus. Quod haud reiecerim, & Cæsaris, Senecæ suprà, sed & Taciti loca sunt quæ eò ducant. Tamen coniecturæ etiam nostræ sua ratio est, & *Semestres militiæ* approbæ in hanc mentem. Reperio & *Tribunos cohortium* dici, vt in Cæsare: *Consensisse Gaditanos cum Tribunis cohortium:* an quia sic in præsidia missis aut sparsis Tribuni præerant? an mutatum aliquid post Polybium in numero Tribunorum? quod haud absonum sit, & Sociis iam admissis in legiones, aucti fortasse pro numero cohortium Tribuni. Sanè Scholiastes vetus illud Iuuenalis — *curam sperare cohortis*, explicat *Tribunatum militum*: & in Plinij Epistolis est, *Tribunus cohortis sub classico fuerat.* Et in sacrâ Domini historiâ, apud Ioannem: *Cohors ergo, & Tribunus, & ministri.* Et in Principum actis crebrò leges, *Tribunos Maurorum, Assyriorum, Vocontiorum*, sociarumque gentium: etsi illi legionum semper honestiores. Ideò in epistolâ Valeriani, apud Vopiscum: *Hospitia eidem, vt Tribunis legionum, præbebis.* Velleius Paterculus *functum se Tribunatu castrorum* cùm scribit, an non hunc Tribunatum militum intellegit? sed ideò sic agnominat, vt à Plebeio & Vrbis distinguat. Nisi quis accipit de *Præfecturâ castrorum.* quod munus scimus tunc

Claud. cap.xxv. *Suetonij fortè correctio.*

Tribuni cohortium. ii.Ciuil.

Sat.i. Lib.iii.

Tribuni castrorum.

tunc fuisse. Sanè *Tribunatus* vox laxâ notione vsurpari cœpta, & in variam administrationem aut præfecturam. vt *Tribunus stabuli*, *fabricæ*, *voluptatum*, & plura in æuo inferiore lecta tibi aut legenda. At tu Tribunos iam pernosti, si Munia breuiter addam & Ornamenta. Munia sunt Ius dicere. Liuius: *Tribunos & iura reddere in principiis sinebant, & signum ab eis petebant.* Isidorus: *Tribuni vocati, quòd militibus siue plebibus iura tribuunt.* Complectitur vtrosque, & militum, & plebis. Tertullianus alludit, dum quærit an militia Christiano conueniat *etiam caligata vel inferior, cui non sit necessitas immolationum, vel capitalium iudiciorum.* Ostendit Tribunos atque istos altiores gradus etiam de capite cognouisse: quod verum esse in Polybij de Castris cognosces. Secundò, Signum excubiis dant, Vigilias curant, munitiones, exercitia: atque alia in tempore* dicenda. Ornamenta sunt, Anulus aureus, quo ceteros milites non fas vti. Appianus: Χρυσοφοροῦσι τῶν στρατευομένων οἱ χιλίαρχοι, τῶν ἐλαττόνων σιδηροφορούντων: *Aureos ferunt anulos inter militantes Tribuni, cùm alij inferiores ferreos gestent.* Quid ais Appiane? etiámne equites non gestant? Atqui notissima historia est de modiis anulorum à Magone in curiâ Carthaginensium excussis: quos nisi equiti etiam detraxerint, vnde ea copia? Imò verò illi gestarunt: nec negat Appianus, cuius dictio non nisi ad pedites producenda. Equites autem pari pænè loco & dignitate cum Tribunis. Hoc discrimen tamen sustulit diu pòst Seuerus Imp. qui inter alia militibus indulsit καὶ δακτυλίοις χρυσοῖς χρήσασθαι, *etiam aureis anulis vti*, Herodianus in ipso. Fortasse & insigne alterum in veste, quam splendidiorem paullò gessisse vero assimile est: sicut & Centuriones ipsos. Liuius certè de Tribuno militum Decio: *Hæc omnia sagulo gregali amictus, Centurionibus item manipularium militum habitu ductis, ne ducem circumire hostes notarent, perlustrauit.* In Appiano est, Octauianum Cæsarem *vestes prætextas, & Senatoriam dignitatem in patriâ suâ cuique, obtulisse Tribunis & Centurionibus*, præmiorum loco. Τοῖς, inquit, λοχαγοῖς καὶ χιλιάρχοις περιπορφύρους ἐσθῆτας καὶ βουλευτικὴν ἐν ταῖς πατρίσιν ἀξίωσιν. Sed hoc per bella ciuilia, cùm omnia immodica, & pleraque iniusta. De more, sub Augusto & deinceps, tunica laticlaui fuit Tribunis, iis qui Senatorij gradus aut stirpis essent. Nec aliud, nisi quòd posteà *Apparitores* etiam reperio, sed ab Alexandro Principe sublatos. De quo Lampridius: *Apparitores nullos esse passus est. Tribunis aut Ducibus, nisi milites anteire noluit: iussitq; vt ante Tribunum quattuor milites ambularent, ante Legatum decem.* Duces ibi Legati, quod ipse explicat: & ego iamnunc tangam. Ad hos enim eo.

Munia & officia Tribunorum.
Lib. xxviij.
Lib. IX.
De Idolol. cap. XIX.
* Lib. v.
Insigne eorum.
In Punic.
Lib. VII.
v. Ciuil.

DIALOG. X.

Sociorum Duces & Præfecti.

DEDI Proprios legioni duces, sed in Ciues, Peditesque tantùm: Equites & Socij supersunt, quos vnâ operâ nunc absoluam. Diuisi per

per se, fateor: sed quia pauca de vtrisque dicenda, tractatione coniungam. De Equitibus, tu istæc in Polybio lege:

POLYB.

Παραπλησίως δὲ καὶ τοὺς ἱππεῖς εἰς ἴλας δέκα διεῖλον. Ἐξ ἑκάστης δὲ τρεῖς προκρίνουσιν ἰλάρχας. Οὗτοι δ' αὐτοὶ τρεῖς προσέλαβον οὐραγούς. Ὁ μὲν οὖν πρῶτος αἱρεθεὶς, ἰλάρχης ἡγεῖται τῆς ἴλης· οἱ δὲ δύο δεκαδάρχων ἔχουσι τάξιν, καλοῦνται δὲ πάντες δεκουρίωνες. Μὴ παρόντος δὲ τοῦ πρώτου, πάλιν ὁ δεύτερος ἰλάρχου λαμβάνει τάξιν.

Equites similiter in turmas diuiserunt decem. Ex vnaquaque tres sumunt futuros duces. Istiipsi tres adsumunt Vragos, siue Tergiductores. Qui igitur primus electus est, imperat toti turmæ: reliqui duo Decurionū locum tenent, atque adeò omnes Decuriones appellantur. Cùm primus autem non adest, secundus Præfecti turmæ locum adsumit.

Pauca omnino hîc dicenda, & tota res clara. Ait:

Tot Turmæ quot cohortes: Decuriæ, quot Manipuli.

„ *Tres sumunt duces.*] Sunt igitur triginta in decem Turmis: & dignum obseruatu est, quòd Turmas cum Cohortibus componunt & numero æquant: Decurias cum Manipulis. Duces igitur etiam totidem: nisi hoc discrimine, quòd vna turma vnum, non geminos, vt Manipulus habet. Quid autem opus geminare inter tam paucos? præsertim, cùm, vt addit,

Optiones in equitibus. IV. de L.L.

„ *Istiipsi tres adsumant Vragos.*] Vel hinc liquere potest, rectè nos de Optionibus suprà in Centurionibus affirmasse. Nam quos eâdem voce hîc vocat *Vragos*, non est alios accipere quàm *Optiones*. Varro: *Primi singularum decuriarum Decuriones dicti, qui ab eo in singulis turmis sunt etiam nunc terni. Quos hi primò administros sibi adoptabant, Optiones vocari cœpti, quos nunc propter ambitionem Tribuni faciunt.* Attende & examina. *Terni*, inquit, *Decuriones in singulis Turmis*: idem hic Polybius. *Ij*, addit, *primò administros sibi adoptabant. Optiones*: sunt palàm isti Vragi. Nam & Polybius ait, quòd ipsi sibi eos legebant. Sed Varro hoc amplius notat, immutatum posteà esse, & Tribunos militum Optionatus iam istos dedisse. Idque *propter ambitionem*, inquit: quia honos scilicet in eo & præmium. quod *M. Cato in eâ quam habuit apud equites* scripsit, apud Festum: *Maiores seorsum atque diuersum pretium parauere bonis atque strenuis, Decurionatus, Optionatus, Hastas donaticas, aliosq; honores.* Titulus ipse Orationis ad equites est, & res tota.

Optionatus, ipsum munus.

„ *Qui primus electus est, imperat toti turmæ.*] An igitur alio & Præfecti nomine

nomine dictus? negat statim Polybius, & omnes Decuriones ait appellatos. Etiam Vegetius: *Turmæ qui præest, Decurio nominatur. Vt enim centum pedites ab vno Centurione, sic triginta duo equites ab vno Decurione sub vno vexillo reguntur.* Vbi tamen notandum, mutatum iam in numero, nec tres sed vnum fuisse, nomine tamen prisco. Nam vt illa ætas Manipulos in pedite sustulit, sic etiam Decurias in equite neglexit. Amplius ait *sub vno vexillo.* Ergo quæque Turma vnum signum: non etiam quæque Decuria aut dux, vt in pedite factum. Nota, quia Polybius non dixit.

Decurio etiam Turmæ. Lib. II. cap. XIV.

„ *Cùm primus autem non adest, secundus.*] Idem est, quod in Centurionibus. Sed hoc quæro & velim scire, an in ipsis Turmis non etiam ordo? vt alia prima fuerit, alia secunda, sic deinceps? necessum hoc est. Et si fuit, an non inter Decuriones ipsos? vt dignissimus sit, qui primæ, & sic reliquis, vt in Centurionum serie? id quoque opinor: non dictum tamen, quia à se videbatur notum.

Ordo in Turmis. Et Decurionibus.

„ *Præfecti turmæ.*] Ne te vox fallat, non existimo Latinis sic dictum. Reddidi quod in Græco est, ἰλάρχης: quâ voce aliquoties hîc vtitur, & reliquos etiam duos sic appellat. At Romani in suis Turmis non agnouerunt nisi Decuriones. Quid socij? liquidò nescio: neque adfirmem an habuerint diuisiones istas tam varias in vnâ Turmâ. Præfectos habuisse, hoc nunc memini legere. vt in Floro: *Frentanæ Turmæ Præfectus Obsidius.* Si tamen & Decuriones suos; quia Turmæ maiores, plures scilicet in vnâ Decuria. Hæc de Ciuibus. in Sociis nihil inuenio distinctè, præter hoc in Polybio. Tu lege:

Præfecti Turmæ. Lib. I. cap. XVIII.

Ἀθροισθέντων δὲ καὶ τῶν συμμάχων ὁμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις, τὴν μὲν οἰκονομίαν καὶ τὸν χειρισμὸν ποιοῦνται, τούτων αὐτῶν οἱ καθεσταμένοι μὲν ὑπὸ τῶν ὑπάτων ἄρχοντες, προσαγορευόμενοι δὲ πραιφέκτοι, δώδεκα τὸν ἀριθμὸν ὄντες.

Iunctis congregatisque sociis vnà cum Romanis, horum quidem ordinationem & gubernationem habent à Consulibus constituti duces, qui Præfecti appellantur, duodecim numero.

POLYB.

„ *Iunctis congregatisq; sociis vnà cum Romanis.*] Iis videlicet sociis, qui iungi duabus legionibus & vni Consuli debebant.

„ *Horum quidem ordinationem.*] Spectat eò, vt velit dispositos per cohortes, centurias, discretosque esse nutu Præfectorum, sicut ciues Tribunorum. Sed & iidem minores duces, id est Centuriones & Turmarum Præfectos, videntur designasse.

Præfecti ordinant socios.

„ *A Consulibus constituti.*] Hoc valdè ad rem Romanam & securitatem pertinet, vt arbitrio Consulum sint facti præcipui duces. Ideò non placet

A Consulibus Præfecti.

cet quod Lascaris vertit, *constituti à sociis Principes:* inductus verbis, opinor, quæ* suprà aliter explicaui. Ego verò malo ipsos Consules, & mecum Polybius: ad Græca appello. Hoc, vt dixi, è re contra omnem motum aut rebellionem; vt sociis duces Romani dederint, non altos scilicet, aut animorum plenos, suspectos, aut parum fideliter Romanos.

* Lib. I. Dial. VII.

Varij Præfecti.

„ *Qui Præfecti appellantur.*] Passim leges, atque etiam Præfectos Alarum aut cohortium, sed qui diuersi ab istis. Nam hi nostri, vt numero, sic iure & potestate Tribunis pares, & qui eadem omnia in Socios vsurpabant, quæ isti in ciues. Ipsos Præfectos Cohortium puto inferioris æui esse, cùm sociis in ciues receptis Auxilia instituta. De Alis ambigo, an olim habuerint: sub Augusto quidem. de quo Suetonius: *Militiam auspicantibus non Tribunatum modò legionum, sed & Præfecturas Alarum dedit, ac nequis expers castrorum esset, binos plerumque Laticlauios præposuit singulis Alis.*

Cap. XXXVIII.

DIALOG. XI.

De Legatis, qui Imperatoribus attributi.

COMMVNES nunc duces profero, qui non huic aut illi parti, sed omnibus copiis præfecti. Talium duo genera, Legati & Imperatores. De Legatis, vetus est: etsi non tam ad imperandum primò instituti aut missi, quàm ad consulendum. Missi dico. quia hinc videtur ipsum nomen, quòd Senatus quosdam è primoribus in castra & ad Ducem legabat, militiæ gnaros, quorum operâ & consilio vteretur. Dionysius largiter explicat de L. Siccio, quem Decemuiri ex vrbe hoc prætextu & titulo miserunt in castra, fraude illic, vt putabant, tollendum. Dederunt autem ei, vt inquit, ἐξουσίαν πρεσβευτικὴν, *potestatem Legati.* tum subiungit: Ἔστι δὴ πάντων τιμιώτατόν τε καὶ ἱερώτατον ὁ πρεσβευτὴς παρὰ Ῥωμαίοις, ἐξουσίαν μὲν ἄρχοντος ἔχων καὶ δύναμιν, ἀσυλίαν δὲ καὶ σεβασμὸν ἱερέως: *Est autem omnium res honoratissima & sacerrima apud Romanos, Legatus. vim quidem ac potestatem Imperatoris habens, sanctitudinem verò & venerationem sacerdotis.* Vides nomen explicari: quod etiam Græci veteres ita seruant. Dionysius hîc πρεσβευτάς: Polybius ante eum semper, & cum additione interdum πρεσβευτὰς καὶ συμβούλους, *Legatos & Consiliarios*, muneri scilicet eorum explicando. Iam olim in re Romanâ fuerunt, & quidem supra Tribunos. Liuius: *Concurrunt ad eum* (Appium Consulem) *Legati Tribuniq; monentes.* Idem: *Dictator Mamercus Aemilius Legatos se sequi iussit Quinctium Capitolinum & Fabium Vibulanum.* Vbi de ratione constituendi etiam notes, & videntur ipsi Duces elegisse. Hîc de Dictatore, de Consulibus Sallustius: *Calpurnius Consul, parato exercitu, legat sibi homines nobiles.* Cicero ad Atticum: *Dolabella me sibi legauit.* & alibi exempla. Imò verò proprium hoc Consulum fuisse dixeris, & eos Prætoribus quoque Legatos nominasse. Polybij verba eò ducunt, in Fragmento belli Hispaniensis. vbi narrat *tantùm fuisse eius terrorem, ob ferociam*

Legati vnde dicti. Caussa & institutio.

Lib. XI.

Vetus eorum res.

Lib II.

Lib. IV.

Quis elegerit? Consules ipsi.

In Iug.

Περὶ πρεσβ. CXLI.

ferociam gentis & discrimina, ὥστε μήτε χιλιάρχους προσπορεύεσθαι πρὸς τὴν ἀρχὴν τοὺς ἱκανοὺς, μήτε τοὺς εἰσφερομένους ὑπὸ τῶν ὑπάτων πρεσβευτὰς ὑπακούειν, οὓς ἔδει πορεύεσθαι μετὰ τοῦ στρατηγοῦ: *Vt nec Tribuni satis multi prodirent ad magistratum capiendum, neque nominati à Consulibus Legati obedirent, quos oportebat cum Prætore ire.* Quod tamen ita verum censeo, vt consilium consensusque interuenerit Patrum. Liuius: *Senatus Cn. Seruilio Consuli negotium dedit, vt is in Macedoniam quos L. Aemilio videretur, legaret.* Et Cicero in Vatinium, hoc maximè ei obiicit, quòd morem hunc violarit. *Audire de te cupio, quo tandem S. C. legatus sis. Ne hoc quidem Senatui relinquebas, quod nemo vnquam ademit, vt legati ex eius ordinis auctoritate legerentur?* Etsi reuera alij quoque neglexerunt, & idem Cicero in Sextianâ: *Quos Legatos non modò nullo S. C. sed etiam repugnante Senatu, tute tibi legasti.* Magna autem hæc dignitas, vt Dionysius exposuit: & munus eorum consulere, administrare, præesse, & vno verbo, vicariam operam Imperatori dare. Varro: *Legati qui publicè lecti* (nota *publicè*: ergo à Patribus.) *quorum operâ consilioq; vterentur peregrè magistratus, quíve nuncij Senatus ac populi essent.* Eosdem Cicero appellauit, *nuncios pacis ac belli, curatores, interpretes, bellici consilij auctores, ministros muneris prouincialis.* Larga ergo potestas, sed tamen Imperatori deuincta, eique obnoxia. Cæsar: *Aliæ sunt Legati partes atque Imperatoris. alter omnia agere ad præscriptum; alter liberè ad summam rerum consulere debet.* Atque eâ re idem alibi scripsit, *Fiduciariam operam obtinere Legatum:* scilicet quòd reuocetur, cùm vult is qui dedit; propriam, & à se non habet. Cùm tamen habet, imperat, & imperij insignia etiam sumit. Liuius de Pleminio Scipionis Legato: *Sine respectu non maiestatis modò, sed etiam humanitatis, in Legatum impetum, lictoribus priùs indignum in modum mulctatis, faciunt.* Vides lictores habuisse. Et Cicero de Verre Legato Dolabellæ Proconsulis: *In Achaiam sumptu publico & legationis nomine, cum imperio & securibus missus est.* Quod tamen obtinuisse modò censeo, cùm absens Consul aut Proconsul, atque ipse sustineret eius vicem. De numero eorum, parùm certum est. plures paucioresque fuerunt. vt Senatui visum, & vt bellum aut res poscebat. Plerumque tamen pro numero legionum adtributi. atque ita Polybius mox in re castrensi, *duos* eos agnoscit in legionibus binis; & ferè sic obseruabis. Sub Principibus quidem duo genera Legatorum facta: *Consularis* & *Prætorij*. Quorum ille toti exercitui præesset; isti legionibus singulis: idque Augusti inuento. Quasi enim vnus ille iam Imperator esset, rem administrabat per legatos: nec aliter dicebantur: eoque nec triumphi ius habebant, cùm omnia gererent auspiciis alienis. In Tacito atque illis scriptoribus hoc perpetuum: in quibus crebrò legas *legatos Consulares*, aut compendio *Consulares:* itemque *Legatos prætorios*, siue *Legionum.* A Dione tota res explicata oratione Mæcenatis, & alibi. vocatque hos posteriores ὑποστρατήγους & ὑπάρχους, *Sub-prætores aut Sub-præfectos:* qui ipsi posteà *Duces* Latinis dicti. Apud Suidam aliquis scriptor: Ἔρρυετο

Sed scito aut consensu Patrum.
Lib. XLIV.
Eorum munia.
In Vatin.
Potestas restricta.
III. Ciuil.
II. Ciuil.
Interdum imperant.
Cum insignibus.
Lib. XXIX.
Quot Legati.
Singuli ferè singulis legionibus.
Duplices, sub Imperatoribus.
Lib. LII. & LIII.
Duces pro Legatis.

τὴν πόλιν ἔνδον ἐξεταζόμενος Φορτουνίων ὑποστράτηγος τῶν ἐπὶ τῆς Μυσίας, οὓς δοῦκας καλοῦσι: *Liberauit vrbem intus quæsitas Fortunio, Legatus copiarum Mysiæ, quos Duces appellant.*

DIALOG. XII.

De Imperatore ipso: Ductu & Auspiciis. Lictores, Paludamenta, Equi eius.

Imperator. *Ductus & Auspicia.* cap.XXI.

AT supremus & communissimus, vt sic dicam, ducum, ipse Imperator, à quo ciues, socij, equites, pedites; denique omnes & omnia pendent. Ille est qui non ductum solùm, sed auspicia etiam habet. Distincta enim ista, & Suetonius benè de Augusto: *Domuit autem partim ductu, partim auspiciis suis.* Ductu, cùm ipse interfuit: auspiciis, cum illo mandante alius, & fortunam ac deos suos (loquamur cum priscis) commodante. Horatius pulchrè ad Augustum, de priuignis:

Lib.IV. Od.XIV.

Te copias, te consilium, & tuos
Præbente diuos.

Significat ipsos duxisse, hunc direxisse & iussisse. Idem Ouidius clarè de Tiberio, ad eumdem Augustum:

Lib.II. Trist.

Per quem bella geris, cuius nunc corpore pugnas,
Auspicium cui das grande deosq; tuos.

Lib.VI. *Veterum hic religio.* I. De Diuinat.

Sed & Curtius hoc loquendi genus ad res Græcanicas transtulit, & sic apud eum Alexander: *Quorum alia ductu meo, alia imperio auspicioq; perdomui.* Sumptum autem à more veteri, quo omnia gesta auspicatò, & præsertim in bellis. Cicero: *Rem bellicam maiores nostri administrari, nisi auspicatò, noluerunt.* Et Liuius prœlio Alliensi, vt nouum, & triste prodigium habet: quòd *nec auspicato, nec litato instruunt aciem.* Denique sæpè apud eum aliosque mentio, *Consules auspicio operam dedisse.* Nec aliâ fini in castris ipsum *Augurale*, & iuxta Prætorium situm.

Augurale. II.DeNat. deor. *Posteà hac imaginaria.* II. De Diuinat. *Soli magistratus auspicia habent.* Lib.XXII.

Hæc olim ita, & seriò seruata, posteà non nisi imago & nomen mansit. Cicero: *Veritas auspiciorum spreta est, species tantùm retenta. itaque maximæ reip. partes, in his bella, quibus reip. salus continetur, nullis auspiciis administrantur.* Quid verò mirum, cùm pleraque iam à Proconsulibus aut Proprætoribus administrarentur, quibus ea nulla? Idem Orator: *Quàm multi anni sunt, cùm bella à Proprætoribus & Proconsulibus administrantur, qui auspicia non habent?* Caussa, quia soli magistratus auspicia habebant, atque ea *domo, Latinis feriis actis, sacrificio in monte perfecto, votis ritè nuncupatis, secum ferebant, nec priuatum auspicia sequebantur.* Hoc ita Liuius de Flaminio, qui ante initum Consulatum, malo nouoque exemplo, vrbe abierat. Etsi tamen res neglecta, nomen mansit: & P.Scipio quoque ea sibi vindicat, qui sine vllo magistratu, Proconsule in Hispaniam missus. Ita enim ad seditiosos milites:

Lib.XXVIII *Dilatatio vocis.* III.Annal.

Qui mihi nec hodie quidem scire videmini quò amentiæ progreßi sitis: quid facinoris in me, quid in deos sacramenti testes, quid aduersus auspicia sub quibus militatis, ausi sitis. Atque adeò *Auspicium* simpliciter pro *imperio.* vt apud Tacitum: *Drusus vrbe egressus, re-*

petendis

petendis auspiciis, mox ouans introiit. Resumpsisse imperium Proconsulare significat, quod ingressu amiserat: nec ipsa auspicia fas capere extra vrbem. Summus igitur Dux, cui auspicium siue imperium: eiusque insignia lictores cum fascibus, atque ij paludati. Ita enim ad bellum egredi solent. Silius de Varrone Consule: *Insignia Imperatoris. Lictores paludati.* Lib. IX.

Isq; vt Varronem procul inter prælia vidit,
Et iuxta sagulo circumuolitare rubenti
Lictorem, Nosco pompam atque insignia, nosco:
Flaminius modò talis, ait.

Lictorem facit in rubenti sagulo ire, id est paludamento. Quin ipse Dux talis. Liuius iam olim de Fabio ad Cremeram ituro: *Consul paludatus egrediens, in vestibulo omnem gentem suam videt.* Varro: *Paludamenta sunt ornamenta & insignia militaria. Ideò ad bellum cùm exit Imperator, & lictores mutant vestem, & signa incinuerunt, paludatus dicitur proficisci: quæ propterea quòd conspiciuntur qui ea habent, ac fiunt palàm, paludamenta dicta.* Obserua inibi ritum (nescio an alibi lectum) quòd etiam tubæ tunc incinuerunt, & ad eas facta profectio. Nisi fortassis huc referendum eiusdem Varronis Fragmentum in Nonio: *Toga tracta est, & abolla data est ad turbam, vbi serâ militiâ in munera belli vt præstarem.* Legerem, *ad tubam*, pro hoc ritu; & mox *vrbi serâ*: eò pronior, quòd Nonius inibi explicat *Abollam, vestem militarem.* Diceret igitur Varro, aut quicumque ille apud Varronem, togam sibi extractam, & paludamentum datum, incinente tubâ. Tale in Sallustio: *Togam paludamento mutauit.* Et exempla plurima de hisce paludatis: cur obuia ingeram? nec temporis huius est, nec mei moris. Vnum Senecæ non transeo, quem & viri docti ereptum nobis iuêre aut inuersum. Scripserat ille, in detestationem publicarum cædium: *Ex Senatusconsultis plebisq; scitis scelera exercentur, & publicè iubentur vetita priuatim. Quæ commissa capite luerent, eadem quia paludati fecêre laudamus.* Nihil clarius ad hunc ritum. At quidam immutarant, *palàm fecere.* quos secutum te M. Antoni nollem, qui Senecam iudicio tuo reformasti nuper. & (liberè dicam) sæpè tuo. Libris & membranarum fidei plus aliquid datum oportuit. Quid autem propriè *Paludamentum?* Varro dixit, *insignia & ornamenta militaria.* Militaria inquam, ne solorum Imperatorum censeas. Itaque & in Lucillij versu legas:

Paludamentum ducis. Lib. III. Lib. VI. de L.L.

Ad tubam exibat. In Abolla.

Seneca sua lectio asserta. Epist. XCVI.

Ponè paludatus stabat rorarius velox.

Nempe sagulo militari amictus. & *Saliæ paludatæ* in Festo, sic ornatæ. Liuius de Curiatio è trigeminis cæso: *Cognito super humero fratris paludamento sponsi, quod ipsa confecerat.* Sagum est: & suprà Silius *Sagula* lictoribus dat, *paludatis*. Item Cicero: *Togulæ lictoribus ad portam præstò fuerant, quibus illi acceptis sagula reiecerunt.* In ipso Imperatore *Sagum* aut *chlamydem* scriptores vtriusque linguæ passim appellant. Scholiastes Iuuenalis, in illud: *Cumq; paludatis ducibus:*] *Euntibus ad militiam*, inquit, *chlamydatis scilicet.* Plinius Agrippinam Claudij, in emissione lacus Fu-

Paludamentum, sagum est. Vulgarium etiam militum. In Saliæ. Lib. I.

In Pison.

Chlamys dicitur. Sat. VI.

Lib.XII.

cini præſidentem, *paludamento auro textili* induit: Tacitus in eapſe re, *chlamyde auratâ.* Plutarchus & Dio χλαμύδα ϛρατηγικὴν vel ϛρατιωτικὴν non ſemel vertunt: id eſt, *chlamydem Imperatoriam*, vel *militarem.* Quæ eius forma? lapides dant, & mox effigiabo: ſed & Strabo indicat, cum ſcribit χλαμυδοειδὲς εἶναι σχῆμα τῆς γῆς τῆς οἰκουμένης: *Chlamydis figura terram habitatam eſſe*, id eſt, vt addit, extremis longitudinis vtrimque anguſtis, latioribus imis. Talis facies: at color in Imperatorio eximius, & quidem è cocco. Plinius: *Coccum imperatoriis dicatum paludamentis.* Et Silius:

Forma paludamenti. Lib.I.

Coccum ei proprium.

At contrà ardenti radiabat Scipio cocco.

Iſidorus: *Paludamentum pallium fuit Imperatorium, cocco, purpurâ, & auro diſtinctum.* Non credimus illi de auro, pro veteri quidem more: atque hoc reſeruatum triumphis. Ab hoc colore *Puniceum* dixerunt, ſiue *Punicum*, vt Horatius:

In Epod. *Horatius explicatus.*

Terrâ mariq; victus hoſtis Punico
Lugubre mutauit ſagum.

De M. Antonio Imp. qui victus ab Auguſto ad priuatum & triſtem ſe habitum dedit. Græci φοινικίδα crebrò. Plutarchus de Craſſo pugnaturo in Parthos: Λέγεται δὲ ἡμέρας ἐκείνης οὐχ ὥσπερ ἔθος ἐστὶ Ῥωμαίων ϛρατηγοῖς, ἐν φοινικίδι ἐλθεῖν, ἀλλ' ἐν ἱματίῳ μέλανι: *Dicitur autem eo die, non vt mos eſt Romanorum Imperatoribus, in puniceâ veſte progreſſus, ſed atrâ.* Idem de eodem Valerius: *Ducturus erat à carris aduerſus Parthos. ei pullum traditum eſt paludamentum, cùm in prœlium exeuntibus album aut purpureum dari ſoleat.* Atque habent hoc vterque inter triſtia omina. Sed quod de *albo* etiam eſt in Valerio, nouum eſt: ſed verum. Nam etſi puniceo creberrimè, tamen & illo interdum vſi. Hirtius de Scipione Imp. in Africâ: *Cùm ſagulo purpureo ante aduentum regis vti ſolitus eſſet; dicitur Iuba cum eo egiſſe, non oportere illum eodem veſtitu vti atque ipſe vteretur. Itaque factum eſt illicò, vti Scipio ſeſe ad album veſtitum transferret.* At de altero colore teſtimonia magis firmant. In Silio:

Lib.I. cap.VI.

Album etiam paludamentum. Bello Afric.

Lib.III.

——— *humeroq; refulget*
Sanguinei patrium ſaguli decus.

De Sempronio Conſule. Dio Caſſius alibi de Cæſare, quem Alexandrini natantem ex paludamento nouerant, ἁλουργὰ ἱμάτια, *purpureas veſtes* dixit. & alibi de Vibio Panſâ exituro in Antonium, *hominem qui puniceam ei veſtem adferebat, prolapſum in effuſo ſanguine cecidiſſe, & veſtem maculaſſe.* Id quoque inter triſtia omina. & quod de ſanguine ait, ſcito ſacrificiorum fuiſſe, quia inter vota & immolationes exibant, & tunc veſtem hanc capiebant. Cicero in Verrem: *Cùm paludatus exiſſet, votaq; pro imperio ſuo, communiq; populi Romani nuncupaſſet.* Liuius: *P. Sulpicius ſecundùm vota in Capitolio nuncupata, paludatus cum lictoribus ab vrbe profectus.* Quæ profectio etiam celebris eſſe ſolet frequentiâ deducentium proſequentiumque. Idem Liuius: *P. Licinius Conſul, votis in Capitolio nuncupatis, paludatus ab vrbe eſt profectus. Semper quidem ea res cum magnâ dignitate ac maieſtate geritur, præcipuè tamen conuertit oculos animoſq;, cùm ad magnum nobilemq; aut virtute aut fortunâ hoſtem euntem*

Lib.XLII. Lib.XLVI.

Vota & ſacra Imp. exeuntis. Lib.XXXI.

Deductio eorum. Lib.XLII.

tem Consulem prosequuntur. Contrahit enim non officij modò cura, sed etiam studium spectaculi, vt videant ducem suum, cuius imperio consilioq́; summam remp. tuendam permiserunt. Tangit hunc morem Cicero in Gabinium & Pisonem: *An cùm proficiscebamini in prouincias paludati, Consules vos quisquam putauit? Itaque, credo; si minus frequentiâ suâ vestrum egressum ornando atque celebrando, at ominibus saltem bonis, vt Consules, non tristissimis, vt hostes aut proditores, prosequebantur.* Atque hæc paludamenta siue insignia lictorum, & ipsius Imperatoris, fuerunt: addo & in equis eius tale aliquid vsurpatum. Tacitus: *Turbatus equus, qui consularia insignia gestabat, retrò euasit.* Quòd ille inter omina aduersa refert Cæsennio Pæto facta, expedienti in Parthos. Nec alium sanè equum intellegit, quàm Imperatorium, quem vnum pluresve insignibus istis ornabant. Plutarchus de Crasso, item in Parthos: Ἵππος δὲ τῶν στρατηγικῶν ἐπιφανῶς κεκοσμημένος, βίᾳ συνεπισπάσας τὸν ἡνίοχον εἰς τὸ ῥεῖθρον, ὑποβρύχιος ἠφανίσθη: *Equus vnus ex Imperatoriis, splendidè ornatus, per vim abstracto rectore in ipsum flumen, statim demersus disparuit.* Nec scio an ad hunc ipsum hoc Cæsaris non referam: *Pompeius iam cùm intra vallem nostri versarentur, equum nactus, detractis insignibus Imperatoriis, decumanâ portâ se ex castris eiecit.* Ambiguum enim est, vtrùm sibi detraxerit insignia, an equo, an potiùs vtrique. Et quæ hæc insignia? phaleræ & aurum, fortasse & coccineum stratum. Priora de eodem Pompeio lego, bello in Sertorium, cùm in manus penè hostium venisse Plutarchus narrat: nisi quod equum eius diripuerunt, χρυσῷ κεκοσμημένον καὶ φαλάρων ἀνάπλεων: *auro ornatum & faleris plenum.* Sed & Iulius Obsequens prodigium triste Vibio Pansæ factum scribit, quòd *equus faleratus in ipsius conspectu festinans concidit.* Denique hunc talem inter imperij insignia Dionysius ponit, de L. Quinctio Dictatore ad aratrum capto: Ἵπποις τε αὐτῷ φαλάροις κεκοσμημένους διαπρεπέσι προσῆγον, καὶ πελέκεις ἅμα ταῖς ῥάβδοις, ἐσθῆτάς τε ἁλουργάς, καὶ τὰ ἄλλα παράσημα τῆς ἀρχῆς: *Equos ipsi phaleris decoris ornatos admouerunt, & secures cum fascibus, vestesq́; purpuratas; & alia imperij insignia.* Ac vidi in columnâ illâ Traiani, cùm in Italiâ essem, hos tales exstare sculptos, & haud longè Principem à Stratoribus duci. An non apud Græcos simile? De Alexandro quidem Curtius scripsit, Taxili inter alia dona misisse *triginta equos ex suis, cum iisdem insignibus, quîs assueuerant cùm ipsum veherent.*

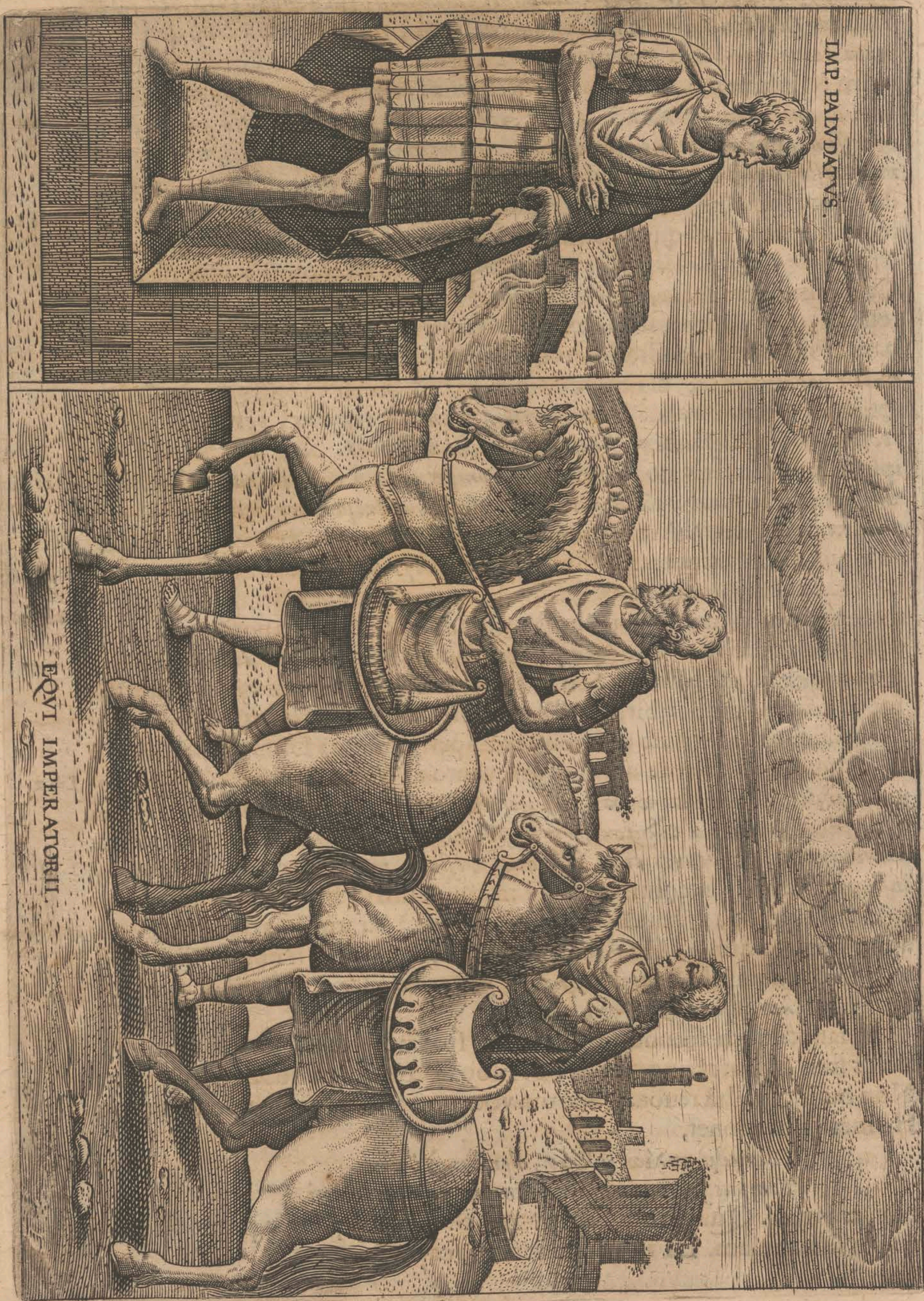
Orat. in Pison. — *Equi Imperatorij.* — Lib. xv. — III. Ciuil. — *Phaleræ in eis.* — *Et coccum.* — Lib. x. — *In regibus tale aliquid.* — Lib. VIII.

Et iam decurri secundum hoc velut spatium *Ordinis*, in meo missu: fessus sum, & interiungam. AVD. Non licebit etiam de *Armis*? LIPS. Non nunc, frustrà reuocas. Sol tua vota non audiit, inclinauit. & is cum Homero nos monet,

Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου:
Tempus sermonis varij, tempus quoque somni.

Abi, cras redi. Quid etiam hæres? AVD. Saltem, quod in primo sermone, da summulam. LIPS. Benè mones, cape.

TABV-

IMP. PALVDATVS.
EQVI IMPERATORII.

TABVLA ORDINIS IN MILITIBVS.

MILITES DVPLICES sunt:

- CIVES, quæ Legio dicitur: & habet
  - EQVITES trecentos, vnius omnes generis: diuisos in turmas decem: & has hominum triginta.
  - PEDITES quater mille ducentos. Atque hi sunt quatuor generum,
    - VELITES, mille ducenti: diuisi æqualiter per reliqua genera & manipulos, in quoque horum quadraginta.
    - HASTATI, totidem. diuisi in decem manipulos, singulos hominum CXX. Manipulus Ordines siue Centurias duas habet, hominum LX.
    - PRINCIPES, numero & diuisione pari.
    - TRIARII, numero dimidiato, id est sexcenti. Diuisio eadem, Manipuli & Ordines dimidiati.
    - Isti omnes rursus, iuncti diuiduntur in Cohortes decem, quæq; habet tres Manipulos: Hastatorum, Principum, Triariorum singulos: & Velites Manipulis suis adiunctos. Ergo sunt hominum quadringentorum viginti.
- SOCII, quæ Ala dicitur, aut Cornu: & habet
  - EQVITES numero duplo, id est sexcentos. diuiduntur in
    - EXTRAORDINARIOS, qui sunt ducenti: ex his vna Turma, id est, quadraginta ABLECTI.
    - ALARES, qui sunt quadringenti. Diuiduntur in decem Turmas, singulas hominum XL. Nota, Sociales Turmas decuriâ excedere Ciuiles.
  - PEDITES, quater mille ducentos, vt plurimùm. Sunt duo genera.
    - EXTRAORDINARII, numero octingenti & quadraginta. Sunt Cohortes duæ hominum trecentorum trigintasex: & vna dimidiata, hominum centum sexagintaocto in ABLECTOS.
    - ALARES, numero ter mille trecenti sexaginta. Diuiduntur vel in Manipulos fortasse & Genera, ritu Ciuium; vel dumtaxat in Centurias & Cohortes. Cohortes singulæ erunt, trecentorum trigintasex; minores quàm Ciuiles.

TABVLA ORDINIS IN DVCIBVS.

DVCES sunt duplices:

- PROPRII vt sunt
  - CENTVRIONES, *in Manipulis. Ordo & diuisio eorum per Genera, Velitibus exceptis. Sunt*
    - HASTATORVM, *decem paria. duo primi, duo secundi, vsque ad Decimum: & pro numero, ordo est dignitatum. Honestior in eodem pari, ille qui priori Centuriæ præest, siue dextræ.*
    - PRINCIPVM, *numero & ordine ijsdem.*
    - TRIARIORVM, *numero & ordine ijsdem, nisi quòd hîc Primopilus, caput & dux Legionis. is Primus Centurio dicitur, & Aquilæ præest. Sunt ergo in vniuersum Centuriones sexaginta, & totidem Succenturiones, siue Optiones.*
  - *Quod ad* EQVITES *ciuium aut sociorum, per Turmas singulas habent tres Decuriones. Sunt ergo Decuriones in Alâ triginta, & totidem Optiones.*
  - TRIBVNI, in vnaquâque Legione, *sunt numero seni, & totidem Præfecti in quâque Alâ sociali siue Cornu.*
- COMMVNES, vt sunt
  - LEGATI, *consilij caußâ adiuncti, & auxilij ad imperandum. Sunt ferè bini apud Polybium, aliàs plures, & mox pro numero legionum.*
  - IMPERATOR *summus, cui ius in omnes.*

IVSTI

IVSTI LIPSI DE MILITIA ROMANA LIBER III.

DIALOGISMVS I.

Ad Arma ventum. De Velitibus prædictum, eorumque origine. tum Hastis eorum, Parmâ, Galeâ.

DIE tertio conuenimus, & statim à cibo. Ego orsus sum, Benè maturè te sistis, nec es è fæmineâ stirpe. AVD. Quid iam? LIPS. Nam eas è morâ natas, dixit Plautus: at tu videris potiùs è Metellis. AVD. Iterùm hæreo. LIPS. Quia enim *Celeris* cognomentum scis adhæsisse istis. AVD. Velim tibi, & statim venias quò te voco! LIPS. Quò istuc? AVD. Rogas? ad Circum nostrum, ad peragendos Martiales illos ludos. LIPS. Hodie adfatim talium, nec aliud crebrius in hoc mundi theatro. Galliam triplicem vide: ardet, imò extinguitur per pessima bella, & vetus illa gloria abit in fauillas. Europam totam: hostis barbarus imminet, & ille ab Asiâ tyrannus cathenas minatur perpetuæ seruitutis. Itaque bella si vis, habes. AVD. Apage talia. nec vera & acria illa volo; sed hæc imaginaria, & quæ sensum ab iis abducant. LIPS. Non nego hunc quoque fructum esse in hisce studiis. & vt grauiora illa firmant in malis animum, sic hæc auocant & in se figunt. Ergo ad *Arma* imus? AVD. Imus. *Arma, arma.* LIPS. Tu quoque canis bellicum? multæ hodie eiusmodi faces, vtinam vel aquis Stygiis restinguendæ! Sed ARMA tertia pars facta nostri sermonis, & incluseram definitionis apertis verbis: MVLTITVDO IN ARMIS. Frustrà enim Dilectus & Ordo, nisi & hæc adsint, ac prompto iam pugnare militi, dent quo pugnet. Arma igitur duplicia: *Ad petendum, Ad tegendum.* Illa *Tela* propriè, & hæc *Arma.* Sed Polybius in exsequendo discrimen hoc non seruat: seiungit ipse & describit secundùm Genera militum, quæ dixi. Dat primò Velitibus arma sua, tum reliquis: & vtraque illa mixtim pandit. Videamus, lege.

Καὶ τοῖς μὲν νεωτάτοις παρήγγελλον μάχαιραν φορεῖν, καὶ γρόσφους, καὶ πάρμην. Ἡ δὲ πάρμη καὶ δύναμιν ἔχει τῇ κατασκευῇ, καὶ μέγεθος

Et iunioribus quidem mandabant gladium ferre, & hastas, & parmam. Parma autem & firmitatem habet à structurâ, & magnitudinem POLYB.

ἀρκοῦν καὶ πρὸς ἀσφάλειαν. Περιφερὴς γὰρ οὖσα τῷ σχήματι, τρίπεδον ἔχει τὴν διάμετρον. Προσεπικοσμεῖται δὲ καὶ λιτῷ περικεφαλαίῳ, ποτὲ λυκείαν, ἤ τι τῶν τοιούτων ἐπιτίθεται, σκέπης ἅμα καὶ σημείου χάριν, ἵνα τοῖς κατὰ μέρος ἡγεμόσι προκινδυνεύοντες ἐῤῥωμένως καὶ μὴ διάδηλοι γίνωνται. Τὸ δὲ τῶν γρόσφων βέλος ἔχει τῷ μὲν μήκει τὸ ξύλον, ὡς ἐπίπαν δίπηχυ, τῷ δὲ πάχει δακτυλιαῖον. Τὸ δὲ κέντρον, σπιθαμιαῖον, κατὰ τοσοῦτον ἐπιλεπτὸν ἐξεληλασμένον καὶ συνωξυμένον, ὥστε κατ' ἀνάγκην εὐθέως ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμβολῆς κάμπτεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι τοὺς πολεμίους ἀντιβάλλειν. Εἰ δὲ μή, κοινὸν γίνεται τὸ βέλος.

quæ sit tegendo. Cùm enim formâ rotundâ sit, tripedalem habet dimensionem. Adornatur prætereà & simplici tegmine capitis. atque est cùm lupinam aut tale aliquid imponit, tutelæ simul & signi caussa, vt ductoribus ordinũ cùm strenuè aut aliter pugnauerint possint innotescere. Telum verò, quod Grosphos vocamus, habet in longitudine quidem plerumque duorum cubitorum, in crassitie verò vnius digiti. Ferrum est vnius spithamæ, atque adeò extenuatum & in aciem productum, vt necessariò statim à primo iactu inflectatur, nec possint hostes retorquere. Nisi id sit, commune fiat hoc telum.

Ad verba ipsa priusquam venio, est quod prædicam. Velitibus arma hîc *Leuiũ militum plura genera. Veteres, Et Noui.* assignantur, sed quibus? propriè dictis. Nam ecce commune nomen est *Leuis armatura:* sed eius plura genera siue partes, vt *Rorarij*, *Accensi*, & quos *Velites* nunc dico. Illi priores duo, in *Veteri* leui armatura fuerunt; illi postremi in *Nouâ*. Hoc attende, & scito. nouum totum istud de Velitibus fuisse, & anteà *Funditores*, *Iaculatores*, *Sagittarios*, & id genus in vsu habuisse, quos duobus illis nominibus dicebant. Credo me alibi ex- *Velites quando primùm.* plicaturum: nunc hoc imbibe, mansisse illos ad bellum Punicum secundum, quo Velites instituti. Anteà perrarò id nomen in Romanâ re aut historiâ leges: nec certè proprio isto nostro sensu. Sed tunc, inquã, instituti ** Anno vrbis DXLII.* * obsidione Capuæ, & rem notabilem Liuius aliique notant. Cum Romani, inquit ille, ab equitatu Campano (cui hodie quoque meritissimã *Lib. XXVI.* gloria) plerumque vincerentur, ægrè generosis animis fuit, & *quod viri-*

bus

bus deerat, arte æquauerunt. Ex omnibus legionibus iuuenes electi sunt, maximè vigore & leuitate corporum veloces. Eis parmæ breuiores quàm equestres, & septena iacula quaternos longa pedes data, præfixa ferro quale hastis velitaribus inest. Eos singulos in equos suos accipientes equites assuefecerunt & vehi post sese, & desilire perniciter, vbi signum datum esset. Inde equitatu quoque superior Romana acies fuit. Institutum vt Velites in legionibus essent. Habes institutionem, caussam, & armaturam. Nec scio an exemplum non sit à Germanis nostris aut Gallis, quibus iam olim & diu antè id factitatum. Ipse Liuius: *Galli inter equites raros sagittarios expeditósque leuis armaturæ interiecerant.* Idem posteà: *Veniebant decem millia Gallorum equitum, par numerus peditum, & ipsorum iungentium cursum equis, & in vicem prolapsorum equitum vacuos capientium ad pugnam equos.* Cæsar quoque de Germanis, qui cum Ariouisto: *Erant equitum millia sex, totidem numero pedites velocissimi ac fortissimi; quos ex omni copiâ singuli singulos salutis suæ caussâ dilegerant. Cum his in prœliis versabantur, ad eos se equites recipiebant. hi, siquid erat duriùs, concurrebant: siqui grauiore vulnere equo deciderant, circumsistebant: si quò erat longiùs prodeundum aut celeriùs recipiendum, tanta erat horum exercitatione celeritas, vt iubis equorum subleuati cursum adæquarent.* Denique suo etiam æuo in eâ gente Tacitus hoc obseruat: *Misti prœliantur, aptâ & congruente ad equestrem pugnam velocitate peditum.* Et quanquam istos equo vectos non legamus, quod de suis Velitibus Liuius: tamen certum est nec Velites posteà vsurpasse, & tunc quoque cùm fecerunt, celeriter ex equis delapsos. Video & Numidas hanc mistionem sic vsurpasse. Hirtius in bello Africo: *Impetum faciunt Numidæ, leuésque armaturæ mirabili velocitate prompti: qui inter equites pugnabant, & vnà paritérque cum equitibus accurrere, & refugere consueuerunt.* Sed ad nostros Velites, Valerius de hac ipsâ institutione primâ: *Q. Næuius Centurio è peditibus lectos expediti corporis, breuibus & incuruis septenis armatos hastis, paruo tegmine munitos, veloci saltu iungere se equitibus, & rursus celeri motu delabi instituit. quò faciliùs equestri prœlio subiecti pedites, viros pariter atque equos hostium telis incesserent.* Hæc origo. & mansit res diu posteà, & Iugurthæ bello Sallustius: *Auxiliarios equites Tribunis legionum & Præfectis cohortium dispertiuerat, vt cum his permisti Velites, quacumque inuaderent, equitatus hostium propulsarent.* An & Cæsaris atque illo æuo, nescio. certè in scriptis eius non est mentio: imò si fuissent, quid opus ex antesignanis legionum eligere quosdam in hunc vsum? Nam ita ipse bello in Pompeium: *Adolescentes atque expeditos, ex antesignanis electos milites ad pernicitatem, armis inter equites prœliari iussit.* Ac mihi suspicio est (suspicio tantùm) post Socios receptos in ciues, mixtósque legionibus, Velites desiisse, & eorum loco fuisse iuniores quosdam Antesignanos, atque ita reliquas classes auctas. Liuius tale indicare videtur, cùm scribit, pugnâ Africanâ Scipionis in Annibalem: *Velitibus (ea tunc leuis armatura erat) vias compleuit.* Vt quid enim sollicitè monet, *tunc*

Etiam alij populi sic vsi. *Galli.* Lib. VII. Lib. XLII. *Et Germani.* I. Gallic. De mor. Germ. Lib. II. cap. III. *Quamdiu Velites.* III. Ciuil. *Videri desiisse cum Socijs.* Lib. XXX.

eam fuisse leuem armaturam, si etiamnunc & eius æuo erat? Sed non opinor. & profectò posteà *Sagittarios* & *Funditores* leges inter leues, qui longè à nostris. AVD. Ego verò iamdiu post Cæsarem *Velitares*, & *Velitare auxilium*, reperio in Ammiano Marcellino. Ergo iterùm rediuiui? LIPS. Non ipsi, sed vox in quorumdam vsu, qui tamen eo verbo non nisi leuem militem signant. Nec absurdè. Nam primos ipsos Velites Liuius indicat à *velocitate* dictos. & Festus asserit: *Velites dicuntur expediti milites, quasi volites, id est volantes*. Isidorus aliter, & *vel à volitatione vel à ciuitate Etruriæ quæ Velites vocabatur*, deriuat. Quæ ista ciuitas, nescio: *Veliates* quidem in Italiâ, sed alibi lego. Heus tu, fugerat me pænè dicere, hos esse quos Γεροφομάχους Polybius toto isto libro, & alibi, appellat: nec Lascarim tibi audiendum, qui *Pilanos* constanter vertit. Quàm ille errat? quàm ij (nec è grege homines) qui secuti? quibus iisdem *Hasta velitaris* est *Pilum*, eodem illo Lascari præeunte. Quis autem nescit, rei Romanæ non planè expers, *Pilanos* ipsos Triarios esse? & *Pilum* commune legionariis telum? Statim docebimus, nunc ad prima Polybij, dicentis:

Vnde dicti Velites.

Lascaris hic error.

„ *Denunciant ferre gladium, & hastas, & parmam.*] Vniuersè primùm arma eorum nominat, mox partitè describit. Sunt hæc quæ Sallustius intellegit: *Iêre sagittarij, & cohors Peligna cum Velitaribus armis, itineris properandi caussâ.*

Velitaria arma. In Iug.

„ *Gladium.*] Non aliter describit, nec opus erat, quia fuit Hispaniensis. Idem inquam ille, qui aliis quoque militibus, & posteà ab eo exponendus. Liuius hoc mihi dicit, *Velitem* nostrum nominans: *Hic miles parmam tripedalem habet, & in dextrâ hastas quibus eminus vtitur, gladio Hispaniensi est cinctus. Quòd si pede collato pugnandum est, translatis in læuam hastis, stringit gladium.* Vides apertè quis gladius, & quo fine.

Gladius Hispaniensis. Lib. XXXVIII.

„ *Hastas.*] Benè multitudinis numero. habuit nam *septem*, vt statim videbimus. Cur autem γρόσφους (ita in Græco) *Hastas* vertimus? cur non cum Lascari *Pila*? Quia istud quidem ratio & Polybius ipse vetat, qui mox describit Pila: illud autem Liuius suggerit & exempla. *Hastæ* inquam propriæ sunt Velitum, & sic appellant. Liuius: *Velites, emissis hastis, cominus rem gerebant.* Ouidius:

Hasta Velitum.

Lib. XXXI.

In Ibin.

Vtq; petit primò plenum flauentis arenæ
Nondum calfacti velitis hasta solum.

Etsi Velites nostros tempore poëtæ eius fuisse non opinor, sed pro *Iaculatore* laxè sumit: vti contrà, istum pro Velite Vegetius: *Claudius pluribus iaculatoribus institutis atque perdoctis, hostem cui priùs impar fuerat, superauit.* Intellegit Appium Claudium Consulem, qui tunc ad Capuam imperabat, cùm Velites inuenti. Et primum sanè præcipuumque eorum munus fuit, iaculari. Istæ hastæ quia suâ quâdam formâ, & minores; discretim ab aliis dictæ, *Hastæ velitares.* Festus: *Aduelitatio, iactatio quædam verborum figurata ab hastis velitaribus.* Liuius: *Consul ingentem vim pilorum, & velitarium hastarum, sagittarum, glandisque parauerat.*

Ouidius cautè legendus. Iaculator pro Velite. Lib. I. cap. XV.

Lib. XXXVII.

Plinius

Plinius etiam scribit, *Thyrrenum inuenisse hastas velitares, pilúmque*. Ex quo aliquid in Isidori mentem, qui Velites ex Etruriâ deducit. Sed profectò Plinius vniuersè ibi pro hastâ missili: vt Liuius, cùm de ipsis nostris Velitibus: *Iacula*, inquit, *præfixa ferro, quale hastis velitaribus inest*. Atqui nónne de ijsipsis sermo? ineptum ergo videatur eadem per eadem illustrare. Sed quia propriè Velites tunc perierant, communiter loquitur, & habuêre, inquit, hastas ferro quale nunc quoque in iaculatoriis hastis: quas illa ætas *Velitares* dicebat. Hæc ad Latinam vocem. de Græcâ, ea & in Plutarcho occurrit, sed semel atq; iterùm, apud alios rariùs, tamen proba est, & Polybius assiduè hac vsus. Γρόσφον enim ipsum telũ, & ab eo Γροσφομάχους Velites dixit. Vulgata adhuc lexica, aut *Pilum* cum Lascari explicant, aut, si Deo placet, *glandem*. Ridiculè. audiatur optimus Scholiastes poëtæ optimi, Eustathius, in istud —— αἰγανέῃσιν ἱέντες, *hastis iacientes*. Οἱ, inquit, παλαιοί φασιν καὶ ὅτι αἰγανέα γρόσχος, μικρὸν ἀκόντιον· Καὶ ζητητέον μήποτε ἔσφαλται τὸ γρόσχος. γρόσφος γὰρ μάλιστα εὕρηται διὰ τοῦ φ. εἰ μὴ ἄρα μηχανικὴ λέξις ὁ γρόσφος, ὁ δὲ γρόσχος ἀκόντιον: *Antiqui dicunt Aiganeam esse Groschum, paruum iaculum. Et quærendum an non error in isto, Groschus: crebriùs enim reperitur Grosphus per ph. Nisi tamen mechanica dictio Grosphus, at Groschus iaculum*. Vides (etsi de scripturâ ambigit) tamen planè explicatum, pro Polybij & nostrâ mente.

Lib. VII. cap. LVI. — *Liuij verba excussa.* — *Grosphi vox.* — Odyss. δ. vers. 631.

„ *Parma & firmitatem habet à structurâ*.] Atque ea firmitas etiam fit à materiâ. Vnde igitur? ex ære? nugæ: nec honestiores ipsi talia nunc scuta habuerunt, nedum vt isti minimi. E corio? video eruditos quosdam velle inductos à Suidâ: Πάρμαι, δερμάτινοι θυρεοὶ παρὰ Καρχηδονίοις: *Parmæ, coriacea scuta apud Carthaginienses*. Sed temerè fortasse inductos. Si talia apud Romanos, cur ad Carthaginienses restringit Suidas? Cur Polybius verbo non tangit, & discriminat à legionariorũ? Nam istorum sanè è ligno fuerunt, corio saltem superducto. Censeo igitur idem in istis. Ipse Polybius alibi indicat, qui stabilitatem & * δύναμιν Romanæ parmæ tribuit: non habuisset è corio mero. Quòd ad Suidæ, certum est Afrorum pleraque scuta sic fuisse: sed Afrorum, vt * aliàs deducam.

Parma quâ materiâ. An è corio? — *E ligno potiùs.* — * Vide mox de Scutis, Dial. seq. — * In Analectis.

„ *Formâ rotundâ*.] A quâ nomen petit Varro. Nam *Parma*, inquit, *quod à medio in omnes partes par*. Iustus orbis fit, ex ijs verbis. Idem & *rotundas* in Fragmento quopiam facit: *Quem sequuntur cum rotundis Velites leues parmis*.

Parma rotunda. — In. Non.

„ *Tripedalem habet dimensionem*.] Græcè διάμετρον: & scimus eo verbo venire normalem plerumque lineam, & rectam: Latini *dimetientem* dicunt. Nec caussa videtur vel hîc ambigendi, nisi quia res inspecta sistit aliquid & moratur. Age, tripedalis est Diametrus? ergo Perimetrus siue ambitus nouempedalis. Id enim sequitur ex certissimo scito mensuratorum. Et tu talem parmam, *paruam* appelles, *breuem*, & denique *Parmulam*? His enim adiectiunculis aut nominibus Latini efferunt. vt Nonius: *Parma, breue scutum*. Isidorus: *Parma, leuia arma, quasi paruus clypeus*.

Quanta fuerit, addubitatum.

Fron-

Frontinus de ipsis nostris Velitibus: *Parmulis non amplis ornati.* Valerius: *Paruo tegmine muniti.* Si, inquam, omnes consensu breuitatem & leuitatem attribuunt; qui potest in isto modo? quî adfatim amplus, & nec maior ferè in grauiore armaturâ. Nam scutum legionarij militis etsi *quattuor pedes* habet in longitudine, tamen *duos & semis* tantùm in lato. Amplius. Liuius scribit, *Parmas iis fuisse breuiores, quàm equestres:* id est minores. Ego non credo vllum equitem commodè tractare posse hanc vndique tripedalem. Tamen & Liuius ita: *Hic miles tripedalem parmam habet.* Et Polybius: μέγεθος ἀρκοῦν πρὸς ἀσφάλειαν adtribuit: id est, *magnitudinem quæ sit tuendo.* Ergo satis magnæ: etsi inclinabam *tripedales* in longum facere, atque in eâ diametro tantùm; non etiam in latum: nisi quòd tunc non sint rotundę, & fortasse mutauerint. Consideretur. Festus quidem ostendit pariter exiguas fuisse: *Parmulis*, inquit (nota diminuentem vocem) *pugnare milites soliti sunt, quarum vsum C. Marius sustulit, datis in vicem earum Bruttianis.* De his Bruttianis, idem: *Bruttianæ parmæ, scuta quibus Bruttij sunt vsi.* Nota scutorum vocem, & talia in equitum posteriorum armaturâ apparent: id est, oblonga.

Lib. IV. cap. VII.

Lib. XXVI.

„ *Simplici tegmine capitis.*] Significat ex ære aut ferro nihil fuisse, dumtaxat è pelle aut lanâ aliquid, & *Galerum* aut *Galeam.* Nam sic discernit hanc à Casside Isidorus: quòd *Cassis de laminâ est, Galea de corio.* Ille hoc verè, & pro eo Tacitus: *Vix vni alterive cassis, aut galea,* de Germanis sic scribens, & manifestò abiungens. Ipsa vox quoque præfert. quia *Galea* est propriè ἀπὸ τῆς γαλέης, *à fele aut mustellâ:* etsi Varro maluit petere à *Galero.* Sanè prisci tegmina ferè capiebant à feris. vnde in Homero aliisque, ἰκτιδέη, κυνέη, ταυρείη, αἰγείη: *mustellina, canina, taurina, caprilla.* Lego & in Suida: Ἀλωπεκέα, ἡ περικεφαλαία: *Vulpina, ipsa galea.* Sic igitur dictæ, quia à talibus animalibus captæ. Mos, qui passim tangitur à poëtis. vt Statio:

Galea à Casside differt.

Galea etymon. E pellibus olim.

Lib. VII.

Tela rudes trunci, galeæ vacua ora leonum.

Ipsas enim leoninas exuuias sumebant, & sic aptabant, vt caput capite velarent, ceteris humeros & dorsum. Homerus de Agamemnone:

Iliad. κ. vers. 23.

Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές. ———
Atque humeros circumiecit pellem inde leonis
Ardentis, magni, crurum tenus.

Lib. VII. Noster Virgilius de Auentino Italo:

Ipse pedes tegmen torquens immane leonis
Terribili impexum setâ, cum dentibus albis
Indutus capiti, sic regia tecta subibat.

Nec de nihilo hoc poëta Romanus. quoniam & Romani in suâ militiâ vulgò vsurparunt, & adnoto in Columnâ Traiani signiferos omnes semper in hoc habitu. cum pelle dico leonis, quæ caput, humeros, dorsum tegat, & caudâ pedes flagellet. Etiam in Tacito, Germanicus, *contectus humeros ferinâ pelle, adit castrorum vias.* Non sic tamen in nostro Velite, cui galea tantùm è tali aliquo tegmine, & sæpè lupo, (Romanâ ferâ,

Signiferi Romani leoninam induti.

Galea è lupinâ.

ferâ, & Romuli nutrice) quod apertè Polybius hîc ſignat. Alludit Propertius, de caſcis illis Romanis : Lib. IV. eleg. I.

Et galeâ hirſutâ compta lupina iubâ.

Virgilius : ——— *ſpicula geſtant*

Bina manu, fuluóſque lupi de pelle galeros.

Aliàs ex vrſo, aut tali ferâ habuerunt. Statius :

Ille Lycaoniæ rictu caput aſperat vrſæ. Lib. IV.

Quin Claudianus Afris dat è ſerpente : Lib. I. de Laud. Stil.

Serpentum geſtant patulos pro Caßide rictus.

Hæc talia *Galeros* appellat Virgilius ſuprà, vt Frontinus Veliti noſtro *Galericulos* adaptat. Silius *Cudones* dixit : *Galeri. Cudones.*

——— *caput his cudone ferino*

Stat cautum.

Iterùm : ——— *cudone comantes*

Diſiecit crines.

Sed & video Græcos ijs vſos, aut finitimos. Xenophon de Thracibus : Ἐπὶ δὲ τῇ κεφαλῇ κράνη σκύτινα, οἷά περ τὰ Παφλαγονικά : *In capite galeæ è corio, cuiuſmodi Paphlagonum.* Sed & Macedones habuêre. Dio Caſſius ait M. Antonium Caracallam, *legionem Macedonum inſtituiſſe, & priſco ritu ornaſſe. Arma autem erant,* inquit, Κράνος ὠμοβόειον, θώραξ λινοῦς: *galea è crudo boue, lorica lintea*; & quæ addit. Facit hoc poëtæ in *Cauſiam* Macedonum: Καυσίη, ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον, *Lib. V. Paphlagonum galea. In Caracal. Macedonũ.*

Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ:

Cauſia, quæ Macetum genti fuit vtile tegmen,

Pilleus in nimbis, inque acie galea.

AVD. Sed heus, Polybij verba cùm video: *atque eſt,* inquit, *cùm lupinam aut tale aliquid imponit, tutelæ ſimul & ſigni cauſâ*: hærere incipio, vtrùm nudo capiti, an galeæ alteri imponat? Eo magis, quòd in Vegetio memini legere: *galeas ipſas ad terrorem hirſutis* (alij libri *vrſinis) pellibus tectas.* Lib. II. LIPS. Non ita hîc factum. cùm præmiſerit de *ſimplici tegmine :* nec ratio eſt tam cautè & cuſtoditè armare iſtos. Addo legere me *Galeam venatoriam*, pro hoc ſenſu; in Æmilio Probo, de Datami : *Ipſe agreſti duplicíque amiculo circumdatus, hirtáque tunicâ, gerens in capite galeam venatoriam, dextrâ manu clauam.* Ita enim veriùs diſtingui, quàm vt ad *clauam* referatur. Et quídni iſti vſi, quibus è cæde ferarum copia? Sed pergo. *Galea venatoria. In Datami.*

„ *Habet lignum in longitudine duorum cubitorum.*] Sunt igitur in haſtili *tres pedes*. Nam quod in Liuio eſt: *Septena iacula quaternos longa pedes data.* & in Frontino: *Septenis ſingulos haſtis quaternorum circiter pedum armauit:* Id ad telum totum referendum eſt, vnà cum ferri modo, qui fuit dodrantalis, id eſt haud longè à pede. *Concordia inter Polybium & alios.*

„ *Craßitie vnius digiti.*] Ergo tenue lignum, & vt hodiernæ ſagittæ, Quídni tale cùm *ſeptem* ea tulerint? ſuprà in Liuij & Frontini verbis habes. Septena igitur illa implebant manum. Huc facit Valerij locus, ſed cum noſtrâ correctione, qui ſcribit eos *breuibus & incuruis ſeptenis armatos* *Tenera haſta Velitum. Valerij locus tẽtatus. Lib. II. cap. III.*

matos haſtis. Breuibus, pedum quattuor:ſed quomodo *incurnis?* an à ferro ? no dicit Polybius. & pone hamatum fuiſſe, non tamen aptè hoc *incuruum.* Libri ſcripti quos conſului habebant, *inturmis.* Putarem *infirmis* verum eſſe, & ad hanc tenuitatem referrem: ſiue etiam ad ferrum.

,, *Ferrum eſt vnius ſpithamæ.*] Ita Græcis dicitur,qui Latinis eſt *Palmus maior*,pue & *Dodrans.*

,, *Satim à primo iactu inflectatur.*] Tale aliquid in ipſo Pilo machinatus C.Marius,vt pòſt dicam. Sed & Liuius,etiam ante inſtitutos hos Velites ad Capuam,libro XXIIII.*Sagittarij,funditoréſque,& velites etiam, quorum inhabile telum ad remittendum imperitis eſt.* Qui tamen locus conſideratione duplici eget. primùm, quòd *Velites* nominat (neſcio an alibi) veteres illos *Iaculatores*:deinde quòd ait *imperitis inhabile.* Atqui & *peritis*, ſi tale & tam flexile eſt, quale hîc deſcribitur : & Polybius apertè negat remitti. An redundat vox *imperitis ?* an mutanda in *impeditis ?* vt niſi quis otiosè mucronem refingat & erigat, neget remitti. An ideò etiam *imperitis* inhabile, quia amento emittebatur, & certo motu ? Sed quidquid eſt,hæc arma Velitum : à quibus moneo haud longè *Peltaſtas* ſiue *Cetratos* abijſſe Græcorum. Vt alia loca omittam, Ælianus ita deſcribit: Οἱ πελτασταὶ μέσην πως κέχρηνται σκευήν. ἡ γὰρ πέλτη μικρά τις ἐστὶν ἀσπιδίσκη, καὶ κούφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα: *Peltaſtæ mediâ vtebantur armaturâ. nam Pelta paruus quidam clypeolus eſt, & leuis, & haſtæ eorum longè infra modum Grauium.*

DIALOG. II.

De Scuto accuratè. Diſcrimen à Clypeo. Magnitudo eius, Circulus, Vmbo, Origo, & exemplum.

VELITIBVS arma ſua dedit, dat nunc Haſtatis; imò & alijs iunctim, quia armis iſti leuiter inter ſe diſſidebant: & ſiquid fuit, dicit. Lege:

POLYB. Τοῖς γε μὴν δευτέροις μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἁστάτοις δὲ προσαγορευομένοις, παρήγγειλαν φέρειν πανοπλίαν. Ἔστι δ' ἡ Ῥωμαϊκὴ πανοπλία, πρῶτον μὲν θυρεός, οὗ τὸ μὲν πλάτος ἐστὶ τῆς κυρτῆς ἐπιφανείας πένθ' ἡμιποδίων· τὸ δὲ μῆκος, ποδῶν τεττάρων. Ὁ δὲ μείζων ἔτι καὶ παλαιστιαῖος, ἐκ διπλοῦ σανιδώματος, ταυρ-

Secundis verò ætate, & quos Haſtatos dicũt, mandabant ferre omnia arma. Sũt ea more Romano Scutum primò. cuius latitudo eſt in gibbâ ſuperficie duorũ pedum & ſemis: longitudo pedum quattuor. Maius verò etiam palmo prætereà excedit, eſt ex duplici tabulatione,

κόλλῃ πεπηγὼς ὀθονίῳ· μετὰ δὲ ταῦτα μοσχείῳ δέρματι περιείληπται τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν. Ἔχει δὲ περὶ τὴν ἴτυν ἐκ τῶν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν μερῶν, σιδηροῦν σιάλωμα, δι᾽ οὗ τάς τε καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται, καὶ τὰς πρὸς τὴν γῆν ἐξερείσεις. Προσήρμοσται δ᾽ αὐτῷ καὶ σιδηροῦς κόγχος, ὃ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγὰς, λίθων καὶ σαρισσῶν, καὶ καθόλου βιαίων βελῶν.

latione, taurino glutino cum linteo compactum: dehinc vituli bouísve corio tegitur exteriorem superficiem. Habet in curuaturâ circa superam inferámque partem ferreum munimentum, quo & contra ictus ensium defenditur, & contra inclinationes aut depositiones in terram. Aptatur illi & ferreus vmbo, qui vehementiores ictus auertit lapidum & sarissarum, & vniuersè violenti cuiusq; teli.

Assignat igitur primò

,, *Scutum.*] Cui nomen παρὰ τὸ σκῦτος, id est à loro, è quo factum. Id verius, quàm aut *à secando, quasi secatum*, quod Varro comminiscitur; aut *ab excutiendo*, quod Isidorus, *quia excutiat tela.* Moneo differre à *Clypeo*, & separant quicumque signatè ac propriè locuti. Liuius: *Scuta pro clypeis fecêre.* Et est discrimen à formâ. quæ enim rotunda & in orbem iustum relata, *Clypeos* dixêre; quæ in longum exibant, *Scuta.* Virgilius: *Scuti etymon.* IV. de L.L. *Discrimen à Clypeo.* Lib. VIII.

——— *clypeíque sub orbe teguntur.* II. Aen.

Idem: *Argolici clypei aut Phœbææ lampadis instar.*

Addit *Argolici*, quo magis orbem notet: quia talia illorum. Ammianus: *Iugum tereti ambitu, Argolici clypei specie.* In Dionysio: Ἀργολικαὶ ἀσπίδες: *Argolici clypei:* in Seruiano censu, qui simpliciter sunt *Clypei* Liuio nostro. At de Scutis, contra leges *Scuta longa:* & mox audiemus sic fuisse. Simile discrimen apud Græcos. & Homerus Ἀσπίδας εὐκύκλους agnomento dixit, *clypeos rotundos:* at θυρεοὺς Polybius semper nostra *Scuta:* nec aliter Dionysius & Plutarchus. Dio & inferior illa ætas confundunt. Lib. XXIV.

,, *Cuius latitudo in gibbâ superficie.*] Metitur exteriorem ambitum, sed vbi? Scutorum enim vnum & commune genus, inæquali latitudine: ac patet magis producitúrque circa vmbilicum, extremis angustioribus. In tali ponimus mensurari mediam partem. Alterum genus rarius, sed tamen in vsu etiam, quod vndique æquali latitudine, & ianuæ velut formam habet, sed incuruæ: & vt apertè dicam, sectum canalem aut imbricem refert. Dio Cassius vtrumque genus copulat, cùm Testudinem militarem struit, & in eius medio locat τοὺς τὰς πλατείας ἀσπίδας (con- *Duplex scutum. Ouatum: Et Imbricatum.* Lib. XLIX.

 fundit

fundit vocem, debuiſſet θυρεὺς.) ἔχοντας: *eos qui lata ſcuta habebant:* in lateribus τοὺς ἀσπίσι ταῖς κοίλαις ταῖς σωληνοειδέσι χρωμένους: *eos qui ſcutis cauis in modum canalium factis vtebantur.* Vtrumq; in monumentis videmus: In Macrino. etſi cum diſcrimine vſurpatum, vt oſtendit idem Dio. Nam notat Macrinum *Prætorianis militibus*, pugnâ in Antoninũ, *abſtuliſſe* τὰς σωληνοειδεῖς ἀσπίδας, *ſcuto imbricata: quo leuiores*, inquit, *eos redderet ad pugnam.* Ergo hæc grauiora & longiora etiam, quod Polybius indicare mox videtur, Lib. IX. & palàm magis Apuleius: *Miles*, inquit, *è legione, habebat galeam nitore præmicãtem, & ſcutum ceteris his longius.* Noſtrum intellegit, quod vulgaria anteibat, & digniores militum geſtabant. Neſcio an & Ammia- Lib. XXIV. nus, de militibus quibuſdam Romanis: qui *veriti ne remanerent poſt ſignum erectum, ſcutis quæ patula ſunt & incurua, firmiùs adhærentes, eâque licet imperitè regendo, per voraginoſum amnem velocitatem comitati ſunt nauium.* Poteſt hæc ſignare, poteſt illa alia: quia omnia leuiter incurua. Forma & facies vtrorumque ſic in ſculpturis.

Scuta oblonga. ,, *Longitudo pedum quattuor.*] Vides prominuiſſe igitur ſcuta, & oblonga magis quàm lata fuiſſe. Ioſêphus ideò appellat Romanorum iſtos Lib. III. Exc. θυρεοὺς ἐπιμήκεις, *ſcuta longa:* & Plutarchus, In Aemilio. ποδήρεις, *ad pedes demiſſos.* Nam reuera totum hominem tegebant, leuiter ſe inclinantem. Argu- Lib. XLIV. mentum, quòd Liuius ſcribit milites in vigilijs *ſtantes, capite ſuper marginem ſcuti poſito, dormÿſſe.* Si ſtantes, debuit fuiſſe productius. Reperio & inferiore ac corruptâ iam militiâ hunc modum. Nam in Nicetâ Choniate, vbi *Euſtratius quidam è legione Macedonicâ ad ſingulare certamen in hoſtem producitur:* ἀσπὶς, inquit, αὐτῷ ἐς ἀνδρομήκες κατεσσα δίδοται): *ſcutum illi ad hominis longitudinem datur.*

,, *Maius; verò ſcutum etiam palmo prætereà excedit.*] Hoc fortaſſe illud *Liuius correctus.* incuruum eſt, de quo dictum. Sed quis id geſtauerit? Triarij, opinor, aut digniores Principum: nec vulgatam Liuij ſcripturam audiemus: *Spoliare*

cupien-

cupientem Triarij obiectis clypeis arcuêre. Illíne clypeis? nuſquam iam ij Romanis, & *ſcutis* repone cum priſcis libris. Lib. XXII.

,, *Ex duplici tabulatione.*] Quo id ſenſu? An duas tabulas fuiſſe, incuruas ſic aptatas? an duplicatum totum textum? Ego hoc opinor, & è pluribus minutiſque tabellis corpus hoc iunctum. Varro ſubiicit, cùm etymon ſcuti quærit: *A ſecturâ*, inquit, *vt ſecatum; quòd minutè confectum ſit tabellis.* Etiam Ammianus: *Cùm apud Pariſios adhuc Cæſar Iulianus quatiens ſcutum variis motibus exerceretur in campo, axiculis quîs orbis erat compaginatus, in vanum excuſſis, anſa remanſerat ſola.* Oſtendit pluribus lignis & axiculis conſtitiſſe. Atque hæc è certis arboribus, quas Plinius deſignat: *Frigidiſſima quæcumque aquatica; lentiſſima autem, & ideò ſcutis faciendis aptiſſima, quorum plaga contrahit ſe protinus, clauditq́ue ſuum vulnus, & ob id contumacius tranſmittunt ferrum. In quo genere ſunt ficus, ſalix, tilia, betulla, ſambucus, populus vtraque. Leuiſſimæ autem ex his ficus & ſalix, ideóque vtiliſſimæ.* Vides Salicem inter vtiliſſimas cenſeri, atque etiam vulgatiſſimas, vt aliunde diſco. Adeò vt Græci poëtæ ἰτέαν ſiue *Salicem* dixerint pro ipſo Scuto. Euripides:

Scuti ligna cuiuſmodi. — De L. L. — Lib. XXI. — *E quâ arbore.* — Lib. XVI. — Lib. XL. — *E ſalice ſæpè.*

Κρέων γε τ' ἐνθὲν δ' ἰτέαν λαβὼν χερί:
Salicem Creon deinde ſuſcipiens manu.

Heſychius: Ἰτέαι, αἱ ἀσπίδες. διὰ τὸ πρώτας ἐκ ταύτης τῆς ὕλης κατασκευασθῆναι: *Salices, ſcuta. quia primitus ex hac materie ſunt facta.* In Theocrito etiam eſt: Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεΐνοισιν: Eidyll. XVI
Brachia vimineis ſcutis preſſi atque grauati.

De Syracuſiis loquitur. & neſcio an non aliud ibi ſcutorum etiam genus tangat, quod non è tabellis, ſed è viminibus textum. Ideò etiam ita verti. Nam Siculi & Siracuſij talibus vulgò vſi. Feſtus: *Cerrones leues, & inepti, à cratibus dicti, quòd Siculi aduerſus Athenienſes cratibus pro ſcutis ſint vſi, quas Græci,* γέῤῥας *appellant.* Benè Feſtus. & cum eo Euſtathius: Γέῤῥαι, ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων, καὶ οἰσύϊνοι: *Gerræ, ſcuta Perſica, ex viminibus, & ſaligna.* Perſis attribuit, quia creberrimè & recentiſſimè ij habuerunt. Gloſſæ item: Γέῤῥον, εἶδος ἀσπίδος Περσικῆς. *Gerrum* (hoc etiam genere vulgò extulerunt) *genus ſcuti Perſici.* In Xenophonte aliquoties ea vox: & Ammianus de Perſis etiam ſui æui: *Obtecti,* inquit, *ſcutis vimine firmiſſimo textis, & crudorum tergorum denſitate veſtitis.* Idem poſteà: *Manipuli peditum contecti ſcutis oblongis & curuis, quæ texta vimine & crudis coriis geſtant.* Ipſa deſcripta habes, & item formam. A quâ tamen aliquid Strabo abit. qui de Perſis: Ὁπλίζονται δὲ γέῤῥῳ ῥομβοειδεῖ: *Armantur ſcuto rhombi ſpeciem.* Hæc figura non planè quadrat in Ammiani *oblongam & curuam.* Sed potuerunt à Strabone mutaſſe. In Eunapio lego Parthis quoque (gens eadem, aut in eodem ſolo) ſcuta hæc talia, imò & galeas fuiſſe. Οἱ δὲ τῶν Πάρθων, inquit, οἰσυΐνας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύϊνα, πλοκήν τινα πάτριον πεπλεγμένα: *Qui Parthorum ſcuta habebant viminea, & galeas vimineas, ſuo & patrio quodam modo intextas.* Nec verò Perſæ tantùm, ſed Germani habuêre Ex Tacito: *Nec ſcuta quidem ferro neruó-*

Scuta è vimine. — *Gerræ.* — *Perſæ ſunt vſi.* — Lib. XXIV. — Ibid. — *Quâ formâ fuerint.* — Lib. XV.

Germanis hæc ſcuta: Et Gallis interdum. *neruóve firmata, ſed viminum textus, vel tenues & fucatas colore tabulas eſſe.* Galli quoque in Cæſare: *Scutis ex cortice factis, aut viminibus textis, quæ ſubitò vt temporis exiguitas poſtulabat, induxerant pellibus.* De aliâ aliquâ gente Salluſtius, in fragmento: *Soliti nectere ex viminibus vaſa agreſtia, ibi tum quòd inopia ſcutorum fuerat, ab eâ arte ſe quiſque in formam parmæ equeſtris armabat.* *Improba hæc ſcuta.* Sed vterque oſtendit non optima aut firmiſſima ea ſcuta fuiſſe, & aſſumpta in egeſtate aliorum. Significat & Thucydides: Ναύτας ἐξώπλισεν ἀσπίσι φαύλαις καὶ οἰσυΐναις ταῖς πολλαῖς: *Nautas armauit ſcutis improbis, & pleriſque vimineis.* *Macedones olim vſi:* Tamen Macedones etiam olim vſi, ſed quæ in ærea aut argentea Alexander mutauit: & hoc ijs apud Curtium obijcit: *Lib. x.* *Lignea enim vaſa deſiderant, & ex cratibus ſcuta.* *Et Itali.* An non Itali & ipſi Romani? Dicas ex Virgilio, qui de Italis: *VII. Aen.* ** Fortaſſe plectunt.*

——— **flectúntque ſalignas*
Vmbonum crates alij.

Ex Lucano, de Romanis Arimini: *Lib. I.*

——— *nudâ iam crate fluentes*
Inuadunt clypeos.

Intellegit vetuſtos, & pelle ſciſsâ & fluidâ iam deſtitutos. *Crates* vterque dicit: quæ vox tamen & in tabellarum textum conuenire poteſt. Scuta tamen rotunda & equeſtria, cùm * Salluſtius, tum Dio, indicare videntur (leuitatis fortaſſe cauſsâ) talia fuiſſe. **In fragm. ſuprà.* Dio ſic de Saluidieno, qui cymbas quaſdam contra Sextum Pompeium ridiculè inſtruxit: *Lib. XLVIII.* Δερμάτινα πλοῖα, κατὰ τοὺς ἐν ὠκεανῷ πλέοντας, ἐκποιῆσαι ἐπεχείρησεν, ἔνδοθεν μὲν ῥάβδοις αὐτὰ κούφαις διαλαμβάνων, ἔξωθεν δὲ βοὸς δέρμα ὠμὸν, ἐς ἀσπίδος κυκλοτεροῦς τρόπον, περιτείνων: *Coriacea nauigia, vt ſolent ij qui Oceanum nauigant, facere eſt aggreſſus, introrſus ea virgis leuibus intexens, extrorſus verò bouis crudum corium, in modum rotundioris clypei, circumponens.* Cum rotundo clypeo diſertè comparat; qui equitum ferè fuit. Sed heus tu, cur non me reuocas euagantem? & nónne hæc extra Polybium? AVD. Non extra hiſtoriam aut militiam: & ſint vtrique illuſtrandæ. Quin ad tales excurſus liber eſto, & iamnunc mappam tibi mitto. LIPS. Reduc & contrahe. non enim lubet extra viam: ipſa longa affatim, & fatigat. Pergo.

Glutinum in ſcuto; „ *Taurino glutino.*] Quod & linteum tabellis iunxit (de quo linteo hîc in Polybio:) & tabellas ipſas inter ſeſe. Denique & corium firmauit. Auſonius: *In Monoſ.* *Tergora dic clypeis accommoda quid faciat? glux.*

Et Nerui. Videntur & neruo aut ferro vinxiſſe. ex Tacito: *II. Annal.* *Ne ſcuta quidem ferro neruóve firmata.* Sed *ferrum* referri ad orbem circumpoſitum poteſt, de quo Polybius tangit, vel ad Vmbonem: *nerui*, non niſi huic rei & tabulis vinciendis fuiſſe videntur.

„ *Vituli bouíſve corio.*] Potiùs profectò *bouis*: & id robuſtius: tamen quia μοσχείῳ δέρματι in Græco eſt, de *vitulo* quoque expreſſi. Corij huius inducti apud Græcos Latinoſque mentio, & creberrimè poëtas, qui coria etiam multiplicant & adaugent. Exempla illa omitto. *Corium in ſcutis.* Propriè ad Polybium & ad verum, Statius:

Nec

Nec pudor emerito clypeum vestiſſe iuuenco. Lib. III.

Idem: ——*graues clypeos cæſis veſtire iuuencis.*

Sed & Liuius teſtimonium, in re miſerabili, ſuggerit, de obſeſſis Caſilini ab Annibale: *Poſtremò ad id ventum inopiæ eſt, vt lora detractáſque ſcutis pelles, vbi feruidâ molliſſent aquâ, mandere conarentur.* Accuſarem cupidinem vitæ, niſi quòd à conſtantiâ non ab ignauiâ fuit. Silius idem de Saguntinis: ——*reſolutáque nudos* Lib XXIII. Lib. II.

Linquentes clypeos armorum tegmina mandunt.

Hegeſippus de Iudæis, qui in vrbe ſacrâ à Veſpaſiano obſeſſi: *Et cùm alia famis ſolatia non reperirent, detrahebant coria ſcutis, vt cibo eſſent ſibi quæ præſidio non eſſent.*

„ *Ferreum munimentum.*] In Polybio, σιδηροῦν σιάλωμα: quæ vox *labrum* & extremitatem talem notat: propriè tamen *Sputi* inſtar tenuem bracteam aut lamellam. Martialis: *Hoc linitur ſputo Iani cariota Kalendis.* Suidas ipſum hunc Polybij locum, opinor, reſpiciens: Σιάλωμα, σιδηρᾶ περιφέρεια τοῦ Ῥωμαϊκοῦ θυρεοῦ: *Sialôma, ferreus ambitus Romani ſcuti.* Vult idem Heſychius: Σιάλωμα, μέρος τι τοῦ ὅπλου τοῦ καλουμένου θυρεοῦ: *Sialôma, pars aliqua armaturæ, quam Scutum dicunt.* Plutarchus λεπίδα dixit, & auctorem huiuſce rei Camillum fecit. Ille in pugnâ contra Gallos, quorum immanes gladios timebat, cùm alia machinatus eſt, tum iſtud. Τοῖς θυρεοῖς, inquit, κύκλῳ περιήρμοσε λεπίδα χαλκῆν, τοῦ ξύλου κατ' αὐτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος: *Scutis laminam ferream in orbem adaptauit, ligno ſolo ictus parùm ſuſtinente.* Ergo hæc cauſſa vna & prima rei; altera quam Polybius adiungit, ad ſcuti tutelam & ſeruamen. Inclinabant enim ſæpè in terram, & ferè ſic ante tentoria aut in excubijs habebant, pilis etiam (quod marmora nos docent) acclinatis. Ne ergo putiſceret lignum, munimen à ferro.

Margo ferreus in ſcuto. *Camilli inuentum.* In Camil.

„ *Ferreus vmbo.*] Ita plurimùm & vulgò, è ferro. At poëtæ aureum etiam faciunt. vt Virgilius: *Vmbo è vario metallo.*

——*vaſtos vmbo vomit aureus ignes.* x. Aeneid.

Sed & Sidonius poſteriore æuo reipsâ ſic fuiſſe oſtendit. *Clypeorum lux in orbibus niuea, fulua in vmbonibus, ita cenſum prodebat vt ſtudium.* Hoc ille de Sigimere iuuene regio, eiuſque comitatu ſelecto: & ſatis indicat ditiores argentum in ambitu, & aurum in vmbone geſtaſſe. Non is luxus olim. Vmbonem autem certum eſt mediam illam partem ſcuti dictam, quæ protuberat & exſeritur cum rotundo tumore. Ideò Vmbo, quod Græcis eſt ἄμβων. Montes & eminentias hac voce Statius poëta ſæpè appellat, quod iure ſuo doctus Scaliger nos docuit in Varronem. Sed & Latini veſtis poſitum, qui ad pectus exibat in tumorem, ſic dixerunt. Tertullianus: *Totum contracti vmbonis figmentum.* Iterùm: *Recognito rurſus vmbone, & ſiquid exorbitauit reformato.* Perſius:

Lib. IV. Epiſt. XX. *Quid Vmbo?* *Pro monte.* *Pro veſtis parte.* De pall. cap. V. Ibid.

——*totáque impunè Saburrâ,*

Permiſit ſparſiſſe oculos iam candidus vmbo. Sat. V. *Perſio lux.*

De tirone loquitur, qui in viros tranſſcriptus, & depoſitâ prætextâ candidam

didam

didam togam sumpsit: vnà cum eâ etiam libertatem. Non aliter ego illa
Lib.xi. interpretor. Apuleius huc etiam ducendus: *Palla sub dextrum latus ad humerum læuum recurrens, vmbonis vice, deiectâ parte laciniæ, multiplici contabulatione dependula.* Et Glossæ priscæ: *Vmbilicus*, ὀμφαλὸς ἀσπίδος, τηβέννης: an non corrigendæ? *Vmbo*, ὀμφαλός. Nec enim *Vmbilici* vocem profectò temerè in vtrâuis eâ notione leges.

Vmbone trudebant. „ *Ius auertit lapidum.*] Atque vsus alter, quòd auertat etiam hostes. Nam in conflictu & pugnâ cominus vtebantur eo, ad impulsum. Sueto-
Iul. cap. LXVIII. nius de Acilio animoso milite: *qui abscisâ dextrâ, transiliuit in nauem, vmbone obuios agens.* Curtius: *Totam aciem pauore suo fluitantem vmbonibus posse propelli.* Liuius: *Vmbonibus incussáque alâ sternuntur hostes.* Iterùm: *Alâ deinde & vmbonibus pulsantes.* Vbi Alam etiam dicit partem illam humeri brachiique, adiutricem in hoc nisu. Quid, quòd ipsa incurua illa pars, Vmbo? Fallor, aut sic Statius:

Lib.III. Lib.IX. Lib.XXX. *Vmbo pro humero.*

Lib.II.

——clypeum non sustinet vmbo
Mutatum spoliis.

De Tydeo ait, defesso à pugnâ & vix arma sustinente. Ibi Luctatius: *Hic vmbonem pro humero posuit, aut pro manu.* Martialis consimiliter, de valente suo liberto: *In turbam incideris, cunctos vmbone repellet.* Profectò ista pars brachij est, proiecta & incuruans. Satis de Scuto, pro Polybij quidem mente. AVD. Non etiam pro meâ. LIPS. Quid abest, aut aues igitur? AVD. Principium & inductionem scuti, ob Liuij verba (in mente habeo) quæ me torquent. Nam cùm illa de * Ordine legebamus, hæc quoq; erant: *Clypeis anteà Romani vsi sunt, deinde postquam stipendiarij facti sunt, scuta pro clypeis fecêre.* Ergóne tunc demum scuta introducta, cùm stipendia, id est obsidione Veienti? Atqui ipse Liuius aliter, & iam in armandis classibus Seruianis, dat primori dumtaxat *clypeos* (ἀσπίδας Ἀργολικὰς Dionysius:) reliquis *scuta*, quos θυρεοὺς idem ibi Græcus. Sed & sæpiùs anteà Scutorum mentio. LIPS. Me spectas? propè est, vt negem respondere ad talia quæ abducunt extra Polybianum campum. Sed tamen quia in margine hæres, fiat. Tetigi suprà leuiter de sensu verborum Liuij, qui non est (vt verba aspecta præferunt) quasi anteà clypeis tantùm Romani vsi, posteà scutis. Id verò falsum: sed quod vtrumque genus in vsu anteà, postinde sola scuta. Breuiter hæc sententia. Origo igitur Scutorum à regibus, imò à primo ipso rege, si fidem habes Plutarcho. Ille sic de Romulo: Θυρεοῖς τῶν Σαβίνων ὁ Ῥωμύλος ἐχρήσατο, καὶ μετέβαλε τὸν ὁπλισμὸν ἑαυτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων πρότερον ἀσπίδας Ἀργολικὰς φορούντων: *Scutis Sabinorum Romulus est vsus, & mutauit sua ac Romanorum aliorum arma, anteà clypeos Argolicos ferentium.* Id verò palàm contra Liuium, & isto auctore diu permutatio hæc ante Veiens bellum; tunc scilicet cùm accepti, vnà cum Tatio, in vrbem Sabini. Sed potest vterque verum dicere. & fuit ita sub Romulo, mutatum à Seruio; iterumque mutatum, obsidione Veiorum. Tamen ex Græco illo dixeris, ortum & notitiam scuti esse à Sabinis. At negat alius Græcus, Athenæus: qui inter ea

Marginal notes: * Lib.II. Dial III. — Lib. VII. *Quando Romanis scuta.* — *Liuij interior sententia.* — *Romulus scuta induxit.* In Romulo. — *An à Sabinis exemplum.*

ter ea quæ Romani à varijs gentibus hausêre: παρὰ Σαυνιτῶν, inquit, ἔμα- *An à Samnitibus.*
θον θυρεοῦ χρῆσιν: *A Samnitibus didicêre ſcuti vſum.* Cæſar apud Sallu- In Catil.
ſtium hinc ſtare videatur: *Arma atque tela militaria à Samnitibus ſumpſi-*
mus. Nam Arma & Tela nominat: atque illa propriè ſcutum eſſe ſcimus,
eaq́ue quæ ab armo feruntur. Tamen ad Plutarchum magis ego eam, & *Potiùs à*
à Samnitibus abiungam. Quid ita? cauſsâ duplici. Priore, quòd diu ante *Sabinis.*
Samnitas notos, aut certè bello notos, in vſu Romanis ſcuta. Plutar-
chus, Dionyſius, Liuius teſtes ſunto. Nam iſti bello non tentati ante an-
num Vrbis CCCCX. diu antè promiſcua iam ſcuta, ſi illis fides. Altera.
quòd etiam forma ſcuti Samnitici diſſedit à Romani. Ita enim de illo
Liuius: *Forma erat ſcuti* (Samnitici) *ſummum latius, quâ pectus atque hu-* Lib. IX.
meri teguntur, faſtigio æquali, ad imum cuneatior, mobilitatis cauſsâ. Faci-
lis intellectu hæc deſcriptio, & videmus etiam in maiorum noſtrorum
inſignibus aut monumentis hæc talia ſcuta. Sed enim Romanum diuer-
ſiforme fuit, & quale dixi: non ergo meâ ſententiâ à Samnitibus. An
non à Liguribus? dicet aliquis. ita enim Liuius præire videtur, & viri do- *Iterùm à*
cti nuper ex eo affirmarunt: *Stabilior aut parmâ aut ſcuto Liguſtino Ro-* *Liguribus.* Lib. XLIV.
manus erat. En apertè diſtinguit, Romaniſque tribuit & *Parmam* (nem-
pe leuibus) & *Scutum,* (grauibus) ſed *Liguſtinum.* Nolo imponant tibi *Fallax Li-*
verba, aut viri cetera curioſi & docti. Hîc glaucoma in eorum oculis, & *uij ſcriptũ.*
remouebo. Liuius ibi de leui tantùm milite agit, nihil de graui. Cur igitur *Id cõtra vi-*
ſcutum à parmâ diuidit; diuidit, ſed Liguſtinum. Scito igitur, totã illam *ros doctos*
à Liuio memoratam ibi pugnam, ſolius leuis armaturæ vtrimque fuiſſe. *explicatũ.*
Et à Perſeo, inquam, & à Romanis, graues non concurrerunt. Liuius hîc
defectus & mutilus, eoque minùs id ex eo ſtatim liqueat? at puriſſimè è
Plutarcho, qui pugnam eam deſcribit. Is facit Romanos Velites pugnaſ-
ſe, & vnà cum ijs *ſeptingentos Ligures:* qui leuiùs ſcilicet armati, & ideò
expreſſim hîc Liuius *Parmam* nominat; quæ Velitum; *Scutum Liguſtinum,* *Forma ſcu-*
quod eius gentis. Quale id fuit? è Diodoro diſcas, & totam hanc litem *ti Liguſti-* *ni.*
ſopias: Ὁπλισμὸν ἔχουσιν οἱ Λίγυες ἐλαφρότερον τῶν Ῥωμαίων τῇ κατασκευῇ. Lib. VI.
Σκεπάζει γὰρ αὐτοὺς παραμήκης θυρεὸς εἰς τὸν Γαλατικὸν ῥυθμὸν δεδημιουργημέ- *Quod diſ-*
νος, καὶ χιτὼν συνεζωσμένος ζωστῆρι. Καὶ περιτίθενται θηρίων δορὰς, καὶ ξίφος σύμ- *ſidet Ro-*
μετρον: *Armaturam habent Ligures leuiorem Romanâ. Tegit enim eos* *mano.*
ſcutum longum, ad Gallicum modulum factum, & tunica cingulo adſtricta.
Circumponunt etiam pelles ferarum, & habilem gladium. Ecce habes Scu-
tum Liguſtinum, & ſimul leuiter armatos Ligures fuiſſe. Fragmentum
in Suidâ reperio, quod huc facit, ſi corrigas: Τῇ δυνάμει τῆς πάρμης καὶ τῶν *Correctus*
Λιβυστικῶν θυρεῶν ἀντεῖχον ἐῤῥωμένως οἱ Ῥωμαῖοι: *Firmitate parmæ & Lybi-* *Suidas aut*
corum ſcutorum fortiter reſiſtebant Romani. Itáne Lybica ſcuta Romanis? *Polybius.*
nulla. Scribe λιγυστικῶν: & ſcito è Polybio fragmentum eſſe hanc ipſam
velitarem cum Perſeo pugnam denarrante. Ex eo deinde vertit, vt ſolet,
pænè verbatim Patauinus. Hæc ita vera me dixiſſe ipſe Liuius etiam
ſuggeret, qui paullò poſt adiungit, *Pugnatum vtrimque leui armaturâ eſſe.*
Faceſſite igitur ſcuta Liguſtina à Romanis. AVD. Gaudeo quòd abdu-

xerim; tu me reduxisti, atque alios fortassis, errantes. LIPS. Vtinam me quoque alius, cùm opus, sed clementer! Nam nostri plerique hodie Archilochæi sunt, & gaudent ἰαμβίζειν.

DIALOG. III.

Gladius Hispaniensis. Origo, Vsus, Bonitas.

SED nos ad Polybium. Dat secundò grauiori militi Gladium, & eum sic depingit:

POLYB. Ἅμα δὲ τῷ θυρεῷ μάχαιραν, ταύτην δὲ περὶ τὸν δεξιὸν φέρει μηρόν. Καλοῦσι δὲ ταύτην Ἰβηρικήν· ἔχει δὲ αὕτη κέντημα διάφορον, καὶ καταφορὰν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν βίαιον, διὰ τὸ τὸν ὀβελίσκον αὐτῆς ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον εἶναι.

Vnà cum scuto gladium imperant, quem fert ad dextrum femur. Appellant Hispaniensem, habétque mucronem eximium, & ictum vtrimque validum, quoniam lamina eius firma est & stabilis.

Vnus olim gladius. „ *Gladium imperant.*] Gladium, inquit. non ergo plures, etsi posteà ita fuit. Nam sequenti æuo minorem etiam alium ferebant, quem *Pugionem* Latinâ voce Tacitus dixit; alij Græcanicâ, *Paramerium*, aut *Parazonium*, quia ad femur scilicet aut zonam penderet. De hoc quia nihil Polybius, omitto.

Gladius an ad dextrã? „ *Fert ad dextrum femur.*] Nouum est nostris moribus, & videntur esse quæ resistant. Primùm, quomodo facilis ea eductio? quomodo vagina inibi non impedimento ad pugnam? Sed & Iosephus contrà, de ipsis Romanis: Lib. III. Excid. Οἱ μὲν πεζοὶ, inquit, μαχαιροφοροῦσιν ἀμφοτέρωθεν. Μακρότερον δὲ αὐτῶν τὸ λαιὸν ξίφος πολλῷ. τὸ γὰρ κατὰ δεξιὸν σπιθαμῆς οὐ πλέον ἔχει μῆκος: *Pedites vtrimque gladium gestant. Longiorem quidem illum ad sinistrum latus: nam qui ad dextrum est, palmi siue duodecim digitorum mensum non excedit.* Nónne clarè longiorem, id est Hispaniensem istum ad læuam ponit? Sed & cum eo Sidonius, vbi vrbem Romam armat:

Panegyr. ad Anthem.

—— bullis hostilibus asper
Applicat à læuâ fulgentem balteus ensem.

Quis autem ambigit, quin Romam ornet pro Romano more? Amplius, sub ipsum Polybij æuum nummos reperio, in quibus gladij sunt sinistri. Hæc cùm ita sint, olim dubitaui ecquid ista Polybij vera satis aut sana.

Variatum in eâ re. Nunc minimè, & eò descendo vt mutasse hanc rem censeam, & aliter atque aliter gestasse. Certè quin Iosephi, id est Flauiorum, æuo ita fuerit vt scribit, gladij nempe sinistri, non est ambigendum: & fortasse id introductum, cùm Gladioli aut Parameria introducta. Etsi parùm etiam

firmiter. nam ecce in columnâ Traiani plerosque militum cinctos iterùm pro prisco ritu dextros video, idemque in Antonini: etsi Imperator tamen ipse & Tribuni habent ferè sinistros. Omnino variauit ea res. & cur in Romanis ita miremur, quod non in Gallis? Nam ij quoque certò dextros gestarunt, quod Strabo & Diodorus clarè scribunt. Atqui incommoda eductio. Non in Romanis quidem; qui nec longi nimis erant, & ab humero non à medio cingulo pendebant. Denique credo eos spectasse scuti vsum, præcipui inter arma. Id impediri videbatur eiusque frequens motio, si gladius aut vagina sub brachio sinistro. Non ergo, inquies, in pugnâ idem, cùm vagina ad dextrum? Reciprocatio enim brachij ad ictus impedita. Fateor, nec habeo quod dicam, nisi reiici solere tunc pone tergum. Vno verbo, arbitraria hæc res fuit, & vtrimque caussæ.

„ *Appellant Hispaniensem.*] Passim quidem & crebrò: sed quid ita ante Hispanos etiam notos? Vt Liuius in pugnâ Manlij illâ veteri cum Gallo: *Manlius Hispano cingitur gladio.* In eadem re Quadrigarius: *Scuto pedestri & gladio Hispanico cinctus contra Gallum constitit.* Vterque disertè notat de Hispanico, me mirante. Vnde is tunc? quæ commercia? cùm Romani nec in Italiâ suâ domini etiam essent. At intellegunt formâ Hispanici fuisse. Nec id quidem dicet scriptor incertus apud Suidam (an non ipse Polybius?) qui hanc quoque refert ad tempora Annibalis & secundi Punici belli. Tunc scilicet, cùm Romani vires & constantiam experti militiæ Hispanicæ, adsumpsêre hunc ensem. Verba sunt: Οἱ δὲ Κελτίβηρες τῇ κατασκευῇ τῶν μαχαιρῶν πολὺ διαφέρουσι τῶν ἄλλων. καὶ γὰρ κέντημα πρακτικὸν καὶ καταφορὰν ἔχουσι δυναμένην ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν. Ἧι καὶ Ῥωμαῖοι τὰς πατρίους ἀποθέμενοι μαχαίρας ἐκ τῶν κατ᾽ Ἀννίβαν μετέλαβον τὰς τῶν Ἰβήρων. Καὶ τὴν μὲν κατασκευὴν μετέλαβον, αὐτὴν δὲ τὴν χρηστότητα τοῦ σιδήρου καὶ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν οὐδαμῶς δύναν[τ]αι μιμεῖσθαι: *Celtiberi paraturâ gladiorum longè aliis antecellunt. nam & mucronem validum habent, & ictum potentem ex vtrâque parte. Quare & Romani vsitatos & patrios gladios deponentes, à temporibus Annibalis istos Hispanorum assumpserunt. Et formam quidem assumpserunt, ipsam verò bonitatem ferri & aliam accurationem nequaquam imitari potuerunt.* Hæc si vera (puto esse:) quid pro Liuio aut Claudio? vnum. appellasse eos gladium Hispanicum, ipsum pedestrem: non quia re ipsâ talis esset, sed quoniam Manlius eques, depositâ parmâ & longiore suo gladio (talis equitum, vt videbimus) sumpsit pedestre scutum, & gladium breuiorem, Hispanicum posteà dictum. Si tibi color melior, alline.

Gladius Hispaniensis quàm pridem notus.

Lib. VII.

Agell. lib. IX. c. XIII.

Videtur cũ Annibale illatus.

„ *Habet mucronem eximium.*] QuoRomani etiam maximè vsi, & Hispani hodie, etsi gladij eorum aliâ à priscis formâ. Polybius: Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ᾽ ἐκ διαλήψεως ὀρθαῖς χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, πρακτικοῦ τοῦ κεντήματος περὶ αὐτὰς ὑπάρχοντος, τύπτοντες ἐς τὰ στέρνα καὶ τὰ πρόσωπα διέφθειραν τοὺς πλείστους: *At Romani non cæsim sed punctim rectis gladiis vtentes, mucrone ad hanc rem efficaci, ferientes in pectora & facies, plerosque interfecerunt.* Scribit facies petijsse: ne primus Cæsar hoc iusserit

Punctim gladio vsi.

Lib. xxii. Pharſalicâ illâ pugnâ, *Miles faciem feri.* De Hiſpanis, Liuius: *Gallis prælongi gladij ac ſine mucronibus, Hiſpano punctim magis quàm cæſim aſſueto*
Puncta vtilitas. *petere hoſtem, breuitate habiles, & cum mucronibus.* Et vtilitatem huius rei
Lib. i. cap. xii. in Vegetio habes. *Non cæſim,* inquit, *ſed punctim tirones ferire diſcebant. Nam cæſim pugnantes non ſolùm facilè vicêre, ſed etiam deriſêre Romani. Cæſa enim quouis impetu veniat, non frequenter interficit, cùm & armis vitalia defendantur & oßibus: at contrà puncta duas vncias adacta mortalis eſt. Deinde dum cæſa infertur, brachium dextrum latúſque nudatur: puncta autem tecto corpore infertur, & aduerſarium ſauciat antequam videat.* Bonæ & veræ cauſſæ. &, quod ipſe quoque notat. hac re facilè vicêre eos
Lib. xxxviii. qui pugnabant cæſim. Dio Caſſius tetigit pugnâ Iulianâ in Ariouiſtum: Τά τε γὰρ ξιφίδια αὐτῶν (Ῥωμαίων) καὶ σμικρότερα τῶν Γαλατικῶν ὄντα, καὶ τὰς προσβολὰς χαλυβδικὰς ἔχοντα, χρησιμώτατα σφίσιν ἐγένετο: *Gladioli enim Romanorum & breuiores Gallicis, & mucrones è chalybe habentes, vtiliſsimi iis fuerunt.* Appellat ξιφίδια, *gladiolos,* aſpectu ad Gallorum illos immanes: & re ipſa fuerunt haud magni.

Forma gladij Hiſpanici. ,, *Ictum vtrimque validum.*] Nota, *vtrimque:* & hinc facilè formam faciemque Romani gladij colligas, qualis ferè hodie eſt noſter equeſter. Appâret ita in monumentis priſcis: etſi in iiſdem etiam acie ſimplici, & supernè leuiter pandus, ad Orientalem aut Turcicam formam.
Is ad cæſam quoque vtilis. Sed iſte rarior, & Polybio nunc ignotus. Ad cæſam igitur ſeruiit etiam hic gladius: &, vt res erat, Romani ambifariam vſi. Polybius, vbi Roma-
Lib. xvii. nam militiam & arma cum Macedonum comparat: Τῇ μαχαίρᾳ ἐκ μεταφορᾶς καὶ διαιρέσεως ποιοῦσι τὴν μάχην: quæ ſupinè interpres (vt pleraque alia) vertit. Ego ſic: *Gladio punctim & cæſim pugnant.* Nam illud ἐκ μεταφορᾶς, *è tranſlatione,* ad punctam refero: & huic ἐκ καταφορᾶς *ex dilatione* aut *demißione,* oppono. quia gladius ſcilicet in pungendo reciprocatur & transfertur, in cædendo demittitur, Ἐκ διαιρέσεως autem, cæſa eſt: ad verbum, *ex diuiſione.* quia ictus ille diuidit ſcilicet abiungitque. Tamen vide an non verius ſit, ἐκ διάρσεως *è ſublatione:* quod Polybius alibi vſur-
Lib. ii. pat in hunc ſenſum. Scribit de Gallis: ἴδιον τῆς Γαλατικῆς χρείας, ἡ ἐκ διάρσεως μάχη: *Proprium Gallicani vſus, pugnare cæſim.* Fateor tamen in Sui-
Vis gladij Hiſpanici. dâ alibi & fragmentum hoc legi: μαχομένων ἐκ διαιρέσεως ταῖς μαχαίραις: ſed hoc quoque fortaſſe malè. De vehementiâ autem ictus, exempla in
Lib. v. De benef. Senecâ: *Galeam macharâ Hiſpanâ diuiſam.* in Liuio: *Poſtquam gladio Hi-*
Lib. xxxi. *ſpanienſi detruncata corpora, brachiis abſciſis aut totâ ceruice deſectâ, & fœ-*
Lib. vi. *ditatem aliam vulnerum viderunt.* Affirmatio in Diodoro: Οὔτε θυρεὸς, οὔτε κράνος, οὔτε ὀστοῦν ὑπομένει τὴν πληγήν: *Neque ſcutum, neque galea, neque*
In Aemil. *oſſum ſuſtinet ictum.* Plutarchus cum eo, pugnâ Æmilij in Perſen: Μάχαιραι ἐκείνων ὑπὸ βάρους καὶ καταφορᾶς διὰ παντὸς ὅπλου χωροῦσαι ἐπὶ τὰ σώματα: *Gladij illorum* (Romanorum) *grauitate & ictu per omnia arma ad cor-*
Breues fuêre. *pora peruadentes.* Ait, *grauitate.* ergóne tam magni? minimè, ſed craſſiuſculi potiùs & firmi. Sculpturæ veteres ſic oſtendunt, & erutos è terrâ ipſi vidimus, qui duos pedes in laminâ non explebant. Haud fruſtrà ergo

Liuius

Liuius dixit, *breuitate habiles*; idemque, *ad propiorem habiles pugnam:* Dio ξιφίδια, *gladiolos:* & Lucanus *exiguos*, isto versu:

Cantaber exiguis, & longis Teutonus armis. Lib. vi.

Nec enim de Scutis acceperim, quæ Hispanis Gallisque pænè eiusdem formæ: magis de hisce gladiis, qui sic diuersi.

DIALOG. IV.

Pilum totũ descriptũ. magnitudo, forma, violentia: & siquid mutatum.

TERTIVM inter arma *Pilum:* quod Polybium licet audias describentem. Lege:

Πρὸς δὲ τούτοις ὑσοὶ δύο, καὶ περικεφαλαία χαλκῆ, καὶ προκνημίς. Τῶν δ' ὑσῶν εἰσιν οἱ μὲν παχεῖς, οἱ δὲ λεπτοί. Τῶν δὲ στερεωτέρων, οἱ μὲν στρογγύλοι παλαιστιαίαν ἔχουσι τὴν διάμετρον· οἱ δὲ τετράγωνοι, τὴν πλευράν. Οἵ γε μὴν λεπτοὶ σιβυνίοις ἐοίκασι συμμέτροις, οὓς φοροῦσι μετὰ τῶν προειρημένων. Ἁπάντων δὲ τούτων τοῦ ξύλου τὸ μῆκός ἐστιν, ὡς τρεῖς πήχεις. Προσήρμοσται δ' ἑκάστοις βέλος σιδηροῦν ἀγκιστρωτὸν, ἴσον ἔχον τὸ μῆκος τοῖς ξύλοις, οὗ τὴν ἔνδεσιν καὶ τὴν χρείαν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως, ἕως μέσων τῶν ξύλων ἐνδέοντες, καὶ πυκναῖς ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες, ὥστε μὴ πρότερον τὸν δεσμὸν ἐν ταῖς χρείαις ἀναχαλασθῆναι, ἢ τὸν σίδηρον θραύεσθαι, καίπερ ὄντα τὸ πάχος ἐν τῷ πυθμένι,

Præter hæc, pila duo, & galea ærea, & ocrea. Pilorũ autem alia sunt crassa, alia tenuia. E crassis & firmioribus, iterùm alia rotũda, quæ palmarem habent diametrum; alia quadrangula, quæ latus. Tenuia autem sibynis modicis assimilantur, quæ ferũt vnà cum prædictis. Omnium verò istorum longitudo ligni, ferè tria cubita. Aptatur singulis telũ ferreum, hamatum, longitudine par ipsi ligno; cuius nexum vsionémque ita validè firmant, ad medium vsque ligni inserentes, & crebris fibulis adstringentes, vt non priùs deuinctio illa inter vtendum soluatur, quàm ipsum ferrum defringatur. etsi id crassitiẽ habet in parte inferiore POLYB.

καὶ τῇ περὶ τὸ ξύλον συναφῇ τριῶν ἡμιδακτυλίων, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ τοσαύτην πρόνοιαν ποιοῦνται τῆς ἐνδέσεως.

& quà ligno infigitur digiti & semis. Jntantum & tam prouidè curant hanc connexionem.

Sustine, & iam me audi. Ait.

De voce ὑσσοῦ. „ *Præter hæc pila duo.*] Pila rectè verto, quod est in illo ὑσσούς. At Lascaris, & eum secuti alij, *Veruta.* Quis hoc dabit? quis non videt obnubilari aut eripi germanam *Pili* descriptionem, alienâ hac voce immissâ? Imò *Ea pilum in Latio.* ὑσσὸς Plutarcho, Dionysio, Appiano, nostro assiduè, est *Pilum.* Res ipsa vociferatur: &, nónne hîc legionarium militem armat, cuius proprium *Peculiare Romanis.* missile est Pilum? Inde Silius sanè quàm commodè Latinos sic adornat:

Lib. VIII.

Non illis solitum crispare hastilia campo,
Nec mos pennigeris pharetram impleuisse sagittis,
Pila volunt, breuibúsque habiles mucronibus enses,
Aere caput tecti surgunt super agmina cristis.

Latini, inquit, non hastas spargunt, non sagittas; sed pila iis telum, & breues Hispanici gladij, tum galea & cristæ. Est ipse legionarius miles expressus. Sed & in Vegetio *Pilatæ legiones veterum:* & in Festo, *Pilumnus populus* explicatur ipse Romanus, *velut pilis vti assuetus.* Et quis populus præter eos vsus? Glossæ huc faciunt: *Pilum, ὑπερῷον, Ρ῾ωμαϊκὸν δόρυ: cænaculum, & Romanum telum.* Duplex interpretamentum dant; posterius *Corrupta Glossa.* clarè verum, prius vitio exscriptoris obscurum aut falsum. Nam quid hoc noui aut monstelli est, *Pilum* significare *cænaculum*? Græca tamen *Emendata.* vox id sonat, sed leuiter mihi reformanda in ὕπερος: quod valet *pistillum.* Ita sanè. Pilum, inquit Glossographus optimus, duo notat, & *pi-* *Varro illustratus.* *stillum* & *telum.* Nihil hîc dubium. atque adeò Varro Pilum pro telo *IV. de L.L.* vsurpari cœptum vult ab illo. *Pilum enim dictum,* inquit, *ab omine, quòd hostes feriret, vt pilum.* Ea lectio mihi proba, & sicut instrumento illo rustico aut cibario teri frangique frumenta solent, sic isto hostes. Inde captum omen, & vox tralata in bellum. Alij tamen rescribunt, *quòd hostis periret, vt perilum:* mihi quidem minùs probè.

Quot Pila militi. „ *Pila duo.*] Quem numerum poëtæ, vt solent, tangunt. Virgilius:

I. Aen.

Bina manu lato crispans hastilia ferro.

II. Theb. Et Statius: *Quæ duo sola manu gestans, accliuia monti*
Fixerat, intorquet iacula.

Duo videri. *Lib. II. cap. XV.* Sed & Vegetius apertè: *Habebant bina missilia, vnum maius quod Pilum vocabant, & aliud minus quod Verutum.* Dissensu tamen aliquo cum Polybio, quòd is videatur duo maiora pila dare militi, alterum rotundum, alterum quadrum. Si tamen is eius sensus. Cur non ambigam? pleraque hîc breuiter aut obscurè dicta: sicut hoc ipsum quod ait, *tenuia tulisse eos vnà cum prædictis.* Quid? an præter duo maiora, etiam tenuia? An ex Vegetij mente, cum vno maiorum, alterum minus? Hoc magis credam,

ne

ne nimis manum iis impleam aut onerem. Quod tamen Vegetius de Veruto addit & distinguit: vix scio an ita veteres. Imò ex Polybio & Liuio communiter hæc dicta Pila. *Discrimen Vegetij vanum.*

,, *Rotunda, quæ palmarem habent diametrum; quadrangula quæ latus.*] Fateor adhæsisse me in his verbis, nunc expedio. Dicit Rotunda quidem palmarem diametrum habuisse; at quadrata, totum ambitum siue omne latus. Ita enim id accipiendum, etsi aliter videatur dictum. nam si quodque latus in his palmare; profectò sedecim digitorum ambitus fiat, nullâ manu commodè stringendus. Sed nec proportio vlla ferri tunc ad lignum: cùm adiungat illud fuisse digiti & semis: qui modus quid ad sedecim? Esto igitur pro re interpretatio, & fiant Pila χειροπληθῆ, *manum implentia*, vt Dionysius dixit; non hercules exeuntia & aperientia. Palmus hîc autem παλαιστή, digitorum quattuor: qui *quadrans* pedis est, vt mirer *Trientale latus* Lascari versum. *Pili crassities.*

,, *Quadrangula.*] Quæ crebra magis fuisse rotundis videntur. Liuius certè vulgarem hanc Pili formam agnoscit, vbi de Falaricâ. *Hastili cetera tereti, præterquàm ad extremum vnde ferrum exstabat. id, sicut in pilo, quadratum.* Nisi fortè rotunda etiam, eâ parte sic formabantur. Sed Appianus quadrata sola agnoscit, aut quidem describit, in pugnâ C. Sulpicij cum Gallis: Τὰ δὲ δόρατα ἦν οὐκ ἐοικότα ἀκοντίοις, ἃ Ῥωμαῖοι ὑσσοὺς καλοῦσι, ξύλου τετραγώνου τὸ ἥμισυ, καὶ τὸ ἄλλο σιδήρου τετραγώνου καὶ τοῦδε μαλακοῦ χωρίς γε τῆς αἰχμῆς: *Erant hastæ, non similes iaculis, quas Romani Hussos* (imò Pila) *dicunt, è ligno quadrangulo parte mediâ, parte reliquâ è ferro quadrangulo, atque eo molli, excepto mucrone.* Breuis, sed bona descriptio. in quâ quod negat *similia iaculis fuisse*, ferri hoc sensu potest, non similia scilicet vulgatis leuibusque iaculis. Alioqui profectò similia sunt, imò ipsa iacula: & suspicetur aliquis rescribendum potiùs, * ἦν οὖν ἐοικότα, sententiâ aiente. Addit *Mediam partem è ligno, aliam è ferro*: & consonat cum iis quæ Polybius hoc loco. Hoc dissonat, quòd molle ferrum facit, credo ad inflexum, & vt in Velitum hastâ. At nihil tale noster, etsi posteà opinamur sic fuisse. *Pila vulgò quadrangula.* *Lib. XXI.* *In Celtic.* *Explicatus Appianus.* **Vel ἦν οὐκ ἀπεοικότα. Fortasse correctus.*

,, *Sibunis modicis assimilantur.*] Variè vox scribitur, in primâ aut mediâ syllabâ, i. & y. alternante. Parum hoc est. significatio quidem certa, venabulum fuisse, siue iaculum venatorum. Festus: *Sibunam appellant Illyrici telum venabuli simile.* Ennius: *Illyrici restant sicis sibunisque fodientes.* Qui vult vocem, vt vides, Illyricam fuisse: cur non magis Græcam, certè Græcis iam olim tritam? Et ipsi Illurij finitimi tunc, opinor, Græcissabant; &, extra controuersiam, ipse Ennius. Magistri igitur Græci passim explicant & oggerunt hanc vocem. vt Hesychius: Σιβύνη, ὅπλον δόρατι παραπλήσιον: *Sibuna, telum hastæ consimile.* Idem iterùm, sed pressiùs: Συβίνη, καπροβόλιον: *Subina, telum figendis apris.* Quo sensu Athenæus scribit, illatos in conuiuium Carani συάγρους σιβύναις ἀργυραῖς διαπεπερονημένους; *apros sibunis argenteis transfixos.* Cur tali pompâ? vt gloriosus conuiuator ostenderet verè feros esse, nec domi à coquo sed in siluis à venatore *Sibuna.* *Athenæo lux. Lib. V.*

tore cæſos. Legi & in Suidâ: Σιβύνη, ἀκόντιον Ῥωμαϊκόν: *Sibuna Romanum telum.* Quod verum ſit, pro Polybianâ hîc deſcriptione minoris Pili.

Mucro vncatus.
Idem ſatis latus.
Lib. II. cap. VII.

,, *Telum ferreum hamatum.*] Siue mauis, *vncinatum.* Sententia eſt, hamos retro mucronem fuiſſe, ne facile eſſet euulſu ſemel impactum telum. Ipſe autem mucro quantus aut quâ latitudine, non dicit: ſuſpicor grandiuſculum fuiſſe, tum pro ferri modo, tum ex Flori verbis. Ait de primâ Romanorum pugnâ cum Philippo Macedonum: *Nihil tamen terribilius fuit ipſo vulnerum aſpectu, quæ non ſpiculis neque ſagittis, neque Græculo vllo ferro, ſed ingentibus pilis, nec minoribus adacta gladiis, vltra morem* (ſic lege, non *mortem*) *patebant.* Pila vocat *ingentia.* nec *minores* ijs *gladios.* quæ ſi de longitudine capis, quomodo vera? Gladij certè breuiculi, & valdè intra Pili modum. Magis eſt de latitudine dici & comparari, & ita mucrones fuiſſe pænè pares.

Pilum ponderoſum, & lentum.
Ad Meſſ.

,, *Longitudine par ipſi ligno.*] Pluſculum hîc igitur ferri, nec de nihilo Silius hoc iterauit, *pondera pili.* Sed & Tibullus *Lenti* epitheto affecit: cur niſi quia pondus & grauitas tale faciebant, præſertim nec adiutum vllis pennis? ——— *celerémve ſagittam*

Iecerit, aut lento perfregerit obuia pilo.

Et violentum.
Lib. IX.
Lib. II. cap. XV.

Oſtendit & idem vim telo fuiſſe, & obuia ab eo perfracta. Hoc quoque Liuius: *Pilum haud paullo quàm haſta vehementius ictu miſſúque telum.* Cæſar: *Cùm primi ordines hoſtium transfixi pilis concidiſſent.* Vegetius magis apertè: *Arte & virtute directum ſcutatos pedites & loricatos equites ſæpè tranſuerberat.* Et exemplum in Suidâ ex incerto ſcriptore: Ἐξακοντίσας ὑσσὸν διήλασεν αὐτοῦ τόν τε θυρεὸν καὶ τὸν θώρακα: *Emiſſo pilo perfregit ſcutum eius & loricam.* Sed ad Polybium: *ferrum,* inquit, *par ipſi ligno.* Quod verum eſt: ſed ita, vt ſeorſim non extiterit & prominuerit totus ille modus, ſed pars eius dimidia circiter infixa fuerit vel adfixa ligno. Hoc ſatis oſtendit, cùm dicit *ad medium vſque lignum inſertum fuiſſe.*

Magnitudo pili.
Lib. XIII.

Eminuit ergo in mucronem & manſit cubitus & ſemis, alter ille modus perijt in ligno. Hoc notabis, vt iuſtam magnitudinem totius Pili noris: quæ ex hoc ratiocinio fuit quattuor cubitorum & ſemis, id eſt pedum ſeptem paullo minus. Superauit igitur menſuram hominis: ideoque Silius niti in ea milites facit:

Stabant innixi pilis exercitus omnis.

Lib. V.
Dionyſius explicatus.

Non longè ab hoc modulo Dionyſius abit, cùm Pilum de induſtriâ ſic deſcribit: Ἔστι δὲ ταῦτα (ὑσσοὺς præmiſit) βέλη Ῥωμαίων, ἃ συνιόντες εἰς χεῖρας ἐξακοντίζουσι, ξύλα περιμήκη τε καὶ χειροπληθῆ, τριῶν οὐχ ἧττον ποδῶν ὀβελίσκους ἔχοντα προὔχοντας, κατ' εὐθείαν, ἑκατέρου τῶν ἄκρων, μετρίοις ἀκοντίοις ἴσα σὺν τῷ σιδήρῳ: *Sunt hæc tela Romanorum, quæ cùm in manus veniunt, iaculantur; haſtilia longa & manum implentia; trium non minus pedum mucrones exſtantes habentia rectâ lineâ ab vtroque extremorum; paria mediocribus iaculis vnà cum ferro.* Verba, quibus inſiſtendum leuiter & examinandum eſt. Ait haſtilia *manum impleuiſſe*: ſuprà monui & diduxi. *Mucrones non minus tres pedes exſtitiſſe:* imò magis, ſi Polybium audis.

Et

Et ſanè ſeſquipede toto minus in Dionyſio eſt: an quia æuo eius iam decreuerat? an quia de ipſo exſtante mucrone modò ſentit, nec ferrum metitur quod in ligno? Sed nec ſic conſenſio vſquequaque cum Polybio: & credo reuerà æuo hæc talia mutaſſe. Quídni credam? ecce Vegetij aut *Pilum in* ſuprà temporibus, ferrum *trigonum* non tetragonum fuit: idemque non *ferro decreuit.* niſi *pedale*. Sic enim ſcribit: *Miſsilia quibus vtebatur pedeſtris exercitus Pi-* Lib.I. *la vocabantur, ferro ſubtili trigono præfixa, vnciarum nouem, ſiue pedali,* cap.XX. *quod in ſcutum fixum non poſſet abſcindi.* Ampliùs in Dionyſio: *rectâ lineâ ab vtroque extremorum.* Dicit igitur obeliſcos iſtos ſiue mucrones (alij *verucula* reddunt) vtrimque fuiſſe præfixos, vt verba quidem volunt, vel potiùs ij qui verterunt. Nam res & ratio diſſentit. Cur duplex tam grandis ibi mucro? cui vſui, imò quomodo non impedimento ſit? Exiguum ſanè ferrum à pede, ſiue Græcorum σαυρωτῆρα fuiſſe, omnino aſſentior, quo ſcilicet in terram poſſet defigi, quod communiter ſolet, ſed non illud ad ictum & longum. Ergo in Dionyſio clariùs legatur, ἐκ θατέρου, *ab altero:* etſi nihil opus eſt, & vulgata quoque dant hunc ſenſum.

„ *Crebris fibulis aſtringentes.*] Quod non miror in longitudine illâ ferri. Puto autem, & Polybius ſubindicat, non tubum ſiue auliſcum fuiſſe tam grandem, in quem lignum immitteretur; ſed potiùs duas vtrimque *Fibulatio* alas ferreas, quas fibulæ iſtæ comprehenderent & affirmarent. Fibulæ *in Pilo.* inquam crebræ (palàm in Polybio πυκναὶ λαβίδες) etſi è Plutarcho di- *Diuerſa in* xeris duas modò fuiſſe. Sed, vt verum fatear, Plutarchi totum hoc mihi *Plutarcho.* obſcurum eſt, aut alia valdè ratio illigandi, & in breuiore ferro. Verba eius accipe, ſed fideliter verſa, in Mario: *Dicitur*, inquit, *Marius in pugnâ illâ cum Teutonis primùm innouaſſe hoc de Pilis. Nam cùm anteà immiſsio ligni in ferrum duabus fibulis* (δυσὶ περόναις) *ferreis comprehenſa & obſtricta eſſet; tunc quidem Marius alteram vt erat reliquit; alteram tollens, clauum ligneum fragilem eius loco impoſuit, hoc commentus & ſpectans, vt pilum ſcuto aduerſarij incidens rectum non maneret, ſed fracto ligneo clauo flexus fieret circa ferrum, & telum ob incuruitatem mucronis ſic inhærens traheretur.* Clarè adſignat duas tantùm fibulas, nec aliter potuit ad ef- *Duæ modò* fectum quem denarrat. Fuerint igitur duæ alæ ferreæ, atque eæ vtrimque *fibulæ.* fibulâ ſuâ comprehenſæ. Harum alteram dicit è ligno ſuppoſitam, vt *Cur altera* ſcilicet impetu & peruaſione teli incidentis diffracta, ſolueretur ea ala, *lignea.* & ſic inflexâ alterâ telum pendulum & incuruum traheretur. Cui bono? vt impediret ſcilicet pugnantem, & ſcuto is commodè vti non poſſet. Quid ergo? inquies. nónne & antè inhærebat, & impediebat? Ecce in Liuio ante aliquot ſæcula, pugnâ cum Gallis: *Oneratiq; telis* (Pila præ- Lib.IX. miſit) *quibus aut corpora transfixa, aut prægrauata inhærentibus gerebant ſcuta.* Hoc ita fuit, ob vncos ſcilicet qui vetabant extrahi pilum aut reuelli. Sed Marius putauit maius impedimentum hoſti, ſi pilum inflexum, non ita rectum penderet, & motum translationemque ſcuti vetaret. Certè flexio hæc pili poſteà etiam manſit; ſiue à Mariano inuento, *Flexus in* ſiue à mollitie & tenuitate ferri, quam Appianus agnoſcit. In Cæſare *Pilo.*

Q quidem

1.Gallic. quidem legis, pugnâ cum Heluetiis: *Gallis magno ad pugnam erat impedimento, quòd pluribus eorum scutis vno ictu pilorum transfixis & colligatis, cùm ferrum se inflexisset, neque euellere, neque sinistrâ impeditâ satis commodè pugnare poterant.* Ita & Liuius, pugnâ cum Gallogræcis. *Legionum antesignani pila coniecerunt. Ij verò non solùm vulnerabantur, sed transuerberatis scutis, plerique inter se conserti hærebant.* Est illud Cæsarianum, & par colligatio consertioque scutorum. Adnoto autem amplius, Mariani huius facti memoriam exstare & in Scholiaste prisco Horatij, qui hæc poëtæ:

12.Serm.1. *—— nec enim quiuis horrentia pilis*
Agmina, nec fractâ pereuntes cuspide Gallos,
Aut labentis equo describat vulnera Parthi:

Hæc inquam poëtæ istuc refert. & *Ex historiâ*, inquit, *de Mario hoc sumptum est. nam Marius aduersus Santonas* (legendum *Teutonas*) *talia tela commentus est vt fracta mitterentur, nec remitti ab hostibus possent.* In re, eadem Plutarcho dicit: in caussâ discrepat, & vult fuisse ne remitterentur. Vtrumque potuit esse, & hæc quoque caussa in Velitari telo à Polybio tacta.

DIALOG. V.

De Galeâ, & multiplici cristâ.

Sed perge, & lege:

POLYB. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις προσεπικοσμοῦνται πτερίνῳ στεφάνῳ, καὶ πτεροῖς φοινικοῖς ἢ μέλασιν, ὀρθοῖς τρισὶν, ὡς πηχυαίοις τὸ μέγεθος. ὧν προστεθέντων κατὰ κορυφὴν ἅμα τοῖς ἄλλοις ὅπλοις, ὁ μὲν ἀνὴρ φαίνεται διπλάσιος ἑαυτοῦ κατὰ τὸ μέγεθος, ἡ δ᾽ ὄψις καλὴ καὶ καταπληκτικὴ τοῖς ἐναντίοις.

Super hæc omnia adornantur apice plumeo, pennisque puniceis aut nigris, rectis tribus, ad cubiti longitudinem. quæ cùm in summo vertice aliis armis addiderint, vir duplo maior appàret, & pulchra ea species fit, hostique formidolosa.

Galea ex ære. De Cristis agit, cùm anteà breuiter & verbo de Galeâ dixisset. Est iis, aiebat, *Galea ærea.* Tales Liuius & Dionysius agnoscunt in Seruiano censu. Sed veteres cùm χαλκᾶ aut *ærea* dicunt, ex alio metallo non excludunt.

In Camil. Camillus militibus suis ἐχαλκεύσατο (verba Plutarchi) κράνη τοῖς πλείστοις ὁλοσίδηρα καὶ λεῖα ταῖς περιφερείαις, ὡς ἀπολισθαίνειν ἢ κατάγνυσθαι τὰς μαχαίρας: *Fabricatus est Galeas plerisque totas ferreas, & leues in ambitu, vt gladij aut laberentur in iis, aut frangerentur.* Hoc ille fecit contra Gallos & immanes eorum gladios. Dixeris ergo non omnibus tunc fuisse galeas ferro aut metallo solido, sed è corio aut tali materie, ferro aliquo per lineas aut circulos inducto.

Forma galea. Galearum autem forma, cuiusmodi passim in

prisci

priſci æui monumentis appâret, hæc. Antrorſum apertæ, & ferri aliquâ eminentiâ, ſed repandi. vnde & Silæ dictæ Feſto: *Silus appellatur naſo ſurſum verſus repando. vnde Galeæ quoque à ſimilitudine Silæ dicebantur.* Ad latus & malas vtraſque, *Bucculæ*: ſic dictæ, quòd buccas tegant. Liuius: *Alij galeas bucculaſq; tergêre.* Iuuenalis: *Bucculæ.*

——— aut fractâ de caſſide buccula pendens.

Inde *Buccularij* in Paterno Iuriſconſulto, qui has parant conficiuntque. Lib.XLIV.
Ab imis Bucculis lora, quibus ſtringerentur ad guttur & firmarentur. De his Silius: Lib.XIV.

Caſſidis à mento maleſidæ vincula rupit.

Item Sidonius: *Alij de concauo tibi Caſſidis exituro, flexilium laminarum vincula diffibulant. Flexiles* enim *laminas* Bucculas iſtas vocat, ſic aptas vt penderent à caſſide & flecterentur: *Vincula*, hæc lora. quæ & Suidas intellegit, & ὀχεῖς vocat. Ὀχεὺς, inquit, ὁ ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας, ᾧ συνέχεται περὶ τὸν τράχηλον τοῦ φοροῦντος: *Ocheus, lorum galeæ, quo adſtringitur circa collum ferentis.* Hæ partes Galeæ, atque adnoto, veteres clauſas & vultui appreſſas vndique (more noſtrorum equitum) vix habuiſſe. Inde illa vox Cæſaris, in acie Pharſalicâ, *Miles faciem feri*: quæ ſcilicet, niſi à ſcuti obiectu, nuda. Inde & in Perſis, vt nouum miratur Ammianus; *quòd humanorum vultuum ſimulacra ita capitibus diligenter aptata eſſent, vt imbracteatis corporibus ſolidis, ibi tantùm incidentia tela poſſent hærere, quà per cauernas minutas, & orbibus oculorum affixas, parciùs viſitur, vel per ſupremitates narium anguſti ſpiritus emittuntur.* Sunt planè hodiernæ equitum Galeæ: ſed tranſeo ad *Criſtam*, de quâ parte Polybius ſolâ dicit, aliis omiſſis. Quid ita? quia in hac mira & propria quædam ſuperbia an laſciuia Romanorum, & valdè ſibi in iis placebant. Itaque ad hanc eamus. Ait:

Lib.III. epiſt.III. — *Lora in galeis.* — *Criſta.*

„ *Apice plumeo.*] Sic reddidi, quod in Græco eſt πτερίνῳ στεφάνῳ: quod ad verbum eſſet *corollâ plumeâ*. Sed quia non propriè hæc corolla, malui *Apicem*, & habeo auctores. Virgilium: *Ardet apex capiti.* Statium: *Et cono Lædæus apex.* Ipſa vox Græca στέφανος aut στεφάνη valet etiam in hunc ſenſum. Nec enim temerè mutauerim, etſi vir eximius ingenioſè (fatendum eſt) fecerit, πτερίνῳ τε φάλῳ. Sed retinet Suidas, qui vt vulgò hæc lêgit; & Plutarchus, qui στεφάνην in hac re dicit. De Pyrrho rege: Τὴν στεφάνην, ᾗ διάσημον τὸ κράνος ἦν, ἀφελὼν ἔδωκέ τινι τῶν ἑταίρων: *Apicem quo inſignis & cognobilis galea eius erat, amicorum alicui auferens eum tradidit.* Non enim de regiâ vel aureâ aliquâ coronâ ſentit (etſi vertunt ſic interpretes) ſed de hoc inſigni galeæ, quod proprium ipſe habuit *Cornua hirci.* Idem in eodem Plutarchus: Ἐγνώσθη τῷ τε λόφῳ διαπρέποντι καὶ τοῖς τραγικοῖς κέρασιν: *Agnitus fuit ab eximiâ criſtâ, & à cornibus hircinis.* Reges enim, itemque digniores militum, inſignes maximè & ſuperbas faciebant has partes. Contra plebeij. nec alio ſenſu Lucanus de M. Bruto, in acie Pharſalicâ:

Apex pro criſtâ. — In voce πτερίνῳ. — In Pyrrho. — *Apex Pyrrhi.* — *Plebeia galea.* Lib.VIII.

Illic plebeiâ contectus caſſide vultus,
Ignotuſq; hoſti, quod ferrum Brute tenebas?

Vult eum habitu gregarij militis fuiſſe, & galeâ aut criſtâ minimè inſigni. Sed & Centuriones Romano more tranſuerſas criſtas hoc fine gerebant; vt inquam internoſcerentur. Vegetij quidem æuo ſic fuit: olim non arbitror. ſed ille ſic: *Centuriones habebant galeas ferreas, ſed tranſuerſis & argentatis criſtis, vt faciliùs agnoſcerentur.* Argenti aliquid mixti in criſtis agnoſcit, fortaſſe & auri in nobiliorum. Non pello igitur στεφάνου vocem: & totum illud criſtatum cum alio ſæpè additamento nónne coronæ etiam ſpeciem refert? maximè quia in capite, & cùm eſt triplex. Addo & φάλον propriè ſecretum eſſe ἀπὸ τοῦ λόφου. Ille *conus* eſt, hic *criſta.* Græci litteratores: Φάλοι, τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν ἀσπιδίσκια, λόφοι δὲ αἱ τριχώσεις: *Phali, clypeoli in galeis; lophi, iubæ, aut criſtæ.* Euſtathius: φάλοι κατά τινας τῶν παλαιῶν συρίγγιά τινα ἐπὶ τῶν μετώπων, εἰς ἃ καθίεντο οἱ λόφοι: *Phali, iuxta quoſdam veterum, fiſtulæ aut tubuli ſuper frontem, in quos criſtæ immittebantur.* Ita iſti. nec nego tamen aut neſcio Heſychium confundere: φάλος, inquit, ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας: *Phalus, criſta galeæ.* Fortaſſis & alij, quod alius quærat. Sed quod Euſtathio φάλος, hoc Latinis eſt Conus. Statius: ——— *criſta nitenti*

Inſurgens cono. Et Gloſſæ explicant *Conum*, κύμβαλον καὶ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας: *cymbalum, & ſupremam partem galeæ.* De cymbalo non credo: & reſcribo, κύμβαχον, Homeri etiam voce. Nam κύμβαχος, Heſychio interprete, eſt τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς περικεφαλαίας.

Lib. II. cap. XVI. — *Φάλος & λόφος diuerſa.* — *Gloſſæ reſcripta.*

„ *Penniſq́ puniceis aut nigris.*] Appâret olim, & cùm Polybius ſcripſit, non niſi pennas ipſas rectas ſic tuliſſe, ſine alio paratu aut diffuſione; qui mos ferè hodie Turcarum. In monumentis tamen aliter conſpicimus, & ferè ad exemplum hodiernum. Sed quidquid eius fuit; colores videamus, quos ponit duos. *Puniceum* primò, quem credo honeſtiorum fuiſſe, & aptum ſanè ſanguineo huic Marti. Virgilius:

——— *criſtaq́ tegit galea aurea rubrâ:*

Iterùm: ——— *criſtaſq́ rubentes* *Excipiam ſorti.*

Et tertium: *Purpurei criſtis iuuenes.* Diodorus Hiſpanos quoque oſtendit amaſſe: Περὶ δὲ τὰς κεφαλὰς κράνη χαλκᾶ περιτίθενται φοινικοῖς ἠσκημένα λόφοις: *Circum capita galeas æreas ponunt, puniceis ornatas criſtis.* Ponit ſecundò, *Nigrum.* Triſtis ille & Diti ſacer, ad quem multi in ferali hoc certamine ibant. Puto viliorum fuiſſe, nec legi exemplum. Benè de *candido.* vt in Virgilio:

Cuius olorinæ ſurgunt de vertice pennæ.

In Statio: ——— *capiti intremit ærea caſſis,*

Ter niueâ ſcandente iubâ.

Is quoque color feſtus & dignior, datque Annibali Silius:

——— *vibrant cui vertice coni*

Albentis niueæ tremulo nutamine pennæ.

Laſciuia poſteà in hac re, & aſſumpsêre etiam Pauonum. Sed fallor, aut regia & Iunonia hæc auis non niſi in Regum & Principum vſu fuit. Indicat Claudianus, qui Honorio ſuo talem dat:

Puniceus color in criſtis. — *Lib. VI.* — *Item niger.* — *Et candidus.* — *Lib. II.*

Quòd

Quòd picturatas galeæ Iunonia cristas
Ornet auis. De VI. consul.

Et ſcriptor Panegyrici ad Maximianum: *Offert tibi etiam tum puero galeam auro gemmiſq; diſtinctam, & pennis pulchræ alitis eminentem.* Cui lux à Claudiano eſto. Sed etſi de nigris aut fuſcis negaui legere, non tamen ambigo quin tulerint: vt aquilæ, & talium auium, quæ pugnaces aut rapaces. vel ominis ſcilicet cauſsâ.

,, *Rectis tribus.*] Triplex hæc criſta eſt, ſiue τριλοφία Græcorum, itemque τριφάλεια: etſi τρυφάλειαν tamen communiùs ſcribunt. Quis non eius meminit? poëtæ certatim. vt ille: *Triplex ſæpè criſta.*

Cui triplici criſtata iubâ galea alta. Virg. VII.

Alter: ——— *triplici pulſans faſtigia criſtâ.* Valer. III.

Etiam alij. vt Suidas: qui Geryonem autumat dictum τρικέφαλον, ſiue *tricipitem*, ὅτι τρεῖς λόφους εἶχεν ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ: *quòd tres criſtas in galeâ haberet.* Vide & lepidam narratiunculam apud Plutarchum in Arato, de virgine, quam captam miles galeâ ſuâ tricriſti inſigniuerat, & in Dianæ templo depoſuerat: vnde egreſſa ſubito aſpectu terruit omnes, quaſi ipſa ibi Diana appareret, vrbemque ſeruauit. Hactenus de criſtis Polybius. *Suidæ inuentiuncula.*

AVD. Quid de Iubis, eas omittis? LIPS. Vnà cum Polybio: nec enim, quod miremur, tangit. niſi tibi noſtra coniectura ſedeat, cui leuiter viſum legere: ἢ ὀρθαῖς θριξίν: *aut rectis crinibus ſiue iubis.* Enimuerò quis neſcit *iubas* creberrimè galeis impoſitas? Nec Græcorum tantùm (perpetuum pænè apud eos) ſed & Latinorum. Virgilius de Mezentio: *Iubæ in criſtis.*

——— *criſtaq; hirſutus equinâ.* Lib. VII.

Silius de Curione Romano:

Horridus & ſquamis & equinâ Curio criſtâ. Lib. VIII.

Idem de Flaminio Conſule:

——— *cui vertice fulgens*
Triplex criſta iubas effundit crine Suëuo.

Cui Sueuum ſiue Germanicum etiam crinem adfingit, quia ſcilicet ille Flaminius triumphauerat de Gallis, quos cum Germanis confundi à poëtis id æui, haud nouum. Aliter ego quidem Silium non intellego. Eſt & in eodem Silio, de Marcello:

Circumſtant rapidi iuuenes, aptantq; frementi Lib. XII.
Sanguineas de more iubas.

Et cùm recogito, etiam in lapidibus vidi, etſi minùs ſæpè.

,, *Pulcher is aſpectus, hoſtiq; formidoloſus.*] In re tenui momentum ad pugnam & victoriam oſtendit: & cauſsâ duplici, inquit, bonæ criſtæ. ſiue quòd vir maior, & animo quoque creſcit: ſiue quòd hoſti terrorem magis præbet. Vtrumque verum, & neſcio quo naturæ ductu vbique terrarum ferè bellatores hoc adfectant. Orientales paſſim, atque etiam rudes iſti in nouo orbe. Maiores noſtri ſtudioſè, etſi nos vulgò omiſimus: ſtudioſè? imò ambitioſè, & hinc inſignia iſta familiarum tam varia, *Vſus criſtarum.*

Inuentores crista. quîs superbimus. Primi auctores rei Cares, quod scriptores adnotarunt. In Clio. vt Herodotus: Ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσιν οἱ καταδέξαντες: *In galeis cristas illigare Cares sunt qui ostenderunt.* Lib.XIV. Strabo: Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια, καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους: *Studij sui erga rem bellicam testimonia adferunt scutorum ansas, & insignia* Lib.VII. *& cristas.* Idem Plinius prodidit vbi de inuentoribus rerum: idem Polyænus. Sed Galeas & Cristas aliquot è monumentis vide.

DIALOG. VI.

De Loricâ, & variâ eius specie.

VLTIMVM inter arma, *Lorica:* quam duplicem fuisse ostendit in his verbis: Legito.

POLYB. Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ προσλαβόντες χάλκωμα σπιθαμιαῖον πάντῃ πάντως, ὃ προστίθεται μὲν πρὸ τῶν στέρνων,	*At plerique capientes æream laminam quæ sit palmi maioris siue duodecim digitorum vndique, nec amplius, etiam pectori apponunt,*

καλοῦσι δὲ καρδιοφύλακα, τελείαν ἔχουσι τὴν καθόπλισιν. Οἱ δὲ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμὰς, ἀντὶ τοῦ καρδιοφύλακος σὺν τοῖς ἄλλοις, ἁλυσιδωτοὺς περιτίθενται θώρακας. Ὁ δ' αὐτὸς τρόπος τῆς καθοπλίσεώς ἐστι καὶ περὶ τοὺς πρίγκιπας καὶ τριαρίους, πλὴν ἀντὶ τῶν ὑσσῶν οἱ τριάριοι δόρατα φοροῦσιν.

apponunt, & vocant pectorale. ac sic plenam iustamq́ue habent armaturam. Qui tamen super decem mille drachmas censi sunt, ij pro pectorali, super cetera arma loricas capiunt hamatas. Par ratio similisq́ue armorum in Principibus est & Triariis, nisi quòd pro pilis Triarij ferunt hastas.

„ *Plerique capientes æream laminam.*] Vult plerosque militum non habuisse loricas illas hamatas, de quibus mox dicit: sed eius loco partem æris aut ferri procusam, quæ tegeret summum pectus. Nam ima ventris scutum satis muniebat. Fuit adsimile quiddam hodierno pectorali, sed minùs longum, & æquabiliter quadrum. Id, inquit, *Aeramentum ad pectus.*

„ *Vocant pectorale.*] Diu hæsi quomodo veterem καρδιοφύλακα, & sedit tandem istud. Nam quod Lascaris *Corditumm* fecit, scitè vocem expressit, non tamen scriptoris mentem. Cedò enim quis Romanorum sic dixit? vbi vox ea lecta? Nec tamen dubium, quin obuiam vulgatamque vocem Polybius habuerit in mente. Eam censeo, *Pectorale*: & sic à re & vsu dicebant, pectori tegendo. Varro: *De corio crudo pectoralia faciebant.* *Pectorale.*
Plinius: *E pectoralibus eorum, ocreisq́ue & galeis.*
Allusit & tetigit Silius:

Pectora pellis obit cæsi e venatibus vrsi: Lib. VIII.

pectoralia è corio vult fuisse, vti & Varro. Etiam è ferro, idem:

Ille viris pila, & ferro circumdare pectus Ibid.
Addiderat.

Xenophon de Persis: Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρνα ἑκάστῳ ἔσται: *Lorica circa pectus cuique erit.* An Liuij ea mens in Saliis describendis, qui armati saltabant? *Aeneum pectori tegimen.* Ex ipso dicas, è Dionysio non dicas. qui hoc interpretatur, χαλκέαις μίτραις κατεζωσμένους: *æreis balteis succinctos:* & alibi clariùs appellat χαλκέους ζωστῆρας, *ænea cingula.* Sed nec quod in eodem Liuio de Samnitibus: *Spongia pectori tegumentum:* huc conuenit propriè, nec illa ex ære. Hoc genus appellat Polynæus ἡμιθωράκια, *semiloricas.* in his verbis: Ἀλέξανδρος, inquit, ἡμιθωράκια τοῖς φεύγουσι στρατιώταις ἀντὶ θωράκων ἔδωκεν, ἵνα μένοντες μὲν ἀσφάλειαν ἔχοιεν, τῶν κατὰ πρόσωπον κρυπτομένων, φεύγοντες δὲ τὰ ὄπισθεν μέρη φυλάσσειν μὴ δύναιντο: *Alexander* Lib. I. Lib. II. Lib. IX. *Semilorica.* Lib. IV. Strat.

der fugitiuis militibus ſemiloricas pro integris dedit, vt manentes quidem tuti eſſent, anterioribus tectis; fugientes poſtica tueri non poſſent. Et Pauſa-
Duplex lorica. nias, loricas veterum & Homericas deſcribens, oſtendit habuiſſe duas
Lib. I. partes. Δύο ἦν, ait, χαλκᾶ ποιήματα. τὸ μὲν στέρνῳ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸν γαστέρα ἁρμόζον, τὸ δὲ ὡς νώτου σκέπην εἶναι. Γύαλα ἐκαλοῦντο. Τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὄπισθεν προσῆγον· ἔπειτα περόναι προσῆπτον πρὸς ἄλληλα: *Duæ erant æreæ partes. illa quidem pectori & iis quæ circa ventrem apta; hæc vt dorſo tegmen eſſet. Vocabant Gyala, ſiue Caua & incurua, à formâ. Illam antrorſus, hanc retrorſum inducebant: deinde fibulæ vtramque iungebant.* Vide & inquire, fateberis adſimiles aut ipſas eſſe hodiernas loricas noſtras. Sunt enim iſti στατοὶ θώρακες, ſiue *ſtantes & ſolidi*, quos Euſtathius aliique in Homero item agnoſcunt. Ergo duæ partes: nec diſſimile in Hamatis, quo aſpectu
Valerio quæſita lux. Valerium arbitror *duas loricas* ex eâ feciſſe. Nam de Scæuâ ille cùm ſcriberet, & factum eius attolleret Britannico bello; in ſcopulo, inquit, relictis, & diu magnâ vi hoſtium ſuſtentatâ, cùm ſolus eſſet, tandem *ga-*
Lib. III. cap. II. *leâ iam ictibus diſcuſſâ, & ſcuto crebris foraminibus abſumpto, profundo ſe credidit, ac duabus loricis onuſtus inter vndas enauit.* Augendæ admirationi addit de *duabus loricis*. ſed quas eas ſuſpicer? ab hoſte alteram? non id tempus aut occaſio legendi ſpolia, cùm ſuum ſcutum ipſe amiſit, ſiue vt honeſtè Valerius, *impendit*. Opinor magis, intellegi duplicem hanc loricam, & hoc dilaudare, quòd feſſus & duplici etiam loricâ onuſtus potuerit enatare. Sanè Euſtathius mihi auctor, διπλοῦν θώρακα ſic quoque
Fibulæ loricarum. dici: quem vide. De fibulis quidem, quæ in latere vtroque loricas iſtas iungebant, in Silio eſt:

Lib. VII.
——— *quà fibula morſus*
Loricæ crebro laxata reſoluerat ictu.

Et apud Suidam, de ſquameâ loricâ Parthorum: Περόναι δὲ εἰσι πρὸς ταῖς πλευραῖς: *Fibulæ ſunt ad latera.* Sed & Pauſanias hîc apponit.

Romani vndique armati. „ *Plenam iuſtamq; habent armaturam.*] Corpore ſcilicet iam vndique munito & tecto. Quod ita gloriatur Titus Cæſar de ſuis Romanis, apud
Lib. III. cap. XXIV. Hegeſippum: *Progredimur in bellum muniti vndique. Tegitur galeâ caput, loricâ pectus, totumq; clypeo corpus. Vbi feriat hoſtis Romanum militem reperire non poteſt, quem ferro tectum circumſpicit.*

„ *Qui tamen ſuper decem mille drachmas cenſi.*] Deſignat genus militum, idque à cenſu, quibus neceſſitas ferendi non pectoralia, ſed totas loricas. Ij erant ditiores, & quod ſumma iſta indicat, è primâ claſſe. Atque
Primæ claſſis arma meliora. iſti etiam olim, ex Seruij inſtituto, eximiè & præter ceteros debebant armari: quod ex Liuio & Dionyſio diſcas. Manſit ſub Polybio, atque etiam poſteà, vt videtur. Nam eâ cauſsâ Hirtius in Bello Hiſpanienſi aliquoties *Loricatos* exprimit & nominat, quaſi militum digniores aut certè ditiores. *Loricatus vnus*, inquit, *ex legione vernaculâ ad nos transfugit.* Iterùm: *Centuriones loricati octo ad Cæſarem transfugerunt.* Niſi tamen
Prætoriani loricati. ita agnominat legionarios, & ad diſcrimen armaturæ leuis. Ad Polybij mentem facit quod Panegyriſtes ad Conſtantinum: *Tibi vincendi erant milites,*

milites, proh nefas! paullo antè Romani, & armis omnibus more primæ classis armati. quod ille de Prætorianis Maxentij scripsit.

„ *Loricas capiunt hamatas.*] Græcè θώρακας ἁλυσιδωτοὺς, quod ad verbum esset *Loricas catenatas*: sed Latini, vt ego, dixerunt. credo, quia circuli & catenæ nexæ, hamuli speciem dimidiatæ referebant: an quia & hami catenulas iungebant? Dicere hoc Sidonius videatur: *Lorica hamata.*

——— *nec sutilis illi* *Panag. ad Anthem.*

Circulus impactis loricam texuit hamis.

Etsi potes etiam pro priore sensu interpretari. *Lorica* quidem *hamata* versa à veteri Bibliorum interprete, vbi in Græco θώραξ ἁλυσιδωτός: & hamos siue catenas legis hîc passim. In Virgilio: *Lib. I. Reg. cap. XVII.*

Loricam consertam hamis auroq; trilicem. *Lib. VII.*

In Lucano: ——— *qua torta graues lorica catenas*

Opponit. In Statio: *Lib. XII.*

Multiplicem tenues iterant thoraca catenæ.

Et non aliud quidem fuit, quàm circuli siue annuli ferrei inter se nexi, more quem hodie Galli & Germani seruamus, etsi exolescentem. Imò origo à Gallis. Varro: *Lorica à loris, quòd de corio crudo pectoralia faciebant. Posteà succuderunt Galli è ferro sub id vocabulum ex anulis ferream tunicam.* Verè de etymo. etsi Isidorus aliter: *Lorica, quòd loris careat. solis enim ferreis circulis contexta est.* Ridiculè, vt solet. Sed *posteà*, inquit Varro, *Galli succuderunt è ferro.* Quando *posteà?* Quin ego loricas æreas Romæ diu reperio ante Gallos notos. In ipso Seruij censu præscribitur primæ classi *lorica ex ære.* Sed credo eam fuisse, qualis Homeri & veterum, è laminâ non ex anulis: quod genus suprà diximus, & σταδίους vel στατοὺς appellabant: scilicet quia solidi, & stabant sine inflexione. Ergo hamatæ istæ à Gallis. quarum alterum etiam genus, quod non anulis solis sed & squamis constat. Græci φολιδωτοὺς vocant, vel λεπιδωτοὺς, à squamis piscium vel serpentum. Sic Lucullum Plutarchus scribit, ipso die quo pugnauit in Tigranem, indutui habuisse θώρακα σιδηροῦν φολιδωτόν: *loricam ferream squameam.* Et Dio Cassius, Macrinum Imperatorem abstulisse Prætorianis τοὺς θώρακας τοὺς λεπιδωτοὺς, *loricas squameas*: notesque ab his exemplis, honestiorum planè has fuisse. Has dico hamis & laminis solidis simul constitisse. ex Silio qui Flaminium Consulem armans: *Quid ea fuerit. Galli repererunt. De L. L. Verba Varronis controuersa. Lorica squamea. In Lucul. In Macr. Eius textus & consertio.*

Loricam induitur, tortos huic nexilis hamos

Ferro squama rudi, permistoq; asperat auro. *Lib. V.*

Et Isidoro: *Squama est lorica ex laminis æreis vel ferreis concatenata, in modum squamarum piscis.* Ipsas ergo squamas catenæ iungebant. Tertullianus hanc intellegit, & Alexandro Magno tribuit: *Pectus squamarum signaculis disculptum* (malo *discalptum*) *textu pellucido tegendo nudauit.* Et Virgilius: ——— *rutilum thoraca indutus aënis* *Tertullianus illustratus. De Pall. cap. IV. Lib. XI.*

Horrebat squamis.

Silius: *Horridus & squamis & equinâ Curio cristâ.* *Lib. VIII.*

Hanc aut priorem, idem:

Lib. IV. *At laterum textus spatiosaq; pectora seruat*
Nexilis innumero chalybum subtemine thorax:

Pluma quid? Has ipsas squamas etiam *Plumas* video dici, à specie pari. In Statio:

Lib. XI. *——— ensem germani in corpore presit,*
Qua male iam plumis imus tegit inguina venter.

Parthorum cataphracta. Atque explicat ibi Luctatius, *laminis*. Parthorum assiduum hoc tegmen, etiam in equis. Iustinus: *Munimentum ipsis equisq; loricæ plumatæ sunt, quæ vtrumque toto corpore tegunt.* Ammianus de iisdem: *Hostem vndique laminis ferreis in modum tenuis plumæ contectum.* Sallustius: *Equites cataphracti, ferreâ omni specie, equis paria operimenta erant, quæ lintea ferreis laminis in modum plumæ adnexuerant.* Et ipse quidem linteo laminas supernectit. Virgilius pelli,

Lib. XLI. Lib. XXIV. In Fragm.

Spumantemq; agitabat equum, quem pellis aënis
In plumam squamis auro conserta tegebat.

Quam etiam pellem *auro consertam* facit: an quia aurum in squamis mixtum, an quia ipsæ squamæ auro innexæ? id esset; catenulis aut filis ex auro. Certe squamas ipsas ordine connexas & ratio vult, & Curtius:

Lib. IV. *Equitibus equisq; tegumenta erant ex ferreis laminis, serie inter se connexis.* Atque eo sensu *Hamari laminas* Claudianus dixerit:

——— coniuncta per artem

Lib. II. In Rufin. *Flexilis inductis hamatur lamina membris,*
Horribilis visu. credas simulacra moueri
Ferrea, cognatoq; viros spirare metallo.

Nisi si ibi verius, *animatur lamina:* quòd quasi viuere in corpore, & aggenita videatur. Ammianus, qui sæpè vidit: *Praxitelis manu polita crederes simulacra, non viros, quos laminarum circuli tenues apti corporibus, flexibus ambiebant, per omnia membra diducti, vt quocumque artus necessitas commouisset, vestitus congrueret, iuncturâ cohærenter aptatâ.* Plenissimè scriptor Græcus apud Suidâ: Θώραξ δὲ ἱππέως Παρθου τοῖος δέ ἐστι. Τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ πρόσω, στέρνα τε καὶ μηροὺς, καὶ χεῖρας ἄκρας, καὶ κνήμας καλύπτει· τὸ δὲ ὄπισθεν νῶτά τε καὶ τὸν αὐχένα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἅπασαν. Περόναι δέ εἰσι, πρὸς ταῖς πλευραῖς πεποιημέναι, αἷς ἑκάτερον τῶν μερῶν συμπορπηθὲν, ὅλον σιδηροῦν ποιεῖ φαίνεσθαι τὸν ἱππέα. Κωλύει δὲ οὐδὲν ὁ σίδηρος, οὔτε τὰς ἐκτάσεις τῶν μελῶν, οὔτε τὰς συστολάς, οὕτως ἀκριβῶς πρὸς τὴν τῶν μελῶν φύσιν πεποίηται. Ὁπλίζουσι δὲ καὶ τὸν ἵππον ὁμοίως σιδήρῳ πάντα μέχρι τῶν ὀνύχων· διότι οὐδὲν αὐτοῖς ὄφελος ἂν εἴη τῶν ἰδίων ὅπλων, εἰ ὁ ἵππος αὐτοῖς προαπόλοιτο: *Lorica Parthi equitis est talis. Prior eius pars pectus & femora & manus extremas & crura tegit: posterior, tergum & ceruicem & caput totum. Fibulæ verò sunt ad latera, quibus vtramque partem iungunt, atque ita totum equitem ferreum dant videri. Prohibet verò nihil aut impedit ferrum membrorum extensiones siue contractiones: adeò curiosè factum sectumq; est ad naturam membrorum. Armant autem & equum similiter ferro, totum quidem & vsque ad vngulas. hoc ideò, quia nihil iis arma prosint propria, si equus interficiatur.* Isti igitur

Lib. XVI. *Corpori toti apta.*

Lib. IV. Parthorum Cataphracti siue Clibanarij, de quibus & Propertij versus:

Ferreus

Ferreus aurato neu catafractus equo: Clibanus Sarmatarum.

ſed à Douſâ filio noſtro emendatus, *ærato.* Nec ſoli illi, ſed & Sarmatæ in hac armaturâ. Tacitus: *Cataphracta Principibus ac nobiliſsimo cuique tegmen, ferreis laminis aut præduro corio conſertum.* Valerius Flaccus: 1.Hiſt. Lib.VI.

> *Sarmaticæ coière manus, fremituſq́; virorum*
> *Semiferi. riget his molli lorica catenâ,*
> *Id quoque tegmen equis.*

Et deſculpti hi tales in columnâ Traiani, cum contis, atque etiam ſagittis. Nec verò ferro ſolùm nectabant has loricas, ſed & cornu. Ammianus: *Sarmatis & Quadis haſtæ ſunt longiores, & loricæ ex cornibus raſis & læuigatis, plumarum ſpecie, linteis indumentis innexæ.* Ideò iure in Taciti loco ſuprà ambigam, (non enim aſſeram. abſit.) an non reponendum *præduro cornu.* quoniam & Pauſanias, vt proprium, Sarmatis hoc adtribuit, atque adeò negat ferrum iis eſſe. Τοὺς οὖν θώρακας, inquit, ποιοῦσι τὸν τρόπον τοῦτον. Ἵππους πολλὰς ἕκαστος τρέφει. Ταύταις οὐκ ἐς πόλεμον χρῶνται μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοῖς θύουσιν ἐπιχωρίοις. Συλλεξάμενοι δὲ τὰς ὁπλὰς, ἐκκαθάραντές τε καὶ διελόντες, ποιοῦσιν ἀπ' αὐτῶν δρακόντων φολίσιν ἐμφερῆ· ὅστις δὲ οὐκ εἶδέ πω δράκοντα, πίτυός γε εἶδε καρπὸν χλωρὸν ἔτι· ταῖς οὖν ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς πίτυος φαινομέναις ἐντομαῖς εἰκάζων τὸ ἔργον τὸ ἐκ τῆς ὁπλῆς, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι. Ταῦτα διατρήσαντες, καὶ νεύροις ἵππων καὶ βοῶν συρράψαντες, χρῶνται θώραξιν, οὔτε εὐπρεπείᾳ τῶν Ἑλληνικῶν ἀποδέουσιν, οὔτ' ἀσθενεστέροις. Καὶ γὰρ συστάδην τυπτόμενοι, καὶ βληθέντες ἀνέχονται: *Thoraces verò ita faciunt. Multos equos quiſque nutrit. Iis non ad bellum modò vtuntur, ſed & diis patriis ſuis immolant. Colligentes verò vngulas, eas purgantes & diſſecantes, conficiunt ex iis quiddam draconum ſquamis ſimile. aut ſiquis draconem non viderit, vidit autem nucis pineæ fructum viridem, iis è nuce ſegmentis aut lacunatis torulis ſi opus aſsimularit, haud errarit. Has igitur ſquamulas perforantes, & neruis equinis aut bubulis conſuentes, loricas ad vſum habent, neque decore Græcanicis inferiores, neque infirmiores. Nam & cominus percuſſæ, & iactu petitæ, reſiſtunt & ſuſtinent.* Graphicè ibi loricas iſtas deſcriptas habes: ad quarum exemplum Domitiani Principis illa fuit, Martiali laudata: Lorica cornea. Lib.XVII. Suſpiciuncula in Tacito. Lib.I.

> *Quam vel ad Aetolæ ſecuram cuſpidis ictum*
> *Texuit innumeri lubricus vnguis apri.* Lib.VII.

Nec enim hîc optimo noſtro Turnebo aſſentior, *ſquamas æneas* explicanti, *quæ aprinarum vngularum ſpeciem referrent.* Imò ex ipſis vngulis. & imitari hoc ideò Domitianus ambitioſè voluit, quia expeditionem in Sarmatas ipſe ſuſcepiſſet (in Tranquillo leges) & lauream de iis Ioui conſecraſſet. Sed ſatis de loricis hamatis. ad quas referendi Statiani verſus iſti: Martialis explicatus.

> —— *latus omne ſub armis*
> *Ferrea ſuta tegunt.* Lib.IV.

Iterùm:

> —— *magnorumq́; ærea ſuta*
> *Thoracum.* Lib.III.

Et tertiùm:

> —— *ter inſuto ſeruant ingentia ferro*
> *Pectora. nam tergo numquam metus.* Lib.VII.

Trilices lorica. Vbi *suta* hæc appellat, siue catenas iunctas, siue laminas nexas, vtrum voles. Ait & in extremis versibus *ter insutum ferrum:* vt ostendat *trilicem* loricam eam fuisse. id est, catenas aut laminas sic geminatas. Sic in Virgilio: *Loricam consertam hamis auroq́ trilicem.*

Lib. II. In Valerio: *Per clypei cedentis opus, partemq́ trilicem.*

Lib. II. In Silio: —— *textam nodis auroq́ trilicem*
Loricam.

Etsi hæc postrema ad lineam loricam fas sit & transferri. At de squamis etiam geminis Virgilius:

Lib. IX. *Nec duplici squamâ lorica fidelis & auro.*
Sustinuit.

Atque hic talis textus an non *Crates* in Statio?

Lib. IV. *Omnibus ærata propugnant pectora crates.*

Lib. V. Item Silio: ——*clypeo stetit æris in orâ*
Cuspis, & oppositas vetita est transmittere crates.

* Suprà de iis, Dial. II. An clypeorum * crates intellegunt, quibus coria inducta, & vmbo ex ære aut ferro? An potiùs, vt dixi, has loricas, in quibus anulorum ordines & textus velut crates referunt? At denique aliud genus, quod Statij & Silij æuo crebrum? *Lorica segmentata.* cùm segmenta ferrea, tamquam fasciæ aliæ aliis superpositæ, corpus ambiunt. Nusquam lêgi, fateor: sed in columnâ Traiani assiduum & pænè vnicum in Romano milite hoc genus. Sunt & *Linea lorica.* linei thoraces: sed quid ad Polybium? omitto. AVD. Imò te quæso, exsequere, si non ad Polybium, nónne ad historiam? LIPS. & Græcam quidem ac Romanam. In vtrâque enim crebra mentio, ac varij populi vsi. Ipsi Græci primùm, & quidem vetustissimi, etiam apud Homerum: cui Iliad. β. Aiax dicitur λινοθώρηξ, *lineo thorace indutus*, itemque Adrastus. Quos Lib. XIX. cap. I. locos Plinius adspicit cùm scribit: *Honos lino etiam Troiano bello. cur enim non & prœliis intersit, vt naufragiis? Thoracibus lineis, paucos tamen, pugnasse testis est Homerus.* In Alcæo etiam poëtâ apud Athenæum θώρηκες *Græcis crebra.* νεόλινοι recensentur, *thoraces è nouo lino.* Imò communiter Græci induerunt post Ephicratem ducem. de quo ita Æmilius Probus, an Cornelius In Iphicr. Nepos? sed quicumque is auctor: *Genus loricarum mutauit, & pro ferreis atque æneis lineas dedit.* *Macedonibus vsurpata.* Gestarunt & Macedones. quorum arma olim erant, Dione auctore, θώραξ λινοῦς τρίμιτος, ἀσπὶς χαλκῆ: *thorax lineus tri-* In Caracal. *lix, clypeus æreus.* In Alex. Sed & Alexander ipse apud Plutarchum induit θώρακα λινοῦν διπλοῦν: *thoracem linteum bilicem.* *Et Thracibus;* Iam etiam Thracibus Xenopho adscribit χιτωνίσκους ὑπὲρ γονάτων, πάχος ὡς λίνου στρωματοδέσμου: *tuni-* Lib. V. Anabas. *culas super genua, craßitie vt linum quo stragula vinciuntur.* Cuiusmodi *Hispanisq́.* Hispanorum credo fuisse, quos pugnâ Cannensi Polybius destituit ἐν λι- Lib. III. νοῖς περιπορφύροις χιτωνίσκοις: *in lineis purpurâ prætextis tunicis.* Quod ipsum ex eo Liuius. Nam tunicæ illæ profectò vicem thoracum fuerunt, Lib. III. atque ita de iisdem Hispanis Strabo: Λινοθώρακες οἱ πλείους· σπάνιοι δὲ ἁλυσιδωτοῖς χρῶνται: *In lineo thorace plerique, pauci hamatis vtuntur.* Quin IV Anabas. etiam Chalybes apud Xenophontem (atquin ferri ibi copia) in hoc thorace.

race. Εἶχον, inquit, θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἥτρου: *Habebant loricas lineas ad imum ventrem vsque.* In Italiâ quoque vsurparunt. *Et Italis.* & Liuius Augustum legisse asserit *in thorace linteo scriptum*, de Cossi opimis spoliis. Lib.IV. Qui vetus fuerit oportet, & ab illo æuo. Silius etiam populariter Faliscos ita armat: Lib.IV.

Indutosq́; simul gentilia lina Faliscos.

Meminit & alibi: —— *læuum quà tegmine thorax* Lib.IX.

Multiplicis lini claudit latus.

Sed & Suetonius de Imp. Galbâ: *Thoracem induit linteum.* Cap.XIX. In vsu ergo plurifariàm: etsi Pausanias tamen deprimit, & venantibus magis, quàm pugnantibus commendat. *Pausaniæ de his iudicium.* Οἱ θώρακες, inquit, οἱ λινοῖ μαχομένοις μὲν οὐχ ὁμοίως εἰσὶ χρήσιμοι. Διϊᾶσι γὰρ καὶ βιαζόμενοι τὸν σίδηρον· θηρεύοντας δὲ ὠφελοῦσιν. Lib.I. Ἐναποκλῶνται γὰρ σφίσι καὶ λεόντων ὀδόντες καὶ παρδάλεων: *Loricæ linteæ pugnantibus non æquè vtiles. Transmittunt enim vel coactæ & fractæ ferrum: venantibus autem prosunt. Franguntur enim aut retunduntur in iis leonum dentes & pantherarum.* Ita Pausanias iudicat. haud vanè de priscâ quidem conficiendi ratione, quæ erat vt è filis pluribus funiculos struerent, eosque deinde necterent & inter se aptarent. A multitudine filorum, an funiculorum? bilices, trilices, dixêre. Plinius auctor, Amasim Lib.XIX. cap.I. Ægypti regem thoracem habuisse, *cuius singula fila trecentis sexagintaquinque filis constabant.* In Thal. Idem de eodem Herodotus, nisi quòd *trecentasexaginta* modò scribit. *Noua conficiendi ratio.* Diuersum paullò genus videtur, de quo in Nicetâ Choniate lego. Is in Isaacij rebus, Conradum quemdam Montisferratensem mirificè laudat, & robur eius extollit. addit deinde: Αὐτὸς μέντοι ἄνευ θυρεοῦ τηνικαῦτα διηγωνίζετο, ἐκ δὲ λίνου πεποιημένον ὕφασμα, οἴνῳ αὐστηρῷ ἱκανῶς ἡλισμένῳ διάβροχον, πολλάκις περιπτυχθέν, δίκην θώρακος ἐνεδύετο. Ἐς τοσοῦτον δὲ ἦν ἀντίτυπες ἁλσὶ καὶ οἴνῳ συμπιληθὲν, ὡς καὶ βέλους εἶναι παντὸς στεγανώτερον: *Ipse tunc quidem sine scuto pugnabat, sed ex lino factum textum quoddam, vino austero affatim salito madidatum, sæpiùs replicatum, loco thoracis induerat. Adeò autem ictibus resistebat vino & sale coactum & perfusum, vt omni telo esset robustius.* Mirus ille thorax, & conficiendi ratio: cur periit? requiri deberet, & fortasse posset ex iis quæ Nicetas scribit. Dixit autem πολλάκις περιπτυχθὲν, *sæpiùs explicatum fuisse:* & paullo pòst, συμπιληθὲν οἴνῳ καὶ ἁλσὶ, quasi *fullonia arte confectum* indicans, vt coactilia solent. Et verò è lanâ etiam eiusmodi coactiles thoraces reperio. vt *Lorica lanea.* in Suidâ, è scriptore veteri: Φοροῦσι δὲ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς θώρακας πιλητοὺς, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι στερρὰ διὰ τὴν χρηστότητα τῶν πιλημάτων: *Ferunt in capitibus thoraces coactiles, quorum sinuatio firma & stabilis manet ob bonitatem coactilium.* Significat à calonibus aut ipsis militibus per viam gestatos, vt onera alia, in capite, sic tamen duros vt nihil inflecterentur, & seruarent cauitatem suam & habitum corpori aptum. Video & Cæsaris æuo in vsu fuisse, etsi fortasse non tam probos. Scribit de suis in metu hostilium sagittarum: III.Ciuil. *Omnes ferè milites aut ex subcoactis, aut ex centonibus tunicas aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent:* Subcoacta dicit, quæ Vlpianus *Coactilia*, Plinius *lanas coactas:* & sunt nostra hodie *Subcoacta in Cæsare.*

[Lib.VIII. cap.XLVIII] *Feltra.* Plinij verba: *Lanæ per se coactæ vestem faciunt, & si addatur acetum, etiam ferro resistunt.* Aceto ipse vim tribuit, quam Nicetas vino austero, nisi si & acetum ipse intellexit. Lanci igitur etiam Thoraces: & an [*Spongia in Liuio.*] non tale aliquid *Spongia* Samnitum in Liuio? *Spongia*, inquit, *pectori tegumentum.* Ego opinor, & *Spongias* item *retiariorum* Tertulliano. Labente æuo video tunicas integras ex his coactis factas, quas vulgò milites gestabant, & *Thoracomachos* dicebant. Suspicor ab Antonino Caracallâ repertas, ex Dionis Fragmento LXXXII. in Fuluianis: Καὶ ἀσθενέστατος, inquit, πονῆσαι ἦν, οὔτε γὰρ καῦμα, οὔθ' ὅπλα φέρειν ἐδύνατο· ὥστε καὶ τοὺς χειριδωτοὺς χιτῶνας ἐς θώρακος τρόπον τινὰ πεποιημένους ἐνδιδύσκεσθαι, καὶ τὴν ὅπλου δόξαν χωρὶς τοῦ βάρους αὐτοῦ ἔχων, μήτε ἐπιβουλεύηται, καὶ θαυμάζηται, καὶ αὐτοῖς καὶ ἄνευ μάχης πολλάκις ἐχρῆτο: *Imbecillus ad laborem erat, neque æstum neque arma ferre poterat. adeò vt & tunicas manicatas, in Loricæ modum factas induerit, speciem vsumq; armorum sine grauitate eorum habens, minus insidiis aut spectaculo expositus: quibus etiam extra pugnam* [**Etiam Figura, vide Analecta.*] *sæpè est vsus.* Est omnino *Tunicata hæc lorica*, cuius* descriptio plena in libello qui Notitiæ imperij subiungitur, & ne quærere habeas, cape verba. *Inter omnia quæ aduersum bellum prouida posteritatis cogitauit an-* [*Thoracomachus.*] *tiquitas, Thoracomachum quoque ad leuamen corporis armorum ponderi & asperitati subiecit. Hoc enim vestimenti genus, quod de coactili ad mensuram & tutelam humani corporis conficitur, de mollibus lanis timoris solicitudo sollertiâ magistrâ composuit. vt hoc inducto primùm lorica vel clibanus aut his similia fragilitatem corporis ponderis asperitate non læderent: membra quoque vestientis inter armorum hiemisq; discrimen tali solatio adiuta labori sufficerent. Sanè ne idem Thoracomachus pluuiis verberatus, ingrauescente pondere adficiat vestientem, de Lybicis benè confectis pellibus ad instar eiusdem Thoracomachi faciem conuenit superinducere.* Plenè dicit om- [*Pro veste fuit.*] nia. Caussam inuenti, quæ leuitas & mollities; Materiem, quæ lana coactilis; Vsum, qui ad muniendum & vestiendum. Dico ad vestiendum, & forma quoque talis fuit, demissa infra genua. Figura ostendit. & de istis Agathiam censeo loqui, cùm in Narsetis acie instruendâ contra Fran- [Lib.II.] cos, collocantur ἐπὶ τοῦ μετώπου οἱ προεστάται θώρακας ποδήρεις ἐνημμένοι: [*Agathias explicatus.*] *In fronte Principes, loricas ad pedes vsque demissas induti.* In alias profectò loricas hoc non conuenit. Itaque Penulæ speciem & vsum contra frigus [*Id genus penula dicta.*] habuit, & sic etiam dixerunt. Glossæ veteres: *Thoracomachus, penula militaris.* Suidam hinc explicabis: Μανδύας, εἶδος ἱματίου ὅπερ καλεῖται λωρίκιον: *Penula, genus vestis quod lorica dicitur.* Hæc, hæc lorica: & in [*Tegmen Thoracomachi.*] ipsâ descriptione vestimentum appellatur. Addit in fine, tectam contra pluuias fuisse, & ne lana paullatim eas combiberet. Idem Isidorus voluit: *De ciliciis autem & poliuntur & teguntur loricæ.* Suidas Zabarium hoc teg- [*Zaba.*] men dicit: Ζαβαρεῖον, ἐν ᾧ αἱ ζάβαι ἀπόκεινται. ζάβα γὰρ λωρίκιον: *Zabarîum, in quo Zaba reponuntur, nam Zaba, lorica est.* Ita illa ætas nominabat, & [Nouell. LXXXV. cap.IV.] reperies in Leonis libello militari *Zabas cenduclis tegi*: id est centunculis. In Iustiniani Nouellâ quapiam, τὰς λεγομένας ζάβας ἤτοι λωρίκια, *eas quæ*

Zabæ

Zabæ siue loricæ dicuntur. Hem quò abeo? ad quàm diuersum à tuo Polybi æuum? cùm omnia lapsa, & militiæ Romanæ vix vmbra. Iuuat tamen & illa nosse ob scriptores infimos, quibus in occasione non inuidemus lucem. Absolui. AVD. Curiosè aliquid quæro. LIPS. Nego. AVD. Quid ita? LIPS. Hoc ipsum, quia curiosè. Non amo hoc genus, atque vtinam ad fructum & vsum magis referamus nostra! AVD. Imò tale erit. Rogo in veteribus illis loricis ecquæ grauitas? Nam scriptor ille de Thoracomacho, hoc nomine maximè commendat illam nouitiam, quòd pondus præ eâ haberent veteres. LIPS. Quippe vt omnia metalla. Redeo tamen in memoriam loci in Plutarcho, qui non præit ad maximum pondus. Scribit in Demetrio: Θωρακες αὐτῷ δύο ἐκομίσθησαν ἐκ Κύπρου σιδηροῖ, ὁλκῆς ἑκάτερος τεσσαράκοντα. Δυσπάθειαν δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ἐπιδεικνύμενος ὁ τεχνίτης Ζωΐλος, ἐκέλευσεν ἐξ καὶ εἴκοσι βημάτων ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος. οὗ προσπεσόντος, ἀρραγὴς διέμεινεν ὁ σίδηρος, ἀμυχὴν δὲ μόλις εἶχεν ἀμβλεῖαν, οἵαν ἀπὸ γραφείου: *Loricæ illi allatæ fuerunt ex Cypro ferreæ, librarum vtraque* (an *vtralibet?*) *quadraginta. Earum impatientiam & robur cùm ostendere artifex Zoilus vellet, iussit immittere à sex & viginti passibus telum catapultarium, quòd cùm violenter incidisset, ferrum loricæ sine fracturâ mansit, stricturam verò vix leuem & cæcam habuit quasi à scriptorio stilo.* Non negabis & pondus hoc exiguum fuisse, & robur eximium, quod tamen & nostri hodie æmulantur. Sunt enim solidæ Loricæ, quæ respuunt aut subsistunt Sclopetorum glandes, valido haud dubiè & penetrabili ictu venientes. Sequitur in Polybio: *Pondus loricarum.*

„ *Par ratio ac similis armorum in Principibus est.*] Tria igitur hæc genera pariter armata, & discrimen modò aliquod à censu, vti dictum. Vnum excipit, quòd

„ *Pro pilis Triarij ferunt hastas.*] Pila enim isti non habent, caussâ apertâ: quoniam in extremo depositi, longiùs ab hoste erant, quàm vt pila eorum pertingerent, aut vim perferrent missa. Altera etiam caussa, quòd fortasse contra equitum irruptionem & totam ordinum confusionem muniuerunt istos hastis: quibus acies, vt Liuius loquitur, *velut vallo septa inhorrebat.* Istas igitur hastas ad statariam & manuariam pugnam habebant, & vt idem Liuius, *ad ora fodienda.* Ipsi Polybio narratur, pugnâ cum Gallis, *Tribunos militum iussisse hastas Triariorum tradi primis manipulis, atque ita iis pugnari in ora Gallorum.* Ne tamen erres, hastæ istæ non nimis longæ, nec vt Macedonum sarissæ. Quî potuissent? scutum maius sinistrâ Triarij gerebant; nec videntur nisi vnâ manu commodè tractasse istas hastas.

Triarij sine Pilis. Lib. VIII. *Hastæ eorum.* Ibid. Lib. II.

DIALOG.

LORICÆ
SEGMENTATÆ
CATAPHRACTÆ

DIALOG. VII.

De Ocreis obiter. tum ex professo & plenè de Equitum armis.

DE Armis, quod ad Pedites, plenè absolui. Avd. Interrumpo, & nego. Nam vbi Ocreæ? verbo tetigerat Polybius: expectabam vberiorem à te explicationem. Lips. Profectò iure me reuocas: nam exciderat: sed breuiter cape. *Ocream* singulari numero tribuit & nominat Polybius: an ergo vnam tantùm? Haud de nihilo hæc dubitatio est. & in Vegetio palàm scriptum: *Pedites scutati etiam ferreas ocreas in dextris cruribus cogebantur accipere.* Dat vnis modò cruribus, & signanter *dextris*. Cur istis? caussam inibi ex eodem elicias, quòd in pugnâ cominus, *dextros pedes inante milites habere debeant: at cùm mißilibus certatur, sinistros.* Itaque iam olim legas quosdam populos contrà, sinistrum modò crus texisse, qui scilicet iaculis pugnabant. vt Liuius de Samnitibus: *Sinistrum crus ocreâ tectum.* Silius de Sabinis:

Vna ocrea an duæ militi?
Lib. I. cap. XV.
In dextro crure.
Alijs in sinistro.
Lib. IX.

Cunctis hasta decus, clypeúsque refertur in orbem,
Vertice & inplumes, & læui tegmine cruris
Ibant. Lib. VIII.

Describit eos leues cum hastâ, cum parmâ, sine cristis, & quales Velites Romani erant. Igitur & sinistrum modò crus armat ab hac, an ab aliâ caussâ, aut more? Hæc ita ex Vegetio: tamen de priscis, magis est, vt crus vtrumque fuerint tecti. Monumenta lapidea clamant & sic ingerunt: Liuius etiam & Dionysius in censu Seruiano, qui *Scutum & Hastam* singularie, at *Ocreas* plurium numero eloquuntur. Nisi quis de monumentis dixerit, Ocreas quidem conspici, sed non inferri ferreas eas vtrasque fuisse. Vt voles iudica. ego ad equites transeo, an desino, & satias te habet eiusmodi sermonum? Avd. Scin quomodo? Vt arena cùm multum bibit, tamen aret, sic ego sitiens assiduè tuorum sermonum. Perge & infunde. Lips. Quin tu perge, & hæc lege:

Ὁ δὲ καθοπλισμὸς τῶν ἱππέων νῦν μὲν ἔστι παραπλήσιος τῷ τῶν Ἑλλήνων. Τὸ δὲ παλαιὸν πρῶτον μὲν θώρακας οὐκ εἶχον, ἀλλ' ἐν περιζώμασιν ἐκινδύνευον. Ἐξ οὗ πρὸς μὲν τὸ καταβαίνειν, καὶ ταχέως ἀναπηδᾶν ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἑτοίμως διέκειντο πρακτικῶς, πρὸς δὲ τὰς συμπλοκὰς ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν.

Armatura Equitum nunc quidē consimilis est illi Græcorū. At antiquitus loricas non habebant, sed in veste succincti pugnabant. Ex quo quidem ad descēsum ascensumq; facilem in equos magis expediti erāt, sed ad congressus minùs tuti & securi, cùm inermes pugnarent. POLYB.

τὰ δὲ δόρατα κατὰ δύο τρόπους, ἄπρακτα ἦν αὐτοῖς. καθὰ μὲν γὰρ λεπτὰ καὶ κλαδαρὰ ποιοῦντες, οὔτε τοῦ προτεθέντος ἠδύναντο σκοποῦ στοχάζεσθαι, πρό τε τὴν ἐπιδορατίδα πρός τι προσερεῖσαι, κραδαινόμενα δι' αὐτῆς τῆς τῶν ἵππων κινήσεως, τὰ πλεῖστα συνετρίβετο. Πρὸς δὲ τούτοις ἄνευ σαυρωτήρων κατασκευάζοντες, μιᾷ τῇ πρώτῃ διὰ τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρῶντο πληγῇ. μετὰ δὲ ταῦτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν ἄπρακτα αὐτοῖς καὶ μάταια. Τόν γε μὴν θυρεὸν εἶχον ἐκ βοείου δέρματος, τοῖς ὀμφαλωτοῖς ποπάνοις παραπλήσιον, τοῖς ἐπὶ τὰς θυσίας ἐπιτιθεμένοις. οἷς οὔτε πρὸς τὰς ἐπιβολὰς ἦν χρῆσθαι, διὰ τὸ μὴ στάσιν ἔχειν, ὑπό τε τῶν ὄμβρων ἀποδερματούμενοι καὶ μυδῶντες, δύσχρηστοι καὶ πρότερον ἦσαν, καὶ νῦν ἔτι γίνονται παντελῶς. Διόπερ ἀδοκίμου τῆς χρείας οὔσης, ταχέως μετέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων, ἐν ᾗ τῶν μὲν δοράτων τὴν πρώτην εὐθέως τῆς ἐπιδορατίδος πληγὴν εὔστοχον ἅμα καὶ πρακτικὴν γίνεσθαι συμβαίνει, διὰ τὴν κατασκευήν, ἀτρεμοῦς καὶ στασίμου τοῦ δόρατος ὑπάρχοντος ὁμοίως

Hastæ etiam dupliciter inutiles iis erant. quòd & graciles faciebant ac tremulas, eóque nec collineare rectè poterant & scopum tangere; & priusquam cuspidem in aliquo defigerent, concussæ ipso motu equorum pleræq; frangebantur. Addo quòd sine imâ cuspide factæ, solam plagam ictumq́; primore parte dabant: eáque defractâ reliquum inutile & inefficax iis erat. At verò scutum habebant ex bouillo corio, vmbilicatis placentis simillimum, quas in sacrificiis solent apponere. quibus neque in pugnâ commodè erat vti, quia firmitatem non haberent; & ab imbre corio soluto aut vitiato, inutilia & olim & nunc fiant prorsus. Iccircò improba eorum vsio cùm esset, statim assumpsere Græcanicam paraturam armorum, in quâ hastarum quidem primæ cuspidis plagam directam & validam esse contingit, quoniam stabile & immobile hastile est; itémque

ex

ἣ καὶ τὴν ἐκ μεταλήψεως τοῦ σαυρωτῆρος χρείαν, μόνιμον καὶ βίαιον. Ὁ δ' αὐτὸς ὁ λόγος καὶ περὶ τῶν θυρεῶν. Καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις, ἑστηκυῖαν καὶ τεταγμένην ἔχουσι τὴν χρείαν, ἃ συνιδόντες ἐμιμήσαντο ταχέως. Ἀγαθα γὰρ, εἰ καί τινες ἕτεροι, μεταλαβεῖν ἔθη, καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον Ῥωμαῖοι.

ex transsumptione, imæ cuspidis vsum firmum ac violentum. Eadem ratio in scutis. Nam & in aggressione & oppositione stabilia & firmiter tensa manent. quod cùm vidissent, imitati sunt statim. Boni enim promptique sunt Romani, siqua gens alia, assumere mores & æmulari siquid alibi bonum.

Habes hîc duplicem armaturam equitum, & quæ olim fuerat, & quæ tunc erat. De eâ quæ olim, ait:

„ *Loricas non habebant, sed in veste succincti pugnabant.*] Ego sic verto & exaudio, quod in Græco est ἐν περιζώμασι. At Lascaris fecit *in subligaculis pugnasse.* Neque nego id quoque περίζωμα Græcis esse: sed quis credet nudos eos & campestri solo tectos pugnasse? Indecorum & inutile fuerit, tum etiam (nisi fortè in Germanis aut barbaris) sine exemplis. Mea mens est, veste saltem fuisse tectos, & quò magis expediti essent, super eam cinctos. Iuuat Festus: *Endo procinctu, in procinctu. nam apud antiquos togis incincti pugnasse dicuntur.* Item Plutarchus de testamentis in procinctu: Μέλλουσι τοὺς θυρεοὺς ἀναλαμβάνειν καὶ περιζώννυσθαι τὴν τήβεννον. *Iam scuta capturis & togam accincturis.* Propriè autem ad equites, quod Dionysius in Transuectione scribit: *eos in togis quas Trabeas dicunt transuectos, tamquam è pugnâ venirent.* E quo colligas pugnasse eo habitu, & super trabeas fuisse cinctos. quod nec Virgilius abnuat:

Spreta vulgata versio.

Equites veste cincti.

Lib. VI. *Fortasse trabeati.*

——— *paruâque sedebat Succinctus trabeâ.*

Aliquid etiam huc Scholiastes vetus Horatij conferat, in illud

——— *cinctutis non exaudita Cethegis.*

Cinctutis, inquit, *antiquè militaribus viris & ad militiam paratis.*

„ *Ad descensum ascensúmque facilem in equos.*] Quod vtrumque meritò spectabant, cùm auxilio nullo aut fulcro vterentur ad alleuandum. Lego interdum hastâ innixos fuisse. vt in Liuio, de Cornelio Cosso: *Quem cùm equo ictum deiecisset, confestim & ipse hastâ innixus se in pedes excipit.* Videntur & equos quidam insueuisse ad flectenda crura, & sese demittendum. vt Silius de equo miræ fidei & ingenij:

Veteres quomodo in equum.

Lib. IV.

Lib. X.

Inde inclinatus collum, submissus & armos,
De more inflexis præbebat scandere terga
Cruribus.

Nempe herum ſuum grauiter læſum in pugnâ Cannenſi ſuſcipere voluit in dorſum, vt ſolet. Aliis dignioribus aut mollioribus (nec enim

Strator. vulgò) fuit qui manu tolleret, & adiutaret. *Stratores* ii Latinis dicti, quia

In Caracal. & ſternerent equum, & in eum ſubleuarent. Spartianus: *Cùm illum in*

Lib. XXII. *equum ſtrator eius leuaret.* Ammianus de Iuliano: *Lapſo milite, qui ſe in-*

Lib. XXX. *ſeſſurum equo dextrâ manu erexit.* Idem de Valentiniano: *Cùm eum elatus non ſuſciperet equus, anteriores pedes præter morem erigens in ſublime, dex-*

Anaboleus pro ſtratore. *tram ſtratoris militis iuſſit abſcindi.* Sunt iſti Græcis ἀναβολεῖς, ab attollendo. Plutarchus: Ἅμα δὲ ἵππος τῷ Κράσσῳ παρέστη χρυσοχάλινος, καὶ οἱ ἀνα-

In Craſſo. βολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι παρεβίβασαν, καὶ παρείποντο πληγῇ τὸν ἵππον ἐπιταχύνοντες: *Simul Craſſo admotus eſt equus auratis frænis, & Stratores eum ſuſtollentes impoſuerunt, & ſecuti ſunt equum verberibus incitantes.* Hoc ſenſu in Suidâ ſcriptor aliquis: Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ᾔτησε πιεῖν: *Rex ſtratorem vocans, & ſtatim equum conſcendens, petijt bibere.* Ac rectè ibi Suidas interpretatur Ἀναβολέα, τὸν ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνάγοντα: *eum qui in equum tollit.* Sed quod idem

Etiam pro ſcanſili inſtrumento fortaſſe. addit: Ἀναβολεὺς, καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένη σκάλα: *Anaboleus, etiam ea quæ Romanis Scala dicitur:* quaſi velit eſſe ſcanſorium aliquod inſtrumentum: id verò mihi dubium eſt, nec exemplum quod affert euincit. Nam ſubijcit in fidem: Ὁ δὲ Μασσίας γηράσας ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν: *Maſſias cùm ſenuiſſet, in equum ſine ſcanſorio inſtrumento conſcendit.* Non, inquam, euincit. Et moneo ex Appiani Lybico eſſe ſumptum, atque ex eo corrigendum: ὁ δὲ Μασσανίσσας. De Maſaniſsâ enim rege hoc narrat, eum inter cetera ſenectæ ætatis commoda, hoc quoque habuiſſe, vt agilitas non deſereret, & vltrò ac ſine ſtratoris operâ (cur non ſic interpretêre?) iret in equum. Tamen pro Suidæ ſententiâ etiam Euſta-

Odyſſ. α. verſ. 155. thius, vber ſed vtilis Scholiaſtes, in Homerum: Ἀναβολεὺς οὐ μόνον τὸ σιδήρεον ᾧ τοὺς πόδας ἐντιθέντες ἐφιπποι γίνονταί τινες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος ὃς εἰς τοιοῦτο ἔργον καθυπουργεῖ: *Anaboleus non ſolùm ferrum illud minutum dicitur, cui pedes imponunt quidam vt inſcendant commodiùs; ſed etiam vir ipſe*

Pedanei ſubiices an veteribus. *qui ad tale opus adiutat.* Ex quibus doctiſſimus Budæus efficit veteribus notos etiam fuiſſe ſubiices illos pedaneos ex ephippio vtrimque dependentes, quibus hodie vtimur ad ſcandendum & innitendum. Quod tamen verba Euſtathij mihi clarè non dicunt: ſed potuit inſtrumentum deſignare non penſile, ſed portatile, quod apponerent iuxta equum, & eo velut gradu attollerentur. Fit hodie interdum in curribus, & eſſent verè ex Suidæ interpretatione *Scalæ*. Poſſet Plutarchus huc tra-

In Gracchis. hi, dum notat *Gracchum vias reparaſſe, & lapides haud longè diſtantes in marginibus defixiſſe*, ὡς εἴη ῥαδίως τοῖς ἵπποις ἔχουσιν ἐπιβαίνειν ἀπ᾽ αὐτῶν, ἀναβολέως μὴ δεομένοις: *vt eſſet facile iis qui equos haberent eos inſcendere, inſtrumento ſcanſili non egentes.* Etſi nihil video cur non hîc quoque vertere fas ſit *Stratorem.* Sed quidquid huius ſit, illud tamen tene, Euſtathium dicere *quoſdam* vſurpaſſe, non ergo vulgò omnes: & eius æuo ſi pedanei illi ſubiices fuerunt, non certè priſco magis. quod ſtatuæ & imagines

gines omnes euincunt. Nusquam enim in ijs forma aut vestigium, & pedes semper penduli, sine alio fulcro. Atque adeò res noua, vt nec sit ei Latinum nomen: nisi quòd patrum ætate Franc. Philelphus, ne res cottidiana careret vocabulo, *Stapedam* appellauit, quòd pes in eo staret. Budæus meliùs puriusque putauit circumscribi, & *Subiicem pedaneum* dici. AVD. Vt video non omnia laudabilium veteres inuenère, quædam relicta & nobis. Nam certè hoc ferrum vtile & firmiori sessioni est, vtile & scansioni. quæ meo animo difficilis fuit, vtique armatis. LIPS. Nobis ita sit, nempe inexercitatis: at illi continuo vsu discebant, idque inter militiæ rudimenta. Quid tamen tantopere mirandum? nónne & rusticuli nostri cottidie vsurpant, & nullo nisu subiiciunt se in equos? Ita veteres, atque id saltu quodam factum Virgilius tangit: *Insiliebant equis prisci.*

——— corpora saltu
Subÿciunt in equos.

Et Claudianus: *Inq; frementis equi dorsum, cum pondere conti,*
Indutas chalybum saltu transferre cathenas.

Sed de Romanis propriè, Vegetium audi. *Non tantùm à tironibus, sed etiam à stipendiosis militibus salitio equorum districtè semper est exacta. Quem vsum vsque ad hanc ætatem, licet iam cum dissimulatione, peruenisse manifestum est. Equi lignei hieme sub tecto, æstate ponebantur in campo. super hos iuniores primò inermes, dum consuetudine proficerent, demum armati cogebantur ascendere. Tantáque cura erat, vt non solùm à dextris, sed etiam à sinistris & insilire & desilire condiscerent, euaginatos etiam gladios vel contos tenentes. Hoc enim assiduâ meditatione faciebant, scilicet vt in tumultu prœlÿ sine morâ ascenderent, qui tam studiosè exercebantur in pace.* Lib. I. cap. XVII. Vides salitionem hanc inter assidua exercitia vel ad Vegetij tempora, cùm bona pleraque iam perierant, retentam: haud æque necessariam, si vel tunc equestria ista fulcra. AVD. At in Vegetij verbis non dissimulo mirari me de *gladio euaginato* quod ait, & sic quoque insiluisse. LIPS. Nihil est. Vsus hæc & plura potuit: & nónne de Pompeio Plutarchus tradidit, *iam senem exercuisse se inter milites, & in equo visum*, siue (vt verba eius sunt) ἱππότην, ἑλκόμενόν τε τὸ ξίφος ἀπραγμόνως θέοντι τῷ ἵππῳ καὶ κατακλείοντα εὐχερῶς: *trahentem atque educentem gladium sine difficultate, equo incitato & currente, iterumq; facillimè reposuisse?* *Pompeij dexteritas.* In Pōpeio. Quod factitatum, & quædam talia, Viennæ memini à Turcici generis equite, spectante D. MAXIMILIANO Imperatorum optimo, & magnâ nobilium ac popularium turbâ. Quid ille idem Plutarchus de Iulio Cæsare? In Cæs. Τὸ μὲν ἱππεύειν ἐκ παιδὸς ἦν αὐτῷ ῥᾴδιον. Εἴθιστο γὰρ εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας ἀπάγων, καὶ τῷ νώτῳ περιπλέκων, ἀνακράτος ἐλαύνειν τὸν ἵππον: *Equitare à puero illi facile erat. Assueuerat enim manus retro inuertens & dorso suo implicans totis viribus equum admittere & concitare.* *Iulij Cæsaris equitandi peritia.* Ecce. hæc & talia, facilia reddebant iis quæ nobis sunt ardua, & discendo exercendoque verè militaris Ars fiebat. Sed alterum etiam moneo, cur facilior hæc salitio: nempe quod Sellas istas equestres altiusculas, & è ferro lignoque compagina- *Veteribus non Sella in equis.*

tas, non habebant. Quid ergo earum vicem? ſtragula quædam è panno, corio, pelle, quibus equos inſternebant, eoque & *Strata* dicebant: ferè vt hodie noſtri agaſones. Seneca: *Stultus eſt, qui equum empturus, non ipſum*
Epiſt. LXXX. *inſpicit, ſed ſtratum eius & frenos.* Iterùm: *Equum empturus, ſolui iubes ſtratum.* Græci στρώματα pariter dixêre, itemque Ἐφίππια: quâ voce vul-
Quidam & ſine ſtratis. gò & Latini vſi. Varro: *Mihi puero modica vna fuit tunica & toga, ſine faſceis calceamentum, equus ſine ephippio.* Et oſtendit quoſdam duriùs aut fortiùs habitos, ephippijs etiam caruiſſe. Quod tamen non ita perpetuum fuiſſe arbitror, vt Neronis denique æuo Equites in tranſuehendo ea
* Lib. I. Dial. V. vſurparint: quod ex Dionis compendio * ſuprà monui, & iure aliorſum traxi. Profectò iamdiu in promiſcuo vſu ephippia, & omnis lectio docet. Quin Cæſar cùm Germanos oſtendit ijs caruiſſe, hoc quoque addocet,
IV. Gallic. Romanos habuiſſe, quos eo nomine vt molles illi contemnebant. *Nihil,* inquit, *eorum moribus turpius aut inertius habetur, quàm ephippiis vti. Itaque ad quemuis numerum ephippiatorum equitum quamuis pauci adire audent.* Ac vide quam mutauerint. tales Germani olim, & in dorſis equorum nudis: nunc ſellæ iſtæ altiores & fabræ factæ, eorum quaſi peculiares. Quâ in re, vt multis alijs, conuenit ijs cum Perſis, de quibus Xenophon:
Lib. VIII. Pæd. Νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν, οὐ γὰρ τῆς ἱππείας οὕτως ὥσπερ τοῦ μαλακῶς καθῆσθαι ἐπιμέλονται: *Nunc autem ſtragula plura in equis habent, quàm in lectis. non enim tam equitationis curam habent, quàm mollioris ſeßionis.* Notat & ipſe duriores olim fuiſſe Perſas, ſuo æuo degeneraſſe & has ad delicias veniſſe. Sed Germanis fortaſſe cauſſa alia eiuſmodi ſellarum, nimirum firmitas, & quia ſecuriùs ſic concurrunt & confligunt. Certè in ſola & paſſa illa ſtragula vt faciliùs aſcendere, ita & deiici aut delabi. Sed de Romanis igitur, dixi inſtrauiſſe corium aut pellem. eoque in Gloſſis priſcis ſcriptum: Ἐφίππιον, *ſcordiſcale.* Nam & in
Pelles pro ſtratis. aliis Gloſſis explicatum reperio: *Sordiſcum* (an *Scordiſcum?*) *corium crudum.* E corio igitur aut pelle animalis cuiuſpiam: & poëtæ huc aſpiciunt, cùm nobilibus viris rariores quaſdam pelles ſubſternunt. Vt Statius
Lib. IV. Parthenopæo, è lynce:

> *Cornipedem trepidos ſuetum præuertere ceruos,*
> *Velatum geminæ deiectu lyncis.*

Silius Flaminio Conſuli, è tigride:

Lib. V.
> *Stat ſonipes vexátque ferox humentia fræna,*
> *Caucaſeam inſtratus virgato corpore tigrim.*

Silij fortaſſis improuida ſcriptio. Non tamen ſine notâ, quòd iamtunc Italiæ eam feram communicat, viſam primùm ſub Auguſto, vt Plinius tradit. Sed vel poëticum ius excuſet; vel quòd de pelle tantùm, quæ aduehi potuit etiam ignotâ ferâ.
Centunculi pro ſtratis. Alij centunculos inſternebant aut viliores pannos. Ex Frontino, in
Lib. II. cap. IV. Stratagemate quopiam narrando: *Agaſones lixáſque armatos ſimul ire iuſſit, iumentorúmque magnam partem inſtratorum centunculis, vt per hoc*
Lib. VII. *equitatus ſpecies obiiceretur.* Ex Liuio, in re ſimili: *Mulis ſtrata detrahi iubet, bináſque tantùm centunculis relictis, agaſones armatos imponit.*

Sed

Sed honestiores vestem scilicet pretiosam magis instrauisse, aut tapetem. *Et tapetes.*
Silius: *Illum Sidonio fulgentem ardore tapeta:*
De equo dicit, qui sic instratus. Lego & apud Liuium: *Et cùm tibi viro* Lib.XXXIV.
liceat purpurâ in veste stragulâ vti, matremfamilias tuam purpureum amiculum habere non sines? & equus tuus pretiosiùs instratus erit, quàm vxor vestita? In dissuasione legis Oppiæ hæc dicuntur, & temerè à quibusdam reponi video, *lectus tuus*. De equo verum est, & ius fuit purpurâ aut cocco insternere magistratibus & qui cum imperio erant. Atque hi sunt, quos suprà dixi, *Consulares* aut *Imperatorij equi*. AVD. Satis noua me doces. sed amplius, Sellæ ergo istæ nostræ nuper natæ? LIPS. Nequaquam, nec dixi. Negaui perueteres, non tamen facio nouitias: & fortasse *Sellæ nostræ quando natæ.*
Sidonij Apollinaris æuo iam in vsu. Inducunt hæc verba: *Alij sanguine ac spumis pinguia lupata suscipiunt, alij sellarum equestrium madefacta sudoribus fulcra resupinant.* Nam & *Sellas* nominat, & *resupinata fulcra*, vtrumque pro hodiernis. Et iam ante Panegyristes, Constantino: *Tunc ire præcipites* (equites hostium) *labi reclines, aut moribundi sedilibus attineri, permixtâ equorum clade iacère.* Quid; quòd in columnâ Traiani (sæpè mihi aduocatâ aut aduocandâ. multa ibi imago rerum veterum.) forma quædam nostræ huic consimilis? Imperatorios equos ex eâ suprà dedi, & respice. Sed fortasse verius, structùm farctùmque aliquid è pannis ibi esse, ad molliùs insidendum, sine ligno tamen aut ferro. An & Dionis ea mens, vt sub Nerone primùm hæc talia ephippia equites receperint? vix opinor, nec eò produxerim. Lib. III. epist. III.

„ *Hastas graciles faciebant ac tremulas.*] Duplici ergo caussâ inutiles, cùm nec figerent fortiter, nec collinearent rectè. Sed de fixione tamen aliter apparuit in concursu Aruntis & Bruti, cùm *vterque* (Liuij verbis) Lib. II.
contrario ictu per parmam transfixus, duabus hærentes hastis ex equis moribundi lapsi sunt. Dixeris fortes robustasque fuisse: aut potiùs illud pro Polybio, parmas tunc penetrabiles & infirmas. Atque id sequitur:

„ *Scutum ex bouillo corio.*] Accipio, corio mero, & nullâ materie subiectâ aut ligno. Si enim & ista, cur reiiciat? cur non pedestre scutum bonitate æquiparet? Sed credo è corio solo fuisse, arte leuiter durato, quod tamen per pluuiam (vt addit) resolueret. Fuit igitur cuiusmodi Afrorum olim scuta, de quibus Suidas: Πάρμαι, δερμάτινοι θυρεοὶ παρὰ Καρχηδονίοις: *Parmæ, coriacea scuta apud Carthaginenses*. Sallustius & Numidis tribuit: *Super terga gladij & scuta, verùm ea Numidica ex coriis, ponderis gratiâ simul & offensæ, quò leuiùs streperent*. Item Afris Silius: *Parma equitum. E corio mero.* In Iug.

——— *rudis his tunc parma, breuique* Lib. II.
Bellabant ense.

Nec aliam quàm hanc rudem è corio intellegit, *Citram* vel *Cetram* propriè ijs dictam. Isidorus: *Cetra, scutum loreum sine ligno, quo vtuntur Afri & Mauri.* Scholiastes Iuuenalis: *Oryx animal minus quàm bubalus, quem Mauri Vncem vocant. cuius pellis ad cituras* (benè Pythœus *citras*) *profi-* *Cetra propriè.*

cit,

cit, scuta Maurorum minora. Citra quidem & in Glossis scribitur: Ἀσπὶς λῃστρικὴ *citra.* An quia latrocinantes vtebantur? an rescribimus, λιβυστικὴ: sed vix ausim. Addo, Hispanorum etiam Cetras fuisse, eorum maximè
1. Ciuil. qui proximi Mauris & Afris: atque inde in Cæsare *Hispanorum cetratæ*
Lib. xxi. *cohortes.* & in Liuio: *Hispani cetris suppositis incubantes flumen transnatauere.* Sed videndum an non paullò aliæ, atque alibi quæsiuero.

Sauroter in hastâ. „ *Sine imâ cuspide.*] Græci hoc vno verbo σαυρωτῆρα dicunt, siue etiam στύρακα & οὐρίαχόν. Sed priore voce Polybius hîc vsus, itemque Homerus:

Iliad. I.
——— ἔγχεα δέ σφιν
Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο.

Vbi sic Eustathius: Σαυρωτὴρ, σιδήρεον κοῖλον ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος ὀρθὸν αὐτὸ ἑστάναι ποιεῖ πηγνύμενον κατὰ γῆς: *Sauroter ferrum paruum cauum, in acutum desinens, cui inserta infima pars hastæ efficit vt recta statuatur defixa terræ.* Ac vides inibi alterum etiam vsum eius ferri, nempe ad hastam rectam defigendam, cùm ea feriata. Sed ad vsum Polybianum, exemplum incerti scriptoris apud Suidam ecce istud: Καὶ τάχυ περιστρέψας τὸν ἵππον εἰς πεσόντα παίει τῷ σαυρωτῆρι διὰ τοῦ τραχήλου: *Et celeriter equo conuerso ad iam lapsum, percutit eum cuspide imâ in gulâ.*

Popana. „ *Vmbilicatis placentis simillimum.*] In Græco est vox *Popani.* de quo genere Suidas: Πόπανα, πλακούντια πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ: *Popana, placentæ latæ, & tenues, & rotundæ.* Ex iis & formam equestris scuti vi-
Lib. II. des, siue potiùs *Parmæ.* Ita enim olim vocabant. Liuius: *Desiliunt ex equis, & pro antesignanis parmas obiiciunt.* Iterùm: *Vexilla se suorum parmásque cernere equitum.* Et ferè ita Liuius. sicut & Glossæ explicant: *Parma,* ἀσπὶς ἱππική.

Equitum omnia arma, ordine. „ *Assumpsêre Græcanicam armaturam.*] Quæ ea fuerit, nemo meliùs Iosepho dixerit: si tamen tam plena & instructa ea iamtunc Polybij
Lib. III. Excid. æuo. Sed Iosephus audiatur. Τοῖς ἱππεῦσιν μάχαιρα μὲν ἐκ δεξιοῦ μακρὰ, καὶ κοντὸς ἐπιμήκης ἐν χειρί· θυρεὸς δὲ παρὰ πλευρὰν ἵππου πλάγιος· καὶ κατὰ γωρυτοῦ παρήρτηνται τρεῖς ἢ πλείους ἄκοντες, πλατεῖς μὲν αἰχμὰς, οὐκ ἀποδέοντες δὲ δοράτων μέγεθος. Κράνη δὲ καὶ θώρακες, ὁμοίως τοῖς πεζοῖς, ἅπασι: *Equitibus gladius est ad dextrum oblongus, & contus item longus in manu. scutum ad latus equi transuersum, & in pharetrâ portantur tria aut plura iacula, cuspide latâ & hastis magnitudine non cedentia. Galeas & loricas omnes habent, vti pedites.* Fida & multiplex hæc armatura, ac lubet per partes in-
Gladius iis dexter. spicere. Ait primò *gladium fuisse ad dextrum.* Nota igitur, more Polybiano & veteri, equites tunc gestasse dextros gladios, etsi pedites eos iam
Isque oblongus. haberent sinistros. Sed addit, *oblongum* fuisse: aliter quàm in nostris equitibus, qui breuiorem pedestri gerunt. Olim contrà, & valdè olim. Nam
Lib. VIII. & in Dionysio est de equitibus Romanis, sub annum vrbis CCLXVII. Ἔπειτα οἱ μὲν εἰσακοντίζουσι τὰς λόγχας, οἱ δὲ τοὺς ὁμόσε χωροῦντας τοῖς ἱππικοῖς ξίφεσι μακροτέροις οὖσιν παίοντες, πολλοὺς ἐρρίπτουν ἡμιθανεῖς: *Deinde alij eiaculati sunt lanceas, alij eos qui propiùs accedebant, equestribus longioribus*

gladiis

gladiis ferientes, multos prosternebant semineces. Ad duo notabilis locus. quòd & lanceas eiaculati equites sint, & quòd gladij eorum tales. Ac de istis, posteriore etiam æuo in Dione Chrysostomo testimonium obseruo, cùm ille de Charidemo quodam viro nobili: Παρέζωστο δὲ μάχαιραν μεγάλην τῶν ἱππικῶν: *Accinctus erat longiorem gladium ex illis equestribus.* Pergit porrò addere Iosephus, *contum in manu longum.* & intellegit grandiorem concursoriam hastam, ad hostem cominus feriendum aut deiiciendum. Non est dubium quin & olim hastæ huic vsui, non tamen femore aut genu obnixæ, ob ferrum in imo quod dixi. Alij tamen sic ferebant, cùm σαυρωτὴρ scilicet aberat: vt Afer ille, de quo Silius:

In Boryst. — *Contus vel hasta.* — *An femori obnixa?*

> *Sustentata genu per campum pondera conti*
> *Sarmatici prona aduersos vrgebat in hostes.* Lib. xv.

Vt Sarmata quispiam in Valerio: Lib. vi.

> ——— *campis hostilibus vmbram*
> *Fert abies obnixa genu.*

Sed Romani an sub brachium inclinauerint & ad latus applicauerint, haud assero: ratio illa & aspectus acutioris ferri sic poscit. At illud satis nouum, quod Iosephus subiungit, *in pharetrâ tria aut quattuor iacula.* Nihil tale in Polybio, aut vllo veterum: nisi quòd in Dionysij suprà verbis vidimus, *eiaculatos fuisse hastas.* Sed licet, imò oportet fortasse, intellegere concursorias illas hastas, quæ tunc minores & tremulæ habere potuerunt duplicem hunc vsum. Aliter in Iosepho, & palàm distinguit, & velitares istas hastas plures donat. Æuo igitur hoc accessit, ac cominus atque eminus pugnare eques ille potuit. Postrema sunt, *galea ac lorica iuxtà ac peditibus.* Dat igitur omnia arma, & pari, vt apparet, modo. Si ita est, quid igitur Appianum induxit scribere de Scipione, in pugnâ Africanâ cum Annibale: *Cùm pedites proculcarentur ab elephantis in acie mediâ, qui ob grauitatem armorum parum agiles erant ad insequendum aut refugiendum, Scipio iussit Italicos equites ab equis desilire leuiùs armatos, & tela coniicere in elephantos?* Ecce, res tota & verba dicunt clarè leuia arma equitum præ pedestribus fuisse. Atqui nónne omnia eadem peditibus habebant? Iosephus asserit, & ex Polybio idem dicas. Nisi fortè tunc & illis bellis, nondum mutauerant: & posteà bellis denique Græcanicis id factum. In rebus leuibus, mi Auditor, nónne interdum hæremus, & fortasse satagimus? ac vereor ne me dicas* τὰς κέγχρους ἀποτορνεύειν. AVD. Egóne? cui fructuosa hæc cura, & iuuat atque opus in talibus recidere, ac stirpes tollere dubitationum.

Hasta etiã iaculatoria — *Galea & lorica.* — *Super Appiano loco.* — * *grana detornare.*

DIALOG. VIII.

Numidæ equites descripti, & Tarentini.

SED enimuerò Lipsi, cùm *Graues* equites descripsisti, nullos etiam *Leues?* LIPS. Nullos. non enim fuerunt alij in Romanis. AVD. Sed in eos tamen, aut & cum iis posteà pugnarunt, nisi fallor, & nominatim Numidæ: de quibus sæpè lego, & præsertim in Annibalis rebus. Lubet scire *Numidæ descripti.* quale hoc genus, cui & pretium fuisse video & virtutem. LIPS. Nihil minus in specie: sed re tamen & efficaciâ haud rarò se probarunt. Descri-*Lib. xxxv.* bit Liuius graphicum in morem: *Nihil primo aspectu contemptius. equi hominésque paulluli & graciles: distinctus & inermis eques, præterquàm quòd iacula secum portat: equi sine frænis: deformis ipse cursus, rigidâ ceruice & extento capite currentium.* Cui paria Claudianus, in bello Gildonico:

Non contra clypeis tectos, galeisq́ micantes
Ibitis, in solis longè fiducia telis:
Exarmatus erit, cùm mißile torserit hostis.
Dextra mouet iaculum, prætentat pallia læua,
Cetera nudus eques.

Nudi ab armis. Vides ipsos nudos, inermes, præter iacula: & læuâ, pro clypeo, vestem prætendisse. Artem autem iaculatoriam passim iis tribui videbis, vt Sallustius de Iugurthâ: *Vti mos gentis illius est, equitare, iaculari.* Herodianus: *Lib. VII.* Οἱ δὲ Νομάδες ἀκοντισταὶ εὔστοχοι: *Numidæ iaculatores certißimi.* Addidit Li-*Sine fræno.* uius, *equos sine frænis:* & sic in Virgilio: *Et Numidæ infrænes cingunt.* Claudianus: *— sonipes ignarus habenæ, Virga regit.* Vbi Virgam loco Fræni adnotes, aliis etiam expressum. vt Silio:

——Numidæ, gens inscia fræni,
Queîs inter geminas, per ludum mobilis, aures
Quadrupedem flectit, non cedens virga lupatis.

In Strabone: Μικροῖς ἵπποις χρῶνται, ὀξέσι δὲ καὶ εὐπειθέσιν, ὥστε ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίζεσθαι: *Paruis equis vtuntur, sed velocibus, itáque obsequentibus vt exiguâ virgulâ regantur.* Herodianus: Νομάδες, ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καὶ χαλινῶν ἄνευ, ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾶν: *Numidæ, equites optimi, vt vel sine frænis, solâ virgâ cursum equorum moderentur.* Ausonius, ad Gratianum: *Mirabamur poëtam, qui dixerat, infrænos Numidas: & alterum, qui ita collegerat, vt diceret, in equitando verbera, & præcepta esse fugæ, & præcepta sistendi. Obscurum hoc nobis legentibus erat, intelleximus te videntes. cùm idem arcum intenderes, & habenas remitteres; aut equum segniùs euntem verbere concitares, vel eodem verbere intemperantiam coërceres.* Nec fræna tantùm adimunt, sed & Strata. Lucanus:

Et gens quæ nudo residens Massylia dorso,
Ora leui flectit frænorum nescia virgâ.

Sine strato. Dorso nudo imponit. vt & Appianus ipsum Masanissam: γυμνὸν τὸν ἵππον ἀναβαίνων, ὡς ἔθος ἐστὶ Νομάσι: *Nudum equum conscendens, vt mos Numidis.* Satis ex horum collatione liquet qui Numidæ illi, viles aut ridiculi in

li in ſpeciem: re ſæpè validi & feroces. Sciuit Annibal & Romani: quorum ille victorias ſuas in parte, iſti clades huic generi adſignant. Et Romani poſteà, victâ Africâ, æſtimarunt & ſæpè inter auxilia habuerunt, vt Scipio minor, vt Marius, vt in Galliâ ipſe Cæſar. AVD. Benè hæc & firmiter docuiſti: tamen Liuij locus eſt, qui addit iis arma, contra tuum ſenſum. Scribit in pugnâ Cannenſi, inter dolos Annibalis, *Quingentos fermè Numidas, præter conſueta arma teláque, gladios occultos ſub loricis habentes, ſpecie transfugarum adequitaſſe, parmáſque & iacula ante pedes hoſtium proieciſſe*. Nónne palàm *arma* dat, imò diſtinctè *loricas* & *parmas*? LIPS. Vidi olim locum, & me tenuit: eò magis, quòd in Appiano non *Numidas*, ſed *Celtiberos* in hac ipsâ re legebam. Et ſanè magis conueniat, niſi hoc Liuium ſubleuat, quòd aliud etiam genus Numidarum equitum, qui grauiores, & frænati: de quibus ipſe libro XXIV. *Nec omnes Numidæ in dextro cornu locati, ſed quibus, deſultorum in morem, binos trahentibus equos, inter acerrimam ſæpè pugnam, in recentem ex feſſo* ARMATIS *tranſſultare moris erat*. Palam armatos eos facit: & de tali genere priores illos dicam fuiſſe? haud aliud reperio. Et ſanè Deſultores iſti equites miri, & alibi tamen lecti. vt in Æliano: Ἄμφιπποι, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν ἵπποιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι· οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ: *Amphippi, qui duobus equis non ſtratis, & colligatis inter ſe, vehuntur. qui etiam de alio in alium tranſiliunt, cùm vſus poſcit.* In ludum & circum hi traducti, & ab ipsâ re dicti Deſultores. Manilius:

Numidæ armati.

Deſultores.

Nec non alterno deſultor ſidere dorſo Lib. v.
Quadrupedum, & ſtabiles poterit defigere plantas
Per quos vadit equos.

Hyginus: *Caſtor dicitur alternâ morte redemptus. Vnde etiam Romani ſeruant inſtitutum, cùm Deſultorem mittunt. vnus duos equos habet, pilleum in capite, equo in equum tranſilit, quòd ille ſuâ & fratris vice fungatur.* Propertius:

Eſt etiam aurigæ ſpecies Vertumnus, & eius
Traijcit alterno qui leue pondus equo.

Vult Vertumnum varias ſpecies induere, modò aurigam videri, modò deſultorem. Homerus iſtos agnouit, & fusè deſcripſit, ſed in quattuor etiam equis alternantes.

—— ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Iliad. o. verſ. 679.
Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται:
—— *hic ſemper firmiter inſtat*
Ex alio inſiliens alium, ídque in perpete curſu.

Vbi Euſtathius notat: Ἐν δὲ παλαιοῖς σχολίοις γέγραπται, ὅτι Δημήτριος φησὶ τεθεωρηκέναι τινὰ μεταβαίνοντα, ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, κατέχοντα τοὺς χαλινοὺς, καὶ ἀνεμποδίστως τηροῦντα τὸν δρόμον τῶν ἵππων. καὶ ὅτι καὶ νῦν ἐν Ῥώμῃ τοῦτο γίνεται: *In priſcis Scholiis ſcriptum eſt, quòd Demetrius dicat ſe vidiſſe quemdam tranſilientem, vt poëta dicit, retinentem fræna, & ſine vllo impedimento regentem equorum curſum. Et quòd etiamnum* Romæ id fiat.* Nec mirum tibi

**In Circenſibus.*

tibi nimis aut fabulosum de quaternis Homeri equis videatur: ecce Florus, de *senis* etiam in historiâ dicit, libro III. cap. III. *Rex ipse* (Theutonum) *Theutobocchus quaternos senósque equos transilire solitus, vix vnum cùm fugeret, ascendit.* Hi sunt igitur Numidæ. Tarentini, qui & ipsi in Liuio, & alibi Polybio nominantur, haud dissimiles, & duplex quoque eorum genus. Sunt illi leues, de quibus Ælianus: τῶν ἱππέων οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσιν, εἰς δὲ χεῖρας τοῖς πολεμίοις οὐκ ἔρχονται, καὶ καλοῦνται Ἱππαγωνισταὶ καὶ Ταραντῖνοι: *Equitum alij iaculantur tantùm, ad manus hostibus non veniunt, & vocantur Hippagonistæ & Tarentini.* Sunt alij, de quibus Li-

Lib. XXXV. uius: *Cretenses auxiliares, & quos Tarentinos vocabant, equites binos secum trahentes equos.* Nec plura de istis lubet, aut opus, dicere: finis in Polybio

*In Poliorceticis. *Armorum.* AVD. Atqui multa restant: tela alia vbi sunt? LIPS. * Alibi promenda: frustrà me respicis, haud aliter nunc hoc fiet. AVD. Quod vis igitur fiat. Nam

Ad loquendum atque ad tacendum tute habes portisculum:

vt illa in Plauto. Sed tamen Apophoretum in abitu ecquod das? LIPS. Quod illud? AVD. Hoc solenne dico, de collectione & summulâ. LIPS. Vix hîc opus, tamen cape.

COLLE-

COLLECTIO ARMORVM.

- **ARMA secundùm genera. Primò**
  - **VELITVM**
    - *Gladius Hispaniensis.*
    - *Hastulæ, trium pedum longitudine, digitali crassitie, ferro molli duodecim digitorum.*
    - *Parma, tripedalis.*
    - *Galea, è pelle aut corio.*
  - **HASTATORVM & PRINCIPVM & TRIARIORVM**
    - *Scutum, latum duos pedes & semis, longum quattuor, & interdum palmum.*
    - *Gladius Hispaniensis, firmus mucrone & vtrimque ictu.*
    - *Galea ærea, cum cristis.*
    - *Ocreæ.*
    - *Pila duo. Vnum maius idq;*
      - *Rotundum*
      - vel
      - *Quadrangulum.*
    - *Minus, simile Venatoriis hastis.*
    - *Omnium istorum longitudo in ligno, tres cubiti; in ferro, totidem, sed pars media fibulis nexa ligno. Mucro hamatus. Triarij ferunt hastas.*
    - *Lorica duplex, vel è laminâ æreâ seu ferreâ, digitorum vndique duodecim, Pectorale dicta:*
    - *Vel ex catenis & squamulis confecta, quæ Hamata. Hæc ditiorum.*
  - **EQVITVM**
    - *Scutum.*
    - *Hasta.*
    - *Gladius.*
    - *Lorica.*
    - *Galea.*

IVSTI LIPSI DE MILITIA ROMANA LIBER IV.

DIALOGISMVS I.

Dispositio Aciei & communis ordo, tum viæ & interualla: pérque ista accessio & recessio.

DIE quarto venit meus ad constitutum; Ecce me, inquit, si vnquam, auidum nunc audiendi. Aciei enim & pugnæ res erit. Subrisi, & cum hac spe, inquam, licet abeas. Vbi in Polybio verbulum? quære, vestiga, non reperies: atque ita cùm dux noster & magister deficit, ego subsisto & sileo. AVD. Túne? & sic me ludum facias? Dicat non dicat Polybius; si viuo ego, dices. LIPS. Flocci & pappi mihi tuæ minæ. ----* ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων. AVD. Imò, tu hîc mihi obnoxius, ex promisso. Diuisio & definitio tua volunt, & cum primis ipsa res: quæ nulla est, si ACIEM omittis. Nónne eius caussâ omnia? nec priora tantùm, *Dilectus*, *Ordo*, *Arma*: sed ipsa *Disciplina* huc respicit, & nihil eâ opus, nisi ad fortiter & feliciter pugnandum. Ergo vno verbo mi Doctor, doce: aut. LIPS. Quid facies? AVD. In vincla te dabo, sed hæc brachiorum, nec dimittam, nisi impetrato. LIPS. Omitte, impetrasti: etsi reuera hæreo vnde ordiar: quà progrediar: quia orbita nulla pressa, quam insistam. Cùm omnia circumspicio, nihil melius quàm ad Liuium me vertam, qui Latinos & Romanos ordines, tum & Aciem, instruxit. Hæc tu mihi lege, & Polybium dimitte: non sine castigatiunculâ, quòd rem ipsam præcipuam libarit nec verbo. Caussam tamen fortassis habuit, quòd ex historijs eius & variis pugnis dispositio hæc potuit esse nota. Sed legito:

* --immunes capræ ab aratris.

LIVIVS Lib. VIII.

„ *Vbi his ordinibus exercitus instructus esset, Hastati omnium primi pugnam inibant. Si Hastati profligare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes in interualla ordinum Principes recipiebant. Tum Principum pugna erat, Hastati sequebantur. Triarij sub vexillis considebant sinistro crure porrecto, scuta innixa humeris, hastas sub erectâ cuspide in terrâ fixas, haud secus quàm vallo septa inhorreret acies, tenentes. Si apud Principes quoque haud*

satis

ſatis proſperè pugnatum eßet, à primâ acie ad Triarios »
ſenſim referebantur. Inde rem ad Triarios rediße, cùm »
laboratur, prouerbio increbuit. Triarij conſurgentes, vbi »
in interuallo ordinum ſuorum Principes & Haſtatos re- »
cepißent, extemplò compreßis ordinibus velut claudebant »
vias, vnóque continenti agmine, iam nullâ ſpe pòſt relictâ, »
in hoſtem incedebant. Id erat formidoloſiſsimum hoſti, cùm »
velut victos inſecuti, nouam repentè aciem exſurgentem, »
auctam numero cernebant.

Ecce tibi ACIES, quæ definitioni noſtræ his verbis inſita, AD IMPVGNANDVM AVT REPVGNANDVM. Nam duplici hac cauſsâ omnis acies inſtructa, idque victoriæ ſpe & fine. Pleraque autem ea omnis vno & ſimplici ordine diſpoſita, quem hîc habes: ordine dico per Genera militum ſiue claſſes. Nam

„ *Haſtati omnium primi pugnam inibant.*] Non planè aut vniuersè verum eſt, ſed *primi omnium* dumtaxat ex ſtatariâ & graui acie. Nam Velites certè ante eos, aut leues milites, pugnare ſoliti: & ſic per gradus virium pugna procedebat. Ab infirmioribus, paulatim ad magis firmos *Ordo in pugnâ vnus.* firmoſque ventum. Perpetuus & inuiolabilis ferè hic ordo, veteri & bonâ quidem re Romanâ. Aliter alibi in Liuio, ſed ſuſpectè aut falsò. Falsò hîc, in pugnâ Scipionis cum Syphace & Aſdrubale: *Romanus poſt Principes Haſtatorum prima ſigna, in ſubſidiis Triarios conſtituit.* Non eſt ita. *Lib. XXX. Liuij corrupta ſcriptio.* aliter Appianus & Polybius in eâpſe pugnâ, & diſertè ſtatuunt (Polybij verba) Πρῶτον μὲν τὰς τῶν ἁστάτων σημαίας, ἐπὶ δὲ ταύτας τῶν πριγκίπων, τελευταίας δὲ τῶν τριαρίων: *Primùm quidem Haſtatorum ſigna, poſt iſta Principum, extrema verò Triariorum:* atque inſerit, factum id à Scipione κατὰ τὸ παρ᾽ αὐτοῖς ἔθος, *iuxta morem Romanorum.* Simile Appianus, & nihil certius. Corrigatur ergo Liuius: *Romanus Principes poſt Haſtatorum prima* *Correcta.* *ſigna:* à Carolo Sigonio quoque ante nos obſeruatum. Suſpectè autem in loco Liuij altero: *Pugna exorta eſt, non illa ordinata per Principes,* Lib. XXII. *Haſtatóſque, & Triarios.* Enimuerò hæc pugna talis inordinata & præter mores, nec eſt vt Liuius ita ſcripſerit. Vereor vt hos tales locos non *Suſpecta altera.* imperitia, ſed improuida peritia corruperit cuiuſpiam, qui aut vocem *Principum* attenderit, eoque primos fecerit; aut qui Vegetij ſcripta & *Vegetius aliter ac priſci ordinat.* monita ſic locantis: *In primâ acie, inquit, pugnantes Principes, in ſecundâ Haſtati, in tertiâ Triarij vocabantur.* Alibi iterat: *Prima acies Principum,* Lib. I. cap. XX. *ſecunda Haſtatorum.* Moneo te, nequid hæc turbent aut offuſcent, alio Lib. II. cap. XV. ritu ſcripta, & alio ſenſu. Ritu quidem, qui ſub Hadriano aut Traiano Lib. II. cap. XIV. cœpit (habet hæc pro veteribus, vt obſeruabis, Vegetius) qui in militiâ multa immutarunt. Senſu autem, vt *Principes* fuerint (ipſemet ſic defi-

nit) *in primo ordine exercitati & veteres milites: Hastati in secundo, circumdati cataphractis sagittarij, necnon optimi milites cum spiculis vel lanceis, quos prius Hastatos vocabant*. Vides diuersa omnia à priscis. & scribit etiam, *quos anteà Principes vocabant*. Non ergo tunc & tuo æuo? non communiter, sed magis *Antepilanos*. Ex Ammiano: *Antepilanis Hastatisque & ordinum primis, velut insolubili muro, fundatis*. Allusit in Simplicio quodam, qui anteire decessorem suum omni prauitate studebat: *Hic in cruento certamine cum Maximino, velut antepilano suo contendens, superare eum in succidendis familiarum nobilium neruis studebat*. Is ergo tunc ordo. & firmat alius Ammiani locus, si emendetur, iste. *Imperator cateruis peditum firmis medium inter acies spatium, secundùm Homericam dispositionem, præstituit*. Quid tu ais? *firmis*? & Homerum aduocas? planissimè aduersus ille est, & * infirmos in medio locat. Nota res est. eoque hîc rescribendum, *infirmis*, ad hunc Vegitianum morem. In fronte enim veteres & exercitati illi Principes, in medio Sagittarij & Hastati, in tergo Triarij. Ergo inter firmissimos interiecti infirmi. Non aliter tūc fuit: olim aliter, vt dixi, & pluribus exemplis (quid opus in re notâ?) possim firmare.

Antepilani tunc Principes.
Lib. XVI.
Lib. XXVIII.
Lib. XXIV.
* Vide inf. Dial. VIII.
Ammianus correctus.

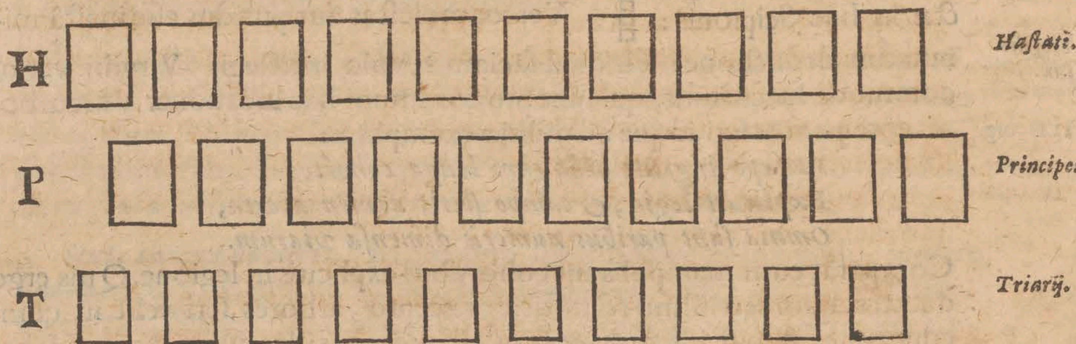
„ *Eos retrocedentes in interualla ordinum Principes recipiebant.*] Dispositio fuit, quam posuit: sed ratio pugnæ, inquit, diuisa & per partes. Hastati quidem primi è graui armaturâ pugnabant: quid si pellerentur, aut non pellerent hostem? retrocedebant in interualla ordinum, & Principes excipiebant. In hac re ars omnis & arcanum, vt sic dicam, militiæ Romanæ: habere vias inter manipulos, claudere & aperire eas, prout visum. Huic inuento, non fallor, omnes eorum victorias liceat pænè adscribere. Appellat hîc *Interualla ordinum*: aliàs, *Vias*. Vt: *Vias patentes inter manipulos antesignanorum*. Iterùm: *Panduntur inter ordines viæ*. Et in hoc ipso textu quem libamus, *Veluti claudebant vias*. Nec aliud est, quod suprà dixit: *Manipuli distantes inter se modicum spatium*. Quod item de Camillo: *Obuersus in aciem, ordines interequitans*: nempe per hæc spatia. Græci διαχώρους vocant. Suidas: Διαχώρους, τὰ διαστήματα τῶν λόχων. Quæ autem, & quot, & quanta illa? dabo pro viribus, nec rem tam vtilem patiar hærere in finibus Noctis. Duplicia primùm hæc interualla, *inter Genera, & inter Manipulos*. Inter Genera, transuersa erant, post singulum quodque militum corpus. Vt post Hastatos, spatio relicto, Principes sequebantur; iterùm spatio post istos, Triarii. Ergo transuersa illa interualla, dumtaxat bina. Alia inter Manipulos, directa spatia aut viæ, & quæ in vno ipso Genere Manipulum à Manipulo discernebant. Hæc in denis manipulis necessariò nouem erant, vt facilè per te vides. Sed quanta singula? firmiter & solidè nescio, imò credo pro locis, pro copiis, pro ducis arbitrio variasse. Tamen illa transuersa grandiuscula fuisse dixeris, ex Polybio notante, Annibalem in pugnâ Africanâ *tertiam aciem* (ita diuiserat, Romano exēplò) *plus stadio à secundâ remouisse*. Etsi de Romanis hoc non dixerim; sed probabiliter, quod in positione & sectione castrorum, id hîc fuisse. Quid enim aliud ea, quàm velut disposita acies? Ibi

Recessus & receptio in interualla.
Via ordinū.
Lib. XXX.
Lib. X.
Lib. VIII.
Lib. VI.
Distincta hæc interualla.
Prima transuersa, & Generū.
Secunda directa, & Manipulorum.
Modus eorum & quantitas.
Lib. XV.

Ibi ergo prima via transuersa *Quintana*; *quinquaginta pedum* est: altera *Principalis* siue *Principiorum*, *pedum centum*. Vix ambigo quin tale in acie communiter. & Principes ab Hastatis *quinquaginta* circiter pedes remoti, Triarij ab illis *centum*. Nam hîc Prætor erat,& signa,& Principiorum ipsa forma. Opus etiam profectò tali aliquo interuallo ad procedendum aut recedendum, & ne agmina miscerentur. Iam in directis Vijs, aliter atque aliter fuit pro vsu. Si Velites (vt sæpè) interiecti, latiusculas fuisse oportuit, *pedum* XX. aut XXX. Si non, fuerint sanè pedum X. Id quoque pro numero legionum aliter: & vbi hæ multæ; ac quod sequitur, manipuli, spatia non potuêre esse magna: imò fortasse Cæsaris & inferiorum æuo, cùm iam non binæ, sed quaternæ, octonæ, denæ pugnarent legiones, diuisio & interualla facta non per manipulos, sed per cohortes. Cogitetur. Sed vsus enimuerò istarum Viarum magnus, & quem Liuius hîc proponit. In pugnâ, etsi diuisi ordinibus, tamen vnum omnes corpus statim fiebant, cùm opus: & per vias istas iungebant se, disiungebant. Hoc ita exempli caussâ, factum. Hastati premuntur, volo Principes succedere, & istos recipere: statim id fiebat beneficio Viarum. Recedebant enim Manipuli Hastatorum singuli, & auersi leuiter vias Principum ingrediebantur, quas ij laxabant, & ipsi quoque leuiter procedebant. Tum aut retinebant apud se hastatos, duplicato agmine; aut planè fessos rertò se locabant in grandiore interuallo, ordinibus semper (longus vsus id faciebat) seruatis. Idem in Triarijs: si Principes improsperè pugnantes receptarent. Iámne hoc capis? AVD. Propemodum. in vnâ re hæsito, quomodo manipuli manipulos non impulerint in hoc recessu? nisi si in latus flexi & obliqui retrocesserint. LIPS. Nihil horum. video te in vnâ & summâ re falli, quam mea culpa est quòd non prædixi. Censes Manipulos rectos oppositos fuisse, Vias item per tria genera iuisse rectas: est error. Singula Genera Vias suas dimensas habuere, sed non per alia Genera penetrantes. Manipuli Principum claudebant à tergo Viam hastatorum, & liberum per eam aspectum aut excursum habebant: idemque Triarij, per istorum. In quincuncem igitur dispositio ista manipulorum fuit, vt semel dicam. Vide formam:

Vsus & fructus Viarum.

Ratio recedendi, & situs manipulorum.

V Iam,

Iam, aut tardâ manu & mente es, aut certè capis. AVD. Capio, sed auctorem das qui firmet? LIPS. Non ego sufficio? AVD. Mihi. sed quid si apud alium edissero, & refragetur? LIPS. Fundum auctoremque Polybium dabis, in pugnâ Africanâ. Attende, vnicus locus est, sed firmus. Ὁ μὲν Πόπλιος, inquit, ἔθηκε τὰς τάξεις τῶν ἰδίων δυνάμεων τρόπον τοῦτον. Πρῶτον μὲν τοὺς ἁστάτους καὶ τὰς τούτων σημαίας ἐν διαστήμασιν· ἐπὶ δὲ τούτοις τοὺς πρίγκιπας, τιθεὶς τὰς σπείρας οὐ κατὰ τὸ τῶν πρώτων σημαιῶν διάστημα, καθάπερ ἔθος ἐστὶ τοῖς Ῥωμαίοις, ἀλλὰ κατ' ἄλλας ἐν ἀποστάσει, διὰ τὸ πλῆθος τῶν παρὰ τοῖς ἐναντίοις ἐλεφάντων: *Publius ordines copiarum suarum sic instruxit, Primùm Hastatos eorumque Manipulos per interualla. post istos, Principes, statuens manipulos non ad priorum manipulorum interuallum (vti mos est Romanis) sed alios post alios recto abscessu, idque ob multitudinem hostilium elephantum.* Vide. Scipio, inquit, in hac pugnâ non seruauit communem receptumque Romanorum morem in manipulis collocandis. Neque enim manipulos ad interualla & vias opposuit, sed ipsos sibi & à tergo adnexuit, vt viæ directæ per omnia genera sine obstaculo penetrarent. Cur ita? quia elephanti hostium timebantur, visumque pro bono locum ijs dari per medias acies, & sine confusione manipulorum agi ad extrema. Et res & caussa clara est. Si enim manipuli solenni more dispositi, incurrissent necessariò in Principes obiectos. Appianus in hac narratione conuenit cum Polybio: Λόχους δὲ ὀρθίους ἐποιεῖτο πάντας, ἵνα δι' αὐτῶν οἱ ἱππεῖς εὐχερῶς διαθέοιεν: *Ordines omnes rectos instituit, vt per eos equites faciliùs discurrerent.* In facto consentit; in caussâ aliam dat, & ad equites transmittendos. Sed parum est. noster Liuius mirificè obscurat: *Non confertas autem cohortes, ante sua quamque signa instruxit, sed manipulos aliquantum inter se distantes, vt esset spatium, quo elephanti hostium accepti nihil ordines turbarent.* Si ausim dicere, non videtur animum habuisse in Polybij animo, aut parùm intellexisse. Certè implicatè scribit. Tamen ea mens. non instruxit confertas cohortes, sed quamque in recto ordine ante sua signa. Nam in vulgari dispositione cohortes non sunt rectæ, nec signa signis respondent: quod facilè vides, si tres quosque manipulos iungis: □□ □ : & ex ijs cohortem efficis. Ita enim debes. At erant rectæ in hac Scipionis: □ □ □ . Vereor molestus aut putidus esse in istâ minutatim deductione: sed quid faciam? volo intellegi. Virgilij versus commodè succurrunt, qui sunt pro communi hac locatione. Vult arbores aptè poni & seri, idque ad militiæ exemplum:

Scipionis diuersa locatio.

Obscuritas in Liuio. Lib. xxx.

Fortasse depulsa.

Virgilio lux.

II. Georg.

Vt sæpè ingenti bello cùm longa cohortes
Explicuit legio, & campo stetit agmen aperto,
Omnia sunt paribus numeris dimensa viarum.

Comparat cum manipulis aut cohortibus explicitis in legione. Quis ergo dubitat, quin certissimo rei rusticæ præcepto, arbores seri velit in quincuncem? Atqui his ordo & situs est alternans ille, quem dixi. Habes de interuallis, in quibus momentum bonæ militiæ Romanæ posui: ego?

imò

imò Polybius ipse, cùm Flaminium culpat, qui imperitè aciem instruxe-
rat in Gallos: Παρ' αὐτὴν γὰρ, inquit, τὴν ὀφρὺν τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν Lib. II.
ἔνταξιν, διέφθειρε τὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς μάχης ἴδιον, οὐχ ὑπολειπόμενος τόπον πρὸς
τὴν ἐπὶ πόδα ταῖς σπείραις ἀναχώρησιν: *Ad ipsam enim ripam & superci-
lium fluuij aciem disponens, abstulit, quod proprium est Romanæ pugnæ, locum
manipulis ad lenem retrorsum recessum.* Proprium hoc esse Romano-
rum ait: & ita fuit. Quæ gens alia habuit, sic per minutas partes? Atque
hoc Liuius in eâ attollit, & Macedonicæ anteponit. *Romana acies distin-* Lib. IX.
*ctior, ex pluribus partibus constans, facilis partienti quacumque opus esset;
facilis iungenti.* Nec aliam sententiam Polybianis istis tribuo: Οὔσης Lib XV.
γὰρ διασπάστου τῆς Ῥωμαίων τάξεως καὶ δυνάμεως, τὸν ἄνδρα συνέβη καὶ καθόλου
καὶ κατὰ μέρη μάχεσθαι πρὸς πάσας τὰς ἐπιφανείας, διὰ τῆς μιᾶς ἐντάξεως, ἀεὶ
ἔγγιστα τῶν δύο σημαίων συνεπιστρεφούσων πρὸς τὸ δεόμενον: *Cùm enim esset diui-
dua & sciungi facilis Romana acies, eueniebat singulos & vniuersè & per
partes pugnare in omnes aspectus & latera, idq; vnius instructionis benefi-
cio, semper in propinquo duobus signis se obuertentibus quà res vocaret.*
Nam primum διάσπαστον scribit *diuidi facilem* Romanam aciem: & ve-
rissimum est, ex re & Liuij verbis. Quid enim facilius quàm manipulos
iungere, disiungere, abducere quò libêret? Non vidit vir eruditus, qui
rescribi hîc censuit: δυσδιασπάστου. quasi hoc magis in laudem, quòd *ægrè
solueretur* & firma staret. Quod verum quoque, sed alio aspectu, nec
hîc habet locum. Addit, *pugnasse quosque in quasque facies*. Id quoque
verè, si irrupisset & insinuasset per interualla hostis, aut si ipsi seorsim
abiuncti. Denique exiguo illo manipuli corpusculo, omnes vtiles, cùm
ita vsus. In fine, *duobus signis se obuertentibus*. Ita feci & verti, quod
etiam ante nos interpres. Sed quæ hæc duo signa? vnius nempe manipuli.
nec aliud dicit, quàm duos Ordines siue Centurias in vno Manipulo
sub duobus signis iunctos. Sed hoc tamen ambiguum, & melius fortasse
scribi: ἐγγυτάτων δὴ σημαίων: *proximis quibusque signis*. Vulgò quidem
vnà voce editur διοσημείων, corruptè.

„ *Hastati sequebantur.*] Dixeris igitur à tergo positos Hastatos, solis
Principibus iam pugnantibus. Nec abnuo: sed sæpè aliter factum, & iun-
ctim quoque pugnasse sine fraude opinor.

„ *Triarij sub vexillis considebant.*] A quâ sessione Ἐφεδροὶ *Tertiarij* ex- *Subsessio*
plicantur in Glossis: & Varro, *quòd Triarij subsideant, ab eo subsidium* *Triariorū.*
vult *dictum*. Plautus respicit: *Agite, subsidite omnes, quasi solent Triarij.*
Caussa huic subsessioni in Vegetio: *Triarij*, inquit, *genibus positis solebant* Lib. I.
intra scuta subsidere, ne stantes venientibus telis vulnerarentur. cap. XX.

„ *Scuta innixa humeris.*] In mentem aliquando venit legi posse, *innexa
humeris*, quasi vellet loris quibusdam (τελαμῶνας Græci dicunt) ab hume-
ris reuincta fuisse. Macedones ita solent, & commodius sic fuisset tra-
ctare vtraque manu hastas. Sed nihil muto, & capiamus à situ ipso sic

subsidentium scuta in humerum inclinasse. Porrigebant enim & attollebant leuiter sinistrum genu, eoque attollebatur & scutum.

Surrecti vox. „ *Sub erectâ cuspide.*] Vnicâ voce verius, *subrectâ cuspide*, à subrigendo. In Virgilio: —— *tot surrigit aures.* In Lucillio: *Numquid mutino subrectoq; huic opus signo:* malè editur, *subiecto.* Intellegit turpiculas illas res

Lib. XII. & phallos erectos. In ipso Liuio: *subrecto mucrone.*

„ *Compreßis ordinibus velut claudebant vias.*] Claudi ergo ordines solent in ipsâ pugnâ, ad vim atque impetum maiorem: ijdem aperiri ad

III. Hist. receptum suorum. Tacitus & suo æuo mansisse ostendit: *Sed vbi fortuna contrà fuit, non laxare ordines, non recipere turbatos.* Sed enim

Triarij castra seruãt. hîc quæstiuncula. Triarij, de more veteri, in custodiâ ferè castrorum: quomodo nunc in acie? Dionysius illud firmat: Οἱ τριάριοι,

Lib. VIII. inquit, εἰσὶν οἱ πρεσβύτατοι τῶν στρατευομένων, οἷς τὰ στρατόπεδα ἐπιτρέπουσι φυλάττειν, ὅταν ἐξίωσιν εἰς τὴν μάχην, καὶ ἐφ᾽ οὓς τελευταίους καταφεύγουσι διὰ τὴν ἀνάγκην: *Triarij sunt vetustißimi militum, quibus castra solent commendare custodienda cùm in aciem exeunt, & ad quos postremos con-*

Lib. V. *fugiunt vrgente neceßitate.* Iterùm: Ἦσαν δὲ τοῦ χάρακος φύλακες οἱ τριάριοι λεγόμενοι, παλαιοί τε καὶ πολλῶν ἔμπειροι πολέμων, οἷς ἐσχάτοις, ὅταν ἀπογνωσθῇ πᾶσα ἐλπὶς, εἰς τοὺς περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνας καταχρῶνται: *Erant castrorum custodes Triarij, veteres milites & multorum bellorum vsu docti, quos vltimos adhibere solent rebus desperatis, & cùm nulla spes reliqua.* Custodiæ eius & in Liuio notabis exempla. Quid ergo? non de more pugnabant? vix apparet, olim quidem. Nam quòd aliquis suspicetur partem ad castra, partem in acie relictam; ægrè potuit. Exigua enim manus, & in duabus legionibus non nisi *mille ducenti.* Nisi tamen dimidia illa pars relicta, expleta & adaucta fuit Sociorum Extraordinariorum adiectione, itemque Euocatorum aliquot: quod haud temerè opinêre. Sed tamen ex Dionysio senseris, seruatos in castris ad res vltimas, nec nisi in magnâ necessitate ad aciem ductos.

DIALOG.

DIALOG. II.

Velites vbi olim & posteà locati. item Equites, & Socij.

HABES totam Aciem, & qualis vulgò, imò semper, in communi isto ordine fuit. AVD. Egóne totam? imò manca & mutila est, & pleræque partes desunt. Vbi Velites? vbi Equites? vbi Socij? in Liuij aut tuis verbis nihil vidi. LIPS. De Socijs, ne mirare. nam pugna hæc in ipsos Socios fuit. Itaque oppositos, non appositos cogitabis: & Liuius dicere nihil potuit. De Velitibus, cum distinctione res explicanda. *Discrimen leuis armaturæ.* Fuit Vetus leuis armatura, vt monui, fuit Noua. Hic de Veteri cogitandum, quæ constitit Rorarijs & Accensis. Eorum dispositio paullò alia, *Veteris eius dispositio.* quàm posteà fuit. nempe non in primâ acie aut viarum interuallis, sed post Triarios in extremâ acie ipsâ. Liuius clarè dicit in pugnâ istâ cum Latinis. Qui ergo orsi pugnam? Hastati. qui deinde? Principes. Sed tum *Rorarij procurrebant inter antepilanos* (ita Liuius) *addebantq́ue vires Hastatis & Principibus.* Procurrebant inquam, per vias illas & interualla. De Accensis, addit, defessis iam alijs, *ab nouissimâ acie procedere ante signa iussos.* Itaque hoc ritu, profectò non committebant pugnam Leues isti: quod posteà factum, & ratio sic volebat. Pugnabant enim fundis, iaculis, & telis quæ eminus mitterentur. Quòd autem aliquis dixerit, non semper ita factum, sed in eâ modò pugnâ, Consule ob caussas sic disponente: non apparet id sanè è Liuio. & Dionysium alibi cùm examino, reperio ordinem hunc à Seruio sic fuisse. Nam ille duobus locis, vbi classes recenset & ordinat, ostendit in militiâ & acie quoque sic stetisse. Nam de *Primâ*, cum censum & arma edidisset, subiunxit: Χώραν δὲ κατεῖχεν ἐν τοῖς πολέμοις τὴν προαγωνιζομένην τῆς φάλαγγος ὅλης: *Locum verò in bellis habuit primum, & ante reliquam totam copiam.* Lib. IV. Iterùm de *Secundâ*: Ἐκοσμεῖτο ἐν τοῖς ἀγῶσι μετὰ τοὺς προμάχους: *Ordinabatur in acie post primos pugnatores.* De *Tertiâ* pariter, χώρα δὲ καὶ στάσις τούτων ἐν ταῖς μάχαις μετὰ τοὺς ἐφεστῶτας τοῖς προμάχοις: *locus horum & statio in pugnis iuxta eos qui post Principes.* De *Quartâ* denique: στάσιν ἔχει ἐν τοῖς ἀγῶσι τὴν ὑστάτην: *locum in certaminibus vltimum habet.* Quid ergo *Quinta* Dionysi? Τούτους, inquit, ἔξω τάξεως ἔταξε στρατεύεσθαι: *hos extra ordinem iussit militare.* Eadem, & totidem ferè verbis, postea iterat in iudicio Coriolani. Lib. VII. Quæ ego adduxi fusiùs, vt semel de origine & ordine militiæ priscæ constet, & quomodo is paullatim mutarit. Ergo Seruij instituto, ditissimi quique in primâ acie, & hoc est quòd Varro *Principes* deducebat, & * *olim à principio gladijs pugnasse* adseuerabat. Lib. IV. De LL. * Vide suprà lib. II. Dial. I. Sequebantur ordine opum alij, & in extremo denique ij viliores & pauperes, & qui leuibus telis pugnabant. Sed qui isti extra ordinem *Quintani?* Accensi, ex Liuio, & qui iustus etiam miles non erat. Olim hæc ita. sed cùm multa in eo ordine damnanda vsus & ratio docuissent, tempore mutarunt. Quæ enim ratio, optimos ditissimosque omnes exponere periculis, in primâ acie obiectos?

 nolue-

noluerunt, & Principes ſecundo loco ſtatuerunt. Poſteà etiam ætatum diſcrimina magis ſpectarunt, & reduxerunt ad morem, quem in Liuio vides. Sed nec ibi ſteterunt. res docuit Leues propugnare debere, atque eo exemplo Velites à Triarijs remouerunt, & ad principia locarunt.
Varia locatio Velitũ. Vbi? aut quomodo? diſtinctè hoc dicam, quia variauit. Triplex ferè eorum locatio. *Ante ſigna.* Interdum ante omnia ſigna, & in fronte. vt pugnâ Man-
L.XXXVIII. lij in Gallogræcos apud Liuium: *Ante ſigna modico interuallo Velites*
Ibid. *erant.* Iterumque: *Conſul primâ in acie locatâ Leui armaturâ.* Interdum
Lib.XXX. mixta primis manipulis, aut potiùs inſita in iam dictis Vijs. Liuius pu-
Inter ſigna. gnâ Africanâ: *Vias patentes inter manipulos anteſignanorum Velitibus*
In Syriac. *complet.* Salluſtius pugnâ Metelli cum Iugurthâ: *Inter manipulos funditores & ſagittarios diſpertit.* Appianus pugnâ cum Antiocho: Ἀναμεμίχατό τε ἅπασι ψιλοί τε καὶ τοξόται πολλοί. *Intermixti erant omnibus Velites*
In cornibus *& ſagittarij multi.* Denique interdum, non in Vijs ſparſi, ſed in cornibus poſiti iunctim. Vt pugnâ Cannenſi Appianus: Μέρος ἑκάτερον αὐτῶν εἶχε τοὺς πεζοὺς ἐν μέσῳ, τοὺς δὲ ψιλοὺς καὶ ἱππέας ἑκατέρωθεν: *Quæque pars habebat pedites* (grauiores) *in medio, Leues & Equites vtrimque in cornibus.* Crebra ea diſpoſitio, vt obſeruabis: & Vegetius vt ſolennem recipit: *Funditores,* inquit, *& Sagittarij præcipuè in cornibus locabantur, à quibus pugnandi ſumebatur exordium,* Sed vbicumque poſiti, prodire ante alios ſoliti & pugnam committere, cùm datum ſignum. Polybius:
Lib. II. Ἅμα τῷ τοὺς ἀκοντιστὰς προεξελθόντας ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων, κατὰ τὸν ἐθισμὸν, εἰσακοντίζειν: *Vnà cum eo, quòd Iaculatores prodeuntes è Romanis legionibus, iuxta morem, eiaculabantur.* Oſtendit morem hunc fuiſſe, etiam priuſquam Velites propriè dicti inſtituerentur. Itaque ſiue manipulis inſiti, ſiue cornibus aſſiti, procurrebant, & vnà cum Equite ferè pugnabant: Cedentes autem inter legiones recipi ſolent, & à tergo poni, aut iterùm aliâ procurrere. Ipſe Eques, quid? dupliciter ferè locatus.
Equitum locatio. Primò in cornibus, ita vt legiones ſocioſque medios haberet. Quæ or-
In cornibus dinaria ferè poſitio, & in ſuperuacuum adduxerim exempla. Altera, vt
A tergo. à tergo interdum ponerent, ſpatijs relictis inter manipulos, aut & legiones, quâ poſſent cum impetu emitti. Id fiebat fallendo hoſti, & vt im-
Lib. X. prouiſa res eſſet. Liuius: *Dictator reliquerat interualla inter ordines pedi-*
Lib. XXIX. *tum, quà ſatis laxo ſpatio equi permitti poſſent.* Idem: *Hiſpani inter cornua & mediam aciem interualla patentia ſatis latè fecerunt, quà equitatum, vbi tempus eſſet, emitterent. Et Romani more ſuo exercitum cùm inſtruxiſſent, id modo hoſtium imitati ſunt, vt inter legiones & ipſi patentes equiti relinquerent vias.* Ad hanc diſpoſitionem Velitum Equitumque, imò & legionum, Panegyricus ſcriptor facit, ad Theodoſium: *Ecce lux tandem, & iam omnis campus horrebat, diuiſi in cornua equites, leues ante ſigna Velites, diſpoſitæ manipulatim cohortes, & gradu pleno ferentes agmi-*
De mundo. *na quadratæ legiones.* Item Apuleius: *Cùm tubâ bellicum cecinit, protinus vnuſquiſque competens capeſſit officium. Velites executione adornant ordines, principes curant, equites ordinibus præſunt.* Quæ in mendo, & forte

forte purganda: *Velites excußionem* (vel *excursionem*) *adornant, ordines principes curant, equites ordinibus præeunt.* * Præire inquam equites ordinibus malo, quàm præesse, quia res magis sic fuit. Sed fortasse in verbis ijs altior aliqua plaga, mihi nunc non sananda. Ad interrogata tua perêgi, nisi de Socijs: quod vno verbo potest. Stetere enim plerumque in Cornibus & ad latera legionum. Liuius: *Romani mediam aciem, Latini cornua tenuerunt.* Quid tamen, cùm nulla media acies, & duo cornua tantùm? Sæpè id, imò plurimùm olim, cùm duæ Romanæ tantùm legiones. Tum scilicet, exteriores cuiusque cornu partes Socij tenebant. Atque hæc, vt dixi, plurimùm. nam & in fronte, aut aliter, socios positos leges, pro loco aut vsu. Liuius: *Dextera Ala in primâ acie locata est, in subsidijs duæ legiones.* Idem de Equitibus. Quid te moror? numquam mihi res facta, si diductè omnia prosequar. Contraho, & tuæ obseruationi aut industriæ, cùm viam feci, quædam relinquo.

Tentata emendatio Apuleij.

*Nam procurrere cum Velitibus solent.

Sociorum positura. L.XXXVIII

Lib.XXXI.

DIALOG. III.

Signa quot, & vbi fuerint. Antesignani & Postsignani.

AVD. Magna mihi, fateor, lux affulsit per hos sermones; nondum plena. Sed vt solem sæpè cùm se explicuit, alia nubes excipit & intercipit: sic fit huic menti. Priora perrupi, & iam video: obnubilat de *Signis* & *Antesignanis*. Dic sodes, vbi illa locata, & qui isti? LIPS. Addam & hanc operam, & per me nihil deerit (pro copiâ quidem) quo minùs rem totam & ex asse cognoscas. De Signis ita habuit. Cuique Manipulo sua fuisse, tum & Legioni communem Aquilam, non ignoras. Et Manipulorum signa in suo quæque Manipulo fuisse, ratio & exempla dicunt. Liuius: *Hastatorum prima Signa, deinde Principum erant, Triarij postremos claudebant.* Idem alibi: *Principes post Hastatorum prima signa, in subsidijs Triarios constituit.* Itaque vt ab timore profectum Cæsar notat, quòd *Collatis in vnum locum signis, conferti, neque ordines neque signa seruarent.* Sparsa igitur & disposita: sed vbi? in fronte manipuli, an eius medio? De fronte dicere videtur, quod in Liuio est: *Dictator signa efferri, at sequi armatos iubet.* Si sequuntur, præeunt signa. Cæsar in ipsâ acie: *Signa inferre, & manipulos laxare iußit.* Signa igitur prima illata in hostem. Et Liuius in pugnâ cum Latinis: *Omnis terror pauórque cum illo latus, signa primò Latinorum turbauit, deinde in totam penitus aciem peruasit.* Sed & Tacitus alibi, de ardore militum: *Nolle requiem, non expectare ducem, anteire signa, vrgere signiferos.* Quod scilicet festinatione factum, vt anteirent: sicut & in Statio:

Signa manipulorum. Lib.XXXVII

Dispoſita per manipulos. Lib. X.

Lib. II.

Lib.VIII.

I. Hist.

—— retrò vexilla, tubaq́;
Post tergum, & litui bellum inuenêre secuti.

Vnde

Vnde & de tubis lituisque elicias, solere inter primos esse. Atque hoc in agmine, & viâ sic fuisse, nihil ambigam: nonnihil in acie: & an non vallum aliquod virorum obiectum, ne sic nuda ostensa & oblata hosti?

Antesignani. Atque ij sint, quos *Antesignanos* appellarunt. Quæ vox tamen communiter de toto primo agmine inualuit, & ipsi Hastati videntur sic dicti: non quia ante omnia signa (sua enim habebant) sed quia ante præcipua essent, Aquilam & Triariorum, quæ legionis & cohortium prima erant. Hos Græci προμάχους τῶν σημείων vertunt, *Propugnatores signorum:* siue & προτάκτους. *Præpositos*, à loco. Liuius de ijs: *Pugna orta est, non illa ordinata per Hastatos, Principesque, & Triarios; nec vt pro signis Antesignanus, post signa alia pugnaret acies.* Iterùm: *Cadunt Antesignani, & ne nudentur propugnatoribus signa, fit ex secundâ prima acies.* Ex quibus locis dixeris, signa præcipua & plurima in secundâ acie stetisse: ac fuisse *Antesignanos, Subsignanos, Postsignanos.* Idem Liuius: *Cæsos Hastatos Principesque: stragem & ante signa, & post signa factam: Triarios postremò rem restituisse.* Sanè ostendit, quosdam Principum post signa fuisse: nam Triarij integri, nec cæsi. Simile in Ammiano, cui *Postsignani* in extremâ acie: *Cùm ad alios Postsignanos in acie locatos extremâ venisset.* Hoc igitur sensu *Antesignani* sint ipsi Hastati. quod Liuius palàm firmat, pugnâ Scipionis cum Annibale: *Vias patentes, inter manipulos Antesignanorum, Velitibus complet.* Qui palàm sunt Hastati, ex Polybio, quem Liuius vertit. nam ille hoc sic dixerat: Τὰ διαστήματα τῶν πρώτων σημαιῶν ἀνεπλήρωσε ταῖς τῶν γροσφομάχων σπείραις. *Interualla primorum Manipulorum compleuit Velitibus.* At primi Manipuli, sunt Hastati. Facit eodem Liuius: *Legionum Antesignani pila coniecerunt.* Cæsar: *Vnius legionis Antesignanos præcurrere, atque occupare eum locum iubet.* Idem iterùm: *Adolescentes atque expeditos ex Antesignanis electos milites.* Ergo isti Hastati; & Principes succedebant, ac pleraque signa habuisse ij & custodisse videntur. Iterùm ex Liuio, sic aciem diuidente: *Triplex stetit Romana acies. peditum pars ante signa locata, pars post signa accepta, equites cornua cinxere.*

De loco Signorum. Sed quid? inquies. ergo Triarij sine signis? ex Liuij octauo, vbi de Ordinibus, aliter videtur: atque ipsa ratio signa sua manipulis istis donat. Et sanè habuisse fateor, sed in acie an non in vnam Principum partem translata, ex dictis ambigendum. Non exsoluit nodum Tacitus, qui de pugnâ Othonis cum Vitellio: *Primani, stratis Vnaetuicesimanorum principijs, Aquilam abstulère.* Nam & prima acies alibi *Principia* dicta; & sunt qui ipsos Principes, id est mediam, sic appellent. Ligat etiam non explicat Frontinus, in Sullæ quodam Stratagemate: *Sulla triplicem peditum aciem ordinauit, relictis interuallis propter leuem armaturam & equitem. Tum Prosignanis, qui in secundâ acie erant, imperauit, vt densos numerososque palos in terram defigerent: intraque eos, appropinquantibus quadrigis, ante signa nostram aciem recepit.* Prosignanos ab Antesignanis discernit: & an totam secundam Aciem sic appellat, quia statim pro ipsis aut sub ipsis signis? an eius

Marginal notes: Lib. xxii. — Lib. ix. — Lib. viii. — *Postsignani* — Lib. xvi. — Lib. xxx. — L. xxxvii. — Lib. xxiii. — ii. Hist. — Lib. ii. cap. iii.

eius primorem partem? Fateor me ambiguum nutantemque in totâ re, nec pudet: pro veteri tamen ordine, Manipulis triariorum quoque sua signa fuisse, ausim dicere: & Liuius in octauo videatur. Quod si est, dixeris & Aquilam penes illos fuisse, quoniam ei Præpositus certè Primopilus. An tamen mutata posteà res, imò an olim in ipsâ pugnâ, translata præcipua hæc signa in Aciem mediam, haud affirmem: illud magis, Imperatorem & Tribunos circa ea fuisse.

DIALOG. IV.

Ducum, militúmque locatio distinctè: & pœna qui ordinem liquisset.

AVD. Ergóne Imperator mediâ eâ parte? LIPS. Probabile est, & exempla ostendunt. Virgilius:

——— medio dux agmine Tunrus *Imp medius.*

Vertitur arma tenens.

Ratio etiam vult, vt ibi sit vnde prospiciat & mandet facillimè in omnes partes. qui locus medius est, sed paullum tamen ad finem magis admotus. Nam inter Principes & Triarios, ante aquilas, stetisse censeo Imperatorem. Argumento, quòd is eius situs in castris, ante Principia dico & aquilas. Itaque & Sallustius de Catilinâ: *Ipse cum libertis propter aquilam adsistit.* *Iuxta aquilas.* Cum libertis, quos fidos habebat & ad sui custodiam: sicut Imperator Ablectos apud se & quosdam Euocatos. Etsi pro arbitrio tamen mutasse & sumpsisse eum locum sæpè, non est negandum: & exempla alia docebunt. Sed vbi Legati & Tribuni? item *Legatorum locus.* iuxta Imperatorem: nisi tamen Legati curarent & præpositi essent certæ alicui legioni aut cornu, quòd sæpè. Tunc enim in medio eius, loco Imperatoris agebant. Quod idem aliquando in Tribunis, vt huic aut *Tribunorũ.* illi parti præficerentur. Sed vulgò credo retrò Principes stetisse, quo ordine in castris: & iuxta eos, sociorum Præfectos. Tacitus indicat: *Ante* III. Hist. *aquilam Præfecti castrorum Tribuníque, & primi centurionum, ceteri iuxta suam quisque centuriam.* De ingressu Vitellij eiúsque exercitus in vrbem scribit: qui compositus & sub signis. Notes inibi primopilos (ij sunt *primi centurionum*) ad aquilas suas stetisse: ceteros in manipulis & centuriis suis. Liuius quoque pro hac mente: *Duces legatíque,* Lib. IV. *& quod circa signa roboris de exercitu fuit, Tusculum petière.* Intellegit Tribunos, Primopilos, & Triariorum Centuriones, & fortasse Triarios ipsos, quorum custodiæ aquila erat & præcipua signa. At centuriones ipsi vbi? Tacitus dixit, *iuxta suam quisque centuriam:* id est, opinor, in capite ipso. Nam credo à fronte Centuriones præiuisse & curasse, vt *Centurionum.* Optiones eorum à tergo. Argumentum à castris. vbi item in manipulis primum locum, & sedem habent. Et sanè si *ordinum ductores* propriè, anteëunt & ducunt. Seneca allusit: *Quo quisque genere honestior,* De Constant. sap. cap. vlt. *famâ, patrimonio est. hoc se fortiùs gerat, memor in primâ acie altos ordines*

De Tranq. cap. III. *nes stare.* Idem alibi: *Quid si militare nolis nisi Imperator aut Tribunus? etiamsi alij primam aciem tenebunt, te sors inter gregarios posuit.* Vbi aliàs etiam scriptum, *inter triarios*: haud improbè. etsi prior lectio magis pro mente Senecæ videtur. & Non es, inquit, inter primos in republicâ, nec vt Imp. Tribuni, aut Centuriones: tamen inter gregarios & vulgus militas: milita igitur. Nec ea ibi sententia, tamquam Imp. aut Tribuni sint in primâ totâ acie: non: sed primi in suo extremo ordine, scilicet Triariorum. Etsi fateor interdum honestissimos, gloriæ aut exempli causâ, in primam ipsam aciem iuisse, ac pugnasse. Idem Seneca: *Prima acies Pompeianarum partium Senatus.* Multi enim Senatorij in illis castris, non legitimi milites sed voluntarij, & quasi Euocati: atque ij, ait Seneca, inter primos Centuriones & fronte aciei steterunt. Fecit hoc & Catilina, sed causâ aliâ: *Centuriones omnes lectos & Euocatos, præterea ex gregarijs optimè quemque armatum in primam aciem subducit.* Ecce Centuriones *omnes lecti, & Euocati* in fronte statuuntur, sed præter morem sanè. nisi esset, cur Sallustius signanter narraret? Sed fecit ipse, vt robur omne illic haberet, & vi perrumperet ac laceraret. Non ergo omnes ibi de more Centuriones, imò tantùm Hastatorum: sed nec Euocati omnes, dumtaxat qui aut sponte vellent, aut qui manipulo pro Centurione essent. Talis Crastinus in exercitu Cæsaris, qui prœlium commisit, & *manipulares suos se sequi iussit.* Atqui ille euocatus: & pugnauit tamen in legione Decimâ, in quâ primum pilum duxerat, inter primos. Aliàs, ipse Cæsar Euocatos Pompeij *totâ acie dispergit.* AVD. Video locatos iam Duces singillatim: sed hoc adde, in equis an pedibus pugnarunt? nam videor legisse de equis. LIPS. Distinctè hoc dicendum est. Imperator ipse plurimum in equo. & sic Liuius de Camillo: *In equum insilit, & ante signa obuersus in aciem ordines interequitat.* Hirtius de Cæsare: *Equo circumuectus, legionésque cohortatus, signo dato, accessum hostium aucupabatur.* Et hoc fine Imperatorij illi equi, de quibus dictum. Ipsi Tribuni sæpè in equis. Cæsar: *A Tribunis militum reliquísque equitibus Romanis atque Euocatis equos sumit.* Vides equos habuisse: imò interdum inter equites pugnasse. Liuius: *Equites ducibus Tribunis haud multo plus hostibus quàm suis præbuerunt tumultus.* Quod an in omnibus tribunis verum fuerit, nescio: fortasse in iis tantùm, qui ordinis & loci equestris: plebeij, steterint pedites inter suos. Sed de his Cæsar quoque capiendus: *Cæsar primùm suo, deinde omnium è conspectu remotis equis, vt æquato periculo spem fugæ tolleret.* Intellegit de Ducibus aliis & Tribunis. Fecit idem Catilina apud Sallustium: *Remotis omnium equis, quò militibus, exæquato periculo, animus amplior esset, ipse pedes exercitum instruxit.* Sed & Spartacus fugitiuorum Imp. apud Plutarchum, pugnâ in Crassum, *admotum equum gladio confodit*, eâdem causâ. Legi & in Ammiano: *Alemanorum peditum fremitus indignationi mixtus auditus est, vociferantium relictis equis secum debere versari regales, ne si quid contigisset aduersum, desertâ miserabili plebe, facilem discedendi copiam reperi-*

Marginal notes: Seneca explicatus. — In Epist. — Imperator in equo. Lib. VI. — Sæpè & Tribuni. VII. Gallic. — Lib. X. — Lib. I. — In Crasso. — Lib. XVI.

reperirent. AVD. Teneo iam de Ducibus: ipsi gregarij milites quo ordine? & an quisque se locabat in suo manipulo vbi vellet? LIPS. Minimè. nec dubito quin hoc quoque compositè, vt alia fuerunt. In Vegetio lego: *tirones secundùm matriculæ ordinem in aciem dirigi.* An secundùm ordinem quo lecti & adscripti? an potiùs matricula hæc fuit ordinis à Centurione instituti? Nam ipsum credo suos iuxta vires, & pro iudicio, locasse, certis quemque locis, quos in acie & agmine tenerent. Ni hoc esset, quomodo Liuianum illud verum? *Sed signa vndique coibant, & notis ordinibus in veteri disciplinâ militiæ, iam sine præcepto vllius suâ sponte struebant aciem.* Nouisse quemque ordinem & locum dicit: nec potuit, nisi certum & vnum. Eo fine hoc exercitium, quod in eodem Liuio, cùm *crebrò decurrere milites cogebant, vt tirones assuescerent signa sequi, & in acie agnoscere ordines suos.* Quos quidem ordines pertinaciter seruabant. eoque Cæsar, cùm de Hispaniensi milite scripsisset: *Genus erat pugnæ militum illorum; vt magno impetu procurrerent, audacter locum caperent, ordines suos non magnopere seruarent:* tum denique de suis & Romanis subiunxit, *perturbatos eos fuisse insuetos huius generis pugnæ. Circumueniri enim sese ab aperto latere procurrentibus singulis arbitrabantur. ipsi autem suos ordines seruare, neque ab signis discedere, neque sine graui caussâ eum locum quem ceperant, dimitti censuerant oportere.* Itaque in simili genere pugnæ idem Cæsar (apud Hirtium) *edicit per ordines, ne quis miles à signis, quattuor pedes longiùs, procederet.* Id est, ne quis vel passum vnum progrederetur extra lineam vbi signa. Tanta cautio erat, imò & mors pœna, si qui reliquissent. Iosephus: Οἱ νόμοι δὲ ἀεὶ καὶ τοὺς βραχύ τι τῆς τάξεως παρακινήσαντας θανάτῳ κολάζουσι: *Leges Romanæ semper eum qui vel leuiter ordine excesserit, morte puniunt.* Hegesippus hoc vertit: *Legibus egredienti ordinem præscripta mors est.* Tacitus: *Qui signa reliquerat, statim capite pœnas luebat.* Quod idem in agmine seruabant. Tacitus de Corbulone: *Legiones veterem ad morem reduxit, nequis agmine decederet, nec pugnam nisi iussus iniret.* Idem: *Vexillum ad ripam vertit, pro desertore fore clamitans si quis agmine decessisset.* Etsi non mors hîc semper, sed minor pœna. Liuius de Scipione Numantino: *Quem militem extra ordinem deprehendisset, si Romanus erat, vitibus; si extraneus, fustibus cecîdit.* Quod intellegendum, vbi minor excessus & aberratio. quòd si maior, profectò desertionis pœna mors erat. Quis autem in eâ, distinctè Appianus: Τοῦ νόμου λιποστράτιον ἐν τοῖς πολέμοις ἡγουμένου τὸν ἀποχωροῦντα πορρωτέρω σάλπιγγος ἀκοῆς: *Lege desertorem habente, qui longiùs quàm vnde tuba audiri possit, excessisset.* O prisci, ô nostri mores, quàm dissidetis? Hodie nihil tam impune quàm vagari, prædari, rapere: olim mors leuiter abeunti. Nec Romani solùm hîc seueri, sed etiam Græci, qui hos tales ignominiâ notabant. Demosthenes: Ὑμεῖς τὸν λείποντα τὴν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τάξιν ταχθεῖσαν, ἄτιμον οἴεσθε προσήκειν εἶναι καὶ μηδενὸς τῶν κοινῶν μετέχειν: *Vos eum qui adsignatum à duce ordinem deseruerit,*

Militũ certus ordo. Lib. I. cap. XXVI. Lib. IX. *Eum quisq; nouerat.* Lib. IX. *Sedulò seruabat.* I. Ciuil. *Pœna deserentibus.* Lib. V. Excid. XIII. Ann. *Pœna in agmine.* XI. Annal. I. Annal. Epit. LVI. In Punic. *Quatenus aliquis desertor.* *Græcis simile.* Orat. de Rhodior. libert.

 infamem

infamem iudicatis esse debere, nec vllam reip. partem attingere. Atque id, opinor, quia periuri. Atheniensibus enim solenne hoc iuramentum ante militiam: μήτε ἱερὰ ὅπλα καταισχυνεῖν, μήτε τὴν τάξιν λείψειν: *nec sacra arma dedecore affecturos, nec ordinem deserturos:* quod ita in Lycurgo Rhetore aduersus Leocratem scriptum. Sed & Lacedæmonijs legem Demaratus apud Herodotum recenset: οὐ φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνδρῶν ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατέειν ἢ ἀπόλλυσθαι: *non fugere vllam virorum multitudinem in acie, sed stantes in ordine vincere aut mori.* Duræ leges, inquies. duræ, sed vtiles: & istæ sunt quæ viros, quæ milites pepererunt, gentium hominumque victores. Nec miror de prisco illo æuo. ecce & Iulianus Imp. suo iam prauo & laxo, *decem milites ex his qui fugerant, exauctoratos capitali addixit supplicio, secutus veteres Leges.* Narrat in rebus eius Ammianus. AVD. Quàm vellem sub talibus legibus nostri milites? LIPS. Quid ita? AVD. Vt aut alij essent, aut non essent.

Et Spartanis. Lib. VII.

Lib. XXIV.

DIALOG. V.

In occasione de Signis dictum, de formâ eorum singillatim, de cultu & religione.

AT enim alia etiam hîc mihi cupiditas. LIPS. Non amo cupidos. AVD. Imò, vt Lucilius ait,

——— *cupiditas*
Ex homine, cupido ex stulto numquam tollitur.

Honesta hæc nostra cupiditas, & discendi amor. De Signis deferendis agis, antè de locandis: dic semel & explica quæ ipsa Signa. Distulisti? sed res poscit, & ego. LIPS. Atqui ad Pugnam ego iam ibam. & vereor ne vt oculi, qui huc illuc flectuntur, parum intendunt: sic ego minus aliquid in præcipuâ re videam, tuâ auocatione. AVD. Culpa hæc mea fuerit, recipio: * Τὸ δ' ἐν ποσὶ ἴπω ξέχον, vt ait Pindarus. LIPS. Tu quidem si me iubeas sidera exhibere, credo debeam: ita quod cœpisti vrges. Obtempero igitur Eurystheo meo, & scito, Duplicia in militiâ nostrâ Signa esse, *Peditum Equitúmque.* Peditum item duplicia, *Legionis totius* & *Manipulorum.* Signum legionis, Aquila, vt suprà tetigi: nec nisi vnius vna. Imò nec sociorum quidem. & quia hæc præcipui imperij signum; subiungi sub eam socios voluerunt & auxilia, non seorsum habere. Huius origo variè petitur. A Ioue alij, qui hanc insigne militiæ habuerit; quidam à Troianis; ego fortasse nihil errem, si aut ipsos à se Romanos reperisse dixerim, aut vicinorum exemplo. Sanè rapacium aliquot animalium effigies adsumi & præferri, bello conuenit: & video variè olim fecisse Romanos. Nec enim solam Aquilam prisci illi, sed plura eiusmodi animalia prætulerunt, nata in pugnas

** Quod in pedibus est, eat & currat.*

Aquila legionis.

Origo eius.

Alia quoque animalia olim.

gnas aut raptus. Plinius hoc docet : *Romanis Legionibus aquilam* Lib. x.
C. Marius in secundo consulatu suo propriè dicauit. Erat & anteà prima, cap. IV.
cum quattuor aliis Lupi, Minotauri, Equi, Apri, quæ singulos ordines an-
teibant. Paucis ante annis sola portari in aciem cœperat, reliqua in castris
relinquebantur, Marius in totum ea abdicauit. Notanda nobis monitio
hæc Plinij, & miranda. An non mirer rem tam nouam esse, & diu post
Polybij æuum, de eximiâ & solitariâ hac dignitate aquilæ: & tamen non
ipsum, non Liuium aut Dionysium, aliorum illorum signorum memi- *Incertum,*
nisse? Atqui fortassis cohortium illa fuerunt. Non potest: cùm quat- *vbi sit.*
tuor ea tantùm nominet Plinius, cohortes autem decem sint: sed & ad-
dat, *singulos ea ordines anteisse*. an censemus ad veteres illos ordines
& Genera militum Plinium respexisse, cùm instruebantur (anteà mo-
nui ex Dionysio) per quinque suas classes? Etsi posteà etiam quinque
ordines, in ipso Liuio explicati; nempe *Hastati, Principes, Triarij, Rorarij,*
Accensi. An ergo fortasse singuli isti discretum tale signum habebant?
sed Triarij ipsam Aquilam? qui volet, examinet: in Festo quidem le-
go: *Porci effigies inter militaria signa quintum locum obtinebat, quia con-*
fecto bello inter quos pax fieret cæsâ porcâ fœdus firmari solebat. Ecce & ille
quintum locum tribuit: ergo inter Accensos esto. Nam in manipulis aut
cohortibus, vbi denarij sunt numeri, non habeo aptare hoc discrimen.
Nominat & Festus *Porcum*, qui Plinio est *Aper*. Idem & de * Minotau- * Etiam
ro commemorat: *Minotaurus*, inquit, *inter militaria signa, quòd non mi-* Vegetius Lib. III.
nùs occulta esse debeant consilia ducum, quàm fuit domicilium eius Laby- cap. VI.
rinthus. Belle hæc dicuntur. sed vnde rusticulis illis Romanis Minotau-
rus & fabella hæc innotuit? Vide ne verè, non Minotaurus, sed taurus
fuerit: vti alia animalia illa nota Italiæ; & capta ob caussam quam dixi.
Certè & Taurus robustum ac ferox animal, atque aptum pugnæ: nec
aliter etiam Germani prisci *imagines ferarum* habuisse à Tacito scri-
buntur inter signa. Sed Aquilæ hæc dignitas etiam apud alias gentes *Aquila*
fuit. Persis regale hoc signum: atque ita Xenophon de Cyro: Ἦν δὲ αὐτῷ *Persarum.*
τὸ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος. καὶ νῦν δὲ ἔτι τοῦτο VII. Pæd.
τὸ σημεῖον τῷ Περσῶν βασιλεῖ διαμένει: *Erat ei signum aquila aurea in ha-*
stâ longâ extensâ. & nunc quoque ipsum hoc insigne Persarum regi manet.
Iterùm Xenophon in rebus Cyri minoris : καὶ τὸ βασίλειον σημεῖον ὁρᾶν I. Anabas.
ἔφασαν, ἀετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης ἐπὶ ξύλον ἀνατεταμένον: *Regium insi-*
gne videre se dicebant, aquilam auream in peltâ super hastam extensam.
Sed quomodo hæc *in peltâ*? depicta in eâ aut sculpta? an super peltam
imposita, & velut pedibus ei insistens? quod voles, arbitrare. Meminit Lib. III.
Curtius, de Dario: *Inter hæc aquilam auream pinnas extendenti similem* *Forma Ro-*
sacrauerunt. Talis omnino Romana, vt ad eam redeam, quæ summæ *manæ A-*
hastæ insistebat ex auro vel argento, & fulmen sæpè vnguibus tenebat, *quilæ.*
quasi iaculatura.

In Nummis M. Antonij & Augusti sic appâret: sed & in Dione alibi lê-
Lib. XLIII gi inter prodigia tristiora, *aquilas fulmina è pedibus abiecisse & remisisse.*
Sed nec corpus ipsum aquilæ magnum, cùm Florus scribat, clade Va-
Lib. IV. rianâ, *signiferum aquilam intra balthei sui latebras gerentem in cruentâ palude delituisse:* ne scilicet potirentur eâ hostes. Tale in Silio, pugnâ ad Thrasymenum:

Lib. VI. *Occulere interdum & terræ mandare parabat,*
Sed subitis victus telis labentia membra
Prostrauit super, atque illatâ morte tegebat.

Hæc forma Aquilæ: nisi quòd in Dione tamen intricatum aliquid de
Lib. XL. sacello vel ædiculâ, in quâ eam locat. Ὁ γὰρ ἀετὸς, inquit, ὠνομασμένος, ἔστι δὲ νεὼς μικρὸς, καὶ ἐν αὐτῷ ἀετὸς χρυσοῦς ἐνίδρυται, καθίσταταί τε ἐν πᾶσι τοῖς ἐκ τοῦ καταλόγου στρατοπέδοις, καὶ οὐδαμόσε ἐκ τῶν χειμαδίων, πλὴν εἴ που σύμπας ὁ στρατὸς ἐξίοι, κινεῖται, καὶ αὐτὸν εἷς ἀνὴρ ἐπὶ δόρατος μικροῦ ἐς ὀξὺ τὸν στύρακα ἀπηγμένου, ὥστε καὶ ἐς τὸ δάπεδον καταπήγνυσθαι, φέρει: *Aquila quæ dicitur, est sacellum exiguum, & in eo aquila aurea locatur, statuiturq; in omnibus ordinariis legionibus, nec quoquam ex hibernis effertur, nisi cùm omnis legio exit, quam vir vnus in hastâ paruâ* (malim μακροῦ in Græco, id esset *longâ*) *cuius inferior cuspis in acutum desinit vt in ter-*
Obscura illa Dionis. *ram defigi possit, portat.* Dico intricatum hoc de sacello. vbi enim in Numis vsquam talis effigies? quin nudæ eæ conspiciuntur (& centenæ aliquot extant) sine tegmine vllo sacelli. Nónne etiam prægraue hoc pondus ferenti fuisset? In columnâ tantùm Traiani, nescio quid in alis aquilarum imponitur, quod sacelli figuram refert; sed fortasse signo illo & sensu, aquilam cùm in hibernis esset, in sacello repositam, atque
Signa in ædiculâ. Lib. IV. inde motam cùm educenda. Id mihi Herodianus approbat, qui de Prætorianorum castris loquens, Antoninum venire facit εἰς τὸν νεὼν, ἔνθα τὰ σημεῖα καὶ τὰ ἀγάλματα τοῦ στρατοπέδου προσκυνεῖται: *in sacellum, vbi signa & imagines exercitus adorantur.* Sed & figulina opera nostrâ ætate ibi eruta, cum inscriptione. EX ÆDICVLA AVGVSTORVM: quam hanc esse nihil absurdum. Enimuerò & olim Romæ signa in templo. Dionysius: Ἐκέλευσεν ἐκ τῶν ἱερῶν τὰ σημεῖα ἐκφέρειν: *Iussit è templis signa efferre.* Et sanè reposita ea in ærario, templo Saturni. Liuius:

Signa

Signa Quæſtores ex ærario deferre iubet. Et alibi: *Signa ærario prompta feruntur ad Dictatorem.* Illîc igitur, & religionis cauſsâ; & cuſtodiæ, quia pecunia ibi publica & argentum. Nec aliter Galli olim τὰς χρυσᾶς σημαίας τὰς ἀκινήτους λεγομένας ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ εἶχον: *aurea ſigna, quæ Immota vocitabant, in Mineruæ templo habebant*: quod Polybius ſcripſit. Eſt autem in Dionis etiam deſcriptione, *defigi in terram ſolere*: quod in exemplis multis legas. Claudianus: — *nec vt rubris aquilas figamus arenis.* Tacitus: *Plurimus circa aquilas labor, quæ neque figi limoſâ humo, neque aduerſum ferri ingruentia tela poterãt.* Figebantur igitur & in ipsâ pugnâ, cùm ea in loco ſtaret, nec impelleretur hoſtis. Sed & in caſtris defixæ ſtabant, ac legis inter prodigia cùm in hoſtem eundum eſſet non potuiſſe euelli. Huius ſententiæ puto quod in Thebaide Tragœdiâ, Senecæ inſcriptâ, legitur: Fixa in terram. 1. Annal.

——— *æra iam bellum cient,*
Aquiláque pugnam ſignifer motâ vocat.

Non enim ibi ventilatio aliqua aut in aëre motus aquilæ capiendus, ſed quod refixa ac loco mota ab Signifero fuerit præeunte ad pugnam. Etſi tota res vana, nec credimus Thebanos olim aut Græcos (de iis ſermo) aquilam vſurpaſſe. Sed Romanos ſcilicet ritus poëtæ trahunt ad alios, quod ipſam Statius in iſtâ re, cùm de Adraſto loquitur, militare conſilium habente:

Ventum ad conſilij penetrale, domúmque verendam Lib. x.
Signorum, magnis vbi dudum cladibus æger
Rerum extrema mouens fruſtrà conſultat Adraſtus.

Nam facit ſigna adſeruari in tabernaculo Adraſti, ſiue in Prætorio. quod ipſum indicare Tacitus videtur de ſeditioſo milite, *Vexillum in domo Germanici ſitum flagitare occipiunt.* Etſi aliud fortaſſe illud vexillum (in Tacito dixi) & certum ante Prætorium potiùs, quàm in ipſo Signa olim fuiſſe. Videndum etiam in Statio, an non verius diſtingui *Signorum cladibus*: enallage quadam poëticâ vt dicat, Adraſtum ægrum animi fuiſſe ob multa ſigna cladium quæ animo iam reuoluebat. Sed ego ab aquilâ noſtrâ abeo: de quâ tamen Ioſephi egregius locus: Ἀετὸς παντὸς ἄρχει Ῥωμαίοις τάγματος, βασιλεύς τε οἰωνῶν ἁπάντων καὶ ἀλκιμώτατος ὤν. Ὃ δὴ καὶ τῆς ἡγεμονίας τεκμήριον αὐτοῖς, καὶ κληδὼν ἐφ' οὓς ἂν ἴωσι τοῦ κρατήσειν δοκεῖ: *Aquila omni legioni apud Romanos præeſt, rex ipſa omnium auium, & eadem valentiſſima. Vnde etiam imperij ſignum ipſis eſt, & velut omen victoriæ in quoſcumque eunt.* Vnica autem tantùm hæc Aquila in legione vnâ: nec Socij, cùm in aliis pares, eam habuerunt. Itaque per ipſas Aquilas, numerant legiones. vt Hirtius: *Erat Pompeij acies tredecim aquilis conſtituta.* Et improuidè omnino Lucanus, qui de Arimino à Cæſare capto: 1. Annal. Lib. III.

Vt notæ fulsêre aquilæ, Romanáque ſigna:

Non enim niſi vna tunc apud Cæſarem legio (ipſe & alij tradunt:) ergo nec niſi vna Aquila. Sed poëta à calore excuſetur, aut enallage & ſchemate:

ſchemate: ego tranſeo ad manipulorum ſigna: quæ olim quid fuerint ipſa vox illa indicio eſt. Nam cùm perticis fæni manipulos ſeu ſtraminis ſuſpenſos ferrent, illa ipſa manus quæ ea ſequeretur dicti Manipuli. Poëta:

Manipuli ſignum.

Pertica ſuſpenſos portabat longa maniplos,
Vnde maniplaris nomina miles habet.

Sed hæc ruſtica non manſêre. poſterior forma fuit, haſta in cuius ſummo tranſuerſum ligneolum, modum crucis. Nummi & monumenta paſſim ingerunt, &, ſæpè cum manu ſuprà eminente: nónne alluſione ad Manipuli vocem? Sed & orbiculos quoſdam vel clypeolos, qui infra crucem haſtæ adnexi, iidem nummi & lapides oſtendunt. Quid fuerunt? ex argento vel auro imagines eorum primò, deinde & Imperatorum. Tertullianus: *Omnes illi imaginum ſuggeſtus in ſignis* (ita legimus) *monilia crucium ſunt.* Trahit ad noſtræ & ſanctæ crucis gloriam: & omnes illi adtextus & ſtructura imaginum, inquit, in manipularibus ſignis, quid niſi ornamenta crucis? Dixi deorum primò fuiſſe, nec ambigo quin Martis, Romuli, & talium innexa olim: qui ſcilicet militares dij, & conſpiciuntur in nummis, ante Principum æuum: ſed ab hoc exempla ipſorum deinde Imperatorum. Sic Druſi imago inter ſigna, apud Tacitum: *Tua Diue Auguſte cælo recepta mens, tua pater Druſe imago.* Sed & Seiani per adulationem, in Suetonio: *Munera Syriacis legionibus dedit, quòd ſolæ nullam Seiani imaginem inter ſigna coluiſſent.* At de Cæſarum, ſcriptores vulgò. Suetonius: *Artabanus tranſgreſſus Eufratem aquilas & ſigna Romana, Cæſarúmque imagines adorauit.* Etſi diſtinguere ibi à Signis videri poſſit, & ſeorſim quoque effigies illorum adoratas. Sed in Arriano certius, Diſſertationibus Epicteti: τὰ σημεῖα τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς, ἀετοί, εἰκόνες βασίλειοι, σήμαιαι, πάντα χρυσᾶ, ἀνατεταμένα ἐπὶ ξυστῶν ἠργυρωμένων: *ſigna ſelecti exercitus* (id eſt, legionum) *aquilæ, imagines Principum, vexilla omnia aurea, extenſa in haſtis argentatis.* Nota, quòd aurea ipſa fuiſſe dicit, etſi haſtas argentatas. Olim tamen & ſigna ex argento, & cauſſa in Plinio: *color argento clarior eſt, magíſque diei ſimilis: & ideò militaribus ſignis familiarior, quoniam is longiùs fulget.* Non abdicat aurea, ſed magis vulgò fuiſſe ait ex argento. De his imaginibus Tacitus: *Vexillarius direptam Galbæ imaginem ſolo adflixit.* Panegyriſtes ad Maximianum: *Demens qui neſciebat, quocumque fugeret, vbique numina veſtra diuinitatis eſſe, vbi vultus veſtri, vbi ſigna coluntur.* Nec ſuſtulit ea prorſus Conſtantinus Imperator. etſi in Euſebio ſcriptum, quòd *crucem ſignis inſeri iuſſerit*, καὶ τῶν χρυσῶν ἀγαλμάτων ὁποῖα πρότερον αὐτοῖς ἔθος ἦν τὸ μηδέν: *& aureorum imaginum, cuiuſmodi anteà ſolent, nullam.* Aut enim de mortuis tantùm Imperatoribus hoc ſentit; aut non diuturnum fuit. Ipſius certè Conſtantini & filiorum imagines ſunt in Signis, quæ nummi ab illo æuo repræſentant. Sed & Vegetius diu poſt illum: *Prima cohors imagines Imperatorum, id eſt diuina & præſentia ſigna veneratur.* Apud eum-

Margin notes: *Imagines in ſignis.* — I. Annal. — Tib. cap. XLVIII. — Cal. cap. XIV. — *Signa ex auro vel argento.* — Lib. XXXIII — I. Hiſt. — Lib. IV. de Vit. Conſt. — Lib. II. cap. VI.

eumdem, *Imaginarij vel Imaginiferi, qui imagines Imperatoris portant.* Sed nota, *Imperatoris*, vnius numero: ergo non iam defunctorum. Hæc talia Tacitus intellexit, in aduentu Teridatis: *Agmina legionum stetêre fulgentibus aquilis signisq́, & simulacris deûmq́, in modum templi.* An & Isidorus, cùm scribit: *Pilam in signa constituisse fertur Augustus, propter nationes sibi in cuncto orbe subiectas, vt* magis figuram orbis ostenderet.* Ego olim sic accepi, & ad clypeolos illos rettuli: valdè nunc resilio, & scio signa hæc imaginum, fuisse diu ante Augustum. Quid ergo Isidorus vult? nouum imò vetus, sed paucis notum, signum tangere: quod fuit pila vel globus in summâ hastâ. Turcæ hodie retinent, & equinos aliquot pilos ab eo globo pendulos demittunt. Fallor, aut hoc est quod Beda sic tangit de Eduino rege: *Nec non & incedente illo vbilibet per plateas, illud genus vexilli quod Romani Tufam, Angli appellant Tuuf, ante eum ferri solebat.* De splendore & pompâ regis eius scribit, & vel pacis tempore semper incessisse cum hoc vexillo. Gratia tibi esto Beda qui nominasti, & per te Vegetio iam suppetiamur perpetuum aliàs laboranti. Scribit iste in signorum recensu: *Aquilæ, dracones, vexilla, flamulæ rufæ, pinnæ.* Malè *rufæ.* quia etsi puniceas fuisse fateor, non tamen solas. Libri scripti (Stevvechius testatur) *tubæ*, imò duo ex iis *tufæ.* Amplector, teneo, & in ordine isto signorum deinceps colloco: *flamulas, tufas.* Ipsa vox an non Gallis hodie *Pilam* sonat, qui E addito *Etufam?* Sed hanc tamen inter equestria magis fuisse arbitror, quia post Flamulas Vegetius recenset. Satis de Manipulorum signis: ad Equitum imus. AVD. Cohortium ergo omittis? LIPS. Non enim propria opinor fuisse, nec Polybius quidquam. Tacitus quidem ingerere videtur: *Concionem discedere in manipulos iubet, vexilla præferri vt id saltem discerneret cohortes.* Et iterùm: *vexillarius comitantis Galbam cohortis.* Tertiùm: *Vnà tres aquilas, & signa cohortium locant.* Imò & ipse Liuius: *Cohortibus, quæ signa amiserant, hordeum dari iussit.* Cæsar: *Quartæ cohortis omnibus ferè Centurionibus occisis, signiferoq́ interfecto, signo amisso.* Iterùm Liuius: *An si eosdem animos habuissetis, signa alicui manipulo aut cohorti hostis abstulisset?* Discernere etiam videtur. Sed tamen sine calumniâ accipi hæc fortasse de Signis ipsis manipulorum possunt, qui faciunt scilicet Cohortem. Nisi placet Signum cohortis dici, ipsum illud Triariorum, quod dignissimum scilicet erat. Sanè diuersâ formâ fuisse (olim quidem) vix dixerim: & consule omnes nummos aut lapides, præter manipulorum & legionis non puto repertum iri. Rideo qui Lucanum eò traxit: ——— *per signa decem felicia castris. Signa decem*, inquit, *totidem cohortium sunt.* O bone, quàm facis quod ego sæpè, & erras? Illa verò *castra decem sunt*, non signa: & per castra, totidem intellegit annos. Nusquam ergo expresse cohortium signa? imò, sed inferiore æuo, quo multa iam nouata: & è Vegetio colligas singulis cohortibus fuisse suos Dracones. Sed quid ad Polybium aut priscos? Magis apposité addubites, an Sociorum manipuli signa habuerint, an tantùm cohortes. Equidem in Liuio lego:

XIV. Ann.

Lib. XVII.

* E scriptis libris lego *malis*, id est pomis.

Signum Pila.

Lib. II. Hist. c. XVI.

Lib. III. cap. V. *Vegetius correctus.*

An cohortibus signa?

I. Annal.

I. Hist.

Sociorum signa.

Lib.xxxix. *Quattuor millia militum amissa, & legionis secundæ signa tria, vndecim vexilla sociûm nominis Latini.* Videtur *Signa* tribuere ciuibus, *vexilla* sociis: vti & hoc loco: Lib.xxv. *Proxima portæ cohors Peligna erat, cuius præfectus Vibius ereptum vexillum trans vallum hostium iecit.* Tribuit vexillum cohorti: sed an toti, an eius parti? Nam de voce, haud valdè moueor, & scio Liuium ac Tacitum cum signo miscuisse. Equidem temerè nihil hîc adfirmem, qui nec de totâ distributione cohortis Socialis firmiter scio. Inferiore tamen æuo, nihil abnegem, Vexilla cohortium propriè dici. Sic in Ausonio: *Clara cohortis vexilla regens:* id est, cohorti præfectus. *Equitum vexilla.* Lib.viii. In Capitolino de Pertinace: *Vexillis regendis adscitus est.* Omitto ista, & ad vetera ac propria *Vexilla* venio, quæ Equitum fuerunt. De iis Liuius: *Vexilla se suorum parmasq; cernere equitum:* de Romanis equitibus dicit. Idem de sociis: *Inferre vexillarios iussit signa.* Propriè *vexillarios:* & erant hæc vela quædam quadra expansa ad hastam: sed vela modica, vt in monumentis compârent. Nostra ætas retinet in equitum bandis, etsi formâ paulum diuersâ. Propiùs accedunt templorum vexilla, quæ in lustratione & processibus anteferuntur. *Vexillatio.* Lib. ii. cap. i. Hinc *Vexillatio*, de ipsis equitibus aut eorum Alâ, crebrum posteris verbum. Vegetius: *Equitum Alæ, quòd protegant acies, quæ nunc Vexillationes vocantur, quia velis, hoc est flamulis, vtuntur.* Cap.xx. In Galbâ Suetonij, *Germanicorum Vexillatio:* quæ Tacitus ambiguo magis sensu dixit *Germanica Vexilla.* Sed in Vegetij verbis, sunt *Flamula.* qui *Flamulas* in *Flameola* mutent. ô malè! abstineant. Georgius Cedrenus: Βιξιλατίωνες, οἱ Ῥωμαίων ἱππεῖς. καὶ βίξιλα, παραπετάσματα ἐκ πορφύρας καὶ χρυσοῦ, εἰς τετράγωνον σχῆμα πεποιημένα. Ταῦτα ἐξαρτῶντες ἐπὶ μακρῶν δοράτων, κυκλόθεν περιπορευόμενοι τῶν βασιλέων, κατασκέπτουσιν αὐτούς. Εἰσὶν δ' αὐτὰ λεγόμενα φλάμουλα: *Vexillationes, Romanorum equites. Vexilla, passim panni seu vela è purpurâ & auro, in quadratam formam effecta. Hæc adaptantes longis hastis, circum Principes in orbem euntes, eos tegunt. Sint autem illa quæ nunc Flamulæ dicuntur.* Ille idem de Arabibus: Τὸν τῆς εἰρήνης ἔγγραφον χάρτην ἐπὶ φλαμουλίου κρεμάζαντες: *Chartam conscriptam, pacis testem, super flamulâ suspendentes.* Sic vertendum id fuit: & ducendus huc etiam Suidas: Σαυρίων, εἶδος σημαίας ἢ φλαμούλου: *Saurion, genus* *Vexilla è purpurâ.* *signi vel flamulæ.* Quid tamen *Saurion*, ignoro. Noto vltrà in Cedreni verbis, *è purpurâ fuisse.* Potest aptari Capitolini illud in Gordianis: *Sublatâ de vexillis purpurâ, Imperatores eos dicemus:* etsi Dracones tamen Lib.xviii. tunc etiam purpurei. Isidorus, de coloribus Circi: *Russeos currere Marti sacrauerunt, à quo Romani exoriuntur, & quia vexilla Romanorum cocco* *Auro mixta.* *decorantur.* Ille idem Cedrenus aurum miscet, & circum Principem ea Lib.xvi. locat. Hoc ipsum Ammianus de Constantio Cæsare Romam venire gestiente: *vt pompam nimis extentam, rigentiaq; auro vexilla, & pulchritudinem stipatorum ostenderet tranquilliùs agenti populo.* Atque his vexillis, *Nomen Principis in Signis.* sed & signis aliis, nomen Principis inscriptum. Dio de Verginio Rufo: *Ipsum Cæsarem & Augustum appellabant. cumq; non acquiesceret,* In Nerone τῶν στρατιωτῶν τις ἐνὶ τῶν σημείων ταῦτα διαταχέων ἐπέγραψε: *militum quispiam vni*

è signis

è signis celeriter hæc inscripsit. Suetonius in Vespasiano: *Assensère cun-* Cap.xv.
cti, nomenq́; eius vexillis omnibus sine morâ inscripserunt. Allusit auctor
Thebaidos:

> ——— *aureâ clarum notâ*
> *Nomen Ducum vexilla præscriptum ferunt.*

Ostendit aureo textu fuisse istas litteras. Hoc quoque à ritu magis prisco
videtur, cùm vnum aliquod & Imperatorium vexillum grande præ-
ferretur, nomen eius habens, non tamen aureis sed puniceis litteris in-
scriptum. eoque vexilla ipsa tunc non punicea, sed candidi potiùs colo-
ris. Dio de isto in rebus Crassi contra Parthos: Σημεῖον δέ τι τῶν μεγά- Lib.xl.
λων τοῖς ἱστίοις ἐοικότων, καὶ φοινικᾶ γράμματα ἐπ' αὐτοῖς πρὸς δήλωσιν τοῦ
τε στρατοῦ καὶ τοῦ στρατηγοῦ σφῶν τοῦ αὐτοκράτορος ἐχόντων, εἰς τὸν ποταμὸν ἀπὸ
τῆς γεφύρας περιτραπὲν ἐνέπεσε: *Vexillum quoddam ex illis magnis, quæ
velorum sunt similia, & quæ puniceas litteras inscriptas habent ad notitiam
exercitus & summi eius Imperatoris, id tale in flumen è ponte inuersum de-
cidit.* Hoc ad equestres Flamulas commode non referas, sed fuit po-
tiùs Imperatorium quoddam signum: quod posterior ætas *Labarum* di- *Signum*
xit. De quo vberiùs non nunc dico, non item de Draconibus, quia hæc *Impera-*
inferioris æui. AVD. de Labaro remitto, de Draconibus vrgeo: &, *torium.*
Musarum fidem, dicito. LIPS. Non rogas, sed iubes, cùm sic rogas.
accipe vbertim. Draconum origo vnde sit, inuenio magis, quàm credo. *Draconum*
Isidorus ab alto petit & à nostro Phœbo: *Draconis signa*, inquit, *ab ipso* *origo.* Lib.xvii.
*Apolline morte Draconis inchoata, dehinc à Græcis & Romanis in bello
gestari cœperunt.* De Apolline, haud illepidè; de Græcis falsò. Nam quis
iis vmquam scriptor tribuit? Aliis aliquot gentibus magis reperio. vt *Assyriis*
Assyriis, Ioannes Curopalates: *Cyrus*, inquit, *vt Medorum principatum* *vsi.* De offic.
adeptus est, Assyriis quoque bellum intulit, & ab iis cepit τὸ καββάδιον, Cōstantin.
καὶ τὸ δρακόντειον φλάμουλον: *tunicæ genus, & Draconis vexillum.* Indis tri- *Et Indi.*
buit scriptor incertus apud Suidam, cuius ipsa verba dabo, quia gra-
phicè depingit: Ἰνδοὶ, ἔθνος βάρβαρον. κατὰ δὲ τὸν πόλεμον ἦσαν αὐ- In χιλιοστύς,
τοῖς σημαῖαι τῶν ἱππέων καθ' ἑκάστην χιλιοστὺν δράκων ἐπὶ κάμακος ἀνα- & voce Ἰν-
τεταμένος. Οὗ ἀργυρᾶ μὲν ἡ κεφαλὴ πεποίηται, σεσηρότων ὀδόντων, καὶ τοῦ δοί.
χάσματος ἀπειλὴν ἔχοντος: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα σηρικοῦ φοινίκου ἦν, ἔς τε μῆκος
καὶ βάθος καὶ τὸ ποικίλον τῆς χρόας ἐς ἀληθινὸν δράκοντα: *Indi, gens barba-
ra. quibus in bello erant signa, in quosque mille equites Draco, extensus in
perticâ. Eius caput ex argento factum erat, dentibus restrictis & nudis, mi-
nace rictu: reliquum corpus sericeo textu, longitudine & crassitie & varie-
tate coloris in verum draconem.* Sed qui apud eum isti *Indi*? an Orienta- *Indi &*
tales illi, magnus nobilisque populus? minimè: *barbari*, vt ipsemet ille *Sindi ijdem* *hîc populi.*
scriptor ait, & nisi fallor (imò non fallor) illiipsi quos alij dicunt & scri-
bunt *Sindos*. Sed illa prior scriptura alibi quoque reperitur, & sunt po-
puli Scytharum. Certè Scythas Draconibus vsos, ex eodem Suidâ hau- *Scythæ*
rio, apud quem innominatus item scriptor: Σημεῖα Σκυθικὰ, ἃ φέρουσιν ἐν *Draconi-*
τῷ πολέμῳ, ὑφάσματά εἰσι βαφῇ πεποικιλμένα, ἃ εἰς ἰδέαν μάλιστα ὀφέων *bus vsi.*

 εἴκασται,

εἴκασται, καὶ ἀπῃώρηνται κόντων συμμέτρων: *Signa Scythica, quæ ferunt in bello, ſunt vela vel textilia colore variegata, quæ in ſpeciem maximè ſerpentium aſsimilata ſunt, & ſuſpenſa è mediocribus haſtis.* Vides ergo Scy-

Item Daci. tharum eſſe; quorum pars aut confines cùm ſint Daci, quid mirer eos quoque vulgò vſurpaſſe? Imò non alia ſigna habent in columnâ Traiani, bello illo Dacico, & ſæpè ibi videas expreſſa. Atque ego cenſeo ab

Romani ab iſtis. illiſipſis Romanos ſumpſiſſe, vt fit, imitatione. Placuit enim ille terror quem moti in aëre faciunt, & viſum bello aptius quàm Romana illa ſigna. Ab iis, inquam, origo, vel hoc argumento, quòd ante Traiani

Aut à Perſis. æuum non eos in rebus Romanis legas. Niſi quis tamen à Perſis magis petat, cùm in Vopiſci Aureliano legam, inter ſpolia à Zenobiâ capta & traducta, etiam *Perſicos dracones.* Atque hoc faciat pro ſententiâ Curopalatæ ſuprà dictâ. Deinceps quidem crebri in Romanâ hiſtoriâ: & Ve-

Lib.II. cap.XIII. getius notat, *Dracones per ſingulas cohortes à Draconariis ferri in prælium.* Si per ſingulas cohortes, ſanè multi. Vt addam, proprios quoſdam & peculiares Principis fuiſſe, qui toti è purpurâ, in eius comitatu. Signi-

Lib.XVI. ficat, Ammianus de Iuliano veniente in prœlium: *Quo agnito per purpureum ſignum Draconis ſummitati haſtæ longioris aptatum.* Diſertè *pur-*

* Niſi placet *longiorem haſtā* eam ceteris fuiſſe, ex Ammiano. *pureum* ibi dicit, qui color imperij: & niſi fuiſſet, cùm tam multi Dracones in acie, vnde ex vno illo Cæſar* agnitus? Sed color eminebat, vt dixi: & de iis capiendus idem Ammianus, ingreſſu Conſtantij Auguſti in vrbem: *Alternumq́ue poteſtatis greſſus multiplices alios purpureis ſubtegminibus texti circumdedere Dracones, haſtarum aureis gemmatiſq́ue ſummitatibus illigati, hiatu vaſto perflatiles, & ideò velut irâ perciti ſibilan-*

Dracones circa Principem. *tes, caudarumq́ue volumina relinquentes in ventum.* Quorum ſententia eſt (nam vulgò malè diſtinguuntur:) alias varias poteſtates ſiue Præſides & Duces circa Imperatorem inceſſiſſe, atque eos circumdediſſe deinde Dracones. Poëta Claudianus Honorij Principis ingreſſum Draconibus quoque ornat:

VI. Conſul. Honor.

> ——— *quid fixa Draconum*
> *Ora velint, fluitent ventis, an vera minentur*
> *Sibila, ſuſpenſum rapturi dentibus hoſtem.*

Vbi *fixa ora* licet accipere (aliter, *fiſſa*, legerem, id eſſet aperta.) in ipsâ haſta per guttur ſic infixâ, vt in columnâ Traiani alibi comparent. Nam

An in velo Dracones? vt te moneam, etſi ὑφάσματα ſuprà dicuntur, etſi *textu ſericeo*, etſi *flammulæ*; denique *ſubtegminibus texti* Ammiano: tamen profectò ambigas, an in velo ſic depicti fuerint aut acu texti; an potiùs corpus totum

An ſolida corpora? ſolidum è pannis & ſubtegmine factum. Moueor ita cenſere è Traiani columnâ ſæpè dictâ, in quâ palàm ſic extant: corpora dico, non imagines: moueor & à verbis ſuprà Græcis, vbi *longitudo* & *profunditas* iis datur. Quid, quòd ſibilaſſe eos volunt, concepto vento? Sed hoc ad ſonitum, quem velum motum facit, referri etiam poſſit: etſi Ammiani verba magis non inclinent illuc. *Hiatu*, inquit, *vaſto perflatiles, & ideò velut irâ perciti ſibilantes.* Vaſtum hiatum vult perflari, & illinc ſibilum

naſci.

nasci. Scriptor quispiam in Suidâ de hoc sibilo: *Καί τι καὶ ἤχει πρὸς τὴν συγκίνησιν ὑπὸ τῆς πνοῆς διερχομένη βίᾳ. Atque etiam sibilant & sonant aliquid ad motum, à vento aut spiritu violenter penetrante.* Videtur & eò Sidonius spectare, versibus hisce, pugnâ inter Vandalos & Romanos: In Σημαία.

——— *iam textilis anguis* Panegyr. Maior.
Discurrit per vtramque aciem, cui guttur adactis
Turgescit Zephyris, patulo mentitur hiatu
Iratam pictura famem; pannoq; furorem
Aura facit, quoties crassatur vectile tergum
Flatibus, & nimium iam non capit aluus inane.

Adhibe mentem tuam & sensus, vix aliud possis dicere quàm defingi ab eo rotundum & inanem Draconem, ita textum vt vento turgescat quem per guttur admittit. At in sententiam tamen aliam ducat Prudentius:

Proq; ventosis draconum, quos gerebant, palliis, περὶ στεφ.
Præferunt insigne lignum quod draconem subdidit. Hymn. I.

De Draconariis duobus loquitur, qui è militibus aggregati ad cœtum Christi. Et vocat ecce *Pallia draconum*, quod sit pro mente & ritu vulgi: cùm & hodie in velis militaribus varia sic pingamus. Habes quos voluisti Dracones: ego in gradu me compono vnde deieceras, imò ad lineam ipsam venio quam institi, de Signis non deserendis. Hæc enim illa Romana signa, quæ sacra habuerunt, per quæ iurarunt, & quos vnicos bellorum deos. Bono consilio, vt religionem animis ingignerent, & signorum non amorem tantùm, sed venerationem. Ergo firmiùs asseruabant, fortiùs amissa recuperabant. Quoties legis, integras acies iam fluctuantes, iam recedentes, restitutas & impulsas signis in hostem iactis? Suadebat enim repetere non pœna tantùm, quæ manebat iis amissis, sed etiam pudor & religio, & quasi deos ac sacra sua prodidissent. pœnæ exempla, in Dionysio. *Quidam*, inquit, *è ducibus signa suis erepta in hostes iecerunt, vt languidioribus aut timidioribus ex necessitate robur imprimerent, scientibus quòd iis qui signa non retulissent, cum ignominiâ esset moriendum.* In Liuio: *Inermes milites, signo amisso signiferos, duplicariosq; qui reliquerant ordines, virgis cæsos securi percussit.* Religionis exempla, in Tertulliano: *Religio tota castrensis signa veneratur, signa iurat, diis omnibus præponit.* In rebus ipsis; quòd perfugium illic, vt in sacris. Tacitus: *Signa & aquilam amplexus, religione sese tutabatur.* Ammianus: *Qui fraudum conscius & noxarum, ad militaria signa confugit.* Quòd ea ornabant, vngebant, colebant, vt ipsos deos. Claudianus:

Signa sacra.

In hostem iaci solent.

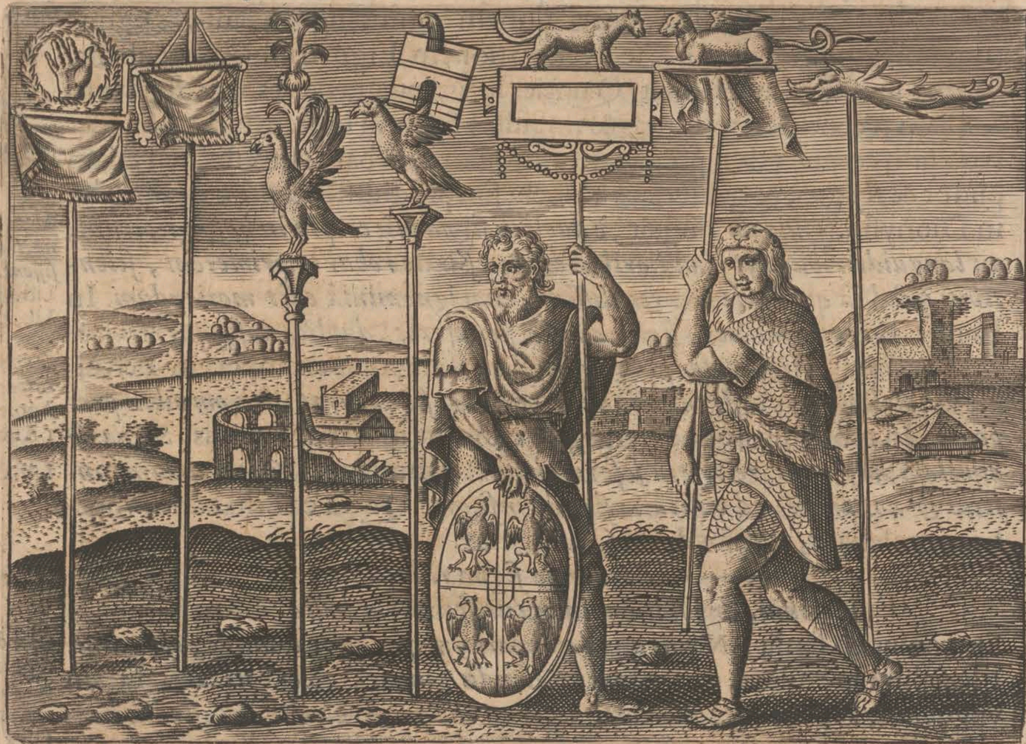
Mors pœna si amisissent. Lib. IX. Lib. II.

Deorum iis cultus. Apologet. I. Annal. Lib. XXV.

——— *Mauortia signa rubescunt*
Floribus, & subitis animantur frondibus hastæ.

Suetonius eo sensu: *Neque aquilæ ornari, neque signa conuelli potuerunt.* Nec aliter in eodem, de laribus: *Kalendis Ianuariis exornati lares.* Etiam vngebant. Plinius: *Aquilæ certè ac signa illa puluerulenta & custodiis horrida, inunguntur etiam festis diebus, vtinamq; dicere possemus quis pri-* Claud. cap. XIII. Neron. cap. XLVII. Lib. XII. cap. XV.

mus instituisset. Scilicet deos quoque solent vngere, & lauare, & cibos apponere, & omnia quæ in rebus lætis more humano. In marmore antiquo: CORONÆ. INLATÆ. SIGNAQVE. VNCTA. Seneca in hanc superstitionem: *Alius fictor est, alius vnctor, qui vano brachiorum motu imitatur vngentem.* Minutius Felix: *Lapides vncti & coronati.* Ab hoc ergo ritu Signa vncta, sed non seuero & Polybiano illo æuo; ipse Plinius ostendit rem nouitiam esse. Habes religionem in Signis, & verè de
Lib. VI. iis Dionysius: Τιμιώτατα δὲ Ῥωμαίοις ταῦτα ἐπὶ στρατείας, καὶ ὥσπερ ἱδρύματα θεῶν ἱερὰ νομίζονται: *Venerabilia maximè ea Romanis, & tamquam deorum statuas, sacra arbitrantur.* Item Tacitus: *Conuersus ad signa & bellorum*
1. Annal. *deos.* Iterùm: *Sequerentur Romanas aues, propria legionum numina:* de aquilis. AVD. Cetera capio, Plinij locum ruminor de *custodiis signorum.* Appellat enim ea in verbis à te dictis *custodiis horrida.* Quæ illæ? LIPS.
Carcer ad signa. Subitò rogas, subitò respondeo, videri ad aquilas & signa carcerem militarem fuisse: quia is locus maximè conspicuus & nocte dieque custoditus. Carcerem quidem in castris Tacitus agnoscit, in seditione militum
1. Annal. Pannonicâ: *Blæsus paucos adfici verberibus, claudi carcere iubet.* Et statim inibi, *carcere effracto soluunt vincula, desertoresque & rerum capitalium damnatos sibi miscent.* Iuuenalis: *Læuaque si longo castrorum in carcere mansit.* An simplicius, custodias militares & excubias accipi? Finis esto, Figuras è columnâ Traiani vide, cuiusmodi & in Nummis atque aliis lapidibus conspiciuntur.

AVD. Auidè inſpicio: ſed dubium me magis quàm doctum figura hæc reddit. De aquilis ſolis dixiſti: quid iſta ſibi vult ouis, an aries in perticarum vnâ? quid ſphynx in alterâ? LIPS. Mehercules mihi quoque Sphynge opus ſit, quæ doceat ſoluere quidquid ponis aut ligas. De oue, es fruſtrà, nam lupus eſt: & ſcis originem Romani parentis. Equidem in Appiano etiam lego elephantem, inter ſigna legionis cuiuſdam fuiſſe, & adſignat cauſſam: Ἡ δὲ στρατιὰ τοῦ Καίσαρος ἐς τοσοῦτον ἀνεθάρρησεν, ὡς τὸ πέμπτον τέλος, αἰτῆσαι ἀντιταχθῆναι τοῖς ἐλέφασι, κρατῆσαι πάνυ καρτερῶς, καὶ νῦν ἀπ' ἐκείνου τῷδε τῷ τέλει ἐλέφαντες ἐς τὰ σημεῖα ἐπίκεινται: *Exercitus Cæſaris ita animo confirmatus eſt, vt Quinta legio popoſcerit opponi elephantis, eoſq́; egregiè vicerit, ac nunc etiam eâ de cauſſâ elephantes in ſigna huic legioni conſtituuntur.* Quod tamen ita intellego, vt amotam aquilam non opiner, ſed in clypeis ſigniſque manipulorum elephantem fuiſſe. Tale in Hirtio videtur bello Africo: *Non ſum, inquit, tiro Labiene, ſed de legione decimâ veteranus. Tum labienus, Non agnoſco, inquit, ſigna Decumanorum.* Et fortaſſe diſcrimina quædam ſua habuerunt, vt in Notitiâ imperij compârent.

Lupus in ſignis.

Elephas.

II. Ciuil.

DIALOG. VI.

Duplex, triplexque acies, & aliquot eius formæ.

SED nobis euenire videtur, quod pueris qui ad aquas ludunt. ij cùm lapillum in ſtagnum iecerint, paullatim magis magiſque maiores orbes faciunt: & tu ſcrupo vno iniecto, varios circulos conſequi facis rogationum, reſponſionum. Semel tibi dico, deſine. multa huic rei annexa, aut adſita: & ſi maximè coner,

Ἀλλ' οὔ πως ἅμα πάντα δυνήσομαι αὐτὸς ἑλέσθαι:
At minimè potero complectier omnia ſolus.

Homer.

Redeamus, vnde abiuimus, ad Ordinem aciei, qui tamen explicatus. Sequebatur *Forma*, id eſt quâ poſiturâ & velut facie acies inſtructa. Hæc non varia admodum apud Romanos: & fuit ferè aut *Duplex*, aut *Triplex*. Duplex, cùm tota acies in cornua duo ſecta, Dextrum ac Læuum. Ea ſæpiſſimè obtinuit in exercitu Conſulari: cùm duæ legiones, & ſingulis ſua auxilia adiuncta. Hanc ſectionem certum eſt veterem eſſe, & aliis quoque gentibus vſurpatam. Poliænus quidem eam refert ad Pana auctorem. Διονύσου, inquit, στρατηγὸς ἦν ὁ Πάν. Οὗτος πρῶτος τάξιν εὗρεν, ὠνόμασε φάλαγγα, κέρας ἔταξε δεξιὸν καὶ λαιόν. Ταύτῃ τοι ἄρα κεράσφορον τὸν Πᾶνα δημιουργοῦσι: *Dionyſij ſiue Bacchi Dux fuit in militiâ Pan. Is primùm repperit ordinem, nominauit phalangem, cornu inſtituit dextrum & læuum. Ex quo cornutum etiam Pana vulgò defingunt.* Exempla aliquot eius locationis apud Romanos quærere, & ponere, ſit ſtillicidium de ſitula ſumere: ſexcenta ſunt. Triplex eſt, cùm præter cornua, alia etiam media exſurgit. Id quoque crebrum: non ſolùm vbi plures legiones, ſed

Acies duplex.

Lib. I. Stratag.

Cornua Pan repperit.

Triplex acies.

&

& cùm duæ: iſtis ſcilicet in medio poſitis, ſociis ad vtrumque cornu. Res per ſe clara, & obuia exempla. Sed eſt & alia ratio Duplicis Tripliciſque aciei: cùm præter ſimplicem illam diuiſionem, à tergo etiam ſectio fit & diſcrimen. Vt ſi quattuor legiones habeam, duas in fronte cum Sociis ſuis pono; totidem à tergo, velut in ſubſidiis ſuppono. Idem in duabus quoque factum, & aut Ala vtraque ſociorum (ſiue Cornu mauis) præpoſita, ſubiunctis legionibus, aut contrà. In Liuio rem vide, pugnâ in Annibalem Marcelli: *Pugnatum amplius duabus horis eſt. cedere inde ab Romanis dextra Ala & Extraordinarij cœpère. quod vbi Marcellus vidit, duodeuiceſimam legionem in primam aciem inducit. Dum alij trepidè cedunt, alij ſegniter ſubeunt, turbata tota acies eſt.* Iterùm alio prælio idem Marcellus: *Diu pugnâ neutrò inclinata ſtetit. primæ legioni tertia, dextræ Alæ ſiniſtra ſubiit.* Sed & de legionibus ipſis ſic diſpoſitis, exempla. In Liuio: *Prætoris legiones in primâ acie fuerunt, Cornelius ſuas in ſubſidiis tenuit.* Alibi: *In primam aciem ſuas legiones Sempronius induxit, in ſubſidiis locatæ P. Licinij legiones.* Et plura: Has autem ſecundarias aut tertiarias legiones ſiue copias, *ſubſidia* aut *ſubſidiarias* etiam vocabant. Idem Liuius: *Cedenti duodecimæ legioni quæ in læuo cornu erat, tertiamdecimam legionem ex ſubſidiis in primam aciem firmamentum ducit.* Salluſtius: *Ibi commutatis ordinibus, in dextro latere, quod proximum hoſtibus erat, triplicibus ſubſidiis aciem inſtruxit.* Nec totæ ſemper legiones, ſed cohortes aliquot ſit ſubſtitutæ. Liuius: *Subſidiarias cohortes, quæ integræ ad longioris pugnæ caſus reſeruabantur, in primam aciem extemplò emiſit.* Salluſtius: *Octo cohortes in fronte conſtituit, reliqua ſigna in ſubſidiis locat.* Ad has poſituras Tibulli iſti verſus faciunt, ad Meſſallam:

Aliter duplex acies. — *Lib.XXVII.* — *Ibid.antè.* — *Lib.XXX.* — *Subſidia.* — *Lib.XXIX.* — *In Iug.* — *Lib.IX.*

> *Seu ſit opus quadratum acies conſiſtat in agmen,*
> *Rectus vt æquatis decurrat frontibus ordo:*
> *Seu libeat duplicem, ſeu iunctum cernere Martem,*
> *Dextraq; vt læuum teneat, dextrumq; ſiniſtrâ*
> *Miles, ſitq; duplex gemini victoria caſus.*

Tibullus explicatus.

Facit variam *pugnæ faciem*, vt ipſe appellat. Primò, *Quadratam* ſimplicem, fronte recto: ſecundò, *Duplicem*, vtroque cornu: tertio, *Iunctam*, quam capiebam *Triplicem*, aliâ ſcilicet ad duas iunctâ. nam ſic fiebat, quod hîc dicitur, vt dexterâ ſuâ miles qui in læuo eſt ſiniſtram medij aſpiciat, ſiniſtrâ ſuâ, qui in dextro eiuſdem medij dextram. Inſpice, intelleges. Sed remoratur aut potiùs reuocat, quod ſequitur,

> ——— *ſitq; duplex gemini victoria caſus.*

Ita enim non duplex, ſed triplex è triplici acie victoria ſit & caſus. An *Iunctam* igitur intellegit ſubiunctam & duplicatam, de quâ diximus? vt acies aciei ſit ſuppoſita? Hoc opinor. & vtrobique ſanè dexterâ ſuâ ſiniſtram appoſiti cornus cornu aſpicit, & contrà. Nec mihi diſpliceat etiam ſcribi: ——— *duplicem ſeiunctum cernere Martem.* vt duas modò poſituras nominet, Quadratam ſimplicem, indiuiſam: & hanc abiunctam,

ctam, in duo cornua: facili ita sententiâ. Hæ præcipuæ sunt & receptæ Romanis instructiones: quas tamen leuiter variabant promouendo, aut retrahendo. Quid velim, exempla docebunt. Plerumque enim æqualiter vtroque cornu & simul concurrebant: quòd Cato apud Festum dixit, *Recto fronte:* Tibullus in citatis versibus, *æquatis frontibus.* Et de eâ re Vegetius: *Vna depugnatio est fronte longâ, quadrato exercitu, sicut etiam nunc & propè semper solet prælium fieri.* Altera depugnatio *Obliqua*, cùm cornu ante cornu promouetur. Græci Tactici: Λοξὴ φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν κέρας ἕτερον, ὁπότερον ἂν προῃρῆται, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη· τὸ δὲ ἕτερον ἐν ἀποστάσει δι' ὑποστολῆς ἔχουσα: *Obliqua phalanx, quæ alterum cornu, vtrumcumque prædictum fuerit, iuxta hostes magis admouet & eo prælium facit, alterum autem abiungit.* Vegetius de hoc genere: *Secunda depugnatio est Obliqua, plurimùm melior. Huius talis est modus. cùm instructæ acies ad congressum veniunt, tunc tu sinistram alam tuam* (Cornu intellegit, & mox ita vocat) *à dextrâ aduersarij longiùs separabis, ne vel missilia ad eam vel sagittæ perueniant: dextram autem alam tuam sinistræ illius alæ iunge, & ibi primum inchoa prælium.* Sed ipse à Dextrâ modò committi vult prœlium, non æquè à Sinistrâ. & damnat ideò, *quod tunc*, inquit, *quasi mancus est impetus, & aperti cum difficultate aggrediuntur hostes.* Benè monet, pro armaturâ veteri. Nam si cornu sinistrum tuum promoues aduersus hostile dextrum, profectò latus nudum obiicis hosti, qui missilibus aut sagittis à sinistro suo tutò petet. Hoc est quod ait, *apertos aggredi tunc hostem:* quia scuta nempe in sinistris. Qui aliam caussam quæsiuit, & ad infirmitatem sinistrarum partium retulit, næ ille Vegetium aut rem non cepit. Pro hac ratione Cæsar in Ariouistum pugnauit, & cùm triplicem aciem instruxisset, tamen *à dextro cornu* (eius verba sunt) *quòd eam partem hostium minimè firmam esse animaduerterat, prælium commisit.* Tertium genus, cùm in triplici acie, tertiam & mediam amoues ab hoste, & cornua modò immittis. Seneca tangit: *Quemadmodum idem exercitus modò latiùs panditur, modò in angustum coarctatur, & aut in cornua sinuatâ mediâ parte curuatur, aut rectâ fronte explicatur.* Scipio vsurpauit in Hispaniâ. qui cùm aliquot diebus obseruasset sic structam hostium aciem, vt optimi in medio essent, infirmiores in alis: ipse contrà instruxit, & auxilia in medio posuit; ciues & quod roboris erat, in alis. *Vbi igitur* (ait Liuius) *iam incipiendæ pugnæ tempus erat, Hispanos (ea media acies erat) presso gradu incedere iubet. ipse è dextro cornu nuncium ad Silanum & Martium mittit vt cornu extenderent in sinistra parte, quemadmodum se tendentem à dextrâ vidissent, & cum expeditis peditum equitumq; priùs pugnam consererent, quàm coire inter se mediæ acies possent. Ita diductis cornibus sinus in medio erat, quia segniùs Hispanorum signa incedebant.* Hæc prouisio & instructio certam victoriam dedit, cùm firmissimi cum infirmis concurrerent, & alij dum suum hostem exspectant in medio manent otiosi, denique alienâ fugâ & clade consternati.

Frons recta.

Lib. III. cap. XX.

Ea vulgatissima.

Frons obliqua.

Ibid.

Vegetio claritas.

I. Gallic.

Sinuata acies.

De vitâ beat. cap. IV.

Lib. XXVIII

Gibbera acies. nati. Quartum genus, huic aduerſum. cùm ſcilicet ipſa media acies prominet, & incurrit prima in hoſtem. Græci ἐπικαμπὴς, *flexum* dicunt, ſiue etiam κυρτὸν *gibberum*. Ælianus: Ἐπικαμπὴς παράταξις, ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὄρθια ὑφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα: *Flexa inſtructio dicitur, cùm media hoſtibus incidunt, cornua autem retrò recta habet collocata.* Hac Annibal in pugnâ Cannenſi ſcitiſſimè eſt vſus: ſed cum eâ quoque arte, vt cornua robuſtiſſima haberet & integra ſeruaret; & mediis denique pulſis, ſinu facto, immitteret ea vtrimque legionibus, victoriæ ſuæ certam cauſſam. Quàm vtiliter talia noſtri Duces meditentur & vſurpent? & paulatim credo facturos, vt ingenia & inſtitutionem quorumdam video, qui ſuccreſcunt.

DIALOG. VII.

Aliæ quædam acierum formæ. Cuneus, Globus, Forfex, Turris, Serra.

AVD. Non aliæ igitur aut plures Aciei formæ? nam reſiſtis & ſiles. LIPS. Cogito, ſi quid vtiliter etiam addam. Nam omnia congerere, & figuras aliquot ſubtiliter ex Tacticis delineare aut explicare, non eſt viſum: quo fine? Romani raró vſurparunt, & ſunt magis inuentiunculæ & ſchematiſmi ingeniorum. Quædam tamen apud Romanos etiam vſurpata interdum, quæ ſtrictim & per indicem dat Cato. Feſtus ex eo citat: *Siue fortè opus ſit cuneo, aut globo, aut forcipe, aut turribus, aut ſerrâ vt adoriare.* Cato ſenior eſt, quem ſcripſiſſe ſcimus De re militari.

Lib.x. cap.IX. Hæc & pauca alia Agellius item prodit Capite proprio: *Vocabula ſunt militaria, quibus inſtructa certo modo acies ſolet appellari, Frons, Subſidia, Cuneus, Orbis, Globus, Forfices, Serra, Alæ, Turres.* Sed Catonis verba atque ordinem inſiſtamus: quia quæ prætereà Agellius, iam

Cuneus. per me aut ipſum te noris. Nominat *Cuneum*, primò. qui eſt cùm anguſta in fronte acies, trigoni formâ, paulatim ſe retrorſum pandit. Igitur

Lib.I. cap.XXVI. & *Trigonum* vocant. Vegetius: *In Trigonum, quem Cuneum vocant, acies mutanda eſt.* Item Ἔμβολον ſiue roſtrum Græci. Illorum Scholia: Ἔμβολον παρατάξεως ὄνομα. ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου: *Roſtrum inſtructionis nomen. eſt autem dimidia pars rhombi.* Dixêre & *Caput porcinum*, quia

Lib.XVII. aſſimilatur, & quia velut fodit & ruit inuadendo. Ammianus: *Deſinente in anguſtum fronte, quem habitum Caput porcinum ſimplicitas militaris*

Lib.III. cap.XIX. *appellat.* Vegetius: *Cuneus multitudo peditum, quæ primò anguſtior, deinde latior procedit, & aduerſariorum ordines rumpit. Quam rem* (lego, *Quare*) *milites Caput porcinum appellant.* Sed vbertimè & optimè hæc omnia Agathias hiſtoricus, quem locum & Suidas exſcripſit, cuius

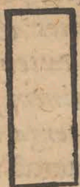
Lib.II. verba fideliter vertam: *Erat iis forma aciei velut in roſtrum. Litteræ enim Δ aſſimilabatur. Et anterior pars quà in acutum deſinebat, tecta & denſa*

denſa erat, quia ſcutis vndique muniebatur. Dixeris caput eos porcì ſtru-
cturâ eâ efformaſſe. Crura autem vtrimque ſecundùm ordines & cohor-
tes in profundum compoſita, & pleraque parte in obliquum extenſa, deï-
bant paullatim & diſiungebantur, donec in maximam latitudinem progreſ-
ſa deſinerent: ita vt medius locus vacuus relinqueretur, & terga militum
nuda per ordinem conſpicerentur. Hoc ille de Francis, qui pugnâ in Nar-
ſetem ſic vſi. Sed & Hiſpani olim creberrimè. ac de iis Liuius: *Celtiberi* *Hiſpani vſi cuneis.*
vbi ordinatâ acie & ſignis collatis ſe non eſſe pares legionibus ſenſerunt, cu- Lib.XL.
neo impreßionem fecerunt. quo tantum valent genere pugnæ, vt quacum-
que parte perculêre, impetu ſuo ſuſtineri nequeant. Romani etiam non ra-
rò. vt apud Liuium: *Cuneo quidem hoc laxum atque ſolutum agmen, ac ſi* Lib.XXII.
nihil obſtet, tranſibimus. Apud Cæſarem: *Milites caſtris excluſi, cuneo* VI.Gallic.
facto, & duce Trebonio equite Rom. per medios hoſtes perrumpunt. Etſi vox
ea notione etiam aliâ, ne erres: ſignificatque hiſtoricis multitudinem
confertam. Ita Liuius: *Cuneum Macedonum, phalangem ipſi vocant.* Lib.XXXII.
Idem de manipulis vel cohortibus Latinorum: *Tantâ cæde perrupêre*
cuneos. Tacitus: *Cateruis & Cuneis concurrebant.* Cæſar: *Hoſtes in fo-* Lib.VIII.
ro ac locis patentioribus cuneatim conſtiterunt. Sed ſecunda forma in Ca- VII.Gallic.
tone, *Globus.* quem Vegetius explicat, & dici ait, *qui à ſuâ acie ſepara-* *Globus.*
tus, vago ſuperuentu incurſat inimicos. Sed credo & figurâ globosâ & in Lib.III. cap.XIX.
rotundum fuiſſe. Tertia, *Forceps:* quæ in Agellio *Forfex:* ſed in figu- *Forceps.*
râ idem eſt. Dicitur, cùm contraria Cuneo acies inſtruitur, latioribus
primis & apertis, ac paullatim deſinentibus in anguſtum. Vegetius de
eâ: *Ex lectißimis militibus confertis in V litteram hic ordo componitur,*
& illum Cuneum excipit, atque ex vtraque parte concludit. Vbi & vſum
eius vides, ad cuneum ſoluendum & atterendum. Fecit Narſes apud
Agathiam contra Francos: Τότε, inquit, ὁ Νάρσης ἐπικάμψας ἠρέμα καὶ Lib.II.
ὑπομηκύνας τὰ κέρατα, καὶ ἐπικάμπιον ἐμπροσθίαν (ὡς ἂν οἱ Τακτικοὶ ὀνομά-
σαιεν) τὴν φάλαγγα καταστήσας, παρακελεύεται, & alia: *Tum Narſes in-*
curuans paullatim & cornua producens, & Inflexam anteriorem, vt ſuo
verbo Militares ſcriptores dixerint, aciem conſtituens, iußit, &c. Specta-
uit & huc Ammianus: *Cogitatum eſt enim ſoliciteq́ præſtructum, vt ſæ-*
uientes vltra ſolitum Alemanni vaganteſq́ effuſi, multitudine geminata
noſtrorum, forcipis ſpecie, truſi in anguſtias cæderentur. Quartum in
Catone, *Turres.* Ea forma Græcis πύργος, & Heſychius explicat *Turris.*
τάξιν ὁπλιτῶν ἐν τετραγώνῳ: *ordinem militum in quadro.* Euſtathius in hoc
Homeri:

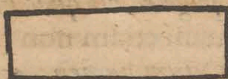
> Οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες: Iliad.μ.
> *Aſt hi turritim ſeſe ipſos deinde locantes:*

is, inquam notat: Πύργος δὲ νῦν ἐρρέθη διάταξις στρατιωτικὴ τετραγωνοει-
δὴς, κατὰ πλινθίον συντεταγμένη: *Turris nunc à poëtâ dicta eſt inſtructio*
militaris, quadriformis, iuxta laterculum diſpoſita. Vúltne idem cum
laterculo eſſe? an conſtare è laterculis, & Turrim eſſe in altum pro-

Turris.

Laterculum.

fundumque quadram instructionem? laterculum autem potiùs, iacentem, & in latum? Voces & imagines subindicant. Quintum *Serta.* de quâ in Festo: *Serra præliari dicitur, cùm assiduè acceditur receditúrq́, neque vllo consistitur tempore.* Id fiebat cùm manipuli primæ aciei modò inuadebant, modò resiliebant, & reddebatur dentata quædam forma. Potuit & aliter, cùm Velites ex interuallis manipulorum insiliebant & resiliebant. Ita Paulus Æmilius, pugnâ in Persem: *Triplicem aciem cuneis* (id est manipulis) *instruxit. inter quos subinde Velites emisit. Quo genere cùm profligari nihil videret, cedere instituit, vt duceret hostes in confragosa.* Non alia equidem de figuris habeo digna aut vtilia dictu.

Serra.

Frontin. lib. II. cap. III.

DIALOG. VIII.

Exempla aliquot pugnarum: Crassi, Manlij, Cæsaris cum Afranio, Cæsaris cum Pompeio.

AVD. Commodum & comem te mihi exhibes, testari debeo, ita me Deus amet. Sed ecquid etiam magis? & per exempla te diffundis, atque illustras aut approbas præcipuas istas formas? Insignes multæ pugnæ pugnatæ sunt, velim quasi * αὐτόπτης paulisper esse, & lustrare te designante. LIPS. Possim cum Socrate dicere, * σὺ δέ με οἴει λόγων τινὰ εἶναι θύλακον. Et vnde hæc mihi prompta? AVD. Nempe cottidie iis inuersaris, & Historiæ, tuum pabulum. Denique an vmquam * ἑρμῆς ἀμύητος? LIPS. Pertendis, & ideò sequor. Molli fronte sum ad negandum. atque vt aqua in ligno aut læui lapide facilè ducentis digitos sequitur, sic ego preces. Videbo an memoria fauebit: audi. Esto prima forma *Quadrata* simplex, sine vllâ diuisione. Haud sæpè repperi: est tamen in Plutarchi Crasso his à me redditis verbis. Nam ille ita struxit in Parthos.

** ocularis spectator.*
** Tu me censes sermonum aliquem esse saccum.*
** Mercurius infans.*
Quadrata iusta acies.

PLVT. *At Crassus attonitus fuit prorsus, & præ trepidatione „ non planè consistens struxit aciem. Primùm quidem, de „ Cassij sententiâ, raram & tenuem per plurimum campi „ producens, ne circumueniretur: & equitatum ad cornua „ diffudit. Posteà immutauit, ac contractis copiis ancipitem „ aciem fecit, & profundum laterculum, sic vt duodecim „ cohortes quodque latus teneret. Ad quamque cohortem equitum*

tum Turmam apposuit, vt nulla pars indiga auxilij,,, equestris eßet. ,,

Mira hæc fuit dispositio, singillatim examinanda. Ait:

,, *Raram & tenuem.*] Cassiana hæc sententia bona erat contra equitatum, quo hostis valebat. Alioqui contra grauem & statarium militem non item, quia facilis perruptu: quod sic in Liuio, XXV. *Porrectæ in longitudinem acies, clamantibus Tribunis, nihil introrsus roboris ac virium esse, & quacumque impetum fecissent hostes, perrupturos.*

,, *Profundum laterculum.*] Vides ergo plurimùm esse laterculum non profundum, id est, vt dixi, suprà, expassum & iacentem. Sed iste Crassi æquilaterus fuit.

,, *Vt duodecim cohortes vnumquodque latus teneret.*] Istæ sint cohortes non nisi quadragintaquattuor, simplici ordine sic dispositæ: si tamen repeti placet, & in numerum bis venire cohortes aut turmas angulares. Si non, age ponamus reipsâ vndique duodecim: atque erunt quadragintaocto. etsi neutrum sine scrupulo fiet. Nam Crassus legiones ibi habuit, ipso Plutarcho auctore, *septenas*, at ille cohortium numerus non explerit omnino *quinas*. Cogitandum igitur & adsumendum, reliquas *vigintiduas* cohortes in mediâ quadraturâ ad subsidium sitas. Idem de leui armaturâ supplendum. quam habuit ad *octo millia*, ex eodem Plutarcho. Vbi igitur hæc? vel inter equitatum & cohortes interiecta, vt solet, vel sparsa in fronte. *Pensitata Plutarchi verba.*

,, *Ad quamque cohortem equitum turmam.*] Nec hîc res sine nodo. In Græco est ἱππέων ἴλην. *Alam* igitur vertimus, vt alij? Oportet tum fuisse tot alas quot cohortes, & essent *septuaginta*: inmanis numerus, etiam minuas & infrequentes ponas. An magis ergo *Turmam*, vt ego? omnino verius est. etsi nec sic numerus vndique iustus: quia Turmæ *septuaginta* efficiant non nisi equites largissimè *bis mille octingentos*. At enimuerò *quatuor millia* equitum noster iste tribuit Crasso. Tamen hîc maneo & perseuero: sed cum indicatione, aliquot turmas equitum præsidij causâ aut subsidij in medio stetisse, iuxta ipsos Duces. Paullò pòst quidem lego in Plutarcho, Crassum filium erupisse cum *mille trecentis equitibus*: atque ita facilè ad numerum dictum, aut suprà, pertingas. Hæc scrutari interdum vtile: nec cum vulgo, scriptores tenui lectione & velut summis labiis libare. Esto forma altera. *Quadrata* duplex. Exempla centena: sed sume acrem illam pugnam pro imperio, inter Latinos & Romanos, ad quam Liuij verba pertinent quæ suprà adduximus, & hæc quæ addit: *Ἴλη pro Turmâ.* *Quadrata gemina.*

LIVIVS Lib.VIII.

Instructis sicut antè dictum est ordinibus, processere
„ *in aciem. Manlius dextro, Decius læuo cornu præerant.*
„ *Primò vtrimque æquis viribus res gerebatur, deinde ab læ-*
„ *uo cornu Hastati Romani non ferentes impreßionem Lati-*
„ *norum se ad Principes recepêre.*

Ecce quattuor hîc legiones fuêre, in quoque cornu igitur duæ. Quomodo instructæ? *ordinibus*, inquit, *quibus antè dictum est*: id fuit, vt diuisio corporum esset in Hastatos, Principes, Triarios. Quæ diuisio in quacumque dispositione olim firma: & in simplici formâ aperta. Fiebat enim tum retrorsum quasi triplex acies, porrecta & in laterculum iacens. Homerica illa vetus non longè absistit.

Ordo triplex.

Iliad. δ.

Ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι,
Πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Ἕρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν:
Atque equites posuit cum curribus ordine primo,
A tergo pedites præstanti robore, belli
Munimen septumq́; , sed in medio agmine viles.

Ecce, triplex in profundum est acies, cum viis & interuallis: sed differt à Romanâ, quòd in medio viles sint & imbecilli, quos ipsi in fronte magis ponebant. Cetera vix abeunt, & fortissimi certè in tergo, vt Triarij nostri. Eustathius in hunc locum: *Herodorus & Apion*, inquit, *dicunt ad laterculum aciem hanc structam: hoc est, ad ordines oblongos, pari numero constantes, vt inter duos ordines via aliqua sit media, per quam progredi ac regredi liceat: quas vias poëta appellat Pontes.* Tales igitur Ordines, siue Genera, vt ego appellaui: sed hæc ipsa deinde diuisa in manipulos, cum suis interuallis. Sed ipsi manipuli quomodo, & quàm densè ordinati? In quadrum fuisse hoc primùm moneo: & ex cuneis illis quadris, quadratum deinde corpus totius legionis. Iccircò Ennio *Quadrata legio* dicta, non à numero quater millium, vt vult Festus. Et hoc sensu Panegyricus de acie iam depositâ: *Gradu pleno ferentes agmina quadratæ legiones.* Ergo si iustè propemodum quadratos manipulos volumus; fuerint in quaque lineâ deni milites in latum, duodeni in longum. Ita legio Polybiana in fronte habuerit *centum* viros: in profundum *trigintaquattuor*, sic vt Triarios (ij dimidiati sunt) diuidas in senos & denos. Senos in latum, denos in profundum. Haud longè à meo calculo acies & phalanx Antiochi regis abiit: *quæ à fronte introrsus in duos & triginta armatorum ordines patebat.* Ita Liuius describit: qui non alibi (quod sciam) tenuiter ita de ipsis Romanis. Nisi quis tamen huc ducit, quod est in pugnâ cum Latinis: *Aciem in plures ordines instru-*

Quadrata legio.

Lib. xxxvij.

Examinata Liuij scriptio.

ctam,

ctam, ordinem ſexagintaduos milites habuiſſe: ita inquam, vt quiſque manipulus diuiſus in duas partes, in fronte *duos* viros habuerit, introrſus *ſexaginta duos*. Ita legio vna Polybiana in profundum habuiſſet viros *centum quinquaginta*, in latum, non niſi *viginti*. Quod fortaſſe ſub initia haud abſurdum ſic fuiſſe: & inde *Ordines* dictos, quia duplex ita ſeries eſſet in Manipulo vno. Cogitetur. At poſteà, non mihi dubium manipulos raros, denſos, factos pro tempore & arbitrio ducum, & legionem tamen in latum magis extenſam. Id eò, quò plures in fronte pugnatores eſſent, nec tot otioſæ manus; tum etiam, vt Principes pila ſua poſſent permittere ad hoſtem. Quod identidem factitatum legimus, haud commodè ſi prior acies tam profunda. Huic rei etiam inuentum reperio, vt in genua primi ſubſiderent, donec poſteri emiſiſſent. Appianus notat de Sulpicio Dictatore in Gallos: Ἐκέλευσε τοὺς ἐπὶ τοῦ μετώπου τεταγμένους ἐξακοντίσαντας ὁμοῦ συγκαθίσαι τάχιστα, μέχρι βάλωσιν οἱ δεύτεροι, καὶ τρίτοι, καὶ τέταρτοι. τοὺς δὲ ἀφιέντας ἀεὶ συνίζειν, ἵνα μὴ κατ' αὐτῶν ἐνεχθείη τὰ δόρατα. *Iuſſit eos qui in fronte erant cùm ieciſſent, ſimul inclinare & ſubſidere, donec ſecundi & tertij & quarti ieciſſent. Vt autem quiſque emiſiſſet, ſubſidere, ne in ipſos tela inferrentur.* Hoc etſi ibi factum Appianus velut ſingulariter notat; tamen credo & aliàs, atque hunc fuiſſe communem morem. Quomodo efficaciter alioqui tot tela emiſſa? De ordinibus hoc poſſum dicere. quos tamen valdè interdum auctos, & * εἰς βάθος ductos non nego, cùm locus arctus ita vellet. Liuius appellat *Multiplicare ordines. Quæ res*, inquit, *& paucitatem eorum inſignem, & multitudinem Etruſcorum, multiplicatis in arcto ordinibus faciebat.* Ad quem locum Glareanus ſubſiſtere & caligare ſe fatetur, Sigonius & Robortellus digladiantur. ſententia autem planiſſima videtur & facilis tranſitu, cùm pauci in arcto loco ſunt, è propinquo numerari & conſpici, quod in Romanis ibi: cùm multi, magis etiam apparêre, tergo retrorſum diffuſo & vaſto, quod in Etruſcis. Multiplicantur igitur ordines ſiue in profundum, ſiue etiam in latum. vt in Curtio: *Triginta & duo armatorum ordines ibant. neque enim latiùs extendi aciem patiebantur anguſtiæ. paullatim deinde laxare ſe ſinus montium & maius aperire ſpatium cœperant, ita vt non pedes ſolùm pluribus ordinibus incedere, ſed etiam lateribus circumfundi poſſet equitatus.* Ordines enim ſinguli viri, quos alij vel ponè ſequuntur, vel ad latus adhærent: pro duplici aſpectu: Vegetium video & *Acies* hoc ſenſu dixiſſe, libro II. cap. XV. Sed enim, vt quanto loco quanti milites ordinari poſſint & ſoleant videamus, opus prænoſcere ſpatium, quod inter eos fuit. Id Polybius noſter expreſſit, cùm Romana arma & militiam componit cum Macedonicis: Ἵστανται μὲν οὖν ἐν τρισὶ ποσὶ μετὰ τῶν ὅπλων καὶ Ῥωμαῖοι: *Conſiſtunt igitur in tribus pedibus vnà cum armis etiam Romani.* Significat, tam Romanos quàm Macedonas, *tres pedes* ſpatij habuiſſe: idque vtrimque, à latere & à tergo. Ita enim addit: *ob gladij ſcutiq́ vſum commodum, debere eos habere ſpatium, vt minimum, tres pedes,*

Ordo in manipulo:

Ratio mittendi pila.

In Gallic.

* *in profundum.*

Lib. II.

Multiplicatio ordinum.

Lib. III.

Spatium inter ſingulos.

Lib. XVII.

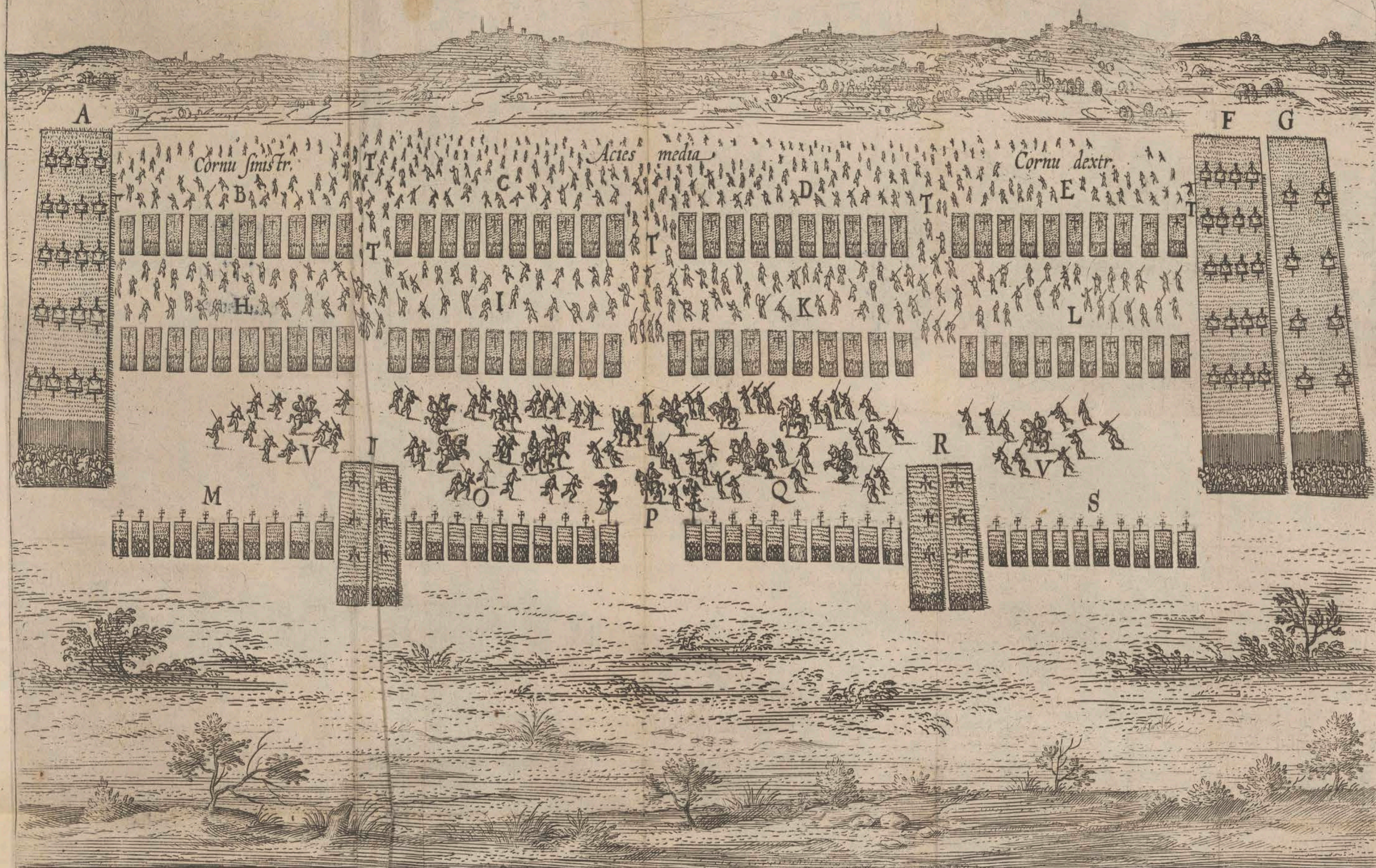
des, κατ' ἐπιστάτην καὶ κατὰ παραστάτην, vt loquitur: *inter substitem, & inter adstitem:* quod est à tergo & ad latus. Vegetius paullum diuersè. *Singuli armati*, inquit, *in directum ternos pedes inter se occupare consueuerunt, hoc est in mille passibus, mille sexcenti sexaginta sex pedites ordinantur in longum: vt nec acies interluceat, & spatium sit arma tractandi. Inter ordinem autem & ordinem à tergo in latum, sex pedes distare voluerunt, vt haberent pugnantes spatium accedendi & recedendi. Vehementiùs enim cum saltu cursuq; tela mittuntur.* Ecce in directum, vt ipse ait, siue κατὰ παραστάτην cum Polybio, *pedes* dat *ternos*, & in hoc consentiant: inter ordines, id est, inter præstites & substites, duplicat & facit *sex pedes*. Atqui Polybius & hîc non nisi *ternos*. Concilies, quòd Polybius de pugnâ propinquâ & in manibus loquitur; Vegetius aspicit magis longinquam, & cùm iacula emittuntur. Hîc autem plusculo spacio opus: sed posteà coëunt & se densant. Semel hæc dicta ad vniuersam instructionem sunto: & Imaginem tibi communis huius pugnæ pingo, sed ad numeros Polybianos.

Dissensio Vegetij à Polybio. Lib. III. cap. XIV.

Inseratur Iconismus Aciei vulgatæ.

DECLA-

ICONISMVS ACIEI VVLGATAE.

A. *Equites ſociorum, vtriuſque cornu viginti Turmae.*

B. *Haſtati ſociorum Alae ſiniſtrae.*

C. *Haſtati legionis ſecundae.*

D. *Haſtati legionis primae.*

E. *Haſtati ſociorum Alae dextrae.*

F. *Equite Romani, Turmae vigiti vtriuſq; legionis.*

G. *Equiti Extraordinarij, vtriuſq; cornu Turmae octo.*

H. *Prinoes ſociorum ſiniſtri.*

I. *Prinoes legionis ſecundae.*

K. *Principes legionis primae.*

L. *Principes ſociorum dextri.*

M. *Triarij ſociorum.*

N. *Extraordinarij pedites, cohortes duae.*

O. *Triarij legionis ſecundae.*

P. *Imperator, circa eum Tribb. & cuſtodia equitum peditumque. Stat ante aquilas.*

Q. *Triarij legionis primae.*

R. *Extraordinarij pedites, vt ante, alterius Alae.*

S. *Triarij ſociorum.*

T. *Velites ſparſi ante et per interualla.*

V. *Legatus qui praeeſt cornui.*

BIBLIOTHECA
VNIV. IAGELL.
CRACOVIENSIS

BIBLIOTHECA
VNIV. IAGELL.
CRACOVIENSIS

DECLARATIO ICONISMI.

ACIES media *legiones duas habet: quarum honestior ad dexteram. Sic Hirtius, bello Hispaniensi:* Hîc Decumani suum locum, cornu dextrum tenebant; sinistrum tertia & quarta legio. *Ipse Cæsar, acie Pharsalicâ:* Cæsar superius institutum seruans, decimam legionem in dextro cornu collocauerat. *Institutum, id est morem in dispo-nendo. Atque hoc eximia virtus eius legionis faciebat: alioqui vel dilectuum ordine positæ, vt* Prima, Secunda, Tertia: *vel sorte, ad vitandam æmulationem. Tacitus:* Dum legiones de ordine agminis sortiuntur, equites prorupêre. III. Ciuil. II. Hist.

SOCII, *sunt in cornibus: siue per Manipulos, siue magis per Cohortes disponis. Ij numerum legionum (ob detractiones) non æquant: sed subuentio ab Extraordinariis, quos à tergo iis iungam. Et sanè iunctim ita pugnasse lego. vt in Liuij* XXVII. Cedere inde ab Romanis dextera Ala & Extraordinarij cœpêre. *Iterùm* XXXV. Sinistra Sociorum Ala & Extraordinarij in primâ acie pugnabant. *Istæ enim Alæ de peditibus capiendæ.*

EQVITES *ad latera paullum prominentes, vt solent. Diuisi in turmas suas intellegi debent: & sæpè seorsim Romani, seorsim Sociales.* Extraordinarij *equites tamen Romanis iungi potuerunt, quia hi pauciores, & Socij excedebant. Facile hæc ἀναλόγως diducere & partiri, si quis intendet.*

INTERVALLA agminum *aliqua, & aliàs alia, pro locis copijsq́; . In Cæsare obseruo, vbi ipse atque Afranius aciem sub castris instruunt, hæc verba:* Non amplius pedum millibus duobus ab castris castra distabant. Hinc duas partes Acies occupabant duæ, tertia vacabat ad incursum. *Considera; videbis in quaque trium partium paullo plus quàm stadium, siue* DC. *pedes, esse: ergo tota vna Acies, cum suis interuallis, interdum non plus occupauit. Simile ex altero eius loco eruo,* I. *Ciuil.* Pompeius, *inquit*, exercitum pro castris constituebat, sic vt tertia Acies vallum contingeret, omnisque eius exercitus telis ex vallo adiectis posset protegi. *Atqui multæ ibi legiones: nec tamen profunditas maior, quàm vt intra teli iactum essent. Is autem iactus, nec in sagittis quidem, Stadium excedit, imò sæpè nec pertingit. Ergo verè diximus, atque hîc ostendimus, in longum magis quàm densum veterum Acies institutas.* I. Ciuil.

AQVILAS *in Triariis posui, & iuxta Imperatorem, Tribunorum quosdam, & Euocatos Ablectosq́; . Si non omnia tam expressè; è verbis nostris hîc aut alibi expleantur. Nam sculptores (vt semel moneam) non semper pro nostrâ mentem suam & manum aptant. Quòd si Aquilæ etiam in Principibus ponendæ; fiat, & mutanda mutentur. Omnia minuta, & quidquid tricarum occurrit, in scripto edisserere difficile est.*

AT NOS pergamus porrò, & exemplum etiam pugnæ vnius aut alterius ex inferiore æuo habe. Prius Cæsarianæ cum Afranio: etsi non pugnæ propriè (nec enim ad manus ventum) sed instructionis ad pugnam, quæ sperabatur. Cæsar ipse sic describit:

Acies erat Afraniana duplex, legio V. *&* III. *in subsidiis locum alariæ cohortis obtinebat. Cæsaris triplex, sed primam aciem quaternæ cohortes ex* V. *legione tenebant, has subsidiariæ ternæ, & rursus aliæ totidem suæ cuiusque legionis subsequebantur. Sagittarij funditoresque mediâ continebantur acie, equitatus latera cingebat.* CÆS. I. Ciuil.

Res perobſcura videtur, & eò magis quia parum pura verba. Scribitur, *acies Afraniana duplex legio* v. *&* III. *in ſubſidiis.* Quid? eóne ſenſu, vt vna legio quinta in fronte fuerit, altera in ſubſidiis vt ſolent alariæ cohortes? An magis placet cum Faërno (viro & Critico bono, quod ſcripta mihi probant) reſcribere, *duplex ex legione primâ & tertiâ, in ſubſidiis locum alariæ cohortes obtinebant.* In parte melius veriuſque, fateor: ſed vtrouis modo, duæ tantùm legiones Afranio tribuuntur, falsò. Ille verò quinque habuit, quod ex Cæſaris priore ſcriptione certum eſt: imò vel ſeptem, ſi emendata eſt epitoma Liuiana. Sed ſunto quinque: & legamus igitur, *Acies erat Afraniana duplex, legionum quinque, & in ſubſidiis l. a. cohortes obtinebant.* Iſte eſt ſenſus. Afranius duplicem aciem ſtruxit. prior fuit è quinque legionibus diſtincta, altera ſubſidiaria è cohortibus alaribus ſiue ſociis, nempe Hiſpanis. Hos enim grandi numero Afranius conſcripſerat, habebatque ad cohortes circiter *octoginta*, quod è prioribus item Cæſarianis conſtat. Ergo quia numero æquabat ferè octo legiones, pro legionibus iis eſt vſus in acie ſecundâ. Quid autem Cæſar? ipſe triplicem ita ſtruxit.

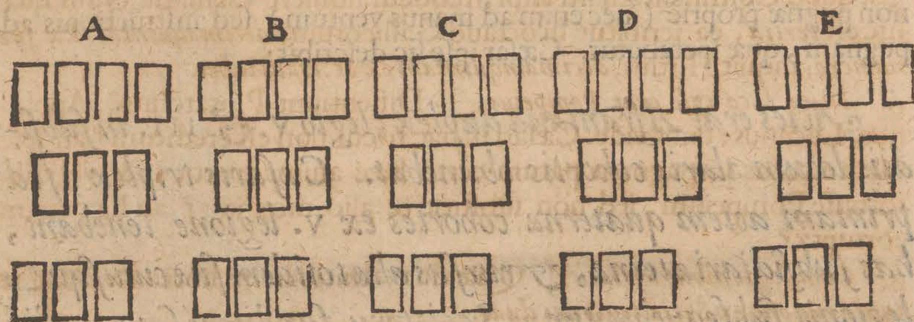
Deprauatus Cæſar.

Is correctus

„ *Primam aciem quaternæ cohortes ex quintâ legione tenebant.*] Si hæc ſequeris, non niſi pauculæ cohortes in totâ acie erunt, impar valdè numerus pro Afranij: & falſus etiam pro copijs, quas Cæſar tunc habebat. Nam & ipſi legiones quinque fuerunt, nec eâ parte vincebatur: ſed auxilia exigua aut nulla habebat, eoque artificioſâ diuiſione ſe muniuit, & copias locauit. Lege igitur: *quaternæ cohortes ex quinque legionibus,* & ſcito numerorum errorem eſſe. Diſpoſitio talis. In primâ acie quinquies quaternæ cohortes, in ſecundâ quinquies ternæ, in tertiâ totidem: atque addit, *ſuæ cuiuſque legionis.* id eſt, quamque vnam legionem ſic in tres partes diuiſam, vt primâ acie habuerit quattuor cohortes, ſecundâ & tertiâ ternas. Nihil verius aut clarius: & nónne bis ternæ, & ſemel quaternæ cohortes, legio vna ſunt? Diſpoſitio autem haud dubiè cohortium fuit obliqua, cum interuallis ſuis, & ad inſtar manipulorum. Addit de Sagittarijs, qui in mediâ acie: hoc eſt vel in medio totius, vel in Partium interuallis. Equites ad latera, de more. Ecce delineabo craſsè hanc Aciem, nequid erres.

Reiecta vulgata lectio.

Vera repoſita.

A. ſignat legionem primam, cuius ſunt ſubſita cohortes: B. ſecundam, & ſic deinceps.

Altera

Altera explicanda mihi pugna & instructio eiusdem Cæsaris in Pompeium campis Pharsalicis. Ea pugna magna, inter magnos duces, vltima in libertate & pro libertate. Cæsaris verba plura sunt, excerpam quæ meæ rei.

Cæsar cùm Pompeij castris appropinquasset, ad hunc modum aciem eius instructam animaduertit. Erant in sinistro cornu legiones duæ, traditæ à Cæsare ex Sc^to initio dissensionis. quarum vna prima, altera tertia appellabatur. in eo loco ipse erat Pompeius. Mediam aciem Scipio cum legionibus Syriacis tenebat. Ciliciensis legio coniuncta cum cohortibus Hispanis, quas traductas ab Afranio docuimus, in dextro cornu erant collocatæ. Has firmissimas se habere Pompeius existimabat. reliquas inter aciem mediam cornuaq; interiecerat, numeróque cohortes centum decem expleuerat. hæc erant millia quinquagintaquinque. Euocatorum circiter duo millia, quæ totâ acie disperserat. CÆS. III. Ciuil.

Ipsa verba priùs lustranda breuiter sunt, verè inquam lustranda alibi & purganda. Ait:

,, *Altera tertia appellabatur.*] Ineptè hoc, *appellabatur*: nec vmquam ita ipse Cæsar. Qui hoc fecit, quasi de æuo veteri locutus est, & cùm iam non istæ appellationes. Sed hoc & alia vitia aut interpolationes crebrò nos in Cæsare deprehendimus, & protrahemus vnà cum ipso, si Deus volet. Nunc de re. *Tertia*, inquit. Imò *Quarta* est Lucano:

——— cornus tibi cura sinistri
Lentule cum primâ, quæ tum fuit optima bello,
Et quartâ legione datur.

De cognomine legionis dubitatum.

Poëtam hoc ignorasse, aut neglexisse? non solet in his talibus, & historicâ fide agit. Ego verò numerum eius in Cæsarem admiserim: hoc magis, quòd Commentarij isti alibi in eodem numero vacillant. Nam quæ hîc est *tertia*, ea scribitur in octauo Gallicorum, *decimaquinta*. *Ex suo numero*, inquit Hirtius, *decimamquintam ex Sc. tradi iubet.*

,, *In eo loco ipse erat Pompeius.*] Dissentiunt Plutarchus, Appianus, Lucanus: quos vide. Cæsari in hac re cur non est creditum? an ipse mente totus in pugnam parum certò hæc animaduertit? & vidit ibi fortasse Pompeium, sed non substitit & aliò mox iuit? an hæc etiam corrupta?

,, *Cum legionibus Syriacis.*] Quæ duæ. Initio huius libri: *Exspectabat cum Scipione ex Syriâ legiones duas.*

,, *Cum cohortibus Hispanis.*] Caue imponat tibi, & putes Hispanos gente

Cohortes Hispanienses.

gente fuisse. Non. nec is honos vel fortissimis exteris, vt inter legiones locentur & pugnent. Intellegit Romanas cohortes, sed quæ in Hispania fuerant cum Afranio, & ab eo traductæ ad Pompeium erant: aptiusque dixisset *Hispanienses*. Veteranus haud dubiè miles, & reliquiæ illarum legionum, quæ partim Cæsari adhæserant, partim domum iuerant relictis signis.

„ *Traductas ab Afranio docuimus.*] Nusquam in his libris doctum, qui & aliàs mutili.

„ *Has firmissimas se habere.*] Non ad cohortes tantùm refert, sed ad legiones omnes dictas: quæ veteranæ scilicet fuerunt.

„ *Reliquas.*] Nempe quinque legiones tironum. Ex ipso Cæsare, qui Pompeio cohortes CX. tribuit: ergo legiones vndecim. De hac locaturâ Frontinus: *Legiones secundùm virtutem cuiusque firmissimas in cornibus & in medio collocauit, spatia his interposita tironibus suppleuit.* Sed quo sensu *spatia interposita suppleta* dicit Frontinus; aut Cæsar, *legiones reliquas interiectas?* An vt in fronte simplici vndecim istæ legiones fuerint? an vt, more manipulari illo, istæ quinque introrsum paullò reductæ & ad spatia appositæ fuerint? Mihi hoc aptius videatur, & vt triplex illa acies maneat distincta, fortasse alioqui confundenda: etsi verba tamen in priorem etiam mentem eunt.

Lib. II. cap. IIII.

„ *Hæc erant millia quinquaginta quinque.*] Negant Plutarchus & Appianus, qui de *quadraginta quinque* millibus magis dicunt. Nam Plutarchus Cæsarem habuisse XXII. *millia* scribit, Pompeium paullò *plus altero tanto.* Est etiam in optimo Torrentij (Antistitis nostri in religione & doctrinâ) libro, XLV. *millia* palàm scriptum. Atqui vndecim legiones fuisse diximus. Quid tum? sex veteranæ fuerunt, eoq; parum plenæ: sed nec tironum illo æuo tam grandes. Argumentum è pluribus Cæsaris locis, sed & ex isto: cùm suas copias scribit non nisi XXII. *millium* fuisse. Atquin habuit *octoginta cohortes*, id est legiones octo. Ergo nec *termillenæ* singulæ fuerunt, scilicet quia prœliis accisæ, & veteranæ.

Modicæ aut paruæ legiones veteres.

„ *Totâ acie disperserat.*] Hoc verò notandum est. & colligas Euocatos in acie certum locum non habuisse, sed aut circa Imperatorem stetisse quosdam, aut maiorem partem per manipulos variè sparsos: idque in fronte iuxta Centuriones, reliquis regimen & exemplum. Nunc Cæsaris aciem videamus, & lege hæc verba:

Euocatorum loci.

CÆS. *Cæsar superius institutum seruans, decimam legionem in dextro cornu, nonam in sinistro collocauerat, tametsi erat Dyrrhachinis prœliis vehementer attenuata. huic sic iunxit octauam, vt penè vnam è duabus efficeret, atque alteram alteri præsidio esse iusserat. cohortes in acie habebat*

bat octoginta, quæ summa erat XXII. ∞. *Sinistro cornu* “
Antonium, dextro P. Sullam, mediâ acie Cn. Domi- “
tium præfecerat, ipse contra Pompeium constitit. simul “
his rebus animaduersis quas demonstrauimus, timens ne “
à multitudine equitum dextrum cornu circumueniretur, ce- “
leriter ex ternâ acie singulas cohortes detraxit, atque ex his “
quartam instituit. “

„ *Huic sic iunxit octauam.*] Cæsar numero legionum non tam potens quàm Pompeius, robore præpollebat. Itaque ad eius exemplum aciem triplicem quidem instruxit, sed non legionibus sic densauit. Dumtaxat sinistro cornu duæ fuerunt, eæq; semiplenæ: medio, & dextro, vtrobique vna. Supersunt ergo quattuor etiam legiones, vbi locandæ? nihil ipse dixit, quod miror. sed cogitandum, ab eodem Pompeij exemplo, fuisse interiectas, aut subiectas. Sed addit:

„ *Ex ternâ acie singulas cohortes detraxit, & ex his quartam instituit.*] Legendum, *ex ternâ acie senas cohortes.* Senas dico, & ita palàm Plutarchus, ἀπὸ τῆς ἐσχάτης τάξεως ἓξ σπείρας: *ab extremo agmine sex cohortes.* Et in Pompeio: σπείρας ἓξ ἀπὸ τῶν ἐπιταγμάτων: *cohortes sex ex vltimis aut subsidiarÿs.* in Frontino quoque is numerus: *Sex cohortes*, inquit, *in subsidio tenuit, sed dextro latere conuersas in obliquum.* De quo situ etiam Lucanus: —— *tenet obliquas post signa cohortes.* *Correctus Cæsar.*

Atque hæc est quarta illa acies, victoriæ eius caussa. Detraxit autem eas binas è quaque acie vltimâ: atq; ita rectè scriptum, *ex ternâ acie* (aut *tertiâ.*) Si tamen *extremâ* etiam scribas, haud malè. Miramur Florum has *Germanorum cohortes* appellare: quas Cæsar quidem ostendit ex ipsis legionibus detractas. Lubet Frontini verba addere super vtraque hac acie: *Lib. 1. cap. III.* *Cn. Pompeius aduersus C. Cæsarem Palæpharsali triplicem instruxit aciem, quarum singulæ denos ordines haberent in latitudinem. Legiones secundùm virtutem cuiusque, in cornibus & in medio collocauit, spatia his interposita tironibus suppleuit. Aduersus hanc ordinationem Iulius Cæsar & ipse triplici acie dispositis in fronte legionibus, sinistrum latus ne circuiri posset, admouit paludibus.* Noto quod ait, *denos ordines habuisse singulas Pompeÿ acies in latitudinem.* *Frontinus explicatus.* quo id sensu? opinor, hoc vult: cum quæque acies duas legiones haberet, in fronte quinas & quinas cohortes stetisse, alijs quinis & quinis subiunctis: atque ita factos decem ordines vt appellat, siue series & velut strigas. Non enim tam distinctè in manipulos hîc diuisi, vbi tantus legionum numerus: sed nec fortasse in Hastatos, Principes, Triarios nimis accuratè. Imò vereor, vt post Sullam & socios receptos, nomina quidem ista in Ordinibus manserint & Centurionibus: vix vsum habuerint in acie ipsâ. Appello ad Cæsarem, Tacitum & illos scriptores, nusquam locatam aciem signatè sic reperies: sed per cohortes

aut legiones diuisam. Avd. Magister, hoc de Ordinibus in Frontino subobscurè à te dictum, recipe & edissere. Lips. Dico, in quaque legione quinque cohortes stetisse in fronte, & quinque alteras in subsidijs: cùm autem duæ legiones in quaque acie, surgunt deni illi Ordines Frontini, id est cohortes. Nam lineas ipsas virorum singulas, Ordines si hîc pro vulgato more appellem; valdè hæream, & omnes istæ legiones non nisi triginta viros habuerint in fronte. Omnino molestus Frontini locus, an & suspectus? & fortasse, *in altitudinem* melius apud eum scribi. Etsi nec ea profunditas magna, pro numero quidem copiarum. An nota numeralis praua est, & pro x. *denariâ* notâ, hæc finitima ∞. *millenaria* substituenda est? Ita essent tria millia virorum in fronte. Heu tenebras meas, aut rerum veterum! quas reuera per leues coniecturas, & fallacia vestigia, venamur.

DIALOG. IX.

Allocutio exercitus ante pugnam, de suffragio & refragio militari.

Aciam absoluimus totum hoc de Acie: ipsa structa est, Signa disposita, Forma exposita: quid superest nisi pugna? quæ iam manuum est, non verborum. Ergo mittamus. Avd. Enimuerò frigida hæc tua pugna, & non in magnâ spe victoriæ. Lips. Quid iam? Avd. Non enim vides? languent tui milites, non *Alloquio*, non *Classico* à te excitati. Et cur sollemnia omisisti militiæ Romanæ? Lips. Homo audacule, & cur edictum à te spretum Dictatoris? quod pro numine semper obseruatum non ignoras. Nónne paullo antè vetui subijcere, aut interpellare? Age lictor, stringe securim. Avd. Interritus exspecto, nec à Papirio hoc ego Fabius Romam fugero. Quid fugero? imò vt Diogenes olim Cynicus, cùm affectaretur assiduè Antisthenem & vel inuito adhæreret, atque ille tandem baculum etiam tolleret & minaretur, *Percute*, inquit, *vel sic maneo:* idem ego mi doctor, *Cæde, non cedam.* Lips. Tu quidem Canius mihi videris, & ludens ac cauillans ire ad mortem. Avd. Modò ne canis. Lips. Imò & canis: vsque eò enim gannis aut latras, donec auferas. Avd. Ergo vnum hoc etiam sermonis frustulum, & das me in soporem. Spondeo, in hunc diem quiescam. Lips. Faciundum est, vt video: sed cum tuâ lege. Attamen considera, an non ordine & orbitâ nos remoues crebrâ hac interpellatione? Avd. Imò in ipsam adeò repono. Nam profectò post structam aciem, aut sub id tempus, duo illa ferè secuta. Lips. Ergo accipe ô auide Cerbere & has offas: priorem de *Allocutione.* Sic appello, cùm Imperator affatur publicè suos milites, & retinet aut impellit. Retinet, aliquando nimis aut properè gestientes; impellit, tardantes aut timentes. Ad summam, format in quacumque re & docet. Vtile haud dubiè vetus hoc institutum, hodie vt alia omissum, & cùm licet illud Spartani cuiuspiam vsurpare, * Ἔῤῥει τὰ καλά. Vtile inquam. cùm Imperator consilio & sæpè eloquio validus, & semper auctoritate, suos compositâ oratione excitaret, & vel timidis robur

**Perierunt honesta. Fructus alloquij.*

ac

ac vires daret. Ab illo autem ardore ad pugnam rectà ibant, cùm præsentia Imperatoris adhuc in oculis, & verba in auribus versarentur. Mihi certum est, acies aliquot erectas, & ad victoriam firmatas, solâ hac concione. Sed quâ ea formâ? videamus. Sæpè interequitans ordines, ita affatus eos est, sub ipsam pugnam: sæpè in castris & ante egressum. Aliquando etiam extra suspicionem omnem pugnæ, siqua seditio aut querela, aut alius animorum morbus, cui sermone mederetur. Sed cùm in *Allocutio in Tribunali.* castris, aut etiam in ipso campo interdum, fiebat in Tribunali, quod è cespite subitò erigebant. Altior enim esse Imperator debebat, & ad auditum faciliorem ac latiorem, tum ad auctoritatem. E cespite dixi Tribunal fuisse, etsi in Hibernis fortasse etiam è lapide nihil vetat: sed illud ferè sollemne, & è militiæ ritu reperio. Tacitus de seditiosis: *Congerunt* 1.Annal. *cespites, exstruunt Tribunal.* Lucanus de Cæsare: Lib. v.

> ——— *stetit aggere fulti*
> *Cespitis intrepidus vultu.*

Statius, de Bolano:

> *Hîc suetus dare iura pater, hoc cespite turmas*
> *Affari.*

Dio, de Boundicâ reginâ Britanniæ: Καὶ ἀνέβη ἐπὶ τὸ βῆμα ἐκ γῆς ἑλώδους In Nerone. ἐς τὸν Ῥωμαϊκὸν τρόπον πεποιημένον: *Et conscendit tribunal è terrâ palustri, Romanum in morem factum.* Mulier scilicet illa plus cordis habuit, quàm multi viri: & militem suum non duxit solùm, sed publicè affata est & instruxit: idque Romano ritu, in cespite, vt Dio notat. Circa autem hunc *Milites ordinati in audiendo.* cespitem siue tribunal, milites dispositi non confusè, nec vt quisque accurrerat, sed per manipulos & turmas. Germanicus Cęsar apud Tacitum, 1.Annal. *Concionem, quia permista videbatur, discedere in manipulos iubet; vexilla præferri, vt id saltem discerneret cohortes.* Vbi & vexilla prælata notes, id est Signa manipulorum turmarumque, & ipsarum legionum. Plinius in laudatione Traiani: *Multa post sæcula tribunal viridi cespite exstructum, nec fascium tantùm sed pilorum signorumque * honore circumdatum.* Laudat *Nec malè *horrore.* in Traiano, quòd is quoque ritu prisco militem affatus sit: ritu, qui exoleuerat sub Domitiano & eiusmodi ignauis. Affatus autem, inquit, *in cespite:* quem non cum fascibus lictores solùm adstarent, sed circumstarent milites cum Pilis & Signis. Ergo armati: & sic Claudianus: De bell. Gildon.

> *Dictis antè tamen Princeps confirmat ituros,*
> *Aggere conspicuus. stat circumfusa iuuentus*
> *Nixa hastis, pronasque ferox accommodat aures.*

Signa autem antestabant, & iuxta ea Centuriones & Duces: etsi Legati & Tribuni fortasse à lateribus illi aut tergo. In figurâ mox videbis. Ammianus de Constantio: *Tribunal insistens, signisque ambîtus & aquilis,* Lib. xvii. *& agmine multiplicium potestatum, his exercitum allocutus est.* Idem de Lib xxiii. Iuliano: *Ipse aggere glebali assistens, coronâque celsarum circumdatus potestatum, talia sereno ore disseruit.* Vides *Aggerem*, vides Signa, vides potesta-

testates siue Duces. Etsi legas etiam vocatos milites in concionem ad ipsa signa: id est ad Principia: cùm nempe in castris affatio esset. Ibi quippe ante Prætorium, vt dicam in re castrensi, ipsum Tribunal. Hoc sensu Lucanus de Cæsare:

Lib. 1. *Conuocat armatos extemplò ad signa maniplos.*

Sed nota & inibi, cum armis conuenisse. Ista in Nummis & lapidibus sic expressa.

Tale

b

Tale igitur alloquium: quid in eo amplius? approbatio aut improbatio, & vtrumque per sua signa. Veteri quidem ritu reperio clamorem in assensu, & dextras sublatas: contrà, fremitum aut mœstam taciturnitatem. In Liuio: *Omniáque ea ingenti alacritate per clamorem militarem indicem omnium assensus agebantur.* Idem scriptor in ipsâ Ducis oratione: *Si iam satis animi est decerníque placet, agitedum, clamorem qualem in acie sublaturi estis, hîc tollite, indicem voluntatis virtutisq́ue vestræ.* Atque adeò appellat hunc communiter *assensum militarem* alibi: *Hoc silentium milites, omisso militari assensu, in me audiendo seruandum est. Vbi sententiam meam peregero, tum quibus eadem placebunt, in dextram partem taciti transibitis.* Noluit enim Dux ibi clamorem, quia hostes fallendi erant, & pro militari Senatorium assensum vsurpauit. Valerius Flaccus ad hunc ritum:

Clamor in assensu. — Lib. VII. — Lib. II. — Lib. VII.

——— *oritur clamor dextræq́ue sequentum*
Verba ducis.

Item Dextra elata. Lib. I.

Vbi & Dextras elatas habes, vt in Lucano:

——— *his cunctæ simul adsensere cohortes,*
Elatasq́ue altè, quæcumque ad bella vocarent,
Promisere manus.

Vel arma concussa. Lib. XX. — Lib. XVI. — Lib. XV.

Apposito sanè signo: siquidem manibus peragendum plerumque erat quod incitabantur. Sed & tertium assensus genus exstat, Concussio armorum: sic, vt hastis ferirent scuta. Ammianus: *Hac fiduciâ miles, hastis feriendo clypeos, sonitu adsurgens ingenti, vno propemodum ore dictis fauebat & cœptis.* Idem aliàs: *Nec finiri perpessi quæ dicebantur, stridore dentium infrendentes, ardoremq́ue pugnandi hastis illidendo scuta monstrantes, in hostem duci exorabant.* Dissentire tamen idem & abire à se videtur, cùm scribit: *Militares omnes horrendo fragore scuta genibus illidentes, quod est prosperitatis indicium plenum (nam contrà cùm hastis clypei feriuntur, iræ documentum est & doloris) immane quo quantoq́ue gaudio Augusti probauêre iudicium.* Satis palàm quidem dicit, *hastis scuta ferire*, in dissensu & irâ esse; in assensu & fauore, *scuta genibus illidi.* Sed credo conciliari si dixeris, assensum eum per iracundiam, bonum optabilemque in hostem esse: itaq; accipi, cùm Imperator de pugnâ aut acie affatur. At contrà infaustum hoc idem, cùm aliâ de re allocutio, & in quâ animis irísque nihil opus. Inuenias & paullò aliter assensum hunc indicatum in eodem scriptore, videlicet sublatis scutis. Vt libro XXIII. *Conclusâ oratione prœliator miles exsultans, sublatis altiùs scutis, nihil periculosum fore vel arduum clamitabat sub Imperatore.* Quod simile est illi de sublatis Dextris. Iterùm etiam aliter, in crepitu armorum. *Hac modestâ Imperatoris oratione delinitus pro tempore miles, auctoritatem eius sublimitatémque cordis consensu extollebat in cælum. quod cùm verè atque ex animo dicitur, solet amor ex crepitu leui monstrari.* Sed hæc talia profectò non prisci nimis nec merè Romani ritus: ab exteris & barbaris censeo manasse. Germani quidem & Galli sic factitarunt ab antiquo. Tacitus de illis: *Si displicuit senten-*

Vel eandem sublata. — *Vel cum crepitu mota.* Lib. XXIV. — *Germanorum hi ritus proprii.*

ſententia, fremitu aſpernantur; ſi placuit, frameas concutiunt. Honoratiſſimum genus aſſenſus eſt, armis laudare. Iterùm de iiſdem: *Vbi ſono armorum tripudiiſq́; (ita illis mos) approbata ſunt dicta.* At de Gallis Cæſar: *Conclamat omnis multitudo, & ſuo more armis concrepat, quod facere in eo conſueuerunt, cuius orationem approbant.*

De morib. Germ. V. Hiſt. VII. Gallic.

DIALOG. X.

De Claſſico. de Tubâ, Lituo, Cornibus, Buccinâ, ſeorſim: item de Tympanis.

ALLOCVTIO finiit, *Claſſicum* excipit. Id eſt, cùm ſigna omnia pariter canunt, & militem vocant incitantque ad pugnam. Ducta vox à Claſſe, quòd ſono tali claſſes olim ad concionem vocabantur: ſiue etiam, ipſa primitùs *à calando* (quæ Iſidori ſententia eſt) *calaſſica.* Sanè vocari claſſico ſolere, verum eſt. & ita Liuius: *Conſul claſſico ad concionem vocat.* Simile in ipsâ vrbe olim. & in Lucillio lego:

Claſſico concio aduocata. Lib. VII.

Rauco conuentionem ſonitu & curuis cogant cornibus.

Velit fortaſſe aliquis, *Rauco concionem*, cauſsâ verſus: etſi *conuentio* in hac quoque re bona. Ritus valdè antiquus: & Propertio ſi fides,

Buccina cogebat priſcos ad verba Quirites,

iam tum Romulæo illo æuo. Idem Dionyſius: Τοὺς δημοτικοὺς ὑπηρέται τινες κέρασι βοείοις ἐμβυκάνοντες ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας συνῆγον: *Plebem miniſtri quidam cornibus bouillis, id eſt buccinis, inſonantes ad Concionem cogebant.* Vterque de Buccinâ, cui *Claſſici* nomen propriè etiam aptare Vegetius videtur. *Claſſicum,* inquit, *appellatur, quod buccinatores per cornu dicunt.* Sed & Seneca in Oedipo: *Sonuit reflexo claſſicum cornu.* Tamen contrà, ſoli etiam tubæ Suetonius adſcribit: *Raptâ ab vno tubâ, ingenti ſpiritu claſſicum exorſus eſt.* Sed in his talibus non aliud eſt, quàm τὸ πολεμικὸν ſiue τὸ παρακλητικὸν σημαίνειν, *bellicum & incitatorium canere,* certis videlicet modis. Quod in pugnâ quidem legitimâ fiebat omni illo inſtrumento, & Cornuum & Tubarum. Fabius: *Quid autem aliud in noſtris legionibus cornua ac tubæ faciunt? quorum concentus quanto eſt vehementior, tanto Romana in bellis gloria ceteris præſtat.* Vegetius: *Quoties pugnatur, & Tubicines & Cornicines pariter canunt.* Video & *Lituum* miſceri ab Horatio:

Lib II. Lib. II. cap. XXII. In Iul. cap. XXXII. *Claſſicum è pluribus ſonis.* Lib. II. cap. XVIII Lib. II. cap. XXII.

Iamiam minaci murmure cornuum
Præſtringis aures, iam litui ſonant.

Ode I. lib. II.

Quid igitur iſti? diſtincti à cornu? Horatius facit. à tubâ? Seneca:

Sonuit reflexo claſſicum cornu,
Lituusq́; adunco ſtridulos cantus
Eliſit ære.

Litui, quid? Diuerſi à tubâ. In Oedipo.

Nam facit *aduncâ* eſſe formâ, quæ non in Tubâ. Et Lucanus apertè ſeiungit: —*ſtridor lituûm clangorq́; tubarum.* Lib. I.

Dixeris à ſimilitudine Auguralis litui appellatos, qui in extremo incur-

Sunt inter cornua. uus. Festus ita de nostro, etsi alio etymo: *Lituus, quòd litis sit testis. est enim genus buccinæ incuruæ, quo qui cecinerit, dicitur Liticen. Ennius: Inde loci Lituus sonitus effudit acutos.* Dat acutum sonum, vti & Statius:

Lib. VI. *Et Lituis aures circumpulsantur acutis.*

Stridulum Seneca, in versibus datis. & alibi idem:

Iam tacet murmur graue classicorum,
Iam silet stridor Litui strepentis.

E quibus colligimus grandem aut patulum canalem hunc non fuisse.
Lib. I. Nec malè fortasse Charisius: *Liticen à Lituo, quod est genus tubæ minoris.* Fuit igitur medium aliquid inter Tubam & Cornu: non rectum prorsus vt illa, nec totum incuruum, vt istud. Quin tamen confundant interim scriptores, haud abnuo. vt Ammianus: *Vocum Lituorumq; intonante fragore cohorruit:* de classico ipso, & laxè ac diffusè eâ voce est vsus. vt idem alibi: *Litui itinerarium sonant*, de tubis cornibusque. sed & sæpiùs. In Scholiaste Horatij est, *Lituum equitum fuisse, vt peditum Tubam:* notabiliter, si verè. AVD. Sed ipsa igitur Tuba quæ, & cuiuscemodi? LIPS. Huiusce, cuius hodie apud Europæos ferè vides. Ære directo ducta est, canali ad exitum latiore. Itaque Ouidius discriminat à Cornibus:

Tubæ forma.

Non tuba directi, non æris cornua flexi.

Et iuuenalis:

Cornicini, siue hic recto cantauerat ære.

Tuba ærea. Nescio, inquit, Cornicinem hunc an Tubicinem fuisse dicam. Ex ære igitur, & talis. Hac caussâ in Propertij versu vidi qui mutarent,

Lib. IV. *Et struxit querulas rauca per ossa tubas.*

Fortasse ex osse mixto. Mutant, inquam, in *æra*: quod nolim nunc ego. potest enim laxè & πομπικῶς, per Tubam Cornu intellegere: potest dicere, primas Tubas ab exemplo cornuum structas: potest denique simpliciter capi, & asseri in ipsa tubâ osseum aliquid fuisse, quod insitum aut impactum ad sonorem. Artemidorus dicet, qui de ijs *qui in somnio tubâ canere visi, id tale somnium,*
Lib. I. cap. LVIII. inquit, *ægrotantes tollit.* σύγκειται γὰρ (ἡ σάλπιγξ) ἐξ ὀστέου καὶ χαλκοῦ: *composita est enim tuba ex osse & ære.* Subtilis interpretatio. Mortem tuba præsignificat. quianam? quòd ex ossibus facta, notat in cineres & ossa iturum. Potuisset & alia addi, quòd funera quædam elata ad tubam, vt iamnunc dicam. Ista militaris tuba, est & alia sacrorum dispare vsu, ne-
Tuba in sacris. scio an formâ. Varro de eâ: *Tubæ à tubis, quod etiam nunc ita appellant tubicines sacrorum.* Deducit à tubo siue canali, quem referebat. De eâ Festus: *Armilustrum, festum quo res diuinas armati faciebant, ac dum sacrificant tubis canebant.* Ipse iterùm Varro: *Tubilustrum appellatum, quòd eo die sacrorum tubæ lustrantur.* Calpurnius in Eclogis:

Inter sacra tubas, non inter bella sonare.

Suidas: Σάλπιγξ, ἱερατικὸν τοῦτο ὄργανον. ἱερεῖς γὰρ ἐχρῶντο τῇ σάλπιγγι: *Tuba, sa-*
Vbi suprà. *crum hoc instrumentum. sacerdotes nam vtebantur tubâ.* Artemidorus. Σαλπίζειν, δοκεῖν σάλπιγγι τῇ ἱερᾷ, δούλους καὶ πάντας ἐν ὑπηρεσίᾳ ὄντας τῆς δουλείας ἐλευθεροῖ. ἴδιον γὰρ ἐλευθέρων τὸ ὄργανον: *Videri sacrâ tubâ canere, seruos &*

omnes

omnes qui in ministerio aliquo, liberat & absoluit. proprium enim libero- *Tubâ in-*
rum hoc instrumentum. Discis hinc & vile nihil in hac re fuisse, imò sum- *gniores etiã vtebantur.*
mates viros exercuisse. vt in Dione *Norbanus consul tubâ canere solitus,* Lib. LVII.
& in eâ re multus: prodigium tamen fecit, quòd ipsis Kalendis anni cecinit,
quasi belli signum dedisset. De Tubâ satis dictum, nisi vis me addere cu-
riosa quædam de genere Tubarum & discrimine, ex Eustatio petita. Il-
le adnotat, *Homerum quidem tubam nouisse, nusquam tamen heroibus tri-* In Iliad. Ξ. *Tuba pri-*
buisse, quia nondum tunc in vsu Græcorum. Facit autem sex eius genera. *scis Græcis*
primam quam *Minerua inuênit, quæ etiam Argiuis colitur hoc cognomento,* *ignota.*
Σάλπιγξ Ἀθηνᾶ. *Alteram apud Aegyptios, quam Osiris repperit, quæ* Chnoue,* *Eius species plures.*
dicitur ipsis, vtunturque ad sacrificia. Tertiam, Gallicam, conflatilem, haud** *χυνη.*
*nimis magnam, quæ os habeat deformatum in bestias, & canalem ipsum** * Nota hoc
plumbeum, in quem inspirant Tubicines: atque esse eam acuti soni. Vocatur de Gallicâ.
autem ab ipsis Gallis Carnyx. Quartam, Paphlagonicam, cuius os effigie bo-
uis, graui mugitu, sursum inflandam. Quintam, Medicam, è calamo tubum
habentem, graui sono. Sextam, Tyrrhenicam, cuius inuentores Tyrrheni,
quæ similis tybiæ Phrygiæ, habens orificium scissum aut fractum. Ea valdè* * Obserua.
acuta est. Hæc ille Scholiastes. & notabis de Tyrrhenicâ, quam volunt *A Tyrrhe-*
esse hanc nostram & Romanam, atque ab ijs traductam. Volunt, inquam *nis Tubas*
Græci Latinique consensu. Diodorus Siculus de Tyrrhenis; Τήν τε σάλ- Lib. V.
πιγγα λεγομένην ἐξεῦρον, εὐχρηστοτάτην μὲν εἰς τοὺς πολέμους, ἀπ' ἐκείνων δὲ
ὀνομασθεῖσαν Τυῤῥηνήν. *Et tubam dictam inuenerunt, vtilissimam ad bella,*
quæ ab iis Tyrrhena appellatur. Athenæus *Cornua* etiam adiungit: Τυῤῥη- Lib. IV.
νῶν δ' ἐστὶν εὕρημα, κέρατά τε καὶ σάλπιγγες: *Tyrrhenorum inuentum sunt,*
Cornua & Tubæ. Statius:

Horrent Tyrrhenos Heliconia plectra tumultus. Lib. VII.

quod valet, Musas abhorrere (ô quàm verum!) à bellico tumultu & so-
no. Hyginus aliquid addit singulare: *Tyrrhenus Herculis filius tubam in-* Fabulâ CCLXXIV.
uênit. qui conchâ pertusâ buccinauit, & pagum conuocauit, testatique sunt se *Vel à Tyr-*
mortuum sepulturæ dare. Vnde tuba Tyrrhenum melos dicitur. Quod exem- *rheno Her-*
plum hodie Romani seruant, & cùm aliquis decedit, tubicines cantant, & ami- *cule.*
ci conuocantur, testandi gratiâ eum neque veneno neque ferro perisse. No-
tabis de tubâ ad mortuos: sed mortuos nobiliores. neque enim vulgò ea, *Tuba ad*
sed in funeribus, opinor, Indictiuis: scilicet ad populum classico conuo- *funera.*
candum. Propertius amoliens illam pompam:

Nec mihi tunc fulcro sternatur lectus eburno,
Nec tuba sit fati vana querela mei.

Persius de beatulo, qui calces porrexerat: *Hinc tuba, candelæ.* Quod ip-
sum in militibus decorè seruatum, vt ij sepelirentur ad bellicum hoc in-
strumentum. Tertullianus de Coronâ militis: *Et mortuus tubâ inquie-*
tabitur æneatoris? Sed ne euager, de Tyrrhenicâ tubâ Suidæ locum ad-
do: Κώδων καλεῖται τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος. Σοφοκλῆς· Χαλκοστόμου κώδωνος
ὡς Τυρσηνικῆς. Πολλὰ δὲ εἰσὶ εἴδη σαλπίγγων, Αἰγύπτιαι, Λιβυστικαί, Τυῤῥηνικαί.
Πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἤγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυῤῥη-

νικλω̃ σάλπιγγα. δ᾽ ἐ͂ϛ τοῦτο φησὶ Τυρσηνικῆς: *Codon dicitur latior pars & os tubæ. Sophocles: Tamquam ærei codonis è Tyrrheniâ. Sunt enim multa genera tubarum, Aegyptiæ, Libycæ, Tyrrhenicæ. Primus porrò Archondas* Heraclidis commilitans, adduxit in Græciam Tyrrhenicam tubam. Ideò Sophocles dicit Tyrrhenicam.* Totidem iſta in Scholiaſte Sophoclis: & obſerues tempus ſignatum, quo ad Græcos denique hæc tuba. An ergo eadem Græcanica cum Romanâ? ſiquidem ab eâdem vterque populus gente deſumpſit. Non vult Liuius, qui de captâ per inſidias Tarento: *Terrorem* (potiùs *errorem*) *& tuba audita ex theatro faciebat. nam & Romana erat à proditoribus ad hoc ipſum præparata, & inſcienter à Græculo inflata, quis aut quibus ſignum daret, incertum faciebat.* Et ſanè grandiorem fortiorisque ſoni Romanam fuiſſe, è Fabij ſuprà verbis diſcas. Dimitto Tubam, *Cornua* venite. De iis Varro: *Cornua, quòd ea quæ nunc ſunt ex ære, tunc fiebant ex bubulo cornu.* Nihil verius. & prima origo à boum cornibus, & paſtorum inſtituto. Nam illi ſic calabant pecus aut boues. Propertius:

Nunc intra muros paſtoris buccina lenti Cantat.

Columella: *Ad ſonum buccinæ pecus ſepta repetere conſueſcat.* Et in Dionyſio ſuprà fuêre, κέρατα βόεια, *cornua bubula*, de conuocando populo per buccinam. Ergo olim nihil diſcriminis inter Buccinam & Cornu: poſteà fuit, & Cornua iſta ex ære facta grandiora, & magis reflexa. In lapidibus appârent. Diſtinguit & Vegetius apertè, *Tubicines, Cornicines, Buccinatores: qui vel tubâ, vel ære recuruo, vel buccinâ committere prælium ſolent.* Artemidorus de Cornibus: Στρογγύλῃ δὲ σάλπιγγι σαλπίζειν, πονηρόν. οὐ γὰρ ἱερὸν τὸ ὄργανον, ἀλλὰ πολεμικόν: *Inflexâ tubâ* (id eſt recuruo ære) *canere, malum. non enim ſacrum hoc organum, ſed bellicum.* At olim, vt dixi, confundebant. nec aliter Dionyſij hæc exaudio, in claſſium deſcriptione σαλπιγκτὰς καὶ βυκανιστὰς recenſentis, qui Liuio ſunt *Tubicines & Cornicines*: ipſi inquam Dionyſio, *Tubicines & Buccinatores.* Confundere etiam poſteà Vegetius videtur: *Buccina,* inquit, *quæ in ſemet æreo circulo reflectitur.* Sed vt rem dicam, implexa iſta in Vegetio. vti cùm *Cornu* etiam facit, *quod ex vris agreſtibus argento nexum, temperato arte ſpiritu, auditur.* Inconſtans & antè ex *ære recuruo* id conflauit. Vnde autem Romanis vrorum ea copia? ſed hæc inferioris æui ſunt, & à barbaris fortaſſe deſumpta. Ad *Buccinam* ſeorſim eo: quam ſeiunctam à prioribus fuiſſe, etiam Vigiliæ oſtendunt. Nemo illic Cornu aut Tubam ſonuiſſe dixerit, ſed Buccinam ſignanter plerique omnes. Exempla audies in ipſis* Vigilijs: nunc quid fuit? Cornu bouillum initio, vt dixi: nec à boue malè deriues, vt inſtrumentum quod bubus canit, aut quod boues canit & vocat. Varro tamen *Buccinatorem à vocis ſimilitudine & cantu dictum* mauult, quia *Bou Bou* canit. Quod Iſidorus ineptè flexit, & *Buccinam à voce, quaſi vocinam* deriuat, *quòd Pagani eâ vocabantur.* Vtut de* verbo eſt, rem in re Romanâ teneo: an illud ipſum cornu? vix puto, ſed & hanc ex ære factam ſimilitudine tamen retentâ, & ſono. Ouidius deformat:

*Anno circiter octogeſimo poſt Troiā captam.

Græca an diuerſa à Romanâ?

Lib. xxv.

Cornua quid & vnde.

Lib. IV.

Diſcreta à Buccinâ.

Lib. II. cap. VII.

Olim minimè.

Vegetius ex vris facit. Lib. III. cap. V.

Buccina.

*Lib. V.

*An & à Græco βυκάνη?

— caua

——— *caua buccina sumitur illi,*
Tortilis in latum quæ turbine crescit ab imo.

Suidam ride & reiice, qui in litterâ Iotâ initiali, Ἰβύκινον appellat, & ab Ibyco deducit. Ride dico, & quæ citat ex Polybij libro secundo esse scito, vbi βυκανιτῶν, non ἰβυκανιτῶν hodieque scriptum. Avd. Plura talia & Suidas ille & Grammaticorum gens peccat, ter inepti sæpè aut stulti. Lips. Fateor. sed admoneo, vtcumque pecus Suidas est, auream tamen esse, & è meliore metallo vellus ferre. Carpsit & sumpsit ex optimis qui fuerunt, & plerique non sunt; vtinam iudicio & curâ, addo & fide, meliori! Nam & nomina ferè supprimit, & intendere oportet quid eius sit, quid alienum. Ceterùm etsi ille, vt dixi, Arcadicum & Midinum sapit; alios tamen lectores suos facit, qui curiosi quidem sint & intenti. Hoc in occasione volui: & peregi, opinor, de toto hoc genere quod in Classica venit. Vniuersè appellabant *Aenatores*, quia omnia ex ære. In Glossis: *Aeneator*, σαλπιστής. In Ammiano: *Aeneatorum occentu signo dato progrediendi ad pugnam.* Idem iterùm: *Dato æneatorum occentu solemniter signo ad pugnandum.* Et in Suetonio alijsque ea vox. Avd. Equidem discrimina hæc habeo; numerum, si id potest, velim scire. Lips. Ægrè equidem diuino: suspicor tamen multos fuisse, & cuique manipulo aut turmæ suos. Inducit Sallustius, de Mario: *Cohortium, turmarum, legionum tubicines simul omnes canere iubet.* Laxè Tubicines, & intellegit eâ voce etiam qui cornu. Sed vides cohortibus, id est manipulis, nisi fallor & turmis, & legionibus ipsis distinctè assignari. Quomodo? vt singularum partium sui fuerint, & tot fortasse quot Signa: tum etiam communes legionis. Illi tempore pugnæ, in suâ quisque parte steterunt, isti iuxta aquilas & Imperatorem. Dionis locum considero, & huc apto, pugnâ Philippensi inter Brutum & Octauianum: *Deinde Tubicen vnus vtrimque insonuit, & mox alij pariter responderunt. Priores quidem ij qui rotundo quodam loco constituti, tubis certum aliquid modulabantur; quo vt consisterent & prœlio separarent milites, admonebantur: tum deinde omnes reliqui, qui animos irásque militum acuebant, & ad pugnam excitabant.* Obserua triplicem tubæ sonum. Primum, vnius & singularis; qui primopili fortasse, haud longè ab Imperatore, eiusque nutu incinuit: secundum, aliquot aliorum qui in loco quodam orbiculato & fortassis editiore stabant, ad signa & aquilas, vt existimo: tertium, omnium aliorum per cohortes, per turmas, qui pariter iam classicum canebant. Nam duo priores soni non nisi expediendo militi videbantur, paulatimque eius animi & iræ motæ. Facit enim profectò hoc sonus, & magnam vim habet ad spiritus & sanguinem euocandum. Ideò placent hic quoque Romani, qui non in equitibus solùm Tubas, vt nos, sed & peditibus habebant. Tubæ autem illius primæ exemplum fortasse in Apuleio, in quo multi mores reconditi, paucis verbis aduelati: *Cùm tuba bellicum cecinit, milites clangore incensi, alius accingitur gladio, alius clypeum capit, alius equum frenis temperat.* Est enim adhuc non verum classicum, sed præpa-

Suidæ error.

De scriptis eius iudicium.

Aeneatores.

Quot in exercitu?

Non infrà Signorum fortè numerum.

Lib XLVII.

Modus incinendi Classici.

De Mundo.

Apuleius explicatus.

præparatorium illud ad pugnam. Tangitur & totus iste mos ab Hirtio, bello Africano: Cùm, inquit, Cæsar deliberaret etiam de pugnâ; *subitò dextro cornu tubicinâ iniussu Cæsaris canere cœpit.* Ecce in cornibus etiam tubicines, & omnino sparsi per manipulos: sed ij signum à Primopili Tubicine, aut Imperatoris, exspectare debebant, tum succinere. Lego & in Græcorum militiâ: Ἑκατονταρχίαν ἑκτάκτους ἔχειν ε. σημαιοφόρον, οὐραγὸν, σαλπιστὴν, ὑπηρέτην, στρατοκήρυκα: *Centuriam quamque habere supernumerarios, (aut extraordinarios) quinque, vnum Signiferum, Vragum, Tubicinem, Ministrum, Præconem.* Itaque & hîc per centurias: si idem in Romanis, numerum tenes. AVD. In peditibus etiam Tubas locasti aut Cornua: nihílne tympanorum, & cuiusmodi hodie vasa pulsamus? LIPS. In Romanis nihil: apud alias tamen gentes obseruitaui. AVD. Imò in Romanis, nisi aliud doces: & redeo in memoriam legere apud Dionysium, in classibus describendis sub Ser. Tullio, *duas centurias** *Tubicinum & Tympanistarum, & qui aliis quibusdam organis ad bella vocabant.* Habes & alia etiam genera, nempe Cornua, præter Tympana & Tubas. LIPS. Loci commemini, sed semper mihi in suspicione. Quis enim vmquam Tympana prætereà Romanis assignauit? Imò in conuicio apud illos. **Tympanotriba* (in Plauto) & Galli matrisdeûm, id est effœminati pulsabant. Quid etiam, ipse Dionysius non refellit? cùm dicta sua ibidem recolligens σαλπιστὰς καὶ βυκανιστὰς nominat, tympanorum nullâ mentione. Idem libro septimo facit, vbi de classibus hæc repetuntur: ibi quoque, inquam, βυκανισταὶ leguntur, nec dubito quin verbis illis tuis reponendi. Maximè cum Liuius in eâdem re, *Tubicines & Cornicines* vsurpet. Vetera tamen Tympana, & ab ipso Baccho, sed in eo ferè choro relicta, & apud molles. Polyænus de Baccho, eiusque rebus: καὶ κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις ἐσήμαινεν ἀντὶ σάλπιγγος: *Et cymbalis & tympanis signum dedit, loco tubæ.* Et ab eo fortassis est, quòd in bello vsi etiam Indi. Curtius: *Indi tympana suo more pulsantes.* Iterùm: *Post elephantos Porus peditem posuerat ac sagittarios tympana pulsare solitos. id pro cantu tubarum Indis erat.* Scriptor quispiam apud Suidam: Σάλπιγξιν Ἰνδοὶ οὐ χρῶνται, ἀλλ' ἀντὶ σαλπίγγων αὐτοῖς εἰσιν αἱ μάστιγες, ἃς ἀποκτυποῦσιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τύμπανα φρικῶδη τινὰ βόμβον ἐξ ἑαυτῶν ἀνίεντα: *Tubis Indi non vtuntur, sed pro iis sunt Flagella, quæ excutiunt in aërem; & tympana item, horribilem quemdam bombum emittentia.* Inuenio Abaros quoque, gentem barbaram (Hunos alij vocant) habuisse. Menander historicus: Οἱ δὲ Ἄβαροι κατὰ τὴν τοῦ πολέμου κίνησιν ἐβούλοντο ἦχον ἐγεῖραι ξυμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, ἔπειτα δὲ σὺν ξὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις: *Abari initio prælij statuerant excitare mixtum quemdam & ferum sonum, simulque cum barritu personare tympanis.* Cuiusmodi tamen hæc tympana, haud probè scio: & à nostris certè diuersa illa Indorum. Nam in Suidâ describuntur: *ex palmæ arboris cauato stipite, cui tintinnabula ex orichalco introrsus adaptabant, & os deinde vasi taurino corio occludebant, atque id in altum ferebant, concutiebántque in aciem. Tintinnabula igitur, quæ multa & magna intus,*

Et Hirtius. — *In Centuriis Græcorum Tubicen.* — *Tympana an Romanis?* — Lib. IV. — *σαλπιστῶν τε καὶ τυμπανιστῶν. — * Simile in Senecâ & Quinctil. — *Dionysius corrigendus.* — Lib. I. Strat. — *Habuerunt Indi;* — Lib. VIII. — Ibid. — *Et Abari.* — *Tympana Indorum qualia.*

intus, inconditum quemdam ſonum edebant. Plutarchus Parthos quoque facit *non cornibus, aut tubis incitare ſe ad pugnam:* Ἀλλὰ, inquit, ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι. Τὰ δὲ φθέγγεται βύθιόν τι καὶ δεινὸν, ὠρυγῇ θηριώδει καὶ τραχύτητι βροντῆς μεμιγμένον: *Sed ſtipites quoſdam corio tectos & concauos tintinnabulis æreis circumpoſitis plurifariàm ſimul pulſant. Illi verò obſcurum aliquid & terribile reſonant, ex vlulatu ferino & tonitru commixtum.* Hæc illi de Tympanis. etſi in marmoribus tamen Galli matriſdeûm conſpiciuntur tympanum manu tenentes, rotundum infrà, ſuprà planum: atque ibi corium inductum, quod bacillis pulſant. cuiuſmodi hodie equeſtria Germanorum vel Afrorum tympana. Plinius ab eâ formâ margaritarum quoddam genus *Tympanium* vocat: *quibus*, inquit, * *vna tantùm eſt facies, & ab eâ rotunditas, auerſis planities. ob id Tympania nominantur.* Deſcribit Apollodorus hæc talia, & vult Salmoneum ijs tonitru imitatum: Καὶ βύρσας μὲν ἐξηρτημένας ἐξ ἅρματος μετὰ λεβήτων χαλκῶν σύρων, ἔλεγε βροντᾶν: *Et pelles detractas, in curru, cum æneis lebetibus agitans, dicebat ſe tonare.* Imò tales etiam pelles non in ære tantùm, in ligno ſic cauato & aptato, apud Iſidorum: *Tympanum*, inquit, *eſt pellis vel corium ligno ex vnâ parte extentum.* Dimidiatum noſtras tympanum: iam plenum in eodem, ſed alio nomine. nam *Symphoniam* vocat. *Symphonia*, inquit, *vulgò appellatur lignum cauum, ex vtraque parte pelle extenſâ, quam virgulis hinc & inde Muſici feriunt.*

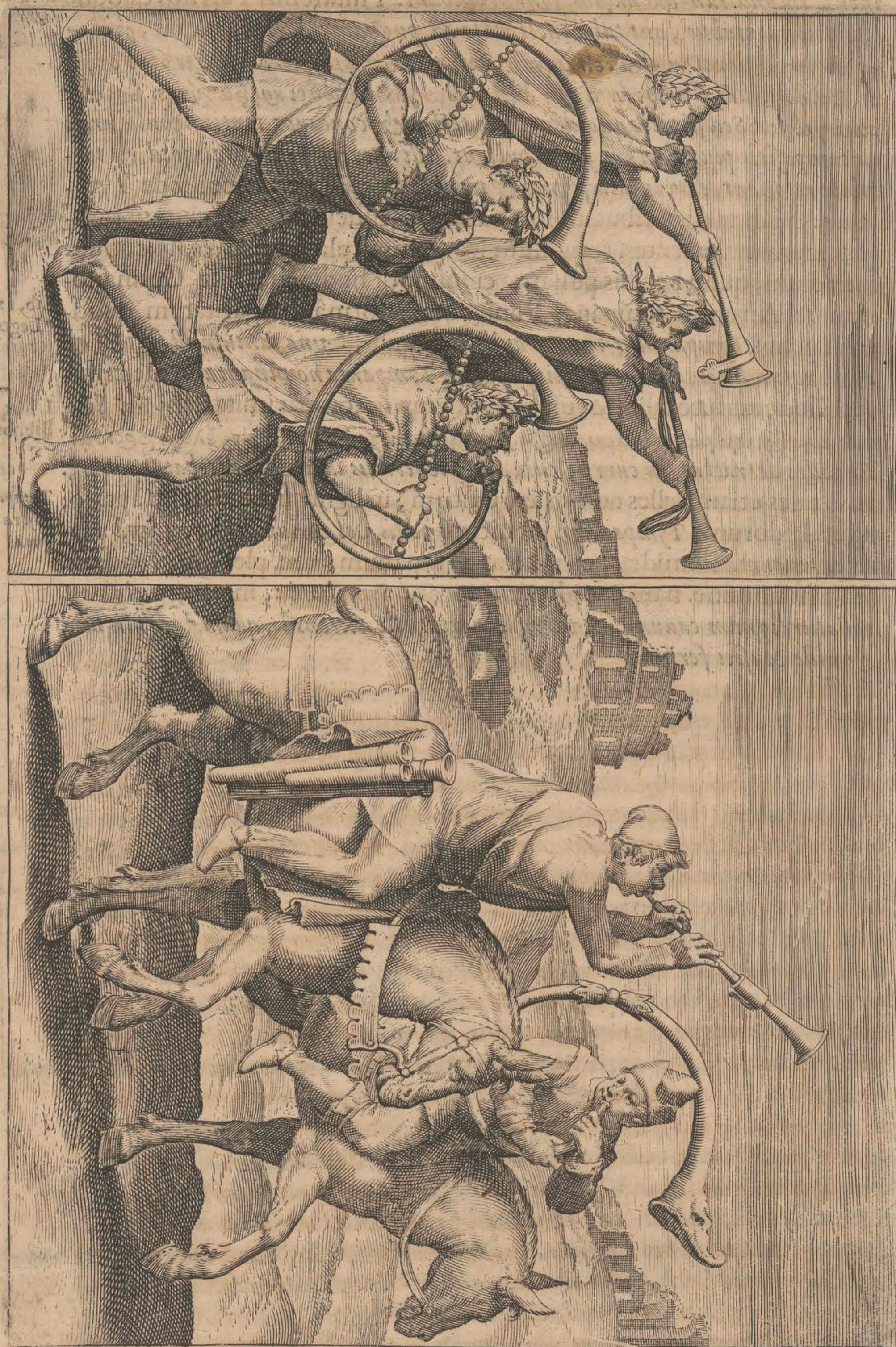
Et Parthis talia.
In Craſſo.

Diuerſa in lapidibus.

Lib. IX.
*Lego *ima*

Lib. I. Biblioth.

Tympana noſtra lignea.

DIALOG. XI.

Clamor militum sub pugnam & Baritus: concußio item armorum.

SED iam remos inhibeo, & demitto vela, portum attigi propositum in hodierno cursu. AVD. O si ausim! LIPS. Nouus hic pudor. eloquere. AVD. Imò vetus mi præceptor, nec ille solùm in animo isto habitat, sed in vultu sæpè rubor. Quòd apud te excusserim, alia virtus fecit (sic interpretor) cupiditas discendi. Sed si vis, hanc omitto: illa seruo. LIPS. Serua, serua fili, gemmas pulcherrimas in iuuentute. Quod ad me, cum Plauto,

Ego illum periisse duco, cui quidem periit pudor.

Sed & rubor ille non improbus, quem scitè aliquis dixit *Colorem virtutis.* Quid tamen vis? nam vel silentio & modestiâ istâ à me impetres, quod non verbis. AVD. Si vacat & commodum est, aliquid etiam de *Incitamentis* in Acie aut *Signis:* quæ videntur his abesse. Nam de *Allocutione* dixisti, item de *Claßico:* sed ego & *Clamorem* legisse recordor, & *Signa* quædam pugnæ. Si inquam vacat, doce. LIPS Ego verò faciam. & vt vinitor in vindemiando minutos etiam racemos repetit & colligit: sic ego vel hæc tenuia, si quid omisi. Subiicis de *Clamore:* benè atque ordine. nam ille Classicum excepit. Itaque edebatur in ipsâ imminente iam coniunctione & conflictu, incitatio pariter animi & virium, atque hosti terror. Nam hos habebat fines. Itaque antè, & cùm eminus, silentium vastum erat: idque Homerico versu Agellius approbat, apud quem *Græci taciti eunt, spirantes robur:* at Troiani contrà *cum clamore, vt grues.* Subiicit deinde, quod huc valdè facit, & ad litteram dabo: *Quid ergo ille vult ardentißimus clamor militum Romanorum, quem in congreßibus præliorum fieri solitum scriptores Annalium memorauerunt?* Et respondet, ac prudenter distinguit: *An tum etiam gradu clementi & silentio est opus, cùm ad hostem itur, in conspectu longinquo procul distantem? Cùm verò propè ad manus ventum est, tum iam è propinquo hostis & impetu propulsandus est, & clamore terrendus.* Ostendit incursum & impetum dumtaxat cum clamore factum. Atque ita etiam Vegetius: *Clamor autem, quem Barritum vocant, non antè debet attolli, quàm vtraque acies se iunxerit.* Vetus herculè hoc institutum. & Cæsar ita memorat, cum caussis, vbi Pompeij consilium damnat, qui id omiserat: *Neque frustrà antiquitus institutum est, vt signa vndique concinerent, clamoremq; vniuersi tollerent, quibus rebus & hostes terreri, & suos incitari existimauerunt.* Duplicem dat caussam, à me tactam, Hostium terrorem, Sui incitamentum. Iam tum in Romuli rebus Liuius clamorem hunc agnoscit: *Fusi primo impetu & clamore hostes.* Et statim post reges: *Consul nec promouit aciem, nec clamorem reddi passus.* Et sparsa in omni historiâ exempla; omni, etiam Barbarorum. Velut enim naturâ duce hic clamor vsurpatus: & facere hodie sollenniter legi noui orbis gentes. Quis autem clamor ille, aut in quæ verba, Græcorum siue Romanorum? nam probabile est certa &

[Margin notes: *Clamor post classicum.* — *Quando is editus?* — Lib. I. cap. XI. — Lib. III. cap. XVIII. — III. Ciuil. — Lib. I. — Lib II. — *Quis ille clamor?*]

ta & perpetua quædam fuiſſe. Equidem velim ſcire, & indago, ſed vereor vt certò adipiſcar. Arbitror vocem aliquam confuſam, repetitam fuiſſe, nec quidem ſignificantem: cuiuſmodi ſubitæ & primi impetus eſſe ſolent, ſillabę potiùs quàm verba. Facit apud Græcos quidem ipſa vox ἀλαλάζειν & ἀλαλαγμὸς, aſſidua in iſtâ re: & quid aliud quàm formatæ à ſillabâ iſtâ repetitâ, *Al al?* quâ vtebantur ſcilicet in prouocando.

Alalagmus Græcorum.

In Suidæ collectaneis hoc apertè ſatis dicitur: Οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ Ἐλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως: *Euntes ad prælium illud Eleleu acclamabant, cum modulato quodam motu.* Ibi tenuius, & malo litteram tamen grandiorem. Apud Romanos quid fuerit, planiſſimè ignoro:

Baritus.

niſi quòd *Baritum* vel *Barritum* poſteriore æuo reperio, ſed Germanorum verbum. Vſi tamen Romani. an quia ſillaba illa repetita prior, vt hodie Germanis quibuſdam, *Har har?* an à clamore ductum? quoniam * *Baeren* vel *Bêren* hodieque ſublatè &ørociter clamare nobis ſignat. An denique ab vrſis formatum? qui *Bêren* item nobis: & haud abſurdè ab ijs petitum, quòd quaſi vocem illam imitantur. Vox quidem noſtras, Tacito teſte: *Sunt illis* (Germanis) *hæc quoque carmina, quorum relatu, quem Baritum vocant, accendunt animos, futuræq́ pugnæ fortunam ipſo cantu augurantur. Affectatur præcipuè* * *aſperitas ſoni, & fractum murmur obiectis ad os ſcutis, quo plenior & grauior vox repercuſſa intumeſcat.*

* Vnde & fluctibus marinis apud nos nomen.

De morib. Germ.

* Quæ eſt in litterâ R.

Nec abſonum quod de vrſis dixi, cum & λυκηθμὸν legam, quaſi dicas *Lupinum ſonum*, in re eâdem, & qui lupos vlulantes imitabantur.

Lupinus vlulatus.

Scriptor apud Suidam: Καὶ ἐν οἱ Ἄβαροι εἰσβάλλουσιν ἀθρόως, χρησάμενοι τῷ συνήθει λυκηθμῷ. φίλη δὲ αὐτοῖς ἡ τοιαύτη ὠρυγή: *Igitur Abari ingruunt conferti, vtentes conſueto ſuo lupino ſono. gratus autem & ſolens iis talis vlulatus.*

Lib.xx.

Credo & Gallos vſos, ex Liuio: *Galli occurſant in ripam, cum varijs vlulatibus cantuq́ moris ſui.* Sed Germanorum igitur Baritus. quem & Romani inferiores aſſumpsêre, nec vno loco ijs tribuit, & deſcribit Ammianus.

Baritus & Romanorum.

Lib.xxi.

Vt in concione Conſtantij Imp. ad milites: *Vt nec oculorum veſtrorum vibratæ lucis ardorem, nec baritus ſonum perferant primum.* Alibi:

Lib xxxi.

Et Romani quidem voce vndique Martiâ concinentes, à minore ſolitâ ad maiorem protolli, quam gentilitate appellant Baritum. Vbi deſcribitur in parte etiam Baritus: clariuſque eidem, de Germanis ipſis:

Lib.xvi.

Geſturientes Baritum ciêre vel maximum, qui clamor ipſo feruore certaminum à tenui ſuſurro exoriens, paullatimq́ adoleſcens, ritu extollitur fluctuum cautibus illiſorum. Hic Baritus igitur. qui in Feſto etiam *Barbaricum* dictus: *Barbaricum appellatur clamor exercitus, quòd eo genere barbari vtantur.*

Arma itē concuſſa.

At Romani non clamore ſolùm vſi, ſed ſtrepitu etiam & concuſſione armorum.

Lib.i.

Polybius in pugnâ Reguli cum Xantippo: Κατὰ τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθη συνεψόφησαν τοῖς ὅπλοις καὶ συναλαλάξοντες ὥρμησαν ἐπὶ τοὺς πολεμίους: *Ex more iis conſueto armis concrepuerunt, & vnà clamantes inuaſerunt hoſtem.*

Lib.xii.

Idem in pugnâ Scipionis cum Annibale: Οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὰ πάτρια συναλαλάξαντες καὶ συμψοφήσαντες τοῖς ξίφεσι τοὺς θυρεοὺς, προσέβαλον τοῖς ἐναντίοις: *Romani, iuxta morem patrium, clamore ſublato, & gladiis ad*

scuta concrepantes, inuaserunt oppositos. Dio Cassius in pugnâ Pompeij nocturnâ cum Mithridate: Πρῶτον μὲν οἱ σαλπιγκταὶ πάντες ἅμα τὸ πολεμικὸν ἀπὸ συνθήματος ἐβόησαν. ἔπειτα δὲ οἵ τε στρατιῶται καὶ ὁ λοιπὸς ὄχλος πᾶς ἐπηλάλαξε. καὶ οἱ μὲν τὰ δόρατα πρὸς τὰς ἀσπίδας, οἱ δὲ καὶ λίθους πρὸς τὰ χαλκᾶ σκεύη προσεπέκρουσαν: *Primùm tubicines omnes ex composito * simul bellicum cecinerunt: tum milites & reliqua turba omnis* (id est, calones & lixæ) *conclamarunt. Et illi quidem hastas aut pila ad scuta concutiebant, * isti lapides etiam ad ærea vasa:* Quâ tamen narratione hoc de calonibus nouum, & temporis illius modò fuit, nec trahendum ad morem: tunc scilicet vsurpatum, quo maior sonus strepitusque esset terrendo hosti. At de militibus ipsis, iterùm Dio in pugnâ Philippensi: Κἀκ τούτου ἀλαλάξαντες οἱ ὁπλῖται, τάς τε ἀσπίδας τοῖς δορατίοις ἔκρουσαν, καὶ ἐκεῖνα ἐπ' ἀλλήλους ἐξηκόντισαν: *Deinde* (post classicum) *clamantes milites, scuta sua pilis percusserunt, & ea ipsa in sese mutuò iecerunt.* Mansit mos Ammiani etiam æuo, atque ipse cum caussâ additâ prodit: *Quibus occurrere benè pertinax miles explicatis ordinibus parans, hastisq; feriens scuta (qui habitus iram pugnantium concitat & dolorem) proximo iam gestu terrebat.* Quod ipsum vsurpabant etiam nondum vicino hoste, & cùm duci in eum vellent. Idem scriptor: *Nec finiri perpeßi quæ dicebantur, stridore dentium infrendentes, ardoremq; pugnandi, hastis illidendo scuta monstrantes.* Et meminisse huic rei oportet, quæ dixi in Assensu militari, suprà. Habes de clamore. qui tanti apud illos æstimatus, vt ex eo diiudicarent de euentu pugnæ. Liuius: *Clamor indicium primum fuit, quò res inclinatura esset. excitatior crebriorq; ab hoste* (Volsco) *sublatus; ab Romanis dissonus, impar, segnis, sæpè iteratus, prodidit pauorem animorum.* Simile Plutarchus in futurâ clade Crassianâ. *Cùm is*, inquit, *suos clamorem tollere iußisset; mæstitiam eorum accusauit, quòd imbecillum & inæqualem edidissent.* AVD. Hoc mihi mirum: tantíne ea res? an homines, vt aues, olim clamore abigebantur? LIPS. Ne illude. momentum habet ea res etiam à naturalibus caussis. Quippe duo sensus in nobis per quos Timor maximè in animum penetrat, Oculi & Aures. Alterutrum igitur illorum qui turbat, næ ille victoriæ suæ multum confert. Quid autem magis aures, quàm validus & magnus sonus? Itaque non iniuriâ Catoni prisco hoc adscribitur: *Verba plus quàm gladium, & voces quàm manum, hostes territare & in fugam vertere.* Sciuit Iosephus ille, & bonus dux, & scriptor. qui bello in Romanos, cùm morem eorum nosset occlamandi, metuens ne sui terrerentur: ἐκέλευσε πρὸς τὸν ἀλαλαγμὸν τῶν ταγμάτων ἐπιφράξαι τὰς ἀκοάς, ὡς μὴ καταπλαγῆσεν: *iußit ad clamorem legionum aures obstruere, ne percellerentur.* Idque illi vtiliter & suo bono fecerunt: quid opus, si non violenta aliqua vis in istâ re? Itaque iam olim & aliæ vsæ gentes: idque Pane inuentore, vt vult Polyænus. Is scribit, *cùm Bacchus expeditione Indicâ in valle aliquâ cauâ cum copiis esset, ex aduerso autem infinita hostium multitudo; nonnihil in animo pertimuisse. Tum Pana suasisse, vt noctu Dionysij exercitus maximum clamorem tolleret,*

[Margin notes: Lib. XXXVI. — * Quod nō sic solet, vt antè monui. — * Calones nempe. — Lib. XLVII. — Lib. XIV. — Lib. XVI. — *Clamor momenta habebat.* — Lib. IV. — *Catonis dictum.* — Lib. III. cap. XVIII. — Lib. I. Strat.]

leret, quem cùm & petra & valles exceptum referrent & augerent, hoſtes territos in fugam ſe dediſſe. Inde natum vt terrores eiuſmodi Panici appellentur. Imò verò Macedones & Perſæ etiam vſi. de quibus ita Curtius:

Lib. III. *Iam in conſpectu, ſed extra teli iactum, vtraque acies erat, cùm priores Perſæ inconditum & trucem ſuſtulêre clamorem. Redditur & à Macedonibus maior, exercitus impar numero, ſed iugis montium vaſtíſque ſaltibus repercuſſus.*

Pæan Græcorum. Etiam Græci, quibus aut τὸ ἀλαλάζειν paſſim tribuitur, aut τὸ παιανίζειν.

Lib. I. Thucydides: Ἐπεπαιώνιστο αὐτοῖς ὡς ἐπὶ πλοῦν: *Pæan iis clamatus ad naualem congreſſum.* Ibi Scholiaſtes: Δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου, τῷ Ἄρει· μετὰ δὲ τὸν πόλεμον, τῷ Ἀπόλλωνι: *Duos Pæanas norunt Græci. vnum ante prælium, Marti; alterum poſt prælium, Apollini.* Illum priorem, ἐμβατήριον παιᾶνα, *congreſsiuum Pæana*, Plutarchus in Lycurgo dixit: hunc alterum, ἐπινίκιον παιᾶνα, *victorialem* in Romuli rebus. Videntur cum cantu aut rythmo quodam fuiſſe, atque ideò Pæanes dicti.

Chriſtianorum. Manſit apud imos etiam Græcos, qui tamen, vt Chriſtiani, *Vicit crux*, pro pæane habebant. Cedrenus hoc tradit in Baſilio Imperatore, pugnâ cum Manichæis: Βοῇ τε βαρᾷ παιανίσαντες, καὶ τὸ, Σταυρὸς νενίκηκε, συμβοήσαντες, ἐπιτίθενται τοῖς ἐχθροῖς: *Voce magnâ Pæanem canentes, & illud, Crux vicit, conclamantes, aggrediuntur hoſtes.*

DIALOG. XII.

Signum pugnæ, Tunica punicea: ſignum pugnæ, vox & teſſera.

DE *Clamore* habes: qui rarus apud nos, aut nullus, niſi quòd Aſiaticos & Turcas audio ſeruare. Etiam Hiberni in Europâ ſuum *Pharro* ingeminant, & Hiberi interdum acclamant. Sed mos non in magno hodie, nec ſollennis.

Signũ mutum pugnæ. Supereſt de *Signo* pugnæ, quod diuerſum à Claſſico: quia iſtud mutum. Illud auribus, hoc oculis ſeruiit, & tempore Claſſicum præiuit.

Tunica ruſſa. Nam Romani, cùm decretum iam pugnare, tunicam ruſſam in Prætorij faſtigio extendebant in haſtâ, vt eo ſigno miles moneretur parare ſe, & arma; tum etiam, vt ſiqui diſperſi, conuenirent. Vtile fuit in re ſubitâ, & vt momento omnes monerentur. De hoc ſigno aut palàm, aut occultiùs, plures ſcriptores.

In Fabio. Palàm, vt Plutarchus: Τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν. Ἔστι δὲ χιτὼν κόκκινος ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος: *Pugnæ ſignum propoſuit. Eſt autem tunica coccinea ſuper tabernaculum Imperatoris extenſa.*

In Bruto. Idem iterùm: Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ προὔκειτο μὲν τῷ Βρούτου καὶ Κασσίου χάρακι σύμβολον ἀγῶνος, φοινικοῦς χιτών: *Vnà cum luce propoſitum fuit Bruti & Caſsij caſtris pugnæ ſignum, punicea tunica.* Iſidorus: *Ruſſata, quam Græci phœniceam vocant, nos coccineam. Hac ſub Conſulibus Romani vſi ſunt milites, vnde etiam Ruſſati vocabantur. Solebat enim pridie quàm dimicandum eſſet, ante Principia poni, admonitio & indicium futuræ pugnæ.* Ait ante Principia, quod Plutarchus ſuper tabernaculum Ducis: & benè. quia Prætorium ante ipſa Principia ſitum. Sed quod iſti Tunicam, alij Vexillum appellant.

Aut vexillũ ruſſum. II. Gallic. vt Cæſar: *Cæſari omnia vno tempore erant agenda. Vexillum proponendum, quod erat inſigne cùm ad arma concurri oporteret.* Hirtius:

tius: *Cùm iter facere Cæsar vellet, renuntiatum est à speculatoribus Pompeium de tertiâ vigiliâ in aciem stetisse. Hoc nuntio allato, vexillum proposuit.* Ammianus: *Signis illicò fixis ex more, cùm vndique ad arma conclamaretur, stetit regibilis miles, vexillum operiens extollendum, quod erat opportunè subeundæ indicium pugnæ.* Et de hoc sanè Vexillo Glossas capio: Ῥούσιον φάρσος, *vexillum.* Fortasse & Tacitum: *Vexillum in domo Germanici situm flagitare occipiunt:* quasi ius & arbitrium pugnæ. Nisi magis ibi sensus, petisse vexillum quasi vt emeriti essent, & sub vexillo Veterani. Notus enim & ille mos: sed ab hoc ritu fuit, quòd Scipio ad Numantiam, cùm castella circa vrbem plura struxisset, instituit, εἴ τι ἐνοχλοῖεν οἱ πολέμιοι, σημεῖον ἐξαίρειν, ἡμέρας μὲν, φοινικίδα ἐπὶ δόρατος ὑψηλοῦ, νυκτὸς δὲ πῦρ: *siquid hostes incurrerent aut molestarent, signum tollere, de die quidem puniceam vestem in hastâ altâ, de nocte ignem.* Ita Appianus in Ibericis. In nauali etiam pugnâ vsurpabant. vt in Hirtij, de bello Alexandrino, priore: *Vexillo sublato quo pugnandi dabat signum:* è suâ prætoriâ. Et hæc satis aperta sunt: tecte aut obscuriùs alij etiam tangunt. Vt Liuius: *Poscunt pugnam, postulant vt signum detur.* Quod tamen aliquis vel ad Classicum, vel ad vocale signum etiam trahat. Firmiùs alibi: *Lætus ad milites, iam arma ad propositum pugnæ signum capientes, processit.* Nam ait *propositum:* quod non conuenit nisi in istud. Iterùm: *Varro, nihil consulto collegâ, signum pugnæ proposuit.* Nec minùs apertè etiam Dionysius: Ἐπεὶ δὴ δὲ τὰ σημεῖα ἤρθη παρ' ἑκατέρων τῆς μάχης: *Postquam vtrimque signa sublata sunt pugnæ.* Iterùm: Ἐπειδὴ δὲ τὰ σημεῖα ἐκέλευσεν ἀρθῆναι τῆς μάχης: *Postquam signa tolli iussit pugnæ.* Mihi, inquam, apertè: etsi alij de Signis militaribus capiunt & vertunt. Ea quidē ipsa Græcanica phrasis in Thucydide est, & in similem huic meo sensum. Ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἑκατέροις ἤρθη, ἐναυμάχουν: *Postquam vtrisque signa sublata sunt, nauale prælium inierunt.* Et pòst: Ὡς ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ τὰ σημεῖα ἤρθη, βραχὺ μέν τι προῆλθον ὡς βοηθήσοντες. ἐπεὶ δὲ διὰ τάχους ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη, πάλιν ἐπανεχώρουν ἐς τὸ τεῖχος: *Vt pugna facta est, & signa sublata, paullum quid progressi sunt vt auxilium laturi. postquam verò victoria Atheniensium celeriter fuit, & signa detracta sunt, iterùm ad præsidium suum rediêre.* Ea Suidas & Scholiastes sic interpretantur: Σύμβολά τινα εἶχον, ἃ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μάχης ἐδείκνυντο. καὶ ὅτε μὲν ἀνετείνετο τὰ σύμβολα, ἤρχοντο τῆς μάχης· ὅτε δὲ κατεσπῶντο, ἐπαύοντο: *Signa quædam habebant, quæ sub tempus pugnæ ostendebantur. & cùm ea erigebantur, pugnam incipiebant, cùm demittebantur, desinebant.* Aliquid ad hunc morem, quod Dio Chrysostomus suo etiam æuo vsurpatum ostendit, vt in muris signum poneretur, instante hoste. Nam ita in Boristhenetico: Καὶ αἵ τε πύλαι συγκέκλειντο, καὶ τὸ σημεῖον ἦρτο ἐπὶ τοῦ τείχους τὸ πολεμικόν: *Et portæ clausæ erant, & in muro signum sublatum bellicum.* Imò de istâ ipsâ russâ tunicâ, apud Græcos reperio exempla. Plutarchus de pugnâ Antigoni cum Cleomene, *quiescere,* inquit, *quosdam iussit,* ἄχρις ἂν ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀρθῇ φοινικὶς ὑπὲρ σαρίσης διατεταμένη: *donec à rege sublata esset punicea vestis, super sarissam exten-*

Bell. Hisp.
Lib. XXVII.
1. Annal.
Liuio lux.
Lib. II.
Lib. VI.
Lib. XXII.
Lib. VI.
Et Dionysio.
Lib. X.
Lib. I.
Gracis tale aliquid.
Suid. in σημεῖα.
In Philopom.

extenſa. Quod ipſum & in Polybio ita leges. Simile, quod Polyænus de
Lib. II. Conone: Ἐπῆρε τὴν φοινικίδα. ἦν δὲ ἄρα μάχης σύνθημα τοῖς κυβερνήταις: *Suſtulit puniceam veſtem. erat ea autem ſignum pugnæ gubernatoribus nauium.* Eſt quidem in Homero etiam, de Agamemnone ſuos ad pugnam vocante:

Iliad. θ. vërſ. 221.

Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ.

Purpuream endo manu validâ tollens ſibi veſtem.

Sed non niſi de propriâ & regali eius veſte Euſtathius accipit, quam ſuſpicari licet manu alleuatam ab eo, in feſtinatione & curſu. Sanè de tali aut alio ſigno vix mentio in Homero. Nec huic rei aliud lêgi, niſi ſi
Signum ad iter. forte in Curtio, de Alexandro, qui cùm tubæ ſonus haud pariter ab om-
Lib. v. nibus exaudiretur, cùm caſtra mouenda eſſent, *Perticam quæ vndique conſpici poſſet, ſupra Prætorium ſtatuit, ex quâ ſignum eminebat pariter omnibus conſpicuum.* Sed id quale fuerit, non dicit. Etiam Perſas (in Am-
Lib. xx. miano) video ad oppugnationem vocari, *ſigno per flammeum erecto vexillum.* Et iam habes omnia Signa: an mentior? & vnum etiam ſupereſt, leue, facile, quod *pugnæ ſignum* item dicunt, aut ſimpliciter *Signum.* Il-
De Teſſerâ. lud idem, *Teſſera:* & Græcis σύνθημα. quod datur in vno alteroque verbo ſub ipſam pugnam ab Imperatore, vt eo ſymbolo commilitones inter ſe norint, & item hoſtem. Cuius vſus perit, cùm iſte quoque tenet. Ta-
III. Hiſt. citus in bello ciuili: *Crebris interrogationibus notum pugnæ ſignum.* In
Lib. VII. Thucydide ſimile, pugnâ inter Syracuſios & Athenienſes: Καὶ τοῖς ἐρωτήμασι τοῦ ξυνθήματος πυκνοῖς χρώμενοι, σφίσι τε αὐτοῖς θορυβὸν πολὺν παρεῖχον ἅμα πάντες ἐρωτῶντες, καὶ τοῖς πολεμίοις σαφὲς αὐτὸ κατέστησαν: *Crebris interrogationibus ſigni vtentes, ſibiipſis tumultum crearunt omnes ſimul interrogantes, & hoſtibus notum id fecerunt.* Remedium huic rei non ab-
Acutum. ſurdum in Polyæno, qui inter ſtratagemata recenſet, quòd *Acues qui-*
Lib. I. *dam dux Arcadum* τοῖς ἰδίοις ὁπλίταις ἔδωκε σύνθημα, κτείνειν τοὺς τὸ σύνθημα ἐρωτῶντας: *ſuis militibus ſignum dedit, interficere eos qui ſignum interrogaſſent.* Ita Arcades cùm non rogarent tacitique eſſent, interrogantes Lacedæmonios (noctu autem hæc geſta) interimebant. De hoc ſigno
II. Gallic. Cæſar capiendus, pugnâ ſubitariâ in Neruios: *Cæſari omnia vno tempore erant agenda. vexillum proponendum, quod erat inſigne cùm ad arma concurri oporteret: ſignum tubâ dandum, acies inſtruenda, milites cohortan-*
Cæſar illuſtratus. *di, ſignum dandum.* Tria hîc habes noſtra ſigna: *Vexillum, Claſsicum, Teſſeram.* de quâ poſtremâ, niſi verba poſtrema capis, ſuperflua videantur aut inculcata. De eodem Hirtius, bello Africo: *Cæſar ſigno Felicitatis dato, equo admiſſo in hoſtem ire contendit.* Fuit igitur ibi ſignum, *Felicitas:* vt Bruto *Libertas:* & plerumque tale aliquid, breue, & ominis boni,
Lib. III. cap. v. Vegetius: *Vocalia ſigna dicuntur, quæ voce humanâ pronunciantur. ſicut in vigiliis, vel in prælio, pro ſigno dicitur; vt puta, Victoria, Palma, Virtus, Deus nobiſcum, Triumphus Imperatoris, & alia quæcumque voluerit dare is qui in exercitu habet maximam poteſtatem.* Veteres magis, nomina ferè deorum dabant, quos aut patria, aut ipſi Duces colebant. Ita Cyro ſignum

gnum erat, Ζεὺς σύμμαχος, ἡγεμὼν, σωτήρ: *Iuppiter socius, Dux, Seruator,* VII. Pæd.
vt Xenophon tradit: Cæsari *Venus genitrix*, vt Appianus: Augusto, *Apol-* II. Ciuil.
lo, vt Valerius. Etsi alia quoque, imò & dicta & versus: quæ longum sit I. cap. v.
persequi, & sponte occurrunt. Ego verò peregi iam plenè, tu abi, cura corporis me vocat. AVD. Nónne in crastinum reuocas? LIPS. Sub lege, si illud nobis erit. Ego, in tam tenui valetudine, quid mihi pollicear? nec *multa* aut longè *iaculor*, vt poëta loquitur, tam imbecillus. AVD. O vtinam aliter sit! vtinam de meis viribus, imò & annis, tibi addam! LIPS. Amanter hæc potiùs, quàm sapienter: nec è medio spatio reuocari ad carceres velim, vtique in tam exercito cursu. Tu BREVIARIVM cape, & salue.

BREVIARIVM LIBRI QVARTI.

IN ACIE quattuor dicta:

- ORDO & DIVISIO *in* GENERA
  - *Hastatos. qui per manipulos dispositi primi, cum interuallis.*
  - *Principes secundi, pariter.*
  - *Triarij tertij, pariter.*
  - *Velites sparsi in manipulos, in lateribus, in fronte.*
  - *Equites, ad latera, aut interdum in viis & à tergo.*
- SIGNORVM *locatio &* DVCVM.
  - *Hæc circa frontem, in quoque Genere. Vnde Antesignani & Postsignani.*
  - *Ex his Tribuni, Primopili & Imperator, circa medium, circáque Aquilas: Centuriones in fronte, ad suos quisque manipulos.*
  - *De ipsis signis & formâ, in occasione additum.*
- FORMA *instructionis.*
  - *Quadrata plurimùm: eaq; duplex, aut triplex.*
  - *Aliter etiam duplex aut multiplex, cum Subsidiis.*
  - *Variatur Schematismis, Cuneo, Globo, Forcipe, Turribus, Serrâ.*
- ADIVNCTA *Aciei. vt*
  - *Allocutio.*
  - *Classicum.*
  - *Clamor.*
  - *Signum pugnæ.*

IVSTI LIPSI
DE MILITIA ROMANA
LIBER V.

DIALOGISMVS I.

Ad Disciplinam transitum, ac primò de sede eius, Castris. Ea laudata, diuisa, partes recensitæ.

AVDITOR ad me solito maturior venit, & infit, Amœnior hic, Lipsi, dies est,

Diffusumq́; nitet pacato lumine cælum:

vt ait Lucretius: vísne ambulemus? Aura prouocat, tum etiam liberior sermo atque animus erit, in spatiis his camporum. LIPS. Non nolo: & scis me, cum Cicerone olim, tueri valetudinem crebrâ istâ domesticâ ambulatione: quid ni magis amem & vsurpem, cùm licet, illam subdiualem? Fiat. heus puer, cedo calceos & pallium. Habeo. imus? quò? AVD. Ad mœnia hæc si voles, verè amœna. Aquam hinc vides, illinc viridia, paullo longiùs agros & camporum spatia olim culta, nunc, heu, deserta. LIPS. Deserta? imò excisa pleraque aut deiecta. En stirpes, en arbores, quæ fuerunt! en domus & ædificia, quæ fuerunt! Ferum Martem, nec qui animata solùm vitâ deuoluit, sed euertit quidquid stetit. O etiam ferini animi, qui cladibus his auctores! qui delectamini, qui gaudetis, & per malam ambitionem fouetis. Meo voto, in vos & capita vestra expetant primæ glandes emissæ aut prima tela. AVD. Tu ille mitis sic loqueris? LIPS. Loquor. isti malorum fons & caussa, isti per prauam cupidinem aut metum bella nobis suscitant, post ipsos mansura. Iterùm voueo. cadant, & his victimis Bellona placata abeat, & candida Pax succedat. AVD. Pacem laudare tecum possumus, atque etiam amare: sed te doctore didici, vt in aëre, sic in terrâ, suas esse bellorum tempestates, & deiici istâ grandine atque atteri hominum aliquot stirpes. Nónne ferre nostrum est? nónne iurare, vt sic dicam, in communem istam legem?

Euripid. Μοχθεῖν ἀνάγκη. τὰς δὲ δαιμόνων τύχας
Ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός:
Dolere & affligi necesse. at qui Deûm
Aristot. *Sortem optimè fert, ille vir verè sapit.*

*Sapiētem mediocres affectus habere.

LIPS. Scio, & à me fiet. qui noui non casus solùm, sed ludibria rerum humanarum. In eo tamen maneamus, * τὸν σόφον μετριοπαθῆ μὲν εἶναι,

ἀπαθῆ

ἀπαθῆ δὲ μὴ εἶναι. AVD. In iſtâc re maneo, in aliâ moueor & affectum vehementem habeo. LIPS. Quem, aut in quâ? AVD. Deſiderij vel cupidinis potiùs peraudiendi de re inſtitutâ. AD DISCIPLINAM ventum, quâ opus hodie maximè, & quæ non vſu ſolùm, ſed notitiâ videtur mihi ceſſiſſe. Tu renouas? LIPS. Non mearum virium. Suggerere aliquid poſſum ex illâ veteri, capiat ex eâ aut hauriat ſi quis volet. Ambulemus, fabulemur, Polybium habes? AVD. Ecce meâ præuiſione puer habet. LIPS. Benè eſt, audi. Diſciplinam comprehendi in definitionis meæ verbis, SVB CERTA LEGE. Nec enim aliud ea eſt, quàm *Præſcriptum & lex quædam militandi, & in militiâ ſe gerendi.* Itaque ea continet, *Modum, Munia, Opera, Tempus* militiæ: & quæ pleraque Polybius exſequitur, etſi nec diſpoſitè ſatis, nec plenè. Sed ſiquid ille omittit, aut alibi aut hîc dicam. Politicis enim noſtris Monitis ſiue Notis quædam reſeruamus, antè etiam à nobis factum. Tu librum cape, & lege:

bere, nullos non habere.

Diſciplina definitio.

POLYB.

Τούτων δ' εὐπρεπῶν γινομένων, παραλαβόντες οἱ χιλίαρχοι τοὺς Ῥωμαίους, ὁμοῦ καὶ τοὺς συμμάχους κατεστρατοπέδευσαν, ἑνὸς ὑπάρχοντος παρ' αὐτοῖς θεωρήματος ἁπλοῦ ἐπὶ τὰς παρεμβολάς, ᾧ χρῶνται πρὸς πάντα καιρὸν καὶ τόπον. Διὸ καὶ δοκεῖ μοι πρέπειν τῷ καιρῷ, τὸ πειραθῆναι καθόσον οἷόν τε τῷ λόγῳ τοὺς ἀκούοντας εἰς ἔννοιαν ἀγαγεῖν τῆς κατὰ τὰς πορείας καὶ στρατοπεδείας καὶ παρατάξεις χειρισμοῦ τῶν δυνάμεων. Τίς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀπεοικὼς πρὸς τὰ καλὰ καὶ σπουδαῖα τῶν ἔργων, ὃς οὐκ ἂν βουληθείη μικρὸν ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι ἐπὶ τῶν τοιούτων, ὑπὲρ ὧν ἅπαξ ἀκούσας ἐπιστήμων ἔσται πράγματος ἑνὸς τῶν ἀξίων λόγου καὶ γνώσεως.

His ita paratis, accipiunt Tribuni Romanos vnà & Socios, & caſtra metantur: vnâ quidem apud eos & pariformi metatione, quâ vtũtur in omni tempore & loco. Ideoq; & viſum mihi nunc decorum, conari, quantum in verbis poteſt, audientes inducere in notitiam modi & ordinationis, circa itinera, circa metationes, circa inſtructiones copiarum. Quis autem adeò abhorret abiunctúſque eſt à pulchris & honeſtis rebus, vt nolit paullò attentiùs hæc inquirere, quæ cùm ſemel audierit, gnarus erit vnius rei inter alias digniſſimæ notitiâ, & conſideratione?

Ad castra, vt vides, nos ducit: & Disciplinam ego istinc ordior, non quia sola ea pars, aut non ea alibi, sed quia hîc præcipuè. Nam Castra re ipsâ gymnasium, palæstra, sedes imò & domicilium Disciplinæ. *Munia, Opera, Exercitia, Præmia, Pœnæ* sunt in castris: & vno verbo, hîc regitur

Laudatio Rom. castrorum. miles & formatur. Ipsa castra non sine Disciplinâ fiunt, aut constant: quæ accuratissima sanè apud Romanos. Audi hoc à me. si in togâ aut sago pars alibi aut specimen Romanæ prudentiæ: hîc reperies, imò sapientiæ, & iudicio eo verbo vtor. Non vanè aut leuiter Polybius hîc attollit, & *rem vnam omnium cognitione dignissimam* ait. Quis Polybius? quo vix alius scriptor iudicio firmior, & nemo certè vsu atque experientiâ doctior. Ergo verba cogitatè examinemus & pensiculemus.

„ *Castra metantur.*] Nam quamprimùm iuncti ciues & socij, non confident sine castris. Sed ea iunctio plerumque in locis hosti vicinis, aut certè extra Romanum solum. Nullam illi noctem (vide curam & prouidentiam) sine castris agebant, & semper ligneis terreisque istis mœnibus, vt in vrbe, cincti. Quando id institutum? ab antiquo, si Liuium &

Vetera castra. Dionysium interrogas, qui sub regibus & statim post eos, castra ponunt,

Frontinus tamen vult à Pyrrho. vallo & fossâ cingunt. Pluries meminerunt. Eò mirer à Frontino hanc rem ad Pyrrhi tempora relatam, & asseri ab eius exemplo, institutam.

Lib. IV. cap. I. Nam ait: *Castra antiquitus Romani passim per corpora cohortium, veluti mapalia, constituere soliti erant: Pyrrhus Epirotarum rex primus totum exercitum sub eodem vallo continere instituit. Romani deinde, victo eo in campis Arusinis, castris eius potiti & ordinatione notatâ, paullatim ad hanc*

Non meo assensu. *vsque metationem quæ nunc est peruenerunt.* Totâ in re dubito, & controuerto. Romani, inquit, anteà *per cohortes?* atqui Manipulos fuisse docuimus, & eam olim diuisionem. Pyrrhus *primus exercitum sub eodem vallo?* nec apud Græcos quidem verum, & in Homero ipso exempla sunt quæ refellunt. Illud fortasse potuit, Pyrrhum (vt fuit diligens ordinis & instructionis) primum curiosiùs meliusque castra digessisse: & fortasse ad illud instar Romani. Fortasse inquio. nam cur adfirmem? video in reliquo ordine omnia composita iam antè apud Romanos: potuit & debuit ἀναλόγως etiam in castris. Si aliter: cur Polybius, qui sic libens abit & trahit in laudem suæ gentis, imitationem hanc siluit? Imò cur diuersa tota & alia apud Græcos ratio? quod ipse infrà dicet. Sed siue à se, siue ab alijs Romani: pulchra & admirabilis hæc facies ipsis etiam Græcis.

Lib XXXI. Philippus Macedonum, narrante Liuio, *subiecta cernens Romana castra, admiratus esse dicitur & vniuersam speciem castrorum; & descripta suis quæque partibus, tum tendentium ordine, tum interuallis: & negasse Barbarorum ea castra vlli videri posse.* Idem hoc Pyrrho Plutarchus adscribit: illi, dico, Pyrrho Epirotæ: si verè, quomodo Frontinus verè? Sed

In Pyrrho. Plutarchi verba hæc: Τάξιν τε καὶ φυλακὰς καὶ κόσμον Ῥωμαίων καὶ τὸ σχῆμα τῆς στρατοπεδείας ἐθαύμασε. καὶ τῶν φίλων προσαγορεύσας τὸν ἐγγυτάτω, Τάξις μὲν, εἶπεν, ὦ Μεγάκλεις, αὕτη τῶν βαρβάρων οὐ βάρβαρος: *Ordinem, & stationes, & dispositionem Romanorum, & figuram ipsam castrorum admiratus est:*

est: & proximum amicorum affatus, O Megacles, inquit, hic ordo barbarorum, non est barbarus. Si ipse Pyrrhus metationi huic adstupuit: non ab eo profectò exemplum.

„ *Vnâ quidem apud eos & pariformi metatione.*] Aliter quàm apud Græcos aliosque, qui pro locis & temporibus mutabant. Non sic Romani, simplex semper & eadem: excipio, quòd minor vel auctior spatio, pro numero legionum. Sed quadrata semper, sed portæ & sectiones eædem, sed tabernacula ducum & militum eodem situ. Hinc vtilissima illa notitia castrorum, & præuisa & inuenienda militibus omnia, sicut ciuibus in aliquâ vrbe. Vniusmodi igitur semper castra, si formam consideres: paullò alia, si apparatum totum & instructum. Nam moneo, duplicia Romanis castra fuisse, *Aestiua* & *Hiberna*. Illa, quæ mobilia, & æstatis siue expeditionis tempore, in vnam sæpè noctem structa. Quæ iterùm duplicia, à more mansionisque differentiâ. Si enim vna alteraque, aut omnino paucæ noctes in ijs agendæ: sine aliâ additione *Castra* dicebant, aut *Mansiones* etiam posteriore æuo. Si diutiùs subsistendum; ab ipsâ re *Statiua*, aut *Statiuas*. In Suetonio Æstiua habes: *Obÿt in castris Aestiuis, quæ ex eo Scelerata sunt appellata.* Statiua in Liuio, sub Rege Tarquinio: *In iis Statiuis, vt fit, longo magis quàm acri bello.* Cæsar: *Eodem die vterque eorum ex castris Statiuis, à flumine Apso, exercitum educunt.* Dixi & *Statiuas* appellari, voce in postremis scriptoribus reperiendâ, & intellegunt *Sedes*. Verba edicti Alexandri Imp. apud Lampridium: *Illâ die, illâ horâ, ab vrbe sum exiturus, & si dÿ voluerint, in primâ mansione mansurus. Deinde per ordinem mansiones, deinde Statiuæ.* Sedes dixi intellegi: & ipsa ea vox pro castris. Vegetius: *Eruditi in sedibus milites.* Ammianus: *Militares numeri destinatas remearunt sedes.* Et pluscula exempla. At *Hiberna* sunt, quæ per hiemem & in diuturnâ mansione militibus receptaculum: ab ipso item sic tempore dicta. *Hiemalia* Vopiscus appellauit: *Tuum est illîc Hiemalia & Aestiua disponere, vbi tuis nihil deerit.* Istorum origo in Liuio, bello Veienti: *Hibernacula etiam, res noua Romano militi, ædificari cœpta.* Annæus Florus: *Tunc primùm hiematum sub pellibus, taxata stipendio hiberna.* Id fuit sub annum vrbis CCCLVIII. Etsi Liuius & Cæsar, *Pelles* remouere & seiungere ab *Hibernis* videntur. vt ille lib. XXXVIII. *Instare hiemem. aut sub pellibus milites habendos fore: aut si concedere in Hiberna vellent, differendum in æstatem bellum.* Cæsar lib. III. *Huiusmodi tempestates consecutæ sunt, vt continuatione imbrium, diutiùs sub pellibus milites contineri non possent. Itaque exercitum Cæsar in Hibernis collocauit.* Itaque, pro istorum mente, *Statiua* illa sint sub Pellibus: *Hiberna*, in opidis, aut castris, quæ tabernaculis & alio opere accuratiùs instructa. & meritò, tum contra cæli iniurias, tum quia vsui plura necessaria in diuturnâ morâ. Itaque hæc talia, partes siue membra habebant magis distincta, vt *Armamentarium, Fabricam, Valetudinarium,* & siquid reperis tale. Imò reuera instar opidorum sæpè struebantur, præsertim in finibus imperij, & vbi perpetuæ stationes & prætenturæ contra

[Margin notes: *Vniformia Romanis castra.* — *Duorum generum.* — *Aestiua.* — *Statiua.* — Claud. c. I. — Lib. I. — *Sedes, pro castris.* — *Hiberna.* — In Aurel. — Lib. V. — Lib. I. cap. XII. — *Membra castrorum.*]

contra hostem. Tale in Euphratis, Danubij, Rheni nostri ripâ: & hæc ea origo & genitura nobilium aliquot hodie opidorum. Ad hæc etiam, *Procestria.* ea quæ *Procestria* dicebant, nisi fallor. Festus enim in eâ voce explicandâ nutat: *Procestria, quò proceditur in muro. Aelius Procestria ædificia esse dixit extra portam. Artorius quæ sunt ante castra, etiam qui non habent castra, propugnacula quibus pro castris vtuntur ædificant.* Sententiæ tamen haud nimis diuersæ, si attendis. Prima est, locum spatiumque sic dici *Diuinatio in Festo.* processus in muro. quid vult? ambulacra illic, à procedendo? vix opinor, & malim scribi, *quò proceditur à muro.* vt sint Procestria, quidquid ante muros est. quomodo Ælius, *ædificia extra portam:* quasi suburbia aut προάστεια. At Artorius, vult ædificia esse ante castra: & si non sint castra, *Et iterùm.* illa ipsa quæ loco castrorum sunt, *propugnacula ædificiáve.* Ita enim postremam vocem scripserim, & me capis. Duplex est sententia scilicet Artorij: aut ædificia ante castra esse, aut ipsa illa quæ vice castrorum vsurpantur. Sicut *Pro castris*, duo notat, & ante ea, & pro ipsis. Sed quid iuuat **subtiliter vellere, spinas ablegere.* hæc * ἐξακανθίζειν? tenuis fructus: magis noto, pro Artorij priore sententiâ Glossas esse, dum explicant: Procastria, οἰκήματα περὶ τῆς παρεμβολῆς. itemque morem vulgò castrensem, quem Tacitus notat: *Subuersa longæ* *Tacito lux. IV. Hist.* *pacis opera, haud procul castris in modum municipij exstructa.* Sunt profectò hæc *Procestria:* quæ adnexa ferè Hibernis aut statiuis, vt eò reciperentur lixæ, aduenæ, & qui alij paganorum castra sequerentur. Misceri enim eos militibus, non Romanus vsus. Cæsar pro hac consuetudine, *Lib. VI.* cùm Germanos equites subitò scribit ad castra aduolasse: *Nec priùs sunt visi quàm castris appropinquarent, vsque eò, vt qui sub vallo tenderent mercatores, recipiendi sui non haberent facultatem.* Manifestò dat intellegi, lixas, id est mercatores & id genus, sub castris tetendisse, non in castris; & receptum denique in ea habuisse, hoste instante.

„ *Circa itinera, circa metationes, circa instructiones copiarum.*] Tria polliceri videtur iam dicturus, *Agmen, Castra, Acies.* Priora duo exsecutus est, etsi ordine alio: tertium desidero, si tamen id sensit. Vox Græca sanè eò ferè ducitur: & si ita est, absoluo culpæ Polybium cuius antè reum feci, quasi neglegenter de Acie omisisset. Fortasse nunc non ipse, sed exscriptorum aut temporum culpa hæc subduxit.

DIALOG. II.

Prætorij positura, eius magnitudo, & partes.

POLYB. Ἔστι δὲ τὸ γένος αὐτῶν τῆς στρατοπεδείας τοιόνδε. τοῦ κριθέντος ἀεὶ τόπου πρὸς στρατοπεδείαν, τούτου τὸν ἐπιτηδειότατον εἰς σύνοψιν ἅμα καὶ παραγγελίαν, ἡ τοῦ στρατηγοῦ σκηνὴ καταλαμ-

Est autem metatio castrorum eiusmodi. loci semper, quem castris dilegerint, aptissimam & commodissimam partem aspectui simul & iussioni, eam sibi vindicat Prætorium.

βάλει. Τεθείσης δὲ τῆς σημαίας οὗ μέλλουσι πηγνύναι ταύτην, ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος, ὥστε πάσας τὰς πλευρὰς ἑκατὸν ἀπέχειν πόδας τῆς σημαίας, τὸ δ' ἐμβαδὸν γίνεσθαι τετράπλεθρον.

torium. Signo autem posito, vbi id defixuri sunt, mensurâ definitur circùm id signum quadratum spatium, sic vt omnia latera à signo centum pedes absint, fiatq́ tota ipsa area siue pedatura iugerum quaternûm.

CVM laudauit Polybius castra, ponit & designat: sed Prætorium primò. Quid ni illud? honoris & decentiæ caussâ, primo Duci primus locus. Tamen Vegetius ipsa Signa militaria præmittit, atque iis locum præmetatur. *Prima*, inquit, *signa suis locis intra castra ponuntur, quia nihil est venerabilius eorum maiestate militibus. Deinde Duci Prætorium eiusq́ comitibus præparatur, ac Tribunis tabernacula collocantur.* Et Polybius hîc quoque (& magis posteà) *Signi* aut *Vexilli* meminit primò positi: sed in alium sensum, nec illius militaris. Sanè Vegetij æuo dixeris Signa in vno loco circa Principia constitisse: quod & ex Taciti scriptis liceat opinari. At Polyblus Signorum mentionem haud aliter facit, videturque locare in Manipulis suis quodque, aut Turmis. Ista quidem Signa, quæ ad locum notificandum; metatorum sunt, vt posteà dicam, non legionum aut manipulorum.

Signa primò locat Vegetius. Lib. III. cap. VIII.

„ *Aptißimam & commodißimam partem, aspectui simul & iußioni.*] Nempe eam partem quæ editior, aut cui aliunde nihil obstabat: quæ aspici vndique & aspicere poterat, è quâ dari mandata & audiri. Nam ecce Allocutio, Signa ad pugnam propositio, circa Prætorium aut super ipsum facta: quæ locum volebant liberum & conspectum. Eaipsa res ad maiestatem aliquam & vim imperij faciebat, eminere loco qui dignitate eminebat. Ipsum etiam Tabernaculum non latius solùm ceteris, sed altius, & quasi in vrbe aliquâ templum.

Prætorium in edito aut conspicuo.

Ipsum erectius.

„ *Prætorium.*] Vna ista vox Latinis, quam duplici Polybius interpretatus est, τοῦ στρατηγοῦ σκηνήν: *tabernaculum Prætoris*. Etsi Græci quoque simpliciter στρατήγιον, quasi *Imperatorium*, aut *Prætorium*, dicunt. Corrigi Suidam ita censeo: στρατήγιον, ὁ τόπος τοῦ στρατοῦ: *Strategium, locus exercitus*: imò verò τοῦ στρατηγοῦ, vel ex iis quæ Suidas adtexit. Sed cur Latinis *Prætorium*? Festum audi: *Initio Prætores erant, qui nunc Consules, & ij bella administrabant. quorum tabernaculum quoque dicebatur Prætorium.* Augustæa ætas videtur & hoc *Augustale* dixisse: vt quidem in Fabio lego, sed solo: *Carmen funebre, propriè Nænia; & tabernaculum ducis, Augustale.* Potest ab Augustis ita dictum esse, qui in eo tendebant: sed exemplum tamen eius verbi aut vsurpationem, mirũ nusquam reperiri. Aliter autem

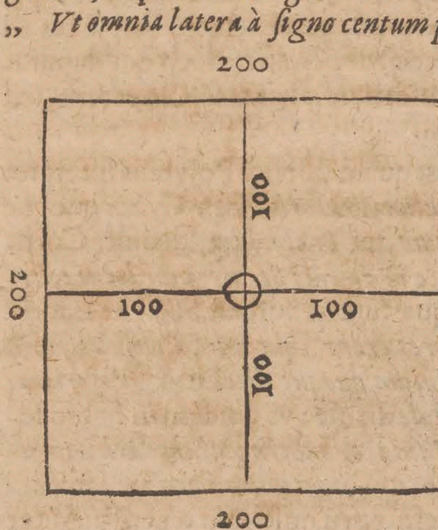
Strategiũ.

Prætorium vnde dictũ.

Augustale. Lib. XVIII. cap. II. *Sed sine exemplo.*

Alio sensu Prætorium. autem etiam Latinis vox *Prætorij*: nec pro loco solùm, sed pro conuentu & hominibus qui in eo loco. Hoc sensu *Prætorium dimittere* dicunt: quod est proinde, quasi *Curiam mittere, aut Senatum.* Liuius: *Tribunis* *Lib. xxx.* *Lib. xxxvi.* *edicit, vt vbi Prætorio dimisso signa concinuissent.* Idem iterùm: *Priusquam Prætorium dimitteret, denuntiauit.* Iterumque: *Fuluius dimittens Prætorium Tribunis militum imperat.* Quæ missio semper ad horam & statutum tempus facta, scilicet vespere & luce abeunte, cùm Vigiliæ mox constituendæ essent, & quisque ad corpora aut munia sua curanda abiret. Ideò mandata, siqua in noctem aut primam lucem Imperator vellet, tunc dabat: ne quies turbaretur castrorum. Dictio hæc restituenda Liuio, in rebus Annibalis. vbi acer ille Imperator & in dolos intentus, sub pugnam ad Trebiam, fratri suo Magoni in tabernaculo infit: *Lib.xxi.* *Delige centenos viros ex omni pedite atque equite, cum quibus ad me vigiliâ primâ venias: nunc corpora curare tempus est. Ita præconium missum.* Sic scribunt vsque adhuc, & explicant Præcones circummissos, qui edicerent corpora curare. *Correctus Liuius.* Ego verò non admitto in Romanâ aut Punicâ militiâ *Præcones*: etsi Græcos habuisse probè scio: magisque accedo veteribus libris, in quibus constanter repperi, *Prætorium missum*: & quis non probet? *Principia mittere.* Simile est alterum illud è militiâ, *Mittere principia.* In Frontino leges: *Lib.iv. cap.i.* *Perstare in principiis, donec ea mitterentur, præcepit.* Quod ille de militibus dixit ignominiâ notatis, & oculis omnium in fœdo habitu ibi expositis. Tentanda non est aut immutanda ea scriptio (conati quidam:) *Lib ii. cap.v.* firmaturque iterùm à Frontino: *Tempus elegit quo missa principia quietem omnibus castrensibus dabant.* *Quo sensu dictum.* Quid igitur hoc est? pæne idem quod alterum prius: & dicuntur mitti aut dimitti Principia, cùm Tribuni non vltrà ibi præsident, ius aut mandata dispertiunt, sed sub noctem ad Prætorium eunt, mox ad se ituri. Id verò est *mittere principia*, & conuentum militum soluere, qui ibi frequentes. Cùm de Vigiliis agemus, capies hoc magis.

Area Prætorij. „ *Vt omnia latera à signo centum pedes absint.*] Signum hoc fuit vexillum album, vt infrà dicam. Ab eo remouet quaquauersus latera pedes centenos. Est igitur quadratum hoc iustum, cuius latera singula *pedum ducentenûm.* Nam vide in figurâ. Grandis igitur & capax hæc metatio, ac par (vt mox videbis) illi quattuor manipulorum, siue hominum *quadringentorum octoginta.* Ergóne opus tantâ? opus. *Curtam ampla.* Primùm, quia ipse Prætor, pro se, laxiùs paullo agere & tendere debuit, quàm caput aliquod è vulgo. Dein-

Deinde, quia ministri aut comites illi plures, quos iuxta se habebat. Inter ministros, lictores erant primò, & peculiares deinde serui ad varios eius vsus. Inter comites, honestiores multi, qui amicitiæ caussâ aut militiæ, sponte eum secuti. Hi *è contubernio Prætoris*, aut *Contubernales* eius dicebantur, quoniam eâdem istâ pedaturâ tendebant. Imò Senatorum filij, & tale nobiliorum genus, comitari ita magistratus solebant. Atque ipse Iulius Cæsar, cùm suâ quadam caussâ peregrinari nobiles nollet, tamen hoc vtiliter à maioribus institutum non abrogauit, & cum exceptione edixit: *Neu quis Senatoris filius, nisi contubernalis aut comes magistratus, peregrè proficisceretur.* Ita Suetonius in eius rebus. Et sanè vtilitas hîc clara, quòd iuuentus castè modesteque agebat, sub oculis & in latere ducis: quòd sermonibus sæpè militaribus, & interdum consilijs, intererat: denique *duces agere*, vt Plinius admonet, *parendo discebat*. Sed & laxitate Prætori opus, ad mulos & iumenta quæ plura habebat, itemque ad supellectilem & vasa. Pecunia è publico ad *Mulos & tabernacula* dabatur: & altera ad *Vasa, Vasarium* appellata. In his quidem, adeò non vsum, sed delicias & luxum quidam spectabant, vt de Cæsare scripserit Suetonius: *In expeditionibus tessellata & sectilia pauimenta circumtulisse.* scilicet quibus Prætorij sui solum parte aliquâ tegeret, & sterneret, in breuem vsum. Nec de Prætorio plus hauseris è Polybio: de meo aliquid addam? quoniam toto capite adnuis, fiat. Forma eius superior fuisse videtur rotunda, ex Varrone: *In cauædio si locus nullus relictus, sub diuo qui esset, testudo dicebatur, à testudinis similitudine: vt est in Prætorio in castris.* Significat testudineâ formâ id fuisse, curuatum in cameram rotundiorem. Hac caussâ fortasse Iosephus cum templo componit: τὸ στρατήγιον, inquit, ναῷ παραπλήσιον: *Prætorium templo simile*, quòd templa pleraque talia: aut etiam, quòd eminebat in medijs castris, vt in vrbe aliquâ templum. An & quia religio ibi, & pars sacrorum? certè *Augurale* fuit, vbi sacrificare & auspicari Imperator solet. Tacitus de Germanico: *Nocte cœptâ egressus Augurali, per occulta & vigilibus ignara.* Meminit iterùm: *Structam ante augurale aram subditâ face accendi.* Ita enim legerim magis, quàm vt vulgatur: *Structa ante Auguralem aram.* Quasi Ara aliqua cognomento *Auguralis* fuerit: quod non probo, nec etiam ante aram aliquid strui mos, sed in ipsâ, aut super ipsam. Itaque crediderim ante ipsum Augurale aram hanc fuisse, in quâ sollenniter libamenta aliqua illata & cremata, cottidianæ religionis ergô. An non Dionysius hanc intellegit, cùm inter prodigia scribit: Τοῦ ἑτέρου τῶν ὑπάτων Γαΐου Μαλλίου κεραυνὸς εἰς τὸ στρατήγιον ἐμπεσὼν, τήν τε σκηνὴν διέσπασε, καὶ τὴν ἑστίαν ἀνέτρεψε: *In alterius Consulum, C. Manlij Prætorium fulmen incidens, & tabernaculum disiecit, & focum siue Aram euertit.* Nisi si de Larum magis foco intellegit: quod in medio pono. At ipsum nostrum hoc est, quod *Auguratorium* Iulio Hygino dicitur (vir ille de Castris scripsit, & vidi in codice veteri ac libaui) *Auguratorium*, inquam, ipsi: qui & situm docet: *Auguratorium parte dextrâ Prætorij, Tribunal læuâ, vt accepto augurio*

Ministri & apparitio Prætoris.
Comites & Contubernales.
cap. XLII.
Muli & vasa multa.
Iuliana deliciæ.
Cap. XLVI.
Forma Prætorij.
IIII. de L.L.
Lib. III. Excid.
Cū templo cōparatur.
Augurale in eo.
II. Annal.
XV. Annal.
In Tacito nostra lectio.
Ara ad Augurale.
Lib. IX.
Vbi id situm.

gurio insuper ascendat. Ecce duo membra Prætorij, Augurale & Tribunal, & vtrique suum locum. Quod autem *dextrâ* ait, aut *sinistrâ*: puto capiendum pro intrantium ratione, & aspectu venientiũ à Decumanâ. Sed & Stabula, Culinam, & eiusmodi partes seorsim in Prætorio fuisse, tu tibi subieceris me silente, nec lóngè à Prætorio *Armamentariũ*, cùm id fuit.

„ *Tota ipsa area siue pedatura iugerum quaternûm.*] In Græco *Plethra quaterna* sunt: nos fecimus *iugera*, etsi plurium opinione Iugerum est paulò maius. Possis veriùs firmiùsque, *Versus.* Varro: *Versum dicunt centum pedes quoquouersus quadratum.* Quod ipsum dimensum quater est in areâ Polybianâ. Sed Varro addit, *in Campaniâ* vulgò sic appellare & metiri: contrà Hyginus *in Dalmatiâ. Iugerum*, inquit, *in Dalmatiâ Versus appellant, in Prouinciâ Narbonensi alij Libram, alij Paralleuam.* Sed in verbis quid insistam, cùm rei adfatim? AVD. Etiamnum insistes, & te rogo. LIPS. Quid illud? AVD. *Pedaturam* hîc quam appellas, ea firmat mihi pedem. Libera & expedi. LIPS. In facili est: quia tamen voce eâ sæpè & necessariò vtar, audi. Quod Græcis ποδισμὸς, id Latinis *Pedatura*: etsi *Podismi* ipsâ Græcanicâ voce crebrò in hac tali re Vegetius vsus. Podismus autem, dimẽsio, aut & dimensum ipsum per pedes: sicut σαδιασμὸς, per stadia. Ad verbum est, *Pedatura.* Glossæ illæ fidæ: ποδισμὸς, *pedatura.* Vegetius: *Singulæ centuriæ accipiunt pedaturas.* Cassiodorus: *Pedaturas murorum omnes subeatis.* Hyginus in istâ re castrorum: *Si strictior fuerit pedatura.* Et accipiunt, vt vides, non pro ipsâ mensurâ tantùm, sed pro spatio areaque quam sic dimensi. Nescio an Frontinus magis nouè hoc ipsum non *pedem* dixerit: *Pomiferam arborem*, inquit, *quam in pede castrorum fuerat amplexa metatio.* Interpreter equitem, pedaturâ & areâ: nisi quis extremum & finem castrorum malit. Sed pro priore tamen sensu sciat & Senecam esse: *Exiguæ sæpè areæ in multos vsus describentis arte patuerunt, & pedem quamuis angustum dispositio fecit habitabilem.*

Versus, quid. I. de RR. cap. X.

Pedatura.

Podismus.

Lib. III. cap. VIII. V. Var. IX.

Pes pro eodem. Lib. IV. cap. III.

De Tranq. cap. X.

DIALOG. III.

Tribunorum metatura, Quæstoris, Euocatorum, Ablectorum, Extraordinariorum.

IAM perge sodes, & lege.

POLYB. Τούτου δὲ τοῦ σχήματος ἀεὶ παρὰ μίαν ἐπιφάνειαν καὶ πλευράν, ἥτις ἂν ἐπιτηδειοτάτη φαίνηται πρός τε τὰς ὑδρείας καὶ προνομὰς παρεμβάλλεται τὰ Ῥωμαϊκὰ στρατόπεδα τὸν τρόπον τοῦτον. Ἐξ ὑπαρχόντων χιλιάρχων ἐν ἑκάστῳ στρατοπέδῳ

Ad huius figuræ semper vnum adspectum & latus, quod optimum videatur aquationi & pabulationi locantur Romanæ legiones hunc in modum. Cùm sex Tribuni sint in legione, vt

κατὰ τὸν ἄρτι λόγον, δυεῖν δὲ στρατοπέδων ὄντων τῶν Ῥωμαϊκῶν ἀεὶ μεθ' ἑκατέρου τῶν ὑπάτων, φανερὸν ὅτι δώδεκα χιλιάρχους ἀνάγκη συστρατεύειν ἑκατέρῳ τῶν ὑπάτων. Τιθέασι δὴ τὰς τούτων σκηνὰς ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν ἁπάσας, ἥ τις ἐστὶν παράλληλος τῇ τοῦ τετραγώνου προκριθείσῃ πλευρᾷ. Πεντήκοντα δ' ἀπέχει ποδὰς ἀπ' αὐτῆς, ἵπποις ἅμα δ' ὑποζυγίοις καὶ τῇ λοιπῇ τῶν χιλιάρχων ἀποσκευῇ τόπος. Αἱ δὲ σκηναὶ τοῦ προειρημένου σχήματος εἰς τοὔμπαλιν ἀπεστραμμέναι, πήγνυνται πρὸς τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν, ἥ τις ἔστω καὶ καλείσθω δὲ καθάπαξ ἡμῖν ἀεὶ τοῦ παντὸς σχήματος κατὰ πρόσωπον. Ἀφεστᾶσι δ' ἀλλήλων μὲν ἴσον αἱ τῶν χιλιάρχων σκηναὶ, τοσοῦτον δὲ τόπον, ὥστε παρ' ὅλον τὸ πλάτος ἀεὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων παρήκειν.

vt diximus, & duæ sint vtique legiones ipsius Cõsulis; liquet duodecim Tribunos alteri Consulum in militiâ adesse. Collocant horũ tabernacula ad vnã rectam lineam omnia, quæ parallela sit & pari distans lateri Quadrati in hãc rem capto. Distet autem ab eo quinquaginta pedes: equis scilicet, & iumentis & reliquis Tribunorum impedimentis locandis. Tabernacula autem prædictæ Figuræ auersa ponuntur, vt extrorsum spectent. quod sit, & appelletur semel à nobis, totius figuræ castrensis frons & facies. Distant inter se Tribunorum tentoria æqualiter, & eò producuntur, vt omne spatium attingant Romanarum Legionum.

Statuto Prætorio & sede Consulis, proximum est locare ab eo proximos. ij sunt Tribuni. Ponit: & indicat quâ parte semper. Ait:

„ *Ad huius figuræ semper vnum aspectum & latus.*] Seriò hoc monet & præmittit, numquam variatum in hac positurâ. Semper ad vnum latus, idemque huius Quadrati, Tribuni collocati; & infra eos, legiones. Quod autem latus? id, inquit, quod aquando aptissimum sit & pabulando. Igitur aptabant ita castra, vt Prætoria ferè porta hostem spectaret, Decumana auersissima ab illo. Et per hanc plurimùm aquabantur & pabulabantur: ergo & facies castrorum tota versa in illam. *Prætorij adspectus Decumanam versus.*

„ *Quinquaginta verò pedes ab eo distat.*] Rimanti aut inquirenti om-

nia hîc satis clara. Linea ista, inquit, parallela distat à lineâ Quadrati quinquaginta pedes. Quo fine hoc spatium? vt tabernacula illic Tribunorum possint statui: atque ea ipsa laxiora, calonibus, equis, mulis. Quis nescit honestiùs paullò comitatos instructosque fuisse hos militum duces, & sæpè Senatores?

Frons castrorum, duplici cõsideratione.

„ *Totius figuræ castrensis frons & facies.*] Id eâ caussâ, quòd omnia illuc spectent & intendant. Hac igitur consideratione Prætoria porta, & quæ iuxta eam, tergum & posteriora castrorum sunt: Decumana & introrsum alia, facies & pectus. Diuersa inspectio est, cùm Tacitus *auersa castrorum*, Decumanam appellat: & Liuius, *abs tergo castrorum* eam ponit: quod fit intuitu & relatione ad hostem. Nam hæc ferè semper illi auersa, atque ita frons censetur pars ei proxima & opposita.

„ *Distant inter se Tribunorum tentoria æqualiter.*] Nota non continua igitur fuisse, nec connexa. Cur autem separata? credo ad vsum militarem, & vt commeatus ac transitus vndique ad Forum vtrumque esset, per minutas illas vias & spatia interiecta. Sed & dignitas locationis maior, sic diuisæ & abiunctæ. Quanta autem illa interualla? in Tabulâ videbis. Nunc, si placet, lege non quæ sequuntur, sed paullò inferiùs, quæ huc spectant. Etsi enim Polybius ipse Principia & legiones hîc adtexit: tamen ordini meo & intellectui tuo aptius, totam *Superiorem* partem simul describi, & tum ad *Imam* iri. Ergo ista nunc lege:

POLYB.

Ὁ δ' ὑπὸ τὰς τῶν χιλιάρχων σκηνὰς ὄπισθεν τόπος ὑποπεπτωκὼς, ἐξ ἑκατέρου δὲ τοῦ μέρους τοῦ τῆς στρατηγοῦ παραστάσεως παρακείμενος, ὁ μὲν εἰς ἀγορὰν γίνεται τόπος, ὁ δὲ ἕτερος τῷ τε ταμιείῳ, καὶ ταῖς ἅμα τούτῳ χορηγίαις. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐφ' ἑκάτερα τελευταίας τῶν χιλιάρχων σκηνῆς, κατόπιν οἷον ἐπικάμπιον ἔχοντες τάξιν πρὸς τὰς σκηνὰς, οἱ τῶν ἐπιλέκτων ἱππέων ἀπόλεκτοι, καί τινες τῶν ἠθελοντηδὸν στρατευομένων τῇ τῶν ὑπάτων χάριτι. Πάντες οὗτοι στρατοπεδεύουσι

At qui ponè Tribunorum tentoria locus iacet, & ex vtraque parte Prætorio adiacet, eius vna pars Foro destinatur, altera Quæstori eiúsque apparatibus. Ab vtroque verò extremo Tribunorum tabernaculo, retrò quasi inflexam metationem habent Extraordinariorum equitum Ablecti, & quidam ex iis qui vltrò ac sponte in gratiam Consulum militant. Hi omnes locantur

&

παρὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων τοῦ χάρακος ἐπιφανείας, βλέποντες οἱ μὲν ἐπὶ τὰς τοῦ ταμιείου παρασκευάς, οἱ δ' ἑκατέρου μέρους εἰς τὴν ἀγοράν. ὡς δ' ἐπὶ τὸ πολὺ συμβαίνει τούτοις, μὴ μόνον στρατοπεδεύειν συνεγγὺς τῶν ὑπάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς πορείας, καὶ κατὰ τὰς ἄλλας χρείας περὶ τὸν ὕπατον, καὶ τὸν ταμίαν ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τὴν ὅλην διατριβήν. Ἀντίκεινται δὲ τούτοις ἐπὶ τὸν χάρακα βλέποντες οἱ τὴν παραπλήσιον χρείαν παρεχόμενοι πεζοὶ τοῖς προειρημένοις ἱππεῦσιν. Ἑξῆς δὲ τούτοις δίοδος ἀπολείπεται πλάτος ποδῶν ἑκατόν, παράλληλος μὲν ταῖς τῶν χιλιάρχων σκηναῖς, ἐπιθάτερα δὲ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τοῦ στρατηγίου, καὶ τοῦ ταμιείου παρατείνουσα, παρὰ πάντα τὰ προειρημένα μέρη τοῦ χάρακος. Παρὰ δὲ τὴν ἀνωτέρω πλευρὰν ταύτης, οἱ τῶν συμμάχων ἱππεῖς ἐπίλεκτοι στρατοπεδεύουσι, βλέποντες ἐπί τε τὴν ἀγορὰν ἅμα καὶ τὸ στρατήγιον, καὶ τὸ ταμιεῖον. Κατὰ μέσον δὲ τὴν τούτων τῶν ἱππέων παρεμβολήν, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν τοῦ στρατηγίου περίστασιν, δίοδος ἀπολείπεται πεντήκοντα ποδῶν, φέρουσα μὲν ἐπὶ τὴν ὄπισθεν πλευρὰν τοῦ στρα-

& spectant transuersa latera, alij Quæstorium intuentes, alij Forum. Plerumque autem euenit, istos nõ modò metari circa Consules, sed & in agmine & viâ faciendâ, aliísque administrationibus, curare atque agere apud Consulem & Quæstorem. Opponuntur istis in vallum spectantes, consimilem prædictis vsum præbentes pedites. Supra deinde vtrosque via relinquitur lata pedes centum, parallela Tribunorum tentoriis, ad vtrumque autem Fori latus & Prætorij & Quæstorij pertingens & ad omnes dicti valli partes. Ad superum huius viæ latus sociorum equites Extraordinarij metantur, Forum versus aspicientes, & Prætorium, & Quæstorium. Circa mediam horum metaturam, & è regione ipsius Prætorij, via relinquitur quinquaginta pedum, quæ fert ad postica castro-

τοπεδείας, τῇ δὲ τάξει πρὸς ὀρθὰς κειμένῃ τῇ προειρημένῃ πλατείᾳ. Τοῖς δ' ἱππεῦσι τούτοις ἀντίτυποι τίθενται πάλιν οἱ τῶν συμμάχων ἐπίλεκτοι πεζοί, βλέποντες πρὸς τὸν χάρακα, καὶ τὴν ὄπισθεν ἐπιφάνειαν τῆς ὅλης στρατοπεδείας. Τὸ δ' ἀπολειπόμενον ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τούτων κένωμα παρὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων πλευρὰς δίδοται τοῖς ἀλλοφύλοις, καὶ τοῖς ἐκ τοῦ καιροῦ προσγινομένοις συμμάχοις.

rum, ordine autem & situ rectangula est prædictæ viæ latæ. His demum equitibus auersi locantur sociorũ Extraordinarij pedites, aspicientes vallum & tergum castrorũ. Quod autem superat vacuum ex vtraque harum partium ad latera transuersa, id datur extraneis & siquis subitò & ex tempore socius aduenerit.

Tribunos cùm locauimus, videamus ecquis aliùs è dignioribus in isto tractu? Ita, inquit, etiam Quæstor. Vbi? designat

„ *Qui ponè Tribunorum tentoria locus iacet.*] Ille, qui ab vtraque parte Prætorij, vtrisque Tribunorum tentorijs respondet. Atque is duplici vsui. Nam

„ *Eius vna pars Foro destinatur.*] Quod & rebus vænalibus, opinor, seruiit, & conuentibus, & Legationibus etiam audiendis. In Suidâ reperio fragmentum: Ὀ λίγον ἐξωτέρω τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς, χωρίον τι ὥσπερ ἀγορὰ ἀπεδέδεικτο, ὃ δὴ Γνῶμα προσηγορεύετο. Ἐκεῖσε δὲ αἱ πρεσβεῖαι καὶ αἱ ἀγγελίαι, καὶ * ὅλα ἐγίνοντο: *Paulum vltra tabernaculum Prætorium, locus ostensus fuit velut Forum, qui Gnoma appellabatur. Illîc autem legationes & nuntij, & alia administrabantur.* Sed nescio tamen an non de loco & Foro Quæstorio hoc accipi verius sit, quoniam ad eum veniebant & deducebantur primò legati. Ita sanè in Hygino scriptum: *In Quæstorio maximè legati hostium & obsides, & siqua præda facta fuerit in quæstione ponitur.* Quòd autem Suidas ait *Gnomam* appellari, mihi inauditum est: doceat qui nouit.

*Lego ἄλλα

„ *Altera quæstori, eiusq́; apparatibus.*] Vtrumque hoc spatium grande fuit, & in omni latere circiter *pedum trecentorum.* Vnum igitur, atque id dextrum (respectu Prætoris in castra versi) Foro seruiit: alterum, de quo nunc, Quæstori. Sed itáne Polybi ponis? palàm, & mox reponis. At nobis tamen dubitatio aut remora, ex Liuianis aliquot locis, qui in te pugnant. Narrat alibi, Samnites in castra Romana improuisos irrupisse: *& ab tergo,* inquit, *castrorum, portâ Decumanâ, impetus factus, itaq́; captum Quæstorium, Quæstorq́; ibi L Opimius Pansa occisus.* Quid clarius, quàm haud longè à Decumanâ Quæstorium fuisse? Sed & *Quæstoriam*

Quæstorium vbi. Liuius dissentire videtur. Lib. x.

storiam portam idem nominat, & ponit à Prætoriâ longè. vt cùm de L. Æmilio, qui suos instruit in castris aduersus Ligures. Is *M. Valerium erumpere extraordinariâ portâ iussit: ad dexteram principalem hastatos legionis primæ instruxit: tertia legio aduersus sinistram principalem, Q. Fuluius Flaccus cum dexterâ alâ ad Quæstoriam portam positus.* Pressius hæc considera. Ad quattuor portas exercitum instruxit, & orsus ab *Extraordinariâ* (ea est *Prætoria*) ad vtramque *Principalem*, & tum *Quæstoriam* descendit. Quæ hæc esse potest, nisi *Decumana* ipsa? sic dicta scilicet, quia Quæstorio vicina. Indicat iterùm Liuius, cùm Galli Boij Sempronium in castris aggrediuntur, ac dum ille, inquit, suos disponit & *duabus Principalibus portis signa efferre iubet: alius tumultus ab aduersâ parte castrorum est exortus. In portam Quæstoriam irruperant Galli.* Et mox addit: *tria prælia circa castra locis distantibus fuisse.* Ecce duas *principales* portas abiungit à *Quæstoriâ*, & hanc ait in *aduersâ* (siue magis placet *auersâ*, aut *diuersâ*) *parte* fuisse: item, prælia illa *distantibus locis facta.* Atquin profectò si Quæstorium, vbi Polybius ponit; nihil clarius, quàm ad alteram Principalem id fuisse. Hæc talia sunt mi Auditor, vt ego quidem sine calumniâ nihil iis obtendam. Descendo illuc, vt olim & veteri æuo Quæstorium fuerit è regione Decumanæ, viâ mediâ *Quintanâ*. Rationem ille situs habuit. Quòd in vtraque castrorum parte voluerunt imperium aliquod & magistratum esse. Si ita est, tum & viam illam latiorem fecerim, & centum haud minus pedum. Argumentum aliquod pro hac re, quòd etiam posteà (Quæstorio iam translato) forum illud Quæstoris *Quintana* appellata: quid nisi prisco nomine, vt solet, retento? Nam quod Isidorus ait: *Quintana, pars plateæ quinta est, quâ carpentum progredi potest:* aut nec verum est, aut nihil ad nostram facit. De quâ Festus: *Quintana appellabatur in castris post Prætorium, vbi rerum vtensilium forum fuit.* Etsi in eo legitur: *Quintana appellabatur porta in castris.* Sed portæ profectò vox delenda (palam enim falsa) aut in *partem* commutanda est. Vnde enim in porta forum? Sed etiam alibi sic appellabant, exemplo castrensi. Suetonius de Nerone: *Quintanâ domi constitutâ, vbi partæ prædæ & ad licitationem diuidendæ pretium assumeretur.* Hæc olim dico sic fuisse: ante Polybij tamen æuum mutasse, & visum transferri Quæstorium in Prætorij latus, vt vicinius esset. Nescio an non huc Hygini nota faciat: *Quæstorium,* inquit, *dicitur quòd aliquando ibi Quæstores pedaturam acceperint, quod est supra Prætorium in rigore portæ, quæ à cohortibus decimis ibi tendentibus Decimana est appellata.* Videtur agnoscere veterem illum situm, & retentam etiam appellationem: etsi aliter ostendit nunc esse. *Aliquando,* inquit, *ibi acceperunt pedaturam*: nempe priscis temporibus. An magis est intellegi, quòd iam æuo Principum Quæstores non ampliùs in militiam irent: atque ita nomen loci sine re esset? Sed tamen situs quem tangit, non est profectò iste Polybij & nouus: sed planè vetus ille, è regione Decumanæ. Nisi quis alius in verbis iis sensus, quem scrutari magis pensiculatè haud possum: quoniam

Quæstoria porta.
Lib. XL.
Lib. XXXIV.
Conciliatio tentata.
Quintana
Cap. XXVI.

niam scriptus ille codex non vltrà mihi ad manum, & paucula sunt excerpta. Siquis habet, & tanti est, videto, imò edito & videndum etiam alijs præbeto. Qualiacumque illa vetera, præ istis certè nouitijs ponenda, quæ sic affatim Typographia, atque etiam * ἀκρίτως sæpè, nobis protrudit. Vis dicam tibi verum verbum? Ars ea quæ instaurandis litteris fuit, eapsa perdendis profligandisque erit, vt facilitatem hanc video imperitum quidquid aut ineptum diuulgandi. Sed ad meum Quæstorium. censeo igitur variasse, quod ad locum: & occurrit Liuij testimonium, è quo colligas, satis longulè ante Polybij ætatem pro eius situ fuisse. Ita enim libro XLI. *Prætorio deiecto, direptis quæ ibi fuerant, ad Quæstorium, forum Quintanamq; hostes peruenerunt.* Apparet ad Prætorium & Forum adsitum tunc fuisse, vt verba hæc præferunt. Sed quid tam curiosè hæc persequor? & an non in ventum brachia iacto, aut cum Aristotele, * τὰ πετόμενα διώκω? vereor: de modo Quæstorij magis addo: etsi nec id liquidò possum. Polybius siluit: credam dimidiatum ad Prætorij fuisse, id est *ducentos pedes* in longum, *centenos* in latum. Amplitudo quidem opus fuit, ad commeatus, vestes, pecuniam, prædam, aliaque reponenda. Sed in verborum textu pergamus.

*sine iudicio.

* Volantia sector?

„ *Ab vtroque extremo Tribunorum tabernaculo.*] Impleuit de præcipuis imperijs, transit ad milites qui vsui aut tutelæ eorum adiuncti. Nam Supera ista castrorum pars nihil habet præter duces, & eorum comites, aut administros. Valdè hoc notandum. atque omne corpus legionum & sociorum infrà metationem habuit: eaque caussâ ibi denique *Principiorum* nomen, & quasi hæc Supera, esset extra castra. Sed iam ad verba.

Supera pars tota Ducum.

AVD. Imò ad mea rogata. Nam dicebas, *implesse eum de imperijs*: itáne? Vbi ergo *Legati*, quos nusquam video locatos? LIPS. Benè hoc iniicis, dabo. Polybius quidem etsi Legatos in castris statim agnoscit, & excubias ijs assignat; tamen omisit & oblitus est Pedaturam. Quam aptè videor ijs dare ad latus alterum Prætorij, & vbi Forum. Ita parte vnâ Quæstor sit, parte alterâ ipsi. Omnino ratio vult haud longè Prætorem eos tetendisse; quia & dignitate proximi, & ad eum sermonis consiliique caussâ sæpè aduocati. Quid si plures iam Legati, & tot quot legiones, vt inferiore æuo factum? Credo, cùm tunc Quæstor non ita vulgò comitaretur, eos vtrimque ad latus Prætorij fuisse, & sic medium habuisse suum Ducem. Iosephus hæc talia vult: Μέσας δὲ τὰς τῶν ἡγεμόνων σκηνὰς τίθενται, μεσαίτατον δὲ τούτων τὸ στρατήγιον: *Media tabernacula ducum suorum ponunt, maximè autem medium, & inter ista, Prætorium.* Quod veteri nouoque more verum est, & semper in medio Tribunorum, aliorumque Ducum, Prætoris locus. Profectò vt in ipsâ acie, Prætor siue Consul (confundimus ista, vt scis) post Hastatos & Principes, ante Triarios stabat, mediâ ferè acie; & ad latera Tribuni: ita hîc, nisi quòd pro Triarijs, Ablecti & Extraordinarij, & Euocati substituti. Quia igitur medium ita Prætorium, in Ammiano scriptum: *Alemannos adusque Primanorum legionem locatam in medio peruenisse*; *quæ confirmatio*

Legatorum metatio.

Lib. III. Excid.

Dux summus medius Ducũ.

Lib. XVI.

tio Castra Prætoria dictitatur. Nempe à similitudine istâ positurae in castris. Sed ohe, iam ad verba. *Castra Prætoria.*

„ *Ab vtroque extremo Tribunorum tabernaculo.*] Intellegit extremum, versus portas Principales, & vbi desinunt legiones, socij excipiunt. Nec tamen ita accipio, quasi ab ipso tabernaculo metatio ista rigidè cœperit: imò interuallum decorè medium aliquod fuerit, separandis Tribunis à Præfectis, vt mox dicam.

„ *Quasi inflexam metationem habent.*] Non incuruam aut lunatam, sed quæ in cubitum aut anconem. Figura castrensis, quam dabo, hæc & alia aperiet.

„ *Extraordinariorum equitum Ablecti, & quidam ex iis qui vltrò ac sponte militant.*] Duo genera hîc collocat, *Ablectos* equites & *Euocatos*. Vbi? & quo ordine? Vtrosque Forum aut Quæstorium intuentes: quod ex Tabulâ quoque clarum erit: sed suprà, nisi fallor, Ablectos, infrà Euocatos. Istos enim digniores habeo, & ideò iuxta Præfectos Tribunósque statim eos loco. De modo pedaturæ, nihil ipse dicit: & in Euocatis incertus fuit: nec in Ablectis quidem nimis certus.* Suprà disputaui de eâ re, sed ratiunculas nondum dispunxi: nec scio an vna in totum cohors, an duæ, id est è quoque cornu vna fuerit in hoc genus. Sed obserua etiam, quòd ait *quosdam* ex Euocatis. non enim semper *omnes*: & numerus si grandior, extra exiguam hanc areolam iis locus, quem posteà dicet. Nam tibi lectione & mente hæc coniungenda sunt, aut mihi superuacuè multa iteranda, quod fugio, fugi, fugiam. *Dial. VII. lib. IV. *Incertum quot Ablecti.*

„ *Euenit istos non modò metari circa Consulem, sed & in agmine & viâ aliisq; administrationibus curare atque agere apud Consulem & Quæstorem.*] Clarè hîc habes munia & vsum Ablectorum & Euocatorum, tam equitum quàm peditum: qui fuit, à custodiâ & velut satellitio Consulis esse. Plurimum ij iuxta eum, in castris, in agmine, puto & in acie ipsâ.

„ *Via relinquitur lata pedes centum.*] Pari igitur magnitudine, quâ via principiorum. Cur tanta? vt foro latitudo sua maior & Quæstorij areæ esset, ad res venales, ad prædam, ad circulos etiam & sermones. Quid si & illa caussa, vt in necessitate commodè in isto vacuo copiæ instrui & educi in hostem possent? puta, cùm eruptione pugnandum, aut tempore tali. Hæc est quam *Quintanam*, vt opinor, Hyginus appellat: *Lateribus Quæstorij tendere debet ad viam Quintanam centuria Statorum, vt posticum Prætorij tueantur*. Cùm enim de *Postico Prætorij* exprimat, non est intellegere aliam illam & inferiorem Quintanam. A quâ tamen & hanc ego censeo dictam, & quia Quæstor olim in verâ Quintana (à quintis cohortibus ibi tendentibus dicta) nunc eo translato, hæc quoque proxima via, & quæ vsui vænalium, vt prior illa, seruiebat, vênit in idem nomen. Pars superior explicata est, quâ fini quidem opus. Nam verba Polybij singula rimari, non est otium aut pretium: & quamuis obscura quædam aspicienti videantur, inspicienti minimè. & siquid erit, in lucem dabit Tabula subiicienda. *Quintana duplex.*

DIALOG. IV.

Inferior castrorum pars explicata, & deinde cum Declaratione & Podismis suis proposita.

AD Inferiorem partem eamus, & tu (quod ille de viro magno olim) *Cedò magistrum.* Polybij inquam hæc lege.

POLYB. Ἀπομετρηθέντων δὲ πάλιν ἑκατὸν ποδῶν εἰς τὸ πρόσθεν κατὰ πάσας τὰς σκηνάς, λοιπὸν ἀπὸ τῆς τοῦτο τὸ πλάτος ὁριζούσης εὐθείας, ἥτις γίνεται παράλληλος ταῖς τῶν χιλιάρχων σκηναῖς, ἀπὸ ταύταις ἄρχονται ποιεῖσθαι τὰς τῶν στρατοπέδων παρεμβολάς, χειρίζοντες τὸν τρόπον τοῦτον. Διχοτομήσαντες τὴν προειρημένην εὐθεῖαν, ἀπὸ τούτου τοῦ σημείου πρὸς ὀρθὰς τῇ γραμμῇ, τοὺς ἱππεῖς ἀντίους ἑαυτοῖς ἑκατέρου τοῦ στρατοπέδου παρεμβάλλουσι, πεντήκοντα διέχοντας πόδας ἀλλήλων, μέσην ποιοῦντες τὴν τομὴν τοῦ διαστήματος. Ἔστι δ' ἥ τε τῶν ἱππέων καὶ τῶν πεζῶν σκηνοποιΐα παραπλήσιος. Γίνεται γὰρ τὸ ὅλον σχῆμα καὶ τῆς σημαίας καὶ τῶν οὐλαμῶν τετράγωνον. Τοῦτο δὲ βλέπει μὲν εἰς τὰς διόδους, ἔχει δὲ τὸ μὲν μῆκον ὡρισμένον,

Iterùm cùm dimensi fuerint centum pedes antrorsus legiones versus, tum à lineâ rectâ spatium hoc finiente (quæ linea respondeat & parallela sit Tribunorum tentoriis) à lineâ illâ, dico, ordiuntur facere castra & domicilia legionum, hoc modo administrantes. Cùm diuiserunt prædictam lineam rectam in duas partes, ab hac sectione & signo rectis ad lineam angulis equites vtriusque legionis aduersos inter se locant, quinquaginta pedum interuallo: sic vt mediam faciant sectionem ipsam eius interualli. Est autem metatio tentoriorum tam equitum quàm peditum similis. Fit enim vniuersa figura & Manipuli & Turmæ quadrata. Aspicit verò in vias siue exitus, & habet longitudinem definitam & cer-

τὸ παρὰ τὴν δίοδον. Ἔστι γὰρ ἑκατὸν ποδῶν. Ὡς δ' ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ βάθος ἴσον πειρῶνται ποιεῖν, πλὴν τῶν συμμάχων. Ὅταν δὲ τοῖς μείζοσι στρατοπέδοις χρῶνται, τὸ κατὰ λόγον καὶ τῷ μήκει καὶ τῷ βάθει προστιθέασι. Γενομένης δὲ τῆς τῶν ἱππέων παρεμβολῆς κατὰ μέσας τὰς τῶν χιλιάρχων σκηνάς, οἱονεὶ ῥύμης τινὸς ἐπικαρσίου πρὸς τὴν ἄρτι ῥηθεῖσαν εὐθεῖαν, καὶ τὸν πρὸ τῶν χιλιάρχων τόπον. τῷ γὰρ ὄντι ῥύμαις παραπλήσιον ἀποτελεῖται τὸ τῶν διόδων σχῆμα πασῶν, ὡς ἂν ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους, οἷς μὲν ταγμάτων, οἷς δ' ἰλαμῶν. ἐπὶ τὸ μῆκος δὲ παρεμβεβληκότων, πλὴν τοῖς προειρημένοις ἱππεῦσιν κατόπιν τοὺς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων τριαρίοις καθ' ἰλαμὸν ἑκάστην σημαίαν ἐν ὁμοίῳ σχήματι τιθέασι. Συμψαυόντων μὲν τῶν σχημάτων ἀλλήλοις, βλεπόντων δ' ἔμπαλιν πρὸς τὰς ἐναντίας τοῖς ἱππεῦσιν ἐπιφανείας, ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, τῷ καὶ κατὰ τὸ πλῆθος ἡμίσεις ὡς ἐπίπαν εἶναι τούτους τῶν ἄλλων μερῶν. Διόπερ

certam illam quæ ad viam. Est enim centum pedum. Plurimùm verò & latitudinem adæquare conantur, præterquàm in Sociis. Quòd si legionibus magis plenis & numerosis vtantur, pro ratâ ad longitudinem & latitudinem adijciunt. Facta igitur hac locatione Equitum ad media tabernacula Tribunorum, quasi Strigâ aut Vico trāsuersario addictam rectam lineam (re enim ipsâ vicis aßimilatur hæc Figura viarum, ab vtraque parte & Manipulorum & Turmarum, in longum se extendentiū) tum dictis equitibus à tergo Triarios vtriusque legionis adponunt, quemque Manipulum cuiq; Turmæ, figurâ pari. Sic quidem vt figuræ se mutuò tangant, sed Triarij in alteram partem aspiciant Equitibus obuersi. Faciunt etiam dimidiū latitudinis pro lōgitudine in quoque Manipulo, quia Triarij numero dimidiati sunt ad Manipulos alios. Itaque

ἀνίσων ὄντων πολλάκις τῶν ἀνδρῶν, ἰσάζειν ἀεὶ συμβαίνει πάντα τὰ μέρη κατὰ τὸ μῆκος, διὰ τὴν τοῦ βάθους διαφοράν. Αὖθις δὲ πεντήκοντα πόδας ἀφ᾽ ἑκατέρων τούτων ἀποστήσαντες, ἀντίους παρεμβάλλουσι τοῖς τριαρίοις τοὺς πρίγκιπας. Νευόντων δὲ καὶ τούτων εἰς τὰ προειρημένα διαστήματα, δύο αὗται πάλιν ἀποτελοῦνται ῥύμαι, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπὸ τῆς αὐτῆς εὐθείας λαμβάνουσαι, καὶ τὰς εἰσβολὰς ὁμοίως τοῖς ἱππεῦσιν, ἐκ τοῦ πρὸ τῶν χιλιάρχων ἑκατομπόδου διαστήματος, λήγουσαι δὲ πρὸς τὴν κατάντικρυ τῶν χιλιάρχων πλευρὰν τοῦ χάρακος, ἣν ἐξ ἀρχῆς ὑπεθέμεθα κατὰ πρόσωπον εἶναι τοῦ παντὸς σχήματος. Μετὰ δὲ τοὺς πρίγκιπας ὄπισθεν τούτων ὁμοίως ἔμπαλιν βλέποντας. συμψαύοντα δὲ τὰ σχήματα τιθέντες, τοὺς ἀστάτους παρεμβάλλουσι. Δέκα δὲ σημαίας ἐχόντων ἁπλῶς τῶν μερῶν κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς διαίρεσιν, πάσας ἴσας συμβαίνει γίνεσθαι τὰς ῥύμας καὶ κατὰ τὸ μῆκος, καὶ τὰς ἀποτομὰς

cùm numero sæpè impari sint ipsi viri, tamen longitudinem æqualem esse contingit, quoniam latitudinem variant. Atque iterùm quinquaginta pedes ab iis vtrisque abscedentes, oppositos & aduersos Triariis locant Principes. His ipsis spectantibus & vergentibus in spatia atque interualla iam dicta, duo isti iterùm vici fiunt, initium quidem capientes ab eâdem rectâ lineâ, & ingressus eosdem cum equitibus, ex spatio illo centumpede quod ante Tribunos est; desinentes porrò finientésque in partem latúsque castrorum Tribunis oppositum, quod ab initio diximus velut frontem esse figuræ totius. Secundùm Principes verò, iterùm auersos locant Hastatos, figuris tamen & areis contingentibus se & iunctis. Cùm autem decem Manipulos singulæ partes ac Strigæ habeant, ex dictâ diuisione: efficitur vt omnes vici æquales sint longitudine, itémque fines

&

ἰσάζειν αὐτῶν τὰ πρὸς τῇ κατὰ τὸ πρόσωπον πλευρᾷ τοῦ χάρακος, πρὸς ἣν καὶ τὰς τελευταίας σημαίας ἐπιστρέφοντες στρατοπεδεύουσιν. Ἀπὸ τῶν ἀστάτων πεντήκοντα πάλιν διαλειπόντες πόδας, τοὺς τῶν συμμάχων ἱππεῖς ἐναντίους παρεμβάλλουσι τούτοις, ποιούμενοι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς αὐτῆς εὐθείας, καὶ λήγοντες ἐπὶ τὴν αὐτήν. Ἔστι δὲ τὸ πλῆθος τῶν συμμάχων, ὡς ἐπάνω προεῖπα, τὸ μὲν τῶν πεζῶν πάρισον τοῖς Ῥωμαϊκοῖς στρατοπέδοις, λεῖπον τοῖς ἐπιλέκτοις· τὸ δὲ τῶν ἱππέων διπλάσιον, ἀφηρημένου καὶ τούτων τοῦ τρίτου μέρους εἰς τοὺς ἐπιλέκτους. Διὸ καὶ τὸ βάθος αὔξοντες τούτοις πρὸς λόγον ἐν τοῖς στρατοπεδευτικοῖς σχήμασι, πειρῶνται κατὰ τὸ μῆκος ἐξισοῦν τοῖς τῶν Ῥωμαίων στρατοπέδοις. Ἀποτελεσθεισῶν δὲ τῶν ἁπασῶν πέντε διόδων, αὖθις εἰς τοὔμπαλιν ἀπεστραμμένας, ὁμοίως τοῖς ἱππεῦσι τιθέασι τὰς τῶν συμμαχικῶν πεζῶν σημαίας, αὔξοντες τὸ βάθος πρὸς λόγον, βλεπούσας δὲ πρὸς τὸν χάρακα, καὶ πρὸς τὰς ἐκ τῶν πλαγίων ἐπιφανείας ἑκατέρας. Καθ' ἑκάστην δὲ σημαίαν τὰς πρώτας ἀφ'

& desinentiæ pares in latere castrorũ ad frontem. in quam versos etiam extremos Manipulos locant. Ab Hastatis rursus quinquaginta pedum interuallo Sociorum equites ponunt, aduersos illis, initium facientes ab eadem rectâ lineâ, & desinentes in rectâ. Est autem multitudo Sociorum, vt prædixi, peditum quidem par Romanis legionibus, exceptis tamen detractísque Extraordinariis; equitum verò dupla, his quoque tamen vt detrahas tertiam partem in Electos. Ideoq; & latitudinem istis augentes in figuris castrensibus, conantur longitudine exæquare legionibus Romanis. Absolutis igitur omnibus quinque viis, iterùm auersos ab Equitibus locant peditum socialium Manipulos, augentes latitudinem proportione, aspectum habentes vallũ versus, & vtramque faciem aut latus transuersum. In omni autem Manipulo, prima ab

ἑκατέρου τοῦ μέρους σκηνὰς οἱ ταξίαρχοι λαμβάνουσιν. Ἅμα δὲ τὸν προειρημένον τρόπον παρεμβάλλοντες καθ' ἕκαστον μέρος τὸν ἕκτον οὐλαμὸν, ἀπὸ τοῦ πέμπτου πεντήκοντα πόδας ἀφιστᾶσι. παραπλησίως δὲ καὶ τὰς τῶν πεζῶν τάξεις, ὥστε γίγνεσθαι καὶ ταύτην ἄλλην διὰ μέσων τῶν στρατοπέδων δίοδον, ἐπικάρσιον μὲν πρὸς τὰς ῥύμας, παράλληλον δὲ ταῖς τῶν χιλιάρχων σκηναῖς, ἣν καλοῦσι πέμπτην, διὰ τὸ παρὰ τὰ πέντε τάγματα παρήκειν.

vtraque parte tentoria Centuriones habent. Ad prædictum verò modum locantes ad quodque latus Sextam Turmam, à Quintâ pedibus quinquaginta eam abducunt. similiter & peditum Manipulos, vt fiat alia via per medias legiones, transuersa quidem quòd ad Strigas, sed parallela tentoriis Tribunorum: quam appellant Quintanam, quòd quinque illos ordines secat & peruadit.

Iam siste. Diutiùs passus sum te legere, vt semel liberarem. Nunc denique absoluisti totam Inferiorem partem, diuisam & ipsam in duas partes, sed conformes. Via enim media transuersa secat disparatque quinos Manipulos à quinis: sed in locatione aliâ, nullum inter eos discrimen. Percurramus igitur Polybiana verba, quia hoc solum & fundamentum est cui inædificamus: sed verè percurramus. Faciam breue, & scio te velle. Ait:

Principia in castris.

„ *Iterùm cùm dimensi fuerint centum pedes antrorsus.*] Vides hîc spatium centenarium à Tribunis ad legiones: quid id fuit? *Principia* Romanis dicta. Etsi enim propriè sic appelles initium ipsum castrorum vbi legiones (inde enim vox) tamen totum hoc spatium medium constat sic esse dictum. Plutarchus in Galbâ verbatim conuertens, ἀρχαῖα dixit, cum additione, ἃ πριγκίπια Ῥωμαῖοι καλοῦσι: *Archæa, siue Initia, quæ Romani Principia appellant.* Cicero ad Brutum: *Spes libertatis nusquam nisi in castrorum vestrorum principiis est.* Cur non tota castra nominat? cur hæc eximiè? quia in Principiis, aut iuxta illa, Tribuni, Præfecti, honestissimi Decurionum & Centurionum: quibus scilicet cura maior & amor reip. ac libertatis, quàm militari vulgo. Capita ergo intellegit & vertices castrorum, qui ibi metabantur. Liuius: *Tribunos iura reddere in principiis sinebant.* Credo sedisse eos, iuri dicundo, ante tentoria sua; non ad Signa aut Aquilas ipsas. Idem ibidem: *In Principiis Prætorioq́;, vbi sermones inter se serentium circulos vidissent.* Profectò viam & spatium ipsum

Duplici sensu.

Ciceroni lux.

Lib. XXVII.

ipsum intellegit, inter legiones medium & Tribunos. Etsi legas propriè & strictè magis, ipsa initia castrorum militarium, & vbi Signa præcipua defixa, sic appellata. Suetonius: *Capite puniuit; & quidem ante principia castrorum.* Id valet, in viâ istâ & spatio ante signa. Simile in Quinctiliani Declamatione pro Milite: *Sed neque hoc Mars parens, neque signa militaria aquilæq; victrices sinant, vt tuâ quoque sententiâ quisquam vir, & Romanus & miles, nimium pudicus sit, apud quem ante principia agendum est.* Sed hoc pro priore fortasse sententiâ, quia probabile caussam hanc ad Tribunal dictam, & ante Prætorium ipsum. E Quinctiliani autem verbis colligas, sacra & casta hæc Principia habita, & fuisse in religione. Tacitus ipsum indicat, cùm de lasciuiente feminâ narrat: *In ipsis principiis stuprum ausam.* Exaggerat flagitium, à sanctimoniâ loci. Et ita fuit, ob præcipua signa quæ ordine illîc antefixa. Tacitus de Seiano: *Tiberius coli effigies eius inter principia legionum sineret.* Nam primæ omnes Decuriæ, & Manipuli metabantur illîc, vt intelleges è Polybio: ergo & signa quæque prima, id est primi Hastati, primi Principis, & Primipili etiam, id est Aquilæ ipsæ. An & hoc verum, omnium cohortium signa ibi defixa, ante Prætorem scilicet, & non mouenda nisi eo sciente, iubente? nonnulla suadent, maximè quæ lego in historiis sequentis æui. Sed vt nunc hoc non definiam, constat sanctiorem hunc locum habitum: vbi legionum scilicet numina, & vbi aræ item atque altaria exstructa. Quod verum esse volo tamen, non nisi in Statiuis aut Hibernis. Tacitus de Planco: *Ac ni aquilifer Calpurnius vim extremam arcuisset, rarum etiam inter hostes, legatus populi Romani, Romanis in castris, sanguine suo altaria deûm commaculauisset.* Præmisit autem, Plancum in castris primæ legionis *signa & aquilam amplexum, religione sese tutatum fuisse.* De hisdem aris in Dione Cassio, qui inter signa Varianæ cladis refert, quòd δόρατα ἀπ' Ἄρκτου φερόμενα πρὸς τὰ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδα προσπίπτειν ἐδόκει, μέλισσαί τε περὶ τοὺς βωμοὺς αὐτῶν κηρία ἀνέπλασσον: *Hastæ à Septemtrione delatæ incidere in Romana castra videbantur, & apes circa altaria eorum cerificauerant.* Castrensia altaria, ista sunt: fortassis & Ara ante Augurale obuersa, de quâ suprà. Equidem in Græcorum etiam rebus hunc morem & religionem recognosco. vt cùm Homerus de Acheis suis scribit:

Othon. cap. 1. — *Principia sacra.* — 1. Hist. — *Signa præcipua ibi.* — *Ara in Principiis.* 1. Annal. — *Ara in Græcorum castris.*

——— ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
Ἤην, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί:
——— *vbi iis Fora, iudiciumq;,*
Atque inibi constructa deorum altaria sancta.

In Foro ille ponit, & vbi iudicia: Romani in Principiis, vbi item iudicia, præmia & pœnæ.

" *Quinquaginta pedum interuallo.*] Ordinaria ista dimensio, & viæ sic grandes, non decoræ solùm, sed vtiles ad equos & iumenta educenda, inducenda. Interdum tamen contractas reperio, ob aliquam caussam. vt in Cæsare: *Castra etsi erant exigua per se vix hominum millium septem,* *præ-*

Via castrenses. — v. Gallic.

præsertim nullis cum impedimentis ; tamen angustiis viarum, quantum potest contrahit. Quin nomina sua Viis istis fuerint, vix ambigo: nondum tamen mihi fuit reperire.

„ *Latitudinem adæquare conantur , præterquam in Socijs.*] Longitudo, *Pedatura diuersa.* inquit, areolarum semper pariat: non æquè latitudo. & caussa est, quòd Turmæ quædam aut manus militares grandiores. Vt in Socijs ecce, equites quadraginta sunt in Turmam: at in ciuibus dumtaxat triginta. Ergo meritò iis spatium & pedatura amplior: sed id accedat in latum. Et Socios quidem excipit ipse tantùm: tu potes & Triarios, qui angustiùs quam alij (dimidiatus enim numerus) metantur. Obserua hîc autem, *Longitudo castrorum quæ?* longitudinem castrorum Polybio dici & censeri, à Prætoriâ ad Decumanam: latitudinem, à Principali Dextrâ ad Sinistram.

„ *Quasi Strigâ aut vico transuersario.*] Ῥύμη est in Græco, quod sulcum & tractum notat, παρὰ τὸ ῥύειν. Iosephus in castrorum re adhibet *Lib. III.* hoc quoque verbi: Ῥυμοτομοῦσι δὲ εὐδιαθέτως εἴσω τὸ στρατόπεδον: *Diuidunt in strigas & ordines introrsus compositè admodum sua castra.* Latinam vo- *Striga.* cem *Strigæ* Hyginus præit: *Poterunt Singulares in strigâ Prætorianorum tendere.* In Festo, *Striges* sunt (fortasse *Strigæ*) *ordines rerum inter se coniunctè collocatarum à stringendo.* In arando quoque sulcum vno ductu peractum, Strigam vocabant. Sed verti & *Vicum.* nec malè: cùm in Glossis sit, ῥύμη, *vicus*: in Apostolorum Actis, πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν: vbi benè interpres, *Vade in vicum, qui vocatur rectus.* Vt *De L.L.* igitur Vici in vrbibus *id quod ex domibus constat,* ait Varro, id est medium illud inter vias: ita in castris manipulorum ordo cum tentoriis. quæ castra ipse Polybius cum vrbe confert.

„ *Figurâ pari.*] In longum, non in latum.

„ *Duo iterùm vici fiunt.*] Scilicet in quaque legione vnus: an duo, quia Quintanâ mediâ secantur?

„ *Ingressus eosdem cum Equitibus.*] Siue & Triariis. Equites tamen nominat, quia illorum ἐξόχως hæc area, & Triarij additi ac subiuncti.

„ *In partem latusq; Tribunis oppositum.*] Nempe in decimo suo ordine desinunt, ad vallum & Decumanam.

„ *Figuris tamen & areis contingentibus se & iunctis.*] Vt lucri locus fiat, nec via interseratur non necessaria. Auersi enim sic positi & tergis contingentes, vtrimque exitus suos habent, nec alteri alteris molesti.

„ *Ideòque & latitudinem istis augentes.*] Scilicet Equitibus sociorum, qui Romanis plures.

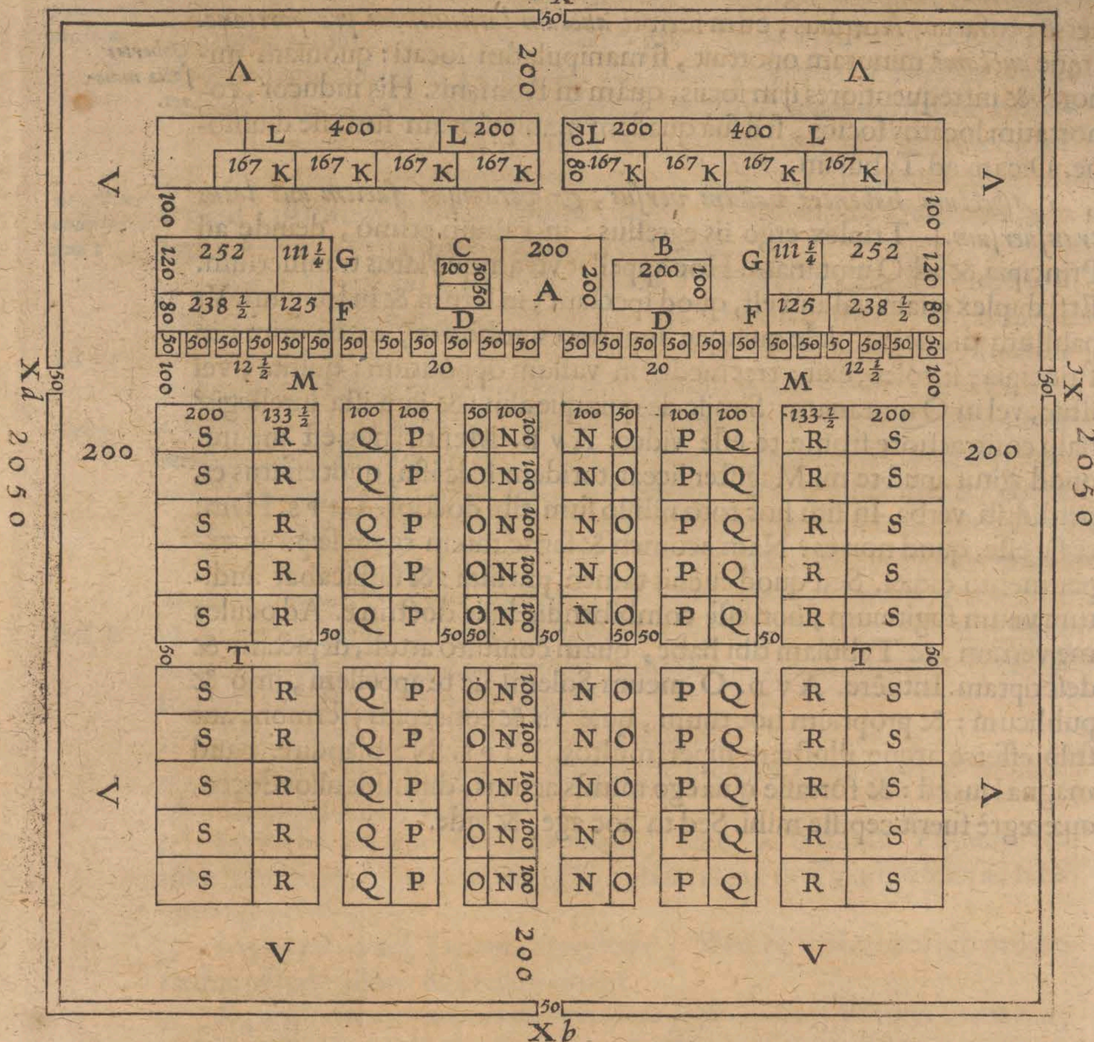
Quot viæ castrorum. „ *Omnibus quinque viis.*] Haud plures agnoscit, directas quidem & in longum. Nam transuersariæ tres sunt, vt in Figurâ vides.

„ *Iterùm auersa locant ab equitibus peditum socialium signa.*] Hîc dubitatio mihi iusta de sociorum locatione. Vtrúmne vt Romani, per ma- *Socij an manipulatim distincti.* nipulos suos & vias distinctè locati? an coniunctim magis per cohortes? Illud prius similitudo suadere & ratio etiam videatur: quia sic cum equi-

equitibus omnes iuncti ijsque appositi', conferti sint, nec commodè positi ad ingressus aut egressus. Hoc tamen alterum magis pro Polybij mente videtur, certè verbis, cùm dicit: *Omnes quinque vias absolutas:* omnes inquam: non ergo aliæ restant. Item cùm addit, *auersa equitibus locari peditum socialium signa:* non distinguit Triarios tantùm, sed vniuersè profatur. Amplius, cùm scribit *auctam latitudinem pro portione.* Itáne *auctam?* minutam oportuit, si manipulatim locati: quoniam minores & infrequentiores ij in sociis, quàm in Romanis. His inducor, cohortatim locatos socios, sed suâ quadam manipulorum fortasse diuisione. Dicam ad Tabulam. *Cohortes socia minores.*

„ *Aspectum habentes vallum versus, & vtramque faciem aut latus transuersum.*] Triplex ergo iis egressus: in vallum primò, deinde ad Principia, & ad Quintanam. Hoc appellat vtrumque latus transuersum. Etsi duplex etiam vallum est, quod spectant, in latum & in longum. Vt paullum diducam. vide quinque superiores cohortes, ex iis prima in Principia, si volet, exit: tres mediæ in vallum oppositum: quinta, vel istuc, vel in Quintanam. Simile de quinque alijs: & iam ista intellegis? nam contractiore fronte te esse video. AVD. Mentiri non est meum. quod igitur apud te mi Magister liceat, totidem hæc ista, quot effatus es, perdidisti verba. In situ hoc toto nihilo sum tibi doctior. LIPS. Hem! te sic esse, quod non es? Nam acumen & sagacitatem tuam sæpè in experimento didici. Sed quod euênit tamen, præuidi: & suspicabar auditum vnum fugitiuum, non esse combibendæ huic doctrinæ. Ad oculos me vertam, & Tabulam tibi habe, quam consultò attuli, depictam & descriptam. Intuêre. AVD. O meum Solem! sic te appellem, imò & publicum: & proprium hoc tuum, quæ vis & concepisti, sermone aut stilo efferre atque illustrare super multos. LIPS. Ne blandire. haud magna laus est: & fortasse quia ego minùs acutus, diffusiùs alios doceo, quæ ægrè fuerit cepisse mihi. Sed tu hoc age, & vide.

TABVLA ET FORMA CASTRORVM.

A. *Praetorium.*
B. *Quaestorium.*
C. *Legati duo.*
D. *Tribuni.*
E. *Praefecti sociûm.*
F. *Euocati equites.*
G. *Ablecti equites.*
H. *Euocati pedites.*
I. *Ablecti pedites.*
K. *Extraordinarij equites.*
L. *Extraordinarij pedites.*
M. *Principia.*
N. *Equites Romani.*
O. *Triarij legg.*
P. *Principes legg.*
Q. *Hastati legg.*
R. *Equites socij.*
S. *Pedites socij.*
T. *Quintana.*
V. *Spatium ad vallum.*
Xa. *Porta Praet.*
Xb. *Porta Decum.*
Xc. *Porta Princip. dextra.*
Xd. *Porta Princip. sinistra.*

DECLARATIO ET DISQVISITIO TABVLÆ.

INTENTE aspicis. dic sodes, Tabula hæc te iuuat? AVD. Vel maximè, & ex veteri verbo, non solùm oculis quàm auribus plus credo, sed etiam plus disco. Vtinam tu porrò adiuues, & velut dissignator per singula loca me circumducas & illustres! LIPS. Comiter fiet: & tamquam ramulos omnes huius arboris excutiam ad tuum fructum. Prima esto

PARS SVPERA, ET

PRÆTORIVM *in eâ. quod in medio situm vides, non quidem castrorum, sed aliorum ducum. Magnæ rationis hic situs. Primùm, non longè ab hoste, & ad Prætoriam portam, quæ illum semper ferè spectabat: nimirum vt obseruet siquid ille moliatur aut moueat, & nuntios quoque aut exploratores statim admittat. Caussa altera, vt duces omnes circum se habeat, quorùm consilio, cùm opus, statim vtatur: item iubeat aliquid aut mandet. Tertia, vt in conspectu habeat subiecta castra & militem totum, videátque siquid peccent aut turbent. Ipse ille aspectus coërcebat milites, qui sciebant semper sub oculis sui Ducis se versari, eoq́; in omnibus magis compositè se gerebant. Nec Ducis tantùm, sed Ducum. quoniam Quæstor, Legati, Tribuni omnes ferè huc spectabant. Denique caussa etiam hîc, honor & dignitas. quòd media omnia honestiora, imò & tutiora. Atque ita in corpore etiam isto cor circa medium, & subiectas habet inferas illas partes. Ad Prætorium situm est*

Prætorium cur mediũ.

QVÆSTORIVM, *ad latus, dextrum dicam an sinistrum? Si Imperatorem aspicio in castra versum, sinistrum fuerit: si Aquilas & ipsa castra, magis dextrum. Eadem dubitatio in Dextrâ & Sinistrâ portâ Principali. Sed quod ad rem, hilum non interest vtrum latus sic appelles: teneas tamen Quæstorium ad dextram fuisse. cur? & an supra Legatos? ita, quia iste magistratus populi Romani, alij non nisi in dignitate. Itaque supra Legatos Quæstor.*

Quæstor. dexter.

LEGATI, *meritò iuxta Prætorium à nobis siti, etsi Polybius non fecit verbum. In latum tabernacula illorum produxi, vt ne Prætorium eiusq́; conspectum Ablectis & Euocatis prorsus eriperent: quod idem in Quæstorio sum secutus. Alioqui si quis malit in longum obtendere, haud repugnem: nisi quòd meum illud magis fortasse decorum. Alter eorum facie in Ablectos spectauerit, alter in subiectos Tribunos. Viam inter ipsos & Prætorem mediam feci, sed exiguam; quâ vel ad ipsum irent, & item qui in contubernio Prætoris, illac exirent. Adiungi enim prorsus & adnecti, haud placet.*

TRIBVNI, *sub ipsum Prætorium ordine siti. Diuisi in duas partes viâ mediâ, quæ à legionibus ad Prætorium ducit: & ita collocati seni, & seni, vt quisque ordo suam legionem habeat in conspectu. Exempli caussâ, sex Tribuni primæ legionis, huic sunt oppositi: sex secundæ, illi. Ordo etiam inter ipsos, vt primus Tribunus (nam scis dignitatem & ambitionem in eo fuisse) ad Prætorium primus esset, oppositus equitibus; secundus deinceps, & sic ad sextum. Tabernacula illorum secreta & disparata: siue quia dignitas in eo aliqua est, seorsim tendere: siue quia ratio voluit vias quasdam medias esse, per quas ad Forum vtrumque sine ambitu iretur. Eæ viæ vtiles quattuor sunt in vtraque parte: quinta enim perit Prætorij obiectu. Caput tu moues? quid displicet?* AVD. *Displicet, quòd Prætorium totum non est liberum; & ampliùs, quòd viæ illæ duæ inutiles, & cum loci iacturâ.* LIPS. *Me quoque aliquid mouit initio. sed cùm Polybij verba pensitaui, aliter non potui. Ait enim disertè,* Tribunorum tentoria æqualiter inter se distetisse: *ergo viæ & interualla fuerunt. Ait amplius cùm equites locat,* initium iis esse à mediis Tribunorum tentoriis. *Igitur palàm locanda duo prima, id est media, ad viæ illius vtrumque marginem, iuxta quam equites metantur. Nisi hæc in Polybio essent: ego verò libens totum Prætorij*

Situs Tribunorum distinctus.

Viæ inter Tribunos.

Addubitatum in hac re.

ſpatium vacuum liberumq́ reliquiſſem, pulchrè & vtiliter etiam ad commeatum. Idem ad alloquia aut iudicia. & profectò cùm hæc conſidero, inducor vt credam ſic fuiſſe. Nam Tribunal ecce ad latus vnum fuit: quomodo alloqui milites commodè illinc potuit, tentorijs obiectis? Iam iudicia ſi exercenda, cum conſilio militari: videantur ea commodè in aditu & veſtibulo Prætorij exercita, ſed ſpatio vaſtiore. Quod ſi placeat, remoueantur vndique Tribuni à Prætorio, imò via etiam inter ipſos & illud media ſit pedum vigintiquinque: (*ij pedes reſultant ex quinquaginta pedum viâ Prætorio oppoſitâ: numera, & reperies*) *quæ via ſeruiat pulchrè ad tranſitus in Forum vtrumque: tum Tribuni excipiant, & degant in ſpatio iuſto pedum trecentorum. Ita ſingulis pedatura ſua manebit pedum* quinquaginta: *& decorè incipient à peditibus ipſis, id eſt Triariis: habebuntq́ equites (honeſtiſſimi ciuium) liberum in Prætorium aſpectum & acceſſum. Iſta placent: quid tamen Polybij verbis fiet de interuallis? Vide an non ſeruare ea poſſis, imò debeas, legionibus magis plenis. Nam cùm eæ eſſent* quinque millium & ducentorum: *palàm eſt auctum modum in Principum & Haſtatorum pedaturâ: ergo & in ſpatio oppoſito, vbi Tribuni. Commodè igitur tunc & loces ita, & exigua des interualla. Etiam vt id non ſit; verba tamen Polybij & præcepta ſerues, ſi in latum tentoria Tribunitia facias pedum modò* quadraginta. *Nihil impedit, & viæ tunc fuerint mediæ pedum* duodenûm. *Alterum de equitibus, quod obſtat: benignè intellegendum ſit, opponi eos mediis Tribunorum tentoriis in parte. quod verum eſſe ex ſitu vides: & accipe, ſi vis, tabellam.*

Præfecti æquantur Tribunis.

Examinata eorum pedatura.

PRÆFECTI *ſociorum. quos Polybius (ô incuriam! nec aliter poſſum dicere, ſi ſcriptum hoc integrum) nuſquam locat. Nos ad latera Tribunorum ponimus, ſitu & modulo paribus: quidni? cùm pari munere & dignitate. Vbique eos Polybius æquiparat: niſi quòd illi tamen honeſtiores, quatenus ciues. Ratio etiam vult opponi eos ſuis Alis ſiue Cornibus: ſicuti legionibus Tribuni. Diuidantur ergo, & ſint in quaque parte ſeni, eâdem metaturâ quâ Tribuni, niſi quòd viæ aut interualla hic magis exigua, (vt nos in tabellâ dedimus) an potiùs nulla? Cui enim vſui? nec tranſitus hic aut commeatus vlli, cùm à tergo excipiant Euocati & Ablecti. Quid ergo fiet ſpatio grandiori, quod eſt pedum* trecentorum ſexagintatrium & ſemis? *Nam triginta pedes ex ipſâ illâ viâ capimus* quinquaginta *pedum, quæ ſocios à legionibus abiungit. Hoc ideò, quia Polybius ſcribit Ablectorum & Euocatorum tabernacula incipere obliquo flexu ſtatim ab extremis Tribunorum. Igitur non tam grandi interuallo abiungenda videntur: aliquo tamen, vt & ipſi, & Præfecti etiam, diſtincti ſint à Tribunis. Meâ iſtâ menſione ſint interiecti pedes* viginti. *Illinc ergo ſi ordiare Præfectorum tabernacula, poſſis in longum minuere de menſurâ Tribuniciâ, nec dare iis* quinquaginta, *ſed* quadraginta *pedes tantùm. Ita pariabis, & reliquum ſupernè Euocatis addes.*

Hæc notanda.

EVOCATI *equites. quos hîc colloco proximos à Præfectis, quia dignitate ſupra Ablectos ſunt. Polybius tamen Ablectos priores nominat, & parum refert ſupernè an infernè ponas.*

EVOCATI *pedites. Horum omnium numerus incertus eſt, & ſæpè plures quàm vt iſta area capiat. Sed Polybius* quoſdam Euocatorum *modò hîc ponit: vbi reliquos? Si plures fuerint, vel ad latera Præfectorum locandi, vel Extraordinariorum, ſuprà in Vacuo: vel*

etiam

etiam noua area iis in foro transuerso. Nam hoc quoque interdum impleri, & tum Forum in Quæstorium transferri Polybius infrà dicet.

ABLECTI equites. Turma vna.

ABLECTI pedites. Cohors vna nunc esto.

EXTRAORDINARII equites. Sunt turmæ in vniuersum octo: vtrimque locantur quattuor. Eos infrà ponimus, Prætorium & Fora spectantes (etsi quidam aliter:) quia Polybij verba volunt. Est quoque pro ceterâ locaturâ, vt pedites à tergo equitum sint (vt Triarij in legionibus) equis obseruandis.

EXTRAORDINARIÆ Cohortes. quas tres an quatuor faciam, nescio: sed tres ponamus nunc esse: & quomodo locamus, vt par vtrimque numerus? non potest sine diuisione. Esto igitur vtrimlibet vna cum dimidiâ: sed dimidiæ duæ viam aspiciant, atque ita iunctæ quodammodò sint, nisi pedum aliquod interuallo. Si plures hîc locas, & pauciores in Ablectis: facilè è dictis pariare. Habes partem totam Superam, quæ intricatior est, quia à Polybio minùs signatè descripta. Itaque variant positione alij & numeris: ego me spero, si non vera, verisimilia dixisse. Nunc considera, quod ad prudentiam Romanam, in omni hac parte vix ciues vllos esse. En custodiam primarij Ducis & Ducum, committere sociis voluerunt: quid nisi vt fide sic habitâ, magis adstringerent eorum fidem? Sed & caussa occultior altera, quòd præcipuos sociorum circa se & in ore atque oculis habebant, nequid clàm consulerent aut innouarent. Etsi autem isti vndique cingunt Imperatorem & in custodiâ habent; non tamen ita, vt non sit præsidium aliquod ciuile, si opus. Nam & Euocati vtrimque sunt, veterani milites: sunt in contubernio eius centeni aliquot homines: adsident cum suis Quæstor & Legati: præsident Tribuni, ad quos ei semper receptus, & per eos in medias legiones. Consideratio altera, quòd loca hîc magna & vacua. quare? vel quia decorè ibi, vel quia vtiliter. Decorè, vt Forum vtrumque: vbi si quid litis aut iniuriæ, in propinquo qui soluant aut vlciscantur. Vtiliter, vt Quintana illa magna; quia si opus instruere exercitum in castris, ibi & in Foro vtroque facillimè fiat. Item si educendus; sublatis Extraordinariis & in latus sepositis, grande spatium ad ordinandum. Sequitur nunc

Considerata positio superior. Tota è Sociis ferè.

Cur ibi spatia vacua.

PARS INFERA.

EQVITES Romani. Hi, vt dignißimi, in medio locati, & liberrimos habent egressus. Tuti hîc: & quamquam in acie alia dispositio; tamen recepti nunc inter pedites, quia in castris nullus eorum vsus.

TRIARII, honore & loco ab istis proximi, & conueniunt in vnam aream: tum vt viæ compendi fiat, tum vt equos obseruent, ne in castris soluti aut vagi dent turbas. Hoc Polybius infrà dicet.

PRINCIPES & HASTATI. in vnâ itèm areâ, & vides non manipulatim solùm sed cohortatim pulchrè locatos. Triarij enim, Principes, Hastati, sic in vnâ lineâ faciunt quique suam cohortem. Sed vbi Velites igitur? inquies. hic verò dubitatio aut velitatio: & ô Polybi cur siluisti? Per te sumus in errore aut tenebris, & verbo vno alteróque poteras illucere. Non fecisti. & ideò ecce qui intentiùs hæc scrutamur, sententiis dißidemus. Volunt quidam Velites mixtos manipulis fuisse, & areas satis esse capaces. Mouet eos, quòd Polybius de ordine antè dixerat, Velites per manipulos æqualiter esse distributos. Hîc igitur, inquiunt, item sunto. Sed quid dicitis? æqualiter? Iniuria Triariorum sit: quorum dimidiata pedatura habere & recipere tantos debeat, quantos in plenâ suâ Principes & Hastati. Subueniunt, & aliter diuidunt, ac Principibus & Hastatis duplum aßignant, nempe quadraginta octo: Triariis non nisi vigintiquattuor, in manipulum quemque. Proportio est, fateor: sed quomodo Polybio igitur innituntur, qui de æquali diuisione aßerit? Ruit hoc fundamentum: sed nec aliàs firmum. Enimuerò si Velites mixti Triariis: cur non iis obseruationem equorum potiùs Polybius iniungit? certè ministerio illi propiores. Ampliùs, cur tam distinctè Triarios, Principes, Hastatos collocat: nec verbum de istis adiungendis adiungit? At enim alibi non est eos collocare. Imò verò est, & fortaßis Polybio præeunte. Certè cùm verba eius examino, quæ infrà sunt de Excubiis,

De Velitum metaturâ.

Aliorum sententia.

Ea refutata.

Nostra locatio. *biis, sedem videor Velitarem reperisse. Ait :* Τὴν δ᾽ ἐκτὸς ἐπιφάνειαν οἱ γροσφομάχοι πληροῦσι, παρ᾽ ὅλον καθημέραν τὸν χάρακα κατακοιτοῦντες: Exteriorem ambitum Velites noctu complent, de die ad totum vallum accubantes : *siue vt alia lectio,* παροικοῦντες, adhabitantes : *quod magis etiam sit pro meâ mente. Ait Polybius noctu excubare Velites pro castris, & extra vallum: de die iuxta vallum (interius profectò) tendere & adiacere. Haud aliter * acceperim, & sunt quæ inducant. Illud maximè, quòd sicut in acie, in agmine, & paßim extra ordines Velites sunt : ita hîc quoque, & ad latera sunt proiecti. Tota etiam castrensis ratio sic vult, in quâ optimi quique medij, & paullatim venitur ad extremos. Vt igitur infimi omnium sunt Velites, ita extimo ordine meritò locandi. Quis is est? ad vallum & spatium illud, quod castra interiora ambit. Amplius. notat infrà Polybius Velites ab excubiis & ministeriis diurnis esse immunes: ergo, ne planè feriati, hîc ad vallum sint, & obseruent, & vt in acie quoque, proximi sint hosti. Sanè incustoditum hoc totum vallare spatium esse non conuenit, aut leuiter custoditum. Quid multa? considera, nihil aptius inuenies ad hos locandos. Partitio autem, cùm duplices sint velites, legionum & sociorum; vt illi sint ad superam inferamq; partem; isti, ad latus vtrumque. Eadem enim partitio Polybij statim in opere castrorum, vt socij latera sua muniant: legiones quæque vnum, prima superum, & inferum secunda. Itaque* mille ducenti *Velites supra Prætorium tendent, totidem ad Decumanam:* mille, *ad quamque Principalem Tendent autem simplici ordine, nec multum spatij sument introrsum: quia scilicet grande vnumquodque latus est, & pedum* bis mille *ac supra. Sed nec impedimenta multa Velites habent aut arma, & minore podismo iis opus. Opponat aliquis. At enim sic laxè nimis Principes & Hastati tendent. Non est ita. nam* ἀναλόγως *si equites triginta, & totidem equi, par spatium manipulo habent: cur non homines centum viginti? maximè cùm centuriones, optiones, signiferi & honestiores illi militum, calones suos habuerint, & sarcinas, & iumenta. Nam cuique manipulo ego mulos fuisse arbitror ad tentoria, molas, & hæc talia ferenda : quæ non reperio gestasse milites ipsos. Cogitetur etiam aliquid loci perisse in tabernaculis figendis, & singulorum interuallis. quoniam omnia sic iuncta fuisse, vt exitus aut transitus non esset, haud opinor, nec fuerit decorum. Ista in eâ re mihi videntur, sed non affirmatè; & hîc illud locum habeat, imò in pleroque hoc antiquario studio.*

** Vide tamen infrà Dial. 9.*

Confirmatio.

Quomodo locati Velites.

Σοὶ μὲν τὰ δὲ δοκοῦντ᾽ ἐστὶν, ἀλλ᾽ ἐμοὶ τάδε.

Tibi illa sic videntur, ast isthæc mihi.

Pergamus : sequuntur

EQVITES *socij. vniuersum autem corpus sociale extrorsum situm est, vt ferè in acie ipsâ. Nec imprudentiæ fuit eos diuidere, & vires seiungere : vt contrà Romani medij iuncti, & numero firmi.*

PEDITES *socij. quibus vias nullas dat aut interualla, sed sic per cohortes locat. Cohortes autem istæ, detractis Velitibus, modicæ sunt, nec nisi hominum* ducentorum trigintasex. *An autem confusè locati? an per genera sua diuisi? ponamus istud fuisse (etsi supra disputaui) &* Triarios *seorsim, Principes, ac Hastatos fuisse. Ita dico seorsim, vt iuncti tamen lateribus essent, sicut Hastati & Principes tergis. Ideò autem lateribus h. c iungo: quia si Triarios iuxta equites in longum pono, profectò incommodissimo illi loco sint, & ad exitus inepto. Malim ergo aliter: & sic locare, vt omnes Centuriones Vallum spectent, aut Principia & Quintanam. Hoc ex dignitate eorum, & commodo: & facit, quòd Polybius* in capite vtroque cuiusque manipuli ordinum ductores *ponit. Hoc notare te volo in totâ metatione : & Decuriones aut Centuriones scire esse in capitibus ad Vias; & iuxta eos signiferos, vt opinor. Præcipua hæc sunt monenda : nisi quid tu suggeris.* AVD. *Suggero. Prætoria cohors aut cohortes vbi sunt? nusquam locasti.* LIPS. *Non enim Polybius, nec tunc adhuc vulgò erat. Cùm fuit autem, omnino oportet iuxta Prætorium tetendisse, iuxta Legatos aut Quæstorem. Sed aliud mihi hîc occurrit. Superior tota pars Socios ferè habet: quid ergo cùm Socij non fuerunt? cùm omnes ciuitate donati & in legiones transscripti? quod haud longè nimis à Polybij æuo fuit. Censeo partem eam tunc occupasse Prætorias cohortes, quæ magis cœperunt inualescere, itémque equitum aliquos selectos. Puta idem de Euocatis, qui tunc quoque plures. In Hygino ad hanc rem reperio,* Prætorianos *& Equites* Singulares *iuxta prætorium tetendisse, Principum scilicet æuo.*

Socij quomodo locati.

Prætoria cohortes, vbi.

Mutatio in castris.

Nec

Nec ambigere oportet, quin tunc multa mutata, præsertim in supernis. Si quis volet Vexillarios quoque legionum, id est Veteranos, ibi metaturam habuisse: meo animo haud aberret. Sed iam quoque dentur & declarentur Tabulæ nostræ numeri &

PODISMI.

PODISMOS *appello, vt dixi,* Pedaturas *siue mensiones pedales. Sed cùm pes duplex sit,* Simplex *&* Magnus: *vtriusque nobis vsus erit. illius, in mensuris longitudinis aut latitudinis; huius in vtriusque. Nam pes magnus Varroni est, qui aliis* Planus *aut* Constratus, *& vulgo nostro* Quadratus *aut* Superficialis. *Huius vsus in areis metiendis, & vt planities ac capacitas tota innotescat. Videamus.*

PRÆTORIVM *quadratum iustum est,* ducentorum *vndique pedum. Latere in latus ducto efficitur area ped.* 40000. *passuum* 1600.

QVÆSTORIVM *dimidiatum feci ad Prætorium, haud absurdâ caussâ. Proximus ille dignitate est: dimidium ergo pedaturæ esto. & magis ideò, quia ampla ei vasa, & instrumenta. Habet* 200. *ped. in latum,* 100. *in longum. Planities ped.* 20000.

LEGATI *iterùm dimidiati ad Quæstorem. Ergo habento in longum singuli* 50. *ped. in latum* 100. *Ne aberres in lato aut longo: ex Polybij mente longum appello, spatium à Prætoriâ ad Decumanam; latum à Principali ad Principalem. Est area* 5000.

TRIBVNI *iterùm dimidiati, & habent æqualiter in quadro* 50. *ped. Sunt in areâ* 2500.

PRÆFECTI *pares Tribunis, cum exceptiunculis quas dixi, aut in Tabulâ posui: etsi in numeris pes vnus fortasse desit aut supersit in vniuersum. quid ad rem? difficile exactè pariare: nec est Archimedis hic abacus.*

EVOCATI, *quorum numerus incertus, & ideò pedatura. Sunto tamen triginta, id est Turma vna Romana: habebunt* 80. *ped. in longum,* 125. *in latum. Area* 10000. *Supersunt inibi* 238 $\frac{1}{2}$. *Ea area esset pedum circiter* 20000. *Caperet igitur manipulos duos ciuiles peditum, id est homines* 240.

ABLECTI, *sint turba vna socialis. ergo* 40. *equites: ergo area* 13333 $\frac{1}{2}$. *Efficiunt eam numeri à me notati, in longum* 120. *in latum* 111 $\frac{1}{4}$. *A tergo (item opinatione meâ) cohors vna eiusdem nominis,* 336. *hominum. Area illi esse debet* 28000. *ergo essent in latum* 233 $\frac{1}{2}$ *circiter, in longum* 120. *Supersunt ped.* 19. *Ego eos insuper habui notare in meâ Tabulâ, & plenos adnumeraui.*

EXTRAORDINARII *equites, Turmæ quattuor sociales. areolæ diuisæ ad modum dictum. Idem in cohortibus supernè tribus, vtrimque vna cum dimidiâ. Vacuum superest, palàm ita Polybio scriptum, sociis aduentantibus delinquendum.* In

PARTE INFERA, *primi* EQVITES. *Podisinus è Polybio notus, est area ped.* 10000. *Ad passus si redigas, sunt* 400. *Hoc in omnibus manipulis æqualiter & turmis. An non grande spatium triginta equitibus, triginta equis? nec enim vnus plus vno militari equo, opinor, habuit Dico non prægrande. nam cogitanti calones totidem, fortasse & Decurionibus ipsis aliqui honestiores comites aut ministri: item iumenta aut muli ad sarcinas, hordeum, frumentum. Nec enim ipsi equites onusti, aut eorum insessorij equi.*

TRIARII. *Dimidiati ad equites. liquet. Cetera paria, & ratio eadem podisinorum etiam in legionibus auctis.*

VIÆ *definitæ à Polybio, suntq́ omnes aut* quinquaginta, *aut* centum *pedum. Excipio minusculas inter Tribunos aut Præfectos: excipio & semitas inter tabernacula, si qua fuerunt.*

PORTÆ *singulæ* 50. *ped. mea mensione. latiore enim ingressu opus vehiculis & iumentis.*

VALLI

VALLI *modus parte vnâ* 2017. *ped. alterâ pluſculo maior* 2050. *Metatio ſuperior vi ſa mihi exigere: etſi potes aliquid recidere, ſi voles.* Nam *Polybius ſanè* æquilatera caſtra *mox dicet: ſed an capiendus ſic rigidè? Ego verò ſcio Martiam hanc eſſe, non Mathematicam arenam. Illi ipſi qui æquare voluerunt, cùm ad rem ventum, non fecerunt. Vides in toto ambitu eſſe* milliare vnum & ſemis, & aliquot paſſus. *In eo ſpatio peditum* 16800. *locarunt bellè & commodè, equitum* 1800. *præter comites Prætoris, Legatorum, Quæſtoris, Tribunorum, præter omne genus calonum, iumentorum, & impedimentorum.*

DIALOG. V.

De Tentoriis, Foßâ, Vallo, Portis.

AVD. Tenet me & oculos hæc ſpecies, tota pulchra, prudens, imò ſapiens, quod initio dixiſti. Vnde ruſticulis iſta mens? nam tales putantur priſci Romani: etſi multa ſub regibus, quæ & cor & elegantiam oſtendunt. LIPS. Nobis ſic videntur, fateor: ſed velim examinari à peritis & Martialibus; quia, vt Fabius ait, *tum dignum operæ pretium venit, cùm inter ſe congruunt præcepta & experimenta.* Sed examinari dico ab iis, qui nõ omnium litterarum aut artium rudes: in quos profectò conuenit —— * *νοῦς οὐκ ἔνι κενταύροισι.* At nos, ſi lubet pergamus: enucleanda etiam quædam in his caſtris. Polybij iſta lege:

*Mens non ineſt Centauris.

POLYB.

Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, τὸ μὲν σύμπαν σχῆμα γίνεται τῆς στρατοπεδείας τετράγωνον ἰσόπλευρον. Τὰ δὲ κατὰ μέρος ἤδη τῆς τε ῥυμοτομίας ἐν αὐτῇ, καὶ τῆς ἄλλης οἰκονομίας, πόλει παραπλησίαν ἔχει τὴν διάθεσιν. Τὸν δὲ χάρακα τῶν σκηνῶν ἀφιστᾶσι κατὰ πάσας τὰς ἐπιφανείας διακοσίους πόδας. τοῦτο δὲ τὸ κένωμα, πολλὰς καὶ δοκίμους αὐτοῖς παρέχεται χρείας. πρός τε γὰρ τὰς εἰσαγωγὰς, καὶ τὰς ἐξαγωγὰς τῶν στρατοπέδων εὐφυῶς ἔχει καὶ δεόντως. ἕκαστοι γὰρ κατὰ τὰς ἑαυτῶν ῥύμας εἰς τοῦτο τὸ κένωμα ποιοῦνται τὴν ἔξοδον, ἀλλ' οὐκ εἰς μίαν συμπίπτοντες ἀνατρέπουσι

His ita conſtitutis, tota figura caſtrorum fit quadrata, æquilatera. Partes autem eius & in ſtrigarum ſectione, & in alio ordine, vrbi ſimilem locationem habent. Vallum verò ipſum abiungunt à tentoriis quaquauerſus pedes ducentos. Id vacuum multas & ſpectabiles vtilitates iis præbet. quoniam & ad egreſſus ingreſſúſque copiarum conuenit (ſinguli enim iuxta Strigas ſuas in hoc vacuum exeunt, nec confuſi proterunt ſe

&

καὶ συμπατοῦσιν ἀλλήλους, τάς τε τῶν παραγομένων θρεμμάτων, καὶ τὰς ἐκ τῶν πολεμίων λείας εἰς τοῦτο συνάγοντες ἀσφαλῶς τηροῦσι τὰς νύκτας. Τὸ δὲ μέγιστον ἐν ταῖς ἐπιθέσεσι ταῖς νυκτεριναῖς, οὔτε πῦρ, οὔτε βέλος ἐξικνεῖται πρὸς αὐτοὺς, πλὴν τελείως ὀλίγων· γίνεται δὲ καὶ ταῦτα σχεδὸν ἀβλαβῆ, διά τε τὸ μέγεθος τῆς ἀποστάσεως, καὶ διὰ τὴν τῶν σκηνῶν περίστασιν.

& conculcant:) & pecudes adductas aut prædas ex hostico captas huc agũt ferúntque & noctibus seruãt. Præcipuum verò, quòd in nocturnis assultibus, neq; ignis, neque telum ad eos peruenit, præter pauca: eáque ipsa innoxia ferè fiunt, tum ob interualli spatium, tum ob tentoria circumposita.

Paullo pòst:

Τῆς δὲ ταφρείας καὶ χαρακοποιΐας, δύο μὲν ἐπιβάλλουσι πλευραὶ τοῖς συμμάχοις, παρ' ἃς καὶ στρατοπεδεύει τὸ κέρας αὐτῶν ἑκάτερον· δύο δὲ τοῖς Ῥωμαίοις, ἑκατέρῳ τῷ στρατοπέδῳ μία. Διαιρεθείσης δὲ τῆς πλευρᾶς ἑκάστης κατὰ σημαίαν, τὴν μὲν κατὰ μέρος ἐπιμέλειαν οἱ ταξίαρχοι ποιοῦνται παρεστῶτες· τὴν δὲ καθόλου δοκιμασίαν τῆς πλευρᾶς δύο τῶν χιλιάρχων.

Fossæ verò ac valli struendi duo latera incumbunt sociis, ad quæ vtrumque eorum cornu metatur: duo alia Romanis, cuique legioni vnum. Diuiso autem latere vnoquoque per manipulos, curam partium Centuriones gerunt, iiq; assistunt: vniuersi autem operis probationem duo Tribunorum.

Hæc sola noster doctor de totâ facie Externâ: leuiter profectò, imò neglegenter, si fas hoc mihi dictu. Nam cùm tres sint Externæ huius partis partes: *Fossa, Vallum, Portæ*: duas priores libat, tertiam nec verbo tangit. Ait:

„ *Figura castrorum fit quadrangula.*] Hanc formam Romani amauerunt, & elegerunt præ Græcanicâ, quæ sæpè rotunda. Ita de Spartanis quidem Xenophon: Ἐρῶ δὲ καὶ ἣν στρατοπεδεύεσθαι ἐνόμισε χρῆναι Λυκοῦργος. διὰ μὲν γὰρ τὸ τὰς γωνίας τοῦ τετραγώνου ἀχρήστους εἶναι, εἰς κύκλον ἐστρατοπεδεύσατο, εἰ μὴ ὄρος ἀσφαλὲς εἴη, ἢ τεῖχος, ἢ ποταμὸν ὄπισθεν ἔχοιεν: *Dicã & quomodo* *Græcorum rotunda castra.* De rep. Laced.

castra poni oportere censuerit Lycurgus. Quia enim angulos dispositi loci inutiles arbitrabatur, in orbem magis castra ponebat, nisi aut mons aliquis tutamen daret, aut murus, aut fluuium à tergo haberent. Nec caussa nulla illa Lycurgi, quam in opidis ferè condendis secuti sunt; tamen Romanis placuit aliter, & ex iustâ item caussâ. Interior enim illorum tota dispositio hanc talem formam cupit, aut potiùs poscit. Itaque Iosephus etiam

Lib. III. sic describit: Διαμετρεῖται, inquit, παρεμβολὴ τετράγωνος αὐτοῖς: *Ad mensuram constituuntur iis castra quadrangula.* Vegetius tamen & alias formas suo æuo in vsu ostendit, & exemplo Græcorum ad locum ferè aptatas.

Lib. III. cap. VIII. *Pro necessitate loci*, inquit, *vel Quadrata, vel Rotunda, vel Oblonga castra constitues.* Vbi quæ sint *Oblonga*, ne addubites: non ouatâ sanè formâ, sed *quibus*, vt mox ait, *vltra latitudinis spatium tertia pars longitudinis additur.* Itaque ea quoque *Quadra*, sed non *Quadrata*, id est æquilatera, pro Vegetij sensu. Leo Imperator, cuius vtilem bonumq; libellum De militiâ habemus, is quoque duas hasce quadrangulas agnoscit: *Diuersos situs & formas Fossatorum antiqui tradiderunt in castris ponendis. Laudabilis autem Quadrata atque Oblonga est, tum quia ordinata, tum quia necessaria.* Sed in Vegetio etiam Rotunda ponitur, tunc recepta: & exemplum eius

Lib. XXIV. in Ammiano: *In valle gramineâ prope riuum, multiplicato scutorum ordine, in orbiculatam figuram metatis tutiùs castris, quieuimus.*

„ *AEquilatera.*] Exiguo quidem discrimine, vt ego suprà depinxi.

„ *Vrbi similem locationem habent.*] Iterat hoc infrà vberiùs.

„ *Vallum verò ipsum abiungunt à tentoriis.*] Quod vacuum, si manere in imagine istâ vrbis lubet, haud absurdè *Pomœrium* dicam, quia introrsum post muros est. Eius vsum triplicem Polybius promit. Primum,

„ *Ad egressus ingressusq; copiarum.*] Nempe vt compositi ineant, atque in vacuo eo per Genera & Manipulos se disiungant: iterumque in egressu, sic iungant. Quod vtibile maximè, si eruptione pugnandum, & instat hostis. Secundum,

„ *Ad pecudes adductas aut prædas.*] Mira prouidentia, & ne hoc quoque nomine confusio minima in castris. Nec tamen in longum ibi præda seruata: sed ab ipsis, aut Quæstore, mox vendenda. Pecudes etiam intellego, tam eas quæ ex hoste captæ, quàm has quæ in militarem cibum, etsi paucæ, sequebantur. Nec enim tales multæ deliciæ. Tertium,

„ *In nocturnis assultibus.*] Si hostis, inquit, noctu assiliat, aut per insidias & clàm tela immittat, innoxia ferè sunt ob illud spatium interiectum, & cùm perueniunt, viribus defecta.

„ *Neque ignis, neque telum.*] Ignis voce, tela ignita siue faces intellegit, in crebro vsu veteribus ad pugnas, vt * alibi scribo.

* In Poliorcet.

Tentoria cuiusmodi? „ *Tum ob tentoria circumposita.*] Nihil nobis vsquam de tentoriis dixit, cuiusmodi ea fuerint: firma tamen fuisse hinc discas. An igitur ex asseribus aut tabulis, & ideò Tabernacula dicta? In hibernis fortasse & perpetuis

petuis illis castris nihil absonum: tamen vulgò minimè. & constat fuisse tentoria hæc è corio & pelle. Inde & nomen, quia funibus tendebant & detendebant. Cæsar: *Signo profectionis dato, tabernaculisq́; detensis.* Tacitus: *Incisis tabernaculorum funibus, suismet tentoriis coopertos trucidabant.* Isidorus: *Dicta Tabernacula, quòd cortinæ funibus distentæ tabulis interstantibus, appenderentur, quæ tentoria sustinerent.* Etsi ipse *Cortinas* dicit, & è lino fortasse intellegit, de quibus statim. Nec *Tabernaculorum* vox imponet. cùm Festus monuerit, *à tabernis tecta castrensia, quamquam pellibus contegantur, Tabernacula dicta.* A formâ igitur aut vsu simili, non à materie: & istæc è pellibus corioque fuerunt. Iosephus de Romanis: Τὰς δέρρεις αἷς ὑπεσκήνουν: *pelles sub quibus tendebant:* In epistolâ Valeriani apud Trebellium: *Tribuno Claudio pellium tentoriarum decurias triginta dabis.* Adnota obiter, è publico etiam datas: sed ducibus. Nam Tacitus contrà, Tiberij æuo, *vestem & tentoria redimi* à militibus dicit. Sed de pellibus his & Tacitus, vbi de Frisiis: *Tributum iis Drusus modicum iusserat pro angustiâ rerum, vt in vsus castrenses coria boum penderent.* In tentoriorum scilicet vsum, atque etiam scutorum. In eiusdem Taciti suprà loco: *suismet coriis coopertos* (non autem *tentoriis*) scripta lectio probè ad hunc sensum refert. Ita igitur de more: interdum, vbi inopia, etiam stramentis, centunculis, aut vestibus vsi. Sic Cæsar cùm milites in Africam expeditos & nihil præter arma ferentes transuexisset: *Attenuati illi, opidò perquàm pauci sub pellibus acquiescebant; reliqui ex vestimentis tentoriolis factis, atque arundinibus coriisq́; contecti permanebant.* In Hirtio ita scriptum, nec sine vitio. Quomodo enim *arundinibus coriisq́; contecti.* si negat pelles habuisse? Corij sanè vox falsa: & puto *storeisque* verum esse. In vetustiore tamen libro, *arundinum copiis* lego: ex quo haud malè, *arundinum copulis.* Ergo pellibus sic vsi, & inde vulgata historicorum scriptio, *sub pellibus esse.* Fecerunt & Græci, quibus Xenophon στέγασμα καὶ διφθέρας adtribuit: *tentoria & tegmina, pelles.* Q. Curtius de Alexandro Macedone: *Pellibus sæpè tabernaculi alleuatis, vt conspiceret hostium ignes.* Quod autem in Polyæno scriptum de Agesilao, eum *iussisse milites castra bis ter in die mutare, atque ita necessariò ligna multa incidisse, cùm tentoria erigerent* (τὰς καλύβας ἐγείροντας) *eaq́; arte Bæotiam callidè vastam reddidisse, & sine arboribus*: id non eo facit, quasi tentoria tota è lignis, sed dumtaxat fulcra & tigilla lignea fuisse, quibus erigerentur & sustinerentur. Quod ipsa eius verba significant. Etsi tamen è ligno etiam reperio. vt in Procopio (versionem modò vidi) de Belisario: *Ipse subitò tugurio ex crassis asseribus compacto, quod Papilionem vocant.* Vocem & hanc notabis, quæ item in Trebelli triginta tyrannis, de Herode: *Homo Orientalis & Græcæ luxuriæ, cui erant sigillata tentoria, & aurati papiliones.* In Lampridij Alexandro: *Apertis papilionibus prandit atque cænauit.* Isidorus: *Papiliones, à similitudine parui animalis volantis.* Hæc ita priscis: etsi è lino etiam, nostrate ipso ritu, adnoto fuisse. Isidorus suprà indicat: & clarè Suidas: Τένδα παρ' ἡμῖν οἰκία ἐκ λίνου:

E corio aut pelle.

VII. Gallic.

IV. Hist.

In Claud.

De Bello Afric.

Correctus Hirtius.

I. Anabas.

Lib. III.

Lib. II. Stratag.

Lib. II. Bell. Pers.

Quot tentoria in Manipulũ? Contubernium. Lib. II. cap. vlt. *Decani.* Lib. II. cap. VIII.

Tenda apud nos domus ex lino. Res & vox eſt hodierna. Talia igitur tentoria, ſed quàm multa in Manipulum? lubet inquirere: & credam duodecim fuiſſe. Vegetius quidem auctor vndecim homines vnà tetendiſſe, & id *Contubernium* appellatum. *Singula*, inquit, *contubernia, hoc eſt vndecim homines deputantur.* Idem præſidem iis dat Decanum, qui ipſe ſcilicet vndecimus: *Decani decem militibus præſunt, qui nunc caput contubernij vocantur.* An ab iſto capite Italis hodie *Caporales*: etſi *Corporales* alij efferunt, & ad Ammiani *Concorporales* nos remittunt. Hyginus porrò numerum hunc minuit, & *octo* in contubernio ponit. *Centuria habet milites octoginta, papiliones tendit decem, papilio tegit homines octo.* Sed hoc in Centuriâ tantùm: & Vegetij numerus magis pro Polybiano æuo, nec pro ipsâ areâ ineptus, vt terna & terna ſteterint tabernacula, ordine quaterno. Atque iſtæ ſunt velut domus militares, cuique notæ, & ſciebant quoto, & apud quem manerent. Itaque familiaritas quædam erat & nexus, *Contubernalem* eſſe: ſicut *Adtubernales* Feſto dicti, quorum tabernacula iuncta. Ipſi autem Centuriones in capite cuiuſque Manipuli ad exitum ſiti, vt Polybius palàm ſcripſit: reliquos adſitos probabile eſt, vt ætas aut dignitas cuiuſque erat. A V D. Sed enim hoc quoque aueo ſcire. nihil membrorum aut diſcriminum in his tentoriis? non culina, non cubicula & lecti? L I P S. Rideo, & tu verò parùm cogitas ſtrictam & duram militiam Romanam. Quid culinâ opus? cùm paniſcibus eſſet, & obſonia nulla aut rara? de quibus poſteà tamen dicam. De cubiculis aut lectis, apage. Illi verò aut humi iacebant, aut ſuper gramen aliquod aut ſtramen.

Militum ſtibadia. Lib. XXI. In Iberic.

Liuius de Annibale: *Multi ſæpè militari ſagulo opertum humi iacentem inter cuſtodias ſtationesq́; militum conſpexerunt.* Et lego Scipionem Æmilianum (cui comes noſter Polybius,) cùm ſolutam diſciplinam corrigeret ad Numantiam, *lectos vetuiſſe habere, atque ipſum primum in ſtramento dormiuiſſe.* Appiani verba: Κλίνας τε ἀπεῖπεν ἔχειν, καὶ πρῶτος ἐπὶ στιβάδων ἀνεπαύετο. Facit huc illud Plinij lib. VIII. *Antiquis torus è ſtramento erat, qualiter nunc etiam in caſtris gauſape*: ſiue vt libri aliquot ſcripti, *gauſapinis*. Sed ſatis de Tentoriis, ad Polybij verba redeamus.

Ordo in munitione. XII. Ciuil.

„ *Foſſæ autem ac valli ſtruendi duo latera incumbunt ſociis.*] Vbique prouidentiam videas & mireris. Ecce & in muniendis caſtris perpetuus & certus ordo: & vt quiſque in iis locum & tentorium ſuum nouerat, ſic partem quoque operis, quæ obueniret. Nam Socij ſemper duo latera habebant, vbi tendebant: & eo ordine etiam, niſi fallor, quo tendebant: Romani duo reliqua, per manipulos ſic diuiſi. Quid autem, cùm deſierunt iam eſſe Socij? tum per legiones diuiſio facta; & ſi plures, ſingulis ſuum latus. In Cæſare: *Singula latera caſtrorum ſingulis adtribuit legionibus munienda.*

Lib. III. cap. VIII.

„ *Curam partium Centuriones gerunt.*] Quiſque in ſuo manipulo. Vegetius: *Opus Centuriones decempedis metiuntur, ne minus foderit aut errauerit alicuius ignauia.* Vbi velim legi, *eruerit*: ſicut & *Rutra* in hac re legas.

„ *Operis*

„ *Operis probationem duo Tribunorum.*] Centuriones quidem per partes intendunt: sed toti operi præsunt & curant duo Tribuni. vt scilicet vniuersè omnia aptè & cohærenter, & nequid ipsi Centuriones remittant. Vegetius idem: *Tribuni circumeunt, nec antè discedunt, quàm fuerint vniuersa perfecta.* Qui sunt autem isti *duo* Tribuni? è quaque legione vnus, qui per menses suos imperium habeat, vt mox disces. Nec plura nobis de Fossâ aut vallo Polybius: ego necessariò aliquid ad lucem tuam addam. Fossa igitur exteriùs vallo præducta: præducta, inquam, & sic ab ipsâ re dicebant. Tibullus:

Tribuni intendunt munitioni. Lib. III. cap. VIII.

Fossam præducere.

Quà deceat tutam castris præducere fossam.

Vegetius: *Tunc opere tumultuario fossa præducitur.* Cæsar: *Fossas transuersis viis præducit.* etsi vulgò ibi *perducit.* In Silio:

——*fossas instant præducere muris.*

Dicebant & *Deprimere fossam*, itemq; *Percutere*: ac notabis per te exempla. Ea fossa lata plurimùm octo pedes, & totidem alta. Iosephum sic interpretor, vbi de castris: Τάφρος ἔξωθεν περιβάλλεται βάθος τετράπηχυς, καὶ εὖρος ἴσον: *Fossa exteriùs circumijcitur profunda quattuor cubitis, lata æqualiter.* Definit quattuor cubitis: sed cubitũ illic maiorem accipio & duorum pedum: etsi nec sic modus Fossæ nimis amplus. Nec abs re fortasse in Iosepho legi: δεκάπηχυς. qui essent *quindecim pedes:* vt in Cæsare plus semel lego. Imò etiam alij adaugent. & Vegetius, etsi rebus labentibus, ac post Iosephum: *Milites*, inquit, *gladio cincti fossam aperiunt, latam aut nouem aut vndecim aut tredecim pedibus: vel si maior aduersariorum vis metuitur, pedibus decem & septem vel nouem. Imparem enim numerum seruari moris est.* Ait autem primò, *accinctos fodisse.* quò facit hoc Taciti, inter Corbulonis seuera recensentis, *Militem quia vallum non accinctus, atque alium quia pugione tantùm accinctus foderet, morte punitos.* Ponit deinde modum, sed varium, vti reuera fuit, pro temporibus, pro arbitrio Ducis. Sed quod notat *imparem de more seruatum*: ipse contrait, dum alibi scribit: *Vbi vis acrior imminet hostium, tunc legitimâ fossâ ambitum conuenit munire castrorum, ita vt duodecim pedes lata sit, & alta sub lineâ, sicut appellant, nouem.* En, facit legitimam fossam duodenûm pedum: quem parem numerum esse liquet. Sed quod dicitur hîc *sub lineâ:* idipsum Hirtio, nisi fallor, *directis lateribus. Fossam duplicem*, inquit, *pedum quindenûm lateribus directis deprimi iubet.* Ita altitudo vndique maior, quàm si iacentia latera facias & metiare. Atque hoc de Fossâ: *Vallum* ipsum nunc describo, quod appello aggestum è terrâ & sudibus, ad labrum interius fossæ, velut murum. Duæ igitur eius partes (vt distinctè explicem) *Agger*, & *Sudes*. Agger est ipsa terra, de quâ Virgilius:

Magnitudo eius Lib. III.

Lib. III. cap. VIII.

II. Annal.

Lib. I. cap. XXIV. *Vegetij à se dissensio.*

VIII. Gal.

Quid Vallum?

In eo Agger.

Castrorum in morem pinnis atque aggere cingunt.

Describit eum Vegetius: *Si nimia necessitas non premit, cespites circumciduntur è terrâ, & ex illis velut murus instruitur, altus tribus pedibus supra terram: sed vbi vis acrior imminet hostium, tunc crescit in altum quattuor pedes.* Ponit cespites ad hanc structuram, vti & Plinius. *Cespitum*, inquit, *natura*

Lib. I. cap. XXV. *Modus eius.* Lib. XXXV. cap. XIV.

natura castrorum vallis accommodata. Huius & modulum præscribit Ve-
Ibid. getius : *Cespes fit altus semissem, latus pedem, longus pedem semis.* Nam nec
Cespes ipse quantus. temerè aut pro arbitrio hunc exscindere licuit, sed omnia ad normam.
Ibid. Quid autem si *terra solutior fuerit* (vt Vegetius loquitur) *vt ad similitu-*
Sepes aliquando circumposita. *dinem lateris, cespes non possit abscindi?* Tum sanè, vt inibi addit, aut *fossa*
præducitur, cuius intrinsecus agger excrescit: aut vt posteà, *sepibus ductis,*
vel interpositis stipitibus ramisque arborum, ne terra facilè dilabatur, Agger
Aut rami interpositi. *erigitur.* Hoc ipsum Hygino monitum: *Ceruoli, trunci ramosi. ad hos de-*
curritur, si soli naturâ, nimiâ teneritudine, cespes frangeretur. Iste Agger
est, qui sæpè tamen vltra Vegetianum modum. In Cæsare quidem lego:
III. Ciuil. *Erat eo loco fossa pedum quindecim, & vallus contra hostem in altitudinem*
Valli altitudo. *pedum decem, tantumdemque eius valli Agger in latitudinem patebat.* In
Hirtio etiam: *Castra imperat vallo pedum duodecim muniri.* Pars altera, vt
Sudes & Valli, idẽ. dixi, *Sudes*, qui propriè *valli*, & inde compositum ex vtroque, dixêre
Vallum. Virgilius priore & propriâ notione:

Quadrifidasque sudes, & acuto robore vallos.

Ibi Seruius: *Bis idem dixit. nam & Valli & Sudes idem sunt.* Magis prisci
dixêre & *Suros. Suri, fustes*, ait Festus. *vnde* ὑποκοριστικῶς *Surculi.* Idem
Ennij *Crebrisuro* notat: eaque voce notari *vallum crebris suris, id est palis*
Lib. VII. cap. VII. *munitum.* Sed Sudium vox creberrima. vt in Valerio: *Tragulis & pilis,*
quia roboreæ sudes deerant, vallauit. E robore eas sumit, ex acere Proper-
E quâ arbore. tius: *Hunc Tatius fontem vallo præcingit acerno.*
Lib. IV. Sed non est dubium quin è quocunque & obuio ligno, robusto tamen,
Lib. XXXI. cùm daretur. Iterùm de Sudibus Ammianus: *Vallo sudibus fossaque firma-*
to. Idem: *Vallum sudibus densis, & fossarum altitudine, cautiùs adstrueba-*
Lib. IV. cap. XVI. *tur*, sæpiusque. In Vegetio igitur cùm legitur: *Quibus protecti bellatores,*
si lutum obfuerit, ciuitatis fossatum etiam comportatis lapidibus complent:
longè aliam lectionem scripti libri præeunt: in quibus ferè est, *bellatores*
sudatum auferunt. ex quo illud natum: *si lutum obfuerit.* Atqui (vide &
Correctus Vegetius. considera) *luto* non ibi locus. Equidem lego: *Sudetum auferunt.* Sub mus-
culis, inquit, protecti bellatores detrahunt sudes mœniorum, & fossas
complent. Nam & in opidis etiam istæ sudes. Sidonius ad Narbonem
Martium: *Non te fossa patens, nec hispidarum*
Obiectu sudium coronat agger.

Igitur quâ formâ *Vepres Vepretum* faciunt, *Salices Salicetum*, tali *Sudes*
Et Suidas. *Sudetum.* in Suidâ est: Σέδετον, τὸ φοσσᾶτον: *Sedetum, fossatum.* Vide ne Σού-
δετον vera lectio sit, *Sudetum*: nisi quis existimat à *Sedibus* dictum hoc *Se-*
Ipsi Valli quales? *detum.* Forma Sudium siue Vallorum quæ fuerit, diffusè in Polybio ipso
nostro habes, de rebus Quinctij Flaminini in Græciâ. Ipsum vide. Inter
Lib. XVII. alia ostendit, non *æquabili & simplici ligno fuisse, sed habuisse*, vt ipse ap-
pellat, δύο κεραίας ἢ τρεῖς ἢ τέτταρας: *duas eminentias & velut cornua, aut*
tres aut quattuor. Significat ramos in maiore stipite, qui recisi vt cornua
Varro explicatus. eminebant. Tales præsertim in summo erant, eoque Varro, me iudice,
De L.L. aspexit cùm scripsit: *Vallum, vel quòd ea varicare nemo possit, vel quòd*
singula

ſingula ibi extrema bacilla furcillata figuram habeant litteræ V. Duplex etymon dat, ſiue quòd nemo ea varicando tranſcendat; ſiue quod in capite & extremo bacillorum V littera ſit expreſſa. Oſtendit amplius idem Polybius, φιλοπόνως ἀποξυμμένας τὰς κεραίας: *ſtudioſè acutas fuiſſe eminentias illas vallorum:* & cauſſam addit, ne quis facilè poſſet apprehendendo euellere, lubrico ſcilicet ligno. Cauſſa etiam altera in promptu, contra tranſgreſſum aut tranſcenſum. Hæc acumina Ammianus ita exprimit: *Caſtra ponuntur, vndique, in modum mucronum, præ acutis ſudibus fixis.* Iſti ſunt Valli aut Sudes: quas in Aggere illo terreo defixas ſatis liquet. Vegetius: *Super aggerem valli, hoc eſt ſudes vel tribuli lignei, per ordinem digeruntur.* Itaque longiuſculos fuiſſe oportuit hos vallos, cùm pars in terram defigeretur, firmamenti cauſſâ, & pars emineret. Etſi implexos & deuinctos inter ſe etiam fuiſſe, ex Polybio diſcas. Hæc ratio tota vallandi nec antiquis Græcorum ignota, imò vſurpata fuit, ex Homero. Nam ille Agamemnonem ſic facit caſtra ædificare ad Troiam:

Valli ſupernè acuti.
Lib xxv.
Lib. III. cap. VIII.
Valli ratio Græcis nota.
Iliad ι. verſ. 339.

Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
Εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν:
Et murum conſtruxit, & hunc fôdit prope foſſam,
Latam atque ingentem, & vallos poſuit quoque in ipsâ.

Satis de Vallo: pars tertia, *Portæ.* Quot eas fuiſſe dicimus? quattuor. Ex Liuio: *Ad quattuor portas exercitum inſtruxit.* Vbi autem? ad vnumquodque latus vnam, ex Ioſepho. Πύλαι δὲ ἐνοικοδομοῦνται τέσσαρες, καθ' ἕκαστον τοῦ περιβόλου κλίμα: *Portæ inædificantur quattuor, ad vnamquamque ambitus partem.* Atque inter eas prima *Prætoria*, quæ ſcilicet vicina & à tergo Prætoris. Ammianus: *Auſi inter hæc equitum cunei, portâ perruptâ Prætoriâ, prope ipſum tabernaculum Principis aduenire.* Feſtus: *Prætoria porta appellatur in caſtris, quâ exercitus in prælium educitur.* Et ſanè ſolet ea plerumque obuerti hoſti, vt Decumana auerti. Vegetius: *Porta Prætoria aut Orientem ſpectat, aut illum locum qui ad hoſtes pertinet, aut illam partem ad quam exercitus eſt iturus.* Vbi igitur hoſtis in vicino, illum ſpectat: vbi minimè, alterutrum ex iis quæ dicit. Hæc ipſa *Extraordinaria* Liuio dicta: *M. Valerium erumpere Extraordinariâ portâ iuſſit*: ab iis ipſis Turmis & Cohortibus, quæ illic tendunt. Duæ laterales & proximæ, *Principales:* è quibus *Læua* altera ad diſcrimen, altera *Dextra.* Vnde nomen? Feſtus dicet: *Principalis caſtrorum porta nominatur, quòd in eo loco eſt, in quo Principes ordines tendunt.* Id eſt, primi ordines, capita & apices caſtrorum; vt Tribuni, Præfecti, primique Centurionum. Bona deriuatio: alioqui nec mala à *Principiis* ipſis: ſed tum *Principalis* magis eſſet. mentio in Liuio ſatis crebra: & loca alibi dedi, aut tu excerpes. Quarta, *Decumana*, à cohortibus Decimis ibi tendentibus ſic dicta. Ea eſt oppoſita Prætoriæ, & remota ab hoſte. Tacitus: *Cuncti ruebant ad portas, quarum Decumana maximè petebatur, auerſa hoſti & fugientibus tutior.* Vegetius oſtendit ſupplicia extra hanc ſumpta: *Decumana quæ appellatur poſt Prætorium eſt, per quam delinquentes milites educuntur ad pœnam.*

Porta in caſtris.
Lib. XL.
Lib. III.
Prætoria.
Lib XXV.
Extraordinaria eadē.
Lib. XL.
Principales duæ.
Decumana.

pœnam. Hæc eadem *Quæstoria* olim dicta, vt suprà dissertum. Ista olim: nec inferior ætas valde mutauit, nisi quòd minores quasdam portulas interstruxit. Leo Imp. *Ambitus fossati Portas quattuor maiores & publicas habere debet, portulas autem paruas prætereà complures.* Sed illas maiores quantas fuisse arbitramur? Iosephus grandes fuisse ostendit, Πρός τε εἰσόδους τῶν ὑποζυγίων εὐμαρεῖς, καὶ πρὸς ἐκδρομάς, εἰ κατεπείγοι, πλατείας: *ad introitus iumentorum faciles, & ad excursus, si opus sit, latas.* Ergo suprà, non minus patuisse quàm Vias censui, id est pedes quinquaginta.

Posteà plures portulæ.

Fores & ianuæ etiam iis impositæ, ad ferandum ac referandum. Virgilius indicauit, in castris Troianorum:

Fores in portis.

Lib. IX.

Portam, vi multâ, conuerso cardine torquet,
Obnixus latis humeris.

IIX. Gallic.

Hirtius item expressè: *Portis fores altioresq; turres imposuit.* Vbi & turres in portis ad defensionem notes: quod item sæpè in toto ambitu castrorum Iosephus: Καὶ τὸ μὲν ἔνδον, εἰς σκηνὰς διαλαμβάνουσιν, ἔξωθεν δὲ ὁ κύκλος τείχους ὄψιν ἐπέχει, πύργοις ἐξ ἴσου διαστήματος κεκοσμημένος. ἐπὶ δὲ τῶν μεταπυργίων, τούς τε ὀξυβελεῖς, καὶ καταπέλτας, καὶ λιθοβόλα, καὶ πᾶν ἀφετήριον ὄργανον τιθέασιν, ἅπαντα πρὸς τὰς βολὰς ἕτοιμα: *Et introrsum quidem tabernaculis locum capiunt, extrorsum verò ambitus muri præbet speciem, turribus ex æquo spatio instructis, & per interualla ballistas, & catapultas, & aliud omne instrumentum missile disponunt, cuncta ad iactum parata.* Quæ talia tamen non nisi in Statiuis, & diuturnioribus sedibus, credendum est habuisse. In vnam noctem, ne foribus quidem valdè opus.

Turres in portis. Et Vallo.

Lib. III.

DIALOG. VI.

De operibus. qui Immunes in iis, qui Munifices. Secordia posterioris æui.

HABES exteriorem quoque castrorum faciem: in quâ tamen scito variatum interim aliquid maioris firmitatis aut tutelæ caussâ. Legas enim non rarò duplicem fossam, & duplex vallum: sed quæ scilicet eadem iam dictis. AVD. Linguam mihi soluis, quam ægrè coërcui: & rogare libido, an hæc talia & tot opera ipsi milites? LIPS. Ipsi. nec pro nostro more aut secordiâ, munitores quosdam seorsim cogita circumductos. AVD. Non cogito. sed calones, lixas, & id genus in mente habeo: & an non ij potiùs ad seruilia hæc munera admoti? LIPS. Seruilia appellas? ad quæ ego reperio ipsos Imperatores manum interdum admouisse, in calcar & exemplum. Excute hæc nostri æui iudicia, & scito Romanos sociosque communiter & sollenniter in his operibus fuisse. Cottidiana erant; & siqua alia res, hæc militem firmabat & indurabat. Vt tamen semel tibi explicem, Polybio paullùm seposito, disce: duo genera militum fuisse, *Munifices* & *Immunes*. Illos, qui munus facerent: id est, fossas, vallum struerent, excubias stationesque obirent. Istos, qui his omnibus vacarent. De prioribus ita Festus: *Munifices, qui non*

Ipsi milites muniuerunt.

Munifices.

non vacabant, sed munus reip. faciebant. Vbi illud, *reipublicæ*, suspectum leuiter habeo, nec scio an non magis *publicè* legendum, abiecto *rei*. Vegetius: *Munifices appellantur, qui munus facere coguntur.* In hoc genere omnes gregarij, & quibus honos aut gradus vacationem non dabat. Quidam enim, vt posui, *Immunes* erant, quos Festus *Beneficiarios* vocat. *Immunes*
Beneficiarij, inquit, *dicebantur qui vacabant muneris beneficio.* Et hic displicet *beneficium muneris*: illud verò onus est. Lego, *muneribus, beneficio.* Sensus, sic dictos, qui beneficio Imperatorum, muneribus vacarent. Duo enim genera eiusmodi Immunium: alij, qui ex lege & more vacabant; alij, qui ex beneficio. Ex lege, omnes Tribuni, Centurionesque, *Tribuni. Centuriones, Equites vacant.*
qui arbitri & exactores munerum erant, non actores. Item equites, ob dignitatem. Valerius me docuit in exemplo: *Equestris*, inquit, *ordinis bona magnaq́; pars, quadringenti iuuenes, censoriam notam patiente animo sustinuerunt, quia in Siciliâ ad munitionum opus explicandum ire iussi, facere id neglexerant.* Lib. II. cap. IX.
Clariùs ex Frontino, in eâdem re: *Aurelius Cotta Consul, cùm ad opus equites necessitate cogente iussisset accedere, eorumq́; pars detrectasset imperium, questus apud Censores effecit vt notarentur.* Lib. IV. cap. I.
Ex quo liquet immunes eos vulgò fuisse, nec nisi in necessitate admotos: quod tunc quoque recusarunt, ne ius scilicet suum remittere aut proiicere viderentur. In eodem numero pono etiam Veteranos & Euocatos, quos omnino probabile est, cùm sponte militiam sumerent, munerum hac necessitate non astrictos, nisi item in necessitate. A quo exemplo exauctorati & qui sub vexillo habebantur temporibus Principum, *ceterorum immunes erant* (ait Tacitus) *nisi propulsandi hostis*. *Euocati vacant. Item Vexillarij.* I. Annal.
Atque isti tales lege vacabant: beneficio autem, quibus id indultum per gratiam, siue quia virtute meruissent. Tale cùm Annibal Imperator Campanis concedit, apud Liuium, *Ne ciuis Campanus inuitus militaret, munúsve faceret*: quod valet, nec ad militiam adigi debere; nec si in eâ sponte esset, ad munus. *Et quidam beneficiarij. Imperator indulgebat.* Lib XXIII.
In eodem Liuio, octo cohortes Hernicorum scribuntur, *quæ duplex stipendium acciperent, immunes quoque operum militarium essent, in vnum pugnæ laborem reseruati.* Lib. VII.
Sed & apud eumdem, Senatus inter cetera, quæ ignominiosè de Cannensibus reliquiis, censet: *Ne quis eorum munere vacaret, neu dono militari, virtutis ergô, donaretur.* Lib. XXVI.
Nec Imperatores solùm ipsi dabant: sed indulgebant aut conniuebant etiam pro tempore Tribuni. In Quinctiliani Declamatione, pro Milite: *Transeo oblatam nolenti munerum vacationem, & blandiùs adulatum militi Tribunum.* *Et Tribuni.*
Talia olim: at remissiore iam & minùs intentâ militiâ, inualuit, Vacationes pretio etiam, idque à Centurionibus, emi. Inter alia, quæ militiam & rem Romanam euerterunt, hanc scito esse inter occultas caussas. *Et Centuriones*
Redimebant igitur, & iam per bella ciuilia cœptum, mansit sub Augusto. Tacitus in seditione, quæ statim ab eius morte, loqui milites facit: *Hinc* (è decem assium stipendio) *arma, vestem, tentoria, hinc sæuitiam Centurionum & vacationem munerum redimi.* *Vacationes empta.* I. Annal.
Quomodo hîc sæuitia, & Centurionum etiam auaritia aut fraus; declarat idem ampliter

1. Hist. in rebus Othonis. *Flagitatum*, inquit, *vt vacationes præstari Centurionibus solitæ remitterentur. Namque gregarius miles* (nota *gregarium* tantùm exprimi) *vt tributum annuum pendebat, pars manipulis, pars per commeatus aut in ipsis castris vaga; dum mercedem Centurioni exsolueret, neque modum oneris quisquam, neque genus quæstus, pensi habebat. Per latrocinia aut raptus, aut seruilibus ministeriis, militare otium redimebant. Tum locupletissimus quisque miles labore ac sæuitiâ fatigari, donec vacationem emeret. Vbi sumptibus exhaustus secordiâ miser elanguerat, inops pro locuplete, & iners pro strenuo in manipulum redibat. ac rursus alius atque alius eadem egestate ac licentiâ corrupti, ad seditionem ac discordias, & ad extremum, bella ciuilia ruebant. Sed Otho, ne vulgi largitione Centurionum animos auerteret, ex fisco suo vacationes annuas ex soluturum promisit: rem haud dubiè vtilem, & à bonis posteà Principibus perpetuitate disciplinæ firmatam.* Tota res explicata, & seueriter etiam damnata: nisi quòd posteà remittit aliquid, & probat vacationes solui è fisco. Si te noui Tacite & rectum tuum sensum; non pro iudicio, sed pro tempore, & quia eò ventum vt foueri hæc vulnera possent non sanari. Quod autem ait, *rem eam à Principibus posteà perpetuitate disciplinæ firmatam*: quid hoc est? an vt nemo posteà munifex? omnes pretio è fisco soluto vacarent? Profectò non potuit, aut omnis iam munitio, & vigiliæ, & munia, cessarunt. Non ea mens. sed certo aliquo numero vacationes Centurioni solutas; ceterùm, militi nullam sæuitiam vltrà adhibitam, aut immodicè exagitatum; sed cùm opus, fecisse opus. Spes enim cùm recisa extorquendi, cessauit & tormentum. Sanè quin posteriore etiam æuo munierint opusque fecerint, dubitari non potest vel ex Vegetio, qui distinguit duo genera militum: *Principales, qui priuilegiis muniuntur*; *Munifices, qui munus facere coguntur*. Ipse *Principales* appellat, illos eximios & in gradu: *Munifices*, viliores & gregales. Ita Ammianus: *Munificis militis vili & fortuito cibo contentus*: quod ita scribit in laudem & continentiam Iuliani Imperatoris. Iterumque: *Portio pultis parabatur exigua, etiam munifici fastidienda gregario*. In Codice Theodosij: *Qui contra hanc sanctionem fecerit, promotus regradationis humilitate plectetur, munifex pœnam deportationis excipiet*. Quibus locis *Munifices* palàm distinguuntur à Principalibus siue Promotis. Vides quid moris fuerit, quomodo minuerit. & facit eò Dionis scriptio, qui Mæcenatem Augusto suadentem inducit, *vt allegat in Senatum quosdam etiam ex Centurionibus*, πλὴν τῶν ἐν τῷ τεταγμένῳ ἐστρατευμένων. τούτων μὲν γὰρ τῶν καὶ φορμοφορησάντων καὶ λαρκοφορησάντων καὶ αἰσχρὸν καὶ ἐπονείδιστόν ἐστιν ἐν τῷ βουλευτικῷ τινας ἐξετάζεσθαι: *præter eos, qui aliquando inter gregarios militassent. Nam ex iis qui corbes aut sportulas tulissent, turpe & ignominiosum sit, quosdam in Senatu censeri.* Ita Dio. qui censet Centuriones quoque Senatores fieri, sed nempe qui ab initio tales, aut in gradu aliquo: nec qui vnquam vilia ista obiissent. Vilia, vt ipse iudicat, pro suo iam æuo: an pro veteri? absit, aliter ostendimus. Et quid C. ille Marius, nónne à caligâ ad Consulatum perue-

In Tacito. scrupulus.

Is sublatus.

Lib. II. cap. VII. *Principales milites.* *Munifices pro gregariis.*

Lib. XVI. Lib. XXV. Lib. VIII. tit. V. l. II.

Lib. LII.

Dio explicatus.

peruenit? nónne munifex,& qui vitem capite sæpè excepit & fregit,

Si lentus pigrâ muniret castra dolabrâ?

vt ait Satyricus. Sed molliore illo æuo, fracta & mollia etiam iudicia: puluerulenta virtus sorduit, & iam pænè dedecus, esse verè virum. Audi Tacitum de Syriacis legionibus, quas Corbulo desides & ignauas repperit: *Satis constitit*, inquit, *fuisse in eo exercitu veteranos, qui non stationem, non vigilias inissent, vallum fossamq; quasi noua & mira viserent, sine galeis, sine loricis, nitidi & quæstuosi militiâ per opida expletâ.* O milites, sed Nerone non Corbulone dignos! Et tale, quod de Prætorianis Spartianus scribit: quos cùm Iulianus, is qui imperium ab iis emerat, in campum produceret & exercere militariter vellet: *illi vicarios operis, quod cuique præscribebatur, mercede conduxerunt.* Planè, vt de Ægyptiis Valerius: *qui ductu Archelai aduersus A. Gabinium mœnibus egressi, cùm castra vallo atque fossâ cingere iuberentur, vniuersi succlamarunt, vt id opus publicâ pecuniâ faciendum locaretur.* Rides? qui magis quàm in nostris hominibus & moribus, per quos certum est idem futurum si rogarentur? imò seditionem futuram, si iuberentur? Ista sunt quæ militiam perdiderunt, & perdunt: vilia habere & seruilia, quæ domini vsurparunt orbis terræ. Romani enim certè tales: atque etiam Macedones, de quibus apud Curtium, obsidione Tyri: *Macedonas inclytos armis, dorso, sicut iumenta, onera portare.* Quod iis obiiciunt obsessi, dum terram fodiunt & sportis egerunt: obiiciunt, inquam, sed mox subiiciendi. Nec Flori sanè illud æquis oculis lego: qui de Scipione ad Numantiam, priscâ disciplinam reuocante: *Aßiduis & iniustis, & seruilibus maximè operibus attriuisse* milites suos scribit. Apage, *seruilibus*: numquam id in Romanis castris serui: quos semel aut iterùm dumtaxat lego manum his operibus admouisse. In Hirtio de bello Alexandrino: *Cum more operis cottidiani, magnam illam seruorum multitudinem quæ aggerem portabat, militum esse credidisset.* Nam Cæsar ibi seruos huic rei adstrinxit, quia militem paratum habere volebat in pugnam: atque id Pharnacem fefellit. Raró aut perraró igitur, dico legisse me id expressim, & quòd serui soli: etsi quin milites interdum iuuerint, cùm opus subitum, haud negem. In Cæsare etiam, obsidione Massiliensi, cùm magnæ munitiones instituerentur, lego *C. Trebonium ad efficienda opera magnam iumentorum atque hominum multitudinem ex omni prouinciâ euocasse.* Sed rara hæc exempla olim: posteà tota res abiit, & desierunt muniri etiam castra. Vegetius de suo æuo: *Huius rei* (metationis castrorum) *scientia prorsus intercidit, nemo enim iamdiu ductis foßis fixisq; sudibus castra constituit.* Obserues inde Valentiniani iunioris igitur tempore Vegetium vixisse: nam senioris, castra adhuc in vsu. Ammianus sanè aliquoties munit, in Iuliani & Valentiniani rebus: & de huius fratre Valente in Alanos ducente, *Vallo*, inquit, *sudibus fossaq; firmato.* Non ergo tunc scientia prorsus interciderat, aut vsus. Etsi iam aliud muniendi genus & leuius cœperat, vt non vallo, sed scutis, idque multiplicatâ serie, cingerentur. Idem Am-

[Margin notes: IV. Annal. — *Mollitia sub Principibus.* — In Iuliano. — Lib. IX. cap. I. — *Macedones operarij.* — Lib. IV. — Lib. II. cap. XVIII — *Calones aut serui raró muniebant.* — II. Ciuil. — *Interdum & Prouinciales.* — *Munitio desita.* — Lib. I. cap. XXI. — Lib. XXXI. — *Scutorum munitio.*]

Lib. XVII. mianus in rebus Iuliani: *Quibus terminatis, reuocatus inuictissimus miles, prope supercilia Rheni tendebat, scutorumque ordine multiplicato vallatus,* Lib. XXIV. *victu fruebatur & somno.* Iterùm, in eodem Principe: *In valle graminea prope riuum, multiplicato scutorum ordine in orbiculatam figuram metatis tutiùs castris quieuimus.* Quod ipsum in obsidionibus opidorum aliquoties in eo scriptore factum aduertas. vt libro XXI. *Ordine itaque scutorum* Lib. XIX. *gemino Aquileia circumsepta.* Alibi de *triplici ordine*, imò & *quintuplici* legas. *Quinquies ordine multiplicato scutorum cingitur ciuitas*: quod de Persis Ammianus scripsit. Sed hæc scuta sola & sine viris deposita non est arbitrandum: recta quidem sic & iuncta stetisse arbitror ad pila aut hastas acclinata, sed milites item appositos ad tuendum. Sed ad Vegetium quod facit, periisse hunc vsum: idem in fragmento Græcanici scriptoris apud Suidam mihi obseruatum: qui Mauricium quemdam diu desitam sepultamque hanc rem ait restituisse & eduxisse. Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ, inquit, τὸ πρότερον οὐκ ἀπετάφρευον, ὅτε μὲν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ ἔργον δὲ εἶχον πρότερον ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τοῦ ἑῴου πολέμου. Ἐπειδὴ δὲ ὅτε τὴν στρατηγίαν εἶχεν, τὸ τοιόνδε ῥαθυμίας πάρεργον ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε. Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα, καὶ ἐς λήθην κατωλίσθεν. Πόνος γὰρ ὄκνῳ πολέμιος: *Romani anteà castra non muniebant, atque adeò scientiam eius rei prorsus non habebant, priusquam Mauricius Pauli filius dux Orientali bello esset. Is postquam ducatum suscepit, hoc totum ignauiæ prioris correxit, & ad decorum atque vtile redegit. Romanis tamen ea res volentibus minimè erat, atque in obliuionem iam lapsa erat. Labor siquidem ignauiæ aduersarius.* Habes adfirmatum hoc ipsum quod in Vegetio, sed auctorem etiam resuscitatæ artis, dignum quem norîmus. Vir enim profectò fuit, quicumque iste Mauricius. Et sanè sub Græcis iterùm vixisse ea videtur, si Leonis Imperatoris præcepta vsum habuerunt, quæ de Castris exstant. Ea ipse, voce eius sæculi, Ἄπληκτα vocat: & interpretatur Ἄπληκτον, τὸ φωσσάτον. Suidas haud aliter: Ἄπληκτον, τόπος ἔνθα καταλύουσι τῆς ὁδοιπορίας τὰ στρατόπεδα: *Aplectum, locus vbi à viâ quiescunt legiones.* Quis alius ille locus, quàm castra? Est & in Constantino Porphyrogenetâ id verbi: οὗτοι, inquit, τὰ τῶν βασιλέων ἄπληκτα διατιθοῦσι, καὶ τὰς ὁδοὺς ἐκκαθαίρουσι: *Isti & castra Imperatorum disponunt atque aptant, & vias mundant*: de officij certo genere.

Instaurata iterùm munitio.

Aplecta pro castris.

DIALOG. VII.

De castris auctis, aut geminatis.

SED excessimus, in viam redimus & ad Polybium nostrum: cum quo etiam ratiunculæ aliquid subducendum de castris. Nam quia mutari in iis solet pro numero militum maiore, imò sub duobus ducibus geminari: hæc quoque addit, non aliâ in re, fateor, quàm in hac castrensi, serius magis & accuratus. Nec omnino de nihilo, qui hunc libellum *De metatione castrorum* inscripserunt: quia plurima certè pars de istis. Verba hæc lege:

Quòd

Ἐὰν δέ ποτε πλεονάζῃ τὸ τῶν συμμάχων πλῆθος, ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς συστρατευομένων, ἢ τῶν ἐκ τοῦ καιροῦ προσγινομένων· τοῖς μὲν ἐκ τοῦ καιροῦ πρὸς τοῖς προειρημένοις, καὶ τοὺς παρὰ τὸ στρατήγιον ἀναπληροῦσι τόπους, τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ταμιεῖον συναγαγόντες εἰς αὐτὸν τὸν κατεπείγοντα πρὸς τὴν χρείαν τόπον. Τοῖς δ' ἐξ ἀρχῆς συνεκπορευομένοις, ἐὰν ᾖ πλῆθος ἱκανώτερον, ῥύμην μίαν ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις παρὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων ἐπιφανείας παρατιθέασι. Πάντων δὲ τῶν τεττάρων στρατοπέδων, καὶ τῶν ὑπάτων ἀμφοτέρων εἰς ἕνα χάρακα συναθροισθέντων, οὐδὲν ἕτερον δεῖ νοεῖν, πλὴν δύο στρατείας κατὰ τὸν ἄρτι λόγον παρεμβεβληκυίας ἀντεστραμμένας αὐταῖς συνηρμόσθαι, συναπτούσας κατὰ τὰς τῶν ἐπιλέκτων ἑκατέρου τοῦ στρατοπέδου παρεμβολάς. οὓς ἐποιοῦμεν εἰς τὴν ὀπίσω βλέποντας ἐπιφάνειαν τῆς ὅλης παρεμβολῆς. Ὅτε δὴ συμβαίνει γίνεσθαι τὸ μὲν σχῆμα παραμῆκες, τὸ δὲ χωρίον διπλάσιον τοῦ πρόσθεν, τὴν δὲ περίμετρον ἡμιόλιον. ὅταν μὲν οὖν συμβαίνῃ τοὺς ὑπάτους ἀμφοτέ-

Quòd si aliquando maior sit Sociorum multitudo vel ab initio comitantium, vel posteà fortè superuenientium: his quidem qui posteà, præter loca dicta, etiam eum quæ ad Prætorium est complent, Forum ipsum & Quæstorium, si res exigat, in vnũ conferentes. Iis verò, qui ab initio simul egressi fuerunt, si iusta multitudo sit, Strigam vnam parte alterâ legionum addunt versus vallum. Omnibus autem quattuor legionibus, ab vtroque Consule, in vna castra conductis, non aliud mente concipere oportet, quàm duos exercitus, modo quem suprà dixi, pariter metatos, atque inuicem sibi obuersos esse: iunctos & sese contingentes, quâ parte Extraordinarij vtriusque exercitus locantur. quos feci scilicet metari ad castrorum tergum. Ita fiet, vt Figura quidem sit oblonga, locus priore duplo maior, ambitus sesquialter. Cùm igitur Consules vnà

ρους ὁμοῦ στρατοπεδεύειν, οὕτως ἀεὶ χρῶνται ταῖς στρατοπεδείαις· ὅταν δὲ χωρὶς, τ' ἄλλα μὲν ὡσαύτως, τὴν δ' ἀγορὰν, καὶ τὸ ταμιεῖον, καὶ τὸ στρατήγιον, μέσον τιθέασι τῶν δυεῖν στρατοπέδων.

metantur, eiusmodi semper vtuntur metaturâ: cùm seorsim, alia quidem sunt similia, Forum verò, Quæstorium, & Prætorium in medio vtriusque exercitus ponunt.

Duo proponit & exponit, quæ morari lectorem possint. Prius, de Sociis. Nam ij aliquando plures aut superueniunt (puta à regibus aut sociis gentibus missi) aut simul lecti & egressi sunt. quod crebrum, cùm è Latio aliquando duplicem numerum aut sesquialterum, vt docui, capere solerent. Quid tum igitur factum? ordine explicat. & pro aduentoribus quidem, inquit,

,, *Præter loca dicta.*] Quæ ista? Vacua, vt opinor, post Extraordinarios relicta. Nam hoc deserte dixit, spatij ibi aliquid redundare, aduenientibus implendum. Sed si ea non sufficiant, addit,

,, *Etiam qui ad Prætorium est, complent.*] Nimirum, spatium illud centum pedum & viam latam, anteà relictam. Quod si opus etiam sit, totum Forum ad Prætorium vsque complent. Dixeris. vbi tunc igitur Forum? respondet, in vnum locum solere cum Quæstorio conferri: id est, vt locus ille vacuus anteà vsibus Quæstoris destinatus tantùm, nunc etiam foro rerum venalium seruiat. At verò si ab initio maior fuerit multitudo, & castris nondum positis aut vallatis: tum aliter & magis compositè rem expediunt. quomodo?

Forum & Quæstoriũ iuncta.

,, *Strigam vnam parte alterâ legionum addunt.*] Castra scilicet in latitudine augent, & ad socios alios socios ponunt, prorsùs formâ & modo dicto. Ita fit tunc via media, & alter Vicus. Sed hoc tantùm, si iusta multitudo, inquit, ad locum implendum. Si non, supernè scilicet locantur. Credo idem factum, si tres (quod tamen rarò) sub vno Consule legiones: in latum, inquam, castra producta. Quid tamen si quattuor, & vterque ibi Consul? facilis ratio: & ait,

Castra in latum semper aucta.

,, *Non aliud mente concipere oportere, quàm duos exercitus.*] Sententia tota. Binas esse copias, & bina velut castra, vno saltem vallo clausa. Itaque dispositio tota eadem manet; dumtaxat notandum binos istos exercitus à tergo sibi iungi, & Extraordinarios limitem castrorum esse. Atque istud facile: aliud monet, obscurius aut implexius nobis. Quid enim si vnà quidem, sed non misceri volunt castris? vterque Consul seiunctos habere suos? Tum, inquit,

,, *Alia quidem sunt similia, Forum verò, Quæstorium & Prætorium in medio.*] Videtur dicere (videtur. nam satis hæc ambigua.) quod ad legiones, omnia tunc fuisse eadem: dumtaxat Prætorium, Quæstorium & Forum admota vtrimque ad vallum, & sic communionem inter Consules

Partitio castrorum, vbi duo Impp.

ſules fuiſſe : ſingulis tamen caſtris vallo ſuo diſcretis. Nam hoc niſi fuiſſet, iam non eſſet metatio, & caſtra diuerſa. Hoc autem fieri potuit, vel in oblongâ illâ figurâ iam dictâ : ſaltem vt Extraordinarij amouerentur, & ad latus locarentur : vel in figurâ aliâ, vt caſtra velut geminarentur, ſed duplici vallo ſecreta : Prætorium autem & adiuncta, ad latus vtrumque circa portas Principales. Iſta ex Polybio: etſi rarò aut non leges (in libris qui hodie) Conſules ſic iunctis caſtris, vallo tamen diuiſos. Et quid opus? niſi ſi auctoritatis ſeruandæ gratiâ : etſi aliter etiam ea ſalua. Scipio Imp. ad Pompeium venit: & vt Cæſar narrat, *receptis omnibus in vna castra legionibus, ille ſuum cum Scipione honorem partitur, claßicumq́; apud eum cani, & alterum iubet Prætorium tendi.* Simile Auguſtus in Agrippâ. & vt Dio ait, *ſi quando ſimul ad bellum irent, tabernaculum ſui ſimile dabat, & ſignum ab vtroque peti iubebat.* Diuiſa quidem caſtra etiam lego, ſed loco etiam diuiſa & abiuncta : idque vel ob numerum militum maiorem, vt apud Cannas maiora & minora fuerunt : vel ob alium vſum, vt Cæſar in Ariouiſtum. Illud rari exempli, vtrumque Conſulem conueniſſe, & in caſtris nil mutaſſe : ſed Haſtatos ab Haſtatis, Principes à Principibus, & ſic ordine; itemque Centurionem à Centurione, Tribunum à Tribuno receptos. Quod Claudius Nero & C. Liuius vſurparunt, contra Aſdrubalem : ſed dumtaxat in vnam noctem, & ad fallendum hoſtem. Diſcas tamen ex eo, ſatis laxè metari ſolere, cùm tot millia in iiſdem locis poſſent recipere & inſerere; expulſis, niſi fallor, & in vacuum ad valla redactis calonibus & iumentis pleriſque.

III. Ciuil.

Lib. LIII.

DIALOG. VIII.

De miniſteriis, quæ Tribunis & Equitibus & alibi præſtantur, item de Excubijs & Stationibus.

SED de Caſtris ipſis denique iam peregimus, ſermone & re haud illepidâ, ſed longâ : & ſubinde cum Pindaro vereor, * μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. AVD. Harum quidem dapum haud ſatier, te condiente : & vetus illud verum didici.

* ne ſatietas veniens offendat.

Οὐ παρὸς γε παντός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς.
Condire ſcitè non cuilibet datum eſt.

LIPS. Fortaſſe nec mihi, niſi quia amor tuus ita vult, cui bella etiam non bella. Sed ſedem igitur Diſciplinæ quia vidimus, nunc ipſam. Tria ad eam ſpectant, *Munia, Exercitia, Leges.* Quædam ex his prompta nobis in Polybio, quædam non erunt. Ipſum primò excutiamus : ſi quid deerit, & tempus & hic animus ferent, pòſt dabo. *Munia* appellamus excubias, miniſteria, & hæc talia : quæ in his Polybij verbis habes. Lege:

Ἑξῆς δὲ τούτοις διέταξαν τὰς σημαίας ἐξ ἑκάστου στρατοπέδου *Deinde verò ordinant manipulos ex vtraque legione,* POLYB.

Prin-

τῶν πριγκίπων, καὶ τῶν ἀστάτων, δύο μὲν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ τόπου τοῦ πρὸ τῶν χιλιάρχων. Τὴν γὰρ διατριβὴν ἐν ταῖς καθημερείαις οἱ πλεῖστοι τῶν Ῥωμαίων ἐν ταύτῃ ποιοῦνται τῇ πλατείᾳ· διόπερ ἀεὶ σπουδάζουσι περὶ ταύτης, ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται σφίσιν ἐπιμελῶς. Τῶν δὲ λοιπῶν ὀκτωκαίδεκα, τρεῖς ἕκαστος τῶν χιλιάρχων διαλαγχάνει. τοσαῦται γάρ εἰσι τῶν ἀστάτων καὶ πριγκίπων ἐν ἑκάστῳ στρατοπέδῳ σημαῖαι, κατὰ τὴν ἄρτι ῥηθεῖσαν διαίρεσιν. χιλίαρχοι δὲ ἕξ. τῶν δὲ τριῶν σημαιῶν ἀναμέρος ἑκάστῳ τῶν χιλιάρχων λειτουργεῖ λειτουργίαν τοιαύτην. Ἐπειδὰν καταστρατοπεδεύσωσι, τὴν σκηνὴν ἱστᾶσιν οὗτοι, καὶ τὸν περὶ τὴν σκηνὴν τόπον ἠδάφισαν. κἄν τι περιφράξαι δέῃ τῶν σκευῶν ἀσφαλείας χάριν, οὗτοι φροντίζουσιν. Διδόασι δὲ καὶ φυλακεῖα δύο· τὸ δὲ φυλακεῖόν ἐστιν ἐκ τεττάρων ἀνδρῶν, ὧν οἱ μὲν πρὸ τῆς σκηνῆς, οἱ δὲ κατόπιν παρὰ τοὺς ἵππους ποιοῦνται τὴν φυλακήν. Οὐσῶν δὲ σημαιῶν ἑκάστῳ χιλιάρχῳ τριῶν, ἐν ἑκάστῃ δὲ τούτων ἀνδρῶν ὑπερεχόντων ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν, χωρὶς τῶν τριαρίων καὶ γροσφομάχων (οὗτοι γὰρ οὐ λειτουργοῦσι)

Principũ & Hastatorum, duos ad curam loci qui ante Tribunos est. In hac enim latiore viâ plerumq; diẽ plerique militum terunt: ideoq; curæ iis est, ut aspergatur verraturq; diligenter. Reliquorũ autem manipulorum octodecim quisque Tribunus tres sortitur. tot enim sunt Hastatorum & Principum in quaque legione manipuli, Tribuni autẽ ipsi sex. atq; è tribus istis manipulis singuli & per vices Tribuno hoc ministerium ministrant. Cùm castrametantur, tentorium eius statuunt, & locum circà complanãt: & siquid sepiendum aut claudendum sit ad vasorum utensiliumq; custodiam, id præstant. Dant & duas excubias: excubia autem est è viris quattuor, quarum pars ante tentoriũ, pars post illud iuxta equos agunt. Cùm autẽ sint cuiq; Tribuno tres manipuli, & in quoque istorũ viri supra centum (Triariis exceptis & Velitibus. nam hi nõ ministrant:)

leue

τὸ μὲν ἔργον γίνεται κοῦφον, διὰ τὸ παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν. Τοῖς δὲ χιλιάρχοις ἅμα μὲν τὸ τῆς εὐχρηστίας ἀναγκαῖον, ἅμα δὲ τὸ τῆς τιμῆς, διὰ τῶν προειρημένων ἀποτελεῖται σεμνὸν καὶ προστατικόν. Αἱ δὲ τῶν τριαρίων σημαῖαι, τῆς μὲν τῶν χιλιάρχων παραλύονται λειτουργίας, εἰς δὲ τοὺς τῶν ἱππέων οὐλαμοὺς ἑκάστη σημαία, καθ' ἡμέραν δίδωσι φυλακεῖον ἀεὶ τῷ γειτνιῶντι κατόπιν τῶν οὐλαμῶν, οἵτινες τηροῦσι μὲν καὶ τἄλλα, μάλιστα δὲ τοὺς ἵππους, ἵνα μήτ' ἐμπλεκόμενοι τοῖς δέμασι, βλάπτωνται πρὸς τὴν χρεῖαν, μὴ τελούμενοι καὶ προσπίπτοντες ἄλλοις ταραχὰς καὶ θορύβους ἐμποιῶσι τῷ στρατοπέδῳ. Μία δ' ἐξ ἁπασῶν καθ' ἡμέραν σημαία ἀναμέρος τῷ στρατηγῷ παρακοιτεῖ, ἥτις ἅμα μὲν ἀσφάλειαν παρασκευάζει τῷ στρατηγῷ πρὸς τὰς ἐπιβουλάς, ἅμα δὲ κοσμεῖ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρχῆς.

leue munus fit, nec nisi in quartum quemque diem ad manipulum redit & incumbit. Tribunis verò simul & commoditas ex hisce ministerijs, simul & dignitas atque honos imperio accedit. Triariorum porrò manipuli liberi quidem sunt à ministerio Tribunitio, sed Turmis equitum excubiam cottidie præbent, vt quisque manipulus à tergo Turmæ assidet. Atque hi curant, cùm alia, tum equos maximè, ne aut vinculis impediti inq; ligati lædantur, inutiles futuri ad militiam; aut soluti & ruentes turbas ac consternationem excitent in castris. Vnus verò ex omnibus manipulis in diem Imperatori excubat, quæ res & tutum eum præstat ab insidiis, & ornatum speciémque magistratui addit.

Positis castris, primùm post iuramentum (de quo dicetur in Legibus) præstitum, quod curant Tribuni, est partitio manipulorum ad ministeria,& munia diurna. Attende. pulchra videbis & composita, haud aliter quàm in familiâ boni Patris.

„ *Ordinant manipulos*, inquit, *ex vtraque legione Principum & Hastatorum.*] Qui verò ordinant? Tribuni: quomodo? sorte. Quos? non omnes,

nes, ſed Principum & Haſtatorum ex vtraque legione. Triarios & Velites omittunt, quorum nullus hîc vſus. Et ex vtraque legione ita, vt tamen ſex & ſex Tribuni, quique nonniſi ex ſuâ legione manipulos capiant: nec miles extra ſuam legionem miniſterium Tribuno præſtet. Summatim hæc iſtis verbis primis dicuntur: quæ velim te libare oculis interdum, & eos tum ad me referre. Vix enim ſermonem meum capias, niſi & Polybiana iſta adiungas.

Quot manipuli ad primam curam.

„ *Duos ad curam loci.*] Iſti duo manipuli in totum ſunt? an duo ex quaque legione? nempe vnus Principum, vnus Haſtatorum ex quaque? Sunt verò ex quaque, atque ita quattuor ſimul, argumento claro ex verbis infrà, cùm *octodecim manipulos* reliquos in legione dicit. Sunt autem in quaque ex vtroque hoc Genere viginti, decem Principum, decem Haſtatorum.

Frequentia Principiorum.

„ *Loci qui antè Tribunos eſt.*] Ea ſunt Principia, celeberrimus & ſacerrimus locus, vt ſuprà dictum, & hîc quoque clarè vides. Sermones enim ibi & conuentus in totum diem, atque etiam iudicia, & ſiquid aliud publicè agendum.

Principia verſa, terſa.

„ *Vt aſpergatur verraturq; diligenter.*] Heus tu Bataue, qui munditiâ & politiâ prouocatis aut vincitis omnes gentes, quid Romani tibi noſtri videntur? non & ipſi politi, munduli, idque in ipſis caſtris? Noluerunt ſordium hîc aliquid: & quia frequenti itu & attritu neceſſum erat puluerem aut lutum fieri, iuſſerunt in dies viam hanc adſpergi & mundari. Illud, cùm puluis; hoc, cùm lutum. Sed fortaſſe etiam non fallar, ſi ceſpitem hic diſpoſitum teſſellatim dicam, inſtar pauimenti. Sit pro reliquâ diligentiâ Romanâ: & Tribuniciis tabernaculis ita factum, mox dicet. Hoc magis adfirmem in Statiuis aut Hibernis; ſi iſta quidem lapide aut glareâ etiam ſtrata non fuerunt. AVD. O gratam mihi curam! & quæ alterum iniiciat à te celatum. LIPS. Quid illud? profer. AVD. Verecundor. LIPS. Quid tandem? impurum aut infandum aliquid in caſtis his caſtris? AVD. Non tale. à naturâ eſt, ſed & naturâ duce ſilemus. LIPS. Dic clariùs. AVD. Ea inquam quæ natura requirit, cùm tam mundi Romani tui, vbi depoſuerunt? LIPS. Profectò in riſum me das inopinato hoc & iocoſo quæſito. Tamen certè neceſſaria res, videamus. Quî autem definiam? veteres ſilent, quod tu quoque nunc ægrè proferebas. Coniicio, extra caſtra & vallum hæc feciſſe, cùm liceret: id eſt, de die. Quòd ſi noctu vrgerentur; in tentoriis & vaſis, ac calones aut ipſos aſportaſſe. Diſcurriſſe enim in tenebris per caſtra & excubiaś, non opinor: & fraudi fuerit locus. Quid ſi etiam, vt Turcas hodie audio, in foſſis quibuſdam hæc excreuerint, iiſque terrâ repletis, alias ſubinde nouas foderint? Id potuit, & Turcæ maioribus tabernaculis tentoriola quædam coniuncta habent, cum his ſcrobibus: quæ tentoriola ſcilicet crebrò mutant. Faciunt ſimile in extis aliiſque reiectamentis carnium, & ea defodiunt atque humo operiunt ſtudioſè, contra fœtores. Salubria haud dubiè caſtra, per minutas has obſeruationes. At enim Spartani libe-

Vbi ſordes humanæ?

Turcarum mundicies.

ni liberiùs aut inuerecundiùs se hîc gerebant. de quorum militiâ castris- *Spartanorum mos.*
que Xenophon hoc quoque narrat: Καὶ τοὺς ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀπιόντας οὐ δεῖ θαυμάζειν, ὅτι οὔτε ἀλλήλων, οὔτε τῶν ὅπλων πλέον, ἢ ὅσον μὴ λυπεῖν ἀλλήλους, ἀπέρχονται· καὶ γὰρ ταῦτα ἀσφαλείας ἕνεκα ποιοῦσιν: *Atque eos qui ad necessaria secedunt, non oportet mirari quòd haud longiùs ab aliis aut ab armis suis recedunt, quàm quod satis sit ne nares offendant. hoc enim securitatis causâ faciunt, & ne excipiantur.* Sed in ministeriis nostris pergamus.

„ *Quisque Tribunus tres sortitur.*] Hîc de sorte, antè non dixit: sed ante quoque admisi à solenni militiæ, in quâ sors assidua aut certè crebra. Ait, *quemque Tribunum tres habere*: quid clarius? Sunt reliqui octodecim manipuli, seni Tribuni: tres igitur in singulos. Quid autem isti faciunt? sequitur,

„ *Tentorium eius statuunt.*] Non ergo lautioribus hisce Tribunis proprij ministri & serui? Fuerunt, sed visum tamen hæc omnia, quæ militiam tangunt, per milites fieri: tum contra ignauiam & otium, tum caussâ obsequij, & vt opportuni magis imperiis atque obnoxij essent. Hodie abnuant, per malum fastum. qui in milite bonus, sed in hostem: apud Duces obsequiosi & flexi animi conueniunt.

„ *Locum circà complanant.*] In Græco, ἠδάφιζον: *pauimentabant.* Nec tamen de vero lapideoque pauimento ceperim: vnde cottidiani & subiti isti lapides? sed de cespiticio, & credo virides sic eos comportatos à mili- *Tentoria cespite strata.*
te & tessellatim dispositos. Si locus tamen vicinus præberet, aut diuturnior mora posceret (vt in Statiuis aut Hibernis) non abnuam etiam de gleareâ aut lapide, quia istos homines video omnia de facili præstitisse, quæ ardua nobis & onerosa. Iulius quidem Cæsar *sectilia sua & tessellata* *Cæsaris splendor.*
in hunc vsum circumtulit, vt suprà monui: sed Iulius ille, qui omnia supra vulgus, & ipse reuera non è vulgo. Hæc ministeria Vegetius quoque tetigit: *Duci Prætorium præparatur, ac Tribunis tabernacula collocantur, qui-* *Lib. III. cap. VIII.*
bus per contubernales deputatos aqua, lignum, & pabulum ministrantur. Quæ postrema etsi Polybius non expressit: tamen fuisse olim censeo, & *Ministeria alia Tribunis.*
aquatum, lignatum, pabulatum milites istos isse, in vsum Tribunorum.

„ *Dant & excubias duas.*] Præter dicta, è ternis istis manipulis ordine Tribunis sunt excubitores. Quid isti agunt? velut custodes qui- *Excubiæ Tribunis.*
dam ibi sunt aut apparitores. Imò fallor, aut cum ipsis Tribunis, si exibant, pars eorum exibat: vt honestè scilicet per castra & alibi incede- *Comitantur eos.*
rent, militibus sic comitati. Hunc morem collapsum restituit Alexander Seuerus, Imperator inter optimos, si quis facta & dicta eius iustâ trutinâ librat: *Apparitores nullos esse passus est*: (ita in vitâ eius Lampridius) *Tribunis aut Ducibus nisi milites anteire noluit. iussitq́ue vt ante Tribunum quattuor milites ambularent, ante Ducem sex, ante Legatum decem.* Ecce *quattuor* milites attribuit, quid nisi ipsam vnam Excubiam nostram? *Duci sex.* quis iste dux, qui olim Legatus dictus, legioni nempe præpositus: ex quo colligas tres excubias eum habuisse: parte mediâ scilicet manente, & tentorium adseruante. At ipsi *Legato decem*: id est, Le-

 gato

gato Consulari, aut exercitus primario Duci. Ex hisce Lampridij arbitror Trebellium Pollionem castigandum in triginta Tyrannis, Balistâ decimoseptimo : *Est Valeriani epistola, in quâ docet sibi præcepta gubernandæ reip. ab eodem* (Balistâ) *data, gaudens quòd eius consilio nullum adscriptitium, id est Vacantem haberet, & Tribunum nullum stipatorem, qui non verè pugnaret.* Scribo, *& Tribunus.* Est hoc ipsum quod Alexander sustulerat, sed posteà iterùm irruperat, ne Tribuni apparitores aut stipatores proprios haberent, qui annonas scilicet acciperent, & militum salaria absumerent : sed dumtaxat verè milites ante eos irent.

Trebellius leuiter rescriptus.

Quot hominum excubia?

„ *Excubia est è viris quattuor.*] Notetur seriò excubiarum hic numerus.qui ipse fuit etiam Vegetij æuo : *De singulis*, inquit, *Centuriis quaterni equites, & quaterni pedites, excubitum noctibus faciunt.* In Actis Apostolicis hoc sensu scribitur, cap. XII. de Petro : *Misit in carcerem, tradens quattuor quaternionibus militum custodiendum* : id est, adiungens ei excubias quattuor.

„ *Leue munus, quoniam in quartum quemque diem ad manipulum redit, & incumbit.*] Ita est. Sunt tres manipuli, ergo ad primum quarto die munus redit. Sed in ipso Manipulo quoque, quindecim duplices tales Excubiæ : ergo quadragintaquinque in tribus : atque ita non nisi tali die ad singulos venit.

„ *Triariorum Manipuli liberi sunt à ministerio Tribunicio.*] Atque etiam Velitum, vt præmisit : sed Triariorum, ob dignitatem, istorum ob vilitatem : & quia vtrique aliò vocantur. Quò Triarij? addit,

Equitibus excubia vna.

„ *Turmis equitum excubiam cottidie præbent.*] Obserua & equitibus honorem habitum, qui primores ciuium, & proximi à Tribunis. Sed nónne in vili, quòd istis ministrant Triarij? nónne dignius, si digniori? Non hîc quidem. aspectus ad locum metationemque fuit: & quia Triarij post ipsos equites, percommodum visum vt iis ministrarent, sine molestiâ vllâ suâ, & in suis tabernaculis manentes. Nam & hoc adiungit, quemque Manipulum Excubiam dedisse turmæ propositæ, & cui ipse subiunctus. Hoc leue.& amplius: dedêre tantùm excubiam vnam. Nam φυλακεῖον hîc singulari numero Polybius : conuenienter id ipsum. quoniam nec equitum tanta dignitas; & quia ipsi Triarij etiam non nisi dimidiati ad alios manipulos. Vide vbique, in minimis, maximis, analogiam & circumspectionem.

„ *Turbas & consternationem excitent in castris.*] Cuius rei exemplum in Tacito : *Fortè equus abruptis vinculis vagus & clamore territus, quosdam occurrentium obturbauit. Tanta inde consternatio in castris irrupisse Germanos credentium, vt cuncti ruerent ad portas.* Et addit, sisti non potuisse, nisi quòd ipse Legatus se proiecit in limine portæ, & pudore calcandi fugam repressit. Insigne exemplum etiam hæc talia minima cauenda, vicino maximè hoste : & vides Romanos veteres fecisse.

1. Annal.

Excubia Imperatoris.

„ *Vnus verò ex omnibus manipulus in diem Imperatori excubat.*] Dubitare

tare aliquis poſſit, vnúſne ex omnibus omnino manipulus, an tantùm ex triginta vnius legionis? Nihil enim definit, etſi hactenus ſermo de vnâ legione fuit. Sed poſteà tamen etiam in Vigiliis vnius Manipuli accubantis Prætorio mentio tantùm fit. Ergo hoc non decido: magis quæro, Sociis quid factum? Quæro? imò queror etiam de te Polybi, qui ſiluiſti. *Sociorum excubiæ.* Certè immunes & vacuos eos fuiſſe non ego opinor, nec ratio vlla ſuadet. Puto igitur tribuendos ad exemplum Legionis, vt quidam etiam Manipuli Principia munda habuerint in ſuâ parte: aliæ excubiæ itẽ fuerint Præfectis, exemplo Tribunicio: denique & Imperatori manipulus fortaſſis vnus. Fortaſſis. nam hîc hæreo: ſumam ex Cornibus, an ex iis qui adiacent Prætorio, Extraordinariis ipſis? Poſſit non incommodè, aut indecorè ſic fieri, vt Manipulus vnus ciuium excubuerit à fronte & à tergo diuiſus: vnus ſociorum, ad vtrumque latus. Deinde ipſos etiam qui proximi Equitibus, ſiue in Cornibus ſiue in extraordinariis, probabile eſt Excubiam vnam iis dediſſe, exemplo Triariorum. Quæro amplius, Cùm hæc ita in caſtris, quid ad portas & vallum, quis ſeruauit? nam aliquam ibi tutelam & cuſtodiam fuiſſe ratio & teſtimonia euincunt. Paſſim lego de excubitu in portâ, atque etiam ante portam. In Salluſtio: *Neque ſecùs atque ſi hoſtes adeſſent, iter facere, caſtra munire, excubitum in portâ* (lego cum priſcis libris, * *portas*) *cohortes ex legionibus, pro caſtris equites auxiliarios mittere.* Virgilius alluſit de animalculo aëreo: *Excubiæ ad portas.* In Iug. * plures enim in caſtris.

Sunt quibus ad portas cecidit cuſtodia ſorti. IV. Geor.

Atque adeò Romanus mos fuit totas Cohortes & Turmas habere & ponere quietas ante ipſas portas: non vnum aut alterum militem, vt hodie ſolet, quos à ſentiendo *Sentinellas* vocamus. Illi plures, atque etiam cùm periculum eſſet, alios ſuper alios, & longiùs abiunctos. Id vocabant ab ipsâ re, *Stationes*. Stabant enim. Cæſar. *Quæ in ſtatione pro caſtris erant Afranij cohortes.* *Stationes.* II. Ciuil. *E pedite.* Palàm hîc pedites habes: at equites in Salluſtio ſuprà, & nunc in Liuio: *Manlius ſuper caſtra hoſtium cum turmalibus ſuis euaſit. vt vix teli iactu ab ſtatione proximâ abeſſet. Ibi Thuſculani erant equites.* *Ex equite.* Lib. VIII. Hirtius: *Turmæ interim equitum, quæ pro vallo in ſtationibus eſſe ſolent.* Communiter & indiſtinctè Cæſar: *Ij qui pro portis in ſtatione erant, Cæſari renunciarunt.* IV. Gallic. Iterùm: *Qui erant in ſtatione pro caſtris collocati, acriter pugnauerunt.* V. Gallic. Virgilius:

Tunc quoque communi portam ſtatione tenebant. Lib. IX.

Et diſtinguunt paſſim à Vigiliis, quòd hæ diurnæ eſſent. Liuius: *In ſtationes ac vigilias ordine ibant.* *Stationes aliæ à Vigiliis.* Tacitus: *Vigilias, ſtationes, ac ſi qua alia præſens vſus indixerat.* Lib XXVIII. Iterùm Liuius: *Muros aliaq́ue loca, in quibus ſtationes vigiliaſq́ue eſſe placuerat.* I Annal. Et ſunt omnino iſtæ, quas Græci προφυλακὰς benè & aptè vocant, quaſi dicas *Procuſtodias*. Dio Caſſius: Ἀντώνιος ἱππομαχίᾳ τινὶ πρὸς ταῖς τοῦ Καίσαρος προφυλακαῖς ἡττήθη: Lib. I. *Antonius equeſtri quodam prœlio à Cæſaris ſtationibus eſt ſuperatus.* Dionyſius: οἱ πρὸ τοῦ στρατοπέδου τὰς φυλακὰς φυλάττοντες, Lib. XI. ſuo more explicat & dilatat: *ij qui ante caſtra cuſtodias agunt.* Ammianus *Stationes agrarias* aliquoties dixit,

Agraria. quòd in agris ſcilicet & ſub diuo: Vegetius compendio, *Agrarias*, quæ
IV. Aduer. vox ſæpè apud eum in *Angarias* mutauit, malè. Hadr. Turnebum vide.
cap. VII. Atque hæ Stationes olim quidem totum diem habitæ: ſed mutauit
Lib. XLIV. Æmilius, ob cauſſas. Liuius: *Stationum quoque morem mutauit. armati*
Bina in diem. *omnes, & frænatis equis equites, diem totum perſtabant. Id cùm æſtiuis diebus, vrente aſſiduo ſole fieret, tot horarum æſtu ac languore ipſos equoſq; feſſos, hoſtes integri ſæpè adorti, vel pauci plures vexabant. Itaque ex matutinâ ſtatione ad meridiem decedi, & in poſtmeridiem ſuccedere alios iuſſit.*
Lib. III. cap. VIII. Manſit in æuum Vegetij: *Caſtris*, inquit, *poſitis alij manè, alij poſt meridiem, propter fatigationem hominum equorumq; agrarias faciunt.* Iſtæ igitur Stationes: &, meo iudicio, vtiles, quòd numquam hoſtis imparatos aut paucos deprehendebat, imò qui eſſent reſiſtendo donec ſuccurreretur. Anxiè autem ſeruatæ: & omnino capitale (niſi magnâ vi abriperentur potiùs, quàm pellerentur) deſeruiſſe. Polybius: Πρόστιμον παρὰ Ῥωμαίοις θάνατός ἐστι τῷ προεμένῳ τὸν τόπον, καὶ φυγόντι τὸ παράπαν ἐξ ἐφεδρείας: *Pœna mortis apud Romanos, illi qui locum deſeruiſſet aut omnino fugiſſet ex ſtatione.* Suidas ex hoc ſiue alio eius loco: Παρὰ Ῥωμαίοις θάνατος ἦν πρόστιμον τῆς ἐφεδρείας λιπόντι τὴν τάξιν: *Apud Romanos mors pœna, ſi quis liquiſſet locum ſtationis.* Liuius: *Apud Romanos, præſidio decedere, capitale eſſe, & nece liberorum etiam ſuorum parentes eam legem ſanxiſſe.*

Stationem nefas deſeri. Lib. I. — Lib. XXIV.

cap. XXIV. Suetonius de Auguſto: *Centuriones ſtatione deſertâ, itidem vt manipulares, capitali animaduerſione punijt.* Mitior poſteà militia facta, & Modeſtinus de hoc delicto: *Qui ſtationis munus relinquit, pluſquam emanſor eſt. Itaque pro ratione delicti caſtigatur, aut gradu militiæ deiicitur.* Sed qui igitur iſtas, quo numero, quo ordine ſubierunt? Adſeueranter non dixero: ſed ex omni genere militum (exceptis Velitibus) ſuſpicor obiiſſe. Quot? ad ſingulas portas non minus Cohorte, & Turmâ vnâ: interdum & plures, cùm iuxtà hoſtis. Quattuor autem portæ, in vniuerſum quadraginta cohortes, & totidem turmæ (exceptis iis qui ad Prætorium Extraordinarij aut Selecti:) ergo munus rediit decimo quoque die: imò quinto die, ſi illum medium diuidis (quod ab Æmilio inſtitutum) & ſecas. Ab hac re Extraordinarij immunes? fortaſſe, quia Imperatorem exeuntem comitabantur, eique præſidio erant. Si non; tum Prætoria porta cuſtodiæ illorum eſto: ſed non ſine ciuibus. Dixi plures interdum aut geminatas cohortes fuiſſe: & verum eſt. In Hirtio, de bello Africo: *Opera interim ipſe cottidie* (de Cæſare) *circumire, & alternas cohortes in ſtatione habere, propter hoſtium multitudinem.* Vbi vetus editio *alteras cohortes*: vt ſignificet duas fuiſſe. Nam *alternas* profectò non conuenit, & fuerit hoc releuandis militibus, at non pellendis magis hoſtibus. In libro autem ſcripto Torrentij, *ad terras* compendio quodam ſcriptum: è quo libens fecerim, *ad ternas*. Sed de *duabus*, oſtendit Cæſar ſollenne fuiſſe, vicino præſertim hoſte. *Cohortes, quæ in ſtationibus erant, ſecum in eam partem proficiſci, ac duas ex reliquis in ſtationem ſuccedere iuſſit.* Abduxit ab vnâ portâ duas, & duas iuſſit ſuccedere.

Lib. III. De re mil. — *Modus Stationum* — *Hirtius correctus.*

Atque

Atque ita in stationibus Romani. paullò aliter Spartani, bonæ & compositæ item militiæ homines, de quibus Xenophon: Φυλακάς γε μὴν ἐποίησε μεθημερινάς, τὰς μὲν πρὸς τὰ ὅπλα εἴσω βλεπούσας. οὐ γὰρ πολεμίων ἕνεκα, ἀλλὰ φίλων αὗται καθίστανται. τούς γε μὴν πολεμίους, ἱππεῖς φυλάττουσι ἀπὸ χωρίων ὧν ἂν ἐκ πλείστου προορῷεν: *Diurnas custodias instituit* (Licurgus) *illas quidem quæ in castra & suorum arma versæ essent. non enim hostium caussâ, sed sociorum & amicorum eæ constituuntur. alteras, quæ hostes obseruent, equitum; idq́ in locis, è quibus longissimè sit prospectus.* Spartani igitur asseruabant fœderatos suos & armorum socios, vnâ illâ custodiâ; alterâ hostes. Custodia in socios, peditum fuit, in hostes equitum, atque ea in locis ferè montanis, aut excelsis.

DIALOG. IX.

De Vigiliis. Tessera in iis, Tesserulæ, & diuisio, & Circuitio, omnia distinctè.

MINISTERIA dicta sunt & diurnæ Excubiæ, ad Vigilias transit, quæ propriè sunt noctis. Sed quia tria in his ordine dicit, de *Tesseris* primò, tum de *Vigiliis* earumque numero, denique de *Circuitione*: hæc, inquam, omnia, quia ipse distinctè, ego quoque partiar & distinguam, & singillatim de his dicam. Da te mihi, quæso: vereor enim vt tenebrosum aliquid in his Vigiliis, & ab ipsâ Nocte. Verba Polybij cedò:

Τὴν δὲ τοῦ νυκτερινοῦ συνθήματος παράδοσιν ἀσφαλίζονται τὸν τρόπον τοῦτον. Καθ' ἕκαστον γένος καὶ τῶν ἱππέων καὶ τῶν πεζῶν ἐκ τῆς δεκάτης σημαίας τοῖς τελευταίοις μέρεσι στρατοπεδευούσιν κατὰ τὰς ῥύμας. ἐκ τούτων εἷς ἑκάστης ἀνὴρ λαμβάνεται κατ' ἐκλογὴν, ὃς τῶν μὲν κατὰ τὰς φυλακὰς λειτουργιῶν ἀπολύεται. Παραγίνεται δὲ καθ' ἡμέραν δυνόντος ἡλίου πρὸς τὴν τοῦ χιλιάρχου σκηνὴν, καὶ λαβὼν τὸ σύνθημα (τοῦτο δ' ἐστὶ πλατεῖον ἐπιγεγραμμένον) ἀπαλλάττεται πάλιν. Ἀναχωρήσας

POLYB. *Nocturni signi traditionem tutam securamq́ hoc modo reddunt. In quoque genere equitum & peditum, ex decimo signo, quod vltimum est & in strigarum parte extremâ, vir vnus quispiam eligitur, qui à reliquo munere excubiarum immunis sit. Is cottidie, sole iam inclinante, ad Tribuni tentorium venit, & signum accipiens (id verò est tabella latiuscula, inscripta) iterùm abit. Rediens autem*

δ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ σημαίαν τότε ζυλύφιον παρέδωκε, καὶ τὸ σύνθημα μετὰ μαρτύρων τῷ τῆς ἐχομένης σημαίας ἡγεμόνι, παραπλησίως δ' ὁ πάλιν οὗτος τῷ τῆς ἐχομένης, τὸ δ' ὅμοιον ἑξῆς ποιοῦσι πάντες, ἕως ἂν ἐπὶ τὰς πρώτας, μετὰ σύνεγγυς τοῖς χιλιάρχοις στρατοπεδευούσας σημαίας ἐξίκηται). Τούτους δὲ δεῖ τὸ πλατεῖον ἔτι φωτὸς ὄντος ἀναφέρειν πρὸς τοὺς χιλιάρχους, κἂν μὲν ἀνενεχθῇ πάντα τὰ δοθέντα, γιγνώσκει, διότι τὸ σύνθημα πᾶσι, καὶ διὰ πάντων εἰς αὐτὸν ἥκει. Ἐὰν δ' ἐλλείπῃ τι, παρὰ πόδας ζητεῖ τὸ γεγονός, εἰδὼς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ ποίου μέρους οὐχ ἥκει τὸ πλατεῖον· οὗ δ' ἂν εὑρεθῇ τὸ κώλυμα, τυγχάνει τῆς καθηκούσης ζημίας.

autem ad suum signum, taleolam istã, siue ligellum, tradit, adhibitis testibus, proximi signi duci, atque ille similiter consequentis; denique alij sic ordine, donec ad prima & propè Tribunos metata signa peruenïat. Quorũ centuriones oportet tabellam, cùm lux nondum occidit, referre ad Tribunos. Quòd si omnes relatæ sunt quæ datæ erant, cognoscit signum ad omnes, & per omnes ad se venisse. At si quod desit, confestim inquirit in factum, noscens ex inscriptione cuius partis signum non sit perlatum: & cuius culpâ aut morâ id factum, is subit conuenientem pœnam.

,, *In quoque genere equitum & peditum, ex Decimo signo.*] Dicturus de Vigiliis, quia tota illarum ratio Tesseris constat, de his præmittit, & qui eas acceperint, dederintque. Ait igitur ex decimo quoque Signo (Manipulum, Cohortem, Turmam intellegit) vnum aliquem eligi qui à Tribuno petat, auferat, diuidatque. Quare ex decimo & vltimo signo? quia commodum diuisionem illinc fieri, vt ita ordine redeant ad Tribunos. In textu verborum habes.

,, *Vir vnus quispiam eligitur.*] Et cui vnum hoc munus: vtque ei vacet, est à reliquo munere immunis. Dictus ab ipsâ re *Tesserarius*, quod nomen in marmoribus, inter militares titulos, sæpiùs legitur: etiam in Tacito, *Tesserarius optio:* & in Vegetio, *Tesserarij, qui tesseram per contubernia militum nunciant.*

Tesserarij.

1. Hist.

Lib. II. cap. VI.

,, *Ad tribuni tentorium venit.*] Ergo à Tribuno signum petitur? ita, sed non primo. Ille ab alio accipit, & acceptum transfundit. Nam

summi Ducis hoc est, & consensu refertur inter imperij notas. Scipio cùm seditiosos increpat, hoc iis obiicit: *In Prætorio tetenderunt Albius & Atrius, signum ab iis petitum est?* Tacitus de Tiberio verbis abnuente, re Principatum arripiente: *Signum tamen Imperatoriis cohortibus, vt Imperator, dederat.* Dio cùm notat honorem Agrippæ habitum, & communicatum ab Augusto, vt Imperatori: Τό τε σύνθημα παρ' ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐδίδοτο: *Et signum ab vtroque eorum dabatur.* Sed dabatur, nempe ipsis Tribunis. atque ita Suetonius Claudio: *Excubitori Tribuno signum, de more, petenti.* Idem Nerone: *Signum excubanti Tribuno dedit, Optimam matrem.* Appianus de L. Antonio, qui se Octauiano submisit, & *Tribunos*, inquit, *misit tesseram militarem accepturos à Cæsare. Illi autem & numerum copiarum ei attulerunt: vti & nunc in more est, Tribunum petentem signum, dare Imperatori pugillares, qui numerum contineant militis præsentis.* Attende quod inibi est, de numero militum cottidie relato. Quis præter Appianum tradidit? nisi quòd Seneca tamen tetigit, De Tranquillitate cap. VIII. De Pompeij liberto Demetrio agit, eiusque opibus: *Numerus illi quotidie seruorum, vt Imperatori exercitus referebatur, cui iamdudum diuitiæ esse debuerant duo vicarij & cella laxior.* Stomachatur in seruum, ita seruorum diuitem, vt ei, exemplo castrensi, cottidie referretur numerus superstitum. Vtile sanè hoc in militiâ, & omnino cauto Duci imitandum: vt quoniam multi per commeatus, aut quâ aliâ caussâ, diffluunt; multi casu aut ferro pereunt: sciat cottidie suas vires, & quid militum ad manum. Ruunt multi in pericula, fiduciâ virium quas habere putant, nec habent: & fraudes quæ hîc hodie, non est ignotum, cùm nomina magis Centuriarum quàm numeri constant. Ergo petebant & capiebant Tribuni ab ipso primo Duce: at à Tribunis deinde milites. Liuius de seditione in Scipionem, quam tetigi: *Constabat tamen forma castrorum, quòd Tribunos iura dare in Principijs sinebant, & signum ab iis petebant.* Nec pugnat cum eo quod Scipio dixit, *Albium & Atrium* dedisse: quia id quoque, vt dixi, factum. Hæc ita olim: Vegetij tempore dabat Præfectus legionis. Scribit inter eius munia: *Vigiliarum vel profectionis tessera ab eodem petebatur.*

Signum à Duce, sed per Tribunos.

Lib. XXVIII

I. Annal.

Lib. LIII.

Cap. XLII

Cap. IX.

V. Ciuil.

Mos de annumerando milite.

Valdè laudabilis.

Lib. XXVIII

Lib. II. cap. IX.

„ *Id verò est tabella latiuscula, inscripta.*] Quia Synthema nominauit, & sæpiùs iterandum est, quid & quale sit meritò dicit. Est, inquit, *tabella paullò latior.* Græcè vno verbo, πλατεῖον. *Tabellam* quidem & è ligno esse, ipse statim dicit, cùm ξυλύφιον siue ligellum appellat. Sed & Plinius: *Ligustrum tesseris aptissimum.* In ambiguo tamen, an non lusorias intellegat. Sicut in & in eodem, cùm scribit, *Signi dationem, tesseras, vigilias, Palamedem inuenisse bello Troiano.* Dixeris quidem ex adiunctis, eum has nostras militares intellegere; sed suspendunt assertionem nostram Græci, qui Palamedi non nisi illas ad lusum assignant. Sophocles:

Signum aut tessera militaris.

Lib. XVI. cap. XVIII.

Quis reperit?

Lib. VII. cap. LVI.

— χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας,
Πεσσοὺς, κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος
Ἐφεῦρε.

Palamedes lusorias.

—— catosq́; temporis furunculos,
Scruposq́; tesserasq́;, fallendo otio,
Inuenit.

Gorgias in Oratione pro Palamede, inter alia quæ repperit, enumerat πεσσὰς χολῆς ἄλυπον διατριβὴν: *calculos, otij sine fastidio transactionem.* Alcidamas contrà Palamedem, πεσσὰς τε καὶ κύβους inuenisse item tradit. Hoc Pausanias, & alij: sed de militari isto synthemate, quod sciam, nemo. Nam φρυκτοὶ siue *ignes excubiales*, quos ad eum quoque referunt, alij sunt ab isto signo. Quisquis tamen inuentor, res vetus, & historicis ac poëtis nominata. Virgilius:

Lib. VII. *Claßica iamq́; sonant, it bello tessera signum.*

Lib. X. Statius: *—— dat tessera signum*
Excubiis, positaq́; vices.

Mandata per tesseras. Nec ad ipsas Vigilias solùm, sed ad mandata adhibuerunt, quæ Tesseris sic inscripta. Liuius: *Scipio tesseram vesperi per castra dedit, vt ante lucẽ viri*
Lib. XXVIII *equiq́; curati & pransi essent, armatus eques frænatos teneret equos.* Hirtius bello Hispaniensi: *Tesserâ datâ* (à Cæsare) *extra vallum omnes concisi*
Cap. VI. *sunt Mundenses duces.* Suetonius de Galbâ: *Sollenni spectaculo plaudentes milites inhibuit, tesserâ datâ, vt manus penulis cohiberent.* Atque ex iis vides, Tesseras grandiusculas sæpè fuisse, & quibus inscribi plura possent.
Cap. XVIII Imò *libellos* Suetonius appellat in Tiberio: *Præcepta sequentis diei omnia, & siquid subiti muneris iniungendum esset, per libellos dabat, additâ monitione, vt de quo quisque dubitaret, se neque alio interprete, quacumque vel noctis horâ, vteretur.* Hoc ille in bello Germanico fecit, etsi reuera hæc talia Tesseræ non semper erant, non propriè quidem illæ nostræ. Mandata potiùs, & securitatis caussâ, nequis quid excusaret, data in scripto: quæ tamen cùm omnes tangerent, sic vespere data & transmissa, isto Tesserarum exemplo, quid impediat? quia nempe tutò sic data sub noctem, & sine periculo reuelationis, vigiliis iam ponendis. Denique & celeriter sic transmissa, ordine noto. Statius hac mente:

—— longo fugit ordine velox
Tessera ad iter. *Tessera.* Velocem appellat, & Polybius mox ostendit.
Sed mandata igitur: atque adeò sæpissimè quæ ad Iter. Ammianus. *Per*
Lib. XXI. Lib XXIII. *tesseram edicto itinere.* Idem: *Tesserâ datâ solenni, armatos omnes celeri eduxère procursu.* Et idem: *Missâ per Prouinciales numeros expeditionali*
Absentibus etiam missa. *tesserâ, cunctos transire iussit Eufratem.* Vides ad absentes etiam missam: nec aliud, quàm mandatorium hunc libellum. Idem scriptor: *Missam ad se tesseram finxit, redeundi cum milite Gallicano.* Iterumque: *Militem diffusum per prouinciales leui tesserâ colligere.* Sed de his vialibus tesseris Sidonius etiam:

—— nec tessera castris
In Ctesiphonta datur.

Dolet & tangit imminutas imperij vires, nec iam, inquit, tessera expectanda, *Pete Ctesiphontem.* Silius de Asdrubale:

—— taci-

——*tacitum dat tessera signum,* Lib. xv.
Dimißâ, in colles, pugnâ, siluasq́; ferantur,
Dispersi.

Quod ille Dux industriè fecit, & occultè præcepit ordinum ductoribus, vt si vincerentur, dispersi quisque suos ducerent ad Pyrenæum. Allusit & Hegesippus: *Miles tesseram expectat, seruus imperium. si quis horum sine præcepto exierit, alter desertor, alter fugitiuus est.* Atque addo, astutiæ vel cautioni potiùs, locum etiam hîc fuisse. Dabant enim interdum signatas, nec nisi tempore & loco reserandas. Cæsar in more habuit, vt magis celaret suum iter, auctore Hirtio: *Neque certum locum gubernatoribus quem peterent, neque vt mos ipsius consuetudoq́; superioribus temporibus fuerat, tabellas signatas dederat, vt in tempore ijs perlectis locum certum peterent vniuersi.* Simile olim Hamilcar Pœnorum dux: qui *vt in Siciliam inopinatus appelleret, non pronunciauit quò proficisceretur, sed tabellas, in quibus scriptum erat quam partem peti vellet, signatas gubernatoribus tradidit, præcepitq́; ne quis legeret, nisi vi tempestatis à cursu Prætoriæ nauis abductus esset.* Sed redeo ad verba Polybij, qui addit, πλατεῖον hoc *inscriptum fuisse.* Nempe ipso nocturno signo aut dicto, quòd esse vellet Imperator. Sæpè vnum, alterum, verbum erat; interdum mandatum, aut sententiam habebat, aut versum. vt in* pugnâ. Claudius quidem à Suetonio, in coniuratione dedisse scribitur *excubitori Tribuno haud temerè signum aliud, quàm* Ἄνδρ' ἀπαμυνάσθ, ὅτε τις πρώτερος χαλεπήνῃ. Qui integer Homeri versus est. Et Imperator quidem ipse ore dabat & pronunciabat (in hoc, aliisque exemplis:) sed Tribuni tum inscribebant, & diuidebant. Modus diuidendi iam sequitur:

Lib. III. cap. XVII. Stratagema in Tesseris.

De bello Afric.

Lib. I. cap. I.

Inscriptio tesseræ.

*Vide suprà, Dial. XII. lib. IV.

„ *Rediens ad suum Manipulum, ligellum istud siue taleam tradit proximi Manipuli duci.*] Tesserarius acceptâ tesserâ à Tribuno, non loci aut dignitatis ordine dabat, incipiens à primis manipulis: sed contrà, redibat ad suum & vltimum Manipulum, & Centurioni dabat: illi acceptam proximi Manipuli Centurioni, iste iterùm proximi: donec ad primos manipulos peruentum esset. Bonus hic ordo dupliciter. tum, vt Vigiliæ in vltimis castris & hosti propinquis statim constituerentur: tum vt tessera sic viâ rectâ, & sine flexu ad Tribunos rediret.

Tessera ab vltimus diuisa.

„ *Hos oportet tabellam, cùm lux nondum occidit, referre ad Tribunos.*] Vides celeritatem. Luce ambiguâ, & sole occiduo, Tesseræ à Tribuno datæ; ante eumdem occasum oportuit relatas. Quid si mora aut culpa? inquiritur, punitur. Et culpa quidem sic cognoscitur:

„ *Siquid desit, confestim inquirit in factum, noscens ex inscriptione, cuius partis tessera non sit perlata.*] Ecce, pono tesseram vnam ad Tribunum non rediisse: inter plures, vnde sciet ipse cuius partis aut classis desit? Ait Polybius, ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, *ex inscriptione.* Quid? nónne inscriptio eadem in omnibus? ita, quod ad symbolum aut signum nocturnum attinet; vnum & idem omnibus, in vnam noctem: sed præter hoc, alia

Inscriptio generum in Tesseris.

etiam inſcriptio quæ notaret partem aut genus. Exempli cauſsâ, teſſerarius Haſtatorum, Principum, Triariorum, Equitum, quiſque ſuam Teſſeram accipiebat, cum notulâ H. P. T. E. aut tali, quæ initialibus aut pluribus litteris notaret genus. Quo fine? ne longè quærendum eſſet, ſi fraus aut delictum: ſed ſtatim conſtaret in tali parte peccatum. De ipsâ peculiari notâ, nihil certum habeo: ſed probabile talem aliquam fuiſſe. Quæro amplius. in ipsâ illâ claſſe, vbi peccatum, quid ſi neget aliquis ſibi datam? ſi Thuſco quodam, vt dicitur, iurgio, alter alterum culpet? Non potuit. nam teſtibus adhibitis conſignatam, Polybius palàm ſcripſit: nec mirum, in re cuiuſque capitali, ſic cautè cauiſſe. Facile id autem: quia Centurionibus in tabernaculo, præſentibus militibus data. *Laudata Teſſera.* Hæc ratio Teſſerarum, mihi proba & firma, præ noſtrâ & hodiernâ. In aures ſaltem inſuſurramus, quàm facili lapſu aut veniâ, ſi neges intellectam? Diſcurſu datur: nihil hîc opus, & diſtribuitur in ſummâ quiete. Et ipſi quidem Centuriones legunt, & porrò tradunt: ſed lectam iis enunciant, quorum ſunt vigilandi vices. Ita omnia ordine. à ſummo Imperatore Tribunus; ab iſto Centurio; ab hoc miles in manipulo ſuo quiſque accipit. Denique ratio ſic imperitandi aliud etiam aliquid proba, & quæ ad omnes it ſine tumultu. Sequitur de ipſis Vigiliis. Lege:

POLYB. Τὰ δὲ περὶ τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς οὕτως οἰκονομεῖται παρ' αὐτοῖς. Τὸν μὲν στρατηγὸν καὶ τὴν τούτου σκηνὴν ἡ παρακοιτοῦσα σημαία φυλάττει· τοὺς δὲ τῶν χιλιάρχων καὶ τοὺς τῶν ἱππέων οὐλαμοὺς, οἱ διατεταγμένοι, κατὰ τὸν ἄρτι λόγον, ἐξ ἑκάστης σημαίας. Ὁμοίως δὲ καὶ παρ' ἕκαστον τάγμα πάντες ἐξ ἑαυτῶν τιθέασι φυλακὴν, τὰς δὲ λοιπὰς ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει. Γίνονται δὲ ὡς ἐπίπαν τρεῖς φυλακαὶ παρὰ τὸν ταμίαν, καὶ παρ' ἕκαστον τῶν πρεσβευτῶν, καὶ συμβούλων δύο.

Ea verò quæ ad vigilias nocturnas ſpectant, ſic ab iis adminiſtrantur. Imperatorem & Prætorium accubans manipulus cuſtodit; Tribunos & Equitum turmas, ij qui è quoque manipulo conſtituti ſunt, vt diximus. Similiter etiam per ſingulos manipulos omnes ex ſeipſis Vigiliam diſponunt, reliquas ipſe Imperator ordinat. Fiunt autem plerumque tres Vigiliæ apud Quæſtorem, & apud quemque Legatorum duæ.

Exte-

Τὴν δ' ἐκτὸς ἐπιφάνειαν (4) γροσφομάχοι πληροῦσι, παρ' ὅλον καθημέραν τὸν χάρακα προσκοιτοῦντες. Αὕτη γὰρ ἐπιτέτακται τούτοις ἡ λειτουργία. Ἐπὶ τῶν εἰσόδων, ἀνὰ δέκα ποιοῦνται τούτων αὐτῶν τὰς προκοιτείας. Τῶν δ' εἰς τὰς φυλακὰς ἀποταχθέντων ἀφ' ἑκάστου φυλακείου, τῶν τὴν πρώτην μελλόντων τηρεῖν, εἷς ἐξ ἑκάστης σημαίας οὐραγὸς ἄγει πρὸς τὸν χιλίαρχον ἑσπέρας. Ὁ δὲ δίδωσι τούτοις πᾶσι ξυλύφια κατὰ φυλακὴν, βραχέα τελέως, ἔχοντα χαρακτῆρα.

Exteriorem verò aspectum castrorum Velites complent, per totum vallum de die accubantes. Hoc enim munus iis incumbit. In portis singulæ eorum decuriæ excubant. Qui verò ad Vigilias destinati sunt, ex singulis eorum excubiis, vnus cuiusque manipuli Tergiductor, ducit vespere ad Tribunum qui primas sunt acturi. Is verò dat omnibus istis Tesserulas planè exiguas pro quaque vigiliâ, habentes characterem.

Iam ipsas Vigilias enumerat atque ordinat, quas νυκτερινὰς φυλακὰς, *nocturnas custodias* dicit. Latini vno verbo *Vigilias*, & distinguunt ab *Excubiis*, quæ diurnæ etiam sunt. Isidorus non malè: *Excubiæ autem diurnæ sunt, Vigiliæ nocturnæ*: etsi illæ quoque pro istis vsurpatæ, & est generale nomen; at non contrà. Ait: *Excubiæ à Vigiliis discretæ. Lib. IX.*

„ *Prætorium accubans manipulus.*] Vti & in diurnis excubiis: & in numero nihil, sed homines mutantur.

„ *Per singulos manipulos.*] Græcè est, παρ' ἕκαστον τάγμα. quod *per quamque legionem* sonare etiam potest: sed Polybius *Ordinem* & *Manipulum* ferè sic appellat, & res vult de istis capi. Quantulum enim esset, vnam Vigiliam in quaque legione excubare? at illud bonum & ad securitatem depositum, esse ordine per singulos manipulos, in longum latumque castrorum: atque ita nihil vsquam incustoditum. Sunt autem in quaque legione manipuli triginta: ergo excubabant homines *centum viginti*. Quid in Turmis equitum? non ponit, nec credimus fuisse. Iuncti enim iis Triarij dabant, & ipsi equites districti in circuitione. De Sociis, paria dicenda. *Vigiliæ per manipulos.*

„ *Reliquas ipse Imperator ordinat.*] Quas reliquas? An omnes, præter eas quas ex se ipsi manipuli? vix apparet. nam de more & sorte, vt in diurnis, probabile est in orbem iuisse. An istas reliquas quæ sequuntur, Quæstori & Legatis? Haud absurdum sit, dignioribus illis Vigiles ab

ipſo Imperatore adſignatos: & fortaſſe è ſuperiori illo corpore Extraordinariorum, qui vicini. An *reliquas* etiam intellegere eſt, vt iſtæ quidem manipulares tali numero manſerint: aliæ variauerint pro libitu Imperatoris, & pro diſcrimine temporum? Conſidera. non iuuat me opinionum hanc * χύτραν ποικίλλειν.

* *ollam depingere.*

Ambigua Polybij ſententia.

„ *Tres vigiliæ apud Quæſtorem.*] Verſio & ſententia noſtra valdè abeunt à Ioh. Laſcaris, qui ſic reddidit: *Fiunt plerumque tres excubiæ, apud Quæſtorem vna, binæ apud Legatos.* Quaſi hoc vellet Polybius, reliquas excubias ab Imperatore diſponi, atque eas ferè tres eſſe: vnam Quæſtori, duas duobus Legatis. Ego malim capi (& verba mecum Polybij) de numero excubiarum. vt tres ipſi Quæſtori fuerint, id eſt homines duodecim: cuique Legato binæ. Etſi ſuprà tamen ſuſpicatus ſum huic quoque tres fuiſſe. Sed reuera ſuſpicionibus hæc conſtant: & cur tam curioſè rimamur nullâ induſtriâ fortaſſis indaganda?

Velites vbi?

„ *Exteriorem aſpectum Velites complent.*] Ambigas quid velit. vtrùm fuiſſe eos intra caſtra, medios inter vallum & milites, vacuo illo ſpatio: an extra ipſa caſtra, & ad foſſas. Illud ſecuritas eorũ magis ſuaſerit; iſtud Feſtus, qui ita ſcribit: *Procubitores dicuntur ferè Velites, qui noctu cuſtodiæ cauſſâ ante caſtra excubant, cùm caſtra hoſtium in propinquo ſunt. vt M. Cato in eo quem De re militari ſcripſit.* Notandus locus, & omnino huc facit. nam ait *noctu* excubaſſe, & *ante caſtra.* Sed fortaſſe hoc intellegit, quòd in portis, aut ante eas. Certè ſi ad ipſum vallum extrorſus, non abſque periculo eorum fuerit: etſi video ſemper iſtos in leui habitos & in vili. Seneca: *Bona aduentitia eo nobis loco ſint, quo in caſtris auxilia & armatura leuis. Seruiant iſta, non imperent.* Etiam de die Polybius eos ad vallum locat, & videntur illîc ſedes & tentoriola ſua habuiſſe. Sed ait idem, *compleuiſſe exteriorem aſpectum.* Ergo multos vigilaſſe oportet, in tantâ latitudine valli, quod fuit pedum ſupra *bis mille* in quoque latere, vt diximus. Sed intellego non confertim impleſſe & iunctos: ſed ſparſim, & per excubias diuiſos. Pone (vt in manipulis) ſingulis centenis pedibus excubiam vnam: tutelæ ſatis erit. nempe viginti excubiæ in latere, ſiue viri *octoginta.* Adde eos qui in portis.

Velites proiecti & viles.

De vit. beat. cap. VIII.

Portarum Vigiliæ.

„ *In portis ſingulæ eorum decuriæ excubant.*] An ſoli Velites? an nulli è ciuibus aut ſociis adiuncti? Equidem vereor, vt parùm firma ſit hæc cuſtodia, & Vegetio libenter acceſſerim qui & equites apponit. *Equites,* inquit, *extra vallum nocturnas excubias facere debent.* Id eſſet ab exemplo diurno, quo Stationes poſuimus ante portas. Certè firmiorem aliquam manum ad ipſos aditus vt locemus, ratio inducit: & puto etiam manipulos, an cohortes potiùs excubaſſe. Toties illud *Puto?* Quid enim faciam? vacillandum eſt, cùm ſcipio noſter Polybius deſerit, ille qui olim ipſius Scipionis.

Equites ibi.

Lib. III. cap. VIII.

Diuiſio vigilum.

„ *Ducit veſpere ad Tribunum qui primam ſunt acturi.*] Ex his aliiſque certum eſt, Vigiles quaternos ſe diuiſiſſe in quattuor partes, ita vt ſinguli

guli vigiliam vnam noctis obirent, sorte diuidente. Ad quam sortem Virgilius aspexit:

Omnis per muros legio sortita periclum
Excubat, exercetq́; vices, quòd cuique tuendum est.

Ad vices autem & mutationem Vegetius: *Quia impossibile videbatur in speculis per totam noctem vigilantes singulos permanere, ideò in quattuor partes ad clepsydram sunt diuisæ vigiliæ, vt non amplius quàm tribus horis nocturnis necesse sit vigilare.* Bona & commoda ratio. Erant quattuor vigiles, atque ij vnà, sed vnus ex ijs suâ vigiliâ quisque perstabat intentus & verè vigil, alij adiacebant aut accubabant. Itaque his quies aliqua; & ille stans si auxilium posceret, ad manum habebat. Multo melior hæc ratio quàm nostrorum Sentinellarum, qui prorsus solitarij; & certè à suis abiuncti. Itaque facilè intercipiuntur, imò & occiduntur, sine aliorum sensu. Sed iam ad Polybium, ait: *Tergiductorem siue Optionem, ducere primos quosque Vigiles ad Tribunum*, quis ergo secundos, tertios, quartos? Nemo, nec vllus vltrà discursus in castris: sed probabile est, ipsos istos primos Tesserulas quoque eorum vicem accepisse. Castra quidem noctu omnino quieta: ideoque statuendum, Vigiles primos, etsi depenso suo penso, tamen non abiuisse ad tentoria, sed illic reliquum noctis mansisse. Idem in secundis & tertiis, non pòst venisse sub suam horam: sed illic eam otio expectasse. Quærere lubet de Velitibus. an non iis Tesserulæ? si fuerint, quis deduxit? Non enim iis Optio aut Centurio. Fuisse Tesseras tamen, necessarium videtur pro fide Vigiliarum: & arbitrari liceat Optionem deduxisse manipuli eius, cui pars quæque Velitum adtributa. In Ordine suprà declaratum.

Lib. III. cap. VIII.

Per ternas quique horas.

„ *Dat omnibus tesserulas, planè exiguas, iuxta Vigiliam.*] Vide ne te confundant aut turbent iteratæ istæ Tesseræ. Numquid enim anteà habuimus, & Tesserarius ipse eam à Tribuno accepit? Ita planissimè. sed nempe diuersam ab istis. Illa vniusmodi fuit, & signum aut dictum nocturnum, quo sese ab hoste internoscerent: istæ diuersiformes, & propriæ cuique Vigiliæ. Etiam in modulo discrimen. Illa *tabella latiuscula*, vt dixit: istæ *planè exiguæ*, & vt appellat, χάρφη aut velut *taleolæ*. Omninò non aliud fuisse videntur quàm ligella, cum notâ duplici impressa: alterâ manipuli, alterâ Vigiliæ ipsius. Id hoc fine, vt Tribunus eâ redditâ, statim conspiceret quis in quoque manipulo, & quotâ Vigiliâ, munus fecisset aut non fecisset. Puta igitur fuisse insculptum, H. P. T. cum numeris *primi, secundi, tertij, quarti* manipuli: itemque V. I. V. II. aut talia, id est, *Hastati, Principis, Triarij* ille & ille manipulus: & *Vigilia prima, Vigilia secunda*, sic deinceps adiunctum. Sed iam de ipsâ *Circuitione* Polybium nobis lege:

Tesserulæ à prioribus aliæ.

Ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις, εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται. Δεῖ γὰρ

Fides circuitionis equitibus committitur. Oportet enim POLYB.

primum

τὸν πρῶτον ἰλάρχην καθ' ἕκαστον στρατόπεδον ἑνὶ τῶν οὐραγῶν τῶν αὑτοῦ παραγγεῖλαι πρωῒ παράγγελμα τοιοῦτον, ἵνα τέτταρσιν οὗτος ἐμφανίσῃ νεανίσκοις τῶν ἐκ τῆς ἰδίας ἴλης πρὸ ἀρίστου τοῖς μέλλουσιν ἐφοδεύειν. Μετὰ δὲ ταῦτα τῷ τῆς ἐχομένης ἴλης ἡγεμόνι δεῖ τὸν αὐτὸν ἀφ' ἑσπέρας παραγγεῖλαι, διότι τούτῳ καθήκει τὰ περὶ τῆς ἐφοδείας φροντίζειν εἰς τὴν αὔριον. Τοῦτον δ' ἀκούσαντα παραπλησίως ταῦτα δεῖ ποιεῖν τοῖς προειρημένοις εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἑξῆς. Οἱ δὲ προκριθέντες ὑπὸ τῶν οὐραγῶν, ἐκ τῆς πρώτης ἴλης τέτταρες, ἐπειδὰν διαλάχωσι τὰς φυλακάς, πορεύονται πρὸς τὸν χιλίαρχον, καὶ γραφὴν λαμβάνουσι, πόσην καὶ πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς. Μετὰ δὲ ταῦτα παρακοιτοῦσιν οἱ τέτταρες, παρὰ τὴν πρώτην σημαίαν τῶν τριαρίων. Ὁ γὰρ ταύτης ταξίαρχος τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖται τῆς κατὰ φυλακὴν βυκανῆς. Συνάψαντος δὲ τοῦ καιροῦ

primum Turmæ Præfectum, aut Decurionem in quaque legione, vni Tergiductorum suorum præcipere manè præceptum huiusmodi. vt quattuor iuuenibus Turmæ suæ indicet atque edicat ante prandium, iis qui debebunt circuire. Deinde sequentis Turmæ Præfecto oportet eumdem vesperè indicare, quòd ad eum sequentis diei circuitionis cura pertineat. Qui cùm audierit, oportet consimiliter iam dictis eum facere in sequentem diem: pariter & eos qui sequuntur. Qui verò ordinati ab Tergiductoribus fuerint, ex primâ Turmâ quattuor, postquam sortiti fuerint vigilias, eunt ad Tribunum, & scriptum accipiunt, quotam & quot debeant obire. Post quæ illi quattuor accubant ad primum Manipulum Triariorum, siue Primum pilum. Eius enim Centurio curam habet ad quamque Vigiliam buccinâ signum dandi. Cùm verò tempus appetierit,

primam

τὴν πρώτην ἐφοδεύει φυλακὴν ὁ ταύτην λαχών, ἔχων μετ' αὐτοῦ μάρτυρας τῶν φίλων. Ἐπιπορεύεται δὲ τοὺς ῥηθέντας τόπους, οὐ μόνον τοὺς περὶ τὸν χάρακα καὶ τὰς εἰσόδους, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατὰ σημαίαν ἅπαντας, καὶ τοὺς κατ' οὐλαμόν. Κἂν μὲν εὕρῃ τοὺς φυλάττοντας τὴν πρώτην ἐγρηγορότας, λαμβάνει παρὰ τούτων τὸ κάρφος. ἐὰν δ' εὕρῃ κοιμώμενον, ἢ λελοιπότα τινὰ τὸν τόπον, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς συνεγγύς, ἀπαλλάττεται. Τὸ δὲ παραπλήσιον γίνεται καὶ ὑπὸ τῶν τὰς ἑξῆς φυλακὰς ἐφοδευόντων. Τὴν δ' ἐπιμέλειαν τοῦ κατὰ φυλακὴν βυκανᾶν, ὡς ἀρτίως εἶπον, ἵνα σύμφωνον ᾖ τοῖς ἐφοδεύουσι πρὸς τοὺς φυλάττοντας, οἱ τῆς πρώτης σημαίας τῶν τριαρίων ἐξ ἑκατέρου τοῦ στρατοπέδου ταξίαρχοι, καθ' ἡμέραν ποιοῦνται. Τῶν δ' ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα, κἂν μὲν ᾖ πάντα δεδομένα, χωρὶς ἐγκλήματος ἀπαλλάττονται πάλιν. Ἂν δέ τις ἐλάττω φέρῃ τοῦ πλήθους τῶν φυλακείων, ζητοῦσιν ἐκ τοῦ χαρακτῆρος, ποῖον ἐκ τῶν φυλακείων λείπει. Τούτου δὲ γνωσθέντος καλεῖ τὸν ταξίαρχον, οὗτος δ' ἄγει

primam Vigiliam circuit is qui eam sortitus est, habens apud se testes aliquos ex amicis. Perlustrat verò dictos locos, non solùm circa vallum & portas, sed etiam circa manipulos & turmas. Quòd si reperit qui Primam agunt vigilantes, capit ab iis tesserulam. sin aliquem dormientem, aut loci desertorem, testificatus proximos abit. Idem fit & ab iis qui sequentes vigilias lustrant. Curam verò buccinandi ad quamque Vigiliam, vt circuitoribus conueniat cum vigilibus, (centuriones primi manipuli Triariorum in quaque legione per dies curãt. Quisque autem circuitorũ vnà cum luce ad Tribunum defert Tesseram. & si omnes redditæ sint, sine culpâ abeunt. Quòd siquis pauciores fert quàm pro numero Vigiliarum, inquirunt ex charactere quanam Vigilia defecerit. Quo cognito, vocat Centurionem, qui ducit

τοὺς ἀποταχθέντας εἰς τὴν φυλακήν, οὗτοι δὲ συγκρίνονται πρὸς τὴν ἔφοδον. Ἐὰν μὲν οὖν ἐν τοῖς φύλαξιν ᾖ τὸ κακόν, εὐθέως δῆλός ἐστιν ὁ τὴν ἐφοδείαν ἔχων, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς συνέγγυς. ὀφείλει γὰρ οὕτω ποιεῖν. Ἐὰν δὲ μηδὲν ᾖ τοιοῦτο γεγονός, εἰς τὴν ἔφοδον ἀναχωρεῖ τὸ ἔγκλημα. Καθίσαντος δὲ παραχρῆμα συνεδρίου, τῷ χιλιάρχῳ κρίνεται, κἂν καταδικασθῇ, ξυλοκοπεῖται.

eos quorum Vigilia fuerat. ij disceptant cum circuitore. Et si Vigilium delictum est, statim ostendit circuitor adhibitis testibus è proximis. id enim facere tenetur. Si nihil horum; in ipsum cadit culpa. Statimq; consilio aduocato, Tribunus iudicat, & si damnatus fuerit, fuste percutitur.

Posuit Vigilias, non est satis: firmandæ sunt, alioqui in noxam ituræ, adeò non in bonum. Dum infidis aut incautis vigilibus fido; parùm ipse caueo, & obiicior hosti. Absit, absit à Romanâ prudentiâ: benè & tutò muniemus. Ait ergo.

Circuitio. ,, *Fides circuitionis.*] Græcè ἐφοδείας, passim in re istâ: quod est, *obitus aut lustrationis.* Placet vox *Circuitionis* destinata in hanc rem olim, vt euincunt exempla. Magis tamen prisci aliter, dixeruntque (auctor Festus) *Fraxare, vigiliam circuire.*

Equites circumeunt. ,, *Equitibus committitur.*] Optimâ ratione, quiescant paullùm Tribuni & Centuriones, fessi diurnis curis: succedant isti, dignitate & fide proximi, aut pares. Hoc ante Polybium obtinuisse, etiam Liuius docet, *Lib. XXII. Liuio lux.* qui inter prodigia memorat bello primo Annibalico: *Circumeunti vigilias equiti scipionem, quem manu tenebat, arsisse.* Quem scipionem? fortuitum, opinor, & per tenebras ad fulcrum: nisi quis signum aliquod imperij fuisse vult, ritu Centurionum. Allusit ad hanc equestrem circuitionem & Statius:

Lib. X.

——— monitu ducis acer agebat
Amphion equites, noctem vigilataq; castra
Explorare datus.

Tribuni aliquando idem. Lib. XXVIII. Et Imperator aut Legati. Hæc de more. nec tamen nescias ipsos interim Tribunos circumiuisse, si propius discrimen. Liuius: *A custodibus probra in circumeuntes Vigilias Tribunos iacta.* Quin & ipse Imperator interdum. quod de Tito in obsidione Hierosolymorum, Iosephus prodit: & de Mario Sallustius: *Vigilias ipse circuire.* Idem & Legatos iungit, de Metello: *Vigilias crebras ponere, & eas ipse cum Legatis circuire.* Posteriore æuo dixeris hac *An & Centuriones. II. Hist.* in re aliquid etiam Centurionibus fuisse. ex Tacito: *Deflagrante paullatim seditione addit consilium, vetitis obire vigilias Centurionibus, omisso tubæ sono, quo miles ad belli munia cietur.* Sed hoc magis sit intellegi de

de initiis vigiliarum, quæ Centuriones procurant. itemque de Tubâ, quâ solent Primipili singulas ordiri. Est etiam in eodem Tacito: *Initia vigiliarum per Centurionem nunciari.* Quod ille inter sollennia Romanæ militiæ refert, & ea quæ Teridates mirabatur. Credo autem fuisse, vt Centurio (an non illeipse Primipili?) nunciaret Imperatori Vigilias iam positas, & castra in quiete esse. At sub Vegetij æuum *Circitores* proprium munus fuit, & vt ipse loquitur, *militiæ gradus.* *XV. Annal.* *Circitores. Lib. III. cap. VIII.*

„ *Primum Turmæ Præfectum.*] Turmæ, non *Alæ*, vt Lascaris vertit. In quaque Turmâ tres Præfecti siue Decuriones: nunc ait, hanc curam fuisse primi è tribus: idque per vices iuisse in orbem: ergo vndecimo die redibat ad Turmam circumeundi munus, si tamen è quaque legione Circuitores capti, quod Polybij verba hîc ostendunt. Ergo octo fuerunt in vnam noctem, & partiti sunt lustrationem, quód nunc dicet.

„ *Scriptum accipiunt, quotam, & quot debeant obire.*] Si quattuor modò Circuitores fuissent, atque ij tota castra lustrassent: quid opus scripto, aut designatione? nullâ. Sed quia octo, & bipertitò obibant: ecce cuique parti adsignant Tribuni Vigilias, quas lustrent. Sed an per legiones? id est, vt cuiusque legionis equites, suos lustrauerint? hoc nescio. Sed siue illud, siue aliter, vtile tamen scriptum. Si enim quique in suâ legione obibant, sciebant quidem Vigilias in manipulis: sed quis, cuius partis, ad Prætorium, Quæstorium, Legatos, portas excubarent, id haud certò sciebant. Optime Tribunus, qui ideò scribebat. Sin autem Tribunus ipse castra diuidebat, & partes lustrandas, ne certum esset vnde inciperent, aut quos obirent: multo magis sanè hoc opus. Incertò enim aduentantibus, semper alij debebant in omni parte esse intenti. Sed dices, cur *quotam* etiam scribit? Nam id iam constabat, & inter ipsos, vt Polybius dixit, sortiti erant. Maioris firmitatis caussâ, & vt quisque cum notâ suæ Vigiliæ omnes eas haberet. In re, vnde salus castrorum pendebat, nolebant quæstioni aut excusationi locum vllum esse. Posses etiam in Græcis interpretari & legere πόσην ἢ πόσας: *quantam & quàm multas.* Quod esset, vt non solum numerum Vigiliarum, sed modum & magnitudinem scirent. Nam hæc variabant: & alibi vna erat, alibi duplices, triplices, alibi manipulus totus. Hæc autem scienda, vt non de certitudine tantùm, sed de numero quoque referrent. *Inquisita ratio lustrandi.*

„ *Accubant ad Primumpilum.*] Bonâ caussâ, vt proximi sint ad audiendum Signum, atque eiipsi attendendum vt in tempore detur. Sed & honestum decorumque id Aquilis; ante ipsas, velut equestres excubias illas esse. Vno enim abeunte, reliqui tres accubabant. *Circuitores ad Aquilã adiacent.*

„ *Cuius Centurio curam habet.*] Cur ille? quia magna hæc res: & ideò commissa capiti Centurionum.

„ *Ad quamque Vigiliam.*] Quæ quattuor erant, & singulæ diuisæ in horas ternas. Lucanus clarè: *Vigiliæ quaternæ.*

——— *iam castra silebant,* *Lib. V.*
Tertia iam vigiles commouerat hora secundos.

 Quies,

Quies, inquit, in castris erat, & tertiâ horâ parabant se Vigiles secundi. In Ausonio hic Griphus:

In Ausonio salebra.

—— noctisq; per vmbram
Tergemini vigiles.

In Gripho Ternario. Mihi quidem griphus, & ipse carmen sic inscribit. Vir doctissimus explicat: *Cùm sint quattuor Vigiliæ, in singulis ternos vigiles fuisse, quemque pro suâ horâ excubasse.* Id verò numquam factum, vigiliis quas Polybius & nos hactenus explicamus. Sed nec Vegetij temporibus aliter, qui Vigilias disertè *quattuor virorum* facit; & singulos *tribus horis* excubasse. Confusio fuisset illa * toties mutandi: & quo signo? quis de horâ indicasset? Nam buccina dumtaxat tertiâ quaque horâ sonabat. Aliud est in Ausonij versu, & nisi quis explicat, muto: *noctisq; per vmbram Tergeminam.* Vmbra inquam *tergemina,* non ipsi vigiles: id est, horæ ternæ in vigiliis: quod clarum. Poëtica quidem illa phrasis, eoque audacior; cur offendar? Nisi quis censet tres propriè Noctis vigilias hîc dici, & quartam relinqui adscribique diei. Siue quis etiam ad priscos Græcos referet; qui secuisse Noctem videntur non nisi in tres partes. In Homero & Theocrito sunt loca. Sed Romanis, & Ausonij æuo, tot, quot dixi, Vigiliæ: & Primipilus Clepsydris eas discernebat. Habebat vascula aquaria, siue *mensuras ex aquâ,* vt Cæsar appellat, quibus quattuor illa tempora æqualiter distinguebant. Vegetius: *in quattuor partes ad clepsydram sunt diuisæ vigiliæ.* Cæsar de Britanniâ: *Certis ex aquâ mensuris breuiores esse noctes, quàm in continente videbamus.* Agnitũ id & obseruatum è vigiliariis hisce clepsydris significat, quæ castra comitabantur.

Lib.III. *Vigiles per ternas horas.* * præsertim breuioribus horis æstiuis. *Clepsydra ad Vigilias.* Lib.V.

Buccina ad Vigilias. » *Signum buccinâ dandi.*] *Tubâ* dixit Lascaris: sed est in Græco clarè βυκανᾷν: nec aliter factum. Buccina huic rei seruiit. Liuius: *Vbi secundæ Vigiliæ buccinâ signum datum esset.* Idem: *Vt ad tertiam buccinam præstò essent.* Propertius:

Lib.VII. Lib.XXVI.

Lib.IV. *Et iam quarta canit venturam buccina lucem.*

Lib.VII. Silius: *—— mediam somni cùm buccina noctem*
Diuideret, iamq; excubias sortitus iniquas
Tertius abruptâ vigil iret ad arma quiete.

Vbi attende item de sorte ad vigilias, ad mediam noctem, id est tertiam iniquissimam habitam, quia turbaret totam quietem. Nam reliquis, bonam partem primæ aut sequentis noctis licebat dormire. Hauris etiam, dormisse Vigiles cùm eorum sors & vices non essent. Sed de buccinâ, item Frontinus: *Sulla bello sociali nocte profectus, relicto buccinatore, qui vigilias ad fidem remanentium diuideret, & quartâ vigiliâ commissâ eum sequeretur, incolumes suos perduxit.* Idem astus in Cæsare, quem Varus instituit contra Curionem, II.Ciuil. *Buccinatore in castris, & paucis ad speciem tabernaculis relictis, de tertiâ vigiliâ exercitum silentio in opidum reduxit.* Ad hunc morem Cicero aspexit: *Te gallorum, illum buccinarum cantus exsuscitat.* Sallustius communi verbo, & multitudinis numero, est vsus: *Marius quàm maximum silentium haberi iussit, ne signa quidem,*

Lib.I. cap.V. Orat. pro Mur. In Iug.

vti solent per vigilias, canere. An quia reuera plura, an quia pluries. Istud Ausonius significat:

——— ter clara instantis Eoi
Signa canit serus, depenso Marte, satelles.

At illud è Vegetio firmes: *A tubicine*, inquit, *omnes vigiliæ committuntur, & finitis horis à cornicine reuocantur.* (Lib. III. cap. VIII.) Itaque tubam adhibet ad initia, Cornu siue buccinam ad finem. (*An & Tuba adhibita?*) Tacitus quoque in verbis suprà datis tangit, *Omisso tubæ sono, quo miles ad belli munia cietur.* (II. Hist.) Tubâ, disertè. Sed & Iosephus: Τὰς φυλακὰς καὶ τὰς ἐξεγέρσεις* σάλπιγγες προσημαίνουσιν: *Vigilias & excitationes, Tubæ præsignificant.* Et certum est iam olim signa omnia cecinisse initio Vigiliarum, aut potiùs paullò ante ipsas, cùm scilicet Prætorium dimitteretur, Polybius, de Scipionis stratagemate, quo castra Syphacis incendit: Ἔστι γὰρ ἔθος Ῥωμαίοις κατὰ τὸν τοῦ δείπνου καιρὸν τοὺς βυκανίτας καὶ σαλπιγκτὰς πάντας σημαίνειν παρὰ τὴν τοῦ στρατηγοῦ σκηνήν, χάριν τοῦ τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἵστασθαι: *Est enim mos Romanis, sub tempus cænæ buccinatores & tubicines omnes canere ad Prætoris tabernaculum, vt tunc vigiliæ nocturnæ constituantur.* (Lib. XV.) Liuius ipsum illud narrans: *Vbi Prætorio demisso signa concinuissent.* (Lib. XXX.) An & ideò Propertius?

* Sed Græca ea vox communior est.

Signa omnia sub Vigilias.

Nil tibi sit rauco Prætoria classica cornu
Flare, nec Aonium cingere Marte nemus:

Nam *Prætoria* classica signatè appellat. Atque hoc est illud signum imperij, quod Cæsar tangit: *Pompeius receptis omnibus in vna castra legionibus, suum cum Scipione honorem partitur, classicumq́; apud eum cani, & alterum illi iubet Prætorium tendi.* (III. Ciuil.) Haud dubiè hoc ipsum est: sed ambigo an Liuius item eò aspexerit, siue Asdrubal apud Liuium: qui suspicione iniectâ de aduentu alterius Consulis in castra Liuij, *attendi iubet, semel bísue signum canat in castris.* (*De Liuij sententiâ.* Lib. XXVIIJ.) Ei statim addit: *Illud veterem ducem, & assuetum Romano hosti mouit, quòd semel in Prætoriis castris signum, bis in Consularibus referebant cecinisse. Duos profectò Consules esse.* Putarem de ipso isto classico intelligendum: sed Liuius singulariè *signum* dicit: & Silius in eâ re *Buccinam* nominat:

——— Bis clarum buccina signum (Lib. XV.)
Præterea, gemino prodebat iuncta magistro
Castra regi.

Vt fortasse ad Vigilias ipsas hæc sint referenda: & in vnis castris Buccinam vnam sonuisse: nisi cùm duo Prætoria, & duo duces. In Tacito autem quod legitur, inter sollennia militiæ: *Initia vigiliarum à Centurione nunciari, conuiuium buccinâ dimitti:* (Lib. XV. Annal.) referebam olim ad hoc Classicum: nunc resisto. quia illud ante cænam cecinit, hæc finiit ipsam. Itaque magis est, vel vt statim à classico cænauerit Prætor, nunciaritque Centurio Vigilias incipere: denique ad primam Vigiliæ buccinam dimissum conuiuium, vt quisque ad se iret, & ne castra inquieta. Vel etiam peculiari hac Buccinâ signum finiti conuiuij datum opinemur.

„ *Testes aliquos ex amicis.*] Primùm fidei causſâ, vt ſi culpam alicui ingerat, non ille regerat aut abnuat: deinde decori etiam cauſsâ & periculi, quia nec honeſtum, nec tutum fortaſſe, ſolos ita circuire. Ergo aliquem aut aliquos ex amicis aſſumebant: ſæpè eiuſdem illius ordinis, & quibus operam hanc in ſimili reddebant.

„ *Atteſtatus proximos abit.*] Tam illos, quos apud ſe amicos habet, quàm Vigiles proximos.

„ *In quaque legione per dies curant.*] Hoc ille de Primopilo iterùm, qui ſignum dat Vigiliis. Atque ait, *ex vtraque legione Centuriones per dies feciſſe.* Ita vertere malo illud Græcum καθ' ἡμέραν, quàm cum Laſcari *cottidie.* Non enim, opinor, bis ſignum datum, & ab vtroque Centurione, ſed per vices id factitatum: & cùm quattuor eſſent (duo in quoque Manipulo) munus haud graue fuiſſe in quintum quemque diem. Si vt Laſcaris, profectò graue, & ſingulis, aut alternis noctibus peruigilandum ad curam, in qua nihil remiſsè aut otiosè agendum.

„ *Vocat Centurionem.*] Eius manipuli, in quo culpa. Cetera clara, vtque ſi vnà cum meis iungas: quod ſemel te hortor. Finem Vigiliarum
Vigiles cum armis. habes: nihil omiſſum? quædam. Primùm de *Armis* nihil dixit: ſed ſciri etiam eo ſilente poteſt, armatos vigilaſſe. Tacitus de inſtauratâ diſciplinâ
XI. Annal. *Scutū olim ademptum.* à Corbulone: *Stationes, Vigiliæ, diurna nocturnaq; munia in armis agitabantur.* Quod tunc omiſſum ſcilicet, per longam pacem. Æmilius
Lib. XLIV. Paullus tamen olim ſine ſcuto ire eos cenſuit: *& nouo more*, ait Liuius, *ſcutum in vigiliam ferre vetuit.* Cauſſam dedit: *Stare enim galeatos, deinde vbi feßi ſint innixos pilo, capite ſuper marginem ſcuti poſito, ſopitos ſtare.*
Epiſtol. XXXVI. Seneca hoc ipſum eueniſſe teſtatur: *Vt ſi neceſſe fuerit, ſtans etiam aliquando ſaucius, pro vallo peruigilet, & ne pilo quidem incumbat, quia ſolet obrepere interim ſomnus in aliquod adminiculum reclinatis.* Etſi hoc de
Poſteà redditum. ſcuto non manſiſſe arbitramur: & in monumentis lapideis Vigiles cum ſcuto ante ſe depoſito ſtare cerno. Sed de pilo aut lanceâ, cum eo ſtetiſſe etiam Tertullianus approbat, qui ſic de milite Chriſtiano, libro De
Cap. XI. Corona: *Et excubabit pro templis, quibus renunciauit, incumbens & requieſcens ſuper luncho, quo perfoſſum eſt latus Chriſti?* In eodem etiam Senecâ lectum moneo, qui illo die in expeditione fuiſſent, ne vicibus
De Tranq. cap. vlt. quidem ſuis vigilaſſe. *Miles*, inquit, *vigilias diuidit: at nox immunis eſt ab expeditione redeuntium.* Cauſſa ab humanitate, & quia tales egent
Voces Vigilum. quiete. Secundùm. Nihil de *Vigilum vocibus* in Polybio: at Tacitus in-
I. Annal. iecit. *Inualidi ignes, interruptæ voces:* de nocte quam Romani egerunt
V. Hiſt. in angore, obſidentibus Germanis. Iterùm clariùs: *Vigiles flagitium ſuum ducis dedecore excuſabant, tamquam iußi ſilere, ne quietem eius turbarent. Ita intermiſſo ſigno & vocibus, ſe quoque in ſomnum lapſos.* Duo adhibita oſtendit ad excitandum, *Signum* ſiue buccinam, & *Voces.* Et de his Dionyſius iam olim, cùm Sabini caſtra Romana tentarent noctu,
Lib. V. & illi de compoſito negligentiam & ſomnum præferrent: Οἱ φρουροὶ προϊδόμενοι, inquit, οὔτε φέγγη λαμπτήρων ἑώρων, οὔτε φωνὰς φυλάκων κατήκουον:

Qui

Qui primi (Sabinorum) *progreßi ſunt, neque ſplendores facium videbant, neque voces vigilum audiebant.* Nota ibi & Faces, de quibus ſtatim. Lego & in Polyæno, Clearchum cùm timeret incurſuros noctu hoſtes, iuſſiſſe ſuis ἐν τοῖς ὅπλοις διατελεῖν, καὶ τὰς ἐγέρσεις ποιεῖσθαι πυκνάς: *in armis permanere, & excitationes crebras facere.* Lib. I I. Stratag. Ad voces has referendum videtur, quibus Vigiles cum clamore proximos & ſucceſſuros excitabant: etſi ad ipſas Vigilias crebras poſſis. Ambroſius & eò reſpicit de gruibus: *Pòſt vbi vigiliarum munus fuerit completum, perfuncta munere in ſomnum ſe prauio clangore componit, vt excitet dormientem, cui vices muneris traditura eſt.* Lib. V. Hexaëmer. cap. XV. Et quæ autem voces? opinor, ex ipſâ re: *Vigila, vigila.* *Quæ ea fuerint?* Tale aliquid in Seruio, qui ſacerdotes ad templum Martis iuiſſe, inſtante bello, & *motis ancilibus dixiſſe, Mars vigila,* ſcriptum reliquit: quaſi illum, more militiæ, ad excubandum prouocantes. An & Homerus huc adſpexit? apud quem Agamemnon, fratri per caſtra ituro, vigiliis iam poſitis, mandat:

> Φθέγγεο ᾗ κεν ἴησθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι. Iliad. κ. verſ. 67.
> *Quà venies clamato, atque admoneas* VIGILARE.

Sed hoc videtur à Circuitore illo magis, quàm Vigile vſurpatum. Facit magis, quòd hodie apud Turcas ille mos, & in arcibus opidiſque excubias ita agunt, vt altâ voce inuicem appellent ſe & reſponſent. *Turcæ his vocibus vtuntur.* Petrus Bellonius diligens vtiliſque obſeruator monuit: itemque amicus noſter Carolus Cluſius, Pannones idem factitare, qui clarè & mutuò ſibi accinunt *Szolaÿ Szolaÿ virratzto, Szolaÿ*, id eſt, *Vigila vigila vigil, vigila.* *Et Pannones.* Et cùm ſub auroram ſe recipiunt, canunt: *Haynal vagÿon ſzeppyros, haynal haynal-vagÿon*, hoc eſt, *Erumpit iam elegans rubens* (ſcilicet aurora aut dies) *erumpit iam.* Sed & Perſæ cantitare ſoliti in Vigiliis laudes ſui regis*. *Et Perſæ.* Ammianus: *Noſtri obtruncarunt vigiles omnes, ex vſu moris gentici iuſtitiam felicitatemq́ue regis ſui canoris vocibus extollentes.* *Idem hoc in Zoſimo, Lib. I I I. Quæ omnia bona & vtilia contra ſomnum nemo neget. Atque iſtæ olim voces: Græcis etiam Tintinnabula ſiue Campanulæ, ad excitandum. *Tintinnabula Græcis.* In Thucydide: Τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος οὕτως ἐς τὸ διάκενον, πρὶν ἐπανελθεῖν τὸν παραδιδόντα αὐτόν, ἡ πρόσθεσις ἐγένετο: *Tintinnabulo enim prolato, priuſquam rediret is qui tradiderat, ita in vacuum locum ſcalarum admonitio facta.* Lib. IV. De Braſidâ loquitur, qui Potidæam conatus capere noctu, dum is qui circuit tintinnabulum porrigit, atque ita locum paulliſper deſerit. Ibi Scholiaſtes: Ἕως γὰρ ὁ περιὼν μετὰ τοῦ κώδωνος τῷ ἄλλῳ παρεδίδου τὸν κώδωνα, χρόνου ἐγγινομένου, ἔλαθε προσθεὶς τὴν κλίμακα: *Intereà dum is, qui circuibat cum tintinnabulo, alteri illud traderet, tempore aliquo medio, fefellit, ſcalas admouens.* Hoc ipſum tempus (apud Plutarchum) Aratus inſidiis legit cùm Sicyonem caperet. Ἀναβαινόντων δὲ τῶν πρώτων, ὁ τὴν ἑωθινὴν φυλακὴν παραδιδοὺς ἐφώδευε κώδωνι, καὶ φῶτα πολλὰ καὶ θόρυβος ἦν τῶν ἐπιπορευομένων: *Aſcendentibus primis, is qui matutinam vigiliam tradebat, tranſibat cum tintinnabulo, erantq́ue lumina multa & ſtrepitus ingredientium.* Syneſius: τὸ λάχον μοι μέρος εἰς ὕπνον ἀφαιρεῖται πολλάκις ὁ κώδων ὁ φυλακτήριος: *Somni partem, quæ*

mihi

mihi ſorte obuenit, ſæpè turbat tintinnabulum vigilum. Dio Caſſius Romanis Vigilibus in vrbe videtur ea dare, cùm ſcribit Auguſtum ſomnio monitum, *Iouem Tonantem quaſi* προφύλακα, *procubitorem Iouis Capitolini feciſſe, eoq́ tintinnabulum ei appendiſſe.* οἱ γὰρ, addit, τὰς συνοικίας νύκτωρ φυλάσσοντες, κώδωσι χρῶνται, ὅπως σημαίνειν σφίσιν, ὁπόταν βουληθῶσι, δύνωνται): *qui enim vicos noctu cuſtodiunt, campanulâ vtuntur, vt ſignificare inter ſe, cùm voluerint, poßint.* Etſi haud prorſus eadem ibi cauſſa. Sed Suidas de illo ritu: Οἱ περίπολοι οἱ τὰς φυλακὰς περιπολοῦντες καὶ περισκοποῦντες ἐρχόμενοι ἐπὶ τὰς φυλακὰς, κώδωνας εἶχον, καὶ τούτους ἐψόφουν πειράζοντες τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται): *Circuitores, qui vigilias circuibant & explorabant, euntes ad Vigiles, tintinnabula habebant, atque ea concutiebant explorantes ſiquis dormiret, & vt vigilantes voce reſponderent.* Quod nec hodie prorſus exoleuit, & in arcibus pleriſque ad campanulam Vigiliæ excitantur. Satis de iſtis: addo aliquid & de *Ignibus*, quos reperio crebrò. In Propertio:

Lib. LIV.

In κωδωνοφορῶν.

Ignes Vigilum.

Lib. IV.

Ignes caſtrorum, & Tatiæ prætoria turmæ.

Lib. IV. In Statio: —— *noctiſq́ per vmbras*

Nunciat excubiis vigiles arſiſſe plateas.

I. Annal. In Tacito: *Apud Romanos inualidi ignes.* In Liuio: *Pluribus ignibus, quàm pro numero manentium, in ſpeciem factis.* Ac poſſis ad ignes referre, quibus cænæ & corporum curandorum cauſsâ vtebantur. quò Diodorus ducit, de Eumene. *Iußiſſe ſuos luculentam flammam facere, per interualla circiter viginti cubitorum, tamquam ad cænam curamq́ corporis; ſecundâ vigiliâ minorem; tertiâ minimam; vt procul ſpectantibus vera caſtra viderentur.* Quos ſcilicet ignes ita ſtructos, in noctem & Vigilias producebant, donec paullatim exſtinguerentur. Etſi tamen de Facibus propriè ad Vigilias, aliquid ex Dionyſio ſuſpicère, qui ſuprà φέγγη λαμπτήρων ſignanter dixit, id eſt *Facium lumina.* Item Statio, qui & ipſe verbo Facium vſus:

Lib. XXI.

Ij ſub cœnam ſtructi.

Lib. XIX.

Tamen & Faces aliâ.

Lib. VIII. *Incertæq́ faces, & iam malè peruigil ignis.*

de languidis excubiis & remiſſis, vti Tacitus *inualidos ignes.* Atque idem Statius, vbi crebras excubias & denſas notat,

Lib. XII. *Contractæq́ vices, & crebrior excubat ignis.*

Quin & in Columnâ Traiani, vbi Vigiles ponuntur, video ſuper eos in turris feneſtrâ exſertam facem: quid? ad illucendum, & vt accedentes noſcerent? opinor. Neque abnuam, ipſos Vigiles etiam Faces manu tenuiſſe, aut apud ſe fixiſſe.

Sed

Sed de Turri, alio etiam fine ignes in turribus aut ſpeculis fuiſſe, probè ſcio: nempe ad indicandum aliquid aut ſignificandum. Cæſar: *Ignibus ſignificatione factâ, ex proximis caſtellis eò concurſum eſt.* Tale hoc genus Græci dicunt φρυκτοὺς. Suidas inter alios: *Phrycti, faces quædam è ligno factæ, quas ſuper muros ferentes ſignificant vicinis aut ſociis cùm vident hoſtes aduentantes. Atque etiam cùm ſocios vel auxilium vident: ſed cùm iſtos, geſtant faces quietas; cùm hoſtes, quatiunt & mouent.* Talia Scholiaſtes Thucydidis: & res ab ipſo Thucydide aliquoties memorata, & crebrò alibi in Græcorum actis. Conuenit quod Polybius διὰ τῶν πυρσῶν σημαίνειν, *per faces ſignificare* dicit: & varium vſum eius rei explicat, & poſſe pro litteris etiam eſſe. Cur hodie ignorant aut neglegunt? & alia vſurpant magis moleſta, & minùs certa. Sed ille ſcriptor diffuſè exſequitur Decimi libri fine, quem vide. Inuentum hoc Sinoni adtribuit Plinius: *Specularem ſignificationem Troiano bello Sinon inuenit.* An verius de Palamede? cui plerique Græci. vt Sophocles:

Φρυκτοὶ Græcorum.

Eorũ vſus pro litteris.

Quis inuenerit? Lib. VII.

——— ὃς στρατῷ φρυκτωρίαν,
Ὕπνου φυλάξεις, τὰ θοὰ σημαντήρια
Ἔδειξε.

Vt Alcidamas Oratione in Palamedem: Πυρσοὺς ἂν ἐσοφίσατο. ἀλλ' ἐφ' ἡμετέρῳ κακῷ: *Faces inuenit, ſed in noſtrum malum.* Ipſe Palamedes apud Gorgiam ait, ἐξευρηκέναι πυρσούς, κρατίστους καὶ ταχίστους ἀγγέλους: *inueniſſe faces, optimos & celerrimos nuntios.* Et quod tamen Plinius de Sinone, cauſſam habet, quòd illum volunt ſuſtuliſſe facem quâ Græcos aduocabat. Q. Calaber:

Δὴ τότ' ἄρ' αἰθαλόεντα Σίνων ἀνὰ πυρσὸν ἄειρε
Δεικνὺς Ἀργείοισι πυρὸς σέλας:
Tunc Sino flagrantem faculam ſublime leuauit,
Oſtendens Græcis ignis decus.

Romani interdum vſi. In Iberic. 11. Gallic.

Romani etiam vſurparunt. vt Scipio apud Numantiam, quem Appianus ſcribit, *diuiſiſſe caſtra & per partes aſſignaſſe Tribunis, cum præcepto, vt ſi impeterentur ab hoſte, de die panno rubro in haſtâ ſublato ſignificarent; de nocte, igne.* Vt Cæſar: *Celeriter, vt antè imperauerat, ignibus ſignificatione factâ, ex proximis caſtellis eò concurſum eſt.* Vegetius inter vſitata refert: *Si diuiſæ ſint copiæ, per noctem flammis, per diem fumo ſignificari ſociis.*

DIALOG. X.

De imperiis caſtrorum, & adminiſtratione in his talibus. Tribuni per vices faciunt. Et Salutationes ducum.

TANDEM, tandem, de Vigilijs abſoluimus, & ad *Exercitia* imus. AVD. Nec nunc quidem plenè. LIPS. Quid autem abeſt? AVD. De Tribuno ſiue Tribunis, quos crebrò Polybius & tu nominaſtis, & ferè duos, aut vnum. Quis igitur iſte? certus, an quem caſus dabat? LIPS. Ille verò certus, & nihil hîc à caſu. Commodè autem petis: & dabo. quia facit non ad dicta ſolùm, ſed dicenda. Ordo in hac adminiſtratione certus fuit, nec omnes Tribuni ſimul imperitarunt, nequa confuſio aut diſſenſio etiam, eſſet. Scis illud vetus, * Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. Quâ ſerie & diſcretione, iſta Polybij verba dicent: recita.

**Multorũ imperium non vtile.*

POLYB.

Τὴν δὲ καθόλου δοκιμασίαν τῆς πλευρᾶς, δύο τῶν χιλιάρχων. Ὁμοίως δὲ καὶ τὴν λοιπὴν τὴν κατὰ τὸ στρατόπεδον ἐπιμέλειαν οὗτοι ποιοῦνται. Κατὰ δύο γὰρ σφᾶς αὐτοὺς διελόντες ἀνὰ μέρος τῆς ἑξαμήνου τὴν δίμηνον ἄρχουσι, καὶ πάσης οἱ λαχόντες τῆς ἐν τοῖς ὑπαίθροις προΐστανται

Vniuerſam lateris probationẽ duo Tribuni faciunt. Similiter aliam etiam caſtrenſem curam hi ſunt qui gerunt. Nam in binos & binos ſe diuidentes, ſemeſtris ſpatij duos menſes imperant, & quos ea ſors tangit, vniuerſæ adminiſtrationi caſtrenſi

χρείας. Ὁ δ' αὐτὸς τρόπος τῆς ἀρχῆς μὲν καὶ τῶν πρεφέκτων περὶ τοὺς συμμάχους. Οἱ δ' ἱππεῖς καὶ ταξίαρχοι, πάντες ἅμα τῷ φωτὶ παραγίνονται πρὸς τὰς τῶν χιλιάρχων σκηνάς· οἱ δὲ χιλίαρχοι πρὸς τὸν ὕπατον, κἀκεῖνος μὲν τὸ κατεπεῖγον ἀεὶ παραγγέλλει τοῖς χιλιάρχοις, οἱ δὲ χιλίαρχοι τοῖς ἱππεῦσι καὶ ταξιάρχοις· οὗτοι δὲ τοῖς πολλοῖς, ὅταν ἑκάστων ὁ καιρὸς ᾖ.

caſtrẽſi tunc præſunt. Idem imperitandi modus Præfectorum in ſocios. Equites verò & Centuriones cum primâ luce veniunt ad tentoria Tribunorũ, Tribuni ad Conſulis: atq; ille quidquid agendũ Tribunis edicit: Tribuni equitibus Centurionibuſq;: iſti vulgo militum, cùm tempus cuique rei venit.

„ *Vniuerſam lateris probationem.*] Hoc ad caſtrorum munitionem ſpectat, de quâ dictum.

„ *Duo Tribuni.*] E quaque legione vnus, vt iam audies.

„ *Aliam etiam caſtrenſem curam.*] Nempe vigilias diſponere, circuire; teſſeras & ſignum dare; denique, quidquid ad vſum, imperare. *Munera Tribunorum.* Sed inprimis etiam ius dicebant, & cauſſas ſiue lites militares cognoſcebant. Liuius: *Tribunos & iura reddere in principiis ſinebant, & ſignum ab eis petebant.* Lib. XXIIX. Imò puniebant etiam, & de capite cognoſcebant. in Polybio infrà.

„ *In binos & binos ſe diuidentes.*] Totum hoc ita exaudio, vt velit vnius legionis ſex Tribunos in tres ſe partes diuiſiſſe, & binos imperaſſe per binos menſes. *Diuiſio Tribunorum.* Ita, cùm duæ legiones in caſtris, quattuor erant qui imperabant: ſed nec ij continuò, diebuſque, niſi fallor, alternis. Id à Conſulibus quoque factum, cùm vterque in vnis caſtris, vt imperia in dies demutarent. *A Conſulũ exemplo.* Cauſſa ſic cenſendi non vno loco Polybius (in totâ hac re caſtrenſi:) qui ferè ad vnum Tribunum omnia refert. Ad vnum dico, cùm de vnâ legione; ad duos, cùm de duabus. Niſi obſeruas, hærebis ſæpè in eius verbis. Iſta diuiſio commoda fuit & prudens: commoda ad alternam requiem; prudens ad concordiam. Quiſque enim ſuis diebus & menſibus, in ſuâ legione, imperium inhibebat. *Vnus in diem imperabat.* Ad hanc diuiſionem ſpectauit Liuius: *Secundæ legionis Fuluius Tribunus militum erat, is ſuis menſibus dimiſit legionem.* Lib. XXXIV. Diſertè ait *menſes*, multitudinis numero: & Polybius hîc *duos menſes.* Alioqui potuiſſet diuiſio inſtitui, vt è quaque legione vnus in menſem. *Alia diuiſio reiecta.* Sed non eſt ita. & quæ ratio in Centurionibus duobus valuit, ea hîc: vt altero ægro aut impedito, alter nihilominùs munia obiret. Libet etiam quærere, cur in *ſemeſtre* tantùm? cur non diſcreti ſic in totum annum? *Cur ſemeſtris ea fuerit?* Ratio fuit, quòd annus actionibus & negotiis

inæqualis. Æstas tota in expeditione & opere; hiems pigra & otiosa. Nequis ergo queri posset, aut honoratum se parum, aut nimis oneratum; omnes ad res aut otium admittebant, prout tempora erant. Cogitandum etiam, an non hæc semestris diuisio occasionem dederit *Tribunis Semestribus*, de quîs * dixi.

Lib. II. Dial. IX.

„ *Idem imperitandi modus Præfectorum in socios.*] Qui Præfecti Tribunis vbique adæquantur.

Equitum nomine Decuriones.

„ *Equites verò & Centuriones.*] Omnésne equites? indefinitè dicit: sed Decuriones intellegi tantùm, ratio & exemplum dictare videntur: vt iuerint modò ij, qui in imperio. Certè alius ille numerus prægrandis.

Centuriones & Decuriones ad Tribunos.

„ *Cum primâ luce veniunt ad tentoria Tribunorum.*] Ita me Deus, hoc pulchrum. Ecce sexaginta Centuriones, triginta Decuriones (in vnâ legione supputo.) veniunt agmine, & compositè, ad Tribunos: (omnésne Tribunos? an eos modò, quorum illis mensibus imperium? hoc verius.) veniunt, inquam, ad Tribunos, per speciem officij, vt salutent & vt deducant. Quid tum? ipsi Tribuni cum hoc comitatu ad Imperatorem summum. Nónne decorè omnia & vtiliter, ad dignitatem imperantium augendam? ad imprimendam subditis venerationem? Iosephus de totâ istâ re: Ὑπὸ δὲ τὴν ἕω, τὸ στρατιωτικὸν μὲν ἐπὶ τοὺς ἑκατοντάρχας ἕκαστοι, πρὸς δὲ τοὺς χιλιάρχας οὗτοι συνίασιν ἀσπασόμενοι, μεθ' ὧν πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῶν ὅλων οἱ ταξίαρχαι πάντες: *Manè & sub auroram, milites quidem singuli ad Centuriones, ad Tribunos porrò isti conueniunt salutaturi: cum quibus ad Ducem primarium omnes deinde ordinum ductores.* Eadem dicit quæ Polybius: sed hoc amplius de militibus, quòd ij quoque venerint è suâ quisque centuriâ salutatum Centuriones. Iam addit noster:

Tribuni ad Imperatorem.

Lib. III. Excid.

Signū manè datum Tribunis.

„ *Ille quidquid agendum, Tribunis edicit.*] Non otiosa hæc aut honoraria tantùm salutatio, sed visio, *Numquid vellent?* Itaque imperator tunc iis *Signum dabat*, atque alia pro tempore edicebat agenda. De Signo, clarè ita Iosephus: Ὁ δὲ αὐτοῖς τό τε ἐξ ἔθους σημεῖον, καὶ τὰ ἄλλα παραγγέλματα δίδωσι διαφέρειν εἰς τοὺς ὑποτεταγμένους: *Ipse verò* (Imp.) *tunc illis ex more Signum dat & alia mandata perferenda ad subiectos.* Cur tamen tam mane signum? nam * illud nocturnum opinor intellegi, & vigiliarum. Ideò, quia & Tribuni plerumque diem occupati; & ipse Imperator huc illuc distrahi poterat, & abire. Prouidè igitur & maturè: atque ipsi tamen apud se habebant, donec promendi tempus, & vespere peterent Centuriones. Sed vide mihi etiam pulcherrimum imperandi modum. Imperator Tribunis edicit; isti Centurionibus; Centuriones suis. Qui ipse apud Spartanos, vt scribit Thucydides: Βασιλέως ἄγοντος ὑπ' ἐκείνου πάντα ἄρχεται. καὶ τοῖς μὲν πολεμάρχοις αὐτὸς φράζει τὸ δέον, οἱ δὲ τοῖς λοχαγοῖς, ἐκεῖνοι δὲ τοῖς πεντηκοντῆρσιν, αὖθις δὲ οὗτοι τοῖς ἐνωμοτάρχαις, καὶ οὗτοι τῇ ἐνωμοτίᾳ: *Rex cùm ducit, ab eo omne imperium. & ipse quidem Polemarchis* (velut Tribuni sunt) *quod opus est edicit; isti Centurionibus; hi Quinquagenariis; hi Decanis; hi Decuriæ.* Prorsus idem ordo, nisi quòd plusculum etiam sectus. At in illo Romano leuiter innouasse Paulus Æmilius videtur,

Lib. III.

* Nisi & in diurnis excubiis vetimus fuisse.

Ordo in imperiis.

Lib. V.

detur, de quo ita Liuius: *Vt ordine ac sine tumultu omnia in agmine, ad nutum imperiumq; Ducis fierent, prouidit. Vbi omnibus simul pronunciaretur quid fieret, neque omnes exaudirent, incerto imperio accepto, alios ab se adijcientes plus eo quod imperatum sit, alios minus facere. clamores deinde dissonos oriri omnibus locis, & priùs hostes quàm ipsos quid paretur scire. Placere igitur Tribunum militum Primopilo legionis secretum edere imperium, illum & dein singulos proximo cuique in ordine Centurioni dicere quid opus facto sit: siue à primis signis ad nouissimum agmen, siue ab extremis ad primos perferendum sit.* Seneca huc spectauit, Epist. LX. *Quod in exercitibus his, quos magni Imperatores ordinant, fieri videmus, vt imperium ducis simul omnes copiæ sentiant, sic dispositæ vt signum ab vno datum peditem simul equitemq; percurrat: hoc aliquanto magis necessarium esse nobis.* Othonis etiam illud apud Tacitum huc refero: *Ita se Ducum auctoritas, & sic rigor disciplinæ habet, vt multa Centuriones Tribunosq; tantùm iuberi expediat.* Sic enim rectè scripsimus, cùm anteà vulgatum esset; *multa per Centuriones.* Quis nescit autem per Centuriones omnia iuberi? sed hoc Otho ait, quædam secreta imperia esse, & ipsis tantùm Tribunis Centurionibusque edita: qui cùm opus, promant.

Lib. XLIV.

I. Hist.

Tacitus explicatus.

DIALOG. XI.

Ad Exercitia transitum. Ea diuisa, & primò dictum de Oneris exercitiis. Tulisse cibos, vallos, sarcinas, præter arma.

SED heus, vel nunc denique Labyrinthum hunc euasimus, & ventum ad *Exercitia*, alteram Disciplinæ partem. Pergimus, an proferimus? longiuscula enim est, & licebit Augurum verbo, *Alio die.* Hoc magis, quòd dum castra & Vigilias ambimus, vrbem ambiuimus, & ad locum venimus vnde digressi. Ergóne domum? quid rides? AVD. Nam tu mihi facere, quod feminæ in amantes, videris. LIPS. Quâ caussâ? AVD. Subducere te paullùm, vt magis incites. Quid autem opus? famem meam vides, quæ ipsâ auditione crescit. Res enim magis magisque allicit. & vt in puteis quò plus sumitur, melior dulciorque aqua euadit: sic in hac militari re, ad meum quidem gustum. Perge, & suggere. LIPS. Sed enim ipse puteus noster deficit, Polybius inquam: nec ille de Exercitiis verbum. AVD. Tu Polybius esto, & è pectore isto prome. Ibi quoque Musarum fontes saliunt. LIPS. Theatrum hoc, vt video, iterùm referandum est, & fabella tota pergenda. Ergo porrò ambulemus paullùm, vel extra hanc vrbem. De exercitijs autem vt ordine dicam, triplicia ea facio: *Oneris, Operis, Armorum.* De primis, succurrit M. Tullium aliquid scripsisse, quod vsui erit, & pro Polybio vicarium hunc dabo. Verba sunt è Tusculanâ secundâ, cùm laborem dilaudat & commendat ab exemplo militari.

Nostri exercitus primùm, vnde nomen habeant, vides. CICERO.

 deinde

,,*deinde quis labor & quantus Agminis? Ferre plus dimidia-*
,,*ti mensis cibaria, ferre si quid ad vsum velint, ferre val-*
,,*lum. Nam scutum, gladium, galeam nostri milites in one-*
,,*re non plus numerant, quàm humeros, lacertos, manus. Ar-*
,,*ma enim membra esse militis dicunt, quæ quidem ita gerun-*
,,*tur aptè, vt si vsus foret, abiectis oneribus, expeditis armis*
,,*vt membris pugnare possint.*

Romani laboriosissimi. Pleraque hîc omnia, quæ ad *Oneris* exercitia spectant; vsurpata Romanis præter & supra plerasque gentes. Quid simile vsquam, quale hîc legis, & audies? Atque eius rei fructus, induresceré, & corpus habere cuique labori ferendo. *Facti tolerare.* Plutarchus quidem de Romanis nostris tradidit, In Mario. *eos sic fuisse laboribus suetos factósque* (ἐξαπόνους vno verbo) *vt nec sudantem, nec suspirantem quemquam cerneres: idq. in diuturnâ illâ pugnâ cum Cimbris magno æstu & acri concursu, Q. Catulum notasse, & ad Senatum sic scripsisse.*

Lib. II. Cap. I. ,, *Nostri exercitus vnde nomen.*] Clarum, quòd ab exercendo. Vegetius: *Exercitus ex re ipsâ atque opere exercitij nomen accepit.* Varro: *Exercitus, quòd exercitando fit melior.* *Fructus exercitij.* Planè melior, fortiórque. Hippocrates: Lib. II. de Diæta. Οἱ γὰρ ἀγύμναστοι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ παντὸς κοπιῶσι πόνου: *Inexercitati homines ab omni labore fatigantur.* Et idem generatim prolocutus: Ibid. Ῥαθυμίη ὑγραίνει, καὶ ἀσθενὲς τὸ σῶμα ποιεῖ· πόνος δὲ ξηραίνει, καὶ τὸ σῶμα ἰσχυρὸν ποιεῖ: *Desidia humectat, & imbecillum corpus fluidumq. reddit; labor siccat, & robustum strictumq. corpus facit.*

,, *Quis labor & quantus agminis.*] Alia enim exercitia omittit, illa sola agminis, id est Oneris diducit. Quæ profectò magna, & Virgilij verbo, pænè iniusta. Ille sic de istâ re:

III. Geor.
Non secùs ac patriis acer Romanus in armis
Iniusto sub fasce viam dum carpit, & ante
Hosti expectatum positis stat in ordine castris.

Lib. XI. Cap. III. Eius exemplo Fabius: *Assueta gymnasiis & oleo corpora, quamlibet sint in suis certaminibus speciosa atque robusta, si militare iter fascesq. & vigi-* *Onera in Fasce.* *lias imperes, deficiant & quærant vnctores suos.* Fasces & ipse dixit, quia sic alligatas ferebant velut in fascem sarcinas: & malè atque imperitè, qui hîc *Falces.*

,, *Ferre plus dimidiati mensis cibaria.*] Quattuor oneris genera militi- *Cibos ferunt.* bus imponit, *Cibum, Vtensilia, Vallum, Arma.* De cibo, ait, *Ferre plus di-* Lib. XLIV. *midiati mensis.* Omnino *plus*: & sæpè etiam totius mensis. Liuius: *Prætore dimisso Consul, menstruum iusso milite secum ferre, profectus est.* Idem Lib. LVII. in Epitomâ, de Scipione Numantino: *Militem triginta dierum frumentum ferre cogebat.* Paullò minus in Cæsare de Afranianis: *Frumenti co-* II. Ciuil. *piam legionarij nonnullam habebant, quòd dierum viginti duorum ab Ilerdâ*

frumen-

frumentum iußi erant efferre: cetrati auxiliaresq́ nullam, quorum erant & facultates ad parandum exiguæ, & corpora insueta ad onera portanda. Tot dierum portasse legionarios vides, sed solos: auxiliares, inquit, insoliti erant & rudes ferendi. *Auxiliares non ferunt.* Mansit hæc durities etiam molliore æuo, & in Principum inferiorum rebus onera ista legis. In Alexandro Lampridij: *Milites expeditionis tempore sic disposuit, vt in mansionibus annonas acciperent, nec portarent cibaria decem & septem, vt solent, dierum, nisi in barbarico: quamuis & illic mulis eos & camelis adiuuerit.* En illo quoque æuo septemdecim dierum (id est, *plus dimidiati mensis*, vt in Cicerone) cibaria ferebant: idque etiam inter socios & amicos. nisi quòd remisit & laxauit paullùm Alexander. Remisit, sed non dissoluit. nam & posteà dierum hunc numerum reperio in Ammiano: *Tutum ex annonâ decem & septem dierum, quam in expeditionem pergens vehebat ceruicibus miles.* Lib. XVII. Sed an isto æuo frumentum ipsum datum & latum, an verò panis excoctus, quem Buccellatum (quia sectus in bucceas) vocabant, ambigo: imò potiùs iste. *Buccellatũ ferunt.* Spartianus in Piscennio: *Pistores sequi expeditionem prohibuit, buccellato iubens milites, & omnes, contentos esse.* Dat intellegi, Buccellatum communem cibum fuisse: sed delicatiores quosdam asperitatem illam aut siccitatem refugisse, & habuisse in exercitu pistores ad panem recentem. Ille vetuit, & iussit milites, imò & omnes (Legatos, Duces, honestiores) eo cum aliis vti. Ammianus in Iuliani rebus: *Viginti dierum frumentum ad vsus diuturnitatem excoctum, Buccellatum, vt vulgò appellant, humeris imposuit libentium militum.* Atque vt verum fatear, posterior ista ratio veteri vtilior & prior: quia ponderis minus, in mensurâ & modo eodem frumenti. Procopius de Iohanne quodam Præfecto Prætorij sub Iustiniano: *Panem qui in exercitu fertur, bis est* Lib. I. Bel. VVandal. *consuetudo in clibanum ponere, vt diligenter coctus diu duret, neu citò corrumpi posset: verùm eumdem pondere à primo deficere, pro quartâ minimùm parte, necessum est.* Addit deinde, varum & vafrum illum Iohannem, *vt pondus hoc lucri sibi faceret, nec sumptus tamen ad ignem adderet, panem hunc in balneis iußisse siccari, vt in speciem coctus videretur: sed eumdem in naues illatum (maritima tunc fortè expeditio erat) statim in farinam solutum, eamq́ olidam & rancidam, cuius esu milites inciderunt in morbos.* Sed panis igitur talis, *bis* inquam *coctus*: quod nomen hodie retinet, atque ita olim Græcis. *Bis coctus panis.* Δίπυρον enim dicebant, *bis ignitum.* Suidas Δίπυρος ἄρτος, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος παξαμᾶς: *Biscoctus panis, qui Romanis dicitur Paxamas.* Intellegit Græculos illos Romanos in imperio Byzantino, qui sic dixêre: siue *Paxamadium*, vt in Leone Imp. lego: *Commeatus paxamadij siue biscocti habeas viginti aut triginta libras.* Cap. X. Fragmentum super hoc pane in eodem Suidâ est incerti scriptoris: Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν, ὅτι μὴ διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο: *Saccos pelliceos in humeris ferentes, in quibus nihil aliud quàm panes biscoctos domi imposuerant, abibant.* *Cibi in peris aut saccis.* Simile olim, quod ad saccos, quas πήρας, *peras* Polybius appellat. Eius quoque hoc fragmentum:

Μήδ᾽

Μήδ' ἐπὶ ὑποζυγίων, ἀλλ' ἐν πήραις δέχ' ἡμέρων ἔχειν ἐφόδια: *Neque in iumentis, ſed in ſaccis decem dierum habere cibaria.* Atque habes de onere frumenti. AVD. Quæro. ipſius olim frumenti an farinæ? LIPS. De frumento memini legere tantùm. AVD. Vnde igitur panis, cùm opus, & qui comminuebant? LIPS. Aut tundebant pinſebantque, aut molis manuariis frangebant. Certè iſtas quoque inter inſtrumenta militaria fuiſſe, & comitatas caſtra, dicas ex Liuio. apud quem variæ. Italiæ populi Scipioni ituro in Africam conferunt, *ſcuta, galeas, haſtas, ſecures, rutra, falces, alueolos, molas.* Sed & Plutarchus auctor, Antonij exercitum è Parthiâ reducem, fame tentatum, *quòd ægrè frumentari liceret, & deficerentur molis: quæ relictæ omiſſæque fuerant, iumentis partim mortuis, partim ad ægros ferendos tranſlatis.* Ergo & in iumentis hæc ferebantur.

Mola in exercitu.

Lib. XXIX.

„ *Ferre ſi quid ad vſum velint.*] Hæc ſunt, quæ Vtenſilia dixi. quæ illa? Partem eorum Ioſephus dat: *Ferunt,* inquit, Romani pedites *haſtam & ſcutum:* Πρὸς δὲ τούτοις, πρίονα καὶ κόφινον, ἄμην τε καὶ πέλεκυν. πρὸς δὲ, ἱμάντα καὶ δρέπανον καὶ ἅλυσιν: *Præter iſta, ſerram, & corbem, rutrum, & ſecurim; amplius, lorum, falcem, & catenam.* Multa ſanè hæc onera, & pertinent pleraque ad ligandum, pabulandum, muniendum: poſtremum, id eſt *Catena*, ad captiuos vinciendos. Sed tu me reſpicis, & vultu rogas an hæc tulerint omnia? Iſta, & plura etiam. nam vbi olla, veru, & talia ad victum? Atqui tuliſſe iſta cùm Appianus in Ibericis dicit, tum ipſa res vult, & monumenta antiqua oſtendunt. In columnâ Traiani militem ſic videas:

Vtenſilia Romanorum.

„ *Ferre vallum.*] Tertium id onus. Sed vallum, an vallos tulere? Sæpè & plurimùm vallos. In Liuio de septenis, vbi Scipio disciplinam reformat ad Numantiam: *Triginta dierum frumentum ac septenos vallos ferre cogebat.* In eodem de duodenis: *Armati cum cibariis in quinque dies, vallisq; duodenis Martio in campo adessent.* Sed hæc rariora: ex vsu & more fuit, ferre ternos aut quaternos. Ipse Polybius, vbi ex professo de Vallis, libro XVII. Εἷς ἀνὴρ φέρει τρεῖς καὶ τέτταρας συνθεὶς ἐπ' ἀλλήλους. *Vnus vir fert tres aut quattuor, simul eos componens.* Isti autem ferebantur, vt statim liceret vallare se & munire, si castra subitò locanda, aut alia necessitas esset. Cogita numerum militum, qui fuêre in Consulari exercitu supra *Sedecim millia:* ter aut quater tot vallos: profectò densa & firma munitio statim strui potuit, contra equitem peditemque. Ita nec in agmine facile fuit eos opprimere aut dissipare.

Vallorum numerus. — Epit. LVII. — Lib. III. — *Eorum vtilitas.*

„ *Nam scutum, galeam.*] Quartum onus, Arma. Imò non onus, ait Cicero, & habent milites quasi sua membra. Tale de Annibalis veterano milite Silius, aspectu & imitatione non dubiâ Ciceronis.

Arma pro membris.

Ac ne nocte quidem clypeive ensésve reposti,
Non pharetræ aut iacula, & pro membris arma fuere. Lib. XI.

Simile Hegesippus, apud quem sic Romani: *Aliis arma oneri sunt, nobis integumento, quia vsu leuantur.* Sed addit Cicero, *aptè gesta fuisse.* quod videre est in imagine suprà positâ è columnâ Traiani. Pendet galea ab dextro humero ad pectus; scutum in sinistrâ; in eadem, pertica cum sarcinis. Polybius tamen ait, *scutum ab humeris loro reuinctum pependisse, manibus tulisse pila & vallos.* Sed Galea cur non in capite? id quoque ad duritiem, vt incederent eo nudo. Sed tu quid ad ista? siles? AVD. Stupore quidem defixus. Tot & talia vt vir vnus tulerit? mihi non vir, sed iumentum. LIPS. Rectissimè dicis. & sic Iosephus comparat, qui scribit ὀλίγον ἀποδεῖν τῶν ἀχθοφορούντων ὀρέων τὸν πεζόν: *Parum abesse à mulis sarcinariis peditem* Romanum. Itaque & *Mulos* ioco etiam vocabãt, an ipsos milites, an Furculas eorum? Festus: *Muli Mariani dici solebant C. Mariĳ instituto, cuius milites in furcâ interpositâ tabellâ, varicosiùs onera sua portare adsueuerant.* Frontinus: *C. Marius recidendorum impedimentorum gratiâ, quibus maximè agmen oneratur, vasa & cibaria militum in fascicu-los aptata furcis imposuit, sub quibus & habile onus & facilis requies esset. Vnde & in prouerbium tractum est, Muli Mariani.* Tales istas furculas appellarunt *Aerumnulas:* quod Festus in eâ voce notat. Et sic quidem onusti milites, quod admirationem tuam intendat, iter grande sæpè conficiebant. Vegetius tirones suos adsuefacit, *pondus baiulare vsque ad * sexaginta libras, & iter facere gradu militari: quibus in arduis expeditionibus, necessitas imminet, annonam pariter & arma portandi.* Ait *gradu militari:* qui scilicet grandior. atque ita quasi prouerbialiter Plautus:

Lib. III. — *Ratio ferendorum.* — Lib. XVII. — *Romani muli.* — Lib. IV. cap. I. — *Onusti diu ambulant.* — Lib. I. cap. XIX. — * Credo in veteri onere plus fuisse.

Quin hinc metimur gradibus militariis?

Sed quod istud iter & quantum, dignum sit inquiri. Vegetius ita definit: *Horis quinque æstiuis, viginti millia passuum, militari gradu confici.* Et sunt

O pro

Cæsaris celeritas. pro hoc modo, aut supra eum (vbi celeritate opus) exempla. Vt in Hirtio, de Cæsare, bello Africo: *Tertiâ vigiliâ egressus ab Agar, sedecim millia passuum nocte progressus, ad Thapsum castra ponit.* En tot illa millia conficit cum toto exercitu, nec sex totis horis, idque nocturnis, & (quod notes) æstiuis. Eæ autem sanè noctu breuiores, pro more Romano: atque hæc Aprili mense gesta. In ipso Cæsare, ad Gergouiam nuntio accepto de Æduorum defectione, post mediam noctem *legiones quattuor expeditas, & equitatum educit: passuum millia* XXV. *progressus*, agmen Æduorum conspicit, moratur, in deditionem accipit: *Tribusq; horis nocturnis exercitui ad quietem datis, summo studio militum, ante ortum solis, in castra redit.* Ita quinquaginta millia conficit à mediâ nocte ad diei alterius initium: sed, quod sanè mirum, rebus gerendis & hoste impeditus. Sed & idem Cæsar, periclitante Q. Cicerone, cùm M. Crassus horâ tertiâ diei aduenisset, *eo die circiter viginti millia passuum progreditur.* Nec longè aliter Macedones, de quibus Polyænus: *Philippus exercebat vnà cum armis trecenta sæpè stadia ambulare, ferentes galeas, peltas, ocreas, sarissas, & prætereà commeatum, & quæcumque vasa cottidiani vsus.* Reddidi fideliter ipsa verba: & nónne hæc sunt milliaria *triginta septem* amplius? Vide & sarcinas, & arma, haud longè abeunt à duritiâ Romanâ. Imò verò in frumenti modo paria fecisse etiam lego, & menstruum tulisse. Frontinus: *Philippus cùm primùm exercitum constitueret, vehiculorum vsum omnibus interdixit. equitibus non amplius quàm singulos calones habere permisit, peditibus autem denis singulos, qui* molas & funes ferrent. In æstiua exeuntibus triginta dierum farinam collo portari imperauit.* O eximium regem, & dignum filio Alexandro! cuius felicitas tamen & magnitudo fuit à virtute & seminibus paternis. Nec Macedones ista solùm, sed de Cattis Tacitus: *Omne robur in pedite. quem super arma ferramentis quoque & copiis onerant.* Quin & Turcas hodie, *ollam æneam, scutellam, securim, igniarium, sacculum cum annonâ*, & talia quædam ferre, scimus per eos qui vidêre. Quid nostra ad hæc ignauia? refragatur, aut ridet: & tantum ab onere ferendo absunt, vt vix sua arma, quid arma? imò vix sese ferant, & pedites etiam videas in equo vehi. Quàm malè memores dicti illius Scipionis! qui tales quosdam ignauos cùm in agmine suo vidisset, equis iussit detrahi, & addidit: *Nihil ab eo milite boni exspectandum, qui pedibus suis ambulare non posset:* Appianus in Ibericis. AVD. Quidquid adfers, non desino admirationis, nec video quî tot onera iis lata. LIPS. Commodè & facilè, sed doctore vsu. Nam à primo tirocinio condiscebant, & assiduò deinde vsurpabant. *Nihil autem est*, ait verè Vegetius, *quod non assidua meditatio facillimum reddat.* AVD. Sed quæro tamen, an non Serui iis & Iumenta? Si hæc fuerunt, quid opus illa ipsos ferre? LIPS. Respondebo distinctè. Habuêre seruos, sed nec multos, nec vulgò. Tribuni, Centuriones, & digniores militum habebant: gregarij non habebant. Salluſtius, de Metello: *Ne lixa exercitum sequerentur. ne miles gregarius in castris, néve in agmine, seruum aut iumentum haberet.* Vides ampu-

Macedones ad Romanam militiam.

Lib. IV. cap. I.

* Nota de molis, vt supià.

Etiã Catti pri;ci.

Turpe militem in equo vehi.

Calones etiam pauci.

In Iug.

amputata hæc adiumenta inertiæ, & neutrum gregariis licuisse. Sed addit idem etiam Sallustius: *ceteris arctè modum statuisse.* id est, dignioribus quoque præfinisse, vltra quos & quot non haberent. Nec aliter in veteri militiâ: in sequenti, hoc & alia solutiora. Tacitus de Vitelliano exercitu: *Sexaginta millia armatorum sequebantur licentiâ corrupta. Calonum numerus amplior.* Grandis numerus, & supra ipsum militum: quod probo nostro censori non probum, & inter corruptelas militiæ habet. Iosephus tamen aliter, qui de numerosis istis calonibus recenset, & parte aliquâ probat. *Erant*, inquit, *Vespasiano ad sexaginta millia militum, præter calones, qui multi admodum sequebantur, vsu & peritiâ militari vix infra dominos ponendi. Nam & in pace, aßiduè exercitiis eorum intersunt; & in bello cum iis versantur & periclitantur. adeò vt nec peritiâ nec robore à quoquam, nisi à solis dominis vincantur. In quo admirari est Romanorum prudentiam, qui famulos ita assuefaciunt & instituunt, vt non solùm ad vitæ officia, sed ad belli munia sint apti.* Discis ex eo Calones istos grandiores fuisse, & bello quoque bonos. quod Iosephus laudat & prudentiæ ascribit; me dissentiente, qui puto turbam hanc semper corrumpendæ disciplinæ esse. Sed de seruis tantùm est: à quibus *Lixæ* diuersi, qui velut negotiatores, quæstus sui causâ castra sequebantur. De quibus aliàs. Nunc de Iumentis. dico, ea quoque in castris plura fuisse, sed gregariis militibus non nisi ad vsum communem: nempe vt tentoria, vt molas, & siquid tale ferrent. Digniores, sibi quædam habuêre & ad proprium vsum. Reperies & his & vehiculis modum etiam positum: imò rarenter vehiculis eos vsos. quia hæc scilicet impediunt aut morantur iter, præsertim per angusta aut confragosa. Mei iudicij siquid est, malim & in nostrâ militiâ frequentiora iumenta *Sagmaria* esse, quàm currus: excipio quod ad Tormentorum vecturam.

Posteà increbuerũt.

II. Hist.

Calones illi militares planè.

Iumenta multa publica.

DIALOG. XII.

De Agmine toto. tum de metatione castrorum, & metatoribus.

SED illud etiam opportunè hîc monebo (non enim ad lancem aut dimensum verba damus) compositos & ordinatos sub his oneribus iuisse, nec viæ tantum sed pugnæ aptos. Mira eorum hîc prouidentia & dispositio, quam licet è Polybio cognoscas. Puer librum reddito, & tu legito: ego paullùm hîc consido.

Τὰς δ' ἐκ τῆς παρεμβολῆς ἀναστρατοπεδείας ποιοῦνται τὸν τρόπον τοῦτον. Ὅταν τὸ πρῶτον σημαίνῃ, καταλύουσι τὰς σκηνὰς, καὶ συντιθέασι τὰ φορτία πάντες.	*E castris suis discedunt hunc in modum. Cùm primum signum datum est, tabernacula sua detendunt, & sarcinas componunt omnes.*

POLYB.

 Sed

Οὔτε δὲ καθελεῖν ἔξεστιν, οὔτ' ἀναστῆσαι πρότερον οὐδένα τῆς τῶν χιλιάρχων καὶ τοῦ στρατηγοῦ σκηνῆς. Ὅταν δὲ τὸ δεύτερον, ἀνατιθέασι τὰ σκευοφόρα τοῖς ὑποζυγίοις. Ἐπὰν δὲ τὸ τρίτον σημήνῃ, προάγειν δεῖ τοὺς πρώτους, καὶ κινεῖν τὴν ὅλην παρεμβολήν. Εἰς μὲν οὖν τὴν πρωτοπορείαν, ὡς ἐπίπαν, τάττουσι τοὺς ἐπιλέκτους. τούτοις δὲ τὸ τῶν συμμάχων δεξιὸν ἐπιβάλλει κέρας. Ἑξῆς δὲ τούτοις ἕπεται τὰ τῶν προειρημένων ὑποζύγια. Τῇ δὲ τούτων πορείᾳ τὸ πρῶτον τῶν Ῥωμαϊκῶν ἀκολουθεῖ στρατόπεδον, ἔχον ὄπισθεν τὴν ἰδίαν ἀποσκευήν· ἔπειτα κατακολουθεῖ τὸ δεύτερον στρατόπεδον, ἑπομένων αὐτῷ τῶν ἰδίων ὑποζυγίων, καὶ τῆς τῶν συμμάχων ἀποσκευῆς, τῶν ἀπὸ τῆς οὐραγίας τεταγμένων. Τελευταῖον γὰρ ἐν τῇ πορείᾳ τάττεται τὸ τῶν συμμάχων εὐώνυμον κέρας. Οἱ δ' ἱππεῖς ποτὲ μὲν ἀπουραγοῦσι τοῖς αὐτῶν ἕκαστος μέρεσι, ποτὲ δὲ παρὰ τὰ ὑποζύγια πλάγιοι παραπορεύονται, συνέχοντες ταῦτα, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τούτοις παρασκευάζοντες. Προσδοκίας δ' οὔσης κατὰ τὴν οὐραγίαν, τὰ μὲν ἄλλα

Sed nec detrahere, nec constituere cuiquam tabernaculum fas, priusquam Tribunorum & Imperatoris erigatur deponatúrve. Cùm verò secundum signũ sonuit, imponunt sarcinas iumentis. Cùm tertium, procedere oportet primos & mouere tota castra. Ad primum autem agmen plerumque ponunt Extraordinarios. his succedit sociorũ cornu Dextrum. Post istos sequuntur iumenta prædictorum. Horum agmini succedit & consequitur Romana prima legio, à tergo habens vasa sua & impedimenta: tum secunda legio, cui subsequuntur iumenta sua, & sociorum item impedimẽta, qui ad tergum locati sunt. Vltimum enim in agmine est sociorũ cornu sinistrũ. Equites porrò interdum à tergo sunt quisque suæ parti, interdum ad latera iumentis adæquitãt, continentes & coërcentes ea & securitatem item præstantes. Cùm autem suspicio à tergo est, reliqua quidem

eodem

παρ' αὐτοῖς τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον. αὐτοὶ δ' οἱ τῶν συμμάχων ἐπίλεκτοι, τὴν οὐραγίαν ἀντὶ τῆς πρωτοπορείας μεταλαμβάνουσι· παρὰ δὲ μίαν ἡμέραν τὰ μὲν ἡγεῖται τῶν στρατοπέδων καὶ τῶν κεράτων, τὰ δ' αὐτὰ πάλιν ἕπεται ταῦτα κατόπιν, ἵνα τῆς περὶ τὰς ὑδρείας καὶ σιτολογίας ἀκεραιότητος πάντες ἐπίσης κοινωνῶσι, μεταλαμβάνοντες ἀεὶ τὴν ἐπὶ τῆς πρωτοπορείας ἐναλλὰξ τάξιν. Χρῶνται δὲ καὶ ἑτέρῳ γένει πορείας ἐν τοῖς ἐπισφαλέσι τῶν καιρῶν, ἐὰν ἀναπεπταμένους ἔχωσι τόπους. Ἄγουσι γὰρ τριφαλαγγίαν παράλληλον τῶν ἁστάτων καὶ πριγκίπων καὶ τριαρίων, τάττοντες τὰ τῶν ἡγουμένων σημαιῶν ὑποζύγια πρὸ πάντων· ἐπὶ δὲ ταῖς πρώταις σημαίαις τὰ τῶν δευτέρων· ἐπὶ δὲ ταῖς δευτέραις τὰ τῶν τρίτων· καὶ κατὰ λόγον οὕτως ἐναλλὰξ ἀεὶ τιθέντες τὰ ὑποζύγια ταῖς σημαίαις. Οὕτω δὲ συντάξαντες τὴν πορείαν, ἐπειδὰν προσπίπτῃ τι τῶν δεινῶν, ποτὲ μὲν παρ' ἀσπίδα κλίναντες, ποτὲ δ' ἐπὶ δόρυ, προάγουσι τὰς σημαίας ἐκ τῶν ὑποζυ-

eodem modo atq; ordine manent, ipsi tantùm Extraordinarij pro frõte tergum curãt, eóque traducuntur: alternis autem diebus altera legio & alterum cornu præcedunt, eademq; rursus sequuntur. vt commodi scilicet, quod ex aquatione aut pabulatione integrâ & illibatâ euenit, æqualiter omnes participes fiant, mutantes semper ordinem, vt alternatim primi incedant. Vtũtur & alio genere agminis tẽporibus intutis, cùm patentes habẽt locos. Ducunt enim triplicem phalangẽ siue aciem æquidistantem, Hastatorum, Principum, Triariorum, iumenta primorum manipulorũ omnibus præponentes; post autem primos manipulos, iumenta secundorũ; post secundos, tertiorum: atque hoc modo semper alternatim iumenta collocantes. Ita agmine constituto, siquid hostile incidit, aliàs ad scutum inclinantes, aliàs ad hastam, producunt manipulos ex iumẽtis & impedi-

γίων πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐπιφάνειαν. Λοιπὸν ἐν βραχεῖ χρόνῳ καὶ μιᾷ κινήσει τὸ μὲν τῶν ὁπλιτῶν σύστημα λαμβάνει παρατάξεως διάθεσιν, ἐὰν μήποτε προσεξελίξαι δέῃ τοὺς ἀστάτους, τότε τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν παρεπομένων τούτοις πλῆθος ὑπὸ τοὺς παρατεταγμένους ὑποσταλκὸς ἔχει τὴν καθήκουσαν χώραν πρὸς τὸν κίνδυνον. Ὅταν δὲ κατὰ τὰς πορείας ἐγγίζωσι στρατοπεδεύειν, προπορεύονται χιλίαρχος καὶ τῶν ταξιάρχων οἱ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἀεὶ προχειρισθέντες. Οἵτινες ἐπειδὰν συνθεάσωνται τὸν ὅλον τόπον, οὗ δεῖ στρατοπεδεύειν, ἐν αὐτῷ τούτῳ πρῶτον μὲν διέλαβον τὴν τοῦ στρατηγοῦ σκηνήν, οὗ δεήσει θεῖναι κατὰ τὸν ἄρτι λόγον, καὶ παρὰ ποίαν ἐπιφάνειαν καὶ πλευρὰν τῆς περὶ τὴν σκηνὴν περιστάσεως παρεμβαλεῖν τὰ στρατόπεδα. Τούτων δὲ προκριθέντων, διαμετροῦνται τὴν περίστασιν τῆς σκηνῆς· μετὰ δὲ ταῦτα τὴν εὐθεῖαν, ἐφ' ἧς αἱ σκηναὶ τίθενται τῶν χιλιάρχων· ἑξῆς δὲ τὴν ταύτης παράλληλον, ἀφ' ἧς ἄρχεται τὰ στρατόπεδα παρεμβαλεῖν. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ἐπὶ θάτερα μέρη ταῖς τῆς σκηνῆς καταμετρήσονται γραμμαῖς, περὶ ὧν

*In Græco lego: ἔχειν.

pedimentis in hostium aspectum. Ceterùm breui tempore armatorum corpus accipit pugnæ ordinem: nisi quod euoluere Hastatos oporteat, & iumenta ac subsequentem iis multitudinem * habere conuenientem locum ad discrimen. Cùm verò appropinquauerint vbi castra ponenda, præeunt Tribunus & Centurionum illi, qui ad hoc munus semper electi sunt. Hi cùm totum locum conspexerint, vbi metari oportet, in eo primum capiunt & designant Prætoriũ, vbi id ponere oportebit iuxta ea quæ diximus: & ad quod latus aspectumq́; loci Prætorio adiacentis ponere legiones. His electis & captis, dimetiuntur Prætorij ambitum: deinde lineam rectam, ad quam tabernacula Tribunorum locantur: tum aliam lineam æquidistantem, à quâ incipiunt metari legiones. Consimiliter & latera vtrimque ad Prætorium dimetiuntur & describunt lineis, de quibus

ὑπεδείξαμεν ἄρτι διὰ πλειόνων κατὰ μέρος. Γενομένων δὲ τούτων ἐν βραχεῖ χρόνῳ, διὰ τὸ ῥᾳδίαν εἶναι τὴν καταμέτρησιν, ὡς ἁπάντων ὡρισμένων καὶ συνήθων ὄντων διαστημάτων· μετὰ δὲ ταῦτα σημαίαν ἔπηξαν μίαν μὲν καὶ πρώτην, ἐν ᾧ δεῖ τόπῳ τίθεσθαι τὴν τοῦ στρατηγοῦ σκηνήν, δευτέραν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς προκριθείσης πλευρᾶς, τρίτην ἐπὶ μέσης τῆς γραμμῆς, ἐφ᾽ ἧς οἱ χιλίαρχοι σκηνοῦσι, τετάρτην παρεντίθενται τὰ στρατόπεδα. Καὶ ταύτας μὲν ποιοῦσι φοινικᾶς, τὴν δὲ τοῦ στρατηγοῦ λευκήν, τὰ δ᾽ ἐπὶ θάτερα ποτὲ μὲν ψιλὰ δόρατα πηγνύουσι, ποτὲ δὲ σημαίας ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων. Γενομένων δὲ τούτων, ἑξῆς τὰς ῥύμας διεμέτρησαν, καὶ δόρατα κατέπηξαν ἐφ᾽ ἑκάστης ῥύμης, ἐξ ὧν εἰκότως ὅταν ἐγγίσῃ τὰ στρατόπεδα κατὰ τὰς πορείας, καὶ γίνετ᾽ εὐσύνοπτος ὁ τόπος τῆς παρεμβολῆς, εὐθέως ἅπαντα γίνεται πᾶσι γνώριμα, τεκμαιρομένοις καὶ συλλογιζομένοις ἀπὸ τῆς τοῦ στρατηγοῦ σημαίας. Λοιπὸν ἑκάστου σαφῶς γινώσκοντος ἐν ποίᾳ ῥύμῃ, καὶ ποίῳ τόπῳ τῆς ῥύμης σκηνοῖ, (διὰ τὸ πάντας ἀεὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἐπέχειν τῆς στρατοπεδείας.) γίνεταί τι παραπλήσιον, οἷον ὅταν εἰς

bus diximus vbertim & distinctè. His in breui absolutis, quoniam facilis dimensio, omnibus interuallis definitis iamantè & consuetis: tum Vexillum defigunt; vnum quidem & primum in loco vbi Prætorium ponendum; secundum in latere electo; tertium in mediâ lineâ vbi Tribuni tendunt; quartum, vbi legiones. Et hæc quidem faciunt punicea, illud autem Imperatoris album: ad latera porrò interdum tenues hastas defigunt, interdum vexilla coloris alterius. His factis, Strigas dimetiuntur, & hastas in quaque eâ defigunt: è quibus, cùm appropinquarunt copiæ & in conspectu habent castra, statim omnia omnibus innotescunt, indicio & ratiocinio vsis à Prætorij signo. Et cùm quisque sciat in quâ Strigâ, & quâ parte tendat, (semper enim in eâdem:) fit quiddam simile, vt si exercitus in notam & suam

vrbem

πόλιν εἰσίῃ στρατόπεδον ἐγχώριον. Καὶ γὰρ ἐκεῖ διακλίναντας ἀπὸ τῶν πυλῶν, εὐθέως ἕκαστοι προάγουσι, καὶ παραγίνονται πρὸς τὰς ἰδίας οἰκήσεις ἀδιαπτώτως, διὰ τὸ καθόλου καὶ κατὰ μέρος γινώσκειν, ποῦ τῆς πόλεώς ἐστιν αὐτοῖς ἡ κατάλυσις. Τὸ δὲ παραπλήσιον τούτοις καὶ περὶ τὰς Ῥωμαϊκὰς συμβαίνει στρατοπεδείας, ᾗ καὶ δοκοῦσι Ῥωμαῖοι καταδιώκοντες τὴν ἐν τούτοις εὐχέρειαν, τὴν ἐναντίαν ὁδὸν πορεύεσθαι τοῖς Ἕλλησι κατὰ τοῦτο τὸ μέρος. Οἱ μὲν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στρατοπεδεύειν ἡγοῦνται κυριώτατον τὸ κατακολουθεῖν ταῖς ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων ὀχυρότησιν, ἅμα μὲν ἐκκλίνοντες τὴν περὶ τὰς ταφρείας ταλαιπωρίαν, ἅμα δὲ νομίζοντες οὐχ ὁμοίας εἶναι τὰς χειροποιήτους ἀσφαλείας, ταῖς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως ἐπὶ τῶν τόπων ὑπαρχούσαις ὀχυρότησιν. Διὸ καὶ κατά τε τὴν τῆς ὅλης παρεμβολῆς θέσιν, πᾶν ἀναγκάζονται σχῆμα μεταλαμβάνειν, ἑπόμενοι τοῖς τόποις, τά τε μέρη μεταλλάττειν ἄλλοτε πρὸς ἀλλήλους καὶ καταλλήλους τόπους. Ἐξ ὧν ἀνάστατον ὑπάρχειν συμβαίνει καὶ τὸν κατ' ἰδίαν, καὶ τὸν κατὰ μέρος ἑκάστῳ τόπον τῆς στρατοπεδείας. Ῥωμαῖοι

vrbem ingrediatur. Illic enim statim à portis declinantes procedunt, & quisque veniunt ad suas ædes sine ambage aut errore: quoniam & vniuersè & in parte cognoscunt, qua regione vrbis ijs diuertendum. Simile igitur & in Romanis metationibus euenit: eóque videntur Romani, facilitatem hanc spectantes, contrariam Græcis hac in parte viam instituisse. Græci enim in metatione præcipuum censent, sequi & captare ex ipsis locis firmitatem: simul & laborem muniendi detractantes, tum & censentes haud pares esse naturalibus manufactas munitiones. Itaque & in vniuersâ castrorum positurâ, quamlibet formam assumunt necessariò, locis obsequentes, & partes ipsas commutare aliter atque aliter pro situ. E quibus incertum accidit locum esse & priuatim cuique & in partibus assignandum. Romani

verò

δὲ τὴν περὶ τὰς τάφρους ταλαιπωρίαν, καὶ τἄλλα τὰ παρεπόμενα, τούτοις ὑπομένειν αἱροῦνται χάριν τῆς εὐχερείας, καὶ τοῦ γνώριμον καὶ μίαν ἔχειν ἢ τὴν αὐτὴν ἀεὶ παρεμβολήν.

verò illam quæ circa foſſas eſt ærumnam & laborem, quæq́; alia adhærent, ſubire eligunt, cauſsâ facilitatis & aptitudinis, & vt notam atque vnicam eamdémque ſemper habeant metationem.

Pluſcula hæc verba ſunt, & ideò in pleriſque clara. Summa eorum eſt (vtiliter enim contraham:) duplex genus agminis eſſe. Prius commune, & cùm ſine motu incedunt: quod eſt tale. Præeunt & exeunt *Extraordinarij*, & agmen ducunt. Cur illi? quia portæ Prætoriæ vicini, per quam ferè egreſſus: atque etiam quia ordine pænè illo exeunt, quo metati. Secundi, *Cornu Dextrum* Sociorum: tertij, *prima legio:* quarti, *ſecunda*; vltimi, *læuum cornu.* Ad latera *equites*, aut quiſque poſt ſuorum agmen: id eſt, Sociorum poſt ſocios, Romani poſt legiones. Habet enim quæque legio ſuam Alam, & item Cornu. Media his ſingulis ordinibus ſunt impedimenta. Si conſideras, pulcher eſt, & pænè idem qui caſtrorum ordo: præſertim cùm equites medij incedunt. Alterum genus non ita commune, & cùm in hoſtico, & vicino periculo incedunt. Id tale. Præeunt impedimenta Haſtatorum, ipſi ſequuntur: tum iterùm impedimenta Principum, & mox ipſi: idem in Triariis. Eſt igitur tum quaſi compoſita ad pugnam acies, niſi quòd euoluere ſe oportet ab impedimentis: quod fit, ad latus alterum declinando, & in hoſtem eundo, illis (impedimenta dico) ſubſiſtentibus, aut retrò ſubductis. Summatim hæc ſententia: niſi quòd adtexit de ratione metandi & delineandi caſtra. Nunc verba luſtremus. Ait: *Duplex agmen.*

„ *Cùm primum ſignum datum eſt.*] Id *Itinerarium ſonare* Ammianus dixit: *Extractâ quiete nocturnâ, itinerarium ſonare lituos iubet.* Ad primum autem hoc ſignum vaſa colligantur, & ad ſecundum mulis imponuntur, vt mox in Ioſepho. Inde ſerui apud Plautum dictio: *Cor colligatis vaſis exſpectat meum.* *Claſſicum ad iter. Lib. xxiv.*

„ *Cùm tertium.*] Nota ergo ter ſonuiſſe ſignum, vt nihil trepidè aut confuſè: & cuique ſigno actionem ſuam adnexam. Ioſephus ita prorſus: Ἐξεῖναι δὲ τοῦ στρατοπέδου δέον, ὑποσημαίνει μὲν ἡ σάλπιγξ, ἠρεμεῖ δὲ οὐδείς, ἀλλ᾽ ἅμα νεύματι τὰς μὲν σκηνὰς ἀναιροῦσιν, πάντα δὲ ἐξαρτύονται πρὸς τὴν ἔξοδον. Πάλιν δὲ αἱ σάλπιγγες ὑποσημαίνουσιν παρεσκευάσθαι. οἱ δὲ ἐν τάχει τοῖς τε ὀρεῦσι καὶ τοῖς ὑποζυγίοις ἐπιθέντες τὴν ἀποσκευὴν, ἑστᾶσιν ὥσπερ ἐφ᾽ ὕσπληγος ἐξορμᾶν ἕτοιμοι· ὑποπιμπρᾶσί τε ἤδη τὴν παρεμβολὴν, ὡς αὐτοῖς μὲν ῥᾴδιον ἐκεῖ πάλιν τειχίσασθαι, μὴ γένοιτο δὲ ἐκεῖνο ποτὲ τοῖς πολεμίοις χρήσιμον. Καὶ τρίτον δὲ ὁμῶς αἱ σάλπιγγες προσημαίνουσι τὴν ἔξοδον, ἐπισπέρχοντες τοὺς δι᾽ αἰ- *Ter ſignum ſonuit.*

τίαν τινὰ βραδύνοντας, ὡς μή τις ἀπολειφθείη τάξεως. ὅτε κήρυξ δεξιὸς τῷ πολεμάρχῳ παρασὰς, εἰ πρὸς πόλεμον εἰσὶ ἕτοιμοι τῇ πατρίῳ γλώσσῃ τρὶς ἀναπυνθάνεται, κἀκεῖνοι τοσαυτάκις ἀντιβοῶσι μέγα τι καὶ πρόθυμον, ἕτοιμοι λέγοντες. φθάνουσί τε τὸν ἐπερωτῶντα, καὶ τινος ἀρηΐου πνεύματος ὑποπιμπλάμενοι, τῇ βοῇ συνεξαίρουσι τὰς δεξιάς. ἔπειτα προϊόντες ὁδεύουσιν ἡσυχῇ, καὶ μετὰ κόσμου πάντες, ὥσπερ ἐν πολέμῳ τὴν ἰδίαν τάξιν ἕκασος φυλάσσων: *Cùm castris egrediendum est, significat quidem id Tuba, nemo autem quiescit, sed vel solo nutu moniti* (fortasse in Græco meliùs ἅμα πνεύματι, quod esset, *vnà cum tubæ flatu & spiritu) tabernacula tollunt, atque omnia ad exitum aptantur. Iterùm verò tubæ significant paratos esse. atque illi mulis & vehiculis imponentes impedimenta stant velut in carceribus exire parati & auidi: incendunt verò tunc sua castra, vt quibus facile est iterùm ea construere, & ne hostibus quandoque ea vsui sint. Et simul tertiò tubæ dant signum, quæ vrgent & excitant ob caussam aliquam tardantes, nequis ordinem deserat. At præco dexter Imperatori adsistens, an ad bellum parati sint, patrio sermone ter percunctatur: atque illi toties contrà acclamant altâ & alacri voce, paratos se esse. Occupant autem & præueniunt interrogantem, & Martiali quodam spiritu repleti vnà cum voce dextras attollunt. Tum progredientes viam faciunt, silentio & quietè, decenter omnes, tamquam in bello, proprium ordinem asseruantes.* Pulchrè ista narrat & explicatè; vt pleraque ille scriptor, mente & iudicio bonus. Sed ait in primo signo σάλπιγγα siue *Tubam* singulariter sonuisse: in altero tertioque, σάλπιγγας, *Tubas*. Et credo sic fuisse: ac secundò tertioque classicum cecinisse. Nam etsi in Iosepho σάλπιγγες dicuntur siue tubæ, totum genus tamen intellegit: vt & Ammianus in verbis datis *Lituorum* voce. Liuius II. *Classico signum profectionis*
Mos singularis. *dedit.* Singulare autem hoc, quòd adnotat *Præconem ter interrogasse, An parati ad bellum?* mos quem non alibi ego lêgi: sed nec temerè de Præcone in Romanis castris. Sed etsi κήρυξ illi est, tamen licet intellegere & vertere, *Accensum*, aut *Apparitorem:* & de ipso ritu, censeo rogasse, *An in procinctu essent?* Et fortassis hic ille clamor est respondentium, quem Cæsar aliique tangunt, cùm *Vasa* aiunt *clamari:* & id inter sollemnia ponunt. Signum nempe alacritatis ac fiduciæ erat, nec clàm se subducentium. Cæsar III. Ciuil. *Scipio, ne conclamatis quidem vasis flumen transiit.* Idem: *Cæsar legiones præmisit, paruoque intermisso spatio, vt & militare institutum seruaretur, & ne citissimè eius profectio cognosceretur, conclamari iussit.* Porrò quod ad tria signa, simile à Clearcho factum iussumque Græ-
II. Anabas. cis, cùm iret in Persas, de quo Xenophon: Ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι, συσκευάζεσθε. ἐπειδὰν δὲ τὸ δεύτερον, ἀνατίθεσθε ἐπὶ τὰ ὑποζύγια· ἐπὶ δὲ τῷ τρίτῳ, ἕπεσθε τῷ ἡγουμένῳ: *Cùm signum cornu datum fuerit, vt solet ad quietem, tum vasa collige; cùm secundò, imponite iumentis; cùm tertiò, sequimini vestrum Ducem.*

Ad scutum inclinare. „ *Aliàs ad scutum inclinantes.*] Id verò non aliud est, militari Græcanicâ phrasi, quàm *ad sinistram deflectere* & sese obuertere: sicut contrà, *ad hastam*, valet *ad dextram*. Ratio sermonis, quia in alterutrâ eâ manu Scutum

tum vel Hasta. Phrasis, quâ creberrimè Polybius, Diodorus, Xenophon vsi. qui etiam dicunt ἐπιστρέφειν ἐπὶ δόρυ, περικλᾶν ἐπὶ δόρυ: item, ἐκ δόρατος παρεμβάλλειν, & talia quæ nihil opus subtiliùs hîc explicare.

„ *Romana prima legio, à tergo habens vasa sua & impedimenta.*] Hæc est consuetudo, de quâ Cæsar II. Gallic. *Quidam ex Belgis, eorum dierum consuetudine itineris nostri exercitus perspectâ, nocte ad Neruios peruenerunt, atque his demonstrarunt, inter singulas legiones impedimentorum magnum numerum intercedere: neque esse quidquam negotij, cùm prima legio in castra venisset, reliquæq; legiones magnum spatium abessent, hanc sub sarcinis adoriri.* Hæc ita Belgæ haud vanè obseruarant, & retulerant: sed fefellerat, quod Cæsar mox mutauit, vicinus hosti: & Agmen instituit alterum, de quo Polybius addit.

„ *Euoluere Hastatos oporteat.*] Ita accipio (etsi obscura vel ambigua) *Euolutio quid?* vt velit nihil rei aut operæ esse; nisi vt conspecto hoste, subsistant impedimenta, & ad latus explicent se, & libero loco statuant Hastati: quod idem Principes deinde ac Triarij: & sic pugna legitima instructa. Sed vbi, inquies, Velites? ego verò miror Polybium in neutro genere Agminis meminisse. *Velites à Polybio neglecti.* Credibile est locum iis fuisse qui in Acie, id est in fronte aut lateribus iuxta equites ipsos. Malim tamen nunc in fronte, & præmissos ad explorandum hostem: quod factitatum aliàs legi. Ad hæc porrò duplicia Agmina pertinet, quod Seruius ex Varrone notat: *Seruij locus ad Agmina.* *Duo sunt genera agminum: Quadratum, quod immistis etiam iumentis incedit, vt vbiuis poßit considere: Pilatum alterum, quod sine iumentis incedit, sed inter se densum est, quò faciliùs per iniqua loca tramittatur. Scaurus de vitâ suâ: In agrum hostium veni, pilatim exercitum duxi, id est, strictim & densè.* Ita quidem Seruius. & videtur in altero genere nulla prorsus interponere iumenta: *Dubitatio super eo.* quod haud video quî verum esse possit. Nam vt Polybius quidem describit, non immixta iumenta fuerunt, sed tamen intersita: sic vt ordines non turbarent, & triplex modò agmen omnium copiarum esset: haud aliter quàm in acie structâ suprà à me est ostensum. Nam cùm dixit Hastatos præiuisse, capere non Legionarios tantùm, sed & Socios debes: idemque in Principibus & Triariis: Imperatorem deinde & Extraordinarios cum Ablectis agmen clausisse, aut loco suo (si mauis) ante Triarios incessisse. Vera igitur hæc acies, nisi quòd interposita iumenta, in fronte & grandioribus illis transuersis interuallis. Amoueantur: ad manus imus. Habet me & hoc dubium, quòd idem Seruius prius agmen *Quadratum* appellat: non magis alterum? imò *Quadratũ agmen.* hoc verius. Certè de isto in hostili agro Sallustius sensit, cùm de Mario scripsit: *Neque tamen victoriâ secors aut insolens factus, sed pariter atque in conspectu hostium, quadrato agmine incedere.* Item Seneca epist. LX. *Ire quadrato agmine exercitum, vbi hostis ab omni parte suspectus est, pugnæ paratum.* Prius quidem illud quadrum est, sed in longum magis magisque extensum. Itaque Appianus cum laterculo comparat, in Iberico: Lucullus, inquit, *metu hostium,* τετράγωνον ἐν πλινθίῳ τὸ στρατὸν ἄγων: *quadratum,*

Variatum in Agmine. *dratum, in formam laterculi, agmen ducens.* Moneo etiam, etsi hæc sola duo Seruius cum Polybio commemorat: tamen aliter atque aliter agmina sæpè incessisse. A lectione & obseruatione res pendet, ad quam te remitto. Vnde omnia mihi prompta sic ambulanti & fabulanti? Occurrit tamen Ammiani de Iuliano Imperatore, qui in Perside, haud malo consilio, *sarcinas & calones & apparitionem imbellem, impedimentorumq́; genus omne, inter vtrumque latus instituit procedentium ordinum, nequâ vi subitâ raperentur, vt sæpè contigit, improtecta.* Quæ dispositio fuit, vt vtrimque à lateribus miles esset, in mediâ serie atque ordine iumenta. At verò in Iosepho ordo totus alius, quem ille bis, vt sollemnem, pariformiter describit. Breuiùs de Tito, qui Ierosolymâ ibat: *Progredientem in hostilem terram Titum præibant regia auxilia & omnes sociales copiæ: post quos Munitores viarum, & metatores castrorum: deinde Ducum iumenta: ac post eorum armatos ipse Titus, cùm alios selectos tum lancearios* (siue Speculatores) *habens. Post ipsum equites legionum, qui machinas anteibant: & post has, vnà cum selectis Tribuni & cohortium Præfecti. Secundùm istos, circa Aquilam signa, & ante eam Aeneatores. Post istos ipsa phalanx* (siue legionum agmen) *senûm virorum ordinibus dilatata. Seruitia autem & calones cuiusque legionis retro eam, & ante ipsa iumenta. Vltimi verò omnium, Mercenarij, eorumq́; custodes* * *Vragi, siue agminis coactores.* Diffusiùs de Vespasiano: sed quid verba adnumerem? quin tu è libro tertio eius pete. Ego pergo in reliquis quæ Polybius addit. Nam in occasione redit ad figenda castra, quod solet scilicet post iter: atque dicit vtiliter quædam, anteà non dicta.

Iuliani agmen. Lib. XXIV.

Iosephi ordo diuersus à dictis. Lib. VI. Excid.

* Hîc enim *Vragi* eâ notione.

Tribuni ad castra metanda; Vel Legati. ,, *Præeunt Tribunus & Centuriones.*] Vnúsne Tribunus, an duo? ex quaque scilicet legione vnus, vt antè dictum in administratione totâ castrensi? istud opinor. Hoc etiam, Legatum aliquando aut tales adiunctos, cùm periculum maius esset & diligentiùs ponenda castra. Ita Statius in Bolani laudibus ponit, qui Legatus, quòd eum Corbulo sæpè dilegerit ad hanc curam:

V. Silu.

——— Bolanus iter prænosse timendum,
Bolanus tutis iuga commoda quærere castris,
Metari Bolanus agros.

,, *Centurionum illi, qui ad hoc munus electi sunt.*] Ostendit munus fuisse in hominibus certis; quod & Vegetius ostendit: qui appellat eos *Metatores.* Sed credo eius æuo distinctos à Centurionibus fuisse. Ipse describit *Metatores, qui præcedentes locum castris idoneum eligunt.* Metari sanè non aliud, quàm diuidere, secare suis finibus & metis. *Vineas metari*, in Columellâ: *agros metari* in Virgilio leges, ad sationem: *Metata porticus* in Horatio, *mensurata, disposita* explicatur à Scholiaste. Tertullianus ita vocat *Tempus, arbitrum & metatorem initij & finis.* Separat enim & abiungit. Ipse *metator agrorum*, Ciceroni in Agrariâ est *Finitor.* Huic rei *Groma* & *Decempeda* seruiebat. Vnde in Lucilliano versu veteri:

Metatores.

Metari.

Groma quid.

——— viamq́; Vis degrumari, vt castris mensor facit olim.

In Glossis:

Glossis: *Gruma* (nam & sic scribitur) γνώμων, βασιλικὴ γνώμη, διόπτρα. Eædem: *Grumat*, μετρεῖ, ἐξισοῖ: *metitur, exæquat.* Festus: *Groma, genus machinulæ quâ regiones agri cuiusque cognosci possunt, quod Græci dicunt γνώμονα.* Est scilicet ὄπτρα τεκτονικὴ, quadratum duabus rectis se intersecantibus sectum: cuius forma suprà, in Prætoriâ sede. Ad Decempedam Cicero etiam huc aduocat: *Peritus metator & callidus decempedâ suâ saxa diuiserat.* Inde pro Metatore *Decempedator*, in eodem: *Aequissimus agri priuati & publici decempedator.* Porrò Metandi vox, vt solet, fusa latius, & à castris in vrbem iit. Hospitia, mansiones, & quidquid tale adsignatum, *Metari* dicunt, & *Metata.* Primò quidem ipsorum militum, aut Palatinorum: sed mox & aliorum. In libris legum hæc exstant, & iam olim tibi innotuêre. In Cedreno est, *Theodosij milites turbasse Thessalonicæ διὰ μιτάτα, ob * metata.* Latinam ipsam vocem Græculus non insolens vsurpat. Sic in Suidâ, μιτάτωρ, ὁ προαποστελλόμενος ἄγγελος πρὸς τῶ ἄρχοντος: *Metator, præmissus nuntius à Principe,* nempe ad loca designanda: *Forrerius* nostro verbo. Cyprianus honestè transtulit, ad Martyres: *Hospitium vobis in carcere præparauit, & metator quodammodò vester nunc quoque vos antecedit.* Et Sidonius: *Metatoriam paginam, quasi cum Musâ præuiâ, misi.* In Isidoro est vniuersè: *Hospitium, vbi quis ad tempus inhabitat, vnde & Metatum, quia mutatur.* In re nihil peccat, in etymo pueriliter, vt sæpè. Tertullianus: *Nostra metatio, totum versiforme est.* Id est, mundus in quo hospitamur assiduè mutat. Sic *Metatura* Nouatiano: *Eius metaturæ regio ad meridianam respicit plagam.* *Metatorium* in Ecclesiæ historiis, pro domo aduentoribus paratâ. *Metacula deorum,* Marciano Capellæ, domicilia & sedes ab Astrologis datæ. Simili sensu, idem, *Apollinem Zodiaca hospitia præmetari,* id est Solem. In eâdem cælesti re Ouidius:

Et Decempeda. Philip. XIV. Phil. XIII. *Metari, de hospitiis.* * ob hospitia. Lib. IV. epist. I. Lib. VIII. epist. XI. *Isidori nugamentum.* De pace. cap. II. De Trinit. cap. XI.

Nos quoque sub ducibus cælum metabimur illis.

Diuidemus, & domos suas diis adtribuemus. Obscurius in Ammiano. qui de mollibus & ad ostentationem diuitibus, cùm anulis depositis in balneo, eosdem abituri resumunt, scribit: *digitis vt metatis abire.* Quiáne loca sua & sedes cuique anulo in digitis certæ? Sed ad rem meam redeo. Metator in militiâ, qui vel castra vel hospitia designat. Ille apud Lucanum ferox ad Cæsarem:

Ammianus fortè explicatus.

Signa super Thusci si ponere Tibridos vndas,
Audax Hesperios veniam metator in agros.

Si in ipsâ Italiâ, imò ad vrbem matrem ponere me, inquit, signa iubeas & castra: en ego metator. Optatus Mileuitanus: *Cùm ante venturos milites, metatores, vt fieri solet, mitterentur.* Lib. III.

„ *Vexillum vnum statuunt.*] Græcè est σημαίαν: sed ita verti, quia vela quædam & pannulos paruos fuisse diuersicolores ad indicium, ex Polybio ipso discis. In militum tamen metaturis, nudæ Hastæ. Súntne hæc quæ *Metas* vocat Festus? *Metari dicuntur castra, quia metis diriguntur.* Etsi ad lineas aliasque partitiones potes ducere.

„ *Quartum in eâ, ad quam ponunt legiones.*] Hoc obſcurè, imò prauè in Græco, nec Laſcaris expediuit. Emendo: Παρ' ἣν τίθενται τὰ στρατόπεδα: ſenſu quem Latinè expreſſi, & res ipſa præfert.

„ *Vt ſi exercitus in notam & patriam vrbem ingrediatur.*] Pulchra imago & apta, quæ ſic etiam in Vegetio: *Si rectè conſtituta ſunt caſtra, quaſi ciuitatem muratam videntur ſecum portare.* Et res ipſa eſt. Adeſte omnes non periti ſolùm, ſed ſapientes: nego aliquid aptius, & per omnes partes effectius, cogitari à vobis poſſe. Xenophon vt magnum in Cyri caſtris laudat, quòd εἶχον δὲ σημεῖα πάντες οἱ ἄρχοντες ἐπὶ ταῖς σκηναῖς, *habebant ſigna quædam omnes Duces in ſuis tabernaculis.* Ex quo efficiebatur, inquit, *vt quemadmodum in opidis induſtrioſi magis ſerui variorum domicilia norunt, & eorum maximè quorum opera crebra aut opportuna: ita in Cyri caſtris miniſtri eius & ſigna Ducum noſſent, & ſiquo eorum conuento opus eſſet, nihil quærerent, ſed rectà ſtatim ad eum irent.* At enim hîc non Duces ſolùm noti aut nobiles, & perpetuæ eorum ſedes: ſed ſinguli pænè milites, in quâ claſſe aut manipulo quiſque eſſet. Polybij igitur comparatio veriſſima. Sunt hîc portæ, ſunt directæ viæ, ſunt fora, ſunt omnia dimenſa & diſpoſita, vt in ordinatiſſimâ ciuitate ſolent.

Lib. I. cap. XXI. *Caſtra inſtar vrbis.* Lib. VIII. Pæd.

DIALOG. XIII.

De Exercitio Operis. Exempla aliquot eiuſmodi illuſtria.

ET de Agmine quidem iſta in occaſione, vtiliter an neceſſariò, dicta ſunto: ad *Opera* vocamur, ſecundam exercitij partem. Quis ea quoque ſuggeret? quis Theſeus filum ſermonis huius diriget? non reperio, niſi quod ſparſim tangunt & vniuersè. Vniuersè quidem ita Liuius: *Iam in opere quis par Romano miles? quis ad tolerandum laborem melior?* Atque hoc ille, vbi Romanos cum Macedonibus comparat, & hac parte longè anteiuiſſe adfirmat. Tamen & illi profectò hîc laudabiles. & Polybius eos deſcribit λειτουργοὺς, περὶ τὰς ταφρείας καὶ χαρακοποιίας, καὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην ταλαιπωρίαν φιλοπονωτάτους: *operarios, & circa foſſiones & caſtrorum munitiones, & omnem eiuſmodi ærumnam, laborioſiſſimos.* Sed haud dubiè ſuperarunt Romani: nec fuerunt, aut erunt, iſtâ re iis milites comparandi. Horreſcit mihi animus (vero verbo vtor) cùm opera illorum video, nec à magnâ manu, nec in magno tempore facta. Gigantes fabulata eſt vetuſtas, & Perſicos quoſdam reges, qui montes ſtruxerunt, aut complanarunt? hîc veros eos habes. Iſti patrarunt, quidquid fidem ſuperat, & fieri humanâ manu vix poſſe videatur. Longus aut ſuperfluens ſim, ſi omnia colligam: rem aſſeram in paucis & illuſtribus exemplis. Cæſar dum in Galliâ eſt, præter alia, Atuaticorum opidum obſidens, *vallo pedum duodecim, in circuitu quindecim millium paſſuum, crebríſque caſtellis circummuniuit.* Vide & ſpatium, quod eſt *quindecim milliarium,* & valli continui altitudinem *pedum* XII. & pro ratâ latitudinem: amplius tot turres ligneas in ambitu exſtructas: admiratio te tanget in paucis

Lib. IX. *Macedones, operarij.* Lib. V. *Cæſaris opus in Atuaticos.*

cis diebus, solâ militari manu hæc confecta. Quid idem Cæsar, ingressu Heluetiorum in Prouinciam excitatus? is verò *cum vnâ legione quam secum habebat, militibusq́ qui ex prouinciâ conuenerant, à lacu Lemano ad montem Iuram, millia passuum nouemdecim, murum in altitudinem pedum sedecim, fossamq́ perduxit. Eo opere perfecto, præsidia disponit, castella communit, quò faciliùs, si se inuito transire conarentur, prohibere posset.* Id quoque opus non multis diebus confecit, & Heluetios consilio & aditu deiecit. Grande mehercules spatium *nouemdecim milliarium*: non tam grandis munitio quæ ad Alesiam eiusdem Cæsaris, sed operosa magis & multiplex. Ipsa enim *in circuitu vndecim millia passuum tenebat*: sed (posteà addit) *fossa fuit pedum viginti directis lateribus ducta.* Iterùm ab *eâ fossâ pedes quadringentos recedens*, reliquas munitiones instruxit. *Eæ erant, duæ fossæ quindecim pedes latæ, eâdem altitudine: quarum interiorem aquâ ex flumine deriuatâ impleuit. Post istas, aggerem & vallum pedum duodecim exstruxit: siue loricam pinnasq́ adiecit, grandibus ceruis eminentibus, qui adscensum hostium tardarent. Et turres toto opere circumdedit, quæ pedes octoginta inter se distarent.* Adde iam alias minores fossas, *Cippis* consitas; & scrobes *Stimulis* repletas. Quid amplius? certè amplius. Nam iterùm, *his rebus perfectis, pro loci naturâ, quatuordecim millia passuum complexus, pares eiusdem generis munitiones, diuersas ab his contra exteriorem hostem fecit.* Vides duplicatum totum opus, & post tot illas moles contra opidanos, alteras tantas adiectas contra externum hostem si adueniret. Ita inclusus vtrimque Cæsar opidum clausit, & vim sustinuit *ducentorum quadraginta millium* peditum, equitum *octo millium*, qui subsidio veniebant: & erant in ipso opido hominum *millia ad octoginta.* Addo eiusdem Cæsaris munitionem, quâ Pompeium ad Dyrrhachium clausit, omnia omnium opera superantem: *quâ millia passuum octodecim in circuitu erat complexus.* Ita enim in Cæsare ipso scribitur; etsi in Floro paullo minus, & *sedecim millia* reperies. Sed fas mihi dubitare in his numeris, & ex Appiano valdè etiam augere. Nam ille de hac re: *Cæsar*, inquit, *aggressus est difficile & inopinatum opus, vt vno muro omnes Pompeij copias circumplexus, à mari ad mare eum duceret: etiam si cœptis excideret, magnam apud posteros super hac audaciâ gloriam laturus. Erant enim stadia ducenta & mille.* Hæc ita verbatim ex Appiano. Quæ si vera, abesse non potest quin ambitus operis fuerit, non *octodecim* aut *sedecim*, sed *centum quinquaginta* circiter milliarium. O rem incredibilem! sed vix mihi. præsertim cùm verba Appiani attendo τόλμημα, *magnum facinus*: itemque δυσχερὲς καὶ παράλογον, *arduum & supra fidem atque opinionem*: denique *tantæ gloriæ* apud posteros appellantis & asserentis. Quorum nihil est, si non nisi inuulgata illa magnitudo: quæ in eodem Cæsare, & ab eodem, alibi maior. Lucanum etiam qui inspicit, (poëtam in his talibus non poëtam. fideliter agit.) iudicabit pro numero illo maiore. Nam ipse grandi ore hoc opus attollit:

Franguntur montes, planumq́ per ardua Cæsar

Eiusdem in Heluetios. I. Gallic.

Item ad Alesiam. VII. Gallic.

Item cõtra Pompeium. III. Ciuil.

Ambigui numeri. II. Ciuil.

Aucti ex Appiano.

Item ex Lucano.

Ducit opus, pandit fossas, turritaq; summis
Disponit castella iugis, magnoq; recessu
Amplexus fines, saltus nemorosaq; tesqua,
Et siluas, vastaq; feras indagine claudit.
Non desunt campi, non desunt pabula Magno,
Castraq; Cæsareo circumdatus aggere mutat.
Flumina tot cursus illic exorta fatigant,
Illic mersa suos: operumq; vt summa reuisat,
Defessus Cæsar, mediis intermanet agris.
Nunc vetus Iliacos attollat fabula muros,
Adscribatq; Deis: fragili circumdata testâ
Mænia mirentur refugi Babylonia Parthi:
En, quantum Tigris, quantum celer ambit Orontes,
Assyriis quantum populis telluris Eoæ
Sufficit in regnum, subitum belliq; tumultu
Raptum clausit opus. quanti periere labores!

Et alia etiam præmisit & subserit, eiusdem admirationis & magnificentiæ; frustrà, si non nisi vulgare aliquod in obsidiis opidorum opus. Considera verò quod ait, *magno recessu saltus, tesqua, siluas* inclusisse: & Magnum sic clausum *castra* tamen *mutasse*, pabuli copiam habuisse. Quî potuerunt hæc à tot legionibus, in vulgato illo spatio? Amplius, *Flumina* in eo spatio *oriri & desinere* dicit: ridiculè, in eo minuto. Etiam Cæsar vno die extrema & *summa operis* sui non videt: mansio nocturna interponi debet: nec id potest, nisi in numeris Appiani. Denique extra controuersiam, comparat hoc spatium cum terris quas Orontes aut Tigris ambit: quâ non dicam fide, sed fronte, si tam exiguum? Imò tota regna, inquit, in Oriente vix sunt maiora. Hæc nisi ad vastum illud spatium refers, non ineptè solùm dicta, sed stultè. A V D. Heu, res miras & nouas! alia iudicia induere cogor & sensus. L I P S. Quidni in rebus veteribus? quas ab ignauiâ aut impotentiâ nostrâ metiri, desipere est. Sed tu iam Appiano accedis? A V D. Pede timido. & Orosius etiam retinet, in quo (si commemini) *quindecim milliaria* legi. L I P S. Vt voles, non te *vltrà impello: sed hoc superaddo, nihil magni miri in istis vulgatis octodecim fore, cùm Licinius Crassus opus struxerit altero tanto maius. Leges in Plutarcho, bello Spartacio, *Cùm fugitiui pæninsulam Brutiorum insedissent quæ circa Regium, Crassum insecutum assedisse, & eum in breui tempore* (verba & hæc nota) *fossam à mari ad mare duxisse, per ceruicem peninsulæ, stadiorum trecentorum, latitudine & altitudine quindecim pedum. Super fossam verò vallum struxisse altitudine & firmitate mirandum.* Sunt totidem in Græco pænè Plutarcho verba. Atque ecce, si hæc fossa *trecentorum stadiorum*: ergo milliarium *trigintaseptem cum dimidio*: duplo magis Cæsariano illo opus, præsertim cum vallo tam firmo & alto. A V D. Eia, iam credo, manum tollo. Sed addoce, posteà etiam in vsu hæc opera? L I P S. Posteà. Augustus certè aut eius Legati vsurparunt: vt

* Vide Analecta.

Crassi opus in Spartacum.

vt bello in Cantabros Florus auctor, *Medullum montem perpetuâ quindecim milliarium fossâ obsidione cinctum.* Magis magna Appianus de eodem isto Octauiano, ciuili bello ad Perusiam. Facit eam vrbem circumuallatam àb eo primùm *quinquaginta sex stadiorum spatio*, nec longiore, ob tumulos qui impediebant: sed brachia inde ducta ad Tiberim, quæ vsum fluminis eriperent: posteà alias fossas vallumque structum, *additis mille quingentis ligneis turribus, quæ sexaginta pedes inter se distarent.* Ex hac turrium distantiâ, valli vtriusque (duplex enim fuit) magnitudinem dimetiare. Quid Hadrianus Imp. & Seuerus, qui vallo & fossâ Britannos, per multa milliaria, à barbaris seiunxerunt? Plura etiam exempla: atque ea operæ & structuræ melioris: vt pontium, basilicarum, theatrorum, aquæductuum: & quæ talia peritè & adfabrè facta. Non quia olim in ipsis legionibus seorsim fabri: sed quia ipsi milites, aut aliqui inter eos, longo vsu sic docti, & mixti fortassis aliqui ex professo tales, denique præerat & dirigebat Præfectus fabrûm. At tempore Vegetij & suprà, quæque iam legio *habebat fabros lignarios, structores carpentarios, ferrarios, reliquosq́ue artifices* ad hos vsus. Itaque etiam in pace & otio, sed contra otium, militari manu mansura multa struebant. Flaminius Consul apud Liuium, *ne in otio militem haberet, viam à Bononiâ perduxit Aretium.* Apud Frontinum: *P. Nasica in hibernis, quamuis classis vsus necessarius non esset, ne tamen desidiâ miles corrumperetur, naues ædificare instituit.* Augustus in Suetonio, *Fossas Nili manu militari detersit.* Domitius Corbulo apud Tacitum, *ne segnem militem attineret, inchoatum à Druso aggerem, Rheno coërcendo, absoluit.* Vopiscus de Probo Imp. *Milites otiosos esse numquam est passus. Exstant apud Aegyptum eius opera, quæ per milites struxit, in plurimis ciuitatibus. Pontes, templa, porticus, basilicas, labore militum struxit, ora fluminum multa patefecit, paludes multas siccauit, atque in his segetes agrosq́ue constituit.* Varia, imò omnis generis, opera vides à manu militum: quid si opida etiam tota? Dio Cassius Lugdunum illud, hodie nobile, à militibus structum in otio testatur: & quid si pleræque coloniæ ab iis, qui in eas deductæ? ego nihil ambigo. O pulchras, ô salutares has curas! & quibus haud vanè adscripserim cultum & politum nostrum hunc orbem. Maiores nostri imitari in bello cœperant. & de Neruiis Cæsar: *Vallo pedum vndecim, & fossâ pedum quindecim, hiberna cingunt. hæc superiorum annorum consuetudine à nostris didicerant.* Sed mox desierunt, & nostro æuo quod specimen? Guicciardinus, prudens ille ab Italiâ historicus, pro magno & mirando refert, *Prosperum Columnam, obsidione arcis Mediolanensis, fossas duas duxisse, ad intercludendum hostem, spatio milliaris vnius.* Rideo. & quid hîc noui? certum est, Romana castra cottidie latiùs & operosiùs munita.

[Margin notes: Lib. IV. cap. vlt. — *Octauiani opera.* — *Et varia passim.* — *Fabri in legionibus.* Lib. II. cap. II. — Lib. XXXIX. — Lib. IV. cap. I. — XIII. Ann. — V. Gallic.]

DIALOG. XIV.

Armorum exercitia, quàm crebra, & quàm paßim?
Tum ordine quædam data.

AT de Operibus satis esto: ego exsurgo, & porrò ambulo, & simul ad Exercitia venio *Armorum*. Diligenter hæc quoque pars ab iis habita: & est sanè proprium militis, arma peritè tractare & habere, ad defendendum aut offendendum. Quid in hac re Romani, memoriâ teneo, Iosephum & narrare & laudare. Eius sensus, & fortasse verba:

Lib. III. Excid.

IOSEPH. *Quòd siquis alium Romanorum ordinem in militiâ in-*
„ *spexerit, videbit hoc grande imperium eos habere virtutis*
„ *meritum, non fortunæ beneficium. Non enim initium illis*
„ *armorum ipsum bellum est, nec solùm cùm vsus aut necessi-*
„ *tas est manus mouent, in pace feriati: sed tamquam conge-*
„ *niti armis, numquam pausam Exercitij faciunt, nec exspe-*
„ *ctant occasiones. Meditationes autem illis siue exercitia ni-*
„ *hil à vero vsu fortitudinis & audaciæ abeunt, sed quisque*
„ *cottidie miles omni alacritate tamquam à bello exercetur.*
„ *Quo fit vt facillimè & penè sine laboris sensu pugnas tole-*
„ *rent. Neque enim vel confusio eos à consueto ordine amouet*
„ *& dißipat, vel metus reddit attonitos, vel labor fatigatos.*
„ *Sequitur verò victoria semper eos, cùm in hos pugnent qui*
„ *non pariter confirmati. Nec sanè errauerit qui dixerit, Exer-*
„ *citia eorum pugnas sine sanguine. Pugnas exercitia cum*
„ *sanguine esse.*

Primùm magnificat Romanos, & iudicat eos Orbem terræ habere non Fortunæ beneficium, sed Virtutis meritum. idque maximè docet ab exercitiis, quæ tam assidua, vt necessariò robur & peritia, ideoque & Victoriæ, iis adsint. Dicit:

In pace exercitia. Epist. XVIII.

„ *Non enim illis initium armorum, bellum est.*] Non hercules, sed ante bellum cogitant & præparantur ad bellum. Pulchrè Seneca: *In ipsâ securitate animus ad difficilia se præparet, & contra iniurias fortunæ, inter beneficia firmetur. Miles in mediâ pace sine vllo hoste decurrit, vallum iacit, & superuacuo labore lassatur, vt sufficere necessario poßit. Quem in ipsâ re trepidare nolueris, ante rem exerceas.* Ita sapiens noster scriptor, quem supra omnes Socratas veneror & miror. AVD. Indignantibus multis, &

Agellios

Agellios aut Diones tibi opponentibus. LIPS. Nunc iſta & iſtos mitte. ego ex animo ita cenſeo, qui eum ſcriptorem non amat, non ipſam Virtutem. De noſtrâ re, Theodericus rex apud Caſſiodorum: *Diſcat miles in otio, quod proficere poßit in bello. Animos ſubitò ad arma non erigunt, niſi qui ſe ad ipſa idoneos, præmiſſâ exercitatione confidunt.* Hæc mera oracula ſunt. & miror acutum illum doctorem ab Etruriâ noluiſſe artem eſſe militiam, idque ob cauſſas quaſdam: ſed leues aut nullas, præut eſt vtilitas ab vſu, & per eum arte.

„ *Numquam pauſam exercitij faciunt.*] Omni die exercentur, omni ætate exercentur. Vegetius: *Iuniores & noui milites, manè & poſt meridiem, ad omne genus exercebantur armorum: veteres autem & eruditi, ſemel in die exercebantur.* En diſcrimen. Tirones bis die, Veterani ſemel. Quid de militibus dicam? Ipſi duces faciebant, vt ſcientiam oſtentarent, & in exemplum. Talis Scipio, qui pòſt Africanus, deſcribitur à Silio: *Iuniores ſeneſq. exercentur.* *Ipſi Imperatores.* Lib. VIII.

Ipſe inter medios venturæ ingentia laudis
Signa dabat, vibrare ſudem, tranſmittere ſaltu
Murales foſſas, vndoſum frangere nando
Indutus thoraca vadum, ſpectacula tantæ
Ante acies virtutis erant. Sæpè alite plantâ
Ilia perfoſſum & campi per aperta volantem
Ipſe pedes præuertit equum: ſæpè arduus idem
Caſtrorum ſpatium & ſaxo tranſmiſit, & haſtâ.

Laudat & P. Valerium Conſulem Liuius: *Non alius militi familiarior dux fuit, omnia inter infimos militum munia haud grauatè obeundo. In ludo præterea militari, cùm velocitatis viriumq. inter ſe æquales certamina ineunt, comiter facilis, vincere ac vinci vultu eodem, nec quemquam aſpernari parem, qui ſe offerret.* Et de Pompeio Salluſtius: *Cum alacribus ſaltu, cum velocibus curſu, cum validis vecte certabat.* De eodem Plutarchus: *In bello ciuili iam ſenem & duodeſexaginta annos natum, peditem atque equitem, ſe inter ſuos aßiduè exercuiſſe.* Ipſi Imperatores poſteà fecerunt, & de Traiano Plinius: *Quid apud milites? quam admirationem, quemadmodum comparaſti? cùm tecum inediam, tecum ferrent ſitim, cùm in illâ meditatione campeſtri militaribus turmis Imperatorium puluerem ſudorémque miſceres, nihil à ceteris niſi robore ac præſtantiâ differens. cùm libero Marte nunc cominus tela vibrares, nunc vibrata ſuſciperes; alacer virtute militum, & lætus quoties aut caßidi tuæ aut clypeo grauior ictus incideret. Laudabas quippe ferientes, hortabaríſque vt auderent: & iam audebant. Cùm ſpectator moderatórque ineuntium certamina virorum, arma componeres, tela tentares, ac ſi quod durius accipienti videretur, ipſe vibrares.* Ergo omnes exercebantur, atque etiam in dies. Quo ſenſu additur, *Vt Valerius.* Lib. VII. *Et Pompeius.* In Pompeio. *Vt Traianus.* In Panegyr.

„ *Quiſque cottidie miles.*] Iam diximus, quòd in dies. ſed addo, quòd id maximè in Statiuis aut Hibernis, cùm quies ſcilicet à vero certamine & ab hoſte. Ideò in Plinio ad Traianum: *Cùm die Statiuorum proximum* *In quiete exercitia maximè.*

Lib. II. cap. XXIII. *campum alacritate, discursu, puluere attolleres.* Vegetius notat, nec pluuiis & hiemantibus diebus cessasse: sed ei rei porticus quasdam & basilicas leuiter cannâ aut stramine tectas habuisse, in queis equites peditesque exercerentur. Alias in campo. Inde *Campestres exercitationes* in Suetonio: *Meditatio campestris* suprà in Plinio: *Campidoctor* ipse ὁπλοδιδάκτης (ita Glossæ reddunt) siue *Doctor armorum*, vt Vegetius. Certum hoc officium inferiore æuo: non certum veteri. sed tunc Centurio aliquis aut miles annorum armorumque vetus docebat. Plinius Panegyrico: *Postquam exercitationibus nostris non veteranorum aliquis, cui decus muralis aut ciuica, sed Græculus magister adsistit.* Ego verò talem elegissem, præ omnibus iis qui officio doctores. Vniuersè de Exercitio dictum: licuisset & decuisset forsitan partitè adiungere eius species & genera. sed quæ sermonum finis? & vt ij qui oppido aut metæ accedunt quam destinant, magis properè properant: sic ego, mi Auditor, præceptâ iam quiete festino. AVD. At ne nimis. Ego ex meo & militari vsu censeo, paullum te illa saltem libare. LIPS. Libare igitur. cape. Exercitia pleraque omnia Vegetius suppeditat, etsi haud vno loco. Ex ipso aliisque colligam, & disposita (ita amo) subiecta oculis tuis sunto. Primum, ad Ordinem facit, & gradum sub signis: dicebatur

Sub tecto hieme: Sereno, in campo. Campidoctor.

Lib. I. cap. XI. AMBVLATIO. Vegetius: *Nihil magis in itinere vel in acie custodiendum est, quàm vt omnes milites incedendi ordinem seruent. Quod aliter non potest, nisi vt assiduo exercitio Ambulare celeriter & æqualiter discant.* Ecce, duo in hoc Exercitio spectantur, *Celeritas* in ordinato incessu, sub signis & sub armis; tum etiam *Aequalitas*, vt suis iustisq; interuallis. Idem alibi ostendit curæ hanc rem fuisse bonis Imperatoribus: & *Vetus*, inquit, *consuetudo permansit, & D. Augusti atque Hadriani constitutionibus præcauetur, vt ter in mense, tam equites quàm pedites educantur Ambulatum. hoc enim verbo hoc exercitij genus nominant. Decem millia passuum armati instructiq; omnibus telis pedites, militari gradu ire, ac redire in castra iubebantur. ita vt aliquam itineris partem cursu alacriore conficerent.* Insigne & vtile factum. & in quo notes *decem millia passuum:* quæ tamen vereor vt accipienda sint *viginti.* AVD. Corrigas igitur? LIPS. Minimè. non dixi: sed accipienda, nec inuitis Vegetij verbis, vt ego distinxi. Sic enim sonare ea volo, vt iuerint decem millia, eademque redierint: fiunt viginti. AVD. Nam quo argumento? valdè ad laborem addis. LIPS. Ex ipso Vegetio, qui libro primo, capite illoipso de Ambulatione: *Militari gradu viginti millia passuum horis quinque, dumtaxat æstiuis, conficienda sunt. Pleno autem gradu, qui citatior est, totidem horis vigintiquattuor.* Hæc seriò notanda, vt scias quid in Cæsare aliisque sit, *Eo die iustum iter confectum:* quod est, quantum militari gradu vulgò solet, aut certè circa: sic tamen, vt horas semper aliquot sumas ad quietem. Ad Ambulationem hanc pertinet Spartiani locus in Hadriano: *Exemplo virtutis suæ ceteros adhortatus, cùm etiam vicena millia pedibus armatus Ambularet.* Vtitur enim & Ambulandi verbo, & totidem illa millia vicena

Lib. I. cap. XXVII.

Vegetius illustratus.

Iustum iter diurnum.

cena

cena exprimit. In Tertulliano item obseruo: *In pace, labore & incommodis bellum pati iam ediscunt, in armis Deambulando, campum Decurrendo, fossam moliendo, testudinem desudando.* Legerim hoc vltimum, *desidendo.* quia is habitus multorum in testudine, inclinantium se & subsidentium, vt fiat imbricatum illud decliue tectum. Alibi explicandum. Nunc secundum inter exercitia, Ad marc. cap. III. In Tertulliano notula.

DECVRSIO. Haud longè ab Ambulatione est, & fit in armis, & sub signis. Finem & fructum Vegetius pandit: *Ad cursum præcipuè assuefaciendi sunt milites, vt maiore impetu in hostem procurrant; vt loca opportuna celeriter occupent; vt ad explorandum alacriter pergant; vt fugientium terga faciliùs comprehendant.* Nominauit Tertullianus suprà: & Seneca: *Miles in mediâ pace decurrit sine vllo hoste, & vallum iacit, & superuacuo labore lassatur, vt sufficere necessario possit.* Item Liuius inter militaria exercitia ludosque quos Scipio instituit: *Primo die Legiones in armis quattuor millium spatio decurrerunt.* Spatium & illîc habes, grande profectò si attendis cursum non itum fuisse. Capitolinus de hac ipsâ, in Maximinis: *Quintâ quaque die iubebat milites decurrere.* Suetonius Nerone: *Indictâ decursione Prætorianis, scutum suâ manu prætulit.* Idem in Galbâ: *Ipse maximè insignis, quòd campestrem decursionem scuto moderatus, etiam ad essedum Imperatoris per viginti millia passuum cucurrit.* Notanda hæc exempla, & rimanda vt admiremur. Cucurrit, inquit, viginti milliaria ad essedum, nempe incitatiùs: idque cùm iam prælato scuto etiam decurrisset. Magnum robur, & spiritus Galbæ, fateri oportet: sed quid de scuto ibi laudatur? Puto tale esse, quòd viri Principes & Duces, armigeros haberent, qui scuta ferrent: & quamquam in exemplum decurrerent, tamen plerumque sine onere scuti. At Nero & Galba contrà: & vterque scutum suâ manu prætulit, sic extensum. Hæc decursio ad Tubam facta, & ad eamdem reuocata. quod Vegetio scriptum libro II. cap. XXII. Tertium Lib. I. cap. IX. Epist. XVIII. Lib. XXVI. Cap. VII. Scuti prælatio aut prætentio.

SALTVS. Eius vtilitas in Vegetio: *Ad saltum etiam exercendus est miles, quo vel fossæ transiliuntur, vel impediens aliqua altitudo superatur. vt cùm eiusmodi difficultates venerint, possit sine labore transire.* Silius suprà de Scipione: — *transcendere saltu Murales fossas.* Et Sallustius de Pompeio: *Cum alacribus saltu certare.* Quartum Lib. I. cap. IX.

NATATIO. Aperta vtilitas. Vegetius de ipsâ re: *Seu mare seu fluuius vicinus est * sedibus, æstiuo tempore ad natandum cogendi sunt omnes.* In ipsâ vrbe, aut ad vrbem, hoc olim factum. & *Romani veteres* (ait alio loco idem Vegetius) *Campum Martium vicinum Tiberi ideò delegerunt, in quo iuuentus post exercitium armorum, sudorem puluerémque dilueret, ac cursus lassitudinem natandi labore deponeret.* An non *lauore deponeret?* nec labor sanè lassitudinem sedet. Fuit & Piscina huic rei, in Festo: *Piscinæ publicæ hodieq; nomen manet, ipsa non exstat, ad quam & natatum & exercitationis alioqui caussâ veniebat populus.* Cum curâ res habita, imò parentes quidam ipsi liberos suos docebant. vt Cato Priscus apud Plutar- Lib. III. cap. IV. * Ipsis castris. In Tiberi natabant. In Piscinâ.

In Caton. tarchum, *Filium suum præiuit & docuit ipse, non solùm iaculari, aut armis depugnare, & equitare, sed & pugillatum exercere, & æstum ac frigus ferre, ac fluminum vorticosa aut rapida natando superare ac transmittere.* Cap. LXIV. Ergo iam sero in Suetonio legi, de Augusto: *Nepotes & litteras, & natare, & alia rudimenta per se pleraque docuit.* Etsi *notare* ibi aliquando arrisit: nec nunc sanè aspernor. Cogito enim Augustum splendore & æstimatione sui supra Catonem fuisse, & vix illum iam senem ad hæc externa se demisisse. Tamen esto. errauerim: quid noui aut mali in his talibus? Peruicacia aut assertio odio esto; aberratio risui, aut veniæ. Vetus est:

Ἂν πολλὰ βάλλῃς, ἄλλοτ' ἀλλοῖον βαλεῖς.
Si multa iacias, aliter aliàs ieceris.

Quintum in exercitiis,

PALARIA. Ampliter de his Vegetius lib. I. cap. XI. quem lege. Quid fuêre? non aliud quàm armorum exercitium & pugnæ, quæ in manibus esset. Statuebatur palus in terram rectus & fixus, qui sex pedes emineret ad modum hominis: eumque hinc illinc tiro assiliebat, & variis ictibus, astante magistro, petebat. *In quâ exercitatione,* ait Vegetius, *seruabatur illa cautela, vt ita tiro ad inferendum vulnus insurgeret, nequâ ex* Epist. XVIII. *parte ipse patêret ad plagam.* Meminit huius exercitij Seneca: *Exerceamur ad palum, & ne fortuna imparatos deprehendat, fiat nobis paupertas familiaris.* *Spartianus explicatus.* In Spartiani Hadriano legitur: *Equitauit ambulauítque* (nota de Ambulatione) *plurimùm, armisq; & pilo se semper exercuit.* At ego verò *palo* mauelim: & duplex genus exercitij intellegi, *Armaturam*, & *Palaria.* Est tamen iterùm in Vopisci Aureliano: *Nullum prætermisit diem, quamuis festum, quamuis vacantem, quo non se pilo & sagittis ceterisq; armorum exerceret officiis.* Sed nec ibi religio mihi sit in vicinam vocem *Pali* demutare. Sanè Pilum & Iacula aliorsum pertinuêre, nempe ad id quod subiungam. Nunc de Palo, etiam in Iuuenali (ô Venus specta & ride) cùm de fæminis:

Quis nescit aut quis non vidit vulnera pali?
Quem cauat assiduis sudibus scutoq; lacessit.

Pro *Sudibus*, *Rudes* ibi mallem, & mecum vetus interpres, qui *Ferulas* interpretatur. Quæ in Saturnalibus scripsi, huc adtexe. Sextum,

ARMATVRA. quod leuium fuit, vti Palaria grauium. De eo Vegetius: Lib. I. cap. XIII. *Illo exercitij genere quod Armaturam vocant, & à Campidoctoribus traditur, imbuendus est tiro.* Adde sequentia capita: disces, non aliud quàm hastilium, iaculorum pilorum, sagittarum missionem sub hoc nomen venisse. *Armatura de Leuibus.* Caussa, quòd ipsi leues milites dicti tunc *Armaturæ*. Olim quidem, iuncto nomine altero, *Leues armaturæ*, Liuio atque aliis: sed compendio posteà, sic vt posui. Lib. II. cap. XV. Vegetius: *Post hos erant ferentarij & leues armaturæ, quos nunc Exculcatores & Armaturas dicimus.* Aliæ sunt ab istis, *De saltatoribus armatis.* de quibus Græcorum scholia: Ὁπλορχῆσται, οὓς καλοῦσιν Ἀρματοῦρας, οἷοί περ εἰσὶν οἱ μεθ' ὅπλων ὀρχούμενοι: *Armisalij, quos dicunt Armaturas, quales sunt*

ſunt qui cum armis ſaltant. Credo hoc intellegi ab Artemidoro, & ὅπλον ſimpliciter dici: Τὸ δὲ ὅπλον τὸ λεγόμενον, παρελκὰς σημαίνει. τελευταῖον γὰρ καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ ἆθλον: *Quod Arma dicunt, dilationes & moras ſignificat, eſt enim vltimum & poſt alia præmium.* Inter Agones ponit, ſiue ludos Gymnicos; & Plato recenſet lib. VIII. De Legibus. Non id ad nos, & eſt Pyrrhica quædam, aliena à ſeriâ militiâ: ad noſtram Seneca: *Iuuentutem maiores noſtri rectam exercuerunt, haſtilia iacere, ſudem torquere, equum agitare, arma tractare.* In Silio ſuprà: —— *vibrare ſudem.* Fortaſſe & hoc Feſti: *Sub vineam iacere dicuntur milites, cùm adſtantibus Centurionibus iacere coguntur ſudes.* Item iſtud priori explicando: *Sub vitem haſtas iacere dicitur veles, cùm eas ſub manu ſurſum mittit.* Nota autem & hîc adſtitiſſe Centuriones (in Feſti verbis) quaſi arbitros & doctores. An non huc propriè faciunt Iuuenalis verſus iſti? *De Iuuenalis verſibus diſceptatio.*

Tu ſcabie frueris mali, quod in aggere rodit
Qui tegitur parmâ & galeâ, metuenſq́; flagelli
Diſcit ab hirſutâ iaculum torquere capellâ.

Quidam, imò plerique volunt: etſi iam diu litigatur ſuper germanâ ſententiâ in Senatu noſtro litteratorum. Nuper conſularis vnus cenſuit, legendum in poſtremo verſu, *hirſuto Capellâ:* vt viri nomen ſit, nempe Centurionis alicuius aut armorum doctoris. Ille hirſutus & piloſus, vt ſolent fortes & minimè molles. Fundus & auctor huic ſententiæ Scholiaſtes vetus, in quo eſt: *Capellâ, ſene magiſtro, campi doctore.* Sed nulla inuidia ſit cenſere aut ſapere aliquid etiam præter veteres: ego hîc facio, & aliorſum totam rem traho. Primùm, ſi de tirone ij verſus: cur illum maximè in exemplum aduocat vilium ciborum? cur parmâ tegit, quæ iam deſierat? cur poma in caſtra transfert, quæ ibi rariſſima? Sed reſpondent de pomis è Plinio, & ſtabiliunt ſententiam eo fulcro. Nam ille ſic de Ziziphis & Tuberibus: *Sex. Papinius, quem Conſulem vidimus, primus vtraque attulit* (in Italiam) *Diui Auguſti temporibus, in caſtrorum aggeribus ſata, baccis ſimiliora quàm malis, ſed aggeribus præcipuè decora, quoniam & in tecta iam ſiluæ ſcandunt.* Vbi nihil equidem pro hac re video, imò contrà. Plinius ait ſeri iam & arbores in aggeribus caſtrorum: ſed quas? peregrinas, & quæ in deliciis: atque ipſe in eâ re indignatur. Quid cenſes igitur vilia illa poma hîc intellegi à poëtâ? Imò in pretio fuerunt: etſi reuerà vix poma, & ſimilia baccis, vt ait Plinius: ſed exotica erant, & vmbræ ac decori magis cauſsâ in caſtris hibernis ſata. Quin iſtæ aut ſimiles erant *Trichilæ* & vmbracula caſtrorum, de quibus* poſteà monebo. Tamen demus etiam de vilibus ibi pomis: an quod ſequitur cadere in Tironem poteſt? Ait, *metuentem flagelli.* Nemo liber ei ſubiectus, aut eius metuens, nedum miles. Vitis aut fuſtis eos puniit, non flagrum. Quid ergo eſt? pro meo ſenſu, Venator hîc deſcribitur & beſtiarius, qui feras iaculari condiſcit in capellâ. Quòd talis, omnia addocent. Tegitur parmâ & galeâ; vt ſolent iaculatores iſti & leues. metuit flagellum; ſub eo enim arenarij & totum hoc genus erat, infimæ conditionis ſerui.

Lib. XV. cap. XIV.

*Dial. XVI.

Docui

Docui in Saturnalibus nostris: & addesis propriè de Venatoribus locum Tertulliani: *Alij inter venatorum taureas patientißimi scapulis inambulauerunt.* De Christianis loquitur, qui damnati ad bestias, fortes & alacres sustinuerant verberari taurinis istis tergis, id est flagellis. Claudianus etiam de hisce ludis:

Ad Mart.

——— *insonuit cum verbere signa magister.*

& noti sunt Mastigophori, Græcis in hac re dicti. Iam de vilitate cibi, in tenues istos & inopes conuenit, famelicos semper, nec in gladiatoriâ saginâ. Leue enim hoc genus & strictum esse debebat. Denique *in Aggere* conuenit. quo? non illo castrensi, ne errent: sed vrbano, & qui Romæ. Nam fuit à Tarquinio rege structus agger, *opere imprimis mirabili*, ait Plinius. quem magis explicat Dionysius: *Vrbs*, inquit, *ab Esquilinâ portâ Collinam vsque opere munita est. nam foßâ cingitur latâ centum pedes, & supra fossam muro siue aggere alto & lato.* Strabo item libro v. in descriptione Romæ: vbi Aggerem hunc in *sex stadia* producit. Scholiastes Iuuenalis nominat: *Iuxta Aggerem primus castra posuit Seianus, id est, iuxta Diocletianas.* Ipse Iuuenalis alibi:

Agger Romæ.

Lib. IX.

Plebeium in Circo positum est & in Aggere fatum.

Sat. VI.

Iterumque: *Aut quæ ventoso conducta sub Aggere texit.*

Sat. X.

Vtrobique ostendit viliores & paupertinos illîc egisse. Nominat & Victor, ac ponit, *Campum Viminalem sub Aggere.** Plures alij, sed signanter Horatius:

* Suet. in Calig. Lamprid. in Eligab. Lib. I. Sat. VIII.

Nunc licet Esquiliis habitare salubribus, atque
Aggere in aprico spatiari.

Et ostendit ambulationes illîc & circulos fuisse. Idem Fabius de Voce: *Adducit animos naturali voluptate vox omnis, neque aliunde illi per fora atque Aggerem circuli.* Scito igitur & iuniores nouitiosque Bestiarios illîc exercitos & à magistris doctos. AVD. Mihi verò in fronte sententia tua ridet: à tergo est quod displicet. Quomodo enim didicit *à Capellâ iaculari?* nisi tu explicas. LIPS. Iam explicaui, sed breuiter, & te fugit. Ecce, discere debebat rectâ ferire feram aut bestiam currentem, emisso iaculo. itaque discebat & experiebatur in capellâ. Nam in leone aut vrso periculum facere: id verò periculum. nec aut soluere feras istas expediebat, aut lædere, imò nec lacessere: denique integræ seruabantur ad ipsos ludos. Ne vltrà de istis; tepidi iecoris es, si hæc non capis. AVD. Capio. sed de Capellâ argutum est, fateor: etiámne omnibus probandum? LIPS. Vt volet quisque. & si *hirsutum Capellam* aliquis mauult, facito: sed cum sensu illo tamen à me dicto. Superest inter Exercitia

SALITIO. Ea ad equites spectat: discebantque celeriter & expeditè, ab vtrauis parte, gladiis etiam strictis, aut contum tenentes saltare in ligneum equum. Res tota descripta Vegetio lib. I. cap. XVIII. quem vide. Necessarium hoc illi æuo, quod adiumenta ad scandendum in equis nulla habuit. AVD. Non aliud in exercitio equitum? LIPS. Imò verò, cursus, flexus, orbes, aliaque didicêre: etsi seorsim Vegetius non dixit.

dixit. Nostri equites tenuêre concursus quosdam ludicros, quos *Torneamenta* & *Giostra* vocant: sed ij ad delicias ferè versi & oblectamenta aulæ. Si vis de ijs iam ante sæcula aliquot videre quid fuerit; lege Nicephorum Gregoram, & Nicetam Choniatem in Græcorum rebus. sed hunc maximè, qui floridè & vbertim descripsit, an depinxit? *Otho Frising. *Tirocinia* vocat.

DIALOG. XV.

Ad leges itum, ac primò de eâ quæ Furta tangit, tum quæ prædam.

ME seria nostra vocant, & veni ad vltimam Disciplinæ partem LEGES. Euge, recreor, aura à terrâ adflat. Dico Leges, *instituta militiæ scripta aut non scripta.* Ea multa & varia fuisse scio, sed pauca Polybius suppeditat, quæ persequamur. Primum est, quod *Furta* tangit. Eorum quia magna occasio & materies in castris, vbi pleraque aperta & incustodita; placuit seuerè cohibere & punire. Verba in hanc rem Polybij habes:

Μετὰ δὲ τὴν στρατοπεδείαν συναθροισθέντες οἱ χιλίαρχοι, τοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ πάντας ἐλευθέρους ὁμοῦ καὶ δούλους ὁρκίζουσι, καθ' ἕνα ποιούμενοι τὸν ὁρκισμόν. Ὁ δ' ὅρκος ἐστὶν, μηδὲν ἐκ τῆς παρεμβολῆς κλέψειν, ἀλλὰ κἂν εὕρῃ τις, τοῦτ' ἀνοίσειν ἐπὶ τοὺς χιλιάρχους. POLYB.

Post metationem castrorum, Tribuni conuocantes omnem copiam, tam liberos quàm seruos, iuramento adigunt viritim, quod tale est: Nihil è castris furto tollere, imò siquis inuenerit quidpiam, id ad Tribunum relaturos.

„ *Post metationem castrorum.*] Intellege, primam: & statim vt Dilectus habitus est, & educti sunt in campos.

„ *Tam liberos quàm seruos.*] Valdè notandum, hoc iuramentum calones & seruitia etiam astrinxisse, & quidquid humanorum capitum in castris.

„ *Adigunt viritim.*] Quò maior religio & firmior, nec per centurias aut manipulos hîc iuratur.

„ *Quod tale est.*] An ipsa igitur illa verba quæ ponit? Sed Cincius apud Agellium pleniùs & distinctiùs reponit, quæ antiquæ prouidentiæ caussâ opus est recitari: *Cùm dilectus*, inquit, *antiquitus fieret, & milites scriberentur, iusiurandum eos Tribunus militaris adigebat in verba hæc:* IN MAGISTRATV *C. Lælij C. F. Consulis, L. Cornelij P. F. Consulis, in exercitu decémque millia passuum prope, furtum non facies dolo malo, solus neque cum pluribus, pluris nummi argentei in dies singulos, extraq. ha-* Lib. XVI. cap IV.

stam, hastile, ligna, pomum, pabulum, vtrem, follem, faculam, siquid ibi inueneris sustulerísue quod tuum non erit, quod pluris nummi argentei erit, vti tu ad C. Lælium C.F. Consulem, L. ve Cornelium P.F. Consulem, siue quem ad vtrum eorum ius erit, proferes aut profitebere in triduo proximo, quidquid inueneris sustulerísve, sine dolo malo; aut domino suo, cuium id esse censebis, reddes, vti quod rectum factum esse voles. Accurata & pulchra formula, digna examinari, si otium nunc esset. Sed ad Polybium me recipio. & quæ autem pœna, si quis in hac culpâ? neuter hîc expressit: sed Polybius infrà clarè dicit, *Fuste percussum qui furto aliquid abstulisset è castris.* Hem! non hîc quadrupli, aut alia mitior pœna? nulla, sed abscissa omnia, vt in cetero delicto militari. Exempla hercules etiam posteriore æuo reperio. vt in Suetonij Tiberio: *Is*, inquit, *militem Prætorianum ob surreptum è viridario pauonem, capite puniuit.* Esto de pauone, quid in vili vno gallinaceo? Spartianus auctor, *Pescennium Nigrum ob vnius gallinacei direptionem, * decem commanipulones, qui raptum ab vno comederant, securi percuti iussisse.* Ista nostris moribus miracula & mera monstra sunt, sed, Deus bone, pulchra: & laudare liceat, si non lubet imitari. AVD. Ista profectò sunt * παλαιᾶ κόμματος, vt Græci dicunt: eiusmodi nummos non cudit nostra Moneta. Sed aueo quærere. furta si sic vetita, an etiam in hostico? non licuit prædari, rapere, res hostiles? LIPS. Dubito, an sic passim, & sparsim. In Sallustio lego inter flagitia militiæ relatum, quòd Albiniani milites *ab signis aberant, lixæ permisti cum militibus diu noctuq. vagabantur; & palantes, agros vastarent, villas expugnarent, pecoris & mancipiorum prædas certantes agerent.* Hæc, inquam, inter turpia & dedecora, quæque aduenìens Metellus recîdit. Non ergo liberum ius sic prædari: sed credo per manipulos, cohortes, legiones sæpè missos milites, vt agerent ex hostili terrâ & ferrent: sed cum lege, quam ex Polybio iam dicam, vt communis nempe ea præda esset. Sæpè dico, non semper: nec istud studium bonos vmquam milites aut fecerit, aut seruarit. Romani igitur auaritiæ huic, & quæ affita est, iniustitiæ coërcendæ, Prædam omnem in publicum ferè vindicabant, & ad Quæstorem iubebant deferri. Plautus alludens. *Nunc hanc prædam omnem iam ad Quæstorem deferam.* Atque is diuendebat. & ex pecuniâ militi persoluebat. Decius quidam in accusatione M. Coriolani, apud Dionysium hoc sic exprimit: *Scitis omnes, quòd spolia & præda ex hostibus, quamcumque nostrâ virtute adipiscimur, eam lex iubet publicam omnem esse. Nec solùm gregarius miles aut priuatus aliquis ius in hanc non habet, imò nec ipse Imperator. Sed Quæstor eam accipiens diuendit, & pecuniam in ærarium publicum refert. Quam legem, ex quo vrbem hanc incolimus, nemo non dicam soluit, sed nec culpauit.* Pulchrè & clarè Dionysius: & in eius verba passim in historijs sunt exempla. Præda igitur plurimùm relata in publicum: & siquando militi concessa, ad excitandum eum in re aliquâ arduâ, id quoque sub lege & diuisionis normâ. Siqua res, prudenter & hæc à Romanis aduersa, prudentissimè cauta. Quot victores exercitus

Furta seuerè punita.

Cap. LX.

In Pescennio.

* Nota tot in Contubernio fuisse, vt dixi.

* *antiqua moneta.*

Prædatio non libera.

In Iug.

Præda publica erat.

Lib VII.

Præda æqualiter diuisa.

citus prædæ sectatio hæc afflixit? illâ & victoriâ simul exuit? nota & assidua exempla sunt. Cauerunt Romani hac lege vel instituto, quod ipsis Polybij verbis dicam. Ille in libro historiæ suæ decimo, cùm Carthago Noua capta à Scipione esset, & in eâ magna præda.

Est Romanis eiusmodi mos & administratio in expugnationibus opidorum. Aliàs enim singulis diebus diuidunt copias iuxta vrbis magnitudinem; aliàs per manipulos distribuunt. sed sic, vt numquam plus dimidiâ parte ad hanc rem adsumant. Reliqui in ordinibus suis manentes sunt in subsidijs, interdum extra vrbem, interdum in ipsâ, ita vt semper tamen se ostendant. Copiis verò plurimùm diuisis in duas legiones Romanas, in duas alas Sociales (raro enim omnes quattuor legiones simul conueniunt) omnes qui ad prædam & raptus destinati sunt, ferunt quisque ea quæ ceperint ad suas Legiones vel Alas. Quo facto, Tribuni æqualiter omnibus diuidunt, non solùm ijs qui in præsidijs aut subsidijs fuerunt, sed & qui castra seruauerunt: itémque ægris, saucijs, aut ad munus aliquod aliò missis. Quòd verò nihil fraudaturi sint aut subducturi è prædâ, id omnes iurant cumprimùm in castra veniunt ituri ad bellum. quâ de re pluribus dictum est nobis in ijs quæ De republicâ scripsimus. Ceterùm, cùm sic dimidia militum pars ad prædam discurrit; dimidia, seruatis ordinibus, ijs curat & subsidiatur; numquam euenit periclitari Romanos de summâ rerum. Spe enim lucri certâ inter omnes, siue maneant siue prædas agant, nemo locum ordinémque deserit. quæ res sæpè noxæ alijs solet esse.

Vides Romanum laudabile institutum, perpetuum in omni prædâ. Imò verba paullùm scrutemur. Ait:

„ *Aliàs singulis diebus diuidunt copias.*] Id est, interdum cottidie permutari milites qui maneant, qui rapiant: interdum minimè, sed semel per manipulos seponi & secerni. Puta, ex quaque legione vel alâ, quinque cohortes mitti, quinque ad signa retineri.

„ *Numquam plus dimidiâ parte.*] Prouidè & ex tuto. in hostem profligatum quídni dimidia pars victorum sufficiat? abundè.

„ *Copijs plurimùm diuisis in duas legiones Romanas.*] Sententia est.cùm duæ sint partes totius exercitus, Ciues & Socij: horum iterùm duæ, Legio duplex, Ala duplex: seruari, vt qui ad raptus missi, quisque sua ad suos ferat, ciues ad ciues, socij ad socios. nec id tantùm, sed ad talem legionem suam, ad talem alam: omnia confusioni vitandæ, & vt noti veniant ad notos. Cur verò Socij æqualiter sic mixti? quia pars eorum æqualis. Dimidium prædæ in omni diuisione habebant, idque ex veteri inter ipsos pacto. Dionysius promit in fœdere icto anno Vrbis CCLXI. *Auxilia inuicem sibi ferunto* (Romani & Latini) *siqui bello petantur, totis viribus. Spoliorum & prædæ ex bello æquam partem sorte vtrique accipiunto.* Nota etiam de *sorte,* quam interuenisse vbi res diuidebant intellegimus, non vbi manubias siue pecuniam ipsam. Hæc res vna est inter præcipuas, quæ socios tot sæculis tenuit in fide, lucellum, & gloria, ex assiduis & felicibus bellis.

Socij æquas partes capiunt.

Lib. VI.

„ *Quòd verò nihil fraudaturi sint.*] Memorat iuramentum nunc contra subtractiones aut fraudes: iuramentum illud ipsum, quod iam explicatum. Et nota, quòd hoc scriptum suum (quod nunc commentamur) aduocat, & germanum suum ostendit. De Furtis satis esto. à quibus quàm casti Romani, & quàm manus eorum continentes, exemplo illustri docuerit Frontinus: *Vniuersi quoque exercitus notabilis sæpè fuit continentia: sicuti eius qui sub M. Scauro meruit. Nam memoriæ tradidit Scaurus pomiferam arborem, quam in pede castrorum amplexa fuerat metatio, postero die abeunte exercitu, intactis fructibus relictam.* Iustitia vbi es? ridè e cælo, & si terras iterùm inhabites, non aliter fiat.

Lib. IV. cap. III. *Mira abstinentia Romanorũ.*

DIALOG. XVI.

De stipendio militum, eius origine & auctu. De Frumenti modo, & hordei. de ijs quæ ad victum.

AVD. Stipes sit, qui non stupeat, fateor: sed tamen, si hîc ita continentes, an igitur aliunde lucra magna quæ implerent? an non stipendium pingue & largum? LIPS. Ducis me quò iter affectabam. Nam id quoque mirabile, quàm exiguo ære meruerint; etiamtunc cùm publicè diuites, priuatim in re angustâ. Et ego Philosophus seriò hoc assentior, opes esse quæ vitiant, quæ effæminant, de quarum capite semina malorum orta. Vide igitur de Stipendijs, quod doctor noster ita dicit:

POLYB.

Ὀψώνιον δ' οἱ μὲν πεζοὶ λαμβάνουσι τῆς ἡμέρας δύο ὀβολούς, οἱ δὲ ταξίαρχοι διπλοῦν,

Stipendium pedites accipiunt in diem duos obulos, ductores Ordinum duplum, equi-

οἱ δ' ἱππεῖς δραχμήν. Σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοὶ πυρῶν Ἀττικοῦ μεδίμνου δύο μέρη, μάλιστά πως. οἱ δ' ἱππεῖς κριθῶν μὲν ἑπταμεδίμνοις εἰς τὸν μῆνα, πυρῶν δὲ δύο. Τῶν δὲ συμμάχων οἱ μὲν πεζοὶ τὸ ἴσον, οἱ δ' ἱππεῖς πυρῶν μὲν μέδιμνον ἕνα καὶ τρίτον μέρος, κριθῶν δὲ πέντε. Δίδοται δὲ τοῖς μὲν συμμάχοις τοῦτ' ἐν δωρεᾷ, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις τοῦτε σίτου καὶ τῆς ἐσθῆτος, κἄν τινος ὅπλου προσδεηθῶσι, πάντων τούτων ὁ ταμίας τὴν τεταγμένην τιμὴν ἐκ τῶν ὀψωνίων ὑπολογίζεται.

equites drachmam, id est triplum. Frumenti modum accipiunt pedites Attici medimni duas partes admodum; equites hordei septem medimnos in mensem, frumenti duos. Socij, pedites capiunt par Romanis, equites verò frumenti medimnum vnum & trientem, hordei quinque. Datur hoc autem socijs muneri, Romanis verò & frumenti & vestium, & siquibus armis egeant, omnium horum nomine Quæstor certam definitámque pecuniam de Stipendio deducit.

Stipendium triplex, in *Pecuniâ, Frumento, Veste:* quæ omnia aut tractat, aut tangit. Primùm de Pecuniâ, *Accipiunt*, inquit,

„ *Stipendium pedites in diem duos obulos.*] Quod nos *Stipendium*, ipse ὀψώνιον dixit. Sed certum est pecuniam tamen hic signari, sicut à Thucydide aliquoties & Dionysio Halicarnassæo, qui & ὀψωνιασμὸν appellat: credo ideò, quòd velut in obsonium pecunia ea primò data. Est etiam in laudatissimis illis Glossis: *Stipendium*, ὀψώνιον στρατιωτικόν. Simile quod Latini inferiores dixêre *Annonas*. nec enim ipsum quod esui modò, sed mercedem militarem & pecuniam intellexerunt. Video Græcos infimos ῥόγας, *rogas* appellare: an ab *erogando*? Nam & ipsam rem ῥογεύειν etiam dicunt. Leges in Cedreno plus semel, atque etiam Suidâ: qui tamen pro Donatiuo Principis capit & interpretatur. *ὀψώνιον pro mercede Græcis. Roga.*

„ *In diem duos obulos.*] Modum habes diurni stipendij antiqui, de cuius origine & progressu in Electis scripsi. Scis me non amare ταυτολογίαν: addam aliquid non ibi scriptum, aut non sic scriptum. Olim certum est Romanos nullo publico ære militasse, idque annis plus trecentis. Festus ita adnotat: *Priuato sumtu se alebant milites Romani, penè ad id tempus quo Roma capta est à Gallis.* Ait *penè*, & iure addit, quia Stipendium institutum *septemdecim* circiter annis ante vrbem captam. Liuius hoc *Sine stipendio olim Romani. Quando cœperit.*

docet libro quarto, statim post Anxur captum: *Additum*, inquit, *vt stipendium miles de publico acciperet, cùm ante id tempus de suo quisque functus eo munere esset.* Liuius dicit *de suo* militasse, Festus *priuato sumptu*: quid clarius? Et tamen hîc quæro & inijcio, an igitur nihil è publico? non arma, non frumentum? Ambigo, & sunt quæ inducunt accepisse. Dionysij ista in bello cum Sabinis: Τούτων δὲ πραθέντων δημοσίᾳ, τὰς κατ' ἄνδρα γενομένας εἰσφορὰς αἷς ἔστελλον τοὺς στρατιώτας, ἅπαντες ἐκομίσαντο: *Iis diuenditis* (præda scilicet) *publicè, collationes quæ viritim factæ erant in milites, eas omnes receperunt.* Nónne clarè satis collatum aliquid in milites dicit? & quo fine aliàs tributa, quæ Romani ex censu dabant? Amplius, in eodem Dionysio, cùm Veientes pacem peterent, scribitur *frumentum eos obtulisse exercitui in duos menses; pecuniam in stipendium sex mensium, vti victor imperarat.* Hic verò & frumentum in menses datum habes, sed & pecuniam in stipendium (Græcè χρήματα ἐς ὀψωνιασμόν) definitam. Etsi de pecuniâ, non opinor sed scio, oblatam eam non ad modum stipendij viritim capti (nullum enim fuit) sed in belli sumptus & militum singulorum, pro æstimatione victoris. Atque hæc talia aliquoties in Dionysio leges, sed benignè semper & æquiter capienda, stipendio nondum constituto. Idipsum cùm fuit, sanè exiguum, & *duo oboli* etiam Polybiano æuo: id est * *tres asses*. Haud aliter Latinè extuleris: cùm duo oboli sint tertia pars Drachmæ. At Drachma vincitur leuiter à Denario Romano: etsi alternant hæc & confundunt scriptores. Quantulum istud est? in mensem *decem denarij*, id est Philippæus noster. En lucrum, quo obiecto tanto opere gauisi milites (in Liuio habes) & visi rem suam stabiliuisse. Sed ita tunc scilicet parcimonia & mores, quibus magis quàm opibus res Romana stetit. Lubet Liuianum elogium opportunè addere: *Nulla vmquam respublica nec maior* (quàm Romana) *nec sanctior, nec bonis exemplis ditior fuit, nec in quam tam seræ auaritia luxuriaq́; immigrauerint, nec vbi tantus ac tam diu paupertati ac parcimoniæ honos fuerit.* Benè & verè Liuius: ista res docet, & in tot victorijs ac triumphis, imperio tam latè propagato, nihil additum ad stipendij modum reperio, ante Iulianum æuum. Quis non miretur? vbi tot Tribuni populares, & per publica damna ad priuatam gratiam aut commoda grassantes, nullum ex ijs auxisse, aut (quod proditum exstet) conatum augere? Iulius ille fuit, qui per milites magnus, hîc quoque leges fregit, & *legionibus stipendium*, ait Suetonius, *in perpetuum duplicauit.* Res semel mota non hîc stetit, sed magis Augustus auxit, qui *omnes vbique milites ad certam stipendiorum præmiorumq́; formulam adstrinxit*, vt in vitâ eius Tranquillus. Eum modum fuisse, *decem diurnos asses*, ex Tacito liquet. Hæc ita scripta: etsi suspicio mihi est, per bella illa diuturna ciuilia, magis etiam auxisse stipendia: sed recisa, rebus iam tranquillis, ab Augusto, & in summam eam firmiter redacta. Mansit tamen non diu: sed siue Nero siue Claudius, siue potiùs Otho aut Vitellius, aliquid imò multum addidêre: & iam Domitiani æuo, stipendium menstruum erant.

An non antea frumentum?
Lib. v.
Lib. ix.
Modus primi stipendij.
* Aut vt iustius, *cũ triente.*
Vetus restrictio & frugalitas.
Lib. I. initio.
Cæsar stipendium auxit.
Cap. xxvi.
Item Augustus.
Cap. xlix.
Vel potiùs firmauit.

erant *aurei terni*. Ij essent in diem *vigintiquinque asses*: quibus ipse Domitianus iterùm addidit menstruum *aureum vnum*, id est denarios *viginti quinque*. Tanti enim Romanus aureus, & res hæc tota è Iohanne Zonarâ ad liquidum à nobis reducta. Ille sic de Domitiano: Καὶ τοῖς στρατιώταις τὴν μισθοφορὰν ἐπηύξησε τάχα διὰ τὴν νίκην. πέντε γὰρ καὶ ἑβδομήκοντα δραχμὰς ἑκάστου λαμβάνοντος, ἑκατὸν ἐκέλευσε δίδοσθαι. Μεταμεληθεὶς δὲ, τὴν ποσότητα οὐκ ἐμείωσε, τὸ δὲ πλῆθος τῶν στρατευομένων συνέστειλε: *Militibus stipendium auxit, scilicet ob victoriam. nam cùm septuaginta quinque drachmas singuli acciperent, ipse iußit centenas dari. Pœnitens verò posteà summam non imminuit, sed multitudinem militantium recîdit.* Ex quibus certum, in Suetonio rectè nos olim emendasse: *Addidit & quartum stipendium militi, * aureis ternis.* Inferiore æuo quid fuerit, non vltrà reperi, nec dicam. AVD. Ista quidem Domitiani summa pinguiuscula, sed & Augusti tolerabilis: illa Polybiana quid habuit? *Cur quisquam caput vnctius referret?* vt iocer cum poëtâ. Nam certè exigua: & cur tam multi tamen ad militiam prompti? LIPS. Ipsa illa summa exigua, non nego: sed frumentum additum exiguo pretio cogita, tum crebras etiam in triumphis donationes. Liuius hoc te docuerit, quoties & in quo modo, donati. Amplius, cogita promotiones, & quòd per virtutem ad altiores ordines venirent; ergo & ad stipendia meliora. Multi enim duplicarij, vt audiemus: & addit,

Domitianus auxit.

Domit. cap. VII.

* Aut si velis, insertâ voculâ *ad aureos ternos.*

Alia commoda militia.

„ *Ductores ordinum duplum.*] Ταξίαρχοι sunt in Græco, quos licet Centuriones etiam reddere: sed hic conspectè *Ductores* magis feci. Non enim solos Centuriones opinor intellegi, sed & Succenturiones siue Optiones, fortasse & Signiferos ipsos. In Liuio quidem lego, cùm Appius in fugacem suum exercitum animaduertit: *Ad hoc Centuriones duplicariosque, qui reliquerant ordines, virgis cæsos securi percußit.* Ergo Duplicarij aliqui præter ipsos Centuriones, vt palàm vides. Sed vnde, inquies, iam tum illo æuo, haud longè à regibus exactis? cùm stipendium nondum institutum esset. Ergo memento quorum diximus, frumentum videri è publico militibus iam olim datum. Varronem aduoco: *Duplicarij, quibus ob virtutem duplicia cibaria vt darentur institutum.* Ostendit quosdam etiam è grege milites fuisse, sic honestatos ob egregia facta. Et tale in Liuio: *Milites qui in præsidio simul fuerant, duplici frumento in perpetuum, in præsentiâ singulis bobus donati.* Quod factum etiam diu post stipendium pecuniæ institutum. Mansit hic vsus, & in Cæsare legas: *Cohortem posteà duplici stipendio frumentoque, speciariis, militaribus donis, amplißimè donauit.* In Vegetio: *Armaturæ duplares, quæ binas consequuntur annonas.* Sed & *Sesquiplares* in eodem, *qui vnam semis.*

Duplicarij.

Lib. II.

Nodus in Liuio exsolutus.

IV. de L. L.

Lib. VII.

III. Ciuil.

Lib. II. cap. VII.

„ *Equites drachmam.*] Id est, stipendium triplex. Itaque super Centuriones erant; tum quia genere digniores, tum quia onerum plus ferebant. Ipse hic modus in Liuio: *Aequè impudens postulatum fuit, vt de stipendio equitum (merebant autem eâ tempestate triplex) æra demerentur.* Hoc ille aliquot annis post stipendia instituta: & vides vulgò inuidiosam

Equiti triplex in stipendio.

Lib. VII.

sam hanc summam fuisse. Postularunt igitur minui, sed non impetra-
Pensitata Liuij verba runt: an non factum posteà? sed diu, inquam, posteà? Ex Liuij comma-
tio suspicor, quod hîc inserit, *eâ tempestate meruisse*: non ergo tuo æuo?
Appâret: frustrà alioqui submonuisset. Et hercules cùm recogito, sti-
pendia à Iulio & ab alijs aucta; ingens hæc summa & prægrandis in equi-
tum fuisset, si pariter creuissent. Accedit, quòd dignitas equitum non
iam tanta, post Socios ciuitate donatos. Illi enim cùm equitatu abun-
darent, ferè ad bellum ibant, paucioribus paullatim è digniori & ciuili
illâ stirpe. Sed suspiciuncula est, quam sperni tam facilè à te volo, quàm
Tribunorũ stipendia. à me prodi. Ista Polybius de discrimine stipendiorum. Sed heus in Tri-
bunis quid fuit? cur ij omissi? Magna eorum salaria, vt video, & sic cele-
brantur à Iuuenali:

—— *alter enim quantum in legione Tribuni*
Accipiunt, donat Caluinæ vel Catienæ.

Lib.xxxiv. cap.iii. A Plinio: *Nec pudet Tribunorum militarium salarijs emere.* Vterque de
productiore summâ, & velut per adagionem vsurpat. Quanta igitur?
Appiani locus est, nisi erro, qui scitiores nos eius faciat, iste. De Cæsare
iv.Ciuil. scribit, eiusque triumpho quadruplici. Καὶ διένειμε, inquit, στρατιώτῃ μὲν
ἀνὰ πεντακισχιλίας δραχμὰς Ἀττικάς, λοχαγῷ δὲ αὐτοῦ διπλάσιον, καὶ χιλιάρχῳ
καὶ ἱππάρχῳ τὸ ἔτι διπλάσιον: *Diuisit deditque militi super quinque mille drach-
mas; Ductori ordinum eius duplum; Tribuno militum & Præfecto equitum,
iterùm eius duplum.* Ex analogiâ hac donorum, iustè & probabiliter in-
feras de Stipendiorum tali modo. Ergo Tribunus & Præfectus alæ qua-
druplum Salarij vulgaris habuit, & alia vberiora in veste, frumento, spe-
ciebus. Hæc talia in Lampridio, Capitolino, Vopisco videre tibi fas: vbi
epistolæ aliquot Principum ad litteram positæ, cum Tribunicijs istis
commodis aut donis. Haud dissimile apud Græcos. & scribit Xeno-
Græcorum stipendia. vii. Anabas. phon, *Seuthen regem Thraciæ, cùm Græcos mercede iungere sibi vellet, ob-
tulisse & pollicitum,* τῷ μὲν στρατιώτῃ Κυζικηνόν, τῷ δὲ λοχαγῷ διμοιρίαν, τῷ
δὲ στρατηγῷ τετραμοιρίαν: *militi Cyzicenum, Centurioni duplum, Prætori qua-
druplum.* Hi Prætores, velut Tribuni Romanorum erant, aut nostri Co-
lonelli. Fecerunt idem Lacedæmonij in ijsdem copijs (quarum laus in-
clyta, & propagata per inclytum scriptorem) alliciendis, & inter pro-
Ibid.infrà. missa, hæc sunt: Δαρεικὸν ἕκαστος οἴσει τοῦ μηνὸς ὑμῶν, λοχαγὸς δὲ τὸ διπλοῦν,
στρατηγὸς δὲ τὸ τετραπλοῦν: *Darîcum feret quisque vestrûm in mensem, Cen-
turio duplum, Prætor quadruplum.* Vbi pariter obserues, in ipso stipendio
A Romanis vix diuersa. haud longè à Romanis abire, præsertim sub Augusti æuum. Nam etsi
Darîcus non nisi viginti drachmis æstimabatur; tamen alibi lego pluscu-
lum etiam accepisse, & Drachmam habuisse diurnam. Thucydides de
Lib.vii. Atheniensibus: Δραχμὴν γὰρ τῆς ἡμέρας ἕκαστος ἐλάμβανεν: *Drachmam in
Lib.iii, diem quisque accipiebat.* Iterum idem: διδράχμους ὁπλίτας nominat in cu-
stodia Potidææ: *qui binas drachmas* ferrent, sed (ne dissimulem) extra
ordinem & solitum morem. Idem censeo suprà. Paullùm igitur infra
drachmam meruerunt vulgò. AVD. Contra te censere Demosthenes
me

me hîc iubet. Ille in Philippicarum primâ definit quæ opus ſunt militi: Στρατιώταις δισχιλίοις τετταράκοντα τάλαντα, ἵνα δέκα ἑκάστου μηνὸς ὁ στρατιώτης δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνῃ· τοῖς δὲ ἱππεῦσι διακοσίοις οὖσι, ἐὰν τριάκοντα δραχμὰς ἕκαστος λαμβάνῃ τοῦ μηνὸς δώδεκα τάλαντα: *Bis mille militibus talenta ſunto quadraginta, ita vt quiſque decem drachmas in menſem accipiat : equitibus verò ducentis talenta duodecim, ſi quiſque triginta accipiat in menſem.* Alia hîc definitio, minor tuo dicto. LIPS. Particulam verborum affers, plura inſpexiſſe oportuit. Redeo autem in memoriam, Oratorem illic ſuadere & dicere, vt dumtaxat in annonam (Græcè σιτηρέσιον) tot talenta & menſtruas drachmas dent : at reliquam pecuniam in ſtipendium, bellum ipſum ſuppeditaturum. Hæc ibi poſteà, atque ita nihil diſſentit. Imò, quod valdè notes, in triplici equitum Annonâ cum Romanis conſentit.

Demoſthenes explicatus.

„ *Frumenti modum accipiunt.*] Cuius diſtributi ſæpè mentio. vt in Cæſare: *Diem inſtare, quo die militibus frumentum metiri oporteret.* Iterùm: *Poſt diem ſeptimum ſe reuerſurum confirmat, quam ad diem legioni, quam in præſidio relinquebat, deberi frumentum ſciebat.* Ac vides etiam certo die datum, & cum curâ ne is laberetur. Bonum & vtile inſtitutum, militi ſemper victum eſſe, nec inopiâ cogi ad rapiendum, aut deſerendum. Si pecunia in hunc vſum, potuiſſet ire in alium vſum: igitur maluerunt rem dare ipſam. Atque ita, vt nefas etiam haberetur vendere. Salluſtius inter militaria probra recenſet: *Frumentum publicè datum vendere, panem in dies mercari.* Itáne culpa mercari, aut vendere? hodie nec rapere, & Vis aut Iniuria ferè eſt quæ militem alat. Sed quis finis, ſi noſtra incompoſita cum illo ordine componam? & verbo fortaſſe lædam, qui ferro poſſunt. At in ipſa re, exemplum ſeueritatis quâ Galba vſus, apud Suetonium: *Militi,* inquit, *qui per expeditionem annonâ arctiſſimâ, reſiduum cibariorum tritici modium centum denarijs vendidiſſe arguebatur, vetuit ſimulatque indigere cibo cœpiſſet, à quoquam opem ferri. atque is fame extabuit.*

Frumenti datio I. Gallic. VII. Gall.

Ea laudata.

Non vendebant.

Cap. VII.

„ *Attici medimni duas partes.*] Suidas, & Nepos vitâ Attici, ſex modios in Medimno ponunt: & ita eſt: ergo nunc militi, Romano modo & ſermone, damus Modios quaternos. Quídni tantum, cùm ipſi ſerui eos acceperinr in Dimenſo? Donatus in Terentium: *Serui quaternos modios accipiebant frumenti in menſem, & id Dimenſum dicebatur.* Liceret & de *quinis* ſuſpicari ex Senecâ: *Seruus eſt, quinque modios accipit, & quinque denarios.* Sed arbitror hoc ita ibi in vtiliore & honeſtiore ſeruo fuiſſe, nempe actore ſcænico: cui & peculiola præter morem acceſſit. Aut ſi modij etiam quini dati? Salluſtius tangere videtur Oratione Marci Tribuniplebis. *Niſi fortè Frumentariâ iſtâ lege munia veſtra penſantur, cùm tamen quinis modijs libertatem omnium æſtimauere.* Dicas alludere ad ſeruile dimenſum, & ideò indignari libertatem ſic taxatam. Sed hoc incertum: de militibus noſtris, è Polybio firmum. Magno & multo igitur frumento opus ad plures legiones: & vnde hæc copia? Nam eguiſſe

Militum dimenſum, vt ſeruorum.

Epiſt. LXXX.

Vnde Frumenta Romanis.

Romanos, aut per hanc inopiam ab incœpto aliquo destitisse, rarò aut non leges. Censeo è prouincialibus frumenta hæc coacta, & è Decimis quas hoc fine aratoribus imponebant. Quid si ergo in hostili? etiam tum è vicinis prouincijs, aut ex ipso hostico: sed sic, vt non in priuatum & sibi miles raperet, sed desecta aut inuenta frumenta deferret ad Quæstorem. In publicum omnia seposita, & tum cum modo & ordine distributa. Magnæ considerationis res, & summi ad bellum vsus, de quo Politici vidento.

„ *Equites hordei septem medimnos, frumenti duos.*] De hordeo, peculiare hoc equiti ad iumenta: pro quo & æs aliquando accepêre, quod *Hordearium* appellat Festus. Sed in frumento, inquies, cur tanto plus? Nam duo medimni sunt modij duodeni. Triplo igitur peditem excedit: quid miraris? fit idem quod in pecuniâ, quod in donatiuis, & triplum vbique capit. Neque ambigo in Ordinum ductoribus simile fuisse, & semel dictâ analogiâ duplum quoque frumenti eos cepisse. Cui tamen vsui equites tantum? vt ne venderent? negauimus. vt absumerent? quî potuêre soli? Ne censeas: non enim soli. Seruum aut seruos potiùs habuêre, & iustum est hoc dimensum in capita terna. De hordeo, satis etiam largiter: sed certum est, præter equum militarem, iumenta alia habuisse. Est in Plutarchi Catone Censorio, quod huc faciat, & illustretur aut illustret. Narrat in ceterâ abstinentiâ eius, ὅτι στρατηγῶν ἐλάμβανεν ἑαυτῷ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, οὐ πλέον εἰς τὸν μῆνα πυρῶν, ἢ τρεῖς Ἀττικοὺς μεδίμνους, εἰς δὲ τὴν ἡμέραν κριθῶν τοῖς ὑποζυγίοις ἔλαττον τριῶν ἡμιμεδίμνων: *quod etiam in imperijs & Præturis accipiebat sibi, & ijs qui apud se, frumenti in mensem non plus tribus medimnis Atticis, in diem verò hordei iumentis suis minus sesquimedimno.* Si constaret de numero familiæ Catonianæ, facilè esset aptare modum. etsi pænè etiam constat, & in eodem Plutarcho lego *quinque* eum seruos in Hispaniam duxisse. Ipse ergo sextus: & habuêre singuli modios non nisi ternos. Hoc ad astruendam frugalitatem Catonis recenset: & ideò certum, accepisse eum intra legitimum modum. Sed, inquies, lictoribus suis & apparitoribus nihil accepit? Discas hinc eos sibi, & in capita seorsim, è publico accepisse. Addo, quosdam Imperatores laxiùs hîc se gessisse. quod de Cæsare quidem lego: qui (ait Suetonius) *frumentum quoties copia esset, etiam sine modo mensuraq́; præbuit militibus, & singula interdum mancipia & prædia viritim dedit.* O mirum magni benignique animi, sed non nati ad priscam & strictam Disciplinam! quæ ab illo profectò magis magisque est lapsa.

Frumentū triplex equiti. — *Catonis abstinentia.* — *Cæsar extra disciplinam.*

„ *Socij pedites capiunt par Romanis.*] Meritissimò. nam & tantum capiebat eorum venter. At non tamen equites, de quibus subdit:

„ *Equites verò frumenti medimnum vnum & trientem.*] Isti enimuerò minus quàm Romani, ab hac caussâ, quòd minùs digni aut opulenti: eoque nec à familiâ sic instructi. Singulis ergo famulus vnus suffecerit: & est mensura hæc in duo capita, modiorum scilicet octo. Simile in hordeo,

deo, & habuêre pauciora impedimenta. Avd. Delectantia verò ista, & mihi non nisi confusè adhuc audita aut nota. Sed voluo tamen in animo, an frumento tantùm ad cibos vsi? Nihil adiungis obsoniorum, aut alius alimenti? Lips. Adiungam, etsi Polybius non fecit. Primùm dico, salem & leguminum aliquid militibus etiam datum. In Plutarchi Crasso *Legumina militi.* huic rei scriptum, inter omina tristia: συνέπεσε μετὰ τὴν διάβασιν μετρουμένοις τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις, πρῶτα πάντων δοθῆναι φακοὺς καὶ ἅλας, ἃ νομίζουσι πένθιμα Ῥωμαῖοι: *Simul euenit, vt post transitum fluminis, cùm emetirentur necessaria exercitui, primùm omnium darent lentem & salem, quæ Romani habent funebria.* De sale quidem vix ambigi potest, sine quo vita non est. Sed & legumina aut pisa reperio. vt in Cæsare: *Non illi hordeum cùm daretur, non legumina recusabant:* quæ tunc scilicet pro frumento, in illâ necessitate. Aliàs, pro obsonio. vt in Synesio, de Caro Imp. militariter cænante: Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν, πίσινον ἔωλον ἔτνος, καὶ ἐν αὐτῷ τεμμάχια *Orat. de Regno.* ἄττα ταριχῆ κρεῶν ὑείων: *Cæna autem erat, è pisis pulmentum pridianum, & in ipso frusta aliquot salitæ suillæ carnis.* Atque amplius, in eodem habes & Suillam? an ex vsu castrensi? prorsus, illius, quidem, & superioris etiam, *Suilla militibus.* æui. Nam Spartianus de Hadriano ita scribit: *Cibis etiam castrensibus in propatulo libenter vtens, hoc est larido, caseo, & poscâ.* Nominat & Vulcatius in Auidio, inter legitimos cibos: *Præter laridum, ac buccellatum, atque acetum, militem in expeditione quodquam portare prohibuit.* Vbi acetum scilicet ad potum militarem conficiendum, & iam dictam poscam. At de larido, mirum ni Polybij etiam tempore fuerit in hos vsus. Scribit certè inter Galliæ Cisalpinæ laudes, *glandes & porcos in eâ abundare,* & dat argumentum: *quòd cùm plurimi in Italiâ cædantur, tum ad vsus* *Lib. II.* *vitamq; priuatam, tum ad ea quæ in exercitus legionesq; præbentur, his tamen omnibus sufficere Galliæ illam regionem.* Quid aliud intellegas, τὰς εἰς τὰ στρατόπεδα (ita verba eius sunt) παραθέσεις: quàm reposita & salita in *Militares* militares vsus? Atque hi tales sunt, quos *Militares cibos* scriptores ap- *cibi, viles.* pellitant. Vt Spartianus in Pescennio: *In omni expeditione militarem cibum sumpsit ante papilionem.* Lampridius de Alexandro: *Apertis papilionibus prandit atque cænauit, cùm militarem cibum cunctis videntibus atque gaudentibus sumeret.* En virum, dignum titulo & loco Principali! Et obserua indidem, bis eos die cibum sumpsisse, suâ horâ quemque, & addo etiam suo cibo. Prandium enim tenuius, & sine vllo apparatu. Didici è Polyæno, qui partitè describit restitutam disciplinam militarem à Scipione ad Numantiam, atque inter alia: Ἐκέλευεν ἀριστᾶν ὀρθοὺς ἄπυρον ὄψον, δειπνοῦντας δὲ προσφέρεσθαι καὶ κρέας ὀπτὸν ἢ ἑφθόν: *Iussit prandere* *Lib. VIII.* *stantes, sine igne cibum* (id est, incoctum;) *in cænam verò proferre & adde-* *Stantes* *re carnem assam vel elixam.* Avd. Heus tu, mira hæc correctio, & satis *prandent.* equidem benigna, cùm delicias etiam præscribit carnis assæ aut elixæ. *Considerata Polyæni* Atquin ego longè seciùs opinabar, & in Sallustio legeram Metellum *scriptio.* edixisse, *Ne quisquam castris panem, aut quem alium cibum coctum venderet.* Ecce, alius iste Censor, qui arcet ab omni cibo cocto. Lips. Adolescens,

Ne propera, neque enim igni tangeris. cens, cum Theocrito: *μὴ σπεῦδ᾽, οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπῃ. Aliorsum & mea & Sallustiana illa trahis. Intellege. Iussit Scipio in prandio leuiter stantes cibum capere: at in cænâ indulsit (non sanè iussit, ne sic accipe) si copia esset, carnem assam addere aut elixam. Metellus non in hæc, sed pro his, pugnat. Nam ipse lixas, coquos, & totum id genus castris eiecit: vetuitque, non *sumere* cibum coctum (verba notabis) sed *vendere*. Hoc nempe fuit, noluit prostare cibos tales, & facilitate parandi gulam irritari: sed si quis haberet, è prædâ aut pecuniâ, ipse pararet & vesceretur. Germana ea sententia. eoque intentiùs Frontini hæc consideranda super eâdem re & viro: *Q. Metellus bello Iugurthino similiter lapsam disciplinam pari seueritate restituit, cùm insuper prohibuisset aliâ carne, quàm assâ elixáve, milites vti.* O risu rem dignam! & ô cumulum seueritatis, si *insuper prohibiti aliâ quam assâ aut elixâ carne vti!* Quid, malùm, igitur crudis anteà vsi? Considerare te iussi, imò nunc emendare nec aliter euoluo:) *aliâ carne quàm à se assâ elixáve.* Vox aut voculæ duæ inserendæ, quas eduxi è consimili verbo. Id planè iam consonat vero, & Sallustianis item illis: *Ne quis cibum coctum venderet.* Itaque coctis vti licuit, vendere aut emere non licuit. Hoc fine, inter instrumenta militis *Verua & ollas* inuenio. vt in Polyæno, de eodem Scipione: Προσέταξε δὲ ἀποπέμψαι τὰς καινὰς τραπέζας, ἐκπώματα καὶ σκεύη πάντα, πλὴν χύτρας καὶ ὀβελίσκου καὶ ποτηρίου: *Iussit amplius, amoueri nouas mensas, scyphos & vasa omnia, præter ollam, & veru, & pocillum.* Atque ipsum est, quod Appianus de hoc Scipione: Καὶ σκεῦος οὐκ ἐξῆν ἐς δίαιταν ἔχειν οὐδενὶ, πλὴν ὀβελοῦ καὶ χύτρας χαλκῆς, καὶ ἐκπώματος ἑνός: *Et vasum non licuit militi vllum habere ad victum, præter veru, & ollam æneam, & poculum vnum.* Et iam hæc credo tenes. AVD. Non elabentur. adde, sodes, de Pane etiam quem vetuit Metellus vendi coctum. Quid ergo? singuli ipsi pistores, & è prosapiâ atque artificio Plauti? LIPS. Ita verò, & hîc sua ratio. Nolebant curiosè & ab professo opifice panem coctum sumi, sed subitarium & quem suâ manu miles parasset. Scio me omnia mira loqui: sed quid faciam, si in tantum mores nostri & prisci diuertunt? Suâ manu, dico, coquebant illi ingenui, illi ciues. quid? imò ipse aliquis Imperator, nec ex Curijs aut Fabricijs, sed nouitijs Antoninis. Herodianus nobis auctor, Antoninum Caracallam, cùm duritiem & robur perferret, omnia militariter egisse. atque etiam, inquit, ἄρτον προσεφέρετο αὐτοσχέδιον. Σῖτον γὰρ ἀλήσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ, ὃ ἤρκει μόνῳ, μάζαν τε ποιήσας καὶ ἐπ᾽ ἀνθράκων ὀπτήσας, ἐσιτεῖτο: *Panem addebat subitarium & neglegenter factum. Triticum enim suâ manu molens, quod ipsi satis esset, massamq; ex eo conficiens & in carbonibus coquens, eo vescebatur.* Singularem huic rei locum, & ad molendum & ad coquendum, sæpè apud me quæsitum. Ergo manuarias quasdam molas circumferebant, vt tetigi anteà, aut lapide tundebant: denique sine furni aut clibani operâ, subitò sic in carbonibus, aut sub cinere coquebant. Panis igitur ille grauis, madidus, ideoque Plinio scriptum: *Legem certam naturæ esse, vt in quocumque genere, pani militari tertia portio*

Margin notes: *Cibos coctos vendi non fas.* — Lib IV. cap. I. — *Frontinus forsitan correctus.* — *Militi veru & olla.* Lib. VIII. — In Iberic. — *Miles ipse pistor sibi.* — *Panis militaris.* Lib. XVIII. cap. IX.

tio ad grani pondus accedat. Militarem, talem subitum & subcineritium appellat, nec benè aut diu excoctum. Sed & sine pane, frumento suo sæpè vsi in pulte. Notum à Plauto *pultifagos* Romanos appellari: & in Ammiano est, de Iuliano Imperatore, iam in castris: *Et Imperatori non cupediæ ciborum ex regio more, sed sub columellis tabernaculi cænaturo pultis portio parabatur exigua, etiam munifici fastidienda gregario.* Lib. XXV. Ita ille Imperator militariter cænatus, inter bonos aut potiùs optimos, si non abijsset à pietate. Et dic tu meus, iam expleui te iam lautis epulis? AVD. Propemodum, sed lubet interbibere. Sine potu hoc conuiuium: quis is fuit? LIPS. Tetigi verò anteà. & quid censes, vinum aliquod Chium aut Falernum edentulum fuisse? Imò is pro cibo reliquo fuit, Aqua. *Aqua militibus.* Spartianus de Pescennio: *Cùm apud Aegyptum ab eo limitanei milites vinum peterent, respondit, Nilum habetis, & vinum quæritis?* Plutarchus de Catone Censorio: Ὕδωρ δὲ ἔπινεν ἐπὶ τῆς στρατείας, πλὴν εἴποτε διψήσας περιφλεγῶς, ὄξος ᾔτησεν, ἢ ἰσχύος ἐνδιδούσης ἐπιλάβοι μικρὸν οἰνάριον: *Aquam bibit in militiâ, nisi si in acri siti & calore acetum posceret, aut viribus defectus exiguum aliquod villum sumeret.* Hæc Cato, inter equites, inter nobiles, inter duces. Benè, quod signatis tabulis ago; vt vultus tuus est, vix nunc mihi habes fidem. Sed Cato igitur aquâ merâ vulgò vsus; interdum aceto, non solo, sed cum aquâ scilicet mixto, quod suprà diximus *Poscam*, vel vt quidam scribunt *Puscam*. Eâ sententiâ Spartianus iterùm, *Aut poscam.* in Pescennio: *Iussit vinum in expeditione neminem bibere, sed aceto vniuersos esse contentos.* Vniuersos, inquit, etiam igitur ipsos Duces. Seruorum hic potus olim, vt id quoque commune cum ijs habeant, sicut Dimensum. *Exempla seruorum.* Plautus:

Sed hic rex cum aceto pransurus est & sale. Rudente.

Iocosè, vt assolet. cùm rex diceretur seruus; ô bone, inquit, hic rex poscam bibet, & salem pro obsonio delinget. In eodem Plauto reponendum hoc verbi, olim mihi visum:

Alij ebrij sunt, alij poscam potitant. Milite.

Constat ita versus, & sententia. Alij seruorum, ait, vino ebrij, alij misselli poscam bibunt. AVD. Fateri volo, non ad meum gustum hîc Romani: & si ego Imperator, vinum non exsulet è meis castris. Nónne viribus & animo addit? LIPS. Nouitium sapis. alia mens ijs, à quibus cottidie discimus sapere. Aristoteles te reformet: Καὶ ἐπειδὴ ἡ τοῦ οἴνου πόσις καὶ τοὺς ἐλευθέρους ὑβριστὰς ποιεῖ, καὶ πολλὰ ἔθνη ἀπέχεται καὶ τῶν ἐλευθέρων· οἷον Καρχηδόνιοι ἐπὶ στρατιᾶς· φανερὸν ὅτι τούτου ἢ μηδὲν, ἢ ὀλίγον μεταδοτέον: I. Oeconom. cap. v. *Ac quoniam vini potio etiam liberos homines ad ferociam & iniuriam propellit, & multæ gentes etiam liberæ eo abstinent (vt belli tempore Carthaginienses) palàm est, quod eius nihil aut parum seruis dandum.* Vini malitiam vniuersè notes; & propriè ad rem nostram, Carthaginienses, bonam & compositam olim rempublicam, eo per militiam abstinuisse. Habes cibos, habes potus: vis instrumentum fortasse & apparatum mensalem? condigna omnia epulis. Mensæ an fuerint, vix scio. imò in

Polyæni verbis suprà, vbi est Scipionem remouisse *καινὰς τραπέζας, nouas mensas:* aliter ac veriùs scribitur, *καὶ τὰς τραπέζας*, vt mensas dicat prorsus remotas è castris, Nam *nouæ* illæ quæ essent? & pro mensis plerumque ijs elatior cespes. Lucanus, cùm Afranij & Cæsaris milites colloqui & concænare facit:

Cespites pro mensis.

Lib. IV.

Pax erat, & castris miles permistus vtrisque
Errabat, duro concordes cespite mensas
Instituunt.

Cap. XVIII. Suetonius de Tiberio, exercitus ductore: *Trans Rhenum eum ordinem vitæ tenuit, vt sedens in cespite nudo cibum caperet.* Ad has mensas Varro respicit: *Mensam escariam Cibillam appellabant, ea erat quadrata, vt etiam nunc in castris.* Cespes enim iste aut cespites, quadri. Sed est etiam in Suetonio, *sedentem eum* cibum cepisse. Non scilicet iacentem delicatè aut recubantem, ciuili illo promiscuo ritu. Imò stetisse, præsertim in prandio, suprà adnotaui. & ita de Iuliano Principe Ammianus: *Stans interdum, more militiæ, cibum breuem vilémque sumere visebatur.* Mamertinus in Panegyrico, quem Iuliano dixit: *Qui sæpiùs statarium prandium ad necessitatem humani corporis capiat, gaudens castrensi cibo, ministro obuio, & poculo fortuito.* Nullo igitur hîc mensæ meliores, aut triclinia. atque ita Hadrianus Imp. cùm iam irrupissent (narrante Spartiano:) *Triclinia de castris, & porticus & cryptas, & topia diruit.* Quæ scilicet ille ferre nec in Hibernis castris voluit: de quibus hîc sermo. Est & in Cæsare, cum exprobratione Pompeianæ luxuriæ, scriptum: *In castris Pompeij videre licuit triclinia strata, magnum argenti pondus expositum, recentibus cespitibus tabernacula constrata.* Etsi veteres ibi libri (inter hos Torrentij) *trichilas stratas* habent. Ac sunt Latinis Trichilæ, vmbrosæ istæ pergulę, Græcis *σκιάδες*. in Virgilianâ Copâ:

IV. de L. L.

Lib. XXV.

III. Ciuil.

Trichila.

Et trichila vmbriferis frigida arundinibus.

Vsus & Columella sic eâ voce:

At qui sub trichilâ manantem repit in vndam.

Significauit ergo tunc Cæsar passim vmbracula ista (æstiuo tempore) ad cænationem instrata fuisse, lectos dispositos, argentum expositum: omnia cum certâ victoriæ fiduciâ, & quasi in reditum dominorum. Est ibidem, *tabernacula cespitibus constrata:* quod refer ad dicta suprà, de pauimentando. Nec id damnat Cæsar (in vsu fuit) sed quòd *recentibus cespitibus*, quasi in lætum & festum apparatum. Carpit etiam *argentum expositum*, id meritissimò, nec olim admittebat frugalitas castrensis. certè non copiosum. In Liuio pro hac re, de Annibale spolia & prædam Cannensem colligente: *Præter equos virosque, & siquid argenti, quod plurimum in phaleris equorum erat (nam ad vestiendū facto perexiguo, vtique militantes, vtebantur) omnis cetera præda diripienda militi data est.* Legito cum libris, *ad vescendum facto.* & notat Liuius, ijs temporibus & moribus rarum fuisse mensarium argentum, præsertim in castris. Scipionem sanè edixisse ad Numantiam video, *ἀργυρῶν ἔκπωμα* (Polyæni verba) *μὴ ἔχειν*

Argentum rarum in castris.

Lib. XXII.

Liuius emendatus.

Lib. VIII.

πλέον

πλέον δικοτύλου, καὶ λούεσθαι μηδένα: *argenteum vas maius duabus cotylis neminem habere, itemq́ neminem lauare*, siue balneis vti. Pescennius simile, apud Spartianum: *Cùm milites quosdam in caueo argenteo, expeditionis tempore, bibere vidisset, iußit omne argentum submoueri de castris, addito eo vt ligneis vasis vterentur.* Sed & Plinius de Spartaco, *interdixisse castris suis nequis aurum haberet vel argentum.* Lib. XXXIII. cap. III. additque: *Tanto plus animi fuit fugitiuis nostris*: significans iam irrupisse, & à diuitibus ac mollibus illis haberi. Quæ igitur vulgò pocula? lignea, quod ex Spartiano iam obseruaueris. Pocula è ligno. & ex Herodiano, qui de Caracallâ Antonino, militem imitante: Τράπεζάν τε εὐτελῆ παρετίθετο, ἔσθ' ὅπη καὶ ξυλίνοις ἐς πότον καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσιν: Lib. IV. *Mensam vilem apponebat, atque etiam interdum ligneis vasis ad potum cibumq́ vtebatur.* Omnia ad victum dedi: pro clausulâ, etiam de Horâ. Nemini fas prandium aut cænam sumere, nisi ad signum. Iosephus: Οὔτε δεῖπνον, ἢ ἄριστον ὁπότε θελήσαιεν, αὐτεξούσιον ἑκάστῳ, πᾶσι δὲ ὁμοῦ: *Nec cæna aut prandium, cùm visum, cuique libera, sed omnibus ea simul.* Sed eos libero pede vagati per stipendia sumus, & per hæc frumenta: Cibi tempora certa. in quibus tamen pars etiam lustranda in agro Polybiano. Addebat: Lib. VI.

„ *Datur autem hoc socijs muneri.*] Benè & ratione factum. Cùm enim pecuniæ stipendium à suis acciperent, quid minus à Romanis debuêre quàm victum? illorum certè vsui & gloriæ militabant.

„ *Romanis verò & frumenti, & vestium, & siquibus armis egeant.*] Contrà ait fuisse in Romanis, & ijs nec muneri frumentum quidem datum: minùs arma aut vestem. Sed pro his omnibus, inquit, certa aliqua pecunia de stipendio detracta. In quo ego resisto leuiter, & miror. Miror, an & vicem militum indignor? Nam age, stipendij exiguum aliquid in diem mihi porrigis, pretium sanguinis & forsitan vitæ: de eoipso in victum, vestitum, arma, detrahis: Dubitatio in Polybio. dic sodes, quid apud me reliquum? Ludis, & ianuâ datum, quod dicitur, postico ad te redit. Non ita est, & placat nos Polybius consideratè lectus. nam scribit *certum definitúmque pretium deductum.* Certus igitur esto, pauxillum aliquid, nec pro arbitrio Exsolutio. Quæstorum, aut grauitate annonæ, sed semper idem & semel definitum decessisse. In exemplum. Ecce vel Romæ & apud otiosos, plebs frumentum habuit aliàs *in modios aßibus* æstimatum; aliàs (vt Gracchi lege) *semisse & triente*: cur non magis simile in laborioso milite? Omnino hoc fuit: nec aliter in veste aut armis, quæ ipsa clementi pretio addicta. Ego arbitror, militem vix diei vnius stipendium, in menstruum frumentum impendisse. At de veste, fortasse iam nec impendisse: & Iterùm dubitatio. miror à Polybio sic scriptum. Nónne tu, ô noster, Gracchorum æuo vixisti? imò sub illud ipsum tempus & annos scripsisti? certum est. Atqui C. Gracchus legem tulit, quâ iussit ἐσθῆτά τε δημοσίᾳ χορηγεῖσθαι, καὶ μηδὲν εἰς τοῦτο τῆς μισθοφορᾶς ὑφαιρεῖσθαι τῶν στρατευομένων: *vestem è publico suppeditari, & nihil hoc nomine de stipendio militantium deduci.* Ita Plutarchus in Gracchis: palàm contrà hîc à te scripta. Quid Responsio.

ergo

ergo est? an nondum tulerat legem hanc Gracchus? an iam lata, sublata iterùm fuit? Alterum dicendum est, & fortasse posterius, præsertim cùm 1. Annal. in Tacito milites querantur, de stipendio suo & *decem assibus*, *vestem, arma, tentoria redimenda esse*. Quæ consentanea sunt iam dictis. De Frumento tamen inibi non queruntur, & dixeris publicè datum posteà, ac verè datum: vtique post institutas etiam in vrbe Frumentationes, de quibus nos in Electis. A v d. Multa hercules & varia à te dicta, atque etiam recondita: Plutarchi locum tamen cur omisisti, qui eximiè huc facit. L i p s. Quis is est? prome. nec ego profectò omnia habeo in numerato. A v d. Est in eius Pompeio, hac sententiâ & pænè verbis: *Pompeius duas prouincias habebat, Hispaniam & Africam, quas absens gubernabat, mittens eò Legatos, & Legiones inibi alens, quibus accipiebat è publico ærario mille talenta quotannis.* L i p s. Quid efficis? obscurus is locus est huic rei, & inualidus. A v d. Clarissimus. Numerum dumtaxat legionum quas Pompeius habuit si inuenio & addo; nónne palàm impensa annua in quamque vnam legionem? L i p s. Eiâ, rectè hoc insistis, perge. A v d. Atquin decretæ tunc Pompeio (eodem Plutarcho auctore) legiones *quattuor*: absumpta igitur in singulas talenta *ducenta quinquaginta*. L i p s. Iustissimè. & ij essent nostrates Philippici *centum quinquaginca millia*. Cùm examino, magna sit hæc summa in militaria nuda stipendia: sed frumenti & vestis nomine aliquid detrahatur, & armorum: tum in Tribunos, Legatos, ipsum Imperatorem satis largiter: denique in mulos, vasa, & talia quæ exercitui adhærebant. Benè profectò monuisti, opportunus locus est: & ô nostri Reges, quanto plus impenditis in legiunculas incompositas vestras? Sed vestra hæc cura, mea nec monitio: & in re pergo.

Plutarchi locus ad stipendia.

DIALOG. XVII.

Præmia militaria, Hastæ, Armillæ, Torques, Phaleræ, Spolia.

DE Stipendijs peregimus, consequenter de Præmijs subtexam. Nam hæc pars quæ omnem vitam & societatem continet, vinculum & coagulum rerum publicarum, inprimis studiosè à Romanis habita fuit: *Præmia* dico & *Pœnæ*. Sed de illis lætioribus præmitto, & adhærent, vt lacinia, Stipendijs: quia & hæc militiæ aliqua commoda aut honos. Polybius sic exsequitur:

POLYB. Καλῶς δὲ καὶ τοὺς νέους ἐκκαλοῦνται πρὸς τὸ κινδυνεύειν. Ἐπειδὰν γὰρ γένηταί τις χρεία, καί τινες αὐτῶν ἀνδραγαθήσωσιν,

Pulchrè autem iuuenes excitant ac prouocant ad pericula subeunda. Cùm enim occasio se dat, & aliqui eorum fortiter aut strenuè fecerunt, con-

συναγαγὼν ὁ στρατηγὸς ἐκκλησίαν τοῦ στρατοπέδου, καὶ παραστησάμενος τοὺς δόξαντάς τι πεπραχέναι διαφέρον, πρῶτον μὲν ἐγκώμιον ὑπὲρ ἑκάστου λέγει, περί τε τῆς ἀνδραγαθίας, κἄν τι κατὰ τὸν βίον αὐτοῖς ἄλλο συνυπάρχῃ τῆς ἐπ᾽ ἀγαθῷ μνήμης ἄξιον. Μετὰ δὲ ταῦτα, τῷ μὲν τρώσαντι πολέμιον γαῖσον δωρεῖται· τῷ δὲ καταβαλόντι, καὶ σκυλεύσαντι, τῷ μὲν πεζῷ φιάλην, τῷ δ᾽ ἱππεῖ φάλαρα. ἐξ ἀρχῆς δὲ γαῖσον μόνον. Τυγχάνει δὲ τούτων οὐκ ἐὰν ἐν παρατάξει τις ἢ πόλεως καταλήψει τρώσῃ τινὰς, ἢ σκυλεύσῃ τῶν πολεμίων, ἀλλ᾽ ἐὰν ἐν ἀκροβολισμοῖς, ἤ τισιν ἄλλοις τοιούτοις καιροῖς, ἐν οἷς μηδεμιᾶς ἀνάγκης οὔσης κατ᾽ ἄνδρα κινδυνεύειν, αὐτοί τινες ἑκουσίως καὶ κατὰ προαίρεσιν αὑτοὺς εἰς τοῦτο διδόασιν. Τῆς δὲ πόλεως καταλαμβανομένης, πρώτοις ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβᾶσι, χρυσοῦν δίδωσι στέφανον. Ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς ὑπερασπίσαντας καὶ σώσαντάς τινας τῶν πολιτῶν, ἢ συμμάχων, ὅτε στρατηγὸς ἐπισημαίνεται δώροις, οἵ τε χιλίαρχοι τοὺς σωθέντας, ἐὰν μὲν ἑκόντες ποιῶσιν,

conuocans Imperator in concionem omnes copias, & circumponens sibi eos qui auctores egregij facinoris, primùm quidem laudes eorum edisserit, & super hoc facto, & siquid aliud in omni vitâ gesserint, laude & memoriâ dignum. Posthac ei quidem qui hostem percußerit, hastam donat; qui verò deiecerit & spoliauerit, pediti quidem phialam, equiti phaleras, olim autem hastam tantùm. Ista verò consequitur, non qui iustâ acie, aut vrbis expugnatione percußerit aut spoliauerit hostem, sed qui in excursione aut velitatione, aut tali tempore in quo nulla necessitas fuerit viritim periclitandi, qui tunc, inquam, se sponte & vltrò eò dederint. Vrbe autem captâ, primis qui murum conscenderint, donant auream coronam. Similiter & qui ciuem aut sociũ defenderit ac seruauerit, eum & Imperator donis honestat, & Tribuni cogunt seruatos (nisi id quidem vltrò faciant)

εἰ δὲ μή, κρίναντες, συναναγκάζουσι τὸν σώσαντα στεφανοῦν. Σέβεται δὲ τοῦτον καὶ παρ᾽ ὅλον τὸν βίον ὁ σωθείς, ὡς πατέρα, καὶ πάντα δεῖ τούτῳ ποιεῖν αὐτόν, ὡς τῷ γονεῖ. Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης παρορμήσεως, οὐ μόνον τοὺς ἀκούοντας καὶ παρόντας ἐκκαλοῦνται πρὸς τὴν ἐν τοῖς κινδύνοις ἅμιλλαν καὶ ζῆλον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν οἴκῳ μένοντας. Οἱ γὰρ τυχόντες τῶν τοιούτων δωρεῶν, χωρὶς τῆς ἐν τοῖς στρατοπέδοις εὐκλείας, καὶ τῆς ἐν οἴκῳ παραχρῆμα φήμης, καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν εἰς τὴν πατρίδα, τάς τε πομπὰς ἐπισήμως πομπεύουσι, διὰ τὸ μόνοις ἐξεῖναι περιτίθεσθαι κόσμον τοῖς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐπ᾽ ἀνδραγαθίᾳ τετιμημένοις. Ἔν τε ταῖς οἰκίαις κατὰ τοὺς ἐπιφανεστάτους τόπους τιθέασι τὰ σκῦλα, σημεῖα ποιούμενοι καὶ μαρτύρια τῆς ἑαυτῶν ἀρετῆς. Τοιαύτης δ᾽ ἐπιμελείας οὔσης καὶ σπουδῆς, περί τε τὰς τιμὰς καὶ τιμωρίας τὰς ἐν τοῖς στρατοπέδοις, εἰκότως καὶ τὰ τέλη τῶν πολεμικῶν πράξεων ἐπιτυχῆ καὶ λαμπρὰ γίνεται δι᾽ αὐτῶν.

seruatorem suum coronare. Colit autem hunc qui seruatus est per omnem vitam, vt parentem, & omnia ei conferre ac deferre debet vt si genuisset. Hac tali incitatione porrò non solùm præsentes & coràm audientes prouocant ad certamen & æmulationem in periculis, sed & eos qui domi hærent. Nam qui adepti eiusmodi dona, præter gloriam in exercitu & domi etiam famam; cùm redierint in patriam, ludos pompasq; conspicui ineunt. quoniam solis ijs licet ornamenta hæc gestare & imponere, qui ab Imperatore, virtutis caußâ, donati sunt. In ædibus verò, conspectißimâ earum parte, ponunt Spolia, indicia & testimonia suæ virtutis. Itaque tali curâ & diligentiâ cùm circa præmia, tum circa pœnas in castris, meritò etiam successus militiæ apud eos felices & illustres exsistunt.

Ista Polybius. & diuidit, si attendisti, Præmia in duo genera, *Minora* & *Maiora*. *Minora* sunt, quæ præmisit, ob læsum aut deiectum hostem, Hastæ, Phaleræ, & talia: *Maiora*, ob seruatum ciuem, vt Coronæ, & quæ in sermo-

ſermone dilatabo. Noſter enim, vt ſolet, carpit, & res velut per tranſennam oſtendit. Ait:

„ *Pulchrè iuuenes excitant.*] Nulla res magis quàm iſthæc. & vis bonum, fortem, ex voto militem? præmiare: ſed & eumdem, cùm opus, puni. Vt in equo regendo calcaribus vtendum, ſed & fræno: ſic in milite, imò omni ciue, præmijs ad virtutem incitandi, pœnis à vitijs reuocandi. Lycurgus hoc pulchrè, Oratione in Leocratem: Δύο γάρ ἐστι τὰ παιδεύοντα τοὺς νέους, ἥ τε τῶν ἀδικούντων τιμωρία, καὶ ἡ τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς διδομένη δωρεά. Πρὸς ἑκάτερον δὲ τούτων βλέποντες, τὴν μὲν διὰ τὸν φόβον φεύγουσι, τὴν δὲ διὰ τὴν δόξαν ἐπιθυμοῦσι: *Duo ſunt quæ iuuentutem inſtruunt ac formant, delinquentium caſtigatio, & bonorum præmiatio. Ad vtrumque enim horum aſpicientes, illam quidem ob metum fugiunt: hanc ob gloriæ ſtudium concupiſcunt.* *Præmium & Pœna opus.*

„ *Conuocans Imperator in concionem omnes copias.*] Et quidem re diuinâ priùs factâ. Hirtius bello Africo: *Poſtero die, diuinâ re factâ, concione aduocatâ, milites collaudat, totumq; exercitum veteranorum donauit præmiis, ac fortiſſimo cuique & benè merenti pro ſuggeſtu tribuit.* Ea conuocatio claſſico fiebat. Liuius: *Luce ortâ, vocatis claſſico ad concilium militibus, Manlius primùm ob virtutem laudatus donatúſque.* Iam cogita cum animo tuo ipſam hanc ſcenam rerum. ſtare Imperatorem in tribunali, loco edito, te iuxta illum; à tergo, à latere, duces; antè & circà immenſam multitudinem, notos ignotoſque. vnum te illic conſpicuum voce Imperatoriâ laudari, mox donari: cuius animus non creſcat? cuius pectus ad virtutem non incaleſcat, cui modò ſcintilla ſit à meliori igne? Hæc igitur ita fiebant, & in hiſtorijs exempla leges. *Forma & pompa in donando.* Lib. v.

„ *Et quidem qui hoſtem percuſſerit, haſtam donat.*] Quid? omnibus, qui hoſtem? infinitum ſit. Sed ſtatim reſtringit, & addit, hæc talia non dari ob facinus in legitimâ & communi pugnâ (cuius manus ibi torpeant?) ſed ſiquis extra ordinem, aut in ſingulari pugnâ eiuſmodi facinus ediderit, eum donari haſtâ. *Haſtâ* dico, & verto: etſi in Græco eſt γαίσῳ. quod iaculi genus eſſe ſcimus: ſed hîc communiter ſumit pro Haſtâ. Latini quidem præmium hoc non aliter efferunt. vt Feſtus: *Romani viros fortes ſæpè haſtâ donarunt.* Cato apud eumdem: *Haſtas donaticas, alioſq; honores.* Iſtæ ſine ferro erant, eoque *Puræ* Latinis dictæ: ſicut *Argentum purum*, cui nihil inſculptum; *Veſtis pura*, cui nihil è purpurâ adtextum. Suetonius Claudio: *Quem Britannico triumpho inter militares viros haſtâ purâ donauit.* Propertius: *Haſta in præmio.* In Haſtâ. *Pura & ſine ferro.*

Sed tua ſic, domitis Parthæ telluris alumnis, Lib. IV.
Pura triumphantes haſta ſequatur equos.

Virgilius: *Ille, vides, purâ iuuenis qui nititur haſtâ.*
Ibi Seruius: *ſine ferro.* Zonaras: δώρατα ἀσίδηρα. rectè conuertit.

„ *Qui verò deiecerit & ſpoliauerit.*] Obſerua gradus in rebus, & præmijs. Qui læſerit, Haſta donatur: qui hoc amplius, deiecerit & ſpolia legerit, duplex iam hîc præmium, diuerſum pro genere militiæ. Nam

Phiala in præmio. pediti, inquit, *Phiala* datur, equiti *Phalera.* Sed de phialâ siue paterâ, etsi palàm ita scriptum, dubium animi & assensus me esse non nego. Consulo te & tuam memoriam, sicubi inter omnia dona militaria de *Pateris* legisti? Exstat eorum longus & multiplex index in Valerio & Plinio, de his quæ Sicinio Dentato olim data. Omnia ille vir meruit, verus non fabulosus Hercules, & pleraque iteratò & sæpè. At in eâ omni congerie non est patella vna. Dumtaxat inferiore æuo in Probo Vopisci lego, donatum eum post alia dona, *paterâ sacrificali quinquelibri vnâ.* Sed hoc & semel legas, & inter grandiora atque Imperatoria illa dona, non hæc tra-

Diuinatio in nostro. laticia & minora. Quid igitur adfero? audaciam, & telum quo multa concutimus aut euertimus, Correctionem. Vide num legendum:* Ψάλιον. quod esset *Armillam.* Valdè mihi placet (sic solent nouitiæ inuentiunculæ) & est sanè pro re ipsâ, & creberrima hæc inter dona. Festus: *Armillas ex auro, quas viri militares ab Imperatoribus donati gerunt, dictas esse existimant, quòd antiqui humeros cum brachijs Armos vocabant.* Tertullianus: *Armillas ex virorum fortium donis.* Plinius: *Armillas ciuibus dedêre, quas non habent externi:* & nota ciuibus proprium fuisse hoc donum. Denique aureas & argenteas armillas reperies passim. Sistit tamen leuiter & coërcet, quod in Polybio hîc est, *peditis* proprium fuisse: at ego etiam equiti reperio. vt in Liuio: *Equites omnes, ob insignem pluribus locis operam, corniculis armillisq; argenteis donat.* Sed sistit, vt dixi, leuiter. quia Polybius quod plurimùm factum, id inspexit: negatum non voluit, quin aliter liceret aut soleret. Ipsum quod de Phaleris subiungit, equiti tantùm: falsum rigidè ita sit. cùm *L. Sicinius*, vel *Sicius* in Dionysio, simul vtrasque acceperit, & *phaleras*, & *armillas.* Et sæpè misceri deprehendes. vt in lapide prisco: C. GAVIO. L. F. DONATO. A. DIVO. CLAVDIO. BELLO. BRITANNICO. TORQVIBVS. ARMILLIS. PHALERIS. CORONA. AVREA. Nec puto militiam tamen mutasse, aut à pedite ad equitem transisse, aut contrà. Sed pergo:

*Scribebant & Ψέλλιον.

Armilla in præmijs.

Obex aliquis.

Lib. x.

Sedis remotus.

Phalera in donis. „ *Equiti phaleras.*] Silius inter dona Scipionis:

Lib. xv.

——— *Phaleris hic pectora fulget,*
Hic torque aurato circumdat bellica colla.

Sat. vlt. Iuuenalis: *Vt læti phaleris omnes, & torquibus omnes.*

Distincta à Torquibus. Lib. x. Et distinguit vterque à Torquibus: sicut & Dionysius in Siccij donis discretè posuit, στρεπτοὺς καὶ τὰ φάλαρα: *torques & phalera.* Quod ergo discrimen? nam Polybius miscuisse videtur, & de Torque certè non fecit verbum. Sed discrimen aliquod, è Silij suprà versibus hauriendum: quòd phaleræ demissæ ad pectus pendebant, Torques stringebant magis & ambibant ipsum collum. Diuersitas etiam in formâ, quòd illæ * planiores & magis iacentes; istæ contortæ (vox Latina & Græca indicat) & ex anulis aut catellis plexæ. An non ipsæ, *Catellæ* dictæ? In Liuio est: *C. Calpurnium donasse equites suos phaleris, Quinctium alterum Prætorem, suos catellis ac fibulis.* Postponit Catellas Phaleris, & minoris habet: quia, quod

* *Vt scutula:* vide Suidam in φάλαρα.

Catellæ. Lib. xxxix

quod ex narratione videas, minùs laudabilis opera Quinctianorum.
Idem iudicium de Torque, si tamen est idem. Frequens eius mentio. vt *Torques.*
in Tacito, Flauius Arminij frater iactat *aucta stipendia, torquem, & coro-* I. Annal.
nam, aliaq; militaria dona. In Hirtio: *Cæsar ob virtutem turmæ Caßianæ* Bello Hisp.
donauit millia tredecim, & Præfecto torques aureos duos. Credo hunc
inter ciues fuisse. etsi tamen Plinius prodidit, *Auxiliares & externos* Lib. XXXIII
torquibus aureis donatos; at ciues non nisi argenteis. Aliter Augustus, qui
C. Asprenatem (in Suetonio) *lapsu equi debilitatum aureo torque donauit.* Cap. II.
Ille verò ciuis. In Vegetio etiam: *Torquati simplares, quibus torquis au-* Lib. II.
reus solidus virtutis præmium fuit. Mansit ad infimum æuum hoc præ- cap. VII.
mium, & in Suidâ scriptor, de Belisario, sub Iustiniano: Ἐς μὲν τοὺς στρα- *Belisarij*
τιώτας φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἁπάντων. τῶν τε γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἠτυ- *laudatio.*
χηκότων χρήμασι μεγάλοις παρεμυθεῖτο τὰ τραύματα, καὶ τοῖς εὐδοκιμήσασι ψέ-
λιά τε καὶ στρεπτοὺς ἆθλα παρεῖχε: *In milites omnium mortalium beneficen-*
tißimus fuit. nam & eorum, qui infeliciter pugnauerant, vulnera multis
pecunijs solabatur; & qui prosperè, armillas & torques præmia donabat. Et
quamquam non nesciam, Torques Gallorum iam olim gestamina pro-
pria & patria fuisse; tamen ab hoc militiæ ritu manasse magis arbitror,
quòd hodie nobilitas Europæa tam passim sibi vindicat torques. Nec
aliud de *Minoribus* donis Polybius: qui siluit etiam de *Vexillis*. Quid? an *Vexillum*
veteri illo æuo non fuerunt? in Siccij profectò donis non recensentur, qui *inter dona.*
vir tamen omnia adeptus quæ mereri virtus potuit. At ipsius Polybij
æuo fuisse, vincam ex ipso. qui apud Suidam scribit: Τοὺς δὲ ἐτίμησε χρυ- In voce
σοῖς ὑφάσμασιν καὶ λόγχαις βουλόμενος ἀκόλουθον εἶναι τοῖς ἔργοις τὴν διὰ τῶν λόγων Ἀκόλουθον.
ἐπαγγελίαν: *Istos verò donauit aureis Vexillis & Hastis, cùm vellet facta*
respondere promißioni verbis conceptæ. Sed & Marius apud Sallustium
inter vsitata recenset: *Hastas, vexillum, phaleras;* & se ea accepisse. Mar- In Iug.
mor antiquum: DONATO. HASTIS. PVRIS. V. VEXILLIS. VIII. In Vo-
pisco dantur Aureliano: *Hastæ puræ decem, vexilla bicolora quattuor.* In In Aurel.
eodem, Probus bello Sarmatico, donatur *vexillis puris quattuor, armillis* In Probo.
aureis duabus. Pura appellat, quæ vniusmodi coloris, nec tincta. At illa
Aureliani *bicolora* fuerunt: vtra honestiora? Augustus verò, Agrippæ *post*
naualem victoriam, cæruleum vexillum donauit, ait Suetonius: qui color
maris. Fuisse autem vulgò argenteis vel aureis filis & textu, dixerim ex
Polybio, qui ὑφάσματα χρυσᾶ expressit: *vexilla aurea.* Item ex Asconio.
Quædam, inquit, *præmia & honori & lucro sunt, vt hastæ, vexilla, phaleræ,*
coronæ ciuicæ; at anuli aurei ingenuitatis signa. Nisi & hoc pro lucro de-
putat, quòd sic donati, stipendijs etiam fuerint aucti. quod sæpè euenisse
scio. nec puto tamen semper.

„ *Similiter ei qui ciuem aut socium defenderit.*] Tangit *Maiora* dona,
sed verè tangit. Ea sunt coronæ, atque hæ plures, ob plures caussas. Ipse
duas modò nominat *Muralem* & *Ciuicam:* ego & has, & alias, breuiter
recensebo & illustrabo. Sit prima *Ciuica:* quæ data illi, *qui ciuem serua-* *Corona*
uerat, & eodem tempore etiam hostem occiderat. Quod ita ex Masurij sen- *ciuica.*

Lib. v. cap. vi. tentiâ Agellius putat addendum. E quercu siue ilice fuisse idem notat, & Festus: *Ciuicam coronam ciuis salutis suæ caussâ seruatus in prælio dabat, quæ erat ilignea frondem habens perennem.* Claudianus:

De laud. Stilic. iii.

Mos erat in veterum castris, vt tempora quercu
Velaret, validis fuso qui viribus hoste,
Casurum potuit morti subducere ciuem.

Lib. vi. Inde Augusti iocus apud Fabium: *Cùm ei Galli torquem aureum centum pondo dedissent, & Dolabella per iocum, tentans tamen ioci sui euentum dixisset, Imperator torque me dona, Malo te, inquit, ciuicâ donare.* Cetera quæ ad coronam hanc pertinent, in Polybio habes. Caussas cur è quercu, Quæst. Rom. xcii apud Plutarchum etiam, si lubet, vide. Plinius cetera quæ ad hanc coronam suppeditabit, qui exequitur curiosè. Sed ait: Lib. xvi. cap. iv. *Auxilia, quamuis rege seruato decus hoc non dant.* Quippini ciuica est, & dicitur, ab ciue non ab extero seruato. Tamen Polybius comprehendit πολίτας καὶ συμμάχους, *ciues & socios*: sed nempe priscos illos Latini nominis, qui cum ciuibus tunc æquati. Plinius autem non de hisce *Socijs*, sed de *Auxiliaribus* exterisque definit. Iam altera vel potiùs prima est (superat enim dignitate *Corona obsidionalis.* Ciuicam) *Obsidionalis. quam ij qui liberati sunt*, ait Agellius, *dant ei duci qui liberauit.* Nulla est hac nobilior, vt inquit Plinius: & meritò, cùm non vnus, sed plures ciuium morte erepti. E gramine hæc fuit, decerpto Lib. xxii. cap. iv. è loco intra quem obsidebantur: *quia summum victoriæ indicium erat, herbam porrigere victos.* Caussam eam dat Plinius: & Festus etymon Gradiui quosdam ait petere, *quia gramine sit ortus. quod interpretantur, quia corona graminea in re militari maxima est honorationis.* Hanc ipsi quoque dant qui seruati sunt, vt in Ciuicâ factum: Liuius de P. Decio Lib. vii. Tribuno militum: *Legiones gramineam coronam obsidionalem, clamore donum approbantes, Decio imponunt.* Eadem Q. Fabio Maximo à Senatu *Obsidionalis, aliter in Ammiano.* populoque data, & alijs paucis quos in Plinio vide. Non omitto, abusum, aut nouiter vsum, hoc nomine Ammianum. qui cùm opidum quod-Lib. xxiv. dam Persicum captum à Romanis scribit, addit deinde, *eos qui fecère fortissimè, obsidionalibus coronis donatos, & pro concione laudatos veterum more.* Nouiter hoc profectò, nec ista *Obsidionalis* sed *Muralis* fuit, de quâ *Muralis corona.* in Polybio hîc, nec est ignota. Agellius: *Muralis est, quâ donatur ab Imperatore, qui primus murum subijt, inque opidum hostium per vim ascendit.* In Silio Miloni cuidam datur, lib. xiii.

—— cape victor honorem,
Tempora murali cinctus turrita coronâ.

Castrensis. Vicina est *Castrensis*, quæ eius, qui primus hostium castra pugnans introiuit. Vtraque hæc aurea fuit. & de illâ Polybius, cùm Scipio suos adhortatur ad oppugnandam Carthaginem Hispanicam: Λοιπὸν χρυσοῦς Lib. x. στεφάνους ἐπηγγείλατο τοῖς πρώτοις ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβᾶσι: *Deinde coronas aureas pollicitus est ijs, qui primùm murum conscendissent.* Festus de alterâ: *Castrensi coronâ donabatur, qui primus hostium castra pugnando introisset. cui insigne erat ex auro vallum.* Vallis igitur distincta ista fuit, & ideò

Vallaris

Vallaris quoque dicta: sicut illa prior habuit & prætulit murorum pin- *Vallaris*
nas aut turres. Adfirmat de auro etiam Agellius: *Et Muralis autem, & eadem.*
Castrensis, & Naualis, fieri ex auro solent. Eo mirum, quid Suetonius sibi velit in his verbis, de Augusto: *Dona militaria aliquanto faciliùs, phaleras,* Cap.XXV.
& torques, quidquid auro argentoq; constaret, quàm vallares ac murales coronas, quæ honore præcellerent, dabat. Nam omnia hæc profectò auro constabant: quid ergo mirum minus indulsisse, quod & pretio & honore anteibat? Haud facilè expedio, nisi si sic: *quidquid auro argentó-* *In Suetonio*
que constaret, vallares ac murales coronas, quàm quæ honore præcellerent, *coniectura.*
dabat. Retrahenda particula illa videtur, & antithesis facienda vbi posui. Libentiùs dabat, inquit, inter minora præmia phaleras & torques & quidquid è metallo; itemque inter maiora coronas vallares ac murales, quàm ciuicas, aut si fortè obsidionales. Sed, inquies, ergo Imperator etiam istas? *anteà dictum, seruatum seruatori imposuisse. Imposuisse, * In ipso
an obtulisse? nec id sine cognitione & decreto Imperatoris. Atque adeò Polybij textu.
in Tacito lege, ne Proconsulem quidem ius sibi vindicasse donandi, sed *Imperator*
Principi (vt vnico & summo tunc Imperatori) seruasse. *Rufus Heluius* *coronas imponebat.*
gregarius miles seruati ciuis decus rettulit, donatúsque est ab Apronio tor- III. Ann.
quibus & hastâ. Cæsar addidit ciuicam coronam, quòd non eam quoque Apronius iure Proconsulis tribuisset, questus magis quàm offensus. Spectat huc illud Suetonij in Tiberio: *Corripuit Consulares exercitibus præpositos,* Cap.XXXII
quòd de tribuendis quibusdam militaribus donis ad se referrent, quasi non omnium tribuendorum ius ipsi haberent. Fortassis autem inter eas, *quæ*
honore præcellerent. Suetonius etiam *oleagineas* intellexit: quas, inter *Oleaginea*
magna præmia, comperior illo æuo datas. Nam etsi Agellius scripserit: *corona.*
Postremam coronam esse Oleagineam, quâ vti solent, qui in prælio non fuerunt, sed triumphum procurant: etsi inquam ille (quos auctores aut quod æuum aspiciens, nescio:) tamen contrà, virtutis caussâ inuenio militibus donatam. Dio Cassius de Augusto præmia tribuente in Siciliâ, Sex.
Pompeio victo: Καὶ πᾶσι μὲν πεντακοσίας δραχμάς, τοῖς δὲ δὴ ναυκρατήσασι Lib.XLIX.
καὶ στέφανον ἐλαίας ἔδωκε: *Et omnibus quidem* (militibus) *quingentas drachmas, ijs verò qui nauali certamine vicissent, etiam coronam oleagineam dedit.* Et antè à Senatu ipso id factum tradit, bello & victoriâ Mutinensi: qui cùm nollet omnes milites Octauiani præmijs afficere, ne efferrentur
superbiâ, nec omnes prætermittere posset, auderétve, Διὰ μέσου, in- Lib.XLVII.
quit, ἐποίησαν, τοὺς μὲν ἐπαινέσαντας αὐτῶν, τοὺς δὲ οὔ· καὶ τοῖς μὲν στέφανον ἐλαίας ἐν ταῖς πανηγύρεσι φορεῖν δόντες, τοῖς δὲ οὔ: *Mediâ viâ ingressi sunt, hos laudantes, illos minimè; hos coronis oleæ donantes vti per ludos ferrent, illos nequaquam.* Hæc de Oleagineâ: cui tamen quis locus aut pretium fuerit, non assigno: & suspicor in locum *Aurearum communium* venisse, de qui-
bus mox addam. Sed est & *Naualis* corona ex auro, vt tetigi eius, *qui* *Naualis*
primus in hostium nauem armatus vi transiliuit. Re igitur & materie non *corona.*
abit à Murali aut Castrensi. Nominatur in Vopisci Aureliano, quem Agella.
facit accepisse *duas coronas nauales.* Rostris nauium hanc distinctam non equidem

Distincta à Rostratâ. equidem opinor, aut aliquâ notâ certè diuersam facio à *Rostratâ*. Nam ecce hæc in summo pretio, & non ijs data qui in nauim aliquam transscendissent (sæpè id factum) sed qui nauale aliquod magnum decus aut victoriam, magnâ industriâ peperissent. Data dico Ducibus ipsis, & assimilanda aliquatenus obsidionali. Plinius cedere eam soli Ciuicæ facit:
Lib. XVI. cap. IV. *Cedunt huic & Rostratæ, quamuis in duobus maximè ad hoc æui celebres, M. Varrone, piraticis bellis, dante Magno Pompeio: itemq; M. Agrippâ, tribuente Cæsare, Siculis.* Hinc clarus Dionis lapsus & improuida affirmatio:
Lib. XLIX. Τῷ Ἀγρίππᾳ στέφανον χρυσοῦν ἐμβόλοις ἠσκημένον ἐδωρήσατο, ὃ μὴ πρότερον, μήτ' αὖθις ἄλλῳ τῳ ἐγένετο: *Agrippæ coronam auream rostris distinctam dedit, quod nec anteà nec posteà alij cuiquam contigit.* Ista de Coronis, dictu quidem digna, habeo. nisi quòd addo, communiter sæpè donatam
Corona aurea. *Coronam auream* sine alio agnomine, virtutis ergô. De Siccij donis Valerius, & alij:
Lib. III. cap. II. *Præferebantur aureæ coronæ octo, ciuicæ quattuordecim, murales tres, obsidionalis vna.* De Manlio, posteà Torquato, cùm Gallum occidisset, Liuius:
Lib VII. *Dictator coronam auream addidit donum, mirisq; eam pugnam laudibus tulit.* De Lælio, idem: *Ante omnes Scipio C. Lælium, Præfectum classis, & omni genere laudis sibimetipse æquauit, & coronâ aureâ ac triginta bubus donauit.* Idemque à Marcello factum Sosidi & Merico, etsi exteris, quorum operâ Siracusæ maximè captæ. De triumpho eius
Lib. XXVI. Liuius: *Non minimum fuère spectaculum, cum coronis aureis præcedentes, Sosis Syracusanus & Mericus Hispanus.* Sed & exercitus obsidione à
Lib. III. L. Quinctio ereptus, *coronam ei auream libræ pondo decreuit:* in eodem Liuio scriptum. Vt *communis* ea fuisse videatur, in quocumque egregio facto. A Græcis hoc manasse videtur, & maximè Atheniensibus, qui viritim & populariter sic donabant. Ita Demosthenes coronâ aureâ insignitus: ita
Lib. XXXI. *Rhodiorum populus* (in Liuio) *coronâ aureâ virtutis ergô donatus:* & quæ plura talia legas. Illud non omittendum, Pœnos quoque videri hoc de Coronis vsurpasse. Liuius quidem, vbi Annibal Casilinum oppugnat, ita suggerit:
Lib. XXIIII *Postero die omnium animi ad oppugnandum accenduntur, vtique posteaquam corona aurea muralis proposita est.* Etsi factum id esse potuit exemplo & imitatione Romanâ. Quæ singillatim de Donis
Zonaræ locus de donis plerisque omnibus. Tom. II. Annal. dixi, pleraque ea iunctim Zonaras alicunde transscripsit, & operæ est audire. De triumpho narrat, & qui in eo ritus, atque inter plura, ait: Καὶ ἐπαινέσας τοὺς συστρατευσαμένους αὐτῷ, καὶ κοινῇ, καὶ ἰδίᾳ τινάς, ἐδωρεῖτο μὲν σφίσι χρήματα. Ἐτίμα δὲ καὶ κόσμῳ, περιβραχιόνιά τε τισί, καὶ δόρατα ἀσίδηρα παρεῖχε, καὶ στεφάνοις τοῖς μὲν χρυσοῦς, τοῖς δὲ ἀργυροῦς ἐδίδου, ὄνομά τε ἑκάστου καὶ τῆς ἀριστείας φέροντας τὸ ἐκτύπωμα. Εἰ γὰρ τείχους τις πρῶτος ἐπέβη, καὶ τείχους ὁ στέφανος εἶδος ἔφερε. Ἢ καὶ ἐξεπολιόρκησέ τι, καὶ τοῦτο κἀκεῖνος εἰκόνιστο. Ἐναυκράτησέ τις, ναυσὶν ὁ στέφανος ἐκεκόσμητο. Ἱπποκράτησέ τις, ἱππικόν τι ἐξετετύπωτο. Ὁ δὲ πολίτην τινὰ ἐκ μάχης, ἢ ἑτέρου κινδύνου, ἢ ἐκ πολιορκίας σώσας, μέγιστόν τε εἶχε τὸν ἔπαινον, καὶ ἐλάμβανε στέφανον γινόμενον ἐκ δρυός, ὃς πολὺ πάντων καὶ τῶν ἀργυρῶν καὶ τῶν χρυσῶν ὡς ἐντιμότερος προετετίμητο. Καὶ οὐ κατ' ἄνδρα μόνον ἀριστεύσαντα ταῦτα ἐδίδοτο, ἀλλὰ καὶ λόχοις καὶ στρατοπέδοις ὅλοις πα-

παρεῖχε: *Et is qui triumphaturus erat, cùm laudasset communiter, & viritim quosdam, dabat ijs pecunias. Honestabat etiam ornamentis & donis; & Armillas quibusdam, & Hastas puras dabat; & Coronas alijs aureas, aliis argenteas, nomen cuiusque & strenui facti specimen atque imaginem referentes. Si enim murum aliquis primus ascendit, & muri speciem corona ferebat. Siquid expugnasset,* (puta castrum aut vallum) *id quoque corona assimilabatur. Si mari vicisset, aut nauim scandisset, nauibus corona ornabatur. Si equo vicisset, equestre aliquid insculpebatur. Qui verò ciuem in prælio, aut alio periculo, siue & obsidione liberasset, maximâ in laude erat, donabaturq́; coronâ è quercu factâ, quæ longè & aureis & argenteis honoratior digniorq́; habebatur. Atque hæc non singillatim modò & viritim conferebant, sed in manipulos aut legiones totas.* Hæc ista Zonaras. qui tamen *Ciuicam* largè satis donat, & qui ciuem non solùm in prœlio, sed & *alio periculo aut obsidione* seruasset: præter alios, qui de solo prœlio adfirmant, & leges addunt satis arctas, *Ciuem seruare, hostem occidere: vtq́; eum locum, in quo sit actum, hostis obtineat eo die: vtq́; seruatus fateatur; aliàs testes nihil prosunt.* Quæ sic in Plinio scripta, & consimilia in Agellio quædam. Lib. XVI. cap. IV.
Ostendit amplius Zonaras, imaginem facti insculptam fuisse, aut expressam coronis. Expressam interdum ipsâ formâ, vt in Vallari, Murali, Rostratâ: interdum in auro ipso insculptum aliquid & depictum, sicuti siquis in equo strenuum aliquid fecisset (quod hîc ait) equestre aliquid exsignatum. Sed & addit Zonaras, hæc præmia totis manipulis aut legionibus etiam data. Præter alia, vetus in Liuio exemplum de Papirio Cursore. qui *quattuor Centuriones, manipulúmque hastatorum, armillis aureisq́; coronis donat.* Lib. X. Armillas ad totum manipulum, coronas ad Centuriones putem referendas. Atque hîc mihi nota Armillas disertè peditibus datas, ad superiorem nostram emendationem, an coniecturam?

„ *Ludos pompasq́; conspicui ineunt.*] Commoda sunt adiuncta his donis, sed quæ honore ferè constant. Vt primum istud, quòd ludos ita ineunt. *Ludos spectat cum coronis.* quo exemplo, Pompeio etiam lege concessum, *vt is ludis Circensibus* (Velleius tradidit) *coronâ laureâ & omni cultu triumphantium vteretur.* Lib. II. Et suprà in Dionis verbis, aliquid in hanc rem dictum. Secundum, (quod tempore tamen primum) vt in triumpho ornati sic incedant. *In triũpho transeunt.* Liuius de Papirij triumpho: *Pedites equitésque insignes donis transîere, ac transuecti sunt: multæ ciuicæ coronæ, vallaresq́;, ac murales conspectæ.* Lib. X. Idem de triumpho Manlij: *Multi omnium ordinum, donati militaribus donis, currum secuti sunt.* Lib. XXXIX. Quòd si plures etiam aliquis coronas aut dona meruisset, tulissetque: ea ipsa præferri moris fuisse videtur. Valerius de Siccio, vel Sicinio (variè scribunt:) *Nouem triumphales Imperatorum currus secutus, totius ciuitatis oculos in se numerosâ donorum pompâ conuertit.* Lib. III. cap. II. *Præferebantur enim aureæ coronæ octo, ciuicæ quatuordecim, murales tres, obsidionalis vna, torques centum octoginta tres, armillæ centum sexaginta, hastæ octodecim, phaleræ vigintiquinque: ornamenta etiam legioni, nedum militi satis multa.* Tertiò, equites equo publico in Transuectione *In transuectione.*

ne annuâ donis iſtis vſi: in verbis Dionyſij, ſuo loco datis. Quartò, ſolent in iudicium quoque aut diſcrimen hæc introducere interdum, virtuti oſtentandæ. Liuius de Manlio Capitolino: *Decora quoque belli non commemoraſſe tantùm, ſed protuliſſe etiam conſpicienda, ſpolia hoſtium cæſorum ad triginta, dona Imperatorum ad quadraginta, in quibus inſignes duas murales coronas, ciuicas octo.* Opportune ibi de ſpolijs, de quibus iam Polybius:

In iudiciis. Lib. VI.

„ *In ædibus verò, conſpectiſſimâ earum parte, ponunt Spolia.*] Appellant Spolia, arma & exuuias detractas cæſo hoſti. Nam id iam olim, apud Græcos etiam ſolent, & oſtendere monumentum virtutis. Honori ea res apud Romanos & apud Valerium legas, de militibus ignominiâ notatis: *Recurſum autem ijs ad priſtinum militiæ ordinem propoſuerunt, ſiquis bina ſpolia ex hoſtibus tuliſſet.* Apud Liuium, cùm Senatum legeret & ſuppleret M. Fabius Dictator: *lêgit qui Aediles, Tribuni, Quæſtoréſve fuerant, tum ex ijs qui ſpolia ex hoſte fixa domi haberent, aut ciuicam coronam accepiſſent.* Aduerte, pænè pro magiſtratu hæc decora fuiſſe, & lectos è priuatis, quique honorem nullum cepiſſent, eos eximiè quibus ſpolia, aut corona. Ait autem *domi fixa.* Rectè. nam ſolent poſtibus ipſis & foribus ſuſpendi, in tranſeuntium aſpectum. Id eſt, quod Polybius dicit, *in conſpectiſſimo ædium loco poſita:* etſi poëta Silius in atrijs etiam locat:

Spolia hoſtilia. Lib. II. cap. VII. Lib. XXIV. *Suſpenſa in ædibus.* Lib. VI.

——— *vos atria raptim*
Nudate, & clypeos in bella refigite captos.

Sed in poſtibus magis, & exempla euincunt. Feſtus: *Antipagmenta, valuarum ornamenta, quæ antis adpanguntur, id eſt, adfiguntur.* *Antas* autem idem explicat *latera oſtiorum.* Liuius: *Spolia eius vrbis ante currum laturus, & fixurus in poſtibus ſuis.* Vides triumphales quoque vſurpaſſe, atque eos in primis. Silius de Regulo:

Lib. XXXVIII. *Etiam à triumphalibus.* Lib. VI.

Affixi clypei, currúſque, & ſpicula nota
Aedibus in paruis, magni monumenta triumphi.

Tibullus ad Meſſallam:

Lib. I.

Te bellare decet terrâ Meſſalla mariq́;,
Vt domus hoſtiles præferat exuuias.

Propertius ad Mæcenatem:

Lib. III.

Cùm tibi Romano dominas in honore ſecures,
Et liceat medio ponere iura foro,
Vel tibi Medorum pugnaces ire per hoſtes,
Atque onerare tuam fixa per arma domum.

Virgilius aſpexit:

Barbarico poſtes auro ſpolijſq́; ſuperbi.

Iterùm:

Multaq́; præterea ſacris in poſtibus arma,
Captiui pendent currus, curuæq́; ſecures,
Et criſtæ capitum, & portarum ingentia clauſtra,
Spiculaq́;, clypeiq́;, ereptaq́; roſtra carinis.

Nec

Nec aliter Senecam interpretabere: *Præteri istos gradus diuitum, & magno aggestu suspensa vestibula.* Ep. LXXXV. Vides etiam in Virgilij postremis versibus Rostra suspensa fuisse, id est spolia marinâ. Quò facit hoc Tullij in Antonium: *An tu illa in vestibulo rostra & hostium spolia cùm aspexisti, domum tuam introire te putas?* Rostra in ædibus. Pompeij enim domum ille possidebat, in quâ hæc insignia purgati maris. Ipsa illa est, quam Capitolinus in Gordianis intellegit: *Exstat silua eius memorabilis, quæ picta est in domo rostratâ Cn. Pompeij, quæ ipsius, & patris eius, & proaui fuit.* Nam Gordiani ex Antonijs, & habuêre à M. illo Antonio. Nacta autem nomen à Rostris, quæ etiam tunc extitisse si dicam, quid mirum? Certè ex ære fuerunt, quod fert ætatem: & illa lex in spolijs, quam Plinius memorat, *vt nec ædibus abalienatis, liceret emptoribus refigere ea, aut tollere.* Spolia non fas reuellere. Lib. XXXV. cap. II. Tempore labi debebant. iterumque alia lex, siue obseruatio, vt nefas censerent sic collapsa reficere, aut instaurare. Plutarchus hoc docebit in Caussis. Quæst. XXXVII. Hic Spoliorum honos. & quia magnus, multi ambitiosè, nec meriti affectabant. Cautum Cato Priscus olim iuit, & Orationem scripsit cui titulus, *De spolijs, ne figerentur nisi quæ de hoste capta essent.* In Festo reperies, verbo *Resignare*.

DIALOG. XVIII.

De Pœnis, quis inflixerit, & quas: tum etiam de varijs Ignominijs.

A Præmiis ad *Pœnas* ordo ducit, & quia hæc vna semper in bonâ rep. etsi in diuersos. De ijs Polybij ista leguntor:

Δεῖ δὲ προσέχειν τοὺς μὲν στρατιώτας τοῖς χιλιάρχοις, τούτους δ' ἐπὶ τοῖς ὑπάτοις. Κύριος δὲ μὲν καὶ ζημιῶν ὁ χιλίαρχος, καὶ ἐνεχυριάζων, καὶ μαστιγῶν. τοὺς δὲ συμμάχους οἱ πραίφεκτοι. Ξυλοκοπεῖται δὲ καὶ ὁ κλέψας τι τῶν ἐκ τοῦ στρατοπέδου· καὶ μὴν ὁ μαρτυρήσας ψευδῆ, παραπλησίως· καὶ ἐάν τις τῶν ἐν ἀκμῇ παρακεχρησάμενος εὑρεθῇ τῷ σώματι· πρὸς δὲ τούτοις, ὁ τρὶς

Oportet attendere & auscultare milites Tribunis, Tribunos Consulibus. Tamen & Tribunus ius habet poténsque est mulctandi, pignoris capiendi, & verberandi. Idem in socios Præfecti. Fuste autem percutitur, & is qui furto aliquid abstulit è castris, & qui falsum testimonium dixit, & qui in flore ætatis, corpore suo deprehenditur abusus, itémque qui ter POLYB.

περὶ τῆς αὐτῆς αἰτίας ζημιωθείς. Ταῦτα μὲν οὖν ὡς ἀδικήματα κολάζουσιν· εἰς δ' ἀνανδρίαν τιθέασι καὶ στρατιωτικὴν αἰσχύνην τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκλημάτων. Ἐάν τινες ψευδῆ περὶ αὑτῶν ἀνδραγαθίαν ἐπαγγείλωσι τοῖς χιλιάρχοις, ἕνεκεν τοῦ τιμὰς λαβεῖν. Ὁμοίως ἄν τινες ἐς ἐφεδρείαν ταχθέντες, φόβου χάριν λίπωσι τὸν δοθέντα τόπον. Παραπλησίως ἐάν τις ἀπορρίψῃ τι τῶν ὅπλων κατ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον διὰ φόβον. Διὸ καί τινες μὲν ἐν ταῖς ἐφεδρείαις προδήλως ἀπόλλυνται, πολλαπλασίων αὐτοῖς ἐπιγινομένων, οὐ θέλοντες λιπεῖν τὴν τάξιν, δεδιότες τὴν οἰκείαν τιμωρίαν. Ἔνιοι δὲ κατ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον, ἐκβαλόντες θυρεὸν, ἢ μάχαιραν, ἢ τι τῶν ἄλλων ὅπλων παραλόγως, ῥίπτουσιν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, ἢ κρατήσειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπέβαλον, ἢ παθόντες τι, τὴν πρόδηλον αἰσχύνην διαφεύξεσθαι, καὶ τὴν τῶν οἰκείων ὕβριν.

ob eamdem culpam mulctatus fuerit. Hæc talia vt crimina puniunt: at ignauiæ & militari probro adscribunt ista. Siqui falsò strenuum aliquod factum suum referunt ad Tribunos, honoris præmiique caussâ. Siqui in præsidio aut statione positi, per metum deseruerunt locum. Siquis abiecerit armorum aliquid in ipso discrimine per metum. Eoq; fit, vt quidam in præsidijs certò pereant, pluribus ingruentibus, dum locum verentur deserere metu huiusce pœnæ. Quidam etiam in ipso conflictu, excusso scuto aut gladio, aliòve ex armis, casu fortuito, iaciunt se ipsi in hostes certi aut recuperare quod amiserint, aut occumbentes effugere manifestam ignominiam & opprobria suorum.

Pœnas dicturus præmittit de ijs qui irrogant, & ostendit Tribunorum id fuisse.

Tribuni ius in castigando. „ *Tribunus ius habet, poténsque est mulctandi.*] Tria recenset quæ imperij eorum & iuris. quòd mulctam dicunt, quòd pignus capiunt, quòd verberibus castigant. An & capite puniunt? non hic addit. Suprà tamen, vbi

vbi de Vigilijs, ſcribit: *Si nihil tale factum, redit in circitorem culpa, ſtatimq́ aduocato conſilio à Tribuno cauſſa cognoſcitur, & ſi damnatus fuerit, fuſtuarium ſubit.* Ex quo dixeris, etiam capitis cauſſas Tribunum cognouiſſe, atque adeò in equites Romanos (tales Circitores) animaduertiſſe, ſi ij in culpâ. Neque nimis id negauerim, cum lege ſi Conſilium adiunctum, & vnà cognoſcant. At ea quæ hîc recenſet, videntur fuiſſe in arbitrio Tribuni vnius. Tamen, cùm res capitis, ſæpius legas ipſum Ducem cognouiſſe, damnaſſe. Salluſtius ita da Turpilio, qui opidi Præfectus turpiter amiſerat: *Iuſſus à Metello cauſſam dicere, poſtquam ſeſe parùm expurgat, condemnatus, verberatus, atque capite pœnas ſoluit.* Metellus ibi Conſul, & primus Dux, cui etiam ſine cauſſæ dictione (nempe vbi res liquida) fas condemnare. Dionyſius me docuit, & exempla. Ille ſic: Ὅν, τοῦ νόμος ἔδωκε ἀποκτείνειν τοῖς ἡγεμόσιν ἐξουσίαν, τοὺς ἀπειθοῦντας, ἢ τὰ σημεῖα καταλιπόντας, ἀκρίτως: *Lex dedit Ducibus facultatem interficiendi eos qui non obediunt, aut ſigna deſerunt, idq́ cauſſâ indictâ.* Exempla etiam, vt in Floro de Atilio Regulo: *Nec deerant qui ipſo Punici maris nomine deficerent, augente inſuper metum Tribuno Nannio. in quem, niſi paruiſſet, ſecuri diſtrictâ Imperator, metu mortis, nauigandi fecit audaciam.* In Liuio de Papirio Curſore, qui in Prætorem Prænestinum: *Lictorem expedire ſecurim iuſſit, ſed metu vltimi ſupplicij perfuſum, multâ dictâ, dimiſit.* Sed & Torquatus Imp. apud eumdem, filium ſuum, qui inter equites merebat, ſtatim & ſine conſilij aduocatione vlla, capite punijt. Plura exempla. atque adeò rigidum hîc ius, vt prouocatio etiam nulla eſſet. Cicero: *Militiæ, ab eo qui imperabit, prouocatio ne eſto: quodq́, is qui bellum gerit imperaſſit, ius ratúmque eſto.* E more veteri lex, vt eius pleræque. quem morem & Liuius tangit: *Neque enim prouocationem eſſe longiùs ab vrbe mille paſſuum.* Significat in vrbe, etiam militem lectum, prouocare potuiſſe, & Tribunos auxilio fuiſſe: at tanto illo ſpatio extra vrbem, minimè, & fuiſſe omnia in manu imperantis. Hoc tam liberum ius valdè ſubmiſit militem, & ad omnia promptum volentemque fecit. Sed tamen ambigi poteſt, an poſt legem Porciam non aliquâ id imminutum, nec capite ſed exilio in ciuem animaduerſum. Conſtat legem ſic fuiſſe: ſed an militiæ etiam valuerit, quæro. Valuiſſe, argumentum aliquod è Salluſtio. qui poſt damnationem illam Turpilij, & cùm *verberatum & capite pœnas dediſſe* ſcripſiſſet, ſtatim addidit: *Nam is ciuis ex Latio erat.* quaſi in veteres veroſque ciues non idem ius. Sed Polybij tamen tempore aliter fuiſſe videmus, & de morte hîc paſſim, atque alij etiam ſcriptores. Illud fateor, à Principibus hîc nouatum, quibus non ex vſu aut dignitate ſuâ viſa tam libera hæc poteſtas, & circumciderunt. Gregales puniri à Ducibus permiſerunt, Centuriones alioſque primores ſibi adſeruarunt. Dio Caſſius Mæcenatem ita ſuadere facit Auguſto: *Legatum Prætorium militibus præficito, exceptis ijs quæ mortem aut ignominiam ſpectant. Hæc enim ad ſolum Conſularem Legatum pertinebunt, exceptis etiam Centurionibus & primarijs militibus alijs. Hos enim vtroſque nulli permittere*

Quatenus capite puniat.

Dux ſummus capitis inquirit.

In Iug.

Etiã ſolus.

Lib. XI.

Lib. II. cap. II.

Lib. VIII.

Et ſine prouocatione

III. de legibus.

Lib. III.

An idem poſt legem Porciam?

Principes minuerunt.

Lib. LII.

tere debes puniendos, ne quemquam istorum sic metuant, vt & contra te aliquid ausint. Rem, & vnà caussam, habes. Duplices Legati exercituum illo æuo, Prætorij & Consulares. Illi ius in vitam non habent; isti habent, sed cum exceptione, vt ne in digniores. Iterat hoc ipsum in fine Suasionis: *De his caussis, & equitum, Centurionumq́ʒ è legionibus, & priuatorum primariorum, tu ipse cognosces, vbi caput aut infamia agetur. nam hæc ad te solum debent referri, ac nemo alius de ijs iudicare.* Quin idem scriptor posteà tradit, *Legatis Cæsareis concessum, vt plus quàm annum in imperio essent, & militarem habitum* (Paludamentum) *gestarent, gladiumq́ʒ & ius capitaliter animaduertendi militis haberent. Neque enim aliter vlli Proconsuli aut Præsidi gladio se accingere licebat, quo ipso ius necandi militis negabatur.* Atque hæc haud dubiè valuerunt. eoque exemplo ad Tiberium missus fuit *Præfectus alæ, de vi & rapinis reus:* quem tamen ille, vt quasi maiestatem curiæ attolleret, *caussam in Senatu dicere coëgit.* Sic Centurio adulterij reus apud Plinium memoratur, in vxore Tribuni. qui *Legato Consulari, ille Cæsari scripserat. Cæsar excussis probationibus centurionem exauctorauit, atque etiam relegauit. Cæsar & nomen Centurionis, & commemorationem disciplinæ militaris sententiæ adiecit, ne omnes eiusmodi caussas reuocare ad se videretur.* Considera. Adulterij caussa erat, apud ordinarium tribunal meritò disceptanda: sed reus Centurio erat. accusatus ergo apud Legatum Consularem, sed ille gnarus suæ potestatis, Cæsaris sententiam exposcit. Hîc damnat, & adijcit in sententiâ disertè, *Centurionem,* & memorat institutum militiæ: nec de gregarijs aut talibus velle cognoscere. Sed vt ad Polybium redeamus, dat igitur ille Tribunis ipsis potestatem, *Mulctandi,* &

Lib. IV. *Suet. c. XXX.* *Lib. VI. epist. XXXI.*

„ *Pignoris capiendi.*] Nisi mulctam scilicet soluerent. An facit eò hoc Festi? *Censio hastaria dicebatur, cùm militi mulctæ nomine, ob delictum militare, indicebatur, quòd hastas daret.* Priuabatur igitur parte armorum, eaque pecuniâ debebat luere.

„ *Verberandi.*] Ad castigationem, vitibus aut virgis. Sed & ad mortem, fuste: de consilij tamen sententiâ.

„ *Fuste autem percutitur.*] Intellegit *Fustuarium*, Latinis ita dictum, quod ipse Polybius paullò antè descripsit. Nam vigilijs aut circuitioni neglectæ pœnam fuisse tradidit ξυλοκοπίαν, *fustuarium:* & addit, *Ea pœna est talis. Fustem capiens Tribunus condemnatum leuiter tangit & delibat. quo facto, omnes qui in castris sunt, ferientes alius fustibus, alius lapidibus, plerosque in ipsis castris* (nota ibi supplicium sumptum, & opinor in ipsis Principijs) *occidunt. Quòd si quis euaserit, nec sic saluus erit. quomodo enim? cui nec in patriam reditus, nec quisquam è necessarijs tecto eum receperit. Itaque planissimè pereunt, quos ea calamitas attigit.* Vides modum sumpti eius supplicij, & effectum. Neque hîc lictores vlli administri, aut carnifex, sed Tribunus signum modò dat, & obijcit multitudini militari. An quia honestior illa mors? an quia tristior, & magis in animos penetrabat id exemplum? Profectò enim triste, commilitonum & commani-

Fustuarium. *Sine carnificis opera.*

manipularium manibus interfici. Seruatum posteà, & bello Hispaniensi (Hirtius tradit) *miles qui fratrem suum in castris iugulasset, interceptus est à nostris, & fuste percussus.* Apud Tacitum, Dolabella sub Tiberio, *Decimum quemque ignominiosæ cohortis fuste percußit.* Etsi alia etiam tunc ratio, nec absimilis, puniendi. Obijciebant enim & militum gladijs. In Tacito: *Stabant legiones pro concione districtis gladiis, reus in suggestu per Tribunum ostendebatur. si nocentem acclamauerant, præceps datus trucidabatur. & gaudebat cædibus miles tamquam semet absolueret.* Ammianus: *Quid de istis nefariis proditoribus fieri oportere contubernales deuoti censetis? secutusq; adclamationem rogantium sanguine vindicari, eos qui inter Constantianos merebant, prisco more, militibus dedit occidendos.* Simile apud Macedonas. Curtius: *Omnes à Nicomacho nominati, more patrio, dato signo saxis obruti sunt.* Arrianus in aliâ coniuratione: Τοῦτον μὲν δὴ αὐτὸν καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ ξυλληφθέντας καταλευσθῆναι πρὸς τῶν παρόντων: *Hunc* (Hermolaum) *& reliquos cum eo comprehensos lapidibus obrutos ab ijs qui aderant.* Vt videatur lapidatio Macedonum hac in re fuisse, quam & Romani adhibuerunt, Polybio hîc indicante. Sed quæres, solum Fustuarium tunc inter pœnas quæ ad mortem? Polybius non aliam recenset: sed alibi inuenio. Tu quoque notasti, non dubito. nam quid promptius, quàm etiam securi percussos, aut gladio? De securi, Liuius, statim liberâ republicâ: *Appius Consul Centuriones duplicariósque, qui reliquerant ordines, virgis cæsos securi percußit.* Apud eumdem, seditione ad Sucronem, auctores eius *deligati ad palum, virgisq; cæsi, & securi percußi sunt.* Quinetiam *legio vniuersa* (in Epitomâ Liuij) *quæ Rhegium occupauerat, obsessa, deditione factâ, securi percussa est.* At Securi Gladium sub Principum tempora successisse, ad Tacitum memini me notare. Quæ caussa tamen discriminis? an arbitrarium fuit? an de more Consul & supremus Dux securi puniebat, cùm ipse iudicabat, quia lictores scilicet habebat & securim & fasces? Tribuni autem aliter, quibus nulli tales administri nec instrumenta: eoque fuste puniebant, peculiari castrensi pœnâ? De Tribunis autem, eorumque ordinarijs iudicijs, Polybius hîc agit. Adiungo, *Fustuarium* hoc nominari Ciceroni. *Nam si ille Consul, Fustuarium meruerunt legiones, quæ Consulem reliquerunt.* Liuio: *Fustuarium meretur, qui signa relinquit, aut præsidio decedit.* Est & alia Fustium pœna, castigando, non occidendo, (caue misceas) de quâ statim.

III. Ann.
Gladijs obijci.
I. Annal.
Lib. XXIX.
Lib. VI.
Saxis occisi.
Lib. IV.
Securi percussi.
Lib. II.
L. XXVIII.
Lib. XV.
Gladio percussi.
Phil. III.
Lib. V.

„ *Et is qui furto aliquid abstulit.*] Vigiliæ aut excubiæ neglectæ aut perperàm habitæ Fustem merentur: sed præter ea, inquit, etiam ista dicenda. Sunt autem quattuor: primò *Furtum*, quod Polybius palàm dicit: at Catoni non ea, sed manuum resectio est pœna. Ita enim in Frontino: *M. Cato memoriæ prodidit in furto comprehensis, inter commilitones dextras esse præcisas, aut si leniùs animaduertere voluissent in principes, sanguinem missum.* Emenda, *in principiis sanguinem missum.* Nam ibi exactæ pleræque pœnæ, vt dixi. Quod autem ait de sanguine misso, id

Catonis, vt videtur, à Polybio dissensus.

ita

Lib. x. cap. VIII. ita in Agellio legitur: *Fuit hæc quoque antiquitus militaris animaduersio, iubere ignominiæ caussâ militi venam solui & sanguinem dimitti. cuius rei ratio in litteris veteribus, quas quidem inuenire potui, non exstat: sed opinor factum hoc primitus in militibus stupentis animi, & à naturali habitu declinatis, vt non tam pœna, quàm medicina videretur. Posteà tamen ob pleraque alia delicta idem factitatum esse credo per consuetudinem, quasi minùs sani viderentur omnes qui delinquerent.* Ita Agellius, cùm caussâ subtiliùs quæsitâ, & quæ M. Antonio Mureto non proba. Lib. XIII. Var. cap. vlt. Ipse magis censet factum, vt sanguinem quem cum gloriâ fundere pro patriâ noluerant, eum cum ignominiâ amitterent. Sed rogo te Marce, in furto sic castigato (Cato dixit) quis sanguis pro patriâ fundendus fuit? Quin ego etiam seorsum censeo, id fuisse notam meritæ summæ & vltimæ animaduersionis; quam cùm clementia remisisset, speciem tamen eius vsurpabat in pauculo sanguine fundendo.

Falsum testimonium fuste punitum. *Qui falsum testimonium dixit.*] Amo vos Romani ob cultam etiam inter arma pietatem. Cur hoc capitale? quia religio mixta, & læsum aut spretum potiùs (lædere quis potest?) periurio supremum numen. Supremâ igitur pœnâ luant.

Corruptela iuuenum capitalis. „ *Qui in flore ætatis corpore suo abusus.*] Nec id crimen olim capitale in togâ ante Scantinium: fuit tamen in castris. Quid ita? quia occasio eius magna, nullo fæmineo sexu, & multis iuuenibus in ipso vigore formæ, sub annum decimumseptimum. Cauent igitur, puniunt: sed in liberis maximè, vix arbitror in seruis. Notum illud sub Mario factum. cùm Tribunus militum blanditiâ & mixto imperio iuniorem militem tentasset, ille generosi sanguinis, Tribunum stricto gladio interfecit, *Virum*, inquiens, *me scito*. Caussâ dictâ & probatâ, Marius iuuenem collaudatum absoluit. AVD. Moram tibi iniecisti vno alteroque verbo, quod non demitto. Peto? annuis. Dixti *nullum famineum sexum* in castris fuisse: possum credere? LIPS. Debes. poëtam Vmbrum non meministi scribere? *Fæminæ exsules à castris.*

Romanis vtinam patuissent castra puellis.

Atqui non patebant. nec de amicis aut scortis loquor: apage has turpitudines: nego ius fuisse habendi ibi vel vxores. idque etiam primarijs viris. Tacito nostro volo te hoc accredere, apud quem Seuerus Cæcina censuit, *Ne quem magistratum, cui prouincia obuenisset, vxor comitaretur.* III. Ann. Veteres mores aduocat, & ait, *Haud frustrà placitum olim ne fæminæ in socios aut gentes exteras traherentur.* Dat & rationem mihi probissimam: *inesse enim mulierum comitatui, quæ pacem luxu, bellum formidine morentur, & Romanum agmen ad similitudinem barbari incessus conuertant.* Oracula ille vir loquitur, nec vltrà opus firmari. AVD. Non de vxoribus, id fateor: sed de scortis etiamnum hæreo, & en Liuium in Epitomâ, qui admiscet. *Etiam scorta.* Nam scribit Scipionem ad Numantiam, *duo millia scortorum è castris reiecisse.* Epit. LVII. Simile in Floro hac in re & viro: *Scorta, calones, sarcinæ nisi ad vsum necessariæ amputantur.* Lib. II. cap. XVIII. Vt ergo dixeris in strictâ

Disciplinâ non fuisse; tamen vides in laxiore, nec tam nouum id crimen. Lips. Nouum, nouum, inauditum. nec patior vltrà te errare (etsi pudor prohibet:) illa scorta, non mulieres sed mulierosi fuerunt. Nec vltrà reuelo. Enimuerò non Romani solùm hîc ita casti, sed Macedones & Græci: ac de Philippo rege proditum, *quòd is bello in Thebanos, cùm duo iuuenes psaltriam mercede coductam in castra induxissent, re cognitâ, ambos extra fines regni sui relegarit.* Totidem hæc pæne verbis reperire est in Polyæno. Iterùm ad nostra iudicia & mores prouocabis: quis vetat? non imitari hoc licet, non licet negare. Etsi qui hîc mores? nuperi, & non ante multa sæcula ipsa Germanorum natio, quæ maximè nunc istic peccat, moram aut legem hanc habuit in castris. Exstat in Ligurino Guntheri poëtæ, qui tum vixit, inter res Frederici primi Imperatoris in Italiâ gestas, exstat inquam ista lex:

Simile in Græcis.

Friderici Imp. in hac re lex.

Non erit in nostris nobiscum fœmina castris,
Qui reus exstiterit, spoliis nudatus abibit
Turpiter, & naso mutilabitur illa resecto.

Eadem in Radeuico, lib. 1. ipsis verbis: *Nemo aliquam mulierem habeat in hospitio. qui verò habere præsumpserit, auferetur ei omne suum harnascha, & excommunicatus habebitur, & mulieri nasus abscindetur.* Abi nunc, & mores prætende. Avd. Sileo. nec vltrà iam Isidorum subsanno aut rideo, qui *Castra dicta* vult *quasi casta, quòd castraretur in iis libido.* Olim verum, nunc exserto cachinno rideamus. Lips. Sequitur in Polybio:

„ *Qui ter ob eamdem culpam mulctatus.*] Videsis & nota. Etiam leuiores & pecuniariæ culpæ, capitales fiunt, si ter repetitæ. Caussa. quòd talem prauo ingenio censebant, & factum ad peccandum. Fortasse & contumacia iis visa punienda, & quòd quasi per contemptum ludibriumque legis peccaret. Hæc & talia sunt illa leuia, de quibus Iosephus: Προσασκοῦνται δὲ καὶ τῷ φόβῳ. οἵ τε γὰρ νόμοι παρ' αὐτοῖς οὐ μόνον λειποταξίου, ἀλλὰ καὶ ῥαστώνης ὀλίγης θανατικοί: *Prædocentur & metu. nam leges apud eos non solùm desertionis, sed etiam leuiculæ negligentiæ capitales sunt.* Benè factum. nihil satis adstricti aut seueri inter armatos, & terrent nisi timent.

Tergemina pœna capitalis.

„ *Hæc talia vt crimina puniunt.*] Videatur alicui hæc à sequentibus pœnâ distinguere: quod non ita est, sed genere & colore. Quæ nunc dixi, inquit, crimina apud omnes sunt, etsi non sic punita: quæ addam, propria militiæ, atque illi adhærent. Omnia tamen pariter capite sancita. Est ipsa distinctio, quæ in Arrio Menandro I. C^to^: *Militum delicta siue admissa, aut propria sunt, aut cum ceteris communia. Proprium militare delictum est, quod quis vti miles admittit.* Hæc igitur posteriora nunc adiungit, & enumerat quattuor. Primò,

Culpæ militares, propriè.

l. 11. De re milit.

„ *Siqui falsò strenuum aliquod factum referunt.*] Cur hoc iterat, & an non antè in Falso testimonio dictum? Non. discrimen aliquod: quia illîc periurium & impietas est; hîc non nisi mendacium & praua ambitio, quam tamen morte castigant. Ratio fuit. quòd in militiâ eorum varia & multa præmia virtuti posita (audiuisti) ad quæ ne indigni aspirarent

Præmij falsa petitio.

 & de-

& decus hoc polluerent, rigidè fraus punita. Eò magis hoc factum, quòd nuda professio præmium capiebat. Exemplum illustre in Liuio, cuius
Lib. XXVI. hic sensus, si non verba. Scipio Carthaginem nouam ceperat, suâ fortunâ pariter, & militum virtute. Sedit pro tribunali, vt mos, præmia cuiusque operæ daturus. Coronam muralem proposuit ei, qui primus murum ascendisset. *Duo professi sunt, Q. Trebellius Centurio, & Sex. Digitius socios naualis.* Magno certamine res gerebatur, cùm sui cuique corporis fautores & suffragatores adgregarentur. Scipio vt litem decideret, tres recuperatores dedit, qui testibus auditis cognoscerent statuerentque. Id verò non remedium, sed augmentum motus fuit. Stabant vtrimque *per omnes deos parati iurare, magis quæ mallent, quàm quæ scirent vera esse*; per signa, per aquilas, & per quidquid esset religionis. Lælius ille Sapiens, mali exempli rem censens, & non longè à seditione: ad Scipionem venit, prospicere monuit & temperare. Ille igitur pro tribunali sic pronunciat, *Se satis compertum habere, Q. Trebellium & Sex. Digitium pariter in murum ascendisse, seq. eos ambos, virtutis caußâ, coronis muralibus donare.* Ita finem ea res habuit, & dissimulata alterius fraus siue error (nam & is potuit) pacis caussâ.

*Dial. VIII huius libri. „ *Si qui in præsidio aut statione positi.*] *Suprà huic rei aliquid dictum, & quàm nefas deserere stationem, ordinem, locum. Licet addere hoc
Præsidium deserere, capitale. Suidæ: Φρουρὰ, τάξις ἐστὶν ἐκ διαδοχῆς ἱσταμένη πρὸ τοῦ στρατοπέδου μετὰ τῶν ὅπλων. Καὶ δεινὸς ἐπ' αὐτῇ Ῥωμαίων νόμος, τὸν ὑποχωρήσαντα καθ' ἣν δήποτοῦν αἰτίαν θνήσκειν. Οἱ δὲ μετὰ κολάσεως τὸν μετ' ἀρετῆς θάνατον προκρίναντες ἵσταντο): *Statio, ordo est per vices ante castra stantium in armis. Et seuera in eo lex est Romanorum, vt moriatur qui caußâ quacumque excesserit. At illi præoptantes per virtutem, quàm per supplicium mori, persistunt.* In quo tamen est, *quacumque caußâ* deserentes puniri: in Polybio arctiùs, qui *ob metum.* Arctiùs, & nisi fallor, veriùs. Quid enim si impetus hostilis pepulit, & vis violenta? omnis ratio est ignosci.

Arma amittere, capitale. „ *Siquis abiecerit armorum aliquid in ipso discrimine, per metum.*] Miles vitam amittit, si sua arma: cum duplici restrictione, si in acie, si per
Lib. II. metum. Idem in Signiferis, qui signa. Liuius de Appio: *Vbi arma, vbi signa essent? singulos rogitans, inermes milites, signo amisso signiferos, virgis
Lib. III. cæsos securi percußit.* Modestinus: *Miles qui in bello arma amisit vel alienauit, capite punitur. humanè, militiam mutat.* Huc spectat factum Scæuæ, qui contra Britannos in scopulo solus relictus, diu vniuersis resistens; ad extremum impar, galeâ discussâ, scuto absumpto, *profundo se credi-*
Lib. III. cap. II. *dit,* & (verba Valerij) *viso Imperatore,* *armis non amißis, sed benè impen-*
* *Scuto.* *sis, cùm laudem mereretur, veniam petiuit*: legem scilicet hanc in oculis habens militarem. Quæ ipsa, aut similis, apud quasdam gentes. Græcis
De mor. Germ. ῥιψάσπιδες prouerbio infames sunt: & apud Germanos, ait Tacitus, *scutum reliquisse præcipuum flagitium, nec aut sacris adesse, aut concilium inire ignominioso nefas.*

„ *Quidam in ipso conflictu.*] Credo inter hos intellegi Catonis Censorij

sorij filium. qui in prœlio cum Perse Macedonum, equo delapsus, dum se recolligit, gladium amisit: ad quem recipiendum inter medios mucrones hostium se immersit, & multis vulneribus acceptis ad suos rettulit. Hoc Plutarchus, Valerius, Iustinus, Frontinus inter insignia facta prodiderunt. Hactenus de singulorum pœnis Polybius, & quæ ad eas culpæ: nunc adiungit, de plurium peccatis, & quæ ratio puniendi, si exercitus aut pars eius deliquisset. Vide verba: *Catonis filij virtus.*

Ἐὰν δέ ποτε τὰ αὐτὰ ταῦτα περὶ πλείους συμβῇ γίνεσθαι, καὶ σημαίας τινὰς ὁλοσχερῶς πειθείσας λιπεῖν τοὺς τόπους, τὸ μὲν ἅπαντας ξυλοκοπεῖν ἢ φονεύειν ἀποδοκιμάζουσι· λύσιν δὲ τοῦ πράγματος εὑρίσκονται, συμφέρουσαν ἅμα καὶ καταπληκτικήν. Συναθροίσας γὰρ τὸ στρατόπεδον ὁ χιλίαρχος, καὶ προαγαγὼν εἰς τοὺς λελοιπότας, κατηγορεῖ πικρῶς· καὶ τὸ τέλος, ποτὲ μὲν πέντε, ποτὲ ὀκτὼ, ποτὲ δὲ εἴκοσι, τὸ δ' ὅλον πρὸς τὸ πλῆθος ἀεὶ στοχαζόμενος, ὥστε δέκατον μάλιστα γίνεσθαι τῶν ἡμαρτηκότων. Τούτους ἐκ πάντων κληροῦται τῶν ἀποδεδειλιακότων, καὶ τοὺς μὲν λαχόντας ξυλοκοπεῖ κατὰ τὸν ἄρτι ῥηθέντα λόγον ἀπαραιτήτως. Τοῖς δὲ λοιποῖς τὸ μέτρημα κριθὰς δοὺς ἀντὶ πυρῶν, ἔξω κελεύει τοῦ χάρακος καὶ τῆς ἀσφαλείας ποιεῖσθαι τὴν παρεμβολήν. Λοιπὸν τοῦ μὲν κινδύνου καὶ φόβου, τοῦ κατὰ τὸν κλῆρον, ἐπ' ἴσον ἐπικρεμαμένου πᾶσιν,

Quòd si plures peccasse contingat, & manipulos aliquot simul locum desere re: omnes quidem fuste percutere aut occidere nolunt, modum autem rationémque reppererunt & commodam pariter, & terribilem. Exercitum enim aduocans Tribunus, & in medium noxiis productis, acriter eos incusat, & interdum quinque, aliàs octo aut viginti, & vt semel dicam, ad multitudinem semper respiciens, vt decima ferè pars delinquentium sit, hos ex omnibus ignauis sortitur: & in quos ea sors cecidit, sine vllâ deprecatione, fuste percutit ad modum iam dictum. Reliquis hordeum pro tritico admetiens, iubet extra vallum tendere & tutelam castrorum. POLYB.

ὡς ἂν ἀδήλου τοῦ συμπτώματος ὑπάρχοντος, τοῦ δὲ παραδειγματισμοῦ μετὰ τὴν κριθοφαγίαν ὁμοίως συμβαίνοντος περὶ πάντας, τὸ δυνατὸν ἐκ τῶν ἐθισμῶν εἴληπται, καὶ πρὸς κατάπληξιν, καὶ διόρθωσιν τῶν συμπτωμάτων.

Ita periculo & metu à sorte æqualiter omnibus impendente, & exemplo item dati hordei ad omnes perueniente, plurimum ex eo more capitur & terroris & correctionis.

Decimatio vetus. „ *Rationem reppererunt & commodam pariter & terribilem.*] Pulcherrimum non dubiè inuentum, quicumque eius auctor. Vetustum ego video, & an non ab regibus ipsis? enimuerò statim post exactos eos in *Lib.* II. Liuio lego (nec anteà) de Appio Consule, cuius exercitus cùm fugisset, capita capite puniit, sed *cetera*, inquit, *multitudo sorte decimus quisque ad* *Patrium institutum.* *supplicium lecti.* Propria Romanis ista lex, & *Patria* à Dionysio dicta. *Lib.* IX. Ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου πλήθους ἀπὸ δεκάδος ἑκάστης εἷς ἀνὴρ ὁ λαχὼν κλήρῳ πρὸ τῶν ἄλλων ἀπέθνησκεν. Αὕτη Ῥωμαίοις πάτριός ἐστι κατὰ τῶν λιπόντων τὰς τάξεις ἢ προεμένων τὰς σημείας ἡ κόλασις: *Ex aliâ multitudine, cuiusque decuriæ vir vnus quem sors designasset, ante ceteros periit. Ea Romanis patria quædam punitio est in eos, qui ordines reliquerunt aut signa deseruerunt.* Etiam ab Appiano, *Correctus Appianus.* vt ego velim scribi. cùm Cæsarem alloquentem turbidos milites facit: Χρήσομαι τῷ πατρίῳ νόμῳ, καὶ τοῦ ἐνάτου τέλους, ἐπειδὴ μάλιστα τῆς στάσεως κατῆρξε, τὸν δέκατον διακληρώσω θανεῖν: *Vtar lege patriâ, & Nonæ legionis, quoniam ea seditionem maximè cœpit, decimum quemque sorte ad mortem ducam.* Vulgò tamen ibi, τῷ Πετρείῳ νόμῳ: quasi *Petreius* aliquis eius auctor, veteri illo æuo nusquam notus. Sed & Plutarchus in Crasso: πάτριόν τι κόλασμα, *patriam punitionem* hoc ipsum appellat. Vides rationem totam, & decimum quemque sorte captum. decimum dico: nec fallent Polybij mox verba, qui ait *interdum quinque, aliàs octo aut viginti* periisse. non quasi quintus aut octauus interfecti: sed pro numero delinquentium, vult ex iis interdum tot & tot occisos. Pone quinque decurias peccasse: quinque punientur; pone octo, octo; viginti, viginti: at- *Vicesimatio.* que hic est sensus. Non tamen nego etiam Vicesimationem interdum *Centesimatio.* adhibitam, imò & Centesimationem: cuius vtriusque rei in posteriore historiâ exemplum. Capitolinus in Opilio Macrino: *Cùm seditiones militares pateretur, multo sæpiùs decimauit, aliquando etiam centesimauit, quod verbum proprium ipsius est, cùm se clementem diceret, quando eos centesimaret, qui digni essent decimatione atque vicesimatione.* Discis & ex *Seditiosi sic puniti.* Macrini, & suprà ex Cæsaris facto sic quoque de more punitos qui turbidi aut seditiosi in ducem essent. Quid si hodie? an hæc fierent, quæ videmus? Sed profectò periit ducum auctoritas, quia seueritas: nec alia res militem in turbas & scelera soluit, quàm solutæ leges. In sanguine

& cæde

& cæde qui versantur, ferociam & contemptum induunt; nec nisi sanguine & cæde coërceantur.

„ *Ita periculo & metu à sorte æqualiter omnibus impendente.*] Vtilitatem huius supplicij, & quæ eò duxit rationem, exponit. Periculum, inquit, omnibus super caput est, atque imminet ob incertam sortem: atque inde metus. qui ferè inhærere solet iis, qui semel seriò admoti ad extremam illam metam. Cicero caussam hanc ipsam expressit: *Statuerunt maiores nostri, vt si à multis esset flagitium rei militaris admissum, sortitione in quosdam animaduerteretur, vt metus videlicet ad omnes, pœna ad paucos perueniret.* Plutarchus, præter hoc, considerat & scenam ipsam faciemque terribilem, cum ignominiâ adiunctâ, Καὶ γὰρ, inquit, αἰσχύνη τῷ θανάτῳ τῷ τρόπῳ πρόσεστι, καὶ δρᾶται πολλὰ φρικώδη καὶ σκυθρωπὰ περὶ τὴν κόλασιν ἁπάντων θεωμένων: *Nam & dedecus tali morti inest, & fiunt multa, quæ terrorem & tristitiam gignant, circa ipsam punitionem, in omnium aspectu.* Indubiè ita est. Stant sub ictu mortis omnes, suspensi & anxij, quæ tamen paucos tangit & excipit: atque ij mox ipsi manibus suorum perituri. Adde increpationem ducis, & publicam mæstitiam, & nihil solatij, vix miserationis. imò occulti aliquid gaudij, dum quæ sibi quisque timuit, conuersa vident in capita paucorum. Nec plura de Pœnis Polybius. AVD. Non tu etiam? LIPS. Non ego. AVD. Sed certum & obuium est plura esse, & Vites, Fustes, Ignominias passim legi. LIPS. Si obuia & passim, quid me poscis aut aspicis? à te & industriâ tuâ pete. AVD. Imò dum in sermone es, exsequere. Mihi colligenda, tibi collecta: & valet in te illud vetus:

Vtilitas decimationis.

Pro Cluet.

In Crasso.

* Ὃς γὰρ φρονῶν εὖ πάντα συλλαβὼν ἔχει.

LIPS. In fine haud difficilem aut tenacem me præstabo, ne priorum etiam beneficiorum (ita homines sumus) gratia pereat. Accipe, & aperi sinum. Duo sunt hîc etiam consideranda, *Castigatio* & *Ignominia*. Illa verberibus facta, & Polybio quoque tacta cùm scripsit Tribunum ius habuisse *verberandi*. Ipse μαστιγοῦν dixit, quod etiam *flagellare* reddas; sed caue nunc feceris, nec seruilia Flagella admoueris ad corpus ingenuum & militare. Fuerunt in hac re *Fustes* aut *Virgæ*: illi honestiores, istæ acerbiores. Sed Fustes iterùm duplices, è Vite aut aliâ materie. E vite, ciuibus reseruati. & hac mente Plinius: *Vitis in delictis pœnam ipsam honorat.* Liuius discrimen apertius ingerit, aut eius epitoma de Scipione ad Numantiam: *Quem militem extra ordinem deprehendit, si Romanus esset, vitibus, si extraneus, fustibus cecidit.* Sic Catilina apud Q. Tullium militariter: *M. Marium, inspectante populo Romano, per totam vrbem vitibus cecidit.* Ita enim libri vetustiores, non vt editi, *virgis*. Ex hoc ritu Tacitus: *Centurio Lucillius interficitur, cui militaribus facetiis vocabulum, Cedò alteram, indiderant. quia fractâ vite in tergo militis, alteram & alteram poscebat.* Et Iuuenalis de Mario:

* *Nam qui benè sapit, omnia in collecto habet.*

Vitis in castigatione.

Lib. XIV. cap. I.

Lib. XVII.

Libello de petit. cons.

I. Annal.

Nodosam posthac frangebat vertice vitem.

Significat gregalem fuisse, & vite Centurionis inter operandum sæpè

percussum. Appellat inibi *nodosam:* quia talem eligebant ad validiorem
Lib. IX. ictum. Apuleius: *Miles è legione obuius, inuersâ vite, deuastiore nodulo ce-*
Centurioni Vitis. *rebrum diffindere conatus.* Militem appellat, sed oportuit aut Centurio-
nem fuisse, aut Euocatum, quorum hoc gestamen & insigne. Eusebius
Lib. VII. in Ecclesiasticâ historiâ: Τιμή τίς ἐστιν παρὰ Ῥωμαίοις τὸ κλῆμα, καὶ τοὺς τυ-
χόντας φασὶν ἑκατοντάρχους: *Honos quidam Romanis est gestare vitem; &*
qui adepti, dicunt Centuriones. A Libero patre Scholiastes vetus Iuuena-
lis hoc petit, in versum —— *aut vitem posce libello. Vt Centurio fias,* in-
quit. *Vitis nam insigne Centurionum est, à Libero patre inuentum, qui pri-*
mus triumphauit, & inuentor vitis est. Plura de hac vite exempla: atque
adeò in lapidibus passim Centurionum dignitas notatur bifurcatâ aut
Græcis baculus. incuruâ vite. Addo, Græcorum quoque ducibus baculum in manu (sed
de vite non arbitror) gestamen & insigne fuisse. Clearchus à Xenophon-
te ita describitur, ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ δόρυ ἔχων, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ βακτη-
ρίαν: *in manu sinistrâ hastam tenens, in dextrâ scipionem.* Astyochus etiam
Lib. VII. dux apud Thucydidem. dum Hermocrati minatur, ἐπανήρετο τὴν βακ-
τηρίαν: *sustulerat scipionem.* De Vite tantum. de communibus Fustibus,
Fustes ad castigandũ. Isidorus: *Fustes quibus iuuenes pro criminibus feriuntur, dicti ab eo quòd*
præfixi in fossis stent, quos palos rustici vocant. Iuuenes, sæculi illius more,
appellat milites ipsos. Lampridius in Alexandro: *Si quis militum de viâ*
in alicuius possessionem deflexisset, pro qualitate loci, aut fustibus subijcieba-
tur, aut virgis, aut condemnationi. Vbi Fustium pœna (per gradus enim
scandit) leuior illâ Virgarum. Valerius quidem appellat, *Virgarum con-*
tumeliosa verbera: & rarò etiam in militiâ legas: rarò inquam, nisi vbi
mors à securi consecuta, & hæ sollenniter tunc præiuerunt. Tamen in
Lib. II. cap. VII. eodem Valerio est, de P. Aurelio: quem *C. Cotta virgis cæsum, gregalis*
militiæ munere inter pedites fungi coëgit: sed hoc ob atrocem & capita-
lem pænè culpam, atque inibi vide. Fustes crebriores, & inferiore æuo
vbique leges. Retinuerunt & nunc Turcæ ac plerique Orientales, in
Ignominiæ militares. publicâ cottidianâ castigatione. Transeo ad *Ignominias,* quibus boni
honestique animi haud minùs coërciti, quàm pœnis. Eæ multiplices
Hordeum in cibum. Romanis fuêre, & ordine dabo. Primùm, quod in Polybio hîc est, po-
Lib. XXVII no, *Hordeum pro tritico datum.* In Liuio exemplum: *Cohortibus quæ si-*
Lib. XLIX. *gna amiserant, hordeum* Marcellus *dari iussit.* In Dione: *Antonius le-*
gionibus suis, cùm Partho cessissent, κριθὴν ἀντὶ τοῦ σίτου ἔδωκε, καὶ ἐδεκάτευ-
σέ τινας: *hordeum pro frumento dedit, & quosdam decimauit.* Suetonius de
Cap. XXIV. Augusto: *Cohortes, si quæ cessissent loco, decimatas hordeo pauit.* Quod vsur-
Lib. XLIX. passe eum bello Dalmatico, in Dione leges. Sed & Vegetius notat. *tiro-*
Lib. I. cap. XIII. *nes si parum in prolusione & exercitio profecissent, pro frumento hordeum*
coactos accipere. Caussa huic rei, vt indigni viderentur communi mili-
tum cibo, sed reiicerentur potiùs iungerenturque cum iumentis. Alte-
Aere diruti. Lib. II. cap. VII. rum, cùm *ære priuantur,* & stipendium non procedit. Valerius: *Age,*
quàm grauiter Senatus tulit, quòd Q. Petillium Consulem fortissimè aduer-
sus Ligures pugnantem occidere milites passi essent! Legioni enim neque sti-
pendium

pendium anni procedere, neque æra dari voluit. Duplex hîc ignominia, quòd annum eum militiæ nolunt in numerum venire, ad emeritum; & quòd æs dari vetant. Festus: *Resignatum æs dicitur militi, cùm ob delictum aliquod iussu Tribunimilitum, ne stipendium ei detur, in tabulas refertur. Resignare enim antiqui pro rescribere interdū dicebant.* Varro in Fragmentis: *Stipendium appellatur, quod æs militi, semestre aut annuum dabatur. cui datum non sit propter ignominiam, Aere dirutus est.* Ad Varronis mentem Ausonius: *Procedere mihi inter frequentes stipendium iubebis; sin aliter, Aere dirutum facies.* Benè, *inter frequentes.* nam qui Infrequens notabatur, patiebatur hanc pœnam. Frontinus: *Decreuit Senatus vti ea legio tota infrequens referretur, stipendium ei annuum non daretur, æraq; rescinderentur.* Latinus Pacatus in Panegyrico ad Theodosium: *Gothus ille & Hunnus, & Alanus, respondebat ad nomen, & alternabat excubias, & notari infrequens ferebat.* Seu potiùs, vt Cuspinianus edidit, *notari infrequens verebatur.* Quam sententiam ipsam versibus ita Sidonius expressit:

In Centonis Præfat.

Lib. IV. cap. I.

Ibant pellitæ per classica Romula Turmæ,
Ad nomen currente Getâ. timet Aere vocari
Dirutus, opprobrium non damnum barbarus horrens.

Panegyr. ad Socer.

Infrequens autem, ait Festus; *appellabatur miles, qui abest absuítve à signis.* Cornificius ad Herennium: *Prætereo quòd militiæ te infrequentem tradidisti.* Plautus alibi: *Hunc pro infrequente mittas militiâ domum.* Tertium, cùm *extra vallum & castra iubentur tendere.* Caussam habuit, quasi indigni essent qui inter verè milites agerent, proiecti & obiecti hosti: idque interdum sine tentorijs. Liuius: *Cohortes, quæ signa amiserant, extra vallum sine tentorijs destitutas inuenit.* Valerius de iis qui capti, remissi à Pyrrho fuerant: *Decreuerunt ne quis eorum intra castra tenderet; néve locum extrà aßignatum vallo aut foßâ cingeret, néve tentorium ex* pellibus haberet. Recursum autem ijs ad pristinum militiæ ordinem proposuerunt, si quis bina spolia ex hostibus tulisset.* Fecit & Corbulo apud Tacitum, XIII. Annal. qui *Pactium & Præfectos, militésque tendere omnes extra vallum iußit:* Quia fugerant hostem. Quartum, *Discinctos & turpi habitu prostitui*, nempe vt parum viros. Liuius de Marcello: *Centuriones manipulorum, quorum signa amissa fuerant, districtis gladiis, discinctos destituit.* Suetonius de Augusto: *Pro cetero delictorum genere variis ignominiis affecit, vt stare per totum diem iuberet ante Prætorium, interdum tunicatos, discinctosq;.* Valerius de Calpurnio Pisone, qui *iußit Titium togâ laciniis abscißis amictum, decinctaq; tunicâ indutum, à manè in noctem vsque ad Principia adesse.* Plutarchus de Lucullo: *quosdam notauit, vt discincti fossam foderent, reliquo exercitu spectante.* Zosimus denique de Iuliano Cæsare: *Amictos veste muliebri per castra duxit, ratus militibus, qui viri essent, eam pœnam grauiorem morte futuram.* Quinctum, *Mutare militiam.* quod est ab honestiore genere in humilius transscribi. Valerius de captiuis à Pyrrho redditis: *Decreuerunt vt ex iis qui equo meruerant, peditum numero militarent; qui pedites fuerant, in funditorum auxilia transcriberentur.*

Infrequens miles. Lib. IV.

Extra castra tēdere. Lib. X.

Lib. II. cap. VII.

* Licuit igitur è cannis aut stramine. Puto hoc ipsum in Velitibus fuisse.

Discingi. Lib. XXVII Cap. XXIV

Lib. II. cap. VII.

Lib. III.

Militiam mutare. Lib. II.

rentur. Ad hoc ipsum factum fugitiui Cannenses respexerunt, oratione ad Marcellum (in Liuio:) *Nunc deteriore conditione sumus, quàm apud patres nostros fuerant captiui. quippe illis arma tantùm, atque ordo militandi, locusq; in quo tenderent in castris est mutatus*. Iterùm Valerius de Pisone, *qui turmas equitum ademptis equis, in funditorum alas transscripsit*. longiùs etiam eos abiiciens, quàm ad ordinem secundum. Tale in Ammiano: *Reliquos ex eâ cohorte ad pedestrem compegit militiam, quæ onerosior est, dignitatibus imminutis*. Iterumque: *Equites quartæ Sagittariorum cohortis, omnes contrusit ad infimum militiæ gradum*. Imò aliquando extra omnem ordinem proiecti. vt Iulianus (in Ammiano) *Tertiacorum equestrem numerum, ademptis signis hastisq; diffractis, inter impedimenta & sarcinas & captiuos agere iter imposuit*. Sunt & alia quædam minora, vt *Stantes cibum potumq; capere*: quod de cænâ intelleges. nam in prandio (vt suprà monui) vsitatum. Exemplum in Liuio, de Volonibus: & hæc aut similia per te notabis. Ista de pœnis in Romano ritu, similia quædam in Græco. Charondæ lex, de ijs qui arma pro patriâ non cepissent, aut in bello ordines deseruissent: Προσέταξε τοὺς τοιούτους ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐφ' ἡμέρας τρεῖς καθῆσθαι ἐν ἐσθῆσι γυναικείαις: *Statuit hos tales in foro per tres dies sedere in vestibus muliebribus*. Diodorus Siculus hoc tradidit, & subiunxit: *Humaniorem eam legem alijs, quæ mortem inferunt; sed occultâ vi pænè validiorem esse, cùm metu tantæ infamiæ viros absterret, quibus mors optatior*. Et quî scimus an non à * vicino populo mutuati hoc Romani? Iam Spartani eos qui ignauiæ in bellis comperti essent, variè notabant. Οὐ γὰρ μόνον (ait Plutarchus in Agesilao) ἀρχῆς ἀπείργονται πάσης, ἀλλὰ καὶ δοῦναί τινι τούτων γυναῖκα καὶ λαβεῖν, ἄδοξόν ἐστι. Παίει δὲ ὁ βουλόμενος αὐτοὺς τῶν ἐντυγχανόντων· οἱ δὲ καρτεροῦσι περιιόντες αὐχμηροὶ καὶ ταπεινοί, τρίβωνάς τε προσγεγραμμένους χρώματος βαπτοῦ φοροῦσι. καὶ ξυροῦνται μέρος τῆς ὑπήνης, μέρος δὲ τρέφουσι: *Non enim solùm arcentur omni magistratu & imperio, sed & dare alicui horum vxorem, aut ab eo accipere, infame est. Percutit autem & cædit eos, siquis vult, obuiorum. at illi ferunt, squalidi & humiles, palliaq; gestant colore aliquo tincta & inscripta. Partem etiam barbæ, quæ est ad labrum superius, siue mustaca, radunt; partem verò alunt*. Ecce hi & tales stimuli, apud varias gentes, excitandæ Virtuti, Secordiæ comprimendæ. AVD. Multi, & duri quidem apud Romanos: & quæ patientia ferre potuit? LIPS. Semper tu mirator; & plures, credo, tecum. quia reuera multa in totâ hac militiâ, de quibus cum Mercurio Termaximo dixerim: Ταῦτα μὲν ἐννοοῦντι ἀληθῆ δόξειεν, ἀγνοοῦντι δὲ ἄπιστα: *Hæc scienti quidem vera videantur, ignoranti incredibilia*. Sed tu iam scis, & paullatim ad fidem te ipse forma.

Lib. XXV.

Lib. XXIV.

Lib. XXIX.

Lib. XXV.

Lib. XXIV.

Græcorum ignominia.

* Locrensium, quibus ille dedit leges.

Spartanorum nota.

DIA-

DIALOG. XIX.

De Missione quadruplici, Honestâ, Caussariâ, Gratiosâ, Ignominiosâ: & de Commodis missorum.

NAM ego quidem te dimitto, & vnà meos milites. *Quirites*, quò lubet, abite. AVD. Quid autem facis? LIPS. Quod res iam poscit, finem sermoni toti impono, & ad *Missionem* venio; quæ labore militem & me soluet, ad quietem ducet humanarum actionum finem. Nam post confecta stipendia, mittebatur miles, liber deinceps & immunis. Dixi *confecta stipendia*, quia lege certus annorum numerus definitus, nec sumere aut ponere militiam volentibus erat. *Ea legitima stipendia* *Legitima stipendia.* vocat Liuius, de milite ex Cannensi fugâ: *Nullo præstituto militiæ tempore, nisi quod legitimorum stipendiorum esset.* Lib. XXIII. Ea viginti annorum in pedite fuisse, decem in equite, suprà in Dilectu verè definiui. Perpetuum id mansit: etsi sub bellum Cimbricum aliquid immutatum (credo per Tribunos) sed mox antiquatum. Cicero tetigit in eâ pro Cornelio: *Vt Q. Cæcilio M. Iunio Consulibus, quæ leges rem militarem impedirent, vt abrogarentur.* Ad ea verba Asconius: *Ipse quoque hic Iunius aduersus Cimbros malè rem gessit, ac plures leges quæ per eos annos, quibus hæc sic gerebantur, populo latæ erant, quibus militiæ stipendia minuebantur, abrogauit.* Sanè viginti isti anni ad Imperatores vsque venerunt, & sub ijs quoque (excipio Prætorianos, quibus sedecim) manserunt. Nauticos etiam milites deteriore conditione fuisse, & annos vigintiquinque militasse, è lapidibus Domitiani æuo dicas. Atque his confectis mittebantur: siquis *Pœna temerè abeuntium.* aliter se subduxisset, mors aut seruitus pœna. In Liuij Epitomâ: *C. Matienus, quòd exercitum in Hispaniâ deseruisset, damnatus, sub furcâ diu virgis cæsus est, & sestertio nummo vænijt.* LV. Ad hoc ipsum factum, fragmentum refero (Polybij, nisi fallor) in Suida: Ἐμαστιγοῦτο ῥάβδοις, εἶτα ἐπ' ἐξαγωγῇ ἐπιπεράσκετο, δειλίας καὶ ἀποδράσεως τίμημα φερόμενος, δοῦλος εἶναι: *Virgis cæsus est, deinde sub eductionis lege* (id est, vt foris seruiret) *vænijt, timoris & fugæ pœnam hanc ferens, vt seruus esset.* Nec dubium quin pro Desertore puniretur, siquis sine iustâ missione recessisset. De quâ ipsâ *De missione censorum notio.* Censores etiam Romæ cognoscebant, ex Liuio: *In censu accipiendo populi, milites ex Macedonico exercitu, qui quàm multi abessent ab signis census docuit, in prouinciam cogebant, caussas stipendiis missorum cognoscebant,* Lib. XLIII. *& cuius nondum iusta missio visa esset, ita iusiurandum adigebant: Ex tui animi sententiâ, ex edicto C. Claudij, Ti. Sempronij Censorum, in prouinciam Macedoniam redibis, quod sine dolo malo facere poteris?* Iusta autem Missio duplex: *Honesta*, *Caussaria.* Honesta, quæ emeritis stipendijs datur: *Honesta missio.* Caussaria, quæ ob vitium, defectum, morbum. Puta aliquem manu *Caussaria.* truncatum, oculis captum, valetudine aut aliter inutilem militiæ factum, mittebatur. Suprà tetigi. & Apuleius ad hanc aspexit: *Rebar enim* Lib. IV. *me iam prorsus exanimatum ac debilem mereri caussariam missionem.* Hæc

quia iustam caussam habebat, etiam præmijs interdum *Honesta* æquata. Vt in lege Valentiniani & Valentis: *Alij verò qui honestas missiones siue caussarias consequuntur, singula paria boum & quinquaginta modios vtriusque frugis accipiant.* In aliâ Constantini: *Intra viginti etiam stipendia dimissus, quoniam imbecilli & debiles censibus non dedicantur, eodem beneficio vtantur.* Iniusta item missio duplex: *Gratiosa*, & *Ignominiosa*. Gratiosa, quam Liuius ita nominat, per gratiam aut ambitum ab Imperatoribus impetrata: sed sæpè inualida, & Censores rescindebant. Liuius: *Missorum quoque caussas sese cognituros esse, & quorum ante emerita stipendia gratiosa missio sibi visa esset, eos milites fieri iussuros.* At *Ignominiosa* est, quâ ob delictum aut crimen militiâ quis solutus. Et ideò sic dicta, quia nominis notam & infamiam adferebat. Iurisconsulti quoque hoc testati: & exemplum huius elegans, atque ipsa formula, in Hirtij, de bello Africano: *Cæsar postero die de suggestu, conuocatis omnium legionum Tribunis, Centurionibúsque, C. Auiene, inquit, quòd in Italiâ milites populi R. contra remp. instigasti, rapinásque per municipia fecisti, quodq; mihi reiq; publicæ inutilis fuisti: ob eas res, ignominiæ causâ, ab exercitu meo te remoueo, hodiéque ex Africâ abesse, & quantum potest, proficisci iubeo. itemq; te A. Fontei, quòd Tribunus militum seditiosus, malusq; ciuis fuisti, ab exercitu dimitto.* Ipsa verba sic cum dignitate in aspectu omnium de Tribunali prolata, æterno vulnere eos sauciabant. Atque hæc ita olim: sub Augusto duplex missionis genus factum, *Exauctoratio* & *Missio*. Illa fuit, cùm expletis stipendijs soluebantur onere omni militiæ, nisi pugnæ in hostem. Nec iam sub signis aut aquilis erant, vt alij milites, sed sub vno Vexillo habebantur seorsim: dicebanturque Veterani. Id repertum, quia plena Missio commoda & præmia sua habebat, instituta ab Augusto, quæ non statim solui & repræsentari à rep. poterant: atque ideò exspectabant ea sub Vexillis, vnde & *Vexillarij* dicti. Sed fraus sæpè in hac re, & de industriâ protrahebantur. Ita Suetonius de Tiberio: *Missiones veteranorum rarissimas fecit, ex senio mortem, ex morte compendium captans.* Bono enim fisci id fiebat. & inde querelæ sub eodem Tiberio ipsorum militum, apud Tacitum: *Quòd tricena aut quadragena stipendia senes tolerent.* Item: *Ne dimissis quidem finem esse militiæ, sed alio vocabulo eosdem labores perferre.* Ideoque petunt à Principe: *Ne vltrà sub vexillis tenerentur, sed ijsdem in castris præmium pecuniâ solueretur.* Volunt in pecuniâ præmium, quia specie agrorum, & vt ij adsignarentur, eludebantur. Tota hæc ratio, vt dixi, ab Augusto. & docet Suetonius: *Quidquid vbique militum esset, ad certam stipendiorum præmiorumq; formulam adstrinxit: definitis, pro gradu cuiusque, & temporibus militiæ, & commodis missionum: ne aut ætate aut inopiâ, post missionem solicitari ad res nouas possent.* Ecce duo instituit, & Stipendia, & Præmia: atque hoc de præmijs, ostendit missioni adhæsisse, alioque verbo *commoda missionum* dicit. Ita Ouidius:

Romule militibus scisti dare commoda solus,
Hæc mihi si dederis commoda, miles ero.

Lib. VII. Cod. Th. tit. XX. — *Gratiosa.* — Lib. XLIII. — *Ignominiosa.* — *Exauctoratio.* — Cap. XLIII — I. Annal. — Cap. XLIX. — *Commoda missionis.* — Lib. I. de arte.

Sueto-

Suetonius Nerone: *Ita exhaustus & egens, vt stipendia quoque militum, & commoda veteranorum protrahi ac differri necesse esset.* In libris legum, *Commoda primipili.* & alibi pluries. Miror quid ita in Suidâ: Κόμμοδα, δόσις ἐπὶ τῷ σεισμοῦ παρεχομένη: *Commoda, donatio in terræmotu facta.* Equidem scio, & memini, liberalitate Principum opida quassa interdum sustentata: sed id *Commoda* dictum peculiariter, haud legi. Vide an non aptiùs: ἐπὶ τῷ σιτισμοῦ, *in annonâ*: & vt huc trahamus. Ista Commoda quanta fuerint, expressum à Dione: *Quoniam*, inquit, *milites ægrè tunc ob præmiorum paruitatem ad bella irent, extra tempus definitum: factum decretum à Senatu, vt Prætoriani post sedecim annos quinque millia drachmarum caperent, alij post viginti annos, tria millia.* Id sub Augusto institutum. & conatus minuere Caligula: qui, vt Suetonius ait, *Commoda emeritæ militiæ ad sexcentorum millium summam recîdit.* Sed immanis & falsa illa *sexcentorum millium* summa, recidatur, fiatque *senûm millium*: quæ scriptio fortassis errori fuit. Id verissimum, & conuenienter ad Dionem, qui vult Commoda sub Augusto *trium millium* drachmarum fuisse, siue *duodecim mille sestertiûm*: at à Caligulâ accisa & ad medium reducta. Medietas autem quam dixi, *sena millia*. Nec plura de omni Militiâ, in eius fine esto finis.

Cap. XXXIX.

Lib. LV.

Quanta ea fuerint.

Cap. XLIV.

Correctus Suetonius.

DIALOG. XX.

Conclusio sermonum quinque, & militiæ veteris cùm nostrâ breuis comparatio.

AVD. O quæ gratia condigna tibi à me erit? nisi vt olim Socrati Æschines, me tibi donem. LIPS. Accipio, & æternùm meus esto. Nunc in vrbem rectà & domum. Sol deserit. AVD. Inter eundum hoc vnum, nisi graue est, sermonis totius fastigium & culmen. LIPS. Quid amplius? AVD. Summatim vt conferas, veterem illam cum hac nostrâ, & vtra atque vbi præponderet, dicas. LIPS.* Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς. Egóne? ab vmbrâ & togâ?

Οὐκ ἔστ' ἐμὸν τὸ πρᾶγμα, πολλὰ χαιρέτω:

Non est meum negotium; facessat hinc.

Sagati nostri non ferant, & vocibus aut manibus me tangant. AVD. Meliora. non sic perijt pudor. Atque ego commemini, quòd Michaël Montanus ille, quem æstimas, de Hadriano Turnebo scripsit: virum fuisse rerum ciuilium aut militarium, tractatione & vsu rudem, tamen bonitate quadam & rectitudine iudicij de his quoque optimè & peritissimè censuisse. Cur non idem de te sperem, qui instituto & professione iuxta Turnebum es? LIPS. O bone, sed alijs impar. In illum conuenit:

——* ἀνὴρ περιώσια εἰδώς,

Ὃς δὴ μηκίστων πραπίδων ἐκτήσατο πλοῦτον:

in nos, quid nisi optimarum rerum amor & studium? AVD. Imò. LIPS. Sile, sile. tu, quod dicitur, claudus pilam retines: & mos tibi iterùm ge-

*Arcadiam me poscis, id est, difficilia.

*-- *vir qui compluria nouit, Et qui diuitias mentis congesserat amplas.* Empedocl. de Pythag.

rendus, nec aliter eludam. Ergo audi à capite, sed calculus albus aut niger penes milites aut duces potiùs esto. Quinque in Militiâ Romanâ, totidem diebus, consideraui: *Dilectum, Ordinem, Arma, Aciem, Disciplinam.* De Dilectu, non videtur ambigendum, quin optimus ille ex optimis honestissimisque apud eos fuerit: hodie tamen, vt mores & instituta sunt, ægrè imitandus. Nisi si fortè in aliquâ republicâ. Sed apud nos eæ paucæ, aut impotentes: & vna Venetorum quæ potest polletque, ob caussas quasdam suas, à militiâ ferè suos arcet. excipio naualem. Principes aut reges, ad hanc Romanam formulam ægrè adstringantur: ij quoque ob caussas. Difficile sit, non aliâ descriptione aut censu: vix etiam tutum, promiscua sic esse arma. Sed hæc talia in Politicis. Nunc illud tamen teneo, vtiliter à quocumque Principe rationem aliquam Dilectuum instituendam, aliam à vulgatâ. Quid Turca in Ianizaris suis faciat, non est ignotum: ego velim legiones plures aut paucas; (vt opes cuiusque sunt aut regna) conscribi ex idoneis, & ab adolescentiâ in certum tempus Militiæ obstringi & formari. Ars quædam est tractandorum armorum, nec professio nominis, & vultus aut cultus immutata, militem statim reddunt. Sed iterùm remitto te ad Politica nostra, & quas dabo Notas. Alterum est *Ordo*: ô ille bonus in re Romanâ, quacumque consideres! Sectio partium apta, corpus legionum grandius, membra cohortes, artus manipuli ipsi. Vide Duces & Centuriones dispositos, Signiferos, Optiones: nihil abest, nihil superat: sic vt vsui omnia, non vt oneri sint aut pompæ. Considerentur quæ dixi: multa cum bono totius militiæ, cum * bono etiam ærarij vsurpanda. Tertium *Arma:* & hîc, inquiunt, iacemus. Irrident cùm ventum est ad hos sermones, & Fundas, Iacula, Sagittas pedibus calcant & trahunt, præ vnis nostris Bombardis. Hoc fulmen & tonitru nullam Romanam aciem sustinere potuisse: vtique si grandiora illa accederent, & quassatoria tormenta. Hæc & plura ita differunt: quid rerum veterum aliquis benè gnarus? Habeat fortasse quod reponat, & quo refellat. Primùm, quòd missilia illa omnia eleuant; vereor vt vim eorum benè norint. Fundæ, quantulum à nostris bombardis vi & effectu (nam forma diuersissima) abierunt? Ridiculum hoc in primo auditu: sed mecum examina. E plumbo vtrumque telum est, nec magnitudine aut modo glandes valdè dispares: nec impetu aut violentiâ valdè vincantur Fundæ. Credere me ijs oportet, qui viderunt, qui interfuerunt militiæ priscæ, & cùm hæc arte & vsu valebant: ij ergo scribunt, quæ componant cum bombardis eas, aut anteponant. De impetu, is tantus in emissâ peritè fundâ, vt glans sæpè liquesceret in medio cursu, concepto igne. Lucretius:

De Dilectu iudicium. Vix reuocari possit.

Nisi in selectâ aliquâ & perpetuâ manu.

De Ordine iudicium.

Posse in multis vtiliter assumi

* Ne Duces & Duplicarij sic redundent.

De armis iudicium. Vulgi sensu reiecta vetera. Nostro, asserta & defensa. Fundarum vsio. Impetu adsimiles bombardis.

L.b.vi.

—— plumbea verò
Glans etiam longo cursu voluenda liquescit.

Ouidius: *Non secùs exarsit, quàm cùm Balearica plumbum*
Funda iacit. volat illud, & incandescit eundo,
Et quos non habuit, sub nubibus inuenit ignes.

Luca-

Lucanus: *Inde faces & saxa volant, spatioq́; solutæ*
Aëris, & calido liquefactæ pondere glandes.
Statius: ——— *arsuras cæli per inania glandes.*
Imò idem cum fulmine comparat:
——— *volucres imitantur fulgura glandes.*

Poëtis fortasse fidem non habes? Philosophus accedat, noster Seneca: *Aëra motus extenuat, & extenuatio accendit. Sic liquescit excussa glans fundâ, & attritu aëris velut igne distillat.* Et tale in Aristotele alibi scriptum. Nec id tamen perdit vim teli, sed sic igneum veniebat in corpus. Virgilius: Nat.quæst. II.cap.LVI. *Vis fundæ.*

Et media aduersi liquefacto tempora plumbo
Diffidit, ac multâ porrectum extendit arenâ.

Vno ictu ecce, interficit. nec miror de Dauide, qui iuuenis & inter funditores, hoc telo immanem Goliathum deiecit. Atque vt semel & plenè vim eius noris, accipe Diodori Siculi ista, de Balearibus: Βάλλουσι λίθους πολὺ μείζους τῶν ἄλλων, οὕτως εὐτόνως, ὥστε δοκεῖν τὸ βληθὲν ὑπό τινος καταπέλτου φέρεσθαι: *Iaciunt lapides* (scis enim & hos, nec solùm plumbum fundâ missum) *multò maiores quàm alij, ita intentè & robustè, vt videatur ictus â catapultâ quapiam deferri.* Cum tormento, vt vides, comparat. atque addit: Τούς τε θυρεοὺς καὶ τὰ κράνη καὶ πᾶν σκεπαστήριον ὅπλον συντρίβουσι: *Et scuta, & galeas, & omne armorum tegumentum perfringunt.* Nego, nego bombardis his nostris maiorem vim esse posse, fortasse nec tantam: excipio *Musquetta* quæ vocant. Iam parte vnâ certò vincunt Fundæ, quòd multò longinquiùs ferantur & lædant. Quæ nostra bombarda vltra *ducentos aut trecentos* pedes tenorem & vim seruat? languescit aut aberrat, si protendis. At Fundæ telum ad *sexcentos* pedes vim pertulit & permisit. quod ita in Vegetio clarè scriptum. *Sagittarij vel funditores,* inquit, *scopas hoc est fruticum vel graminum fasces pro signo ponebant, ita vt sexcentos pedes remouerentur à signo, vt sagittis vel certè lapidibus ex fustibalo destinatis signum sæpiùs tangerent.* Iungit hîc cum sagittis, & spatium vtrisque dat, quod dixi: at alij ante sagittas etiam ponunt, & longiùs volunt permeare. In Strabone leges, μακροβολωτέραν τὴν σφενδόνην τοῦ τόξου: *longinquiùs iacere fundam, quàm arcum.* In Dione: Οἱ σφενδονῆται μακρότερον τῶν τοξοτῶν ἱέντες, πάντας καὶ τοὺς καταφράκτους ἰσχυρῶς ἐλυμαίνοντο: *Funditores longius quàm sagittarij iaculantes, omnes etiam cataphractos lædebant.* Hoc ille in rebus M. Antonij contra Parthos: quos tamen benè armatos fuisse constat, & eosdem sagittis scientissimè vsos. Sed præualebant tamen ijs fundæ. quod & Xenophon disertè scribit in Græcorum suorum rebus: Μακρότερον γὰρ οἵ τε Ῥόδιοι τῶν Περσῶν ἐσφενδόνων, καὶ τῶν πλείστων τοξοτῶν: *Longiùs enim Rhodij quàm Persæ funditores eiaculabantur, atque adeò quàm plerique sagittariorum.* Longè igitur iaculantur: an & certò? Omnes adfirmant, præsertim de Balearibus, & ab infantiâ didicisse destinatos istos ictus. Quinetiam in Biblijs sacris lectum: *Habitatores Gabaa ad septingentos, sic fundis lapides ad certum iecisse, vt capillum*

Instar tormenti venit. *Arma omnia rumpit.* *Cursus eius longinquus.* Lib. II. cap. XXIII. *Vel sagittã superat.* Lib. VIII. Lib. XLIX. Lib. V. Anabas. *Rectissimè icit.* Lib. Iudic. cap. XX.

quoque possent percutere. De fundis satis,& tu nobis credis? AVD. Debeo. quæ frons contra tot talesque testes! tamen præter fidem opinionemque meam hactenus id esse non nego. At terrore nihilominus & sonitu Bombardæ vincunt. LIPS. Hoc damus. quid? vt aues terreant? Nam veros milites aut sono aut aspectu illo igneo motum iri, non opinamur: nisi fortè in nouitate. Et sanè existimo, si Romani primò cum nostris conflixissent, terrendos sub initia specie & strepitu fuisse: sed sub initia dumtaxat. re perspectâ, futuros qui fuissent. Præsertim qui sic armati, scuto proiecto, leues aut vanos reddidissent istos ictus. AVD. Quid tamen de maioribus tormentis? totas legiones nónne prosternimus? LIPS. Scilicet vt hodie. & periti narrant, nullam aciem vidisse hoc telo solutam. Leuis colliculus, agger aut margo fossæ interiacens, vim elidit aut directionem terribilis machinamenti. Nota hæc militaribus: & excipio oppugnationes oppidorum; plus in speciem quàm in summam belli confert hoc tormentum. Incommoda autem quæ adiuncta, omitto: nec machinas Romanorum parte alterâ oppono aut libro: longior sit ille sermo, & aliò reseruatur. Transeo ad Iacula, quæ item eludunt. Atqui bonitas in ijs hæc, quòd facilè & citò mitterentur, quòd in omni tempore & loco. Non ita in Bombardis, quæ & moram aliquam habent vt impleantur; trepidationem vt emittantur; impedimentum, à pluuiâ aut quo alio casu. An non & iacula longiùs permeant? Obseruo sagittarum cursui æquari ab Homero; apud quem de se Vlysses:

Tormenta nostra sæpè inutilia.

In iaculis & missilibus quid boni.

Lōgè eunt.

Odyss. θ.

Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλοσπερ ὀϊστῷ:

Hastâ autem iaculor, quantum vel nemo sagittâ.

Etsi hoc in Vlysse dictum, non communiter tamen verum, & præuolabat Sagitta. Quanto? ipse modus expressus in Statio:

Quàm longè. Lib. VI.

Quale quater iaculo spatium, ter arundine vincas.

Circum metitur ad ludos & describit. & is fuit tantus, inquit, quantum vel quater iaculo transmittas, vel ter sagittâ. Ergo parte cursus quartâ Sagitta vincebat. & si illa *sexcentos* pedes ibat, vt vidimus: ista suprà *quadringentos.* Vt ridere meritò debeam in affirmatione scriptoris Itali, harum rerum tamen periti, qui constanter negat, lacertum vllum tam validum, vt saxum aut telum aliud iaceat, ad *quadraginta* passus. Desine homo, & in vulgatâ tunc re veteribus crede. Atqui Iacula ista vim etiam habuerunt? vidisti in Pilo, de quo * diximus: vis & in alio? Tragula in vsu fuit Hispanis & Gallis, & aliquando Romanis. De eâ sic in Suidâ scriptor aliquis: Κόττας ἐχρήσατο τῷ ὅπλῳ ὃ τραγόλας λέγεται, μεθ' οὗ οὕτω βίαιαν ἀφῆκε πληγὴν, ὥστε τὸν βληθέντα διά τε τοῦ θώρακος καὶ τῶν πλευρῶν διαπεῖραι καὶ τῇ γῇ προσηλῶσαι: *Cotta vtebatur telo quod Tragula dicitur. quo ille tam validam plagam infligebat, vti eo percussum per loricam, per latera, terræ velut clauo affigeret.* Sed & in Plutarcho scriptum, *Philopœmenem per vtrumque femur simul, iaculo amentato transfixum.* Per Deum, quæ istæ manus? aut viribus aut peritiâ validæ, quam assiduum exercitium dabat. Aliquid de Sagittis dicam? & patrum æuo in pretio fuerunt, &

* Lib. III. Cap. proprio.

Vis iaculorum.

for-

fortasse non bono consilio prorsus sic omissæ. Reperio Parthorum sagittas *arma omnia penetrasse*, in Plutarchi Crasso. In Agathiâ Historico, *Aligerni Gothi manu sagittas emissas, statim totum hominem per scutum & loricam traiecisse*. & quod mirêris, *si in saxum aut aliud quiddam durum fractúque difficile incidissent, totum illud impetus violentia diffregisse.* Quæ Procopius de sui æui Sagittarijs diffusè scribat, apud ipsum, si vis, vide. hoc tantùm excerpo, *tantâ vi emissam sagittam, vt ei neque thorax vllus neque scutum posset resistere.* Satis de leuibus armis: quæ tamen præcipua in nostrâ militia sunt: & quàm raro aliter pugnatur? Illa pugnam omnem decernunt, capiunt victoriam statim, aut cedunt: veræ & statariæ pugnæ, tantùm nunc leguntur. AVD. Sed tuo iudicio igitur, vetera illa tela meliora, aut vsurpanda? LIPS. Meo, non spernenda prorsus: imò & quædam assumenda, ac cum nostris istis miscenda. Pulchrè & vtiliter fieret, sed à præexercitatis. Alioqui tela futilia. Iam grauis armatura Romanorum, quid dici potest quin optima? Homo à capite ad calcem in armis, ipsa crura non intecta: & præcipuum munimentum, pediti atque equiti prægrande scutum. Aio vtilius non esse inter arma: sed nostra ignauia, an audacia, è militiâ omni eiecit. Vicini aliquot retinent, vt Pannonij equites, & Turcæ: nos, vt dixi, ignauè remisimus, vel etiam confidenter, quasi vel sic tuti. Nec hîc insisto: video qui nostro æuo de Militiâ scripsêre, culpam agnoscere, & hortari ad emendandum. Certè nostri isti plerique omnes inermes, & quid nisi cum Velitari manu componendi? expositi ad ictus, & ideò trepidi, quòd natura sui anxia cogit. AVD. Mi doctor, bonæ fidei esto, vt soles. Nostri omnes Velites? quid ergo Hastati aut Sarissophori, quos laudabili Macedonum ritu habemus? LIPS. Paucos habemus, nos quidem Belgæ aut Galli. Plures Hispani, fateor, qui *Hastam* etiam prouerbio appellant, *reginam armorum:* plurimos Heluetij, qui olim hac pugnâ clari, & veri phalangitæ. Sed & nunc cœperunt rarescere, & alia arma leuia miscere. Quæ autem nostra hîc sententia? omisi, quia Polybius pro me adfatim dixerat, vbi Romana arma cum Macedonicis ex professo confert. Quid prudentius aut firmius illo possim? Tamen sententia mea hæc est. Romanos, etsi bonos & faciles bona imitari, non vsurpasse Hastas, imò quas Triarij olim habuerint, sub Marij & Cæsaris æuum omisisse. Caussæ. quòd non conueniens hoc telum distinctæ & diuisæ per manipulos aciei. Grande & cohærens debet esse corpus, vbi vim hastæ habeant: sparsæ sunt inutiles. Item. pauci in magno corpore qui habent vtiles: cùm primi modò ordines eas possint exserere, reliqui non nisi nixu & corporibus iuuare. Ampliùs. immobilis ferè & vniformis est talis acies, in frontem valida: subitò vertere se & stabilire, ægrè potest. Postremò. qui habet eam, vnum modò id telum efficax fere habet (etsi Macedones tamen iaculatoriam etiam hastam:) & in primis scutum grandius gestare aut vti aptè non potest. Hæc, & forsitan plura, Romani considerauere. Et quamquam sæpè phalangis periculum fecissent, atque etiam cum suo inter-

Vis sagittarum. Lib. I.

Lib. I. Bell. Pers.

Leues pleraque nostra pugna.

Panoplia Romanorũ.

Scutum optimum armorum.

Contrà hodie.

De Sarissis iudicium.

Lib. XVII. vide.

Romani spreuerunt. *Ob caussas.*

A Plutarcho in Aemilio. interdum periculo (vti Paullus Æmilius scribitur *exhorruisse ad confertam & hastis protentis irruentem phalangem:*) tamen sua pluris fecère, & putarunt in totam rationem belli meliora. Ipsi enim quocumque loco pugnare vtiles, quacumque formâ, à fronte, à lateribus, à tergo: & omnes vtiles, cùm res ferret. Vt in corpore hoc optimum, omnia membra agilia esse & implere suum munus: sic in acie. Enimuerò, ait Liuius, Lib. IX. *Illa phalanx immobilis, & vnius generis; Romana acies distinctior, ex pluribus partibus constans, facilis partienti quacumque opus esset, facilis iungenti.* Adde, quòd in locis salebrosis aut inæqualibus, instruere se Romanus potest: phalanx cum fructu vix potest. quæ densitate & connexione constat: eoque si fossa, cliuus, sepes, aut aliud medium sit, facilè diducitur, *Bona tamen in equitem.* & manipularis illa acies insinuat se per abrupta. Tum actum. Nec tamen negem, nostris moribus & pugnis perutiles esse hastas, præsertim contra equitem, cuius vim & impetum sistunt egregiè aut repellunt. At in Romanâ armaturâ quid opus? cùm Velites in fronte ferè procurrerent, & telis suis equitem arcerent: ac si non ipsi, legionarius facilè tardaret aut fugaret coniectis pilis. *Romanis huic rei Pila.* Graue & efficax hoc telum, & quod singuli duplex gestabant; vt vel incurrentem etiam equitem obiectu scuti maioris, itemque protensione pili alterius facilè (vt meus est sensus) refutarent: præsertim firmi sic & densati. Illud quidem certè scio, rarò ab incursu * equitis solius Romanam aciem dissipatam, quod hodie est crebrum. An non, inquies, à Parthis? Ita, sed obserua quod *incursu* dixi; Parthi autem sagittis eminus ferè obruebant Romanos, in manus aut propiùs non succedebant. Itaque non proterebant eos, sed lentè conficiebant & vulnerabant, more suo scilicet refugientes & accedentes. Idem Sarissophoris nostris accideret per Bombardarios, si à simili auxilio aut equite destituerentur. De Hastis igitur sic sentio. Romanis non necessarias, nobis haud inutiles esse, nec fore, etiam si Romana in parte arma assumantur. Vidi qui * misceri vellet, & manipulos partim gladijs scutisque instrui, partim Hastis. Ipsi Duces, & vsu callidi, talia vidento. Quartum in Militia *Acies.* quam si vndique tutam & compositam in Romanâ instructione dixero, ratio mihi addicet. In fronte Hastati, imbecilliores; pòst Principes, robustiores; tum Triarij, robustissimi. vt per gradus fatigaretur hostis. Iam ad latera equites, qui circumueniri vetent aut cingi: & si à fronte hostium equites inuadant, ipsi ab aperto latere eos incurrant. Multa, quæ ex prioribus meis haurire liceat, nec opus repetere: sed illud pulcherrimum, & victoriæ parandæ: quòd diuisi per interualla, & in ijs aut ante ea Veles. ita vt statarius miles receptui ijs sit, & ipsi securè aut desinant pugnam, aut resumant. Age, profligata aut inutilis iam omnis Velitum manus: quid mali? Constant ordines, & callido consilio, cùm mixti aut incerti ijs non sunt, nihil isti putant sibi perijsse. Itaque quasi integri pugnam ineunt, animis & corporibus nihil imminuti: denique cum tuto & certo semper receptu in sua interualla. Considerate Duces, magnum hoc arcanum est, fidere militem,

* Imò soli ipsi equitem pellebant, vt Cæsaris pugna cum Pompeio, sex illæ cohortes.

Conclusio dissertatiunculæ.

* Is est Marchiauellus.

De Acie iudicium. Romana adproba.

Interualla laudatissima.

Accessus & recessus per ea.

tem, pugnare cum ſpe victoriæ, cedere ſine metu ignominiæ aut periculi, ſi res cogat. In Romanis ita factum, triplici iſtâ acie per Haſtatos, Principes, & Triarios: qui vltimi, molem totam excipiebant, & ſuſtinebant validis præſidiis fulti. Ibi Duces, ibi Signa præcipua, ibi veteranus miles: & in ſummâ, ibi Victoria quia Virtus. Abite Turcæ, cum Ianizaris veſtris: qui imaginem aliquam vſurpatis militiæ priſcæ, ſed falſam. vera illa ſi ſit, nos iam non ſimus. Nam illud pro certo habeo, ſi cum noſtris iſtis nouitiis armis vetera iungantur, & ſimul Ordo & Acies: orbis vetus & nouus eat breui ſub vnius leges. Sed diuina illa diſpoſitio ſupra noſtram eſt, & aut non dici hæc vult aut non credi, cùm intempeſtiuum. O arcanum verè cæleſte! quod ſuſpicamur magis homines, quàm intellegimus, & quod mirâ temperie mundum hunc gubernas! Frænas impios, aut prouehis: & bonos attollis, deiicis, vt ad te, aut à te iuerunt. Non pando pennas propiùs ad hunc Solem, ne liqueſcam aut amburar: ſed libero ore clamo, qui gloriam aut imperium vult, flectendum ad antiqua.

Temperanda militia vtraque.

Prouidentia hæc dirigit.

Enimuerò ſi noſtri iſti Leues (Bombardarios ſic appello) mixti per manipulos & ante manipulos grauium ſint, cum interuallis & receptu: idque contra equitem, contra grauiorem peditem: quæ acies inuadat, imò quæ reſiſtat? Nam noſtri aptiſſimi ſic impetere, & reſilire ad iterùm impetendum: quæ omnia tamen conſuetudine & longo exercitio facienda ſunt, ne in re turbent. Vos, vos appello Duces, me vera dicere: per Fidem imitamini, ſed contra eos, qui oppugnant Fidem.

Mixtio vtriuſque armaturæ.

Iam in particulari inſtructione multa ſunt, ſed guſtum dare potuimus, præcepta non potuimus, & pendent ab ingenio verè Martiali, id eſt igneo & excelſo. Qui capit, capiat; qui non, ſuccumbat & vapulet. Illud moneo, Stratagematum hîc latum campum eſſe: & non aliâ re plures victorias aut trophæa parta. Quidquid inopinatum eſt, hoſtem turbat: modò tale ſit, vt non tuos turbet. Ea ſit cautio: nec quælibet inuentiuncula fructuoſa ſtatim aut efficax eſt, ſed cui circumſpectio & luſtratio adiuncta. Argum eſſe oportet, qui Dux eſt, in tergo, in fronte, in capite, in pedibus oculos habere: & tamen omnia facilia diſpoſitu, vbi ſemel proba communis illa diſpoſitio præceſſit. Da cohortes, da manipulos, ſic ſubſitos, ſic diſſitos, ſic ſolitos iungi aut disiungi: præſtabo tibi in omni occaſione velut corpus Aciei, quale tu aut res volet.

Stratagemata præcipua ad victoriam.

Vltimum, *Diſciplina.* Me miſerum, quid componam! vtinam color aut ſpecies ſit, quâ poſſim! Sed qualiſqualis illa veterum; hodie nulla eſt, & fatebuntur ipſi qui militiæ ſe dederunt. O pudor, ô dedecus! Barbari & Scythæ hac parte nos ſuperant, & leges ij aliquas habent, nos nullas. Quid ergo comparem? Diſciplinam Romanam laudem, aut ſuadeam? illa verò non bona, ſed optima eſt, quot fuerunt, quot erunt: data diuinitus in exemplum. Conueniant & conſideant aliquot ſapientes, mente & ſcripto non concipient pleniorem, meliorem. Hanc igitur ſuadeo? vt noſtri mores & homines ſunt, vix auſim. Satis ſi vniuersè Diſciplinam aliquam, ſine quâ Militiæ non dicam bonitas aut felicitas non conſtat, ſed vix nomen.

De Diſciplinâ iudicium.

Id dilatũ.

Diſciplinæ neceſſitas.

z Latro-

Latrocinia ista sunt, quæ sine lege, iure, modo exercentur: nec velim appellare equidem talia hæc nostra (nec debeo, caussa cùm bona est:) sed bonâ fide, lineam eorum tangunt. Medêre, medêre tu aliquis Princeps, tu qui in animo mihi es, quem magnum & ad magna genuit Deus. Exemplo aliis præi, qui opibus præes. Nec plura de Disciplinâ, in quâ perdidisse me censeo hæc pauca ipsa verba. A V D. Siccine desperas? an ars hæc tua est, vt sermonem facias compendi? Quin tu exsequere, de effectu in aliorum manu esto. L I P S. Quid si offendam, aut vapulem? tu succedaneum tuum tergum dabis? A V D. * Δέδιας δέος ἀδεές, vt cum Græcis hoc dicam. Noui modestiam & prouidentiam tuam. Denique esto, aliquid quod improbetur dixeris: quis mali consilij pœnas vmquam luit, si ipse non malus? Fides vbi constat, caligo & imbecillitas ingenij excusanda sunt. L I P S. Impellis, permittam me vel cum metu lapsus. Tres igitur partes fecimus Disciplinæ veteris, *Munia, Exercitia, Leges.* Singulæ videndæ sunt, & siquid in iis nobis boni. *Munia* sunt, *Excubiæ, Ministeria, Opera,* & hæc quæ diffusè sum executus. Et de *Excubiis* quidem, aliqua nec improba apud nos species: credo tamen quædam meliora aut tutiora olim fuisse. Vt de Stationibus ante portas, vt de Tesseris, de Circuitione assiduâ, de interpolatis Vigiliis & discrimine horarum: & talia, quæ industrius Dux animaduertat & * excerpat. *Ministeria* aut cessant apud nos, aut voluntaria sunt, & sine lege. Tamen decorè (quis neget?) Tribunis & Ducibus talia quædam præstentur, sine incommodo aut vexatione militum, cùm res it in orbem. At *Opera* præcipua & vtilissima, imò necessaria pars, nec ad victoriam solùm, sed ad salutem. Castrorum tamen munitio cur tota omissa est? aperti confidemus, & sine certo ordine: ac siquando cautioribus esse visum est, *Carrago* vsurpatur re & voce Barbarorum. At vide mihi illa Romana castra sic digesta, sic composita: quàm pulchra aspectui, apta vsui, tuta ab incursu omni & vi hostili? Quot exercitus nostri aut alieni, per hanc incuriam cæsi aut fugati sunt? & iamnunc pulcherrimus ille ad Danubium, cùm inopinato transitu superuenisset immanis ille hostis. Dic sodes, si Romana ibi castra & custodiæ, hæc euenissent? Atqui non lubet, imò pudet, operariis esse. Miles manum ad ligonem? ignominia sit, apage, mercede conducantur qui id præstent. Hæ voces: & quorum? credas regali stemmate & opibus esse: tamen inspice, mendicabula ferè hominum sunt, quos inopia & desperatio ad militiam redegit. Homuncio, te pudeat facere, quod tot inclyti olim viri, imò Senatores? Opiniuncula est quâ ignauiam suam tegunt, depellenda vnâ admonitiunculâ Principis aut edicto. Nemo turpe habebit, quod in commune fiet, quod à melioribus fiet, & interdum à Ducibus ipsis in exemplum. Polybius mihi in mente est, qui alibi scripsit, *Hominem censeri prudentissimum animalium, at sibi stultissimum videri.* quid ita? Nam ceteræ animantes vbi semel offenderint, cauent; non vulpes ad laqueum, lupus ad foueam, canis ad fustem temerè redibunt: solus homo

** Times inanem timorem.*

Resumptum hoc iudicium.

Imitanda quædam in excubijs vtrisque.

*Ex iis quæ prædicta.

Ministeria commendata.

Opera maximè. Castra munienda.

Obiectiuncula nostrorum.

Opinio vilitatis detrahenda.

Homo pertinax, aut fatuus.

mo ab æuo in æuum peccat ferè in ijſdem. Ad nos & noſtra hæc nunc accommodem. quæ clarior quàm operum hæc vtilitas? quid magis expoſitum in ſcriptis & libris? Neglegimus, & ſalutem abiicere malumus, quàm opinationem. Atqui ea ipſa Opera, quàm extra caſtra vtilia etiam ſunt? ad oppugnandum è tuto, contra noſtra hæc Tormenta vnicum remedium & certum. Ad opida ipſa claudenda, ad hoſtem à nobis, ab illis arcendum, Opera eximia ſunt, & quibus præſtes quod nec magnâ manu militari. Iam in ipsâ Acie iis locus. vel vt parte aliquâ ſubitò munias te contra hoſtem, vel vt ipſum * inducas, aut te ſubducas. Foſſas à Sullâ contra Mithridatis copias & ampliſſimum equitatum ſubitò ductas leges, ne circumueniri poſſet: & ſimile à Cæſare in aliâ occaſione aut re factum. Quid verbis opus? Domitij Corbulonis dictum res probabit: *Dolabrâ* (id eſt operibus) *vincendum hoſtem eſſe*. Vtinam animus ſit experiundi, & militem leuiter huc ducendi, nec alij alienæ ignauiæ exemplo peccemus! Sed alterum in Diſciplinâ, *Exercitium*: id quoque neglectum nobis. Vbi campidoctores noſtri ſunt? vbi cottidianæ meditationes armorum? Quin cùm nemo artem profiteatur quam non didicerit; ſola hæc militaris eſt, quam vnà ſumere & ſcire ſe arbitrantur. Tympanum ſonuit, concurrunt: nomen apud ſcribam profeſſi ſunt, in veſte aliquid mutant, ferociùs incedunt, bacchantur, potitant: ecce iam miles. Hæc ridenda, an miſeranda ſunt? ſed fiunt. Ito, ito, qui ſapis, ad illos veteres, & eorum exemplo milites tuos in omni genere armorum forma, & aſſiduò forma. *Neque enim*, vt ait Vegetius, *longitudo ætatis, aut annorum numerus, artem bellicam tradit, ſed continua exercitationis meditatio. Poſt quanta voluerit ſtipendia, inexercitatus miles ſemper eſt tiro.* Vltimum, *Leges*. Adeſte mei Duces, date veſtras: examinem paullum cuiuſmodi ſint, & componam cum Romanis. Quid muſſatis? an nullæ, an paucæ ſunt? illæ ipſæ quæ ſunt, irritæ & pro nullis? Profectò ita viuitur: libido pro lege eſt, — *iuriſq; locum ſibi vindicat enſis*. Furta quis hodie punit? imò quis raptus? imò quis cædes? Nam ſtupra & adulteria, iam inter facinora militaria cenſentur, & quæ poſcant aliquam coronam. Scilicet de abſtinentiâ aut frugalitate in victu agam: exertis linguis irridebor. de iuramento aut periurio: manibus propellar. O pudor, ô honos, quò iuiſtis! quàm exſules facti eſtis militiæ pleræque in Europâ! Iterùm teſtor, querela aut accuſatio mea in bonos non conuenit: gaudeant hæc dici, qui non ſunt tales. Vos flagitia hominum inſequor, vos maculæ & vibices generoſi Martis: qui ſcelerum confugium & aſylum bella habetis. Quàm aliter apud Romanos noſtros, ſatis dixi. vbi Iuſtitia, Caſtitas, Innocentia habitabat in caſtris: & nuſquam violenti aut feroces, niſi in hoſtem, erant. Non deduco quæ in recenti memoriâ habes: ſed profectò ſunt talia, quæ in animo ſuo tacitus laudet, qui linguâ etiam culpet. Quis tamen ille furioſus, qui vel hoc auſit? Non dicunt. ſed abiiſſe illa tempora, alios mores aliud hoc æuum velle. O boni & ſuaues! quaſi alij nunc homines, aut alia

Vtilitas operum.

* Decipias, palis fixis, vallo cæco ſtructo, aut talibus.

Nota.

Exercitij hodie neglectus.

At cottidie vſurpandum.

De Legibus iudicium.

Nobis pauca, & vana.

Scelera impunita.

Temperies meo ſcripto.

Romani boni & modeſti.

Vox vulgi reiecta.

quæ gubernet ratio: & non omni æuo iustum, iustum sit; tale iniustum.

Virtus volenti facilis.

Ratio adseruandi stipendia. Lib. II. cap. XX.

Nempe ad difficilia vocantur. abstinere à vi & vitijs; manus in hostes, non in ciues vertere; vires non Veneri sed Marti reseruare: denique stipendia sua non prodigere, aleâ, pene, ventre. De quibus sanè stipendijs incidit opportunè hîc monendum. veteribus cautionem fuisse, ne tota ea essent in manu militari. sed, vt ait Vegetius, *diuinitus hoc institutum, vt dimidia pars sequestraretur apud Signa, & ibidem ipsis militibus seruaretur, ne per luxum aut inanium rerum comparationem à contubernalibus posset absumi.* O verè præclarum, & vt ipse vult, diuinum institutum! cum

Dupliciter vtilis.

duplici eoque aperto fructu. vt & continentior astrictiorque miles esset, minùs in lasciuiam, epulas, & denique turbas pronus: & vt maiore animo pro Signis suis dimicet, *more humani ingenij*, ait idem scriptor, *vt pro illis habeat maximam curam, in quibus suam videt positam esse substantiam.*

Iphicratis factum. Lib. III.

Quod equidem à Græco etiam Imperatore vsurpatum video, Iphicrate. De illo Polyænus: Ἐν τῇ δόσει τοῦ μισθοῦ καθ' ἕκαστον μῆνα ὑφαιρῶν τὸ τέταρτον μέρος, ὥσπερ ἐνέχυρον ἑκάστου κατέχων, ἵνα μὴ λίποιεν τὸ στρατόπεδον, οὕτως ἄρα καὶ πολλοὺς εἶχεν ἀεὶ τοὺς στρατευομένους καὶ εὐπόρους: *In mercedis ac stipendij solutione, quoque mense subducens quartam partem, velut pignus militum retinebat, ne facilè desererent exercitum. atq; ita & multos semper frequentesq; habuit milites, & eosdem diuites.* Quis non videt hoc etiam in solutis istis moribus posse, aut potiùs debere fieri? cùm alioqui miles, velut per gloriam prodigus, post quantauis stipendia pauper & egenus semper est? imò, nisi rapto viuatur, victus diurni expers? Talia atque alia quàm facile, quàm laudabile imitari, si mens altior nobis sit, & vt poëta loquitur,

De Præmiis & Pœnis.

Promotio reuocanda.

incoctum generoso pectus honesto? Iam *Præmia* & *Pœnæ* notum est quàm excitent, aut reprimant: per malam socordiam & indulgentiam omnia nunc omissa. Præmia Promotionum si repetantur, bonum mirificè fit, & sine ærarij vllo sumptu. Ea dico, cùm miles gradatim per virtutem ascendit, & in ipsis ordinibus Centurionum (id enim quoque debet) est discrimen. Exiguum aliquod lucellum ad hos locos adiunctum, quàm inferiores milites inflammet? ista perueniendi spes, quàm multos trahat ad militiam, & in eâ libentes teneat? Denique ipsæ coronæ, aut tor-

Insignia virtutis vsurpãda.

Pœna imprimis.

ques, & à me singillatim dicta, cum laudationibus publicis, ingenuos animos non ad discrimina solùm impellant, sed ad ipsas mortes. Pœnas tamen etiam adiungo. Virtus assurgere non potest, vbi vitium libero passu comitatur: & abscisо ac seuero castigationis genere turba militaris coërcenda. Vnde tot rebelliones hodie ac tumultus? minæ aut arma in

Licentia militiæ corruptrix.

suos duces? ab impunitate & licentiâ: & quamquam aliæ caussæ prætexantur, istæ veræ & intimæ sunt. Coërceantur, & vno verbo; plus ducem suum miles timeat quàm hostem. Satis composui, præsertim tam inæqualia. iterùm hortor, vt adsumantur? quem? vtinam adsit & audiat,

Finis comparationis, etiam sermonis.

cuius interest, quem animi istis oculis iamdiu designo. Sed in cælesti Prouidentiâ hoc est: audiat non audiat, Ius Fasque hæc audiet, & comprobabit in iis qui facient, vindicabit qui contemnent. At ecce mea do-

mus,

mus, intro, & iam ſpatium omne de Militiâ decurri. Non quin aliquid ſuperſit dicendum alibi, ſed in FACE HISTORICA, ſi Deus volet, hoc fiet. Omnia ſimul, nec potuit, nec oportuit, vitandæ confuſioni. AVD. O illa Fax quando lucebis! *ἔξεχ᾽ ὦ φίλε ἅλιε. LIPS. Breui. & ſi non toto vultu & corpore, at per partes & velut radios emicabit. Sed quod dicebam, *De militiâ ad Polybium* iam decurri: in quo ſalebras aut cliuos complures fuiſſe, vt cum Platone loquar, *οὐκ οἴομαι, ἀλλ᾽ εὖ οἶδα. Si peruaſi aut complanaui pleraque, gratia mihi eſto: ſi quædam minimè, venia. & illud vetus cogitetur,

* Exorere ô care Sol.

* Non puto, ſed ſcio.

*Καλὸς Θεόκριτος οὐ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷ.

* Pulcher Theocritus haud ſolus hominum videt.

Sed nec omnia videt. & ideò ſiquis poſt me aliquid (nec dubito) moneat, vel ipſe diuulget. Nihil æmulor aut inuideo, imò vltrò excito & adhortor. Quid ſibi volunt ij, qui velut locum in balneis, ſic ſcriptorem aliquem occupant? iniuriam ſuam putant, ab alio tangi? Abite. mihi alia mens: & quicumque es, doce, dirige, corrige, auidis auribus & ſupinis manibus accipiam facientem. Liuor tantùm aut conuicia abſint, ad quæ ferri video hodie ſcribentium mentes. Pudet, pudet, & Senecam noſtrum ſæpè ruminor, qui dictum hoc protulit, *Poſtquam docti prodierunt, boni eſſe deſierunt*: hactenus dictum, vereor vt mox oraculum, vti ſunt mores. At ipſi viderint. ego de me teſtor, pacis mihi ingenium eſſe, & cum Heſiodo,

* Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ᾽ ἐσθλῶν νικητῆρα.

* Nec prauis ſocium, obtrectatorémve bonorum.

& in hoc ipſo ſermone bellico, nihil tamen ſpirare bellicum. Tu Deus, qui Pax & amor es, da conſentire & conſpirare in commune bonum; da te, virtutes, honeſta ſtudia amare; & hæc iuuare pro viribus & copiâ, quam dediſti: aut dabis. Nos quid ſumus? humiles, imò humus: tu ſuper omnes, tu omnia; & à te, quidquid boni eſt, Summo bono. Hoc ama, me dilige, mi AVDITOR, & vale. AVD. O tu quoque longùm mi doctor, mi parens, nec aliter te appellem.

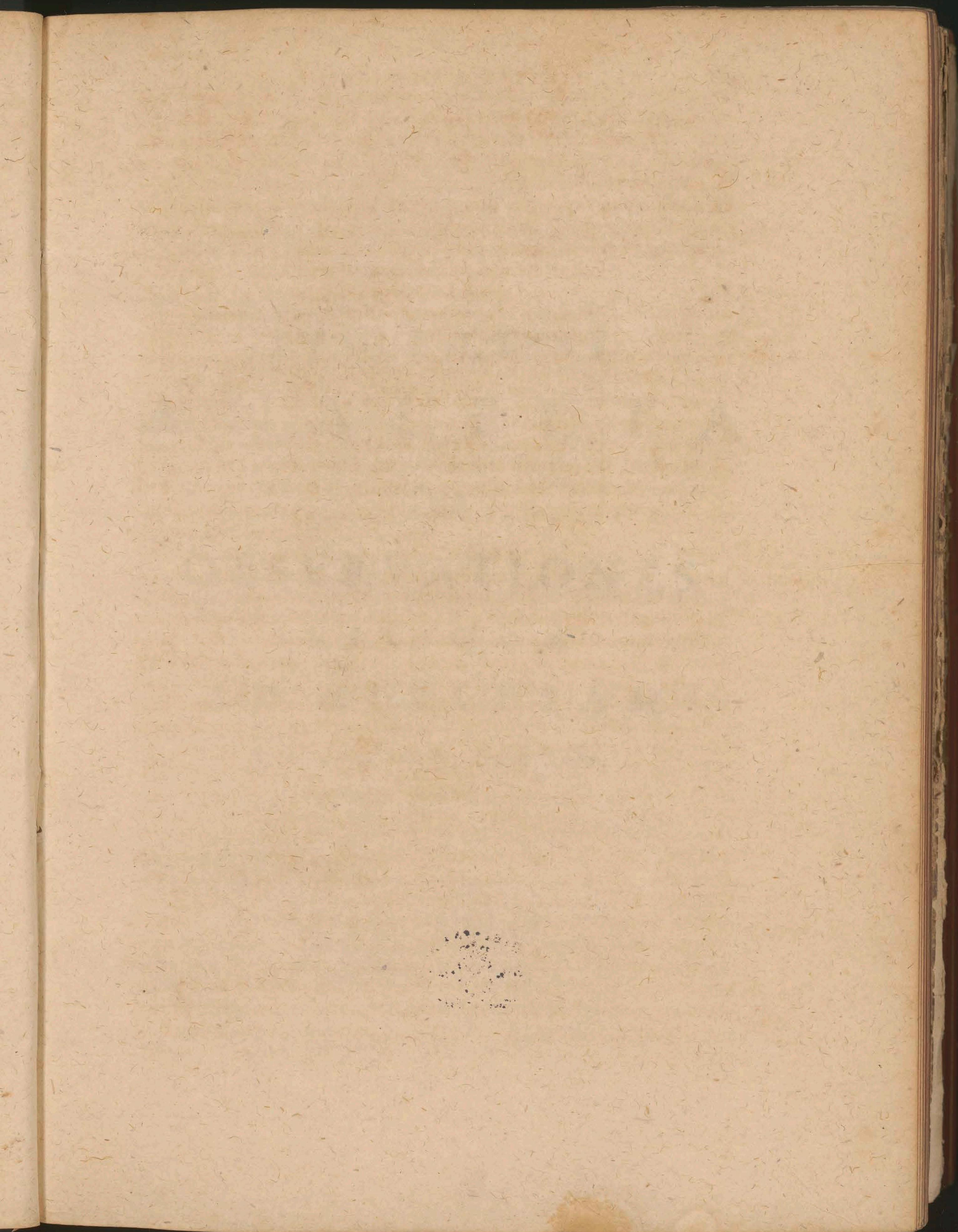
BREVIARIVM LIBRI VLTIMI.

DISCIPLINÆ sedes sunt
- CASTRA. Ea disposita, & dimensa:
- *Prætoris, Quæstoris, Legatorum, Tribunorum, & Militum metaturæ.*
- *Valli & Portarum descriptio, & enumeratio.*

Partes sunt
- MVNIA. *quæ continent Ministeria, Excubias, Circuitiones, & alia in castris.*
- EXERCITIA. *quæ sunt Oneris, vt in Agmine (& per occasionem Agmen descriptum:) aut Operis, aut denique Armorum.*
- LEGES. *quæ variæ sunt. nos è Polybio explicauimus eas quæ tangunt Furta, Stipendia, Præmia, Pœnas, Missionem.*
- *In clausulâ, Comparata militia nostra cum priscâ.*

FINIS.

IVSTI LIPSI
ANALECTA
siue
OBSERVATIONES
RELIQVÆ
AD MILITIAM
ET HOSCE LIBROS.

IN NOVAM EDITIONEM LIBB.

DE MILITIA ROMANA

IVSTI LIPSI V. C.

QVID *tibi cum Sophiâ (quærit vulgaria turba)*
Qui veterem calles tam benè Militiam?
Antiquam Sophiam qui calles tam benè, LIPSI,
Quid tibi cum veteri (quæro ego) Militiâ?
Cur, meditabaris qui dogmata prisca Sophorum,
Misces Socraticam, Militis arte, domum?
Olim Demochares fieri quod posse negabat,
Nempe Duces SOPHIAM, MILITIAM*que doces.*
Esse putant frustrà te quidam: munera (dicunt)
Non benè conueniunt, Militis, atque Sophi.
Lancea Thymbra foret citiùs, quàm è Socrate quisquam,
Iudicio vulgi, Dux bonus esse queat.
Nónne modum scribis, fieri quî poßit, vt vnus,
Sit Rex egregius, de grege Socratico?
I nunc Demochares, tuque ô vulgaria turba.
Sitis vos frustrà, LIPSIVS *efficiet.*

Antonius Vacquerius.

A D

AD LECTOREM.

DIVNXIMVS etiam, Lector, reliqua Obseruationum quædam, & vt verè appellamus, ANALECTA. Cur autem recolligo? cur non in opere ipso dedi? Caussæ sunt, quas boni æquíque consules, quisquis es talis. Primùm, verebar ne nimis à re interdum abirem, aut certè diutiùs in eâ sisterem; si quidquid eò facit, concinnarem. Polybius quæ non tetigit, aut quibus ansam non dedit vt apprehenderem, passus sum abire paullulùm, mox reprehendenda. Ordo etiam ita visus melior, nec in omni occasione mens abducenda Lectoris. Fit cum noxâ eius, adeò non cum fructu. & vt oculus qui variè se inflectit, intentè nihil videt: sic mens, quæ auocatur. Denique & tertiò, curiosa quibusdam quædam ex his visum iri censebant, & velut πάρεργα. qui igitur sic affecti, prioribus illis contenti, ad hæc ne veniant: & qui aliter, quibúsque cupido est scitè aliquid scire, leui diuerticulo huc deflectant. An & quartam caussam addam à meâ fortassis incuriâ? prodam, nec dissimulabo. quædam mihi ex dictis illustranda magis visa, quædam firmanda, fortasse & alibi adducenda & restringenda. Ea omnia decorè mihi facturus videbar in hoc adtextu. Siquid etiamnunc neglexi, aut non correxi: veniam da, quisquis memor es tuæ & meæ conditionis. Quid ambo sumus? homines, id est labi faciles. quid ego seorsim? æger, & in decennali ampliùs languore. Ah, quoties per eum in caligine esse me sentio, & velut nube?

quàm quæ volo, non volo; quæ possum, non possum? Sed prorsus, vt ij qui vincti & impediti sunt, membra habent ad vsum, nec vtuntur: sic mens, lingua, stilus, adstricta ad morbi hanc catenam. Solue me eâ Deus, cùm tibi visum: aut potiùs his totis vinculis solue, si visum; vt liber & solutus te, apud te, fruar, in æternâ illa luce despector aut irrisor eorum quæ nunc miramur. Intereà dum hoc fit, in statione maneo, & nec saucius eam desero: vt si manu & operâ haud multum, animo tamen iuuem & exemplo. Interpretare sic Lector, & hæc accipe, quædam etiam eius generis opportunè in FACE nostra habiturus.

IVSTI

IVSTI LIPSI ANALECTA siue OBSERVATIONES

LIB. I. DIAL. II.

DE Dilectu.] *Dilectus Græcis est* στρατολογία, *itemq́;* κατάλογος, *&* καταγραφή. *Dicunt paßim* κατάλογον ποιεῖσθαι, καταγραφὴν ποιεῖσθαι: legere militem, ſcribere militem: *ſicut & Romani. De ſcripturâ ideò, quia ſic lecti in tabulas & codices referebantur, vt memoria nominum & ſtipendiorum publicè exſtaret. Itaque* κατάλογος *etiam pro ipſo tali indice. vt in Suidâ:* Κατάλογος, ὁ πίναξ ἐφ' οὗ ἐνέγραφον τῶν στρατευομένων τὰ ὀνόματα: Catalogus, liber aut breuis, in quo militantium nomina ſcribebant. *Dio Caßius peculiari quodam ſenſu vſurpat, pro ciuilibus tantùm & legionariis copiis. vt libro* LII. ἑκατοντάρχης ἐκ τοῦ καταλόγου: Centurio è catalogo, *ſiue è legione. Iterùm lib.* LV. Τὰ τείχη τῶν ἐκ τοῦ καταλόγου στρατευομένων: legiones eorum qui ex catalago & dilectu militant. *Opponit auxiliis, & copiis non perpetuis ac firmis. Tertiò idem, libro* XL. *de Craſſo Diuite: quem ſcribit* vt pauperes miſerari ſolitum, τοὺς μὴ δυναμένους στρατόπεδον καταλόγου οἴκοθεν θρέψειν: eos qui nõ poſſent legionem catalogi à ſe & domeſticis copiis alere. *Quod dictum Plinio effertur, libro* XXXIII. *cap.* X. M. Craſſus negabat locupletem eſſe, niſi qui redditu annuo legionem tueri poſſet. *Haud dißimiliter in Baſilio, de quadraginta martyribus:* Εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς ἐτάχθησαν καταλόγους: In militares legiones relati ſunt. *Eoq́; ſenſu reperies in Iuſtiniani Nouellis. Vox etiã alia huic rei, æuo illo ſequenti,* Adnumium, *vel* Adnumius. *In Suidâ:* Ἀννούμιος, ἀπογραφὴ ὀνομάτων παρὰ Ῥωμαίοις· οἱ δὲ Ἀδνούμιόν φασι: Annumius, deſcriptio nominũ apud Romanos; alij autem Adnumium dicunt. *Eſt in Cedreno ea vox, rebus Iohannis Comneni: & interpres vir induſtrius & doctus fatetur ignorare quid vocis eſſet. Eſt & in Leone, Cap.* VI. Tempore rogæ & adnomij, id eſt deſcriptionis nominum. *Sed ne dißimulem, non tam in Dilectu fortaſſe locum habet, quàm in recenſu & adnumeratione militum ſub tempus ſtipendij aut largitionis. Ad hanc ipſam rem reperies,* Pittacia, Breues, Laterculum, Matriculam. *Sicut autem ſcribebantur iam milites, ita delebantur non milites & reiecti. Plautus aſpexit:* Pag. 13. lin. 23.

Pulchrè miles centuriatus ibit ex puncto in manipulo.

Et explicabit Scholiaſtes vetus in hoc Perſij: Proximus expungam.] Tractum à militibus, qui expuncti dicuntur, dum foras à militiâ emittuntur. *Solent & mortuos ibi notare, & Theta ſuum adfigere. Ruffinus in Hieronymum:* Quod tale eſſet, quale ſiquis accepto breuiculo in quo militum nomina continentur, nitatur inſpicere quanti ex militibus ſuperſint, quanti in bello ceciderint: & requirens, qui inſpicere miſſus eſt, propriam notam, verbi cauſsâ, vt dici ſolet, ϑ. ad vniuſcuiuſque defuncti nomen adſcribat, & propriâ rurſus notâ ſuperſtitem ſignet.

„ Tenuiores ad militiam non vocati.] *De bonâ illâ & compoſitâ rep. verum eſt: etſi poſteà remiſſum. Adeò, vt non libertini ſolùm, ſed ſerui etiam adſcripti; ſed ferè per ciuilia bella, cùm Virtus & Honos ius ſuum ægrè ſeruant. Exemplum tamen ab æuo Annibalis, cùm neceßitas id expreßit. Tunc enim non ſolùm* octo millia ſeruorum *in militiam empta, quod Liuius alijq́; produnt: ſed etiam paſtores aliquot ferociores in equites adſumpti. Docet Valerius (quod alij ſilent) libro* VII. Ex Apuliâ quoque & Fidiculis ſeptuaginta atque ducenti ad ſupplementum equitatus ſunt empti, *Atque hos ipſos ſtatim appellat* à paſtoralibus caſis colPag. 15. lin. 5.

 lecta

lecta mancipia. *Sanè multi in Apulià & feroces pastores. ac Pompeius etiam bello in Cæsarem, eodem illo tractu*, seruos pastores armat, atque his equos adtribuit: *quod ita in Cæsare scriptum Ciuilium primo. Repetit & occultè obijcit idem Commentario tertio: cùm in equitibus Pompeij recenset* octingentos, quos ex seruis suis pastorumque suorum coëgerat. *Qui tamen locus vitij suspectus: nec* pastorum serui *conscripti videntur (id verò vile & ridiculum, seruorum seruos) sed ipsi pastores. Itaque vide num scribendum:* quos ex seruitijs pastoribúsque suorum coëgerat. *Ita in eodem Cæsare, libro eodem*, M. Cælius Milonem in Thurinum, ad solicitandos pastores, misit. *Ita & Domitius* colonis pastoribusque, quos secum adduxerat, naues Massiliensium complet, *Commentario primo.*

DIALOG. III.

Pag. 24. lin. 11. ,, L. Atius Tribunus primus.] *Per honorem ita dicitur; qui crescit, si* Primus in Legione primâ. *Est in Festo:* Primanus Tribunus, qui primæ legioni tributum scribebat. *Sed non de istis legionum, ne erres: de Tribunis ærariis id capiendum.*

DIALOG. VII.

Pag. 39. lin. 28. ,, Eorum vicem Auxilia fuisse, quæ varijs gentibus solent imperare.] *Plena huius rei Principum historia, &* Socias cohortes Hispanorum, Germanorum, Tungrorum, Batauorum, *aliarum gentium, vbique leges. Creberrimè item*, Auxiliares, *&* Auxilia. *Isti verò omnes è prouincialibus; & certis quibusdam bellicosisq; gentibus, non aliud loco tributi, quàm militiam & viros imperabant: quod de Batauis scriptum Tacitus reliquit. Sed alij diffusiores populi & ditiores, vtrumque sæpè dabant, & Pecuniã & Militem: adeoq; robur in his & numerus, vt idem Tacitus audeat dicere:* Nihil validum in exercitibus, nisi quod externum. *Sed & alibi idem scribit:* Prouinciarum sanguine prouincias vinci. *Etsi autem miles è subditis, non tamen dilectu eorum aut arbitrio capiendus. Romani, Centuriones aut tales aliquos peritos legendi, mittebant: qui sæpè vsui suo & compendio, magis quàm publico seruiebant. Tacitus fraudes & quæstum hac in re indicat, & inter caussas ponit rebellionis Batauicæ:* Iussu Vitellij Batauorum iuuentus ad dilectũ vocabatur. quem suapte naturâ grauem, onerabant ministri auaritiâ ac luxu: senes aut inualidos conquirendo, quos pretio dimitterent; rursus impuberes, sed formâ conspicui (& est plerisq; procera pueritia) ad stuprum trahebantur. *Sed &, cùm hæc aberant, dilectus ille per se grauis. quod iidem Bataui ibi apud Tacitum effantur:* Instare dilectũ, quo liberi à parentibus, fratres à fratribus, velut supremùm diuidantur. *Trahebantur enim in diuersas terras, vt magnitudo Imperij erat; atque illic longâ militiâ ferè consumebantur. Galgacus Britannorum Dux apud Tacitum, inter grauissima Romani dominij ponit:* Liberos cuique ac propinquos suos natura carissimos esse voluit; hi per dilectus alibi seruituri auferuntur.

Pag. 40. lin. 29. ,, Habuisse eos proprios suos Tribunos ærarios.] *Tangit hoc Cicero, cùm Verri obijcit quæstum eum fecisse in classe contra prædones comparandâ: & ait: cùm antiquitus institutum esset, vt ipsi socij pecuniam hanc tractarent; eum ad se transtulisse, & prædatum esse. Verba sunt quinto in Verrem:* Cognoscite nunc nouam prædandi rationem, ab hoc primùm excogitatam. Sumptum omnem in classem, frumento, stipendio, ceterisque rebus, nauarcho suo quæque ciuitas dare solebat. is neq; vt accusaretur à nautis committere audebat, & ciuibus suis rationem referre debebat. Erat hoc, vt dico, factitatum semper, nec solùm in Siciliâ, sed in omnibus prouincijs, etiam in Sociorum & Latinorum stipendio ac sumptu, tum cùm illorum auxilijs vti solebamus. *Postrema huc propriè faciunt, & notabis inibi Socios iam ante Ciceronem desijsse.*

DIALOG. VIII.

Pag. 42. lin. 10. ,, Ex beneficiarijs superiorum exercituum.] *Cæsaris verba sunt; & dat intelligi plerosque Euocatorum è* Beneficiarijs *solere esse. Quod hoc genus? eorum qui beneficio Imperatoris ad gradus aut commoda promoti. Cæsar apud Hirtium in bello Africo:* Ordines in meo exer-

exercitu, beneficio non virtute consecuti. *Suetonius Tiberij cap.* XII. Venit in suspicionem per quosdam beneficij sui Centuriones. *Vegetius lib.* II. *cap.* VII. Beneficiarij ab eo appellati, quòd promouentur beneficio Tribunorum. *In lapidibus priscis*: BENEF. TRIBVN. *Meminit Cicero lib.* V. *epist.* XX. *& ostendit etiam in pecunia Beneficia hæc fuisse. de quibus & in Synodo Nicænâ, can.* XVIII. damnantur ij, qui militiam & zonas deponentes, posteà ad vomitum redeunt, ὡς βενεφικίοις κατορθῶσαι τὸ ἀνασρατεύεσθαι: vt beneficiis feliciùs militiam resumant & instaurent. *Festus ad eos quoque refert, qui munere in militiâ vacabant, beneficio Imperatoris. In prouinciis etiã* Beneficia, *in eos qui agris aut immunitate donati. Ita Cæsar.* Pompeii magna beneficia & clientelas in citeriore prouinciâ *cõmemorat*: *Hirtius*, maiores Numidarum vsos beneficio C. Marij.

DIALOG. IX.

„ Suspicor tamen nomen Imperatoris.] *Imò iam penè scio. Is qui orationem funebrem scripsit (D. Ambrosium auctorem faciunt) Valentiniano Imperatori*: Charactere domini inscribuntur & seruuli, & nomine Imperatoris signantur milites. *Duplex ritus. & de seruis, qui compungi solent dominico nomine, vt agnoscerentur; & de militibus, qui præferre Imperatorem. Locus hic in scidis meis delitescens commodùm se nunc obtulit.* Pagina 45. lin. 10.

ANALECTA
LIB. II. DIAL. II.

„ Etsi raró tamen in agmine aut acie sic incessère.] *Id verum est, & in agmine ferè præmitti solent ad incerta aut occulta viarum exploranda. In acie quoque aliter locari, & abiungi à grauioribus, in loco dictum. Sed addo, distributionem hanc, de quâ Polybius, videri ad Cohortes maximè pertinere: in quas certum est Velites fuisse relatos* centum viginti: *id est ter quadraginta, quot in singulis manipulis colligimus fuisse. Cohors igitur si alibi in præsidio, aut diuisa; habuit suos Velites, & huic rei adtributio illa seruijt.* Pag. 52. linea 16.

„ Ab eo quòd iunctis manibus pariter dimicabant.] *Hinc aliquis colligat, in acie stetisse ferè per Decurias in quâque centuriâ: & quia tales in vno contubernio etiam erant, Vegetius voluit* Manipulum *ab eâ ratione simul pugnandi dictum. Etsi de Etymo tamen aliter est, sed res notetur.* Pag. 52. lin. vlt.

DIALOG. III.

„ Etsi habuit suas caussas.] *Suspicionem, quæ dominantibus ferè innata: & ne turbare Latini possent, putauit Tarquinius melius misceri eos ac confundi cum Romanis. Posteri aliter.* Pag. 55. lin. 7.

„ Vt in vno ordine duo sint Centuriones.] *Id nego factum; & rectè, si pro more & vero loquaris. Cùm tamen in omnia me verso, ne quid frustrà aut temerè mutem; succurrit posse excusari fortassis, si Optiones etiam & Succenturiones venire velimus in hoc principale nomen. Fecisse videtur Liuius lib.* X. Quattuor Centuriones manipulumque hastatorum armillis aureisque coronis donauit, quia primi portam murumque Aquiloniæ ceperant. *Vnius enim manipuli facinus hoc facit, nec credo admixtos Centuriones ex aliis fuisse. Etsi nec argumentum, nec numerus fortasse, satis certa.* Pag. 55. lin. 35.

„ Earum vnamquamque primam, pilum vocabant.] *Est nostra ita correctio, & multa suadere videntur: tamen Turnebus, aliiq;.* Earum vnam, quam Primumpilum vocabant: *voluntq; totum illum ordinem* Primumpilum *dici. Sed abnuit, quòd* Pilani *dicantur, quòd ante eos positi*, Antepilani. *Tamen iudicia in re dubiâ libera sunto.* Pag. 56. lin. 40.

DIALOG. V.

„ Legio.] *Quæ variis nominibus Græcis Latinisq; etiam postmodum dicta. Græci veteres*, σρατόπεδον, σράτευμα, *& creberrimè* τάγμα *dixerunt: nouelli etiam* θέμα, *scilicet quòd in loco & limite* Pag. 60. lin. 33.

limite certo solent poni. In Glossis illis bonis: Legio, Τάξις, θέμα. In Cedreno θεματικοί, ipsi Legionarij: & Constantini Porphyrogenetæ libellus est titulo, περὶ θεμάτων, de Legionibus, vt illo æuo erant. Produxit Cedrenus etiam ad equites, & θέματα καβαλλαρικὰ in eo sunt Equitum alæ. Iidem Græci dixêre & τέλος: vti Plutarchus & Appianus. quo sensu fortasse Dio (verba dedi in Transuectione equitum, libro primo) ἱππεῖς ἐκ τῶν τέλους: legionarij aut ordinarij equites: etsi paullo aliter id fuit. Reperio & τεῖχος, pro legione: nec audiam viros doctos qui vertunt in τέλος. Ita enim Dio lib. LIV. post recensum legionum: Τοσαῦτα τείχη τῶν ἐκ καταλόγου στρατευομένων: Tot legiones sunt, quæ ex ordinario catalogo & dilectu militant. Iterùm idem in Eclogis, quas vulgauit vtiliter Fuluius Vrsinus, Eclogâ vltimâ: τοῦ τετάρτου τοῦ Σκυθικοῦ τείχους: legionis quartæ, cognomento Scythicæ. Et infrà: πολεμικώτατον τεῖχος: bellicosissima legio: Cur verò abhorream? nam & Latini posteriores Murum sic vsurparunt. Vegetius: Antiquos murum dixisse pedestrem exercitum: & alibi in eodem. Notabis & Numeros pro legionibus, quod exemplis ad Tacitum firmaui. Item Ordines: imitatione scilicet Græcorum, quibus sunt τάγματα. Hegesippus ita: Connexis ordinibus Quinto & Decimo: & pluries idem, ne cumulem è superuacuo verba. Virtutes etiam in Paullo Diacono legi; sed communiùs, pro copiis & robore militari.

Pagina 61. lin. 28. „ Variatum in occasionibus ostendit.] Instabilis omnino hic numerus, cùm Patres sub initium anni prouincias & exercitus ornarent: id est, legiones describerent, quot quantísque, bellum geri ex vsu videretur. Sæpè ad eos magistratus hoc referunt, apud Liuium. vt lib. XXII. De bello déque rep. Dictator retulit, quibus quótve legionibus victori hosti obuiam eundum esse censerent Patres. Idem libro XXVI. Consul Senatu in Capitolium vocato, de administratione belli, de prouinciis exercitibusq; Patres consuluerunt. Inibi obiter nota locum, in quem vocati: nempe Capitolium, vbi de bello ferè actum monuimus libro I. ex Appiano. Nunc pro nostrâ re etiam Claudianus, qui Stiliconem docet imaginem prisci & desiti ritus retulisse.

Neglectum Stilico tot iam per sæcula morem
Rettulit, vt ducibus mandarent prœlia Patres,
Decretoque togæ felix legionibus iret
Tessera.

Tessera, nimirum ad iter, & quò copiæ dirigendæ.

Pag. 62. lin. 3. „ Quadratam dictam.] Infrà, in Acie, de caussâ huius cognominis. Sed lubet alia quoque agnomenta legionum exsequi, quæ in scriptoribus prompta. Si curiositas videbitur; transi cui sic videtur: tu lege, cui aliter. & vt pessimè, quid nisi iactura atri liquoris alicuius & chartæ? Vtinam meum illum omnem hîc effundam. Communis igitur & receptissima agnominatio legionum à numeris fuit, idq; discretionis caussâ. Si enim Legio tantum; de quâ intellegam? & interest sæpè ob facinus aliquod egregium, aut aliam notitiam, sciri. Ergo à numeris, Prima, Secunda, Tertia, vsq; ad Vigesimam, Trigesimam, & quot fuêre. Id ab ordine temporis & dilectus, quo conscriptæ. Dio Cassius libro XXXVIII. Τὰ πολιτικὰ στρατόπεδα πρὸς τὴν τῶν καταλόγων τάξιν ὠνομάζετο, ὅθεν περ καὶ νῦν ὁμοίως τὰ μὲν ὄντα ἐπικλήσεις ἔχει: Ciuiles legiones iuxta ordinem dilectuum appellabantur, sicut & nunc eæ quæ exstant agnominationes habent. Quòd autem æuo eius, itemq; Augusti extiterint, & quibus cognominibus (nam & alia, præter numeralia illa, ex occasione dabant) ipse fusè ita scribit libro LV.

„ Tres tunc (Augusti æuo) & viginti legiones, aut vt alij volunt, quinque & viginti
„ alebantur. Nunc verò nostro æuo, nouemdecim modò ex ijs supersunt. Legio Se-
„ cunda Augusta, quæ in Britanniâ superiore hibernat: & tres Tertiæ, quarum vna in
„ Phœnice, Gallica cognomento; altera in Arabiâ, Cyrenaica; tertia in Numidiâ, Au-
„ gusta. Iam Quarta Scythica in Syriâ agit, Quinta Macedonica in Daciâ. Sunt &
„ Sextæ duæ. quarum vna in Britanniâ inferiore, cognomento Victrix; altera in Iu-
„ dæâ, Ferrata. Est & Septima in Mysiâ superiore, quæ plurimùm Claudia dicitur.
„ Octaua Augusta, in Germaniâ superiore. Decima in Pannoniâ superiore, dicta

Gemi-

Gemina, atque altera Decima in Iudæâ. Vndecima in Mysiâ inferiore, Claudia „ dicta. Ita enim hæ duæ legiones à Claudio cognominatæ, quoniam in rebellione „ Camilli contra eum non steterunt. Duodecima in Cappadociâ, Fulminatrix. Ter- „ tiadecima Gemina, in Daciâ. Decima quarta Gemina in Pannoniâ. Decimaquinta „ Apollinaris in Cappadociâ. Et vigesima, Valens & Victrix dicta, in Britanniâ supe- „ riore. quam ipsam, vt mihi videtur, cum eâ quæ & ipsa Vigesimæ nomen habet & „ in Germaniâ superiore hiemat (etsi etiam, nec tamen ab omnibus, Valens appelle- „ tur: neque nunc eo cognomine vtitur) accipere oportet. Hæ ex Augusti legionibus „ saluæ sunt. Reliquarũ aliæ prorsus exstinctæ, aliæ aliis quibusdam vel ab ipso Au- „ gusto vel à secutis Imperatoribus sunt permixtæ: vnde & Geminæ cognomen sol- „ lemne habent. Quoniam verò semel in hunc sermonem de legionibus veni, etiam „ alias quæ deinceps à Principibus conscriptæ sunt edisseram, vt promptum sit vo- „ lenti in vno loco hæc videre & discere. Nero igitur primam Italicam dictam scri- „ psit, quæ in Mysiâ inferiore hibernat: Galba Primam Adiutricem, quæ in Panno- „ niâ inferiore; & Septimam, quæ in Hispaniâ. Vespasianus Secundam Adiutricem, „ quæ in Pannoniâ inferiore; & Quartam Flauiam, in Syriâ. Domitianus Primam „ Mineruiam, quæ in Germaniâ inferiore. Traianus Secundam Ægyptiacam, & „ Trigesimam Germanicam, quas & à seipso agnominauit. M. Antonius Secun- „ dam, in Norico. „

Ecce hîc habes & numerum legionum, quæ sub Principibus ordinariæ, & cognomina, & loca earum siue castra. Percurram ipsa verba, & inferam (quia opus) alibi nostram faciem. Ait: Vt alij volunt, quinque & viginti.] *Dissensum inter scriptores tangit, quorũ alij vigintitres Augusti æuo legiones faciunt; alij vigintiquinque. Inter hos posteriores Tacitus est, inquisitionis & fideinotæ scriptor. In rebus enim Tiberij, cùm ex occasione vires & copias imperij recenset, ita infit:* Italiam vtroque mari duæ classes, Misenum apud & Rauennam, proximumque Galliæ littus rostratæ naues præsidebãt, quas Actiacâ victoriâ captas Augustus in opidũ Foroiuliense miserat, valido cum remige. Sed præcipuũ robur, Rhenum iuxta, commune in Germanos Gallosque subsidium, octo legiones erant. Hispaniæ recèns perdomitæ tribus habebantur. Mauros Iuba rex acceperat, domũ populi Romani: cetera Africæ per duas legiones, parique numero Ægyptus. Dehinc, initio ab Syriâ vsque ad flumen Eufratem, quantum ingenti terrarũ sinu ambitur, quattuor legionibus coërcitũ: accolis Hybero, Albanoque, & alijs regibus, qui magnitudine nostrâ proteguntur aduersum externa imperia. At Thraciam Rhœmetalces & liberi Cotyis; ripamq; Danubij legionum duæ in Pannoniâ, duæ in Mœsiâ attinebant. totidem apud Dalmatiam locatis, quæ positu regionis à tergo illis, & si repens auxilium Italia posceret, haud procul accirentur. Quamquã insideret vrbem proprius miles, tres vrbanæ, nouem prætoriæ cohortes. At apud idonea prouinciarum sociæ triremes, alæque & auxilia cohortium. neque multo secùs in iis virium, sed persequi incertum fuit, cùm ex vsu temporis huc illuc mearent, gliscerent numero, & aliquando minuerentur. *Insignis & delectabilis locus, iis quidem qui animo intueri & concipere non solùm magnitudinem viresq; Romani Imperij, sed & ordinem dispositionemq; volunt. Habes igitur vigintiquinque legiones hîc in prouinciis (adnumera:) præter cohortes alasq; sociales, & classes. Habes in ipsâ Italiâ legiones duas classicas Rauennatem & Misenatem, præter copias Foroiulienses: & in ipsâ vrbe duodecim cohortes, ferè millenarias, id est legionum item instar duarum. Sed de Sociis, excusat quòd non numeret, quia aliquando, inquit, hîc illicq; erant; & numero maiores aut minores. Tamen certum est, haud infra ciuiles copias fuisse, ex prisco illo & perpetuo ritu quo socij æquabant; & ex Taciti hîc assertione,* haud multo secùs in iis virium fuisse: *quod est, haud minus. Fuerunt igitur tunc ciuiles copiæ, legionum circiter triginta: quæ essent (in legionem quinque millia sumendo)* centum quinquaginta millia *hominum. Adde Socios tantumdem. Is modus tunc virium, nec aliter ferè Dionis æuo, & hîc verbis. Nam nume-*

numerat superfuisse nouemdecim ex Augustæis, & alias deinde nouem accenset. At, quod mireris, Agathias Scholasticus copias istas immensùm auget. Nam cùm Hunnorum irruptiones, Iustiniani æuo, in Thraciam Græciamque denarrat & deplorat: culpam coniicit in copiarum paucitatem, quas Principes tunc alebant. Τὰ γὰρ *(inquit libro quinto Historiæ)* τῶν Ῥωμαίων στρατεύματα οὐ τοσαῦτα διαμεμενηκότα ὁπόσα τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων ἐξεύρηται, ἐς ἐλαχίστην δέ τινα μοῖραν περιελθόντα, οὐκ ἔτι τῷ μεγέθει τῆς πολιτείας ἐξήρκουν. δέον γὰρ εἰς πέντε καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑξακοσίας χιλιάδας μαχίμων ἀνδρῶν τὴν ὅλην ἀγείρεσθαι δύναμιν, μόλις ἐν τῷ τότε εἰς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν περιειστήκει. καὶ τούτων αἱ μὲν ἐν Ἰταλίᾳ ἐτετάχατο, αἱ δὲ κατὰ τὴν Λιβύην, ἕτεραι δὲ ἐν Σπανίᾳ, καὶ ἄλλαι περὶ τοὺς Κόλχους, καὶ ἄλλαι κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρου καὶ Θήβην τὴν Αἰγυπτίαν. ἐκάθηντο δὲ ὀλίγοι καὶ πρὸς τὰ ἑῷα τῶν Περσῶν ὅρια, οὐ γὰρ δήπου ἔδει ἐκεῖσε πλειόνων, διὰ τὰς σπονδάς: Romanorum enim copiæ non tantæ iam permanserant, quantæ sub prioribus olim Principibus fuerant; sed ad minimam quamdam partem redactæ, non iam vltrà magnitudini imperij sufficiebant. Cùm enim ad sexcenta & quadragintaquinque millia virorum militarium, vniuersas copias colligere oporteret; vix tunc in centum quinquaginta millibus constabant. Atque harum aliæ in Italiâ locatæ erant, quædam in Libyâ, item in Hispaniâ; aliæque circa Colchos, & aliæ circa Alexandriam & Theben Ægyptiacam. Considebant & paucæ ad Orientales Persarum limites: quia pluribus nondum opus ibi erat, ob fœdera & pacem. *En tibi & hìc breuiter statum imperij, cuiusmodi sub Iustiniano, & circà, fuit. Sed quod ait de tam immensis olim copiis: quando id fuit? non Augusti, aut Dionis etiam æuo, id est sub Alexandro Seuero: imò nec Traiani, cùm florentissima (quod ad militiam) videtur fuisse res Romana. Nam columella in Italiâ Romæ exstat in ipso Capitolio, vbi nomina & numerus tunc legionum. Sunt in vniuersum vigintinouem, sic desculptæ.*

NOMINA LEG

II. AVG.	II. ADIVT	IIII. SCYTH
VI. VICTR	IIII. FLAV	XVI. FLAV
XX. VICTR	VII. CLAVD	VI. FERR
VIII. AVG	I. ITALIC	X. FRETE
XXII. PRIM	V. MACED.	III. CYREN
I. MINER	XI. CLAVD	II. TRAI
XXX. VLP	XIIII. GEM	III. AVG
I. ADIVT	XII. FVLM	VII. GEM
XIII. GEM	III. GALLIC	III. ITALIC
I. PARTH	II. PARTH	III. PARTH

Sic Capitolinus cippus: cui adsimilis alter apud Maffæos, nisi quòd versu antepenultimo tres istas etiam inserit:

X. GEM	XV. APOL.	II. ITALIC

Sed nec sic longè supra triginta. quem numerum velut sollennem etiam Fauorinus ioco vsurpat apud Spartianum in Hadriano: arguentibus amicis, malè eū cedere Hadriano de verbo, quod idonei auctores vsurpassent; Non rectè, inquit, suadetis amici, qui non patimini illum me doctiorem omnibus credere, qui habet triginta legiones. *Nec aliter reperio, nisi quòd in lapide quodam prisco:* L. SERGIVS. L. F. LEPIDVS. ÆD. TR. MIL. LEG. XXXX. *Vbi* quadragesima *legio exprimitur, non sine mendi suspicione, nisi si per bella ciuilia sic fuit. Sed in Dione iam pergamus. Ait amplius:*

„ Legio secunda Augusta.] *Sic dicta quòd ipse eam legisset; siue etiam per honorem, quasi eo digna. Lego in Dione eodem,* Legionem totam Augustam vetitam hoc cognomine ampliùs vti, *quòd ignauiter se gessisset. Ita in rebus Augusti, libro* LIV. *Sed cùm tres fuerint hoc cognomine: de quâ, ignoro. Ampliùs:* „ Gallica cognomento] *Dio hìc* γαλατικὸν *dixit: at ipsâ Latinâ voce* τὸ τρίτον στρατόπεδον γαλλικὸν, *in Eclogis Fuluianis. Hæ tales autem agnominatæ videntur à locis Hibernorum.* „ Quinta Macedonica.] *Ita & in marmo-*

marmoribus aliquoties reperio. tametsi in Tacito est Quarta. *Lib.* III. *Hist. acie Vitellianâ,* Quartam Macedonicam dextro cornu locat: *sed rescribendum fortè* Quintam.

„ Cognomento victrix.] *in Græco est,* Victorum, *τῶν νικητόρων: & est in Ammiano* Legio Victorum, *sed nouella magis: atque illa vetus cognomen* Victricis, *habuit, quod lapides docent.* „ Ferrata.] *Dicta, vt videtur, ab armorum præstantiâ, & quæ tota è ferro. Fuit &* FRETENSIS, *freto aßita, in lapidibus.* „ Ita enim hæ duæ legiones à Claudio.] *Nec Claudiæ solùm dictæ, sed* Piæ, Felices. *quod ipse Dio in Claudio ita scribit:* Iussit duas legiones, Septimam & Vndecimam, Claudias, & Fideles, & Pias, etiam à Senatu agnominari. *Sed postremis his cognominibus video & alias gaudere. vt in lapide:* SCHOLA. SPECVLATORVM. LEGIONVM. I. ET II. ADIVTRICVM. PIARVM. FIDELIVM. SEVERIANARVM. *In alio:* PRIMI P. LEG. X. GEM. PIÆ. FIDELIS. *Ratio collaudandi prisca, & in Liuij* XXV. Viginti millia armatorum fortia, fidelia. „ Duodecima Fulminatrix.] *Itaque vetus hoc cognomen, & ab insigni fortasse scutorum sumptum. Valerius Flaccus de Bisaltis, lib.* VI.

Cuncta phalanx insigne Iouis, cælataque gestat
Tegmina, dispersos trifidis ardoribus ignes.
Nec primus radios miles Romane corusci
Fulminis, & rutilas scutis diffuderis alas.

Fortasse dixi. quia vulgò videntur fulmen sic per scuta diffudisse, quod monumenta prisca ostendunt. Magis igitur ab impetu, & quod fulminis in morem rueret, prosterneret. Nam Christiani scriptores, etsi consensu tradunt, dictam legionem Fulminatricem *vel* Fulmineam, *quæ precibus suis fulmen & nimbos sub Marco Imp. impetrauerit: tamen constat diu antè cognomen hoc fuisse, sed in legione scilicet aliâ, & ob aliam caussam. Solent autem & alia quædam insignia scutis inscribere, vt elephantes in Appiano: vt leones in Claudiano, de Bello Gethico:*

Neruius insequitur, meritusque vocabula Felix,
Dictaque ab Augusto legio, nomenque probantes
Inuicti, clypeoque animosi teste leones.

Atque ibi quod est de Felice; *in Aureliano Vopisci* Tertia *sic cognominatur:* Tecum habebis legionem tertiam Felicem. *Amplius:* „ Valens & Victrix dicta.] *Sic verti: etsi in Græco est,* οὐαλέριοι καὶ νικήτορες: Valerij & Victores. *Sed certum est ita Latinis appellatam, vel ex lapidibus. vt illo, qui Parmæ visitur:* PRÆF. LEG. XX. VALEN. VICTR. *item in Faliscis:* LEG. XX. V. V. *interpretari sic postrema hæc oportet.* „ Quam ipsam, vt mihi videtur.] *Hæc confusa valdè in Græco, imò & corrupta sunt. Verba nunc sonant, eamdem illam Vigesimam esse cum superiore: quod falsum est. nec sic* nouemdecim *legiones Augustæas feceris, Dioni anteà assertum, sed* octodecim *tantùm. Adde, quòd hibernis diuersæ cùm fuerint, ipsas oportuit diuertisse. Græcis igitur negatio immittenda est, si quis id curat.*

„ Primam Mineruiam.] *Græcè* τὸ ἀθηναῖον στρατόπεδον. *Errauerat Xylander, qui* Atheniensem *fecerat: & columellæ suprà docent. Dicta est ab ipsâ illâ Deâ, quam Domitianus eximiè coluit, & nomine eius legionem honestauit. Simile antè de* Apollineâ: *quam ab Augusto, cui peculiaris ille Deus post pugnam Actiacam, probabile sic dictam. Satis de istis: quæ passim in Tacito, Spartiano, Capitolino occurrent, pleraque his consona; interdum cum dissensu. Vt in Vopisci Aureliano,* Tribunus *ille scribitur* legionis sextæ Gallicanæ, apud Maguntiacum: *quæ aut diuersa est à* Tertiâ *hîc* Gallicanâ; *aut in hanc reformanda. Talia per te, cui studium, indagaueris: ego modum seruo.*

DIALOG. VII.

„ Ea est, Ala.] *Dico cornu Sociorum* Alam *appellatam: & quamquam satis docui, tamen accedat Vegetij imitatio, qui non semel* Alam *pro* Cornu *dixit. vt lib.* III. Dextram alam tuam sinistræ illius alæ iunge: *& ibidem iterat.* Pag. 67. lin. 35.

„ Nam Vegetius longè in aliam mentem.] *Cuius verba & sensum super Centurio-* Pag. 83. lin. 25.

 turio-

turionum numero atque ordine opera est ponere: quia & diuersa valde à priscis, & in ipso intricata. Verba sunt hæc, lib. II. *cap.* VIII.

» Centurio Primipili non solùm Aquilæ præerat, sed etiam quattuor centurias, » hoc est quadringentos milites in primâ acie gubernabat. Item primus Hastatus » duas centurias ducebat in acie secundâ, quem nunc Ducenarium vocant. Princeps » autem primæ cohortis centuriam semis gubernabat. Item secundus Hastatus cen- » turiam semis, id est, centum quinquaginta homines. Triarius prior centum homi- » nes gubernabat. Sic decem centuriæ cohortis primæ à quinque Ordinarijs rege- » bantur, quibus magnæ vtilitates & magnus honor est à veteribus cōstitutus. Erant » & centuriones, qui singulas centurias curabant, qui nunc Centenarij vocantur. Se- » cunda cohors habebat Centuriones quinque, similiter tertia, & quarta vsq; ad De- » cimā cohortem. In totâ autem legione erant Centuriones quinquagintaquinque.

Ista Vegetius. & ponit in singulis cohortibus Centuriones quinque: ergo quinquaginta *in vniuersum. At enim* quinquagintaquinque *in fine numerantur. Falsò, & induxit Modestus qui* decem *in primâ cohorte recensuit, sed præter verum & Vegetij claram mentem. Sunt igitur pauciores denis, quàm olim: hoc ideò quia non iam manipuli, vt olim: & in quoque bini: sed centuriæ, & cohortes: & in quaque cohortium, quini centuriones. Prima autem cohors plenior: sed tamen idem numerus, sed plures centuriæ vni. Ipsa verba iam perlustro. Ait:*

„ Quattuor Centurias in primâ acie gubernabat.] *Planè præter morem veterem, idq; dupliciter. Quòd & quattuor, cùm olim non nisi vnā; & quòd in primâ acie, cùm ille in extremâ.*

„ Primus Hastatus duas centurias.] *Iste Primopilo subiungitur, & dignior habetur Principe primo. Non aliter ex Vegetio dixeris; vel claro indicio, quòd duas centurias etiam habeat, cùm alter non nisi vnam semis. Itaque comparatur cum Hastato secundo. Omnia hæc nouitia, & ab ordine atque armis immutatis nata. Nam hastati iam inter firmos, & qui contis pugnabant.*

„ Triarius prior.] *Ecce hîc inter vltimos suæ cohortis, re & nomine dignitatis nouo.*

„ A quinque ordinariis regebantur.] *Hoc mihi nota, sic vocatos communiter quinque illos primæ cohortis centuriones. Vegetius Capite anteriore:* Ordinarij dicuntur, qui in prœlio primos ordines ducunt. *Vopiscum an non sic intellegam in Bonoso?* Militauit primùm inter ordinarios, deinde inter equites. *Et magis certè Capitolinum in Clodio Albino:* Sæpè & ordinarios Centuriones in crucem tulit. *Alio sensu ista vox in Festo, & Catonis ibi verbis:* In eâ oratione quam scribit de suis virtutibus, contra Thermum. Quid mihi fieret, si non ego stipendia in ordine omnia, ordinarius meruissem semper? Sunt quidam qui manipularem, eum qui infimi ordinis sit, appellatum credant Ordinarium. *Non ego Feste, & puto mentem Catonis, sese nullâ ambitione aut gratiâ in contubernijs Imperatorum, extra ordinem & immunem, militasse: sed semper inter alios. Frontinus ita.* Q. Metellus Consul, quamuis nullâ lege impediretur, quia filium contubernalem haberet, maluit eum in ordine merere.

DIALOG. XII.

Pag. 94. lin. 7. „ Color in Imperatorio eximius, è cocco.] *Huc traho Cæsarianum illud, Commentario septimo:* Accelerat Cæsar, vt prœlio intersit: eius aduentu ex colore vestitus cognito, quo insigni in prœliis vti consueuerat, hostes committunt prœlium. *Etsi an germana illa Cæsaris, quis cui nasus est, non dubitet? Quid enim opus monere* insigni colore vsum in prœlijs, *cùm id fuerit vulgatissimi moris? Sed hoc & alia pro Celsi ingenio diffusa aut mixta sunt, & parùm in totis illis Commentariis meri.*

ANA-

ANALECTA
LIB. III. DIAL. I.

„ Rorarij, Accensi.] *Lubet hoc semel aperire, quia posteà etiam iteramus. Est igitur commune nomen leuis armaturæ*, Ferentarij. *Sallustius vsurpauit in Iugurthino*: Postquam eò ventum est, vnde à ferentariis prœliū committi posset. *Explicat Festus*: Ferentarij, in bello auxiliares, à ferendo auxilio dicti; vel quia fundis & lapidibus pugnabant, quæ tela feruntur, non tenentur. *Posterius etymon verius videtur, & est Varronis*: Ferentarij, *inquit*, equites dicti qui ea modò habebant arma quæ ferrentur, vt iaculum. Huiuscemodi equites pictos vidi in Æsculapij æde vetere, & Ferentarios adscriptos. *Sunt igitur Varroni leuiores equites & iaculatores, etiam Ferentarij: etsi alij ad pedites ferè adstringunt. Id genus olim in Romanâ militiâ duplex*, Rorarij *&* Accensi. *Liuius vtrosque sic recenset, & locis etiam ordinibusq́; disiungit in pugnâ cum Latinis. Festus de prioribus*: Rorarij qui è leui armaturâ primi prœlium committebant, quòd vt ante imbrem ferè rorare solet, sic illi ante grauem armaturam prodibant. *Et ait disertim*, prodisse ante graues: *quod etiam Liuius indicat, dum ait* inter Antepilanos procurrisse, & vires addidisse Hastatis Principibusque. *Moneo sedulò, quia idem Liuius (loco dicto, id est libro octauo) in fine & tergo agminis vtrumque genus collocauerat, sed cum hoc sensu, vt ibi starent, donec pugna cœpta, tum procurrerent & eminus inter ordines pugnarent. Ad eum ipsum situm Lucillius spectasse videtur*:

Ponè paludatus stabat rorarius velox.

Malè veles *reponunt: & est distinctum hoc genus. Ponè igitur stabant, id est post Triarios. Hæc vox corrupta leuiter in Symmacho, qui amat Plautina & vetera inspergere, epistola* XLVII. *lib.* VIII. Soles in scribendo esse prolixus, pro ingenij tui viribus. Postquam te honor aulicus in procinctum vocauit, tu quoq; verba succingis. Tamquam leuis armaturæ miles rurarius æmularis. *Scribo*, rorarios, *& explico: facis quod rorarij olim, pauca quasi verborum tela iacis & lacessis, mox te subducis & post Triarios sistis. De iisdem Glossæ*: Rorarij, ἀκροβολισαί. *Genus alterum*, Accensi: *quos Plautus quoque à Rorariis discernit, in fragmento apud Varronem*:

Vbi rorarij estis? en sunt. vbi accensi? ecce.

Festus diffusè satis explicat, & nonnihil confusè: Adscripticij velut quidam scripti dicebantur, qui supplendis legionibus adiiciebantur. hos & Adcensos dicebant, quòd ad legionum censum essent adscripti. quidam Velatos, quòd vestiti inermes sequerentur exercitum. nonnulli Ferentarios, quòd fundis lapidibusque prœliaturi, ea modò ferrent quæ in hostes iacerentur. alij Rorarios, quòd id genus hominū, priusquam acies coirent, in modum rorantis tempestatis dimicarent. *Varia promit, vera aut iuxta verum. Vera, de Adscriptiuis & Accensis, qui iidem videntur, aut similes: de Velatis & Ferentarijs, conuenit etiam in alios: de Rorariis, fallit, nec sunt iidem. Sanè de Adscriptiuis etiam Varro*: Adscriptiui dicti, quòd olim adscribebantur inermes, qui succederent armatis militibus si qui deperissent. *Simile Festus loco alio*: Adcensi, qui in locū mortuorum militum subitò subrogabantur, dicti ita quia ad censum adiiciebantur. *Et Plautus*: —— extra numerum es mihi. PEN. Idem istuc aliis adscriptiuis ad legionem fieri solet. *Itaq; horū sententiâ supernumerarij sint & extraordinarij; quod tamen è Liuio minimè dixeris, qui & Ordines dat & numero certo legionibus miscet. Vidi qui vellent eos armatos pariter vt Graues fuisse, hoc argumento: quòd in Liuio scribitur*, Manlium accēsos ab nouissimâ acie ante signa procedere iussisse. Qui vbi subière, extemplò Latini, tamquam idem aduersarij fecissent, Triarios suos excitauerunt. *Qui enim, inquiunt, impositum ita Latinis, nisi armorum & aspectus paritas fuisset? At negamus ita esse, &*

Pag. 100. lin. 25.

Vegetius mecum libro III. Quibus scuta deerant, siue lapidibus manu iactis, siue missilibus, in hoc ordine dimicabant: quos Accensos, tamquam iuniores & posteà additos vocabant. *Vidésne Scuta quidem habuisse, & fundis aut iaculis modò pugnasse. Sed & Festus suprà inermes posuit, & veste solâ velatos. Quid ipse Liuius?* minimæ fiduciæ hãc manum *appellat, & infra ipsos Rorarios ponit. Apage igitur de armis. Nec ea conspecta Latinis imposuerunt à similitudine aliquâ; sed ipse motus & progressus noua manus, vt oculi & sensus facilè falluntur in puluere illo campestri. Adde, quòd iacula fortasse primi prætenderint, velut Triariorum hastas. Ista de vtroque genere: quod desiisse natis iam Velitibus dixi, sed posteà tamen iterùm in Funditoribus & Sagittariis quasi resurrexisse. Nam Romani, promoto iam imperio, sociis in ciuitatem acceptis, prouinciis variis subiectis, Velites è suis scribere omiserunt: eorum loco vsi funditoribus, sagittariis, iaculatoribus, quos Baleares, Cretenses, Numidæ, & id genus nationes subministrarent. Itaque posteà crebra horum iterùm mentio: qui tamen inermes fuêre plurimùm, vt illi prisci. Suidas hoc adspectu verè scripsit:* Οἱ Ῥωμαίων ψιλοὶ ἐφαπτίδας εἶχον, καὶ ζώσματα περὶ τῶν μηρῶν: Romanorum leues milites sagula habebant, & cingula super femora. *Talem ego descriptum aut desculptum potiùs Funditorem adnoto, in monumento vetere: qui sagulo aut chlamydulâ reductâ, lapides sinu præfert. Tamen & alium etiam diligentiùs paullò ornatum, cui Galea, Scutum lunatum, & Ocreæ. Raros fuisse tales credo: etsi tamen in Suidâ etiam scriptor aliquis:* Οἱ Ῥωμαίων ψιλοὶ, ἕκαστος αὐτῶν εἶχον ἐφαπτίδας, καὶ κνημίδα τε καὶ λογχάδιον, καὶ ἀκόντιον ὅλον σιδήρου πεποιημένον: Romanorum leues sagula habebant quisque, & ocream (*nota singulariè * vnam*) & lanceam, & iaculum totũ è ferro. *Sed id aut inferiore alio æuo fuisse debuit, aut in facinore aliquo & expeditione semel sic vsurpatum. De Sagulo quidem, etiam Lucillius suprà docuerit, vbi* paludatus rorarius *dicitur, sic ornatus.*

* Sic & in alterâ figurarum hîc obserues. Adde quæ de Ocreis. Pag. 101. lin. 35.

„ An & Cæsaris, atque illo æuo.] *Noto Cæsarem discrimen ponere inter* Leues, *itemq́;* Sagittarios & Funditores. *vt* III. *Ciuil.* Primùm sagittariis funditoribusque circumiectis, posteà leuis armaturæ magnâ multitudine missâ. *Iterũ alibi:* Magnum numerum leuis armaturæ & sagittariorum. *Sunt ergo* Leues *ei, nisi fallor, iaculatores.*

,, Afrorum pleraque ſcuta ſic fuiſſe.] *Quæ dicebant* Cetras, *aut* Citras: *vtramque enim ſcripturam inuenio. Virgilius:* Pag. 283. lin. 31.

Læuas cetra tegit, falcati cominus enſes.

Et in Appiani Lybico, Maſaniſſa rex geſtat ἐλεφαντείνην, *id eſt* ſcutum è corio elephanti: *quod haud dubiè firmum, nec facilè penetrari. Quid hodie Mauri? nónne vſum ſeruant, & habent lorea iſta ſcuta, ſed maiuſcula & formata ferè in cor humanum? Atque ea cælare aut pingere variè ſolent. quod etiam olim factitatum Silius indicat, libro* III.

Verſicolor contrà cetra, & falcatus ab arte
Enſis Adyrmachidæ.

Verſicolorem enim appellat, à variante hac picturâ. Britannis etiam Tacitus hæc ſcuta tribuit, & pugnare eos facit ingentibus gladiis, breuibus cetris. *Oſtendit paruas fuiſſe: cuiuſmodi & Hiſpanorum, qui vel maximè iis vſi. Strabo de Luſitanis:* Ἀσπίδιον δὲ αὐτοὺς δίπουν ἔχειν τὴν διάμετρον φασὶ, κοῖλον εἰς τὸ πρόσθεν, τελαμῶσιν ἐξηρτημένον: Clypeolum eos habere dicunt bipedali diametro, cauũ antrorſus, loris ſuſpenſum. *Sed & in Diodoro Siculo etiam paruitas expreſſè valdè ingeritur, de iis ipſis:* Φοροῦσι δ' ἐν τοῖς πολέμοις πέλτας μικρὰς παντελῶς, διαπεπλεγμένας νεύροις. Ferũt peltas in bellis omnino paruas, neruis intertextas. *Atque has addit ſcitè eos, contra ictus aut tela incidentia, circumferre: quod idem in Velite noſtro eſt ſuſpicandum. Itaque leuitatem iiſdem Curtius iure tribuit, lib.* III. Armati bipennibus leuibuſque ſcutis, cetræ maximè ſpeciem reddentibus. *Et in Suidâ legas:* Ὁ δὲ θυρεὸς τῶν Ἰβήρων εὔφορος: At ſcutum Hiſpanorum geſtatu facile. *Sed erat etiam in Diodori verbis,* è neruis eas textas: *quod hodieq; fieri didici in Hiſpaniâ, munimine ſatis firmo. Simile, quòd Strabo quoſdam Luſitanorum,* νευρίνοις κράνεσι, Neruinis galeis *vti ſcribit. Capimus Tacitum igitur, qui de Germanis, eorumq; arma abiiciens:* Ne ſcuta quidã ferro neruóve firmata: *& oſtendit neruos ſolere intexi aut adtexi, tortos & duratos in ictum. Hiſpani itaque cetris vſi, nec tamen omnes. Cæſar quidem diſtinguit Commentario* I. *Ciuilium:* Præterea ſcutati citerioris prouinciæ, & cetratæ vlterioris Hiſpaniæ cohortes. *Pro iam dictis diſtinguit, & Luſitanis finitimiſq; dat cetras; aliis, qui Gallis viciniores, ſcuta. Ea ipſa, facie etiam Gallicana, ex Liuio, libro* XXII. Gallis Hiſpaniſque ſcuta eiuſdem formæ fermè erant, diſpares gladij. *Idem Polybius, libro* III. Τῶν δ' Ἰβήρων καὶ Κελτῶν ὁ μὲν θυρεὸς παραπλήσιος: Hiſpanorum & Gallorum ſcutum quidem adſimile. *Sed hoc vniuersè haud verum (qui poteſt? Gallorum ſcuta longa, Luſitanorum cetræ breues:) ſed dumtaxat de Celtiberis, & confinibus eorum. Vlteriores, inquam, cetris; citeriores magis vſi ſcutis. Dixerat clarè Cæſar, poſteà reuocat: & eodem libro ſequitur:* Hos leuis armaturæ Luſitani, peritique earum regionum cetrati citerioris Hiſpaniæ conſectabantur. *Quid definiam? mutare, ſi auſim, & ſcribere:* cetrati vlterioris. *Niſi ſi alio adſpectu* citeriorem *ibi dicit, quod poteſt. Addo, Hiſpanos qui cetris vſi, pulſaſſe eas rythmicè & cantu ſaltuq; hoſtem ſic inuaſiſſe. Mira & laudanda alacritas in periculo, viribuſq; attollendis. Silius.* III.

——— miſit diues Gallæcia pubem,
Barbara nunc patrijs vlulantem carmina linguis,
Nunc pedis alterno percuſsâ verbere terrâ,
Ad numerum reſonas gaudentem plaudere cetras.

Idem x. ——— ac ritu moris Iberi
Carmina pulſatâ fundentem barbara cetrâ
Inuadit.

Diodorus pariter: Ἐν δὲ τοῖς πολέμοις πρὸς ῥυθμοὺς ἐμβαίνουσι, καὶ παιᾶνας ᾄδουσιν, ὅταν ἐπίωσι τοῖς ἀντιτεταγμένοις: In prœliis ad rythmos incedunt, & pæanas cantant, cùm inuaſuri ſunt oppoſitos. *Nónne penè Laconum ritui reſpondet, qui ad tibiã & numeros ingreſſi & congreſſi? Et de cantu ac ſaltatione, etiam Gallos Germanoſq; ſ:io adhibuiſſe. Hæc de Cetrâ, quæ paullo aliter in Gloſſis optimis explicatur:* Ἀσπὶς λῃστρική, citra. *Ita enim ſcribitur, quaſi velint* Latronum *fuiſſe id ſcutum. Pro* Peltâ *paſſim etiam ſumunt, & pro eâ Latini reddunt. vt Liuius, libro* XXXI. Nocte cetratos, quos peltaſtas vocant, in inſidiis abdiderat. *Vt contrà*

Plutar-

Plutarchus, qui cetratos *Lusitanorum,* πελταστὰς *Græcè conuertit. Nam vt ait idem Liuius, libro* XXVIII. Pelta cetræ haud dissimilis est. *Et de communi quidem Græcorum Peltâ hoc accipio, de quâ in occasione istâ dicam. Inuentum eius ab Iphicrate. vt Æmilius Probus in eius vitâ.* Cùm ante illum Imperatorem maximis clypeis, breuibusque hastis, minutis gladiis vterentur; ille è contrario Peltâ pro Parmâ fecit, à quo posteà Peltastæ pedites appellati, vt essent ad motus concursusq; leuiores. *In quibus verbis notes,* Parmam *eum reddere* τὴν ἀσπίδα, *aspicientem scilicet non ad modum, sed ad rotundam formam. Alioqui (mox dicam) ipsa* Pelta *Latinis, creberrimè* Parma. *Sed de inuentore illo etiam Diodorus libro* XV. Τῶν Ἑλλήνων μεγάλαις ἀσπίσι χρωμένων, καὶ διὰ τοῦτο δυσκινήτων ὄντων, συνεῖλε τὰς ἀσπίδας, καὶ κατεσκεύασε πέλτας συμμέτρους: Græcis anteà magnis clypeis vtentibus, & ob id ad motus parùm aptis, ipse contraxit eos, & effecit modicas Peltas. *Hoc ita Iphicrates, & ob caussam dictam: contra Philopœmenes posteà, qui grandiores clypeos reduxit, & spreuit Peltas. In vitâ eius apud Plutarchum leges: & hoc quoque, fecisse eum* μόνιμον καὶ βεβηκυῖαν μάχην ἀντὶ δρομικῆς καὶ πελταστικῆς: stabilem & gradu progredientem, pro cursoriâ illâ & peltasticâ. *Hæc Græcorũ Pelta, formâ, nisi fallor, haud longè à Romanâ & velitari parmâ: etsi fortaßè haud vsquequaque sic rotunda. Profero dubiè. quia iam dicta hoc euincere videntur, alia abnuere & contraire. vt apud Suidam:* Πέλται, ἀσπίδια τετράγωνα: Peltæ, clypei quadranguli. *Apud Thucydidis Scholiastem:* Πέλτη, ἀσπὶς τετράγωνος. *Itaq; hæreo: etsi Plutarchus etiam rotundam facere videtur in Numâ, vbi de Ancilibus:* Κύκλος γὰρ οὐκ ἔστιν, *inquit,* οὐδὲ ἀποδίδωσιν, ὡς πέλτη, τὴν περιφέρειαν, ἀλλ' ἐκτομὴν ἔχει γραμμῆς ἑλικοειδοῦς: Non enim circuli formâ sunt, nec reddunt, vt pelta, circumferentiam, sed incisionem habent lineæ flexuosæ. *Omnino parum claret mihi de communi Græcanicâ Peltâ: magis de* Thraciâ, *quam reperire est crebrò. Imò propriè velut istis adtributã, vt in Hesychio:* Πέλτη, Θρᾴκιον ὅπλον: Pelta, Thracia armatura. *Latini* Parmam *ferè reddunt. & est in Glossis:* Parma, Θρακικὸν ὅπλον. *In Festo:* Thraces gladiatores, à similitudine Thraciarum parmularum. *Iis enim gladiatores certi Romæ armabantur. Martialis:*

Hæc quæ sæpè solet vinci, quæ vincere raró
Parma, tibi scutum pumilionis erit.

Non ipse parmularius, nec Thracũ fautor; eoq; illudit obiter iis, & simul ostendit paruã fuisse, & velut scutum pumilium. De eâ paruitate in omni Peltâ, opinor, sensit Statius, libro VII. *cùm dixit,*

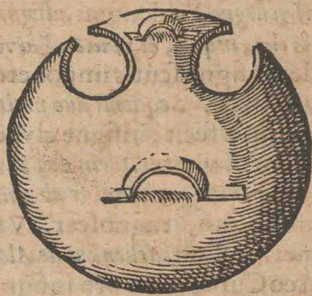
Sæuaque difficiles excludere vulnera peltas.

Sed quæ forma huius? an quæ cõmunis illius? minimè, nec opus fuisset agnominatione discernere. Ad ancilia acceßit, etsi lateribus minus, nisi fallor, incuruis aut reductis. Acceßisse quidem Dionysius satis indicat, cùm Saliis adsignat πέλτην Θρᾳκίαν, peltam Thraciam: *quos pro comperto est ancilia gestasse. Pergit etiã describere:* Ἡ δέ ἐστι ῥαβδοειδεῖ θυρεῷ, στενωτέρους ἔχοντι τοὺς λαγόνας, ἐμφερής: Ea verò est virgato scuto, quòd latera arctiora habeat, adsimilis. *Atquin Ancilia à Peltâ abiunxit suprà Plutarchus. Scimus, sed à communi: nec eam vult omnino repræsentasse. Porrò Ancilia cuiusmodi, adi Festum qui doceat: tum etiam vide hunc ab antiquitate nummum. Sed amplius etiam aliquid in Thraciâ Peltâ noto. non fuisse videlicet sic incisas tantùm, sed etiam leuiter sinuatas & introrsum curuantes. Planæ, inquam, non fuerunt. Id colligas è Plinianis istis, libro* XXXIII. *de Speculis:* Multumque refert, vtrùm concaua sint, & poculi modo, an parmæ Threcidicę. *Faciunt differentiam in aspectu, inquit, specula, plana & concaua: iterumq; concaua, siue vt poculum protuberantia extrorsum, siue vt parma Thracia, introrsum. Estne illa mens, an de cauitate aliâ poculi aut scyphi sentit? sed tamen dißimili à cauitate parmæ. Hæc ita posita, sed timidiùs: magis certò adfirmare habeo de Amazonicâ Peltâ. Ea enim & à prioribus distincta. Virgilius nominat:*

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis.

Et Seneca Tragicus: ——— lunatâ latus Protecta peltâ. *Isidorus:* Pelta, ſcutum breuiſſimum in modum lunæ mediæ. *Nota in eo paruitatem obiter: & ſpeciem, quæ eſt dimidiatæ lunæ. Satin' certò? nec aliud diſcrimen? Imò eſt, nec leuiter debebat ſic defungi. Poëtæ, qui* lunatas *dicunt, excuſandi ſunt ſi non magis exprimunt, nec commodè poſſunt. Ego faciam, & didici ex lapidibus aut monumentis priſcis, bilunem fuiſſe hanc Peltam: id eſt, duplici ſemilunâ inſignem. Hoc cùm marmor quoddam in Pontificiis hortis docet, vbi Amazonum pugna expreſſa, & cum eiuſmodi ſcutis: tum clarè Marcianus Capella, libro* VI. *qui partem Italiæ extremam, quæ Brutios habet,* læuorſum ſe flectere *ſcribit;* & duobus promontoriis peltæ Amazonicę formam reddere: dextro autem cornu Leucopetram tendere, læuo Lacinium. *Adi, ſodes, vel Ptolomæi vel alias tabulas, videbis duplicem ibi ſinum reddi, cum medio diſcrimine & eminentiâ, vti in formis ſubiectis reddo. Dicit quidem ibidem paullo antè* Capella, Italiam lunatâ & quodam hemicyclo in promontorium memoratum *(Brutiorum)* circumferri. *Sed ne imponat, ſemicirculi igitur ſimplicis formâ Peltam eſſe: alius enim ibi adſpectus, & ſinum totum reſpicit qui Brutios à Salentinis ſeiungit, ſiue etiam extremum Brutiorum litus. Vtrumque eſt tale: at noſtra hæc Pelta, ſic in dicto marmore expreſſa. Item altera ſuprà pariformis, ſed paullò magis diffuſa, in Funditore quem dedimus: denique & pluſculæ in Notitiâ imperij, inter inſignia quibus numeri aut cohortes vſæ. vt* VESONTES, MENAPII, *aliique. Nec plura nunc de Peltis, niſi quòd moneo è collo pependiſſe loris: quod etiam Strabo in Cetris dixerat ſuprà. Plutarchus in Æmilio:* Τῶν Μακεδόνων τὰς πέλτας ἐξ ὤμων περισπασάντων: Macedonibus peltas ex humero detrahentibus, & demittentibus. *quod fiebat, cùm aptarent ſe pugnæ. Talia & Xenophon de Thracibus fugientibus, lib.* VII. reieciſſe Peltas in dorſum.

DIALOG. II.

„ Anſa remanſerat ſola.] *Vnam anſam nominat; atqui duæ plerumq; fuêre in ſcuto grandiore. Græci* ὄχανον *dicunt, à tenendo. Euſtathius:* Ὄχανον, τὸ τῆς ἀσπίδος κράτημα. *Herodotus id inuentum Caribus aſſignat lib.* I. Καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι. Τέως δὲ ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον τὰς ἀσπίδας, τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰηκίζοντες περὶ τοῖσι αὐχέσι τε, καὶ τοῖσι ἀριστεροῖσι ὤμοισι περικείμενοι: Anſas ſcutorum hi ſunt qui primi fecerunt. Eouſq; enim ſine anſis ferebant clypeos, vinculis è loro ſuſpendentes circa collum, & humeris ſiniſtris circumponentes. *E ferro iſtas facit Suidas:* Πόρπαξ, ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος. ὡς δέ τινες τὸ διῆκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδήρεον, ᾧ κρατεῖ τῆς ἀσπίδος ὁ στρατιώτης: Porpax, lorum quo ſcutum ſuſtollitur. vt alij dicunt, ferrum paruum quod ſcutum medium tranſit, & quo tenet ipſum miles. Pag. 109. lin. 9.

„ Germani habuêre.] *Quorum ſcuta grandia, vti & Gallorum. Tacitus:* Immenſa ſcuta, enormes haſtæ. *Sed de longitudine id maximè capiendum. vt de Gallis Diodorus:* Θυρεοῖς χρῶνται ἀνδρομήκεσι, πεποικιλμένοις ἰδιοτρόπως: Scutis vtuntur ad hominis longitudinem, pro cuiuſque ingenio pictis. *Virgilius de hiſdem:* Pag. 109. lin. vlt.

——— ſcutis protecti corpora longis.

Et Ouidius VI. *Faſtorum:*

Iacta ſuper galeas ſcutaque longa ſonant.

Strabo: Θυρεὸς μακρὸς, καὶ λόγχαι κατὰ λόγον: Scuta longa, & lanceas ad proportionem. *Sed longa tamen magis, quàm lata ex Liuio clarè, lib.* XXXVIII. Scuta longa, ceterùm ad amplitudinem corporum parùm lata, & ea ipſa plana, malè tegebant Gallos. *Polybius hoc ipſum libro* III. Τὸν Γαλατικὸν θυρεὸν οὐ δυνάμενον τὸν ἄνδρα περισκέπειν: Scutum Gallicanum, parùm aptum, hominem totum tegere. *Tacitus & alterum illud de planitie*

 indi-

indicat, dum ſcribit Germanis fuiſſe pro ſcutis, tenues & fucatas colore tabulas. *Ita iſti: Plutarchus tamen Cimbris Theutoniſq́ dat* θυρεὺς πλατεῖς, Scuta lata. *Sunt nummi ad illam formam:*

Pag. 111. lin. 20. „ Ferreus vmbo.] *Cùm de vmbone aliiſq́ accuratè ita Polybius, cur ſilet de ornatu Scuti & picturâ? Solent enim Græci, Romani, Barbari varias formas aut colores ſcutis addere; ſiue ad inſigne vt cognobiles eſſent, ſiue ad decorem. Vetus ritus. & quem heroicis quoque temporibus video obtinuiſſe. Plutarchus Vlyſſem ait* Delphina in ſcuto habuiſſe, *libello De ſollertiâ animalium: Lycurgus* Tridentem *adſignat Palamedi. Herodotus originem rei ad Cares refert libro* I. Κᾶρές εἰσι, *inquit*, οἱ καταδείξαντες ἐπὶ τὰς ἀσπίδας τὰ σημεῖα ποιέεσθαι: Cares ſunt qui oſtenderũt ſigna ſcutis imponere. *Strabo idem libro* XIV. *&* Ἐπίσημα *ipſe appellat*, Inſignia, *ſeu* Notas. *Sequenti æuo multa exempla. vt in Græcis, Plutarchus ſcribit*, eum qui Lyſandrum interfecit, inſigne clypei draconem habuiſſe: eoque oraculum monuiſſe, vt draconem vitaret. *Idem de Spartano quodam, qui clypei inſigne Muſcam haberet, viuâ nihilo maiorẽ: cumq́ irrideretur ab aliis, quaſi ab ignauiâ & metu ita faceret, ne hoſti conſpicuus eſſet*: Imò, inquit, vt agnoſcar. Vſque eò enim accedo, vt cernere cominus poſſint ſigni mei modum. *Athenæus de Alci-*

Lib. XII. *biade*, ſcutum ex ebore & auro confectum habuiſſe, & in eo Cupidinem pro inſigni, qui brachiis fulmen complecteretur. *Ad poëtas ſi abeam, quis finis? Ij deos, homines, animantes, alia intexunt, & penè quidquid in rerum naturâ. Sed Romanos videamus. quos vetuſtos Propertius negat ita cultos fuiſſe, libro* IV. *eleg.* XI.

Picta nec inducto fulgebat parma pyropo,
Præbebant cæſi baltea lenta boues.

Non vult pro temporis ſui luxu, pyropo ſcuta ornata; ſiue lapide ipſo, ſiue potiùs colore rutilo & flammante. Talis enim in fulmine, quod crebrum valdè, & quaſi de more, in Romanis ſcutis. Sed tamen antè de Tatio rege Sabino, idem poëta ſcripſerat:

Pictaque per flauas arma leuare iubas.

Et ſcutum intellegit. in quo iam olim imagines etiam Iuuenalis agnoſcit:

Pendenteſque deos perituro oſtenderet hoſti;

Romulum & Remum de lupâ pendentes: *&* oſtenderet, *nempe admoto ſcuto. Sed & Maiorum facta expreſſa. vt de Scæuolâ quodam Silius libro* VIII.

Scæuola, cui diræ celatur laudis honorâ
Effigie clypeus. flagrant altaribus ignes,
Tyrrhenûm valli medio ſtat Mucius, irâ
In ſemet verſâ.

Aut imagines eorum. vt de Scipione Africano idem libro XVII.

Terribilem oſtentans clypeum, quo patris, & vnâ
Cælarat patrui ſpirantes prælia dira
Effigies.

Sed & proprias fortaſſe laudes & facta cælabant: quod liber de bello Hiſpanienſi, etſi parùm integer, ſubiicit, de ſingulari congreſſu inſignium duorum militum: Cùm ad dimicandum in planitiem ſe contuliſſent, ſcutorumque laudis inſignibus præfulgens opus cælatum. *Quinetiam oculis intueri eſt, in columnâ Traiani, ſcuta quædam coronis variis ornata. quas equidem donaticas fuiſſe arbitror, & eo indicio latas. Adnotaui & alibi (puto columnâ Antonini) duplicem aquilam, concorporatam ſic vt in imperij inſignibus hodie ſolet. Quâ cauſſâ? nec enim tunc duplex illud imperium*

Orientis & Occidentis: & si fuisset, non militi priuatim congruebat. Puto indicari, è legione gemellâ fuisse: quoniam duæ velut aquilæ in vnam sic mixtæ. Hæc insignia aliis etiam gentibus nota. Silius de Saguntino quodam, libro primo:

> Centum angues idem cælatum insigne gerebat
> In clypeo.

Idem libro IV. *de Chryxo quodam, Gallo:*

> ——— In titulos Capitolia capta trahebat,
> Tarpeioque iugo, demens, & vertice sacro
> Pensantes aurum Celtas vmbone ferebat.

De iisdem quidem Gallis etiam Diodorus suprà scribebat, scuta habuisse πεποικιλμένα ἰδιοτρόπως: variegata insigni aliquo proprio. *Benè, de proprio. nam & communia quædam gentibus, legionibus, cohortibus erant: quod in Notitiâ imperij disces. Itē è Vegetio, lib.* II. *cap.* XVIII. Ne milites in tumultu prœlij à suis contubernalibus aberrarent, diuersis cohortibus diuersa in scutis signa pingebant, vt ipsi vocant, δείγματα, sicut etiamnunc moris est fieri. *Porrò ab illis peculiaribus nata insignia & argumenta hæc familiarum, quæ in vsu esse dicam, an abusu? Ignauissimi vsurpant. & quos meliore iure increpes, quàm suum illum Africanus Scipio. qui cùm ornatum* scutum *(verba Frontini)* elegantiùs cuiusdam vidisset; dixit nō se mirari, quòd tantâ curâ ornasset, in quo plus præsidij, quàm in gladio haberet. *Ista de Insignibus: addo de Inscriptionibus. Nam & ea Romanis fuit, & soliti ferè nomina quædam in iis scribere. Primò Imperatorum, sub quibus merebant. Hirtius de bello Alexandrino:* Cn. Pompeio se prouinciā recuperare velle præ se ferebat. Id quâ mente fecerit, coniecturâ sciri non potest. Certè hoc præ se Thorius ferebat: milites adeò fatebantur, vt Cn. Pompeij nomē in scutis inscriptum haberent. *Atque ita Dio Cassius vt rem nouam scribit, Antonium adeò addictum nexumq; Cleopatræ fuisse*, vt milites Romanos in satellitio haberet, omnesq; in suis scutis nomen eius inscripserint. *Hoc libro* L. *scribit, & alibi (libro* XLVIII.*) eumdem ritum tangit, de M. Titio. Secundò, Centurionum etiam nomina inscribebant, atque adeò & sua. Vegetius loco dicto:* Prætereà in aduerso scuto, vniuscuiusque militis, literis nomen erat adscriptum, addito ex quâ esset cohorte, quáve cēturiâ. *Dio in Domitiano:* Ἰουλιανὸς τά τε ἄλλα παρεσκευάζετο εὖ, καὶ τοὺς στρατιώτας τότε ἑαυτῶν ὀνόματα καὶ τὰ τῶν ἑκατοντάρχων ἐπὶ τὰς ἀσπίδας ἐπιγράψαι ἐκέλευσεν, ἵνα ἐκφανέστεροι οἱ τι ἀγαθὸν αὐτῶν ἢ κακὸν ποιοῦντες γίγνωνται: Iulianus cùm alia benè instituit, tum & milites iussit sua & Centurionum nomina scutis inscribere, vt nobiliores essent qui strenuum aut ignauum aliquid fecissent. *Talia igitur & insignia, & indicia, cùm in Scutis; non mirum ea curiosè cauteq; habita, & contra nimbos, puluerem, talesq; iniurias tecta. Id Cæsar nos docet, Commentario* II. Hostiumque tam paratus ad dimicandum animus, vt non modò ad insignia accommodanda, sed etiā ad galeas induendas, scutisque tegmenta detrahenda tempus defuerit. *Vbi* Insignia *acceperim quibus miles à Centurione, aut inter se, distinguitur, & maximè* Cristas. *Ita enim idem Cæsar Comment.* VII. Cæsar tectis insignibus suorum, occultatisque signis militaribus. *Insignia à Signis disparat, & commodè acceperis illa eminentia & conspecta. Sed ad* tegmenta *(Cæsar palàm sic appellat) vt redeam: idem Plutarchus clarissimè, in Lucullo. qui cum exiguis copiis in Tigranem iens, cùm rex ille fastu cæcus fugere eum putaret & iter ingredi; Taxiles quidam, gnarus Romanæ militiæ,* Ἀλλ᾽ ὦ βασιλεῦ, ἔφη, οὔτ᾽ ἐσθῆτα λαμπρὰν οἱ ἄνδρες λαμβάνουσιν ὁδοιποροῦντες, οὔτε θυρεοῖς ἐκκεκαθαρμένοις χρῶνται, καὶ κράνεσι γυμνοῖς, ὥσπερ νῦν, τὰ σκύτινα τῶν ὅπλων σκεπάσματα περισπάσαντες. ἀλλὰ μαχουμένων ἐστὶν ἡ λαμπρότης αὕτη, καὶ βαδιζόντων ἤδη πρὸς τοὺς πολεμίους: At ô Rex, inquit, neque vestem nitidam viri isti capiunt iter ingredientes, neq; scutis splendentibus, & nudis galeis vtuntur; vti nunc, cùm coriacea detraxerint armorum tegimenta, sed reuera pugnaturientium hic splendor est, & in hostes iam euntium. *En clarè tibi totum ritum, & cuiusmodi etiam quáque materie illa tegmenta. Tangit Frontinus* IV. *Stratag. cap.* I. *de Manio Curio:* Quattuor legiones eduxit armatas, & consistere, omnibus detectis armis, velut in acie, iussit. *Ante aciem igitur, siue in viâ,*

siue in castris tegebant. Iosephus lib. v. *Excidij, cùm Romani, iussu Titi Vespasiani, lustrarentur, vt pecuniam acciperent*: Οἱ δ', *inquit*, ὥσπερ ἔθος, ἀποκαλύψαντες τὰ ὅπλα θήκαις ἐσκεπασμένα τέως, κατάφρακτοι προήεσαν: Illi verò, vt mos est, arma sua detegẽtes, thecis hactenus inclusa & tecta, vndique armati prodibant. *Sed nescias, an illic nõ tam viatoria hæc inuolucra, quàm Armamentarium aut similia repositoria intellegat in castris: quia nominat* θήκας. *In Cæsare* II. *Ciuilium similis ambiguitas* Cùm, *inquit*, alius discessisset, alius ex diutino labore quieti se dedisset; arma verò omnia reposita contectaque essent: portis se foras hostes erumpunt. *Et sanè in Tacito etiam lego, in castro Prætorio recondita arma, nec nisi iussu capta. De Othone*, I *Historiarũ*: Aperire deinde armamentarium iussit, capta statim arma sine more & ordine militiæ, vt prætorianus aut legionarius insignibus suis distingueretur. *Nota hîc quoque de* insignibus, *quod prædixi. Cùm autẽ sic reposita in vno loco arma, etsi per centurias manipulosq́ue, opinor, digesta, non tamen frustrà militũ nomina inscripta scutis, nequa fraus vel error in recipiendis. Nam potuit & hæc ritus eius esse caussa. Sed de tegminibus istis, breuiter etiam Cicero lib.* II. *De naturâ deorum*: Scitè autem Chrysippus. vt clypei caussâ inuolucrum, vaginam autem gladij; sic, præter mũdum, cetera omnia aliorum esse caussâ generata. *Quod cùm è Chrysippo sumpserit, liquet Græcis fuisse quoque talem morem. In Curtio quidem lego, cùm in viâ milites essent*, Patronem, Græcorum ducem, præcepisse suis, vt arma quæ in sarcinis anteà ferebantur, induerent, ad omne imperium suum parati.

DIALOG. III.

Pag. 114, lin. 17.

„ Minorem alium, quem pugionem Latinâ voce Tacitus.] *Taciti verba* XI. *Annalium*: Ferunt militem, quia vallum non accinctus, atq; alium quia pugione tantùm accinctus foderet, morte punitos. *Hunc minorẽ gladium ad sinistram latum video in imaginibus quibusdam, aliter ac Iosepho dictum: more scilicet toto eo, vt monui, variante. Sed en militem è columnâ Antonini, vtrimque sic cinctum. Hunc gladiolum Græci* παραμήριον *vocant, quia pendulus sic ad femur. Leo Imperator*: Habeant spathas Romano more ab humeris pendentes, & parameria. *In Glossis*: μάχαιρα, παραμήριον; sica. *Iunctim hoc malim, & rescribi*: μάχαιρα παραμήριος. *Nam de omni macharâ, falsum sit: Ita in iisdem restrictè*, παραζώνιος μάχαιρα, sica. *Sozomenus in Ecclesiasticâ historiâ, de Gerontio quodam Romano*: σπασάμενος τὸ παρὰ μηρὸν ξιφίδιον: distringens gladiolum, qui ad femur. *Et nostri aliquot hodie pugiunculos ita ferũt. Iidem Græci* παραζώνιον *dicunt, quia ad zonam, & ab eâ pendet. In Martiali Lemma est*, Parazonium, *& subscriptum*:

Militiæ

Militiæ decus hoc, & grati nomen honoris;
Arma Tribunitium cingere digna latus.

Cui non is sensus, quasi soli Tribuni gestassent (errant qui arbitrati sunt:) sed laudat illud suum parazonium, & ita fabrum cultumq; vult, vt vel Tribuno sit dignum: Ornare enim auro & argento solent, quisque pro fortunâ. Herodianus de Seueri militibus: Τά τε ξιφίδια περιαιρῦσιν αὐτῶν ἃ παρῃώρηντο τῷ ἀργυρίῳ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένα: Et gladiolos iis (*Iuliani militibus, Prætorianis*) abstulerunt, quos suspensos gestabant auro & argento cultos. *Abstulerunt, inquam, tamquam militiâ iam exauctorarent, discingeréntque. Idem* παραζωστρὶς *Hesychio:* παραζωστρὶς, μικρὰ μάχαιρα: Parazostris, parua machæra. *Vegetio hoc ipsum est* Semispatha. Habebant (*inquit lib* 1. *cap.* XV.) gladios maiores, quos Spathas vocabant, & alios minores quos Semispathas. *Nec verò Romani sic tantùm, sed veteres etiam Græci. In Homero est, de Agamemnone, Iliad.* γ.

——— ἐρυσάμενος χείρεσι μάχαιραν,
Ἥ οἱ παρὰ ξίφεος μέγα κούλεον αἰὲν ἄορτο:
——— manibus strinxitque machæram,
Quæ iuxta gladij vaginam dependebat.

Eustathius pro nostrâ re explicat, & vult intellegi Παραξιφίδα *siue* ἐγχειρίδιον. *Herodotum aduocat:* Καὶ ἐγχειρίδια παρὰ τὸ δεξιὸν μηρόν: Et pugiones ad dextrum femur. *Nam & Persæ vsi, estq; eorum Acinaces. Iulius Pollux ita docet:* Ἀκινάκης, Περσικὸν ξιφίδιόν τι τῷ μηρῷ παρηρτημένον: Acinaces, Persicus gladiolus quidam, femori adaptatus. *Moschopulus item, in vocibus Atticis:* Ἀκινάκης, ἐγχειρίδιον βαρβαρικὸν, ὃ φασὶν οἱ Ἕλληνες Παραμαχαιρίδιον: Acinaces, pugio barbaricus, quem Græci dicũt Paramacharidium. *Denique in Suidâ exponitur,* μικρὸν δόρυ Περσικόν: *etsi malè. Non ergo magnus ille gladius, quo Turcæ atque Orientales hodie vtuntur, ex istorum quidem mente. Hispani ijsdem etiam vsi, vt monet Diodor. lib.* VI. Ξίφη τε ἀμφίστομα, καὶ σιδήρῳ διαφόρῳ κεχαλκευμένα φοροῦσιν, ἔχοντες σπιθαμιαίας παραξιφίδας, αἷς χρῶνται κατὰ τὰς ἐν ταῖς μάχαις συμπλοκάς. Gladios ferunt ancipites & vtrimq; incidentes, ferro præstantissimo factos; habentes & gladiolos duodecim digitorum adiunctos, quibus vtuntur iunctâ pugnâ & in complexu. *Et an non Romani, vt maiorem gladium, sic minorem ab Hispanis? maximè cùm & modus ille Spithamæ vtrobique sit, quem Iosephus dixit. Ab illis, an à Gallis: cùm & hi vsi. Claudium Quadrigarium sic exaudio, apud Agellium libro* IX. Gallus quidam nudus, præter scutum & gladios duos. *Nam duos tribuit, & puto alterum minorem. De Germanis quidem (& mores plerique tunc ijdem) Dio clariùs hoc asserit pugnâ Cæsaris in Ariouistum:* Adeò autem cum impetu Romani eos inuaserunt, vt nec contis, nec gladijs illis longioribus vti possent. imò multi etiam vsu breuiorũ gladiorum (τῶν βραχυτέρων ξιφῶν) priuati, manibus & dentibus depugnarent.

„ Ab humero, non à medio cingulo pendebant.] *Veteri & heroico ritu. Homerus:* Pag. 115. lin. 7.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον:
Circum humeros iecit clauis gladium argentatis.

Virgilius: Tum lateri atque humeris Tegeæum accommodat ensem.

Ideò Festus Arma *dicit* appellata, quòd ex armis, id est humeris penderẽt, vt gladius: *Sed & vetera monumenta passim ostendunt, & procaciores militum hodie vsurpant. Loris autem latioribus dependebant, & id* Baltei, *vel* Baltea. *Virgilius:*

——— humero cùm apparuit alto
Balteus, & notis fulserunt cingula bullis.

Sidonius libro IV. *epist.* XX. Penduli ex humero baltei. *Silius libro* X.

——— tergo quà balteus imo
Sinuatur, coxaque sedet munimen vtraque.

Qui versus tamen indicat cingulum etiam commune, & quo in orbem ambimur, Balteum *item appellari, quod verum est: & de vtroque Isidorus:* Balteus dicitur nõ tantùm quo cingimur, sed etiam à quo arma dependent. *Ab hac similitudine zona illa cælestis,* Balteus *Manilio:* Sed nitet ingenti stellatus balteus orbe.

Hunc autem ſingulariè milites ornabant, eoq; velut militiæ præcipuo inſigni ſuperbiebant. Bullis honeſtari plerumque ſolet, ex argento, auro, interdum & gemmis. Inde Varro Balteum *format*, quòd cingulum è corio habebant bullatum. *Virgilius de illo Pallantis* : —— notis fulſerunt ſingula bullis. *Calpurnius in Bucolicis*:

Alternat vitreas lateralis cingula bullas.

Cingulam *dicit, nouo genere. vt & gloſſæ* : ζωστὴρ, cingula, balteum, cingulum. *Bullæ autem iſtæ quid, ex Iſidoro diſcas*: Bullæ, *inquit*, quòd ſimiles ſint rotunditate bullis, quæ in aquâ vento inflantur. *Et tales Plauto ſunt* : Iuſſin' bullas has foribus dari in ſplendore? *Item Ciceroni in Verrem. Sed illæ forium ex ære, & vt capita clauorum: hæ meliore, vt dixi, metallo. Liuius de Samnitibus*: Auratæ vaginæ, aurata baltea illis erant. *Plinius*: Capuli militum, ebore faſtidito, cælantur argento, vaginæ batillis, baltei laminis crepitant : *Virgilius*: —— phaleras Rhamnetis, & aurea bullis Cingula. *Auſonius in Cupidine ſuo* : —— auratâ fulgentia cingula bullâ. *Trebellius Pollio in Salonino*: Cùm cingula ſua plerique militantium ponerent hora conuiuij, Saloninus puer his auratos conſtellatoſque balteos rapuiſſe perhibetur: atq; hinc tractum, vt deinceps cum Imperatore cincti diſcumberent. *Conſtellatos ibi accipio, ſtellulis, aut ſtellarum in modum lineis decuſſatis ſparſos. Simile autem furtum in Taciti Hiſtoriarum* II. Incurioſos milites, vernaculâ vrbanitate, quidã ſpoliauere, abſciſſis furtim balteis, An accincti forent? rogitantes. *De hiſdem Bullis & Flori hoc poteſt accipi, lib.* II. *cap.* VI. Opes ſuas Senatus libens in medium contulit, nec præter quod in bullis, ſinguliſq; anulis erat, quidquam ſibi auri reliquêre. *Etſi non abnuo ad pueriles quoque poſſe duci. Dixi & gemmis ornari. En Trebellius de Gallieno* : Gemmato balteo eſt vſus. *Tertullianum ſic accipe, De habitu virginum*: Latent in cingulis ſmaragdi, & cylindros vaginæ ſuæ ſolus gladius ſub ſinu nouit. *Parthi maximè ſic luxuriati. Claudianus, libro* II. *de Raptu*:

Parthica quæ tantis variantur cingula gemmis,
Regales vinctura ſinus?

Tertullianus, De cultu feminarum: Vt ex auribus grana neſcio quæ penderent, quæ Parthi planè per omnia quæq; ſua bullarum vice inſerunt. *Atque tales ornatiores baltei, ornatiorum militum. Ideò in Suidâ* : Μονόζωνοι, οἱ τίμιοι τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ τὸν αὐτὸν τοῖς ἄλλοις ζωστῆρα φοροῦντες: Monozoni (ſingulariter cincti,) digniores militum dicuntur, qui nõ eumdem alijs balteum geſtant.

Pag. 116. lin. 28.

„ Ad Orientalem aut Turcicam formam.] *Conſpiciuntur ita in columnâ Antonini, atque alibi, ſed omnino rariùs. Vide militem, qui indidem effictus. An non*

Græci

Græci hoc genus Copidas vocarunt? Dubius sum, & hæreo an non potiùs alio & inuerso fuerint flexu. Ita enim Curtius describere videtur, & cum falcibus componit, libro VIII. Copidas vocabant gladios leuiter curuatos, falcibus similes, quîs appetebant belluarum manus. *Claudianus eos intellexit, de laudibus Stiliconis libro* I.

——— non falce Gelonus,
Non arcu pepulêre Getæ.

Ij enim populi, & finitimi, talibus de more vsi. Statius poëta II. *Achilleidos:*

——— quo turbine cestum
Sauromates, falcemque Getes.

Ecce Getis tribuit, id est Dacis. & in columnâ Traiani non aliis gladiis isti pugnant. Vide & hunc typum.

Quod autem in Statij versu cestum *legitur, fateor mihi incertum esse. & aliàs* contum *supponere volui, aliàs* restim. *Cestuum profectò in acie rem esse, nondum mihi lectum. at contis eos pugnasse, indubium: & in Silio,* pondera conti Sarmatici: *etiam apud historicos, in eorum rebus. Sed de* resti, *id est laqueo, magis placeat: & peculiare hoc iis & finitimis videtur. Pausanias de Sarmatis, libro* I. Καὶ σειραῖς περιβαλόντες τῶν πολεμίων ὁπόσοις καὶ τύχοιεν, τοὺς ἵππους ἀποστρέψαντες ἀνατρέπουσι τοὺς ἐνσχεθέντας ταῖς σειραῖς: Et laqueos iniicientes in quemcumque hostium possunt, equos deinde auertentes deiiciunt detrahuntque implicitos sic & illaqueatos. *Sozomenus de Scythâ quodam, libro* VII *Eccles. Hist. cap.* XXV. Parato in hoc laqueo, ad scutum alligato, sicuti solet in hostes, alteri cuidam dum loquitur, sublatâ manu dextrâ funem immissurus erat, vt ad se traheret. *De Scythis Alanis, hoc ipsum Iosephus, libro* VII. *Excidij. narratque Alanos istos in Mediam irrupisse. quibus obuius factus rex Teridates, penè viuus in eorum venit potestatem.* Βρόχον γὰρ, *inquit,* αὐτῷ τις πόρρωθεν περιβαλὼν ἔμελλεν ἐπισπάσασθαι, εἰ μὴ τῷ ξίφει θᾶττον ἐκεῖνος τὸν τόνον κόψας, ἔφθη διαφυγεῖν: Laqueum enim aliquis procul cùm ei iniecisset, tracturus ad se erat, nisi ille gladio celeriter abscidisset funem, & occupasset fugere. *Hegesippus de iisdem, libro* V. *cap.* L. Laqueos iacere, atque hostem innectere, ars Alanis bellandique mos est. *Valerius Flaccus aliam eius oræ gentem, Anchates, facit sic bellare, libro* VI.

Doctus & Anchates patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

Denique & Persarum quibusdam simile adscribit Herodotus, quos Sagartios appellat. Ij, inquit libro VII. reste vtuntur è loris confectâ, & cum hoste congredientes iniiciunt eas, in summo laqueum habentes, quibus aut equum aut ipsum implicantes, ad se trahunt. *Notus Statiano illo æuo mos fuit, & in multo sermone, ob pugnas tunc cum iis gentibus. eoque & in Amphitheatra deductus, & gladiatores dati hoc exemplo. Isidorus:* Laquearij, quorum pugna erat fugientes in ludo homines, iniecto laqueo impeditos consecutosque prosternere. *Adde Suidam in voce* Σειραῖς.

DIALOG. IIII.

„ Et credo reuera æuo hæc talia mutasse.] *Adeò vt in monumentis priscis vix putem conspici priscum hoc & Polybianum Pilum. Fortasse leuiora illa Vegetiana, sed & perrarò: nec miror. nam ipse Vegetius desiisse iam penè suo æuo ostendit; & post descriptionem illam Pili (libro* I. *cap.* XX.) *addit:* Cuius generis rara apud nos iam sunt tela. *Nominant scriptores inferioris æui, fateor: sed videndum, ne in alium sensum. Vt in ipso Vegetio, cùm scribitur libro* II. *cap.* XV. Quod pilum vocabant, nũc spiculum dicitur: *satis indicat Pili vocem aliò iuisse. Item libro* I. *cap.* XX. Sciendum cùm missilibus agitur, sinistros pedes inantè mili- Pag. 121. lin. 4.

milites habere debere: sed cùm ad pila, vt appellant, venitur, & manu ad manum gladiis pugnatur, tunc dextros. *Pila missilibus opponit, & in pugnâ statariâ vsurpat. Quid tetraho? credo hastas tunc sic dictas. Vide quæ noto infrà lib.* IV. *Dial.* I. *pag.* XXVI. *& adde Panegyricum Iuliano dictum*: Iuuenes cum gladiis atque pilis, non custodiæ corporis sunt, sed quidam Imperatorius ornatus. *Illi verò custodes Cæsarei, non pila sed hastas ferebant, ex Suetonio aliisq́. Moneo hodie tamen perseuerare apud nos Belgas vocem Pili, qui sagittam sic vocamus.*

DIALOG. V.

Pag. 124. lin. 5. „ Argenti aliquid mixti in cristis, vel auri.] *Ita Silius de Chryxo Celtâ, lib.* IV.

Auro virgatæ vestes, manicæque rigebant
Ex auro, & simili rutilabat crista metallo.

Pag. 125. lin. 42. „ Maiores nostri studiosè.] *Ita est. & galeæ istæ quæ scutis imponuntur, familiarum antiqua digmata, originem habent à multifariis istis cristis. Mira enim lasciuia. & alius* cornua *sumebat, quasi ad impetendum & terrendum: vt de Pyrrho rege in textu rettuli. Addo & de Philippo Macedone: de quo Liuius lib.* XXVII. In arborem illatus impetu equi, alterum cornu galeæ ad eminentem ramum perfregit. *De cornu isto, pro insigni, capio. sicut Afri cuiusdam, in honorem Ammonis, ornatus describitur à Silio libro* XV.

Casside cornigerâ dependens infula.

Sed & in Virgilio est, libro XII.

Ensemque, clypeumque, & rubræ cornua cristæ.

aliâ tamen fortaßis mente, & cristæ ipsæ plumeæ sectæ & diuisæ intelleguntur velut in cornua. Suidas tale: Κέρας οἱ παλαιοὶ τὰς θρίχωσιν ἐκάλουν: Cornu, veteres capillos aut iubas vocabant. *At in nostris hodie Galeis quàm crebra cornua? aliæ animalium partes? sæpè capita? Quæ omnia olim in Gallorum & Germanorum cottidiano ritu. Diodorus de Gallis*: Κράνη χαλκᾶ περιτίθενται, μεγάλας ἐξοχὰς ἐξ αὐτῶν ἔχοντα, παμμεγέθη φαντασίαν ἐπιφέροντα τοῖς θεωμένοις. τοῖς μὲν γὰρ πρόσκειται συμφυῆ κέρατα, τοῖς δὲ ὀρνέων ἢ τετραπόδων ζώων ἐκτετυπωμέναι προτομαί: Galeas æreas capiti circumponunt, quæ magnas eminentias verticesque habent, & magnificam opinionem spectantibus obiiciunt. Aliis enim naturalia cornua apposita sunt, aliis auium aut quadrupedum animalium expressæ effigies. *Plutarchus de Germanis, in Mario*: Κράνη μὲν εἰκασμένα θηρίων φοβερῶν χάσμασι καὶ προτομαῖς ἰδιομόρφοις ἔχοντες, ἃς ἐπαιρόμενοι λόφοις πτερωτοῖς εἰς ὕψος, ἐφαίνοντο μείζους. Galeas habentes quæ assimilarent terribilium ferarum rictus, aut alias peculiares facies, easq; cristis pennatis exstruentes, maiores, quàm erant, apparebant. *Etsi hoc paullò diuersum est à Diodoro. & vult iste, vt verba sunt, galeas ipsas fuisse aut è feris, aut in eas formatas. Id enim quoque solent, detractas ita exuuias ferinas, ipsosq́ hiantes rictus capiti imponere. Apud Suidam scriptor*: Οἱ δὲ Πάρθοι τὰς κεφαλὰς τῶν θηρίων ἁρμόσαντες τοῖς κράνεσιν, ἐχρῶντο τοῖς τῶν θηρίων χάσμασι: Parthi capita ipsa ferarum galeis adaptantes, vtebantur earum rictibus. *Statius libro* III.

— ore ferarum
Et rictu horrificant galeas.

Pag. 126. lin. 7. „ Cristas aliquot è monumentis vide.] *Non tamen hîc Polybianæ illæ expressæ, nec triplices. Polybij verba si quis attendit, dixerit magis pennas erectas fuisse, altas sesquipedem: cuiusmodi & Turcæ hodie gestant.*

DIALOG. VI.

Pag. 151. lin. 2. „ A Dousâ nostro emendatus, ærato.] *Nec* aurato *tamen sperno: quoniam & loricas auratas lego, & Parthia metalli eius diues.*

„ Descri-

„ Deſcriptio plena in libello qui Notitiæ.] *Ne petere graue ſit; en repræſento.* Pag. 134. lin. 16.

„ Librarum vtraque, an vtralibet?] *Ambiguum enim Plutarchi verbum*, ἑκάτερος. *Sed magis eſt, de vtrâque accipi, vt ſingulæ penderint libras vicenas. Scribitur ibidem, ſolum* Alcimum quemdam, valentiſſimum virum, centum viginti pondo armorum tuliſſe, cùm alij non niſi ſexaginta. *Hæc ita interpres, cùm in Græco ſit*: διταλάντῳ πανοπλίᾳ ἐχρῆτο, τῶν ἄλλων χρωμένων ταλαντιαίᾳ: duorum talentorum armaturâ vtebatur, cùm alij non niſi vnius talenti. *Et ſanè minus talentum* ſexaginta *minarum aut librarum eſt: ſed Heſychius, Vitruuius, alij, in re ponderali* talentum *ferè accipiunt, pondo* centum viginti. *de quo cogitetur. Etſi enim grande hoc pondus: tamen exemplum ſingularis roboris eſt, tum & Romani militis cottidiana onera haud longè infra iſtæc.* Pag. 135. lin. 16.

DIALOG. VII.

„ Dextris cruribus.] *Non vana ſunt hæc Vegetij, nec mea quæſtio. Sanè pro eius mente funditor, quem expreſſi ſuprà (in Dialog.* I. *lib.* III.*) ſiniſtrum crus tectum palàm habet: contrà Legionarius, quem item expreſſi (Dialog.* III. *lib.* III.*) dextrum modò crus ferro tegit.* Pag. 137. lin. 8.

„ Sellarum equeſtrium fulcra.] *Tale in Panegyrico Nazarij, quem Conſtantino dixit, vbi de Cataphractis equitibus ab eo cæſis*: Tunc ire præcipites, labi reclines, semineces vacillare, aut moribundi ſedilibus attineri. Pag. 143. lin. 13.

„ Velitares iſtas haſtas plures donat.] *Lapis quoque antiquus eſt, quem exſcriptum miſit ad me Ioannes Viuianus, vir elegantiſſimi ingenij & doctrinæ, qui poſitus eſt* ALBANO VITALI. EQ. ALÆ INDIANÆ: *& in eo ipſe miles expreſſus; dextrâ equum freno retinens, in læuâ colligata haſtilia, adiacente ſcuto. Raræ alioqui, quod ſciam, ſpectiones eiuſmodi aut exempla.* Pag. 145. lin. 23.

ANALECTA
LIB. IV. DIAL. I.

Pagina 151. linea 26. „ Extrema verò Triariorum.] *Nihil hoc more notius aut certius. imò seruabant & in nauali certamine, quod ex eodem Polybio dicas. Ille enim libro* I. *cùm pugnam Romanorum classicam in Pœnos describit, ait* exercitum diuisisse in quatuor partes. Τὸ δὲ, *inquit*, μέρος ἕκαστον διπλᾶς εἶχε προσηγορίας. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο στρατόπεδον, καὶ πρῶτος στόλος, καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ λόγον. Τὸ δὲ τέταρτον καὶ τρίτον, ἐπωνυμίαν ἔτι οὐ προσειλήφει. τριάριοι γὰρ ὠνομάζοντο, κατὰ τὴν ἐν τοῖς πεζικοῖς στρατοπέδοις συνήθειαν: Quæque autem pars duplicem agnominationem habebat. Dicebatur enim Prima legio, & Prima classis, & sic deinceps. Quarta autem & tertia pars, agnominationes non habebant: sed Triarij dicebantur, iuxta consuetudinem in pedestribus copiis. *Sciendum igitur, copias ita diuisas locatasq́ue fuisse, vt duæ postremæ partes ad latera sibi iunctæ fuerint, eoq́ue Triarij dicti: non autem Tertia illa in medio ponenda. Hic Polybij locus tenebras alioqui habeat.*

Pag. 152. lin. 14. „ Eoque hîc rescribendum, infirmis.] *Nisi quis Ammiani mentem tamen hanc elicit:* Præstitutos, *id est præpositos firmos pedites ante mediam aciem: quod esset in principio ipso. Sed quid tamen hoc ad Homerum? qui equites inibi ponit.*

Pag 154. lin. 24. „ Liuius mirificè obscurat.] *Vide an & sic intelligas. Cohortis signum in extremo manipulo Triariorum fuisse: atque ita dici instructam quamque ante suum signum.*

DIALOG. II.

Pag. 157. lin. 144. „ Rorarij procurrebant inter Antepilanos.] *Simile Vegetius in suâ dispositione notat, libro* III. *cap.* XIV. Sciendum ergo est, stantibus duobus primis ordinibus, tertium & quartum ordinem, ad prouocandum, cum missilibus & sagittis, primo loco semper exire. Qui si hostes in fugam vertere potuerint, ipsi cum equitibus persequuntur: sin verò ab hostibus pulsi fuerint, redeunt ad primam & secundam aciem, & inter ipsas recipiunt se ad loca sua. *Ita illo æuo vides reditum penè fuisse ad priscum & diu desitum morem.*

DIALOG. V.

Pag. 167. lin. 6. „ Defigi in terra solere.] *Ita olim factum, & ipsa hasta sic solo infixa. At posteà (ad custodiam, an ad delicias?) non ipsa hasta, ne macularetur aut absumeretur, sed loculi aut thecæ ferreæ in terram defixæ, & in eas immissa ima hastæ cuspis. Conspicitur ita clarè & desculpitur in lapide marmoreo, ædibus quæ Cæsiorum sunt Romæ: vbi quadrati isti loculi ferrei, in acutum desinentes, introrsum vacui, efformantur, & aquila ac cohortium Prætoriarum signa imponuntur. Lapis inscriptus est* M. POMPEIO. PRIMOP. LEG. III. *& pluribus titulis.*

Pag. 170. lin. 35. „ E purpura fuisse.] *Trahunt huc & Ciceronis locum quidam è* II. *de Legib.* Color albus præcipuè decorus deo est, maximè in textili. Tincta verò absint, nisi à bellicis insignibus. *Sed Ciceronis sermo de templorum cultu deorumq́ue est: ideò verius, hoc ad Martem & eiusmodi Deos, eorumq́ue insignia referri.*

DIALOG. VI.

Pag. 176. lin. 30. „ Dextraque vt læuum teneat.] *Alij legunt,* Dexterque v. l. teneat, dextrumque sinister miles: *sed consimilis est mihi sensus.*

DIALOG. VIII.

Pag. 183. lin. 12. „ Vt in genua primi subsiderent.] *Simile in Silio, effectu non modo, lib.* IX.

Queis

Queis astare loco dederat fortuna secundo,
Contortum longo & proceræ cuspidis ictu,
Ceu primas agitent acies, certamina miscent.
At quos deinde tenet retrorsum inglorius ordo,
Missilibus certant pugnas æquare suorum.

Quod planè est pro locatione Vegetij, de qua dixi, cùm Hastati & Sagittarij secundo tertioq; ordine consistunt. Itaque à suo æuo hoc Silius (vt solent poëtæ) ad priscum traxit.

„ Acies erat Afraniana duplex.] *Correctionem nostram vides, facilem nec longinquam, si per notas (vt solet, & editur vulgò) numeros istos scribas. Subit tamen nunc propius veriusq; fortasse legere :* legionum II. & III. *id est,* duarum & trium. *Ita velit aciem duplicem fuisse, id est in duo cornua diuisam : vno stetisse duas legiones Petreij, cum ipso; altero, tres Afranij, item cum ipso. Tot enim quisque eorum legiones proprias habebat, vt ex Cæsare suprà clarum. Tum post eas, subsidia cohortium.* Pag. 185. lin. 38.

„ Ex ternâ acie singulas cohortes.] *Monui legendum* senas cohortes : *sed hoc amplius alij,* ex tertiâ acie *volunt. nec malè, si duas subsidiarias etiam acies facis. Sanè Cæsar ipse* Tertiam aciem *&* Quartam *nominare videtur pro hoc situ.* Pag. 189. lin. 15.

DIALOG. XI.

„ Quis autem clamor ille, aut in quæ verba.] *Addo, reperire me etiam gentis aut Patriæ nomen acclamatum, vt nunc à quibusdam solet. Nam Hispani, Hispaniam ingeminant in concertatione aut rixâ, & cùm auxilium cient. Plutarchus in Mario, hoc scribit :* Ambrones, cùm pugnam cum Romanis incœptarent, siue quò sese cohortarentur, siue vt hostes terrerent, nomen suum identidem intonasse AMBRONES. *In eodem lego, Romanos etiam vsurpasse crebrò illud,* Feri, *in acie, & cùm sese mutuò adhortarentur.* vnde etiam, *inquit, (in Marcello)* quidã Feretrij Iouis nomen deriuant. *Sed hoc in ipsâ acie, nõ ante eã.* Pag. 203. lin. 42.

„ Videntur cum cantu aut rythmo quodam fuisse.] *Idem ex Paullo Diacono dicat libro* XVIII. *de Heraclio Imp. qui tirones exercebat opere & arte militari :* Clamorem bellicum, & carmina & iubilum, & impetum in alterutrum surgendi habere hos docebat: vt reperti in bellis nil mirarentur, sed fidenter proficiscerentur in hostem. Pag. 206. lin. 14.

ANALECTA

LIB. V. DIAL. I.

„ Locus, qui Gnoma appellabatur.] *Hoc de Foro ipso Suidas. Et* Gnoma *ac* Groma *sanè idem, quod vel ex Glossis liquet : dixerisq; totum illud spatium vti Gromâ primùm fecuerunt (id in Prætorio)* Gromam *dictum,* κατ' ἐξοχὴν. *Imò & locum adsitum, vt Forum.* Pag. 222. lin. 23.

DIALOG. V.

„ In tentoriorum scilicet vsum, & si fortè scutorum.] *Vtrumque fuit, atque ita Cicero L. Pisoni obiicit, Proconsuli Macedoniæ :* Quid? illam armorum officinam ecquid recordaris, cùm omni totius prouinciæ pecore compulso, pellium nomine, omnem quæstum illum domesticum paternumq; renouasti? Videras enim grandis iam puer, bello Italico, repleri quæstu vestram domum, cùm pater armis faciendis tuus præfuisset. Pag. 243. lin. 16.

DIALOG. VII.

„ Si tres sub vno Consule legiones.] *Quod Polybij quidem æuo haud crebrum; increbuit sub Principibus, atque etiam antè, cùm socij iam remoti. Tum igitur metatio latior, & Principia per vias suas magis diuisa. Tacitum sic interpretor* II. *Annalium, de Germanico, qui* Pag. 254. lin. 28.

cum copiis ad infelicem locum venit vbi Varus cæsus: Prima Vari castra, lato ambitu, & dimensis principiis, trium legionum manus ostentabant. *Id est, cùm principia dimensi essent, reppererunt tribus legionibus locum.*

DIALOG. IX.

Pag. 274. lin. 19. „ Fraxare, vigiliam circuire.] *Dubitabat Claudius Dausquius, vir vtriusque linguæ benè sciens, an non à Græco ductum esset, παρὰ τὸ φρᾶξαι: quia sic muniuntur Vigiliæ. Prudentius eâ formâ ἐκ τοῦ χαράξαι, fecit* Charaxare. *Idem Claudius suprà, vbi in Græco est πληροῦσι τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν, de Velitibus, suspicabatur τηροῦσι: vti Polybius in hac ipsâ re loquitur.*

Pag. 276. lin. 11. „ Aliud est in Ausonij versu, & nisi quis explicat, muto.] *Atque iam repperi, ecce, qui explicaret, & vellet referri ad triplicem noctis sectionem, quæ apud Græcos fuisse videtur, ex Homero & Theocrito. Notauit, & me quoque in sermone monuit, vir pietate, doctrinâ, & amore in me singulari M. Antonius Delrius, ad Senecam.*

Pag. 280. lin. 15. „ De Ignibus, quos reperio crebrò.] *Et palàm ac certò in Cæsare,* III. *Ciuilium*: Cùm animaduertissent ex ignibus, nocte cohortes nostras ad munitiones excubare, vniuersi in multitudinem sagittas coniiciebant, & se confestim ad suos recipiebant. Quibus rebus nostri hæc reperiebāt remedia, vt alio loco ignes facerent, alio excubarēt. *Nota obiter, & incommodum quod oriri ex ignibus iis potest, & in facili remedium.*

DIALOG. XII.

Pag. 298. lin. 26. „ An parati ad bellum?] *Verè dixi rarum in scriptis morem, & in re tamen assiduum. An non tamen odoror in Paulo Diacono, libro* XVII? Philippicus, *inquit*, egressus è regiâ vrbe, hostili sumpto apparatu, ad ciuitatem Amidam properat. Et collectis armatis percontabatur, Si in promptu haberent properandi ad bellum? *Simile profectò est, an tamen tunc sollemniter ita factum ignoro. Suspicetur etiam aliquis lasciuos vernulas eò respexisse in Tacito* (III. *Hist.*) *cùm milites abscisis furtim baltheis spoliatos, interrogarent,* An accincti forent? *quasi imperatorium illud imitantes.*

Pag. 300. lin. 2. „ Aliter atque aliter agmina sæpè incessisse.] *Vt in Cæsare sectio & diuisio Agminum ferè fit per legiones ipsas, non per Hastatos, Principes, Triarios: quod obserues. Hirtius in* VIII. *Gallicor.* Agminis ordinem ita constituit, vt legio VII. VIII. IX. ante omnia irent impedimenta: deinde omnium impedimentorū agmen cogeret XI. Hac ratione pænè QVADRATO Agmine instructo, in conspectum eorum venit. *Simile ipse Cæsar* II. *Gallic.* Sed ratio ordoque Agminis aliter se habebat, ac Belgæ ad Neruios detulerant. nam quòd hosti appropinquabat, CONSVETVDINE SVA Cæsar, sex legiones expeditas ducebat: post eas totius exercitus impedimenta collocabat: inde duæ legiones totum agmen claudebant, impedimentisque præsidio erant. *Itaque consuetudo hæc Cæsaris erat, vt ipse ait, impedimenta in medium recipi, tutò asseruanda: & legionum maximam partem expeditam præire, aliam sequi. Idem factum à se in re subitâ ostendit,* VII. *Gallic.* Pugnatur vnà omnibus in partibus, consistit agmen, impedimenta inter legiones recipiuntur.

DIALOG. XIII.

Pag. 304. lin. 24. „ Denique extra controuersiam.] *Hæc ita è Lucano, & Appiano: sed finem controuersiæ, quid si ita ipse Cæsar dicit & præit? Mihi apertè, cùm notat: Pompeium territum hoc cœpto Cæsaris, cùm tamen neque prohibere posset, nisi prælio vellet decertare; nec à Dyrrhachio aut mari discedere, vbi apparatū omnem belli habebat*: relinquebatur, *inquit*, vt extremam rationem belli sequens, quamplurimos colles occuparet, Cæsarisq; copias quàm maximè distineret. Idque accidit. Castellis enim * XXIIII. effectis, quindecim millia passuum in circuitu amplexus, hoc spatio pabulabatur. *Obserua verò, ipsum Pompeium* XV. M. *passuum in spatio interiore amplexum, quanto igitur amplius, & longè amplius oportuit esse spatium atque ambitum Iulianum, quo is cingebatur? Analogia clamat, & aperta est. Hoc autem de Pompeio, Lucanus ita ex fide narrat, vt solet:*

* *Credo plura fuisse in tanto spatio.*

Ac tantum septi vallo sibi vindicat agri,
Parua Micenææ quantum sacrata Dianæ,
Distat ab excelsâ nemoralis Aricia Româ.

Sunt ipsa quindecim milliaria, *quæ posuit Cæsar. At virum doctum, & alia cautum, (iam nunc legi) hæc referre ad ipsum Cæsaris vallum, supinitas est & aberratio larga in legendo. Lucanus videatur. Quòd etiam idem Strabonem aduocat, & vult Ariciam distare Româ* viginti milliaria: *non ita est, & Strabonis scriptura falsa imposuit, nec ibi* stadia centum sexaginta *legenda, sed* centum viginti. *Nota altera immutetur in Græcis. Vult Cæsar hîc, cum Lucano compositus: vult palàm Dionysius libro sexto, qui* centum viginti stadijs, *sine vllâ notâ numerali, distare Ariciam à Româ scripsit. Idem cum eo Philostratus in vitâ Apollonij libro* IIII. *Idem denique in Antonini Itinerario: nisi tamen quòd illic vnitas additur,* & XVI. M. P. *leguntur.*

DIALOG. XIV.

„ Palus in terram rectus & fixus.] *Quem palum more & Latinitate sui æui Diaconus* lanceam *dixit, in his verbis libri* XVII. Focas Macrobium Scribonium iussit sagittari apud Septimium, pendentem in lanceâ, in quâ tirones exercebantur. Pag. 310. lin. 16.

„ A Tarquinio Rege structus Agger.] *Adde ad dictos auctores Strabonem libro* V. *in descriptione vrbis, vbi Aggerem hunc in* sex stadia *protendit.* Pag. 312. lin. 11.

DIALOG. XVI.

„ Pro donatiuo Principis.] *Ita Diaconus*: Anastasius timens rogam multam iecit in populum. *Idem etiam pro stipendio:* Mauricius Imperator iussit Petro Prętori, vt tertiam portionem rogæ in auro Romanus acciperet, & tertiam in armis, & aliam tertiam in vestimentis diuersis. Pag. 317. lin. 29.

„ Tribunus & Præfectus alæ quadruplum.] *Hoc probabilius puto, quàm quod Hermolaus Barbarus, vir summus, censuit talentum esse. Induxit eum Strabonis locus, scribentis libro* XII. Tigranem regem Pompeio & militibus varia dona largitum, & Tribunis talentum. *Atqui non pro stipendiorum modo id fuit, sed ex regiâ & liberâ benignitate. Si ad stipendia trahis: quid ergo Centurioni stipendium erit* decem minæ, *siue mille drachmæ? militi* dimidiata mina, *siue quinquaginta drachmæ? ita enim diuisit eâdem illâ donatione Tigranes, ex Plutarcho & Appiano. Fallax aut nullum hoc argumentum est.* Pag. 320. lin. 23.

„ Aristoteles te reformet.] *Ante eum Plato, qui & hoc de Carthaginiensibus notauit, & lege complexus est*, Nequis in militiâ vinum gustet, sed aquam omni eo tempore bibat. *Vide librum* II. *de Legib.* Pag. 325. lin. 35.

APPROBATIO.

I. Lipsij, clarissimi Louaniensis Academiæ Professoris, de Romanâ militiâ libros quinque, *quos ad priscam illustrandam historiam eruditè conscripsit, probo, & prælo dignos censeo. Louanij, Idibus Martiis,* 1594.

Henricus Cuyckius D. Petri Louanij Decanus, & Pontificius ac Regius librorum Censor.

INDEX DIALOGISMORVM

LIBRI PRIMI.

LIBRI SECVNDI.

LIBRI TERTII.

LIBRI QVARTI.

Duplex

LIBRI QVINTI.

PRIVILEGIVM CÆSAREVM.

RVDOLPHVS SECVNDVS diuina fauente clemẽtia electus Romanorum Imperator ſemper Auguſtus, ac Germaniæ, Hungariæ, Bohemiæ, Dalmatiæ, Croatiæ, Sclauoniæ Rex, Archidux Auſtriæ, Dux Burgundiæ, Stiriæ, Carinthiæ, Carniolæ & Wirtembergæ, &c. Comes Tirolis, &c. Noſtro & Sacri Imperij fideli dilecto IVSTO LIPSIO gratiam noſtram Cæſaream. Poſtquam inter alia, quæ DEVS immortalis hominibus liberali manu dedit dona, illuſtria inprimis illa & quaſi diuina ſunt, quæ in litteris liberalibusque diſciplinis conſiſtunt, quibus ſcilicet homines non tantùm ab animalibus ceteris rationis expertibus, ſed à rudi etiam & imperito hominum vulgo ita diſtinguuntur, vt tanquam Dij quidam ſplendeſcere in terris videantur: rem ſanè præclaram ſeque dignam illi præſtant, qui diligentem iis ipſis in litteris ac diſciplinis operam ponunt; prę clariſſimam verò & Reipub. vtiliſſimam, qui eas ita excolunt, vt aliorum menti docendo, ſcribendo lumina præferant, eosq; ex ignorantiæ tenebris quaſi manu educant. Quos excitare, quos amare atque animare, ad dignitatis noſtræ munus, ad quod Diuino vocati beneficio conceſſuq; ſumus, inprimis pertinere exiſtimamus. Cùm itaque ab iis, quorum nobis ſpectata fides, quique iudicare de Litteris poſſint, acceperimus, inſignes te animi ingeniique tui dotes tibi à natura inſitas à primis temporibus ætatis tuæ ita litterarum ac diſciplinarum ſtudiis excoluiſſe atque exornaſſe, vt olim iuuenilibus adhuc annis præclara floreſcentis minimeque vulgaris eruditionis ſpecimina præbueris, dum obſcura in antiquis ſcriptoribus loca, quæ quædam tamquam luſtra erant, illuſtraſti, quæque in iis iniuria temporum deprauata & corrupta fuerunt, reſtituiſti, dum vetuſta Latinæ antiquitatis rudera in nouam ſubinde ſtructuram ſingulari artificio eleganter conuertiſti: ad exquiſitam adeò & raram doctrinam, quæ magnam de te apud doctos quoſque viros opinionem excitarit, perueniſſe, eamq; variis abs te libris acri & graui cum iudicio ſcriptis atque in lucem editis oſtendiſſe, vt in eo quod tam feliciter tractes ſcriptionis genere paucos tibi pares hodie reperire ſit: iam verò matura te ętate virum, viro magis magiſque digna, & viris doctis grata ac Reip. vtilia ſcribere, quæque à primis illis Romanis olim auctoribus ſcripta fuerũt, à mendis purgare, & lectiſſimos quoſque ex Muſarum hortis, in quibus aſſiduè verſeris, flores colligere, concinnare, quibus Lectores mirificè recrees, & eorum pectus ad prudentiam, probitatemque informes: haudquaquam prętermittere voluimus, quin Reipub. ad quam hæc abs te ornamenta conferuntur, cauſa, Cæſareo te noſtro elogio decorandum, & quamuis per te ſatis ipſe animatus ſis, animandum magis patrocinioque noſtro defendendum pro benigna noſtra in te ſuſciperemus voluntate. Quoniam verò lucubrationibus atque operibus tuis in lucem edendis, peculiarem te eligere velle Typographum, accepimus, Diplomate hoc noſtro priuilegioque te & Typographum tuum aduerſus quorumcumque fraudem, qui lucri cauſa, quod fieri ſolet, eadem excudere aut typis imitari forte velint, munitos cupimus. Quamobrem pro auctoritate noſtra Cæſarea decernimus,

mus,ſtatuimus,vetamusque,ne quis Typographorum, Bibliopolarum, aut aliorum, qui librariam negotiationem exercent, eos libros, quos tu editurus es,quocumque modo,charactere,aut forma,ſiue integros, ſiue aliquam eorum partem typis imitari, edere, excudere, aut venundare intra ſacri Romani Imperij, Regnorumq; ac Dominiorum noſtrorum hereditariorum fines, triginta annis proximis à primo editionis die cō-putandis,abſque tuo tuorúmve heredum conſenſu audeat: Hac autem lege addita, vti tria vt minimùm cuiuſq; libri exemplaria, quemadmodum moris eſt,ad Imperialem noſtram Cancellariam mittantur. Si quis verò edictum hoc noſtrum tranſgredi, violare, aut contemnere deprehenſus fuerit,eum non ſolùm eiuſmodi libris, tibi, heredibúſve tuis,auxilio Magiſtratus,vbicumq; reperti fuerint,vendicandis,priuari,ſed triginta etiam Marcharum auri puri mulcta, cuius ſemiſſis quidem Fiſci noſtri Procuratori, fraudis vindici; alter verò ſemiſſis, tibi heredibúſve tuis pendatur, puniri volumus. Mandantes vniuerſis & ſingulis noſtris & ſacri Romani Imperij ſubditis & fidelibus dilectis, tam Eccleſiaſticis quàm Politicis, cuiuſcumque ſtatus, gradus aut ordinis extiterint, præſertim verò iis,qui in Magiſtratu conſtituti,vel ſuo vel ſuperiorum ſuorum loco aut nomine,ius dicunt, iuſtitiámve exercent, ne quemquam hoc Priuilegium noſtrum impunè violare, ſpernere aut negligere patiantur: Sed,ſi quos contumaces compererint, conſtituta à nobis mulcta, eos puniri & quibuſcumque modis coërceri curent, ni & ipſimet grauiſſimam noſtram in ſe conuertere indignationem velint. Id quod hoc Diplomate,manu noſtra ſubſcripto,& Cęſarei noſtri ſigilli impreſſione munito, confirmamus. Datum in arce noſtra Regia Pragæ, die prima menſis Auguſti; anno Domini milleſimo, quingenteſimo, nonageſimo ſecundo. Regnorum noſtrorum Romani decimo ſeptimo,Hungarici vigeſimo,& Bohemici itidem decimo ſeptimo.

Subſign.

RVDOLPHVS.

Iacobus Curtius à Senfftenaw.

Ad mandatum ſacræ Cæſareæ M^tis proprium.

Io. Baruitius.

Additum ſigillum Cæſ. M^tis in cerâ rubrâ.

SVM-

SVMMA PRIVILEGII REGIS CATHOLICI.

PHILIPPVS *Dei gratia Hispaniarum, &c. Rex Catholicus, diplomate suo sanxit, nequis, Iusti LipsI Historiarum in alma Vniuersitate Louaniensi Professoris, & item Historiographi sui libros quoscumque, à Censoribus legitimis approbatos, præter ipsius, heredúmve eius, voluntatem, intra triginta annos à prima singulorum librorum editione computandos imprimat, aut alibi terrarum impressos, in has inferioris Germaniæ ditiones importet, venalésve habeat. Qui secùs faxit, præter librorum confiscationem, triginta marcharum auri puri illatione mulctabitur. Vti latiùs patet in litteris, datis Bruxellæ,* XIV. *Febr.* M. D. XCVII.

Signat.

Verreycken.

SVMMA PRIVILEGII REGIS CHRISTIANISSIMI.

HENRICVS *Dei gratia Galliarum & Nauarræ Rex Christianissimus, singulari priuilegio sanxit, nequis per vniuersos Regnorum suorum fines, Iusti LipsI, quos vel hactenus edidit, vel in posterum editurus est libros, excudere intra decennium præter voluntatem ipsius possit. Qui secùs faxit, præter librorum confiscationem, ter mille florenorum illatione mulctabitur; vti latiùs patet in litteris, datis Parisiis,* XIII. *Iulij,* M. DC. V.

Signat.

Perrochel.

TIbi IOANNES MORETE, pro amicitiâ quæ mihi cum Plantino (heu, quondam meo) & Plantinianis est ac fuit, tibi, inquam, permitto, vti hos libros DE MILITIA & ad eos ANALECTA typis tuis excudas ac diuulges. Nequis alibi alius præter te, cupio siue iubeo, ex lege quam magnus Cæsar & Reges dixerunt.

Iustus Lipsius.

SVMMA PRIVILEGII
PRINCIPVM BELGARVM.

ALBERTVS & ISABELLA CLARA EVGENIA Archiduces Auſtriæ, Duces Burgundiæ, Brabantiæ, &c. Sereniſſimi Belgarum Principes, diplomate ſuo ſanxerunt; nequis IVSTI LIPSI Hiſtoriarum in almâ Vniuerſitate Louanienſi olim Profeſſoris, itémque Hiſtoriographi & Conſiliarij ſui libros quoſcumque, præter Balthaſaris Moreti voluntatem, vllo modo imprimat, aut alibi terrarum impreſſos, in has Inferioris Germaniæ ditiones importet, venaléſve habeat. Qui ſecùs faxit, confiſcatione librorum & aliâ graui pœnâ mulctabitur, vti latiùs patet in litteris, datis Bruxellæ, XVII. Ianuarij, M. DC. XI.

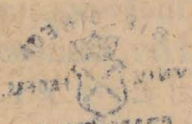
Signat.

S. de Grimaldi.

Et in Concilio Brabantiæ,

I. de Buſchere.

Biblioteka Jagiellońska
stdr0021350